GRÆCÆ GRAMMATICES RUDIMENTA.

In Usum Scholæ Regiæ Westmonasterienſis.

LONDINI,
Ex Officinâ *Eliz. Redmayne*. MDCXCIII.

GRÆCÆ

GRAMMATICES

RUDIMENTA.

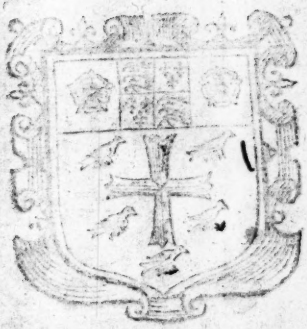

¶ LITERÆ Γεάμματα

Græcorum ſunt viginti quatuor.

Figura.	Nomen.		Poteſtas.
Α α	ἄλφα	*alpha*	a
Β β ϐ	βῆτα	*beta*	b
Γ γ ſ	γάμμα	*gamma*	g
Δ δ ∂	δέλτα	*delta*	d
Ε ε	ε ψιλὸν	*e pſilon*	e breve
Ζ ζ	ζῆτα	*zeta*	z
Η η	ἦτα	*eta*	e longum
Θ θ ϑ	θῆτα	*theta*	th
Ι ι	ἰῶτα	*iota*	i
Κ κ	κάππα	*kappa*	k c
Λ λ	λάμϐδα	*lambda*	l
Μ μ	μῦ	*mu*	m
Ν ν	νῦ	*nu*	n
Ξ ξ	ξῖ	*xi*	x
Ο ο	ο μικρὸν	*o micron*	o parvum
Π π ϖ	πῖ	*pi*	p
Ρ ῥ ρ	ῥῶ	*rho*	r
Σ ς σ ς	σῖγμα	*ſigma*	ſ
Τ τ ϯ	ταῦ	*tau*	t
Υ υ	υ ψιλὸν	*u pſilon*	u
Φ φ	φῖ	*phi*	ph
Χ χ	χῖ	*chi*	ch
Ψ ψ	ψῖ	*pſi*	pſ
Ω ω	ω μέγα	*o mega*	o magnum.

Ex Literis ſeptem ſunt Vocales φωνήεντα, α, ε, η, ι, ο, υ, ω. Reliquæ ſeptendecim ſunt Conſonantes Σύμφωνα.

Vocales Analogæ.

Longæ μακραὶ, η, ω. Breves βραχεῖαι, ε, ο. Ancipites ἀμφίβολοι, α, ι, υ.

Præpositivæ προτακτικαὶ, α, ε, ο, η, ω. Subjunctivæ ὑποτακτικαὶ, ι, † υ.

† υ Præpositiva est ante ι. Ex Præpositivâ & Subjunctivâ fit Diphthongus.

Diphthongi δίφθογγοι 12.

Sex propriæ κύριαι, αι, αυ, ει, ου, αι, ῳ.

Sex impropriæ καταχρηστικαὶ, { tres surdæ κωφαὶ, ᾳ, ῃ, ῳ. tres absonæ κακόφωνοι, ηυ, ι, ωυ.

Consonantes

Sunt duplices, Mutæ ἄφωνα, β, γ, δ, θ, κ, π, τ, φ, χ.

‖ Pro δσ, κσ, πσ.

† Pro ν scribitur { γ ante γ, κ, ξ, χ, & ante eadem ubiq; sonat ut ν. μ ante β, μ, π, φ, ϕ. λ & plerumque ῥ, σ, ante similem. } Semivocales, ἡμίφωνα, { Duplices διπλᾶ, ζ, ξ, ϕ. ‖ Liquidæ ὑγραὶ, seu immutabiles ἀμετάβολα, λ, ῥ, μ, † ν, ῥ. σ litera solitaria, suæ potestatis, μονοδιχὸν, ἄσημον. }

Literis accidunt Spiritus.

Spiritus πνεύματα.

Duo sunt: { Lenis sive tenuis ψιλὸν (᾽). Asper sive densus δασὺ (῾).

Omnis Vocalis vel Diphthongus initialis spiritu tenui vel aspero notatur, ut ὄρος mons, ὅρος terminus; υ, semper aspero, ut ὗς, sus: sic etiam ῥ semivocalis, ut ῥὶξ nasus. Quod si ῥ in medio geminetur, prius levigatur, alterum aspiratur, ut μάῤῥα myrrha.

Consonæ mutæ tametsi nullo spiritu notentur, pro ratione tamen illius inclusi dividuntur in { Tenues ψιλαὶ, π, κ, τ. Medias μέσας, β, γ, δ. Aspiratas δασείας, φ, χ, θ.

Oppositæ inter se, ἀντίστοιχα, { π, β, φ. κ, γ, χ. τ, δ, θ.

Tenues elisâ Vocali aut Diphthongo suâ migrant in Aspiratas, si sequens Vocalis aut Diphthongus aspiretur: πά, κί, in suas Aspiratas φθ, χθ.

Ex Literis Syllabæ fiunt, ex Syllabis Dictiones, ex Dictionibus Oratio.

Syllabis accidunt Tempora, Accentus, Apostrophus.

Tem-

Tempora χρόνοι.

Duo sunt: Longum (–), Breve (⏑). Utrumque vel Naturâ φύσει, ut χείμων hyems, ἄγω ago. Positione θέσει, ut μάστιξ flagellum, παῖς puer. Usu χρήσει, ut Πάεις.

Accentus προσῳδίαι.

Sunt tres: Acutus ὀξεῖα (´), Gravis βαρεῖα (`), Circumflexus περισπωμένη (῀).

Acutus habet locum in ultimâ, penultimâ, antepenultimâ: unde vocabulum dicitur acutitonum ὀξύτονον, ut Θεὸς Deus: penacutum παροξύτονον, ut κόσμος mundus: antepenacutum προπαροξύτονον, ut ἄγγελος angelus.

Circumflexus in ultimâ & penultimâ; unde vocabulum dicitur circumflexum περισπώμενον, ut δρυκῆ ficus arbor: antecircumflexum προπερισπώμενον, ut ξύλῃ ficus.

Gravis tantùm in ultimâ signatur; unde vocabulum dicitur (ut pensis) ὀξύτονον, ut Χριστὸς Christus: sed in omni syllabâ intelligitur, in quâ accentus non pingitur. In ultimâ verò si nullus sit accentus, vocabulum dicitur gravitonum βαρύτονον, ut κόσμος, ἄγγελος, ξύλον.

Apostrophus ἀπόστροφος (᾽)

Notat a, ε, ι, ο, αι, ultimas breves abjectas esse propter vocalem vel diphthongum proximè sequentem, ut δ᾽ ὄναρ, neque somnium: si sequens illa aspiretur, mutatur tenuis præcedens in aspiratam, ut δθ᾽ ὅπαρ neque visio, νύχθ᾽ ὅλην totam noctem, τί χθ᾽ ὅτου? quid ità?

DICTIONES Λέξεις

Octo sunt: Articulus ἄρθρον, Nomen ὄνομα, Pronomen ἀντωνυμία, Verbum ῥῆμα; Participium μετοχή, *Adverbium ἐπίῤῥημα, Conjunctio σύνδεσμος, Præpositio πρόθεσις. Ex his priores quinque sunt declinabiles κλιτὰ, tres posteriores sunt indeclinabiles ἄκλιτοι. Declinabilium aliæ regulares εὐθεῖαι, aliæ irregulares ἀνώμαλοι.

*Sub Adverbio comprehenditur Interjectio.

Dictionum Affectiones πάθη sunt, 1°. Communes; Species εἶδος, Figura σχῆμα: Species, Primitiva πρωτότυπον, Derivativa παράγωγον: Figura, Simplex ἁπλῆν, sive Incomposita ἀσύνθετον; Composita σύνθετον; Decomposita παρασύνθετον: 2°. Propriæ, Dictioni declinabili omni, ut Persona πρόσωπον prima, secunda, tertia, & Numerus; vel omni præterquam Verbo, ut Genus, Casus, & Declinatio; vel Verbo & Participio, ut Tempus; vel soli Verbo, ut Modus & Conjugatio.

Numeri ἀριθμοὶ tres: Singularis ἑνικός, Dualis δυϊκός, Pluralis πληθυντικός.

Casus πτώσεις quinque: Nominativus ὀρθὴ, Genitivus γενικὴ, Dativus δοτικὴ, Accusativus αἰτιατικὴ, Vocativus κλητικὴ.

Genera γένη quatuor: Masculinum ἀρσενικὸν, Fœminum θηλυκὸν, Neutrum οὐδέτερον, Commune κοινόν.

Articulus

Est duplex, { Præpositivus, ὁ, ἡ, τὸ, *hic, hæc, hoc.*
Subjunctivus, ὅς, ἥ, ὅ, *qui, quæ, quod.*

Articulus præpositivus.

	Singular.				Dual.			Plural.			
	N.	G.	D.	Ac.	N.A.	G.D.		N.	G.	D.	Ac.
Masc.	ὁ	τοῦ	τῷ	τὸν	τὼ	τοῖν		οἱ	τῶν	τοῖς	τοὺς
Fœm.	ἡ	τῆς	τῇ	τὴν	τὰ	ταῖν		αἱ	τῶν	ταῖς	τὰς
Neut.	τὸ	τοῦ	τῷ	τό.	τὼ	τοῖν.		τὰ	τῶν	τοῖς	τά.

Articulus subjunctivus.

	Singular.				Dual.			Plural.			
	N.	G.	D.	Ac.	N.A.	G.D.		N.	G.	D.	Ac.
Masc.	ὃς	οὗ	ᾧ	ὅν	ὼ	οἷν		οἳ	ὧν	οἷς	ἓς
Fœm.	ἣ	ἧς	ᾗ	ἣν	ἃ	αἷν		αἳ	ὧν	αἷς	ἃς
Neut.	ὃ	οὗ	ᾧ	ὅ.	ὼ	οἷν.		τὰ	ὧν	οἷς	ἅ.

Sic ὅστις, ἥτις, ὅτι.

NOMEN

Substantivum.

Declinationes κλίσεις sunt decem, quinque nominum Simplicium, quinque nominum Contractorum.

Declinationes Simplicium

Quatuor priores sunt parisyllabicæ ἰσοσύλλαβοι, non crescentes Genitivo; à se invicem distinctæ terminatione recti: Quinta verò est imparisyllabica ἀνισοσύλλαβος, Genitivo crescens.

In omnibus Declinationibus

Nom. Ac. Voc. Dualis idem est, similiter Gen. & Dat.

Nom. Voc. Pluralis idem est: Gen. perpetuò definit in ων.

Per singulos Numeros idem est Nom. Accus. Voc. Neutrorum, quæ pluraliter semper exeunt in α, nisi in quartâ Simplicium.

Prima

Prima Declinatio

Duas habet terminationes, ας & ης, generis tantùm masculini, ut ὁ ταμίας *quaestor*, ὁ τελώνης *publicanus*.

Sing. N. ὁ ταμίας, G. τοῦ ταμίου, D. τῷ ταμίᾳ, A. τὸν ταμίαν, V. ὦ ταμία.
Dual. N. & A. τὼ ταμίᾳ, G. & D. τοῖν ταμίαιν, V. ὦ ταμία.
Plural. N. οἱ ταμίαι, G. τῶν ταμιῶν, D. τοῖς ταμίαις, A. τοὺς ταμίας, V. ὦ ταμίαι.

Sing. N. ὁ τελώνης, G. τοῦ τελώνου, D. τῷ τελώνῃ, A. τὸν τελώνην, V. ὦ τελώνη.
Dual. N. & A. τὼ τελώνᾳ, G. & D. τοῖν τελώναιν, V. ὦ τελώνᾳ.
Plural. N. οἱ τελῶναι, G. τῶν τελωνῶν, D. τοῖς τελώναις, A. τοὺς τελώνας, V. ὦ τελῶναι.

Dativus singularis in quatuor prioribus Declinationibus Simplicium, & quintâ Contractorum habet ι semper subscriptum finalibus α, η, ω.

Subscribitur plerumque vel propter { *Distinctionem, ut* τῷ ταμίᾳ *in Dativo singulari,* τὼ ταμίᾳ *in Nominativo duali.* *Deperditionem, ut* κλέοϊ, κλέᾳ. *Syllabæ enim ex quâ deperditur* ι *subscribitur.*

Nomina in της, ut Σατράπης *Satrapa*; in της, ut διδάσκαλος *magister*: Gentilia, ut Σκύθης *Scytha*; & Compesita à πολῶ *vendo*, μετρῶ *metior*, τείρω *tero*, formant Vocativum in α, ut ὦ Σατράπα, ὦ διδάσκαλε, &c.

Secunda Declinatio

Duas habet terminationes, α & η, generis fœminini; ut ἡ μοῦσα *musa*, ἡ τιμὴ *honor*.

Sing. N. ἡ μοῦσα, G. τῆς μούσης, D. τῇ μούσῃ, A. τὴν μοῦσαν, V. ὦ μοῦσα.
Dual. N. & A. τὰ μούσᾳ, G. & D. τοῖν μούσαιν, V. ὦ μούσᾳ.
Plural. N. αἱ μοῦσαι, G. τῶν μουσῶν, D. ταῖς μούσαις, A. τὰς μούσας, V. ὦ μοῦσαι.

Sing. N. ἡ τιμὴ, G. τῆς τιμῆς, D. τῇ τιμῇ, A. τὴν τιμὴν, V. ὦ τιμὴ.
Dual. N. & A. τὼ τιμᾷ, G. & D. τοῖν τιμαῖν, V. ὦ τιμᾷ.
Plural. N. αἱ τιμαὶ, G. τῶν τιμῶν, D. ταῖς τιμαῖς, A. τὰς τιμὰς, V. ὦ τιμαὶ.

Finita in εα, & α purum, faciunt Genitivum in ας, & Dativum in ᾳ, ut ἡμέρα-ας *dies*, φιλία-ας *amicitia*. Litera vel syllaba pura καθαρὰ dicitur, quam vocalis vel diphthongus præcedit.

Tertia Declinatio

Duas habet terminationes, ος & ον ος masculini, fœminini, & communis generis, ut ὁ λόγος *sermo*, ὁ βίβλος *liber*, ὁ ἢ ἡ ἄνθρωπος *homo*; & ον neutrius, ut τὸ ξύλον *lignum*.

Sing. N. ὁ λόγος, G. τοῦ λόγου, D. τῷ λόγῳ, A. τὸν λόγον, V. ὦ λόγε.

Dual. N. & A. τὼ λόγω, G. & D. τοῖν λόγοιν, V. ὦ λόγω.

Plur. N. οἱ λόγοι, G. τῶν λόγων, D. τοῖς λόγοις, A. τοὺς λόγους, V. ὦ λόγοι.

Sing. N. τὸ ξύλον, G. τοῦ ξύλου, D. τῷ ξύλῳ, A. τὸ ξύλον, V. ὦ ξύλον.

Dual. N. & A. τὼ ξύλω, G. & D. τοῖν ξύλοιν, V. ὦ ξύλω.

Plur. N. τὰ ξύλα, G. τῶν ξύλων, D. τοῖς ξύλοις, A. τὰ ξύλα, V. ὦ ξύλα.

Quarta Declinatio † Atticorum propria

Duas habet terminationes, ως & ων ως masculini, fœminini, & communis generis, ut ὁ λεὼς *populus*, ἡ γαλεως *glos*, ὁ ἢ ἡ ἄλως *area*; & ων neutrius, ut τὸ ἀνώγεων *cœnaculum*.

Sing. N. ὁ λεὼς, G. τοῦ λεῳ, D. τῷ λεῳ, A. τὸν λεῳν, V. ὦ λεὼς.

Dual. N. & A. τὼ λεῳ, G. & D. τοῖν λεῳν, V. ὦ λεῳ.

Plur. N. οἱ λεῳ, G. τῶν λεῶν, D. τοῖς λεῳς, A. τοὺς λεῳς, V. ὦ λεῳ.

Sing. N. τὸ ἀνώγεων, G. τοῦ ἀνώγεω, D. τῷ ἀνώγεῳ, A. τὸ ἀνώγεων, V. ὦ ἀνώγεων.

Dual. N. & A. τὼ ἀνώγεω, G. & D. τοῖν ἀνώγεῳν, V. ὦ ἀνώγεω.

Plur. N. τὰ ἀνώγεω, G. τῶν ἀνώγεων, D. τοῖς ἀνώγεῳς, A. τὰ ἀνώγεω, V. ὦ ἀνώγεω.

Ἕως *aurora* facit Accusativum singularem in ω, sic frequenter λαγὼς *Lepus*, Ἄθως *Athos*, Κεὼς *Ceos*, Ἀπολλὼς *Apollos*, (Actor. xix. 1.) ut & omnia antiquitus. Legitur in Accusativo plurali τοὺς ἅλως, 1 *Sam.* xxiii. 1.

Nomina quartæ oriuntur ut plurimum ex nominibus tertiæ, mutando omnes Vocales & Diphthongos finales in ω: item vertendo penultimam α longam vel αι ante ς purum in ε, ut λαὸς λεώς.

Quinta Declinatio imparisyllabica

Novem habet terminationes: tres Vocales α, ι, υ, neutrius g. ω fœminini: & quinque Consonantes, ρ, ξ, ψ, σ, ς, generum omnium.

Sing.

† *Quinque sunt Græcæ linguæ Dialecti præcipuæ, quæ à communi formâ in nonnullis variant: Attica* Ἀττὶς, *Ionica* Ἰωνὶς, *Dorica* Δωεὶς, *Æolica* Αἰολὶς, *Bœotica* Βοιωτὶς (cæteris rarior.) *Præter quas suam habent Poetæ.*

Sing. N. ὁ παὶν, G. τῦ παῖνος, D. τῷ παῖνι, A. τὸν παῖνα, V. ὦ παὶν.
Dual. N. & A. τὼ παῖνε, G. & D. τοῖν παίνοιν, V. ὦ παῖνε.
Plur. N. οἱ παῖνες, G. τῶν παίνων, D. τοῖς παῖσι, A. τοὺς παίνας, V. ὦ παῖνες.
Sing. N. τὸ σῶμα, G. τῦ σώματος, D. τῷ σώματι, A. τὸ σῶμα, V. ὦ σῶμα.
Dual. N. & A. τὼ σώματε, G. & D. τοῖν σωμάτοιν, V. ὦ σώματε.
Plur. N. τὰ σώματα, G. τῶν σωμάτων, D. τοῖς σώμασι, A. τὰ σώματα, V. ὦ σώματα.

Ut variæ ſunt Terminationes Nominativorum, ità variæ etiam Vocales & Conſonantes ſunt Genitivorum ante ος.

Termina-tiones.

	Nom.	Gen.	
α	-ας	-αντος	τὸ σῶμα, *ſignum.*
	-αξ	-ακτος	τὸ γάλα, *lac.*
ι	-ις, εως	-εως	τὸ σίναπι, *ſinapi.*
	-ις	-ιδος	τὸ ὄφρυ, *ſpes bona.*
	-ις	-ιδος	τὸ δύσορνι, *inauſpicatum.*
	-ις	-ινος	τὸ τί, *quid.*
	-ις	-ιτος	τὸ μέλι, *mel.*
υ	-υς	-εος	τὸ ἄστυ, *urbs.*
	-υς	-υος	τὸ ῥάπυ *ſinapi.*
ω	-ω	-ους	ἡ ἠχώ, *ſonus.*
αν	-αν	-ανος	ὁ Παιάν, *Paean.*
	-αν	-αντος	τὸ πᾶν, *omne.*
εν	-εν	-ενος	τὸ τέρεν, *tenerum.*
	-εν	-εντος	τὸ χαρίεν, *gratioſum.*
ιν	-ιν	-ινος	ὁ μελίν, *menſis.*
	-ιν	-ενος	ἡ φρήν, *mens.*
	-ιν	-ινος	ὁ ἡ ἀρήν, *agnus.*
ιγ	-ιγξ	-ιγγος	ἡ ῥῖγξ, *littus.*
ον	-ον	-ονος	τὸ μεῖζον, *majus.*
	-ον	-οντος	τὸ τύπτον, *verberans.*

	Nom.	Gen.	
υν	-υξ	-υγος	τὸ τυπτῦν, *verberaturum.*
	-υξ	-υδος	τὸ δύσκυν, *bipes.*
ων	-ων	-ωνος	ὁ μάσων, *turtur.*
	-ων	-ωντος	τὸ ζεύσων, *jungens.*
	-ων	-ωνος	ὁ κλάων, *ramus.*
	-ων	-ονος	ὁ κανών, *norma.*
	-ων	-ωντος	ὁ Ξενοφῶν, *Xenophon.*
	-ων	-ωντος	ὁ λέων, *leo.*
	-ων	-ωνος	ὁ ἡ κύων, *canis.*
αξ	-αξ	-αγος	ἡ λαῖτμαξ, *ſtrepitus.*
	-αξ	-ακος	ὁ θώραξ, *thorax.*
	-αξ	-ακτος	ὁ ἄναξ, *rex*
εξ	-εξ	-εκος	ἡ κρέξ, *crex avis.*
ηξ	-ηξ	-ηγος	ὁ βωκλήξ, *ſtimulus.*
	-ηξ	-ηκος	ὁ σφήξ, *veſpa.*
	-ηξ	-εκος	ἡ ἀλώπηξ, *vulpes.*
	-ηξ	-ηγος	ὁ ἡ βήξ, *tuſſis.*
ιξ	-ιξ	-ιγος	ὁ τέττιξ, *cicada.*
	-ιξ	-ικος	ἡ φρίξ, *maris fremitus.*
	-ιξ	-ιγος	ἡ στίξ, *ordo.*

Termi-

Termina-

-tiones.

Nom.	Gen.	
οξ	ογος	ἡ φλὸξ, flamma.
	οχος	ἡ τριχὸξ, hinnulus.
υξ	υγος	ἡ ἄντυξ, ambitus rotæ.
	υκος	ὁ, ἡ ἄμπυξ, caliendrum.
	υχος	ὁ ὄνυξ, unguis.
	υκ[τ]ος	ἡ νὺξ, nox.
ωξ	γος	ὁ ῥὼξ, ruptes.
	κος	ἡ σταγὼξ, roris gutta.
γξ	γγος	ἡ φόρμιγξ, cithara.
	[γ]κος	ὁ κὴ ἡ λὺγξ, Lynx.
αιξ	γος	ὁ κὴ ἡ αἶξ, capra.
λξ	κος	ἡ ὥλξ, sulcus.
ρξ	κος	ἡ σαὶρξ, caro.
αρ	αρος	ὁ ἰλὺς, sturnus.
	αρτος	ἡ ἄκμὴν, uxor.
	ατος	τὸ ἧπαρ, jecur.
ειρ	ειρος	ὁ φθεὶρ, pediculus.
ηρ	ηρος	ὁ θὴρ, fera.
	ερος	ὁ ἀὴρ, arista.
ορ	ορος	τὸ ἄορ, ensis.
υρ	υρος	ὁ κὴ ἡ μάρτυρ, testis.
ωρ	ωρος	ὁ φὼρ, fur.
	ορος	ὁ ἀλέκτωρ, gallus.
	ατος	τὸ [χ]κὼρ, sordes.
ας	αος	ὁ λᾶας, lapis.
	ᾱδος	ἡ ἴκμὰς, vapor.
	ανος	ὁ μέλας, niger.
	α[σ]ος	ὁ γίγας, gigas.
	ατος	τὸ γῆρας, senectus.
αις	αιδος	ὁ κὴ ἡ παῖς, puer.
	αιτος	ἡ δαὶς, convivium.
αυς	αος	ἡ ναῦς, navis.
ες	εος	τὸ ἀληθὲς, verum.
εις	ειδος	ἡ κλεὶς, clavis.
	ειγος	ὁ δεὶς, quidam.
	ενος	ὁ κτεὶς, pecten.
	εντος	ὁ χαρίεις, gratiosus.
ευς, εος, εως		ὁ βασιλεὺς, arbiter.

Nom.	Gen.	
ις	ηδος	ὁ ἡμὶς, bipennis.
	ητος	ὁ σὶς, tinea.
	ετος	ὁ ἀργὶς, albus.
	εος	ὁ κορσὶς, caput.
	ιωτος	ὁ βουλὶς, senator.
	εντος	ὁ Κλήμις, Clemens.
	ιος, εως	ἡ μιλτὶς, ira.
	ιδος	ἡ ἀσπὶς, clypeus.
	ιδος	ὁ κὴ ἡ ὄρνις, avis.
	ινος	ἡ ἶς, fibra.
	ιδος	ἡ Θέμις, Themis.
	ιτος	ἡ χαρὶς, gratia.
οις	οιος	ἡ οἶς, ovis.
ος	εος	τὸ βάθος, profunditas.
	οτος	τὸ τυπτοφὸς, verberans.
υς	οος	ὁ κῦς, cutis.
	οδος	ὁ ποῦς, pes.
	ουτος	ὁ ὀδοὺς, dens.
	υντος	ὁ πλακοῦς, placenta.
	ωυτος	ὁ τυροῦς, caseolus.
	ωτος	τὸ οὖς, auris.
	υος	ὁ μῦς, mus.
	τος, τεως	ὁ πῆχυς, cubitus.
	υδος	ἡ χλαμὺς, chlamys.
	υδος	ἡ κομμὺς, fasciculus.
	υγος	ὁ Φόρκυς, Phorcys.
	υντος	ὁ ζεύγνυς, jungens.
ως	ωος	ὁ ἥρως, heros.
	οος	ἡ αἰδὼς, pudor.
	ωδος	ἡ φλὸξ, macula ab igne
	ωτος	ὁ ἔρως, amor. (insita.
	οτος	ὁ τυπτοφὼς, verberans.
λς	λος	ἡ ἅλς, mare.
ν̣ς	νδος	ἡ ἔλμινς, tinea.
ρς	ρτος	ὁ κὴ ἡ κὴ τὸ μάκαρς, se-
	ρνος	ὁ κὴ ἡ ἄρς, agnus. (lix
⸗	[δ]ος	ἡ φὰ⸗, avis nomen.
	πος	ἡ λαίλα⸗, turbo.

Termi-

Termina-tiones.

Nom.	Gen.	
ε↓	ος ἡ φλὲ↓,	vena.
ν↓	ος ὁ κῶλη↓,	talus.
ι↓	ος ὁ Λὶ↓,	Africus.
	πος ὁ κὶ↓,	culex.
	φος ἡ κατάλι↓,	tabulatum.
ο↓	πος ἡ ὀ↓,	vox.
υ↓	πος ὁ γὺ↓,	vultur.
	φος ὁ Κίνυ↓,	Cinyps fluvius.
ω↓	ωπος ὁ Δω↓,	assentator.
	οπος ὁ λέ↓ες↓,	legumen.

Nomina quædam in ηρ ερος amittunt ε per Syncopen in Genitivo & Dativo singulari, ut πατὴρ, μὴτηρ, γαστὴρ venter: sed Θυγάτηρ filia, Δημήτηρ Ceres, in omnibus Casibus imparisyllabicis.

S. N. ἡ Θυγάτηρ, G. Θυγατέρος Θος, D. Θυγατέρι τει, A. Θυγατέρα τρα, V. Θύγατερ.

D. N. A. V. Θυγατέρε Θύγατερ, G. D. Θυγατέροιν τερῖν.

P. N. Θυγατέρες Θύγατερες, G. Θυγατέρων τρῶν, D. Θυγατράσι, A. Θυγατέρας τρας, V. ὦ Θυγατέρες τρες.

Similiter ὁ ἀνὴρ vir, nisi quòd hæc vox pro ε elisо accipit δ, ut ἀνὴρ, ἀνέρος, ἀνδρός. Huc refer ἀερω ἀερνὸς, κώων κυνὸς, &c. elisâ mediâ vocali.

Accusativus desinit in α.

Nomina exeuntia in σ post ι vel υ (excepto εὺς) si Genitivum efferunt per ↀ purum, in Accusativo vertunt σ in ν: ut ἡ ὄϊς ὄϊν ovis, ἡ γραῦς γραῦν anus.

Gravitona in ιε & υε, declinata per ος impurum, habent utrumque Accusativum, α & ν, ut ἡ ἔλεις lis, Ac. ἐλέα ἐν, &c. χάλεις dea, Ac. χάλειτα: gratia, Ac. χάλειν. ἡ κόρυς, υθος: Acc. τὴν κόρυθα & κόρυν galea. Sic κλεὶς, κλεῖδα, κλεῖν. Et Composita à πῦς, ut Οἰδίπους, Οἰδίποδα & Οἰδίπουν. *Steph.* — *πῦς πῦδα πῦν,*

Vocativus similis est Nominativo.

Nomina in σ post ι & υ exeuntia abjiciunt σ in Vocativo, ut Πάρις, πῦς puer, &c. ὦ Πάρι, πῦ, &c. νήλυς advena, βῦς bos, &c. ὦ νήλυ. βῦ, &c. Excipe acutitona in ις & υς, ut ὦ ἔλπὶς spes, ὦ χλαμὺς chlamys; item ὦ πῦς, & ὦ ὀδύς. — *Nomina in ξ interdum abjiciunt ξ. ut ἄ αξ ὦ ἄνα.*

Nomina, quæ declinantur per γ↓ↀ, faciunt Vocativum abjecto τↀ, ut ὁ γέρων -οντ↓ↀ, ὦ γέρον senex.

Nomina in εις εντ↓ↀ Vocativum habent in ἐ & εν, ut ὁ πλακόεις εντ↓ↀ, ὦ πλακόἐ-εν placenta.

Gravitona in ας αντↀ, ην ενↀ, ων ονↀ, ωρ ορↀ, & pleraque in ηρ ερↀ, abjiciunt ↀ; ut ῥήτωρ ορↀ, ὦ ῥήτορ, rhetor. Similiter Ποσειδὼν ῶνↀ, & σωτὴρ ηρↀ, versâ penultimâ in suam brevem, ut ὦ Πόσειδον, ὦ σῶτερ.

No-

Nomina in ης εος abjiciunt ο, ut ὁ Σωκρά-της τοῦ, ᾶ.
Nomina in ω Vocativum habent similem Dativo.

Dativus Pluralis

Fit vel à Dativo singulari abjiciendo ϊ, θ, ν, τ, & assumendo σ ante ι, ut πᾶσι ἅπασι, σώματι σώμασι: Interdum assumitur vocalis cum σ, nam ος|σι fit ωσι, ut λέοντ|σι λέουσι, à λέων ὁ: ες fit εσσι in nominibus in ης εος Syncopen passis, ut κλεὶς κλεῆσι. Sic ἀρνὶ ἀρνάσι ab † ἀρνός. ut etiam ὑάσι ab υἱὸς filius. Et apud Poetas in quibuscunque nominibus ι fit εσσι vel εσι, ut ἡγεμόνεσσι ὀπὶ ὀρέστ, Dux.

† γαστὴρ vero γαστῆρα.

Nomina in ξ, ψ, vel σ post diphthongum exeuntia, faciunt Dativum à Nominativo singulari adjiciendo ι, ut κόρυξ corvus, κόρυξι. Ἄραψ Arabs, Ἄραψι. πλακόεις, πλακόεσσι. Sed κτὶς κτισὶ, πῦς ποσὶ, ὗς ὑσὶ.

ν additur ἑλκυστικὸν per omnes Casus, ut ἑλκυστικὸν αἰγιδῶν.

Dativis pluralibus in ι definentibus ν additur, si vocalis vel diphthongus subsequatur, ut χερσὶν ἀνδράσι illorum manibus. Et apud Poetas ante consonam, ut στηθεσσιν λασίοις pectoribus hirsutis.

Declinationes Contractorum

Oriuntur è quintâ Simplicium faciente Genitivum in ου purum: inter se verò distinguuntur, terminatione Recti, & vel diversitate Contractionis, vel numero Casuum contractorum. Appellantur Nomina Contracta, quia in illis duæ syllabæ finales contrahuntur in unam.

Contractio duplex, est vel
- Synæresis, cùm duæ vocales in diphthongum cocuntes serventur, ut τειχέ-τοιχ.
- Crasis, cùm vocalis uraq; mutatur in unam aliam, ut τειχέα τείχη; vel una in aliam, ut τείχεος ους; vel exeritur una, & variatur accentus alterius, ut τειχέων ῶν.

Prima Declinatio Contractorum

Tres habet terminationes, ης masculini, ut ὁ ‖ Δημοσθένης Demosthenes; ες & ος neutrius, ut τὸ ἱππομανὲς hippomanes, τὸ τείχος murus.

‖ Appellativum in ης vix legitur.

Sing. N. ὁ Δημοσθένης, G. τοῦ Δημοσθένεος ους, D. τῷ Δημοσθένεϊ ῃ, A. τὸν Δημοσθένεα η, V. ὦ Δημόσθε. ες.
Dual. N. & A. τὼ Δημοσθένεε η, G. & D. τοῖν Δημοσθενέοιν οἶν, V. ὦ Δημοσθένεε η.
Plur. N. οἱ Δημοσθένεες ῃς, G. τῶν Δημοσθενέων ῶν, D. τοῖς Δημοσθενέσι, A. τοὺς Δημοσθένεας ους, V. ὦ Δημοσθένεες εις.

Sing.

Sing. N. τὸ τεῖχος, G. τοῦ τείχους υς, D. τῷ τείχει ῑ, A. τὸ τεῖχος, V. ὦ τεῖχος.

Dual. N. & A. τὼ τείχε τείχη, G. & D. τοῖν τειχοῖιν εῖν, V. ὦ τείχε τείχη.

Plur. N. τὰ τείχη ᾱ, G. τῶν τειχῶν ῶν, D. τοῖς τείχεσι, A. τὰ τείχη ᾱ, V. ὦ τείχη ᾱ.

Nomina in ης à κλέος composita contrahuntur in Nominativo singulari, & dupliciter in reliquis Casibus; ut Ἡρακλέης ῆς Hercules, Περικλέης ῆς Pericles, &c.

Sing. N. ὁ Ἡρακλέης ῆς, G. έους έυς, ους ῦς, D. εῖ ῖ, εῖ ῖ, Ac. έα *ῆ, έα ῆ, V. εις, ες.

Nomina propria in quibusdam Casibus parisyllabicè Inflectuntur; ut ὁ Ξενοφῶν, A. ῶντα, &c. Aristophanes.

*Vel Ἡρακλέα. Nomina enim desinentia in ης purum Atticè contrahunt Accusativum in α.

Secunda Declinatio

Duas habet terminationes, ις masculini, fœminini, & communis generis, ut ὁ ὄφις serpens, ἡ πίστις delectatio, ὁ ἢ ἡ κόρις cimex; & ι neutrius, ut τὸ σίναπι sinapi.

Sing. N. ὁ ὄφις, G. τοῦ ὄφεως, D. τῷ ὄφει ὄφι, A. τὸν ὄφιν, V. ὦ ὄφι.

Dual. N. & A. τὼ ὄφει, G. & D. τοῖν ὀφίοιν, V. ὦ ὄφει.

Plur. N. οἱ ὄφεις ὄφεις, G. τῶν ὀφίων, D. τοῖς ὄφεσι, A. τοὺς ὄφεις ὄφεις, V. ὦ ὄφεις ὄφεις.

Sing. N. τὸ σίναπι, G. τοῦ σινάπεως, D. τῷ σινάπει σινάπι, A. τὸ σίναπι, V. ὦ σίναπι.

Dual. N. & A. τὼ σινάπει, G. & D. τοῖν σινάπεοιν, V. ὦ σινάπει.

Plur. N. τὰ σινάπεα ᾶπι, G. τῶν σινάπεων, D. τοῖς σινάπεσι, A. τὰ σινάπεα ᾶπι, V. ὦ σινάπεα ᾶπι.

Genitivus singularis in εως usitatior est, ut ὄφεως, σινάπεως. Masculina & fœminina frequentiùs efferunt etiam Genitivum dualem & pluralem per εων, εαν, ut ὄφεων, ὄφεαν, & casus contractos per ι, ut ὀφῖ pro ὄφει, ὄφεις pro ὄφεις.

Tertia Declinatio

Tres habet terminationes ύς & υς generis tantùm masculini, ut ὁ βασιλεύς εως, πρόσευς legatus: & υ neutrius, ut τὸ ἄστυ urbs.

Sing. N. ὁ βασιλεύς, G. τοῦ βασιλέως, D. τῷ βασιλέϊ λεῖ, A. τὸν βασιλέα, V. ὦ βασιλεῦ.

Dual. N. & A. τὼ βασιλέε, G. & D. τοῖν βασιλέοιν, V. ὦ βασιλέε.

Plur. N. οἱ βασιλέες λεῖς, G. τῶν βασιλέων, D. τοῖς βασιλεῦσι, A. τοὺς βασιλέας λεῖς, V. ὦ βασιλέες λεῖς.

Sing. N. ὁ πρίσβυς, G. τοῦ πρίσβεος, D. τῷ πρίσβει ζ, A. τὸν πρίσβυν, V. ὦ πρίσβυ.
Dual. N. & A. τὼ πρίσβεε, G. & D. τοῖν πρεσβέοιν, V. ὦ πρίσβεε.
Plural. N. οἱ πρίσβεες ζεις, G. τῶν πρεσβέων, D. τοῖς πρίσβεσι, A. τοὺς πρίσβεας εις, V. ὦ πρίσβεες εις.
Sing. N. τὸ ἄστυ, G. τοῦ ἄστεος, D. τῷ ἄστει ζ, A. τὸ ἄστυ, V. ὦ ἄστυ.
Dual. N. & A. τὼ ἄστεε, G. & D. τοῖν ἀστέοιν. V. ὦ ἄστεε.
Plural. N. τὰ ἄστεα η, G. τῶν ἀστέων. D. τοῖς ἄστεσι, A. τὰ ἄστεα η, V. ὦ ἄστεα η.
Genitivus singularis Masculinorum exit in εως sæpissimè.

Quarta Declinatio

Unicam habet terminationem in ω generis fœminini; ut ἡ λεχὼ *puerpera*.
Sing. N. ἡ λεχὼ, G. τῆς λεχόος οῦς, D. τῇ λεχόϊ οἳ, A. τὴν λεχόα ὦ, V. ὦ λεχοῖ.
Dual. N. & A. τὰ λεχὼ, G. & D. ταῖν λεχοῖν, V. ὦ λεχώ.
Plural. N. αἱ λεχοὶ, G. τῶν λεχῶν, D. ταῖς λεχοῖς, A. τὰς λεχὼς, V. ὦ λεχοί.
Duo sunt nomina in ως, ἡ αἰδὼς *verecundia*, ἡ ἠὼς *aurora*, quæ hanc formam sequuntur; sed in Duali & Plurali vix occurrunt.

Quinta Declinatio

Unicam habet terminationem in ας, generis neutrius; ut τὸ κέρας *cornu*.
Sing. N. τὸ κέρας, G. τοῦ κέρατος, κέρως, D. τῷ κέρατι, κέρᾳ, A. τὸ κέρας, V. ὦ κέρας.
Dual. N. & A. τὼ κέρατε, κέρᾳ, G. & D. τοῖν κεράτοιν, κερόοιν, κερῶν, V. ὦ κέρατε, κέρᾳ.
Plural. N. τὰ κέρατα, κέρα, G. τῶν κεράτων, κερόων, κερῶν, D. τοῖς κέρασι, A. τὰ κέρατα, κέρα, V. ὦ κέρατα, κέρα.
Contractio fit priùs tollendo τ, ut κέρας, κέρατος, κέρως.
Γέρᾳ, & σέλα, & similia apud Poetas, videntur Apocopen potiùs quàm Contractionem pati.

GENE-

GENERA NOMINUM.

Omittuntur hic ea omnia quæ ſuprà ex declinationibus conſtant, proinde & multa exempla diſcrepantia à ſequentibus Regulis, non apponuntur.

Nomina Propria

Deorum, Virorum, Fluviorum, Ventorum, ſunt maſculina: Excipe nonnulla Fluviorum, ut ἡ Στὺξ *Styx*, &c.

Dearum, Fœminarum, (etiam quæ exeunt in ον, ut Γλυκέριον *Glycerium*) Regionum, Inſularum, Urbium, ſunt fœminina.

Appellativa

Nomina virilium officiorum ſunt maſculina.

Nomina muliebrium officiorum, arborum, plantarum, lapidum pretioſorum, ſunt fœminina.

Excipiuntur Nom.

1. Arborum & plantarum,
   1. Maſculina, ut ὁ ἐλαιεὰς *caprificus*, ὁ κότινος *oleaſter*, ὁ σκάνδιξ *ſcandix*, ὁ κόϊξ *coix*, ὁ φοῖνιξ *palma*, ὁ φελλὸς *ſuber*.
   2. Communis generis, ut ὁ ἢ ἡ ἄκανθος *acer*, ἄκανος, ἀνάγυρος *quædam arbuſulæ*, ἕλιξ *vitis*, κότινος *arbutus*, νάρκισσος *narciſſus*, ὑάκινθος *hyacinthus*, ὁ rariùs ἡ λωτὸς *lotus*.
2. Lapidum, & interdum ὁ βήρυλλος *beryllus*.

In Tertiâ Declinatione

Nomina in ος plerumq; ſunt Maſculina. Excipiuntur 1. Fœminina, ut ἡ αἴγυλος *abſceſſus inter nares*, ἀκκαλὸς *buccella*, ἄλοχος *uxor*, ἄμμος ἄμαθος, ψάμμος ψάμαθος *arena*, ἀντίδικος *antidotus*, ἄργιλλος *argilla*, ἀσάμινθος *pelvis*, ἄσκολος *fuligo*, ἄσφαλτος *bitumen*, ἄτραπος & ἀτρακτὶς *callis*, βάλανος *glans*, βάσανος *tormentum*, βίβλος *liber*, βύσσος *byſſus*, βῶλος *gleba*, γέρανος *grus*, γλανὶς *hyæna*, γνάθος *maxilla*, γύψος *gypſum*, διάλεκτος *dialectus*, διάμετρος *diameter*, δόκος *trabs*, δόκος *conſideratio*, ἔρσος *ros*, ἔρετος *remigatio*, ἔμπλαστρος *emplaſtrum*, ἤπειρος *continens*, ὅλος *locus ſcribarum*, ἵππος *muſcipula*, ἵππος *equitatus*, κάπετος *fovea*, κάρδοπος *mactra*, κάρπασος *venenum quoddam*, κέλευθος *via*, κέρκος *cauda*, κίβωτὸς *arca*, κόπρος *ſtercus*, κράδος *ramus*, κύλιξ *pyxis*, λάκκος *foſſa*, λέκυθος *vitellus*, λήκυθος *ampulla*,

ampulla, λιθάργυρος *spuma argenti*, λόχος *puerpera*, λύδος *glarea*, λυμάνδρωπος & λυμάνδρωπος *morborum species*, μήκιθος *funis*, μίλτος *minium*, μίνθος *stercus humanum*, νέος *novalis*, νῆσος *insula*, νόσος *morbus*, νυὸς & νύμφη *nurus*, ὁδός *via*, cum compositis, παρθένος *virgo*, πάλθος *later*, πέλεκος *aqualis*, ῥάβδος *virga*, συρὸς *loculus*, σποδὸς *cinis*, τάφρος *fossa*, τήβεννος *toga*, τίτανος *calx*, τρίβος *semita*, ὕαλος *vitrum*, χάλκανθος *atramentum sutorium*, ψῆφος *calculus*.

2. Communis generis, ὁ, ἡ Ἄβυσσος *abyssus*, ἀγωγὸς *dux via*, ἄγαγος *caper -ra sylvestris*, ἄκυλος *glans*, ἄκατος *lembus*, ἀνάδοχος *fidejussor*, ἄρκυς *ursus -a*, ἀρσοκόμος *pistor*, βάρβιτος *barbitus*, βλάξ *cervus -a*, ὑδρόβιος *incola*, βοηθὸς *auxiliator -trix*, γενέτης *lanificus -a*, ἔφηβος *adolescens*, ἡμίονος *mulus -a*, ἵππος *equus -a*, κυνηγέτης *venator -trix*, κάγκανος *lagena*, λίθος *lapis*, λύρημβος *lyricen*, μάστρωψ *leno -a*, μύκης *virulus -a*, οἶμος *semita*, περίπολος *antecambulo*, σύφορβος *caprarum stercus*, σάμινος *urna*, στρουθὸς *passer marinus*, σχοῖνος *juncus*, χέρσος *terra inculta*.

Sequentia rariùs fœminina, ἄγγελος *nuntius -a*, ἀλάστωρ *ulabaster*, ἄνθρωπος *homo*, ἄρριχος *cophinus*, ἀστράπτης *fusus*, διάκονος *minister -ra*, ἡνίοχος *auriga*, θεὸς *deus -a*, κόχλος *cochlea*, κόκκος *granum*, κωλεὸς *membrum*, λιμὸς *fames*, ῥόθος *nubes*, ῥοῖζος *stridor*, χηλὸς *loculus*, χόλος *pabulum*, χύμαιρα *caper*.

Rariùs Masculina, Ἄλπος *libellus*, κάμηλος *camelus*, κάμινος *fornax*, κλινὸς *torcular*, πάπυρος *papyrus*, πίτυς *pellis*, στιβὰς *storea*.

Omissa sunt multa Adjectiva pro Substantivis accepta, ut ἡ ἕρμινος *erminus*: præcipue à Verbis derivata, & composita; ut δυσπέλεκος *dolabra*, κρεμαστὸς *perpendiculum*, &c.

In Quartâ Declinatione

Omnia Genus sortiuntur à nominibus Tertiæ, unde dimanant: reliqua sunt ista, ἡ γνάθος, ἡ ἕδρα, ὁ, ἡ ἄλως.

In Quintâ & sequentibus

Masculina

1. In ευς, ως.

2. In ων. Sed ἡ γάστρων *genus* fœminina, ἡ σειρὴν ἥτις *Siren*, ἡ φρὴν τοῦ μέτος, ὁ, ἡ χὴν τοῦ *anser*.

3. In

3. In ων.
- 1. In ᾱδὼν, vel ηδὼν. Sed ὁ φλέδων nugator.
- 2. Pauca in ων ωνος· ut ἡ ζέρων columba. μυοπάρων navigii ſpecies, ἄλων area.
- 3. Hæc in ών όνος· ut ἡ ἀκροχορδὼν verruca, ἀλκυὼν halcyon, εἰκὼν imago, ἠϊὼν littus, λαγὼν illia, ὀλολυγὼν ululatus, πλαγγὼν pupa cerea, πυγὼν cubitus, σιαγὼν maxilla, σινδὼν ſindon, ταγὼν ſtilla, τυγὼν turtur, χελιδὼν hirundo, χθὼν terra, χιὼν nix.

Excipe
- 1. Fœminina.
- 2. Communis generis ſequentia
  - 1. In ων ωνος· ut ὁ ἠ ἀρηγὼν auxiliator, γνώμων index, ἡγεμὼν dux, θεάμων ſpectator, κίων columna, κύων canis, ὁ δαίμων deus, rariùs ἡ δαίμων dea.
  - 2. In ων ωνος· ut ὁ ἠ ἀλεκτρυὼν ωνος gallus, ὁ (& rariùs ἡ) αἰὼν ævum, αὐλὼν fretum, κώδων tintinnabulum.

4. In ξ.
- 1. In γξ pleraque: ſed ὁ σφιγξ vertebra, ὁ ἠ λάρυγξ guttur, ὁ ἠ λύγξ lynx, ὁ ἠ φάρυγξ frumen.
- 2. Quædam in ξ κος· ut ἡ ἀλώπηξ vulpes, ἄλοξ & αὖλαξ ſulcus, ἄϊξ impetus, βόμβηξ turbo, γλαυξ noctua, δορξ capra, ἕλιξ volumen, κάμαξ vitis pedamentum, κλίμαξ ſcala, κύλιξ calix, λάρναξ capſa, πίλημξ galea, πλαξ tabula, πνὺξ locus *Athenis* ubi habebatur concio. σάνδυξ oerussa uſta, σὰρξ caro, σμώδιγξ & σμώδιξ vibex, σπάδιξ termes, στάλιξ paxillus, σφάλαξ aſſula, χόϊνιξ chœnix, χόλιξ inteſtinum, φρὶξ fremitus maris: Item νὺξ νυκτὸς nox.
- 3. Quædam in ξ γος· ut ἡ ἄγνυξ ambitus rotæ, δώρυξ foſſa, λάταξ ſtrepitus, μάστιξ flagellum, πνίμιξ flatus, πνιξ ſuffocatio, πομφόλυξ bulla, πτέρυξ ala, ῥάξ acinus, ῥαγὰξ fiſſura, σπυξ muſtum, ὄρνιξ & τέττιξ avis quædam, ὕπληξ ſcutica, φλὸξ flamma.
- 4. Quædam in ξ χος· ut ἡ ἄρυξ vellicatio, θρὶξ capillus, πτὺξ plica, τάξ ordo, ὕστριξ hyſtrix.

2. Communia. 1. Rariùs Maſculina in κος, ut ὁ rariùs ὁ ὄμπυξ *caliendrum*, λύγξ *lynx*, ὄμφαξ *uva acerba* : in γος, ut ὁ rariùs ὁ αἶξ *caper-prea-pra*, φάρυγξ & φάρυξ *guttur* : in χος, ut βήξ *tuſſis*. 2. Rariùs Fœminina in κος, ut ὁ rariùs ἡ σῦφαξ *porcellus*, μόσχαξ *juvenis*, πέρδιξ *perdix*, πίδαξ *fons*, σκύλαξ *catulus*, φύλαξ *cuſtos*.

5. In ηρ :

excipe
1. Fœminina quædam in ηρ εερος, ut ἡ ἀὴρ *caligo*, γαστὴρ, οἰνάτηρ, δυγάτηρ, μήτηρ ; ἡ κὴρ ἥερος *fatum*.
2. Com. gen. ὁ rariùs ἡ αἰθὴρ *æther*.
3. Neutra, τὸ ἦρ *ver*, τὸ κῆρ *cor*.

6. In υρ : ſed ὁ χὴ ἡ μάρτυρ *teſtis*, τὸ πῦρ *ignis*.

7. In ωρ :

excipe pauca
1. Fœmin. in ωρ ορος, ut ἡ ἀλόκτωρ *conjux*, ἡ μητρυιόκτωρ *matris mater*, ἡ οἰνομήτωρ *vini mater*.
2. Com. gen. ὁ χὴ ἡ ἀμυντήρ, & ἀλάστωρ *ultor-trix*.
3. Neutra in ωρ ωρος, ut τὸ ἔλωρ *præda*, τὸ τέλωρ *monſtrum* : item in ωρ ατος, τὸ σκῶρ *ſordes*, τὸ ὕδωρ *aqua*.

8. In αξ : ſed ἀξ ἀδος fœminina : αξ ακος neutra. Et paucula αξ αος, τὸ δέπας *poculum*, σέλας *lumen* : ὁ vel τὸ κρᾶς *caput*.

9. In ης : excipe fœminina omnia in της τητος : item ἐσθὴς ῆτος *veſtis*.

10. In εις : ſed ἡ κλεὶς *clavis*.

11. In ως : ſed ἡ αἰδὼς, χάλως, ἠὼς ἡ φὼς *macula*, & τὸ φῶς *lumen*.

12. In υς : ſed ὁ χὴ ἡ βοῦς *bos*, τὸ οὖς *auris*.

13. In ψ :

excipe fœmin.
1. In πος, ut καλαύροψ & καλάοψ *pedum*, λαίλαψ *turbo*, ὄψ *vox*, σκὼψ *ſerpentis genus*, ὤψ *vultus*.
2. In πος & φθ, ut κατήλιψ *ſcala*.
3. In θς, ut λίψ *petra*, φλὲψ *vena*, χέρνιψ *pollubrum*.

Fœmi-

Foeminina

1. In ιν vel ις ινος: Excipe Maſculina, ut ὁ Δελφὶν ὶς *delphinus*, ἐρμὶν-ὶς *fulcrum tori*, ἰκτὶν *milvus*, τιλχὶν *faſcinator*: ὁ vel ἡ θὶν vel θὶς *acervus*.

2. In ειρ: ſed ὁ φθεὶρ *pediculus*.

3. In ις:

excipe
- 1. Maſc. quædam in ις ιος, ut ὁ ἔχις *vipera*, κὶς *vermis*, λὶς *leo*, μάντις *vates*, (ſed ἡ μάντις apud Athen.) ὄρχις *teſticulus*, ὄφις *ſerpens*, πόσις *maritus*, πρέσβις *legatus*, ῥήτωρ *rector*, υἱὶς *filius*: item in ις ιδος, ut ἅϊδς *orcus*, γυνὶς *ſemivir*: λὶς ιτὸς *pannus*.
- 2. Communia quædam in ις ιος, ut ὁ κὴ ἡ κάσις *frater* vel *ſoror*, κόρις *cimex*, μὶτωσις *tunicæ ſpecies*, λάτρις *ſervus-a*, ἡ ὄϊς *ovis*, ὁ ὄϊς *aries*, ὄρνις ιθος *avis*.

4. In αις: ſed τὸ σεμὶς τὸς *farina ſubacta*, ὁ κὴ ἡ παῖς.

5. In υς:

excipe
- 1. Maſc. quædam in υς υνος, ut ὁ ἀπφὺς *paterculus*, βότρυς *racemus*, θρῆνυς *ſcabellum*, ἰχθὺς *piſcis*, κάνδυς *veſtis Perſica*, μῦς *mus*, ἐμῦς *mus aquatilis*, νέκυς *cadaver*, σίκυς *cucumer*, σκόλυς *lanugo*, στάχυς & ἀσταχὺς *ſpica*, φίτυς *pater*.
- 2. Com. generis compoſita ab ἄλυδα, ut ὁ κὴ ἡ νήλυς *advena*: item ὁ κὴ ἡ σῦς vel σῦς *ſus*, ὁ κὴ ἡ μάρτυς *teſtis*.

6. In νς & ρς: ſed ὁ κὴ ἡ ἄρς *agnus*.

Neutra

1. In ορ & αρ: ſed ὁ ἔστωρ *aeris pediculus*, ὄρτυξ *ſturnus*: item ἡ δάμαρ *uxor*.

HETEROCLITA

Sunt, quæ à communi declinandi ratione deflectunt:

Heteroclita Contractione,

Quæ contractionem patiuntur, nec tamen ad ullam declinationem contractorum commodè referri possunt. Ea autem sunt, vel

1. Ὁλοπαθῆ, quæ contrahuntur in omnibus casibus: hujusmodi sunt in declinatione simplicium
   - 1. Ἑρμέας ῆς, έᾳ ῆ, &c. *Mercurius.* / Ἀπελλέης ῆς, έᾳ ῆ, &c. *Apelles.*
   - 2. Μνᾶ ᾶ, ᾶς, &c. *mina.* / Γαλέη ῆ, έης ῆς, &c. *felis.*
   - 3. Νόος ους, όᾳ οῦ, &c. *mens.* / Ἀδελφιδέος ους, έᾳ οῦ, &c. *fratris filius.* / Ὀστέον οῦν, έᾳ οῦ, &c. *os ossis.*
   - 4. Ἀλλᾶς ᾶς, ᾶντος ᾶντι, &c. *botellus.* / Πλακόεις ους, όεντος όεντι, &c. *placenta.* / Κεγεὼν ὼν, εῶνος ῶνι, &c. *venter.* / Δαὶς δᾷς, δᾴδος δᾷδι, &c. *fax.* / Κρᾶς κρᾶς, κράτος κράτι, *caput.*

2. Ὁλιγοπαθῆ, quæ paucioribus casibus, viz. Nom. Ac. Voc. pluralib. contrahuntur. Nomina in
   - υς υος in υς, ut βόσυς *racemus*, υες, υας, υσαυς αος in αυς, ut ναῦς *navis*, ναῦες, νάας ναῶς.
   - ως ωος in ως, ut βῶς *bos*, βόες, βόας, βῶς.
   - Item ἔλις *lis*, ἔλιδες, ἔλιδας, ἔριες· κάλπις *urna*, κάλπιδες, κάλπιδας, κάλπεις· Ὄρνις *avis*, ὄρνιθες, ὄρνιθας, ὄρνεις· κλεὶς *clavis*, κλείδες, κλείδας, κλεῖς.

Reliqua Heteroclita sunt

1. *Variantia*, 2. *Deficientia*, 3. *Redundantia.*

Variantia 1°. *Genus.*

In singul. generis sunt masc. in plural.

- Neutrius, ὁ * ἔρεμος *remus*, τὰ ἔρεμα. Sic † ὁ ζυγὸς *jugum*, ὁ τάρταρος *tartarus*, ὁ χέδροψ *legumen*, τὰ χέδροπα.
- Masculini & Neutrius, ὁ δεσμὸς *vinculum*, οἱ δεσμοὶ, τὰ ‖ δεσμά. Sic ὁ δίφρος *currus*, ὁ κύκλος *circulus*, ὁ λύχνος *lucerna*, ὁ μηρὸς *femur*, ὁ μοχλὸς *vectis*, ὁ νῶτος *dorsum*, ὁ πρωτὸς *fax*, ὁ σταθμὸς *statio*, ὁ ταρσὸς *planta pedis*, ὁ τράχηλος *collum*, ὁ χαλινὸς *frænum.*

* *Leguntur* τὸ ἔρεμον, *Hom.* † τὸ ζυγὸν, *Plato.* ‖ τὰ δεσμάτα, *Hom.*

In singularis generis fœm. { In Nominativo & Accusativo Duali Masc. ut ἡ ὁδὸς *via*, cum compositis, τὼ ὁδὼ, &c. ἡ πόλις *civitas*, τὼ πόλει. * In plurali fœmin. & neutr. ἡ χέλυδος *via*, αἱ χέλυδοι & τὰ χέλυδα.

* *Attice fœmin. omnia sic inflectuntur.*

2°. *Casum.*

Quædam neutra in αρ, à nominibus in ας, genitivum mutuantur. ut ἄλευαρ *farina*, ἄλειφαρ *unguentum*, ἦλεαρ & ἔδαρ *esca*, ἦμαρ *dies*, ἧπαρ *jecur*, κάρηαρ *caput*, κτέαρ *possessio*, ὄνειαρ *utilitas*, οὖδας *uber*, πεῖρας *finis*, τέρας *adeps*, φρέαρ *puteus*: Gen. ἀλεύα[τος], &c. His addi potest, γάλα γάλακ[τος], ὄναρ ὀνείρ[ατος], οὖς ὠτὸς *auris*, σκῶρ σκατὸς, ὕδωρ ὕδα[τος].

Ζεὺς sic inflectitur:

Sing. N. ὁ Ζεὺς, G. Ζηνὸς vel Διὸς, D. Ζηνὶ vel Διΐ, A. Ζῆνα vel Δία, V. ὦ Ζεῦ.

Ναῦς etiam in solutâ oratione, ad hunc modum:

Sing. N. ἡ ναῦς, G. νεὼς, D. νηΐ, A. ναῦν.

Plur. N. νῆες, G. νεῶν, D. ναυσὶ, A. ναῦς.

3°. *Genus & Casum.*

Ἡ γυνὴ *mulier*, & ἡ χεὶρ *manus*, sic variantur:

Sing. N. ἡ γυνὴ, G. τῆς γυναικὸς, D. τῇ γυναικὶ, A. τὴν γυναῖκα, V. ὦ γύναι:

Dual. N. A. V. τὼ γυναῖκε, G. D. τοῖν γυναικοῖν.

Plur. N. αἱ γυναῖκες, G. τῶν γυναικῶν, D. τοῖς γυναιξὶ, A. τὰς γυναῖκας, V. ὦ γυναῖκες.

Sing. N. ἡ χεὶρ, G. τῆς χειρὸς, D. τῇ χειρὶ, A. τὴν χεῖρα, V. ὦ χεὶρ.

Dual. N. A. τὼ χεῖρε, G. D. τοῖν χεροῖν, V. ὦ χεῖρε.

Plur. N. αἱ χεῖρες, G. τῶν χειρῶν, D. τοῖς χερσὶ, A. τὰς χεῖρας, V. ὦ χεῖρες.

Poetæ ponunt ε pro ει in omnibus casibus imparisyllabicis; ut χερός, &c.

Deficientia 1°. Casibus.

Aptota: Nomina literarum, ut ἄλφα, βῆτα, &c.

Vox naturalis, ut οἰ· non significativa, ut βλίτυρι· materialiter sive τεχνικῶς posita, ut τὸ ἄνθρωπος hæc vox ἄνθρωπος.

Nomina peregrina, ut Δαβίδ.
Similiter τὸ ὄφελος utilitas, τὸ χρεὼν fatum, &c.

Monoptota: Nom. ἡ δὼς donum, Hesiod. &c. αἱ κατακλῶθες fata, Hom. &c.

Diptota: Nom. ὁ λᾶας lapis, Acc. ‡ λᾶαν· ὁ λῖς leo, Acc. ‡ λῖν, &c.

Triptota: 1°. Quoad terminationem & numerum casûs: ut Nom. ὁ ἡ μάρτυς, Acc. μάρτυν, D. μάρτυσι testis.

2°. Quoad terminationem casûs: Nomina propria circumflexa in ᾶς, ῆς, οῦς. ὁ Θωμᾶς, G. ᾶ, A. ᾶν, V. ᾶ. Sic Δρῆς & Διονῦς. Item sanctum nomen Ἰησοῦς, G. Ἰησοῦ, D. Ἰησοῦ, A. Ἰησοῦν, V. ᾦ Ἰησοῦ. Et quædam barytona, ut ὁ Ἀγείσπας, G. ᾶ, &c.

3°. Quoad numerum casûs. Neutra sequentia N. A. V.

* Legitur τοῦ βρέτεϊ.

* βρέτας statua, λέμας corpus, ἐέλδωρ desiderium, ἧδος voluptas, ἦτορ cor, κλέτας devexitas, κῶας vel κώς vellus, λέπας promontorium, μῆχος & μῆχαρ artificium, νώκαρ torpor, Σέβας veneratio, † σκέπας tegumentum, σκίναρ fœtus, τέκμαρ & τέκμωρ finis, ὕπαρ visio, χρέος debitum.

2°. Numero.

‖ Leguntur alicubi οἱ αἴθρες, αἱ ἠοί, τὰ πύθεα, τὰ ἔλαια. item γαῖαν.

Duali & Plurali carent nomina propria, quæ uni tantùm attribuuntur. ‖ ὁ ἀὴρ aer, ἡ ἅλς mare, ἡ γῆ terra, τὸ πῦρ ignis, τὸ ἔλαιον oleum, &c.

Singulari & Duali carent Festa, ut Διονύσια Bacchanalia: Nomina quædam Urbium, ut Ἀθῆναι Athenæ, &c. Populorum, ut Ἀχαιοὶ Achivi, &c. Magistratuum, ut Ἔφοροι Ephori. Nomina quæ pluribus singularibus sunt propria, ut Εὐμενίδες Furiæ, &c. Item ἐμβάδες cothurni, κτέρεα exequiæ, & plura hujusmodi.

Redun-

Redundantia 1°. in Nominativo.

Maſc. multa in ὴρ & ωρ, ut κλητὴρ, κλήτωρ *vocator*, in ὴς & ὴς, ut πλαστὴς, πλαστὺς *fictor*, &c. Item, ὁ υἱὸς, ὑΐς, ὗς *filius*, cum plurib. aliis.

Fœmin. multa in α & η, ut ἄχνα, η, *gluma*, in η & ις, ut ἀλεξάλη, ἀλεξαλὶς *ulna*, in η & ῳ, ut ἀσβόλη, ἄσβολος *fuligo*, in ις & ια, ut ἀπάνις, ἀπανία *raritas*, &c. Item ἀηδὼν & ἀηδὼ *luſcinia*, &c.

Neutr. multa in ῳ & ον, ut τὸ ἔνδρῳ, ἔνδρον *lignum*, in ον & ιον, ut ἄεθλον, ιον *præmium certaminis*, &c. Item τὸ ὕδωρ, ὕδος *aqua*, &c.

Maſcul. & Fœmin. multa in ος & ια, ut στρατὸς, ια *exercitus*, in ος & ις, ut βαθμὸς, ὶς *gradus*, in μὸς & μὼ, ut αὐχμὸς, μὼ *ſiccitas*, &c. Item ἀὐτμὼ, μὼ *halitus*, &c.

Maſc. vel Fœm. vel Com. quædam in ις & ιν, ut ὁ δελφὶς, ὶν *delphin*, ἡ ἀκτὶς, ὶν *radius*; ὁ χὴ ἡ θὶς, ὶν *agger*, &c.

Maſc. & Neutr. multa in ος & ον, ut θύμος, ον *thymus*, um, in μὸς & μα, ut ἀσπασμὸς, ἄσπασμα *ſalutatio*, in ως, ut ὁ σκότος, & τὸ σκότος, *tenebræ*, &c. Item ὁ κάνης, τὸ κάνεον *ciſta*, &c.

Fœm. & Neutr. multa in α & ον, ut νηΐα, νηΐον *habena*, in μα & μη, ut χάρμα, χάρμη *gaudium*, &c. Item ἡ αἰδὼς, τὸ αἰδος *pudor*, &c.

Maſc. Fœm. & Neutr. quædam in ως, ις, ον, ut σίμβλος, ις, ον *alveare*, &c. Item ὁ χειμὼν, ἡ χειμὰς, τὸ χεῖμα, *hyems*, &c.

2°. In Genitivo.

Nomina quædam in υς efferunt genitivum ad formam tertiæ & quintæ ſimpl. ut ὁ νοῦς, οῦ, οος *mens*, &c. alia in ως, ad formam quartæ & quintæ ſimpl. ut ὁ Μίνως, ω & ωος *Minos*; ὁ γέλως, ωτος & ω *riſus*. In ις ad formam quintæ ſimpl. & ſecundæ contract. ut ἡ τίγρις, ιδος & ιος *tigris*, &c. Item ἡ Θέμις, ιδος & ιος *jus*, cum paucis aliis.

Divisio Nominum.

- Nomen dicitur
  - à re significatâ
    - Substantivum οὐσιαστικὸν: βίος vita.
    - Adjectivum ἐπίθετον: ut ὅλος totus.
  - à flexione
    - Simplex ἁπλοῦν, sive incontractum ἀπαθές: ut ταμίας, κλώς.
    - Contract. συνηρημένον: ut Δημοσθένης, ἀληθής.
- Utrumque à modo significandi
  - Appellativum προσηγορικὸν: ut κύριος dominus, ἅγιος sanctus.
  - Proprium κύριον: ut Ἰησοῦς, Ναζαρεῦς.
- Rursus utrumq: quoad
  - speciem est vel
    - Primitivum πρωτότυπον: ut μέλι mel, γλυκὺς dulcis.
    - Derivativum παράγωγον: ut μέλισσα apis, γλυκερὸν dulce.
  - figuram est vel
    - Simplex sive incompositum ἀσύνθετον: ut φωνὴ vox, καλὸς bonus.
    - Compositum σύνθετον: ut συμφωνία consonantia, φιλόκαλος amans boni.
    - Decompos. παρασύνθετον: ut ἀσυμφωνία dissonantia, ἀφιλόκαλος negligens boni.

Derivativum

Est vel
- Denominativum παράνυμον: ut θεότης deitas, οὐράνιος cœlestis.
- Verbale ῥηματικὸν: ut λόγος sermo, ἑλκτὴς imperfectus: de quo post.
- Participiale μετοχικὸν: ut εἱμαρμένη fatum, ἡγούμενος præfectus.
- Pronominale ἀντωνυμικὸν: ut ταυτότης indentitas.
- Adverbiale ἐπιῤῥηματικὸν: ut ἀεὶ æternus, παλαιὸς antiquus.
- Præpositionale προθετικὸν: ut ὑπατος Consul, ἀντίος contrarius.

Ex Denominativis præsertim notantur hæc substantiva:
1. Fœmineum. 2. Patronymicum. 3. Diminutivum. 4. Amplificativum.

Fœmineum Θῆλυ.

Fœminea simpliciter formata in α & η, sequuntur accentum suorum Masculinorum: ut θεὰ à θεὸς, ταμία à ταμίας, dispensator, βασιλὴ à βασιλεὺς, ἀδελφιδῆ ab ἀδελφιδοῦς, κόρη à κόρος puer. Sic etiam in ις ex ης, ut εὑρέτις ab εὑρετὴς inventor, προεδρὶς à προεδρὸς præses: sed penultima longa circumflectitur, ut προφῆτις à προφήτης: sæpe etiam ῖνης, ut ἀρχιμεῖνις, κοσσῖνις: item νεᾶνις à νεανίας. Composita à κόιτη sunt propar. ut παράκοιτις à παρακοίτης conjux. Gentilia plerumq; sunt oxyt. ut Περσὶς à Πέρσης Persa, Σκυθὶς à Σκύθης Scytha.

Oxytonum
1. In ὰς, ut ὀρεστὰς ab ὀρεστὴς monticola, σπαρτιὰς à σπαρτιάτης Spartanus.
2. In ις, ut ἀμνὶς ab ἀμνὸς agnus, βασιλὶς à βασιλεὺς, ἑλλωὶς ab ἕλλως Græcus. 2. In αυλὶς, ut θεραπαυὶς à θεράπων famulus, λυκαυὶς à λύκος lupus. 3. In τὶς, ut ὀρχηστὶς ab ὀρχηστὴς saltator, αὐλητρὶς ab αὐλητὴς tibicen.

Par.

Par. { 1. In ἰων, ut ἰατρεύειν ab ἰατρὸς *medicus*, ἡμιόνιον ab ἡμίονος *semideus*.
2. In ων, ut Θεράπων à Θεράπων *famulus*.

Proparoxytonum {
1. In ια, ldq; 1. in φια, ut εὐπατέρεια ab εὐπάτωρ *bono patre natus*, βασίλεια à βασιλεὺς. 2. In ιεια, ut ἀγγέλιεια ab ἄγγελος *nuntius*. 3. In τεια, ut ἰάτρεια ab ἰατρὸς *medicus*, παιδολέτρεια à παιδολέτωρ *liberorum interfector*, συμπίτρεια à συμπαίζω *simul nutritus*, ποιήτρεια à ποιητὴς *poeta*.
2. In να, ldq; 1. in ιδνα, ut ἔχιδνα ab ἔχις *serpens*. 2. In ωνα, ut ἰχθυοπώλαινα ab ἰχθυοπώλης *piscium venditor*, λύκαινα à λύκος *lupus*, λέαινα à λέων *leo*, ἀλεκτρύαινα ab ἀλεκτρυὼν *gallus*. 3. In οινα, ut Δέσποινα à δεσπότης *herus*. 4. In ιννα, ut βασίλιννα à βασιλεύς.
3. In ειρα, ut Κάειρα à Κὰρ *Car*, δότειρα à δοτὴρ *dator*, Διαπότειρα à διαπότης *herus*, πρέσβειρα à πρεσβὺς *senex*.
4. Hyperdiſſyllab. in αινα, ldq; 1. in ααινα, ut ἄγαανα, ab ἄναξ *rex*, ſed φάανα à φάλος *palumbus*, &c. 2. In ηνα, ut πένηνα à πένης *pauper*, ſed Κρῆνα à Κρῆς *Cres*, &c. 3. In ιανα, ut βασίλιανα à βασιλεὺς *rex*, Αἰθίοπανα ab Αἰθίοψ *Æthiops*, Κίλιανα à Κίλιξ *Cilix*. 4. In υανα, ut Λίβυανα à Λίβυς *Libys*.

Paucula quædam Adjectiva imitantur formam Subſtantivorum, ut πρόφρασα à πρόφρων *propenſus*, ἀλεξιάρη ab ἀλεξιάρης *imprecationes pellens*, μάκαιρα à μάκαρ *felix*.

Patronymicum Παζωνυμικὸν

Eſt nomen proprium perſonæ quod à nomine potiſſimùm patris, interdum avi & matris derivatur: Et eſt vel

1. Maſc. paroxyton. quod fit à genitivo primitivi, mutando terminationem vel {
In ίδης, cùm primitivum ſit
vel { 3æ. ſimpl. in ος impurum, ut Πηλεΐδης-μέδης.
5æ. ſimpl. ut Νέσωρ-ορος-ίδης.
In άδης, cùm primitivum ſit
vel { 1æ. ſimpl. ut Βορέας-ου-άδης.
3æ. in ων, ut Ἠλίων-ου, ſol, -ιάδης.
In ιάδης, cùm primitivum in penultimâ genitivi ſit longum, cujuſcunque declinat. ut Λαέρτης, Λαέρτου, Λαερτιάδης· Ἄτλας, Ἄτλαντος, Ἀτλαντιάδης. Sic Πηλεύς Πηλῆος, Πηλειάδης.

Fœmin. Oxytonum {
In ις vel άς ex maſculinis removendo ς, ut Νηρεΐδης, Νηρηΐς. Ἠλιάδης, Ἠλιάς.
In νίς à rectis Primitivorum, mutando ultimam ſyllabam, ut Χρύσης, νίς. Κάδμος, νίς.

Fœmi-

Fœminina
- Paroxyt.
  - In ἴνη vel ὼνη, à rectis etiam Primitivorum.
  - In ἴνη, cùm primitivum ſit
    - vel 3æ. ſimpl. in ος impurum, ut Ἀδρηστος-ἴνη.
    - vel 3æ. contr. in ὡς, ut Νηρεὺς-ἴνη.
  - In ώνη, cùm primitivum ſit
    - vel 3æ. ſimpl. in ιων, ut Ἰκάριος-ιώνη.
    - vel 5æ. ſimpl. in ίων, ut Ἑπίων-ιώνη.

Ionica paroxytona in ίων, ut Κρονίων à Κρονίδης *Saturnius.*
Æolica proparoxyt. in ὅος, ut Τρῳάδων ab Τρῳάδης *Hyrrhæ filius.*
Propriorum formas imitantur pauca appellativa, ut ποιμωνίδης à ποιμὴν *paſtor*: ſic κορυφαιίδης, ἀλιάδης, βασιλείδης, &c.

Diminutivum ὑποκοριστικὸν

Masculinum
- Oxytonum in ιδεὺς, ut λαγιδεὺς à λάγως *lepus.*
- Paroxytonum in
  - ίας, ut παππίας à πάππας *pater.*
  - αξ, ut λίθαξ à λίθος *lapis*: Sed πόρκαξ *porcellus*, σκύλαξ *catulus*, quandoque ſunt Fœmin.
  - ίλας, ut Θάλαιλας à Θάλαις pro Θεόλαεις.
  - ίδης, ut λαΐδης à λάϊος.
  - ίνης, ut ἐλαφίνης ab ἔλαφος.
  - ίσκος, ut νεανίσκος à νεανίας *juvenis.*
  - ων, ut Ἡφαιστίων ab Ἥφαιστος *Vulcanus.*
  - ις, ut ἄστεις ab ἀστράγαλος *talus.* [*Hercules.*
  - ύλος, ut ἐρωτύλος ab ἔρως: item Ἡρύλλος ab Ἡρακλῆς
- Proparoxytonum in
  - ιχνος, ut κύλιχνος à κύλιξ *calix.*
  - ιχος, ut Ἀμωΐχος ab Ἀμωΐτας.
  - υλλος, ut Βάδυλλος à Βαδυκλῆς.
- Circumflexum in
  - ᾶς, ut Ζωᾶς à Ζηνόδωρος.
  - ῦς, ut Διονῦς à Διονύσιος.
- Antecircumflex. in ῖνος, ut χαεῖνος à χάεις.

Fœminina
- Oxyt. in
  - ὰς, ut χοιρὰς à χοῖρος *porcus.* (in
  - ὶς, ut κρηνὶς à κρήνη *fons.* Sic multa
  - ὼ, ut Θεανὼ à Θεὰ *dea.*
  - ὼν, ut ἀρπεδὼν ab ἁρπεδόνη *funis.*
- Paroxyto. in
  - ιγξ, ut λείγξ à λᾶς *lapis.*
  - άκνη, ut πιθάκνη à πίθος *dolium.*
  - ίσκη, ut παιδίσκη à παῖς *puer.*
  - ίχνη, ut μητίχνη à μῆτις *conſilium.*
  - ίχνη, ut πολίχνη à πόλις *urbs.*
- ὑλη, ut βομβύλη à βόμβος *ſonus aqueus.*
- Proparoxytonum in
  - ιλλα, ut πεσσίλλη à πεσσὸς *actio.*
  - ιγγα, ut κορίγγα à κόρη *puella.*
  - υλλα, ut νίκυλλα à νίκη *victoria.*

ανὶς, ut ὑανὶς ab ὗς *ſus.*
αλὶς, ut φυσαλὶς à φύσα *veſica.*
υλὶς, ut ἀντεραστυλὶς ab ἀντεραστὴς *rivalis.*
υλλὶς, ut ἀκανθυλλὶς ab ἄκανθα *ſpina.*
αελὶς, ut Κοτυτ]αελὶς *parva Cotytto*, à Κοτυτ]ὼ *dea turpitudinis.*
αχὶς, ut Ἐειδαχὶς ab ἔειδος.

Neutrum

Neutrum
- In ον
  - hyperdiff propar. ut ἀκάνθιον ab ἄκανθα. spina: sic
    - in multa
      - διον, ut γνωμίδιον à γνώμη, sententia.
      - λιον, ut πρεύλλιον à πρέας caro, &c.
      - νιον, ut πιθάκνιον à πίθος dolium, &c.
      - ειον, ut ὀνάειον ab ὄνος asinus, &c.
    - in paucissima
      - σιον, ut κορέσιον à κόρη puella.
      - πιον, ut θρεγνίπιον à θρέγος sella.
      - ριον, ut χωρέριον à χῶρος ager.
  - triſſyllabum
    - proparoxytonum, us γήδιον à γῆ terra, γύναιον à γυνὴ mulier.
    - paroxytonum etiam, ut χοιρίον à χοῖρος porcus: præcipuè ſi ſit oriundum ex acutitonis vel rectis, ut στρθίον à στρθὸς paſſer: vel genitivis, ut παιδίον à παῖς παιδὸς.
- In ῐον, antecircumflexum, ut ἄρνῖον ab ἄρνος.

Ex Primitivo uno varia nonnunquam Diminutiva naſcuntur, ut κορείσκη, κορέσιον, κόειον, κορείδιον à κόρη puella.

Ex Diminutivis alia Diminutiva, ut πολίχνιον à πολίχνη urbecula, &c.

Diminutiva adjectiva perpauciſſima ſunt: ut δειμύλος à δειμὺς acerbus, μικύλος à μικὸς pro μικρὸς parvus, ὀσσος ab ὅσος quantus, παυείδης à παῦρος paucus, πύῤῥιχος à πύῤῥος rufus.

Amplificativum Αὐξητικόν.

1. Oxytona in ός, ut ἀρνειὸς agnus adultior ab ἄρς agnus, παιδνὸς puer adultus à παῖς puer. Sed πάππος à πάππας pater.
2. Paroxytona in ίας, ut μετωπίας magnum habens frontem à μέτωπον frons; πωγωνίας magnam habens barbam, à πώγων barba; σομίας magnum habens os, à σῶμα os; ὠμίας ab ὦμος humerus. In αξ, ut πλάτταξ valde dives, à πλοῦτος divitiæ. Item nomina propria in ων ωνος, ut Γνάθων paraſitus Gnatho, à γνάθος maxilla.
3. Proparoxytonum, ut χερμάδιον lapis magnus, à χέρμας lapis; λόγιον divinus ſermo, à λόγος ſermo. Item δοῦπις magnus ſax, à δοῦς ſax.

Nomen tam Subſtantivum quàm Adjectivum, pro variâ ſignificatione aliud dicitur Numerale Ἀριθμητικὸν, ut τριὰς Trinitas, ὅλος totus. Collectivum ἀθροιστικὸν, ut ὄχλος turba, πολὺς multus. Gentile ἐθνικὸν, ut Μακεδὼν Macedo, Ἀχαϊκὸς Achaicus. Fictitium πεποιημένον, ut βόμβος ſonus apum, βομβήεις ſonorus.

Porrò, Adjectivum eſt Poſſeſſivum κτητικὸν, idque vel Appellativum, ut δεσποτικὸς herilis, &c. vel Proprium, ut Ἑκτόρειος Hectoreus: Materiale ὑλικὸν, ut λίθινος lapideus: Locale τοπικὸν, ut ἐφέστιος cœleſtis: Temporale χρονικὸν, ut ἡμερήσιος diurnus: Indefinitum ἀόριστον, ut τὶς quidam: Interrogativum ἐρωτηματικὸν, ut ποῖος qualis: Reddditivum ἀντιποδοτικὸν, ut τοῖος talis: Partitivum μεριστικὸν, ut ἕτερος alius.

Ad-

Adjectiva
Imitantur Analogiam & Anomaliam Substantivorum.

Sunt autem trium generum, τειγλῶν.

Alia habent { tres terminationes τειγαπάληκλα. / duas δικαπάληκλα. } Hæc flectuntur per tres articulos.
in Nominativo { unam μονογαπάληκλα. }

Omnis dictio trium generum habet Masc. & Neut. simp. in Gen. & Dat.

Adjectiva trium terminationum desinunt in

Ω	& faciunt	η	ον	ad formam 3æ & 1æ simpl.
ας		α	ων	5æ & 1æ simpl.
ης		εσσα	εν	5æ & 1æ simpl.
ων		υσσα	ον	5æ & 1æ simpl.
υς		εια	υ	3æ cont. & 1æ. sim.

* Sic Adjectiva contracta in ῆς, ῆ, ῆν, &c. V. ὦ ἁπλοῦ ῆ, ῆν.

† Sed ἄλλος, ἄλλη, ἄλλο.

* ὁς Sing. Nom. καλὸς, ἡ, † ὀν, Gen. οῦ, ῆς, οῦ, &c. Voc. ὲ, ἡ, ὸν, &c. *pulcher.* Sed adjectiva in Ος purum, & εος faciunt fœmininum per α, ut ἅγιος, ἁγία, &c. *ſanctus,* ἀνθηρὸς, ἀνθηρὰ, *floridus.* Excipe Materialia plurima in εος, ut χρύσεος-έη, &c. παρθένεος-έη: & numeralia omnia in-ος, ut ὄγδοος-δη, &c. ἁπλόος-όη, &c.

ας Sing. N. πᾶς, πᾶσα, πᾶν, G. παντὸς, πάσης, παντὸς, &c. V. πᾶς, πᾶσα, πᾶν, &c. Sed μέλας *niger,* & τάλας *miſer*: S. N. ας, αινα, αν, G. ανος, αίνης, ανος, &c. V. αν, αινα, αν, &c. Μέγας verò *magnus,* μεγάλη, μέγα, G. μεγάλου, ης, ου, &c. A. μέγαν, μεγάλην, μέγα, V. ὦ μέγα, μεγάλη, μέγα, &c.

εις Sing. N. χαρίεις, εσσα, εν, G. εντος, έσσης, εντος, &c. V. χαρίεν & ει, εσσα, εν *gratioſus.*

ων Sing. N. ἑκὼν, οῦσα, όν, G. όντος, ούσης, όντος. ἄδων, G. ωντος.

* ὺς Poet. † Ἐξαιρεῖται contrahuntur εμίσυς. Marc. 6. ἥμισυ. Luc. 19. ‖ *Apud Poetas* πολλὸς πολλόν.

υς Sing. N. ὀξὺς, εῖα, ὺ, G. έος, είας, έος, D. εῖ εῖ, είᾳ, εῖ εῖ, A. * ὺν, εῖαν, ὺ, V. ὺ, εῖα, ύ. D. N. A. V. έε, είᾳ, έε, G. & D. έοιν, είαιν, έοιν. Plur. N. έες εῖς, εῖαι, έα, G. έων, εῶν, έων, D. έσι, είαις, έσι, A. έας εῖς, είας, έα, V. έες εῖς, εῖαι, έα.

Excipe πολὺς *multus,* Sing. N. † πολὺς, πολλὴ, πολὺ, G. πολλοῦ, ῆς, οῦ, D. πολλῷ, ῇ, ῷ, A. πολὺν, πολλὴν, πολὺ, V. πολὺ, πολλὴ, πολὺ, &c. Poetæ ſic inflectunt, N. πολὺς, G. πολέος, D. πολέϊ, A. πολὺν, V. ὦ πολὺ. Plur. N. πολέες-εῖς, G. πολέων, D. πολέσι-έεσσι, A. πολέας, -εῖς, V. ὦ πολέες -εῖς.

Adje-

Adjectiva trium Articulorum & duarum terminationum desinunt in

† Sic adjectiva contracta in υς, ut ἥυυς ηυ. V. ὦ ἥυυ ηυ.

† ος, ως, ας, ις, ων, υς — et formant neutrum per ον 3æ. simp.; ων 4æ. sim. quandoq; ας 5æ.; ιν, ειν 5æ. simp.; υ

υς, ως, ας, ις, ων — et formant neutrum per υν, ον, ος 5æ. sim.; ες 1æ. contr.

Ex. ὁ ἡ ἥ ἔνδοξος τὸ ἔνδοξον, G. τοῦ τῆς τοῦ ἐνδόξου, &c. V. ὦ ἔνδοξε ὦ ἔνδοξον, *illustris.*

ως ὁ ἡ ἥυγεως τὸ ἥυγεων, G. τοῦ τῆς τοῦ ἥυγεω, &c. V. ὦ ἥυγεως & ἥυγεω, *fertilis.* ὁ ἡ πολύκερως τὸ πολύκερων, G. τοῦ τῆς τοῦ πολυκέρωτος, &c. V. ὦ πολύκερως τὸ πολύκερων, *habens multa cornua.*

ας ὁ ἡ ἀείνας τὸ ἀείναν, G. τοῦ τῆς τοῦ ἀείνανος, &c. V. ὦ ἀείναν, *perpetuo fluens.*

ις ὁ ἡ ἥυχαεις τὸ ἥυχαει, G. τοῦ τῆς τοῦ ἡυχαέος, &c. A. τὸν τὴν τὸ ἡυχαέα τὸ ἥυχαεις, τὸ ἥυχαει, V. ὦ ἥυχαεις, *gratiosus.*

ων ὁ ἡ ἀρρῆν τὸ ἄρρεν, G. τοῦ τῆς τοῦ ἄρρενος, &c. V. ὦ ἄρρεν, *masculus* vel *mas.*

υς ὁ ἡ ἄδακρυς τὸ ἄδακρυ, G. υος, D. υϊ, A. υν, υ, V. ὦ υ.

Dual. N. A. V. υε, G. D. ύοιν. Plur. N. υες, υς, υα, G. ύων, D. υσι, A. υας, υς, υα, V. υες, υς, υα, *sine lachrymis.*

ες ὁ ἡ ἥψεις τὸ ἥψεν, G. τοῦ οδος, D. τῷ τῇ τῷ οδι, A. οδα, υν, τὴν υν, V. ες, υ, τὴν εν, *bipes.*

ων ὁ ἡ εὐδαίμων τὸ εὐδαιμον, G. τοῦ τῆς τοῦ εὐδαίμονος, &c. V. ὦ εὐδαιμον *felix.*

ωρ ὁ ἡ ὁ μεγαλήτωρ, τὸ μεγαλῆτορ, G. τοῦ τῆς τοῦ μεγαλήτορος, V. ὦ μεγαλῆτορ, *magnanimus.*

ης ὁ ἡ ἀληθὴς τὸ ἀληθὲς, G. τοῦ τῆς τοῦ ἀληθέος ους, &c. V. ὦ ἀληθὲς, *verus.*

Pleraq; Adjectiva compoſita & derivata in ος, ſunt duarum terminationum. Atticè etiam omnia ſic inflectuntur. Nonnulla ex his quæ duas habent terminationes interdum fœmininum habent à maſculino diverſum; nempe in ος, ut ἀδάτα ἄτη, αἰώνιος ία, in ων ut πίρλω ουσα, in υς ut ἥλυς εια, &c.

Quædam etiam varias habent vocales & conſonantes ante ος Gen. In ις ιτος, ut prius: ιδος, ut φιλόπατρις *amans patriæ*: ιδος, ut φίλορνις *amans avium*: ιος, ut τερίφις *bene nutritus*: ιν ος, ut τὶς *quis.*

ων ες ος, ut priùs: ων ος ut ἀσλὼν *infelix.*

υς υος, ut priùs: ες ος ut ἥλυς *fœmineus.*

ως οδος, ut priùs: ους ος ut ἀνόδους *edentulus.*

ης ες ος, ut priùs: ητος ut ἀκμὴς *indefeſſus.*

Adje-

Adjectiva trium articulorum & unius terminationis definunt in

ιν	5æ. ſim. ut ὁ ϗ ἡ ϗ τὸ	τριγλώχιν	G. τῆ ϗ τῆς ϗ τῆς	τριγλόχιν☉ tricuſpis.
ξ		ἅρπαξ		ἅρπαγος rapax.
ρ		μάκαρ		μάκαρος felix.
ς		λευκόκρας		λευκόκρα[ς]☉ album habens caput.
αρς		μάκαρς		μάκα[ρ]☉ felix.
✓		αἴθ✓		αἰθο☉ ſubfuſcus.

Hujuſmodi Adjectiva varias habent terminationes in Recto & Genitivo.

In ρ· αρ, ut prius: ηρ ηρος, ut μητρόθηρ femivir: ερος, ut πλατυγάστωρ latum habens ventrem: ευρ ευρος, ut ἑξάχειρ ſex habens manus: υρ υρος, ut ὀπτιμάρτυρ teſtis.

ς· α]☉, ut prius: αδς, ut πολυδειρὰς cacuminoſus: αυς αυδος, ut φιλόπαις pueros amans: αυτος. ut ἁβρόβατος delicatus: ους ους, ut μυεσόγαιος permultis navibus inſtructus: ὑς ὑος, ut δραυλὸς arundinoſus.

αρς· τος, ut prius: ρ☉, ut πολύαρς.

ξ· αξ γος: ut prius: κος, ut πάλαξ pavidus: κ]☉, ut χειρόνακ ξ qui manibus operatur: ακος, ut ὀδίνακ ξ parturiens: ηξ ηγος, ut αἰνοπλὴξ graviter feriens: ηκος, ut αἰολοθώρηξ variam habens thoracem: ικος, ut κυνολώπηξ cane & vulpe natus: ιξ κος, ut πολυάϊξ valde impetuoſus: χος, ut ὑσθεικτὴξ ſuis pilos habens: γος, ut ὑπηγκάστξ, &c. οξ γος, ut ἰμαλόξ ignitus, & ἐυρόρμιγξ pulchram habens citharam: κος, ut πάνδοξ bonus publicus: υξ κος, ut πάλαξ pavidus: γος, ut ἀποῤῥῶξ abruptus: υξ χος, ut σύζυξ conjunctus, & δίπυξ duplex: κος, ut χρυσάμπυξ aureum reticulum habens: αυξ αικος, ut καλλιγυναῖξ pulchras habens mulieres.

✓· α✓, ut priùs: ε✓ πος, ut κατόπλε✓ deorſum reſpicientes: ι✓ π☉, ut αἰγίλι✓ relictus à capris: ῶος, ut χρεόθλι✓ libidinoſus: ω✓ ωπ☉, ut γλαύκω✓ caſios habens oculos: οπ☉ & ωπ☉, ut εὐρύω✓ magnos habens oculos.

Adjectiva in recto finita in Subſtantivum, illius terminationem in reliquis caſibus habitâ ratione generis, ut plurimùm ſequuntur, uti conſtat ex prioribus exemplis. Excipiuntur vero paucula, ut ἄπυλις ἰδος, &c. qui ſine urbe eſt.

Plurima Adjectiva, præcipuè compoſita & derivata, videntur eſſe tantùm duorum generum, δι-χῶν, in neutro vix inveniendа, ut φιλέλλην Græcorum amans: Paucula unius, μονοχῶν, ut ἡ κα μινὼ caminaria: Præſertim Maſculina in ὰς, ut ὁ φιλοβασιλὰς regis amans: in ης etiam ιε ſimpl. & ejus fœminina in ιες ſæ ſimpl. ut ὁ βουλάτης, ἡ βουλάτις boves abigens: G. ἀτυ ἀπάδος, D. ἀτῃ ἀπάδι, A. ἀτίδα ἀπάδα, & ἀπιν, V. ἀτα ἀπι, &c.

Adjecti-

Adjectivum Numerale

Cardinale πεντακόσιοι. Ordinale πεντακοσιοστός.
Cardinalia heteroclita sunt: εἷς, δύο, τρεῖς, τέτταρες.
Εἷς *unus* Tetraptoton 5æ, & 2æ simpl.
Sing. N. εἷς μία ἕν, G. ἑνὸς μιᾶς ἑνὸς, D. ἑνὶ μιᾷ ἑνὶ,
A. ἕνα μίαν ἕν. Dual. & Plur. car. sic compolita, δυοῖν, μυρίοις.

Legumtur δύνες, δυοῖνας. μυρίνες, μυρίνας, μυρίσι.

Δύο *duo* Tetraptoton, 3æ simpl. omnium generum. Singulari caret: Dual. N. A. δύο, Atticè δύω, G. δυοῖν, fœm. δυεῖν, D. δυσί. Sed δύο omnium generum & omnium casuum esse observatur extra Dativum.

δυεῖν *Masc. apud Lucianum.*

Ἄμφω *ambo*, Diptoton 3æ simpl. per omnia genera: N. A. ἄμφω, G. D. ἀμφοῖν.

Τρεῖς *tres*, & τέτταρες *quatuor*, Tetraptota 5æ simpl. Sing. & Dual. carent. Plur. N. οἱ ϗ αἱ τρεῖς, ϗ τὰ τρία, G. τῶν τριῶν, D. τοῖς τρισὶ, A. τοὺς ϗ τὰς τρεῖς, ϗ τὰ τρία. Plur. N. οἱ ϗ αἱ τέτταρες, ϗ τὰ τέτταρα, G. τῶν τεττάρων, D. τοῖς τέτταρσι, A. τοὺς ϗ τὰς τέτταρας, ϗ τὰ τέτταρα.

A quatuor usq; ad centum non declinantur numeralia, ut πέντε *quinque*, &c. ἑκατὸν *centum*.

Quæ numerum centenarium sequuntur declinabilia sunt, διακόσιοι, διακόσιαι, διακόσια, *ducenti*, &c.

Ordinalia sunt quæ ad interrogationem, πόστος *quotus*, aptè respondent; ut πρῶτος *primus*, δεύτερος *secundus*, τρίτος *tertius*, &c. Ex his manant dialia ἐπιμερῆ, quæ respondent ad quæstionem ποσταῖος *quoto die*, ut πρωταῖος, δευτεραῖος, τριταῖος 1°. 2°. 3°. *die*, &c.

Sunt etiam alia Numeralia multiplicativa πολλαπλασιωστικὰ, 1. in πλόος-ους, ut ἁπλόος ους *simplex*, διπλόος ους, *duplex*, &c. ἑκατονταπλοῦς *centuplex*, &c. 2. in πλάσιος vel πλασίων, ut διπλάσιος *duplus*, &c. ἑκατονταπλάσιος-πλασίων *centuplus*, &c. sic. πολλαπλοῦς-πλάσιος-ίων *multiplex*.

Græci numeros his literis sic exprimunt:

Μονάδες, α΄ 1. β΄ 2. γ΄ 3. δ΄ 4. ε΄ 5. ϛ΄ 6. ζ΄ 7. η΄ 8. θ΄ 9.
Δεκάδες, ι΄ 10. κ΄ 20. λ΄ 30. μ΄ 40. ν΄ 50. ξ΄ 60. ο΄ 70. π΄ 80. ϟ 90.
Ἑκατοντάδες, ρ΄ 100. σ΄ 200. τ΄ 300. υ΄ 400. φ΄ 500. χ΄ 600. ψ΄ 700. ω΄ 800. ϡ΄ 900.
Χιλιάδες, ͵α. 1000. ͵β 2000, &c. ͵κ 20000. ͵ϱ 100000.
Μυριάδες, ͵ια 11. ͵κβ 22. ͵ργ 103. ͵αϡδ 1004. 1674
24 literis intermiscentur tres notæ ἐπίσημα; ϛ΄ χ΄ βαῦ ϛ, κόππα ϟ, σίγμα ϡ.

Apud

Apud nonnullos literæ singulæ, prò ordine quem habent in Alphabeto, numerum designant, α 1. κ 11. ϱ 17. ω 24. quo pacto libri Homerici distinguuntur.

Ex Majusculis Ι 1 pro μία, Π 5 pro πέντε, Δ 10 pro Δέκα, Η 100 pro Ἑκατὸν, Χ 1000 pro Χίλιοι, Μ 10000 pro μύριοι. Geminata geminant numerum, ut ΙΙ 2. ΠΠ 10, ΔΔ 20. Has omnes excepta Ι veteres olim πρὸ Π inscribere solebant, & significabant numerum inscriptum quinquies sumendum esse: ut

|Δ| 50 |Η| 500 |Μ| 5000.

Adjectivis accidit Comparatio Σύγκεισις.

Comparationis gradus βαθμοὶ sunt tres; Positivus Θετικὸς, Comparativus συγκριτικὸς, Superlativus ὑπερθετικὸς.

Positivus definit in αϱ, ας, ις, ιν, ης, ιξ, ων, υς, υς, ων.

Adjectiva in ων post longam, formant Comparativum mutando η in τερος, & superlativum in τατος, ut σέμνος, σεμνότερος, σεμνότατος *venerabilis*; φαῦλος, φαυλότερος, φαυλότατος *improbus*.

Post brevem mutant ο in ω, ut σοφὸς, σοφώτερος, σοφώτατος *sapiens*. Post ancipitem vel retinent ο, vel mutant ο in ω, ut ἱκανὸς, ἱκανότερος, ἱκανότατος, vel ἱκανώτερος, ἱκανώτατος *idoneus*.

Adjectiva in αϱ, ας, ις, ιν, ης, ιξ, υς, ων, formant Comparativum & Superlativum assumendo τερος & τατος.

αϱ
ης elisο ι
ις
υς
ιν
ων
ας
ης
υς

assumit τερος & τατος

Masc. S. μάκαρ, μακάρτερος, μακάρτατος *felix*.
Masc. S. χαρίεις, χαριέστερος, χαριέστατος *gratiosus*.
Masc. S. γλαφυρὶς, γλαφυρίστερος, γλαφυρίστατος *guloſus*.
Masc. S. ἁπλᾶς, ἁπλούστερος, ἁπλούστατος *simplex*.
Masc. P. τέρην, τερένες, τερέστερος, τερέστατος *tener*.
Masc. P. Σώφρων, σώφρονες, σωφρονέστερος, σωφρονέστατος.
Neut. S. μέλας, μέλαν, μελάντερος, μελάντατος *niger*.
Neut. S. εὐσεβὴς, εὐσεβὲς, εὐσεβέστερος, εὐσεβέστατος *pius*.
Neut. S. εὐρὺς, εὐρὺ, εὐρύτερος, εὐρύτατος *latus*.

Sed υς sæpe mutatur in ίων & ίστος, ut εὐρὺς, εὐρείων, εὐρύτερος, εὐρύτατος.

Nomina in ξ, vertunt terminationem ες plural. in ίστερος, & ίστατος, ut ἅρπαξ *rapax*, ἁρπαλίστερος, &c. βλαξ *supinus*, βλακίστερος, &c.

Com-

Comparatio anomala Adjectivorum

1°. In Ꝍ.

Ἀγαθὸς	ἀμείνων	ἀγαθώτατος rarius.
	ἀρείων	ἄριστος.
	χρείττων, ‖ κρείττων, † κρέσσων	κράτιστος. ‖ At. † Dor.
κάλὸς	καλλίων	κάλλιστος.
ἐσθλὸς bonus	λωΐτερος, ‖ λώων	λώϊστος vel λῶστος. ‖ Per Syncæresin.
	βέλτιων, βέλτερος	βέλτιστος, βέλτατος.
	φέρτερος	φέρτατος, φέριστος, φέρτιστος.
κακὸς malus	κακώτερος, κακίων	κάκιστος.
	χείρων, χερείων	χείριστος.
μικρὸς parvus	μικρότερος, μείων	μικρότατος, μῆστος.
	ἐλάσσων	ἐλάχιστος.
	ἧσσων	ἥκιστος.
αἰσχρὸς	αἰσχρότερος, αἰσχίων	αἰσχρότατος, αἶσχιστος turpis.
ἐχθρὸς	ἐχθίων	ἔχθιστος inimicus.
ὀλίγος	ὀλίζων	ὀλίγιστος paucus.
ῥᾴδιος	ῥᾴων	ῥᾷστος facilis.

Quædam in Ꝍ abjiciunt ο, alia ω in Comp. & Superl. ut

Φίλος φίλτερος, φιλίων φίλτατος, φίλιστος amicus.
Γεραιὸς senex, παλαιὸς antiquus, ὀκνᾶς otiosus: γεραίτερος, &c.
Θέρεος æstivus, δεξιὸς dexter, δεξίτερος.
Τρίτος tertius, τρίτατος.

Attici formare

multa in
- ίστερος ίστατος; ut αἰδοῖος venerabilis, ἀνιηρὸς tristis, ἄκρατος incontinens, ἄμορφος deformis, γυναῖος generosus, σπουδαῖος studiosus, ὡραῖος speciosus.
- αίτερος αίτατος; ut ἥσυχος tranquillus, μέσος medius, ὀρθρῖος matutinus.

pauca in
- Ἄσμενος placidus, ίστερος & αίτερος: sic ὄψιος serus.
- Ίστερος ίσατος; ut μονοφάγος solus edens, λάλος loquax, λάλιστος etiam in Superlativo.

Ἐπιτήδειος idoneus, ότερος, ίστερος, &c. πλωτὸς pauper, ότερος, ίστερος, &c. φιλοκτέανος locuples, ώτερος, ίστερος, &c.
Ἴδιος proprius, ώτερος, αίτερος, &c.
Legitur ἀνδροπρεπέστερος ab ἀνδρώπινος humanus.

2°. In ῦς, ut διπλοῦς *duplex*, διπλότερος· πορφυροῦς *purpureus*, πορφυρώτερος.

† *Ionicè.* 3°. In ας, ut μέγας † μείζων & μείζων, μάλιστα & μέγιστος *magnus*.

4°. In ων, ut τείνω τεινότερος, &c. *tener*.

5°. In ης, ut ψεύδης ψευδέστερος ψευδέσ]τατος *mendax*.
ὑγιὴς ὑγιέστερος *sanus*.

6°. In ων, ut πέπων πεπαίτερος, &c. *maturus*.
πίων πίοτερος πίοτα]τος *pinguis*.

7°. In υς, ut πολὺς πλείων vel πλέων πλεῖστος *multus*.

Comparativa in ων, præsertim irregularia sic inflectuntur.

Sing. N. ὁ ἡ πλείων, τὸ πλεῖον, G. τοῦ τῆς πλείονος, D. τῷ τῇ τῷ πλείονι, A. τὸν τὴν πλείονα πλείοα πλείω, τὸ πλεῖον, V. ὦ πλεῖον.

Dual. N. A. τὼ τὰ τὼ πλείονε, G. D. τοῖν ταῖν τοῖν πλειόναιν, V. ὦ πλείονε.

Plur. N. οἱ αἱ πλείονες πλείοες πλείους, τὰ πλείονα οα ω, G. τῶν τῶν πλειόνων, D. τοῖς τῆς τοῖς πλείοσι, A. τοὺς τὰς πλείονας ας υς, τὰ πλείονα οα ω, V. ὦ πλείονες οες υς, ὦ πλείονα οα ω.

Comparativa in ων & ίων parturiunt alia Comparativa;

1°. ων vertitur in ότερος, ut χείρων χειρότερος *multò pejor*.

2°. ίων mutat ι & præcedentem consonam in σσ, ut παχίων πάσσων *multò pinguior*, ταχέων θάσσων *multò celerior*, ἐγγίων ἔσσων, vel potiùs ἄσσων *multò propior*.

Superlativa pariunt alia Comparativa & Superlativa; ut ἐλάχιστος ἐλαχιστότερος *multò minimus*, κύδιστος κυδιστότατος *longè glorioſiſſimus*.

Comparatio etiam accidit aliis dictionibus, quæ factâ Comparatione migrant in Adjectiva.

Compa- 1°. Substantivum, 1. In ος. Neutrum per ίων & ίστος, ut κέρδος *lucrum*, κερδίων *lucroſior*, κέρδιστος. Sed ὕψος *altitudo*, ὑψίτερος *altior*, ὕψιστος· κῦδος *gloria*, κυδίων & κυδότερος *glorioſior*, &c.

Masculinum more Adjectivorum in ος, ut θεὸς *deus*, θεότερος *divinior*. Sed μυχὸς *penetrale*, μυχαίτατος μυχότα]τος μύχα]τος *intimus*.

2. α, η, ον, plerumque vertitur in ότερος ότα]τος, ut ἄμιλλα *certamen*, ἀμιλλότερος *pugnacior*.

3. υς

3. υς assumit plerumque τερος, τατος, ut ἔχυς rete, ἀρκύστατος retium tenſivus.
4. δυς, & ωρ in Genitivo, vertunt ς in τερος τατος, ut βασιλεὺς βασιλέστερος, &c. φὼρ fur, φωρότερος furacior.
4. ης ιæ. Simpl. facit Superl. ίστατος, ut κλέπτης fur, κλεπτίστατος furaciſſimus.

-ratur

2°. Verbum: vertendo ut plurimùm ω in τερος, &c. ut λείω relinquo, λείτερος poſterior, λείτατος poſtremus.
3°. Participium: verſo ος in έστερος, &c. ut ἐῤῥωμμένος ἐῤῥωμμώστερος, robuſtior, &c.
4°. Pronomen: αὐτὸς ipſe, αὐτότατος ipſiſſimus.
5°. Adverbium: in ω aſſumpto τερος, &c. ut ἄνω ſuprà, ἀνώτερος ſuperior, ἀνώτατος, &c. Sed ὀπίσω poſt, ὀπίστερος poſterior abjecto ω, &c.
ἀφαρ citò, ἀφάρτερος celerior, &c. ἔνδον intus, ἐνδότερος interior, &c.
μάλα valde, μᾶλλον, μάλιστα.
πέρα ultra, πράτερος, πράτατος.
ἐγγὺς prope, ἐγγύτερος ἐγγύτατος ἔγγιστος.

6°. Præpoſitiones πρὸ ante, πρότερος, πρότατος πρόατος πρῶτος.
ὑπὲρ ſuper, ὑπέρτερος, ὑπέρτατος, per Sync. ὕπατος.
ὑπὸ ſub, ὕστερος, ὕστατος.

Simplex

Pronomen

Primitivum
- Ἐγὼ ego, σὺ tu, †οὗ ſui. †οὗ eſt reciprocum αὐτοῦ, &c.
- Demonſtrativum δεικτικὸν; ὅδε hic, ἐκεῖνος ille. ſic αὐτὸς, ἐμαυτοῦ, &c.
- Relativum ἀναφορικὸν; ‖ αὐτὸς ipſe, ὃς qui.
- Indefinitum; τὶς quidam.

Poſſeſſivum
- Ἐμὸς meus, σὸς tuus, ἑὸς ſuus, ἡμέτερος noſter duorum, σφωΐτερος veſter duorum, ὑμέτερος noſter, ὑμέτερος veſter, σφέτερος ſuus. ‖ αὐτὸς, & ἑαυτοῦ pronomen reciprocum.

Compoſitum ἐμαυτοῦ mei ipſius, σεαυτοῦ tui ipſius, ἑαυτοῦ ſui ipſius. Adde mixtum cum alio nomine, ἡμεδαπὸς noſtras, ὑμεδαπὸς veſtras: item τοσοῦτος, τηλικοῦτος, τοιοῦτος.

Vocativo carent Pronomina, utì etiam Indefinita, Interrogativa, Redditiva, ut οἷος, ποῖος, τοῖος, &c.

Proprias Declinationum Formas habent, ἐγὼ, σὺ, ἕ, δεῖνα.

S. N. ἐγὼ, G. ἐμοῦ & μοῦ, D. ἐμοὶ & μοὶ, A. ἐμὲ & μέ.
D. N. A. νῶϊ & νῶ. G. D. νῷϊν & νῷν.
P. N. ἡμεῖς, G. ἡμῶν, D. ἡμῖν, A. ἡμᾶς.

S. N. σὺ, G. σοῦ, D. σοὶ, A. σέ.
D. N. A. σφῶϊ & σφῷ, G. D. σφῷϊν & σφῷν.
P. N. ὑμεῖς, G. ὑμῶν, D. ὑμῖν, A. ὑμᾶς.

S. N. caret, G. οὗ, D. οἷ, A. ἕ.
D. N. A. σφωὲ & σφὲ, G. D. σφῶϊν & σφίν.
P. N. σφεῖς, G. σφῶν, D. σφίσι, A. σφᾶς.

Δεῖνα caret Duali & Plurali.

‖ δεῖς Poet. Masc. S. N. ὁ ‖ δεῖνα, G. τοῦ δεῖνος & δείνατος, D. τῷ δείνατι, δείνα δεῖνα, A. τὸν δεῖνα δείνα.
Fœm. & Neut. S. N. ἡ ᾧ τὸ δεῖνα, G. τῆς ᾧ τοῦ δείνος, D. τῇ ᾧ τῷ δεῖνι, A. τὴν ᾧ τὸ δεῖνα.

Reliqua in ος more Adjectivorum inflectuntur, ἐμὸς, ἡ, ὸν, &c.

†Sic πηλικοῦτος αὐτὴ οὗτος, τοσοῦτος αὐτὴ οὗτος, τοιοῦτος & αὐτὴ οὗτος.

Sed N. ὅστις αὕτη † τοῦτο, G. τούτου ταύτης τούτου, D. τούτῳ ταύτῃ τούτῳ, A. τοῦτον ταύτην τοῦτο, V. ὦ ὅστις αὕτη τοῦτο.
D. N. A. τούτω ταύτα τούτω, G. D. τούτοιν ταύταιν τούτοιν.
P. N. οὗτοι αὗται ταῦτα, G. τούτων, D. τούτοις ταύταις τούτοις, A. τούτους ταύτας ταῦτα, V. οὗτοι αὗται ταῦτα.
Similiter ἐκεῖνος & ἡ ὁ, &c. αὐτὸς ἡ ὁ.

Ἐμαυτοῦ & σεαυτοῦ singularem tantùm numerum habent: Ἑαυτοῦ singularem & pluralem. Nominativi carent omnino.

G. ἐμαυτοῦ ῆς οῦ, D. ἐμαυτῷ ῇ ῷ, A. ἐμαυτὸν ὴν ὸ.
S. G. σεαυτοῦ ῆς οῦ, D. σεαυτῷ ῇ ῷ, A. σεαυτὸν ὴν ὸ.
G. ἑαυτοῦ vel αὑτοῦ ῆς οῦ, D. τῷ τῇ τῷ, A. τὸν τὴν τὸ.
P. G. ἑαυτῶν vel αὑτῶν, D. τοῖς ταῖς τοῖς A. τὰς τὰς τὰ.
Pro quo legitur
P. G. ᾧν αὐτῶν, D. ᾧσιν αὐτοῖς, A. ᾧς αὐτὰς αὐτὰ.

VER-

VERBUM

1°. Quoad personam est vel
- Personale προσωπικὸν, ut συμφέρω confero.
- Impersonale ἀπρόσωπον, ut συμφέρει confert.

2°. Quoad regimen dicitur vel
- Transitivum μεταβατικὸν, ut λέγω dico.
- ‖ Intransitivum ἀμετάβατον, ut λήγω desino.

‖ *Ad Intransitivum refertur Substantivum,* ὑπαρκτὸν, *ut* εἰμὶ *sum.*

Affectiones propriæ Verbi.

Voces sive Formæ Διαθέσεις

Tres sunt; Activa, Passiva, Media: à quibus Verba sic appellantur:

1°. † Activum ἐνεργητικὸν, quod plerumque significat actionem, &

Exit in
- ω
  - gravitonum
  - circumflexum — unde rursus Verbum dicitur
    - gravitonum, ut τύπτω.
    - circumflexum, ut ποιῶ.
- μι — in μι, ut τίθημι.

† *Ad Activum refertur Neutrum,* ἀμέτρον, *ut* φαίνω.

2°. ‖ Passivum παθητικὸν, quod passionem potissimùm notat.

3°. Medium μέσον sive commune κοινὸν, quod mediam significationem, & mediam conjugationem, partim activam partim passivam habet. — utrumque exit in μαι, ut τύπτομαι.

‖ *Ad Passivum & Medium refertur Deponens,* ἀποθετικὸν, *ut* ἐργάζομαι.

Tempora χρόνοι

In Voce Activâ & Mediâ octo sunt, in Passivâ novem.

Præsens ἐνεστώς. *

Præteritum παρῳχημένος
- Imperfectum παρατατικὸς, †
- Perfectum παρακείμενος, ‖
- Pl. perfectum ὑπερσυντελικὸς.

Futurum 1. μέλλων α'. Futurum 2. μέλλων β'. Paulò post Futurum μετ' ὀλίγον μέλλων.

Indefinitum 1. ἀόριστος α'. Indefinitum 2. ἀόριστος β'.

Indefinita sunt tempora incertæ significationis, sumuntur enim pro Præteritis omnibus, & interdum pro Præs. & Fut. & cùm sumuntur pro Præterito, incertum est an paulò ante, vel multò ante res præterierit.

* (i) *instans*
† (i) *extensivum.*
‖ (1) *adjacens.*

Tempora sunt vel
- Principalia ἀρχικά. Præsens, Futurum, Præteritum: sed in voce Passivâ Præsens, Perfectum, Indefinitum 2.
- Cognata συζυγῆ.
  1. Præsens, Imperfectum, Ind. 2. Futurum 2. Perf. Medium.
  2. Futurum 1. & Indefinit. 1.
  3. Perfectum & Pl. perfectum; & in Passivâ voce Paulò post Futurum, Ind. 1. & Fut. 1.

Modi ἐγκλίσεις

† *definitivus.*

Sunt quinque:
- Indicativus † ὁριστικὴ.
- Imperativus προστακτικὴ.
- Optativus εὐκτικὴ.
- Subjunctivus ὑποτακτικὴ.
- Infinitivus ‖ Ἀπαρέμφατον.

‖ *non explanativus.*

Conjugatio Συζυγία

Est vel
- Temporalis χρόνικὴ per tempora.
  1. Per tria tempora principalia.
  2. Per omnia tempora ejusdem vocis.
  3. Per simllia quæcunque trium vocum.
- Personalis προσωπικὴ, per omnes personas ejusdem temporis.
- Modalis ἐγκλιτικὴ, per omnes modos.

Conjugationes sunt decem; quatuor Gravitonorum, tres Contractorum, tres Verborum in μι.

Conjugatio dignoscitur per literam formativam sive figurativam χαρακτηριστικόν.

Characteristica

Est triplex: Præsentis, Futuri, & Præteriti: à quibus cognata Tempora suam Characteristicam accipiunt.

Characteristica
- Præsentis est litera præcedens ω vel ομαι, μι vel μαι.
- Futuri & Præteriti est aut litera eadem aut alia ejus loco posita, vel ea proximè sequens. Sed Perfecti exeuntis in γκα ex μῶ & νῶ, κ est characteristica.

Characteristica Præsentis indicat & distinguit Conjugationes trium Vocum, Futuri Characteristica Conjugationes Vocis Activæ, reliquæ omnes sua Tempora.

Cha-

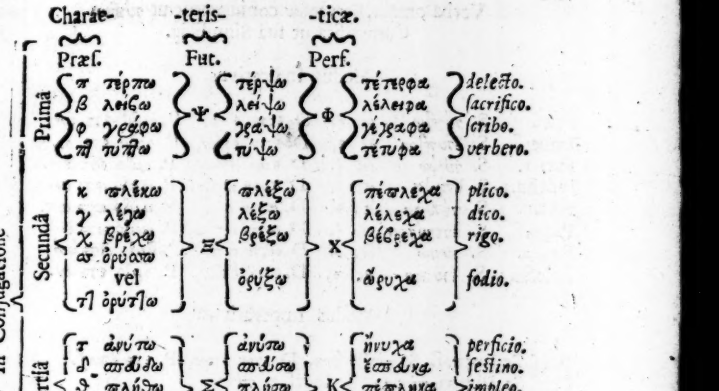

Regulæ de Perſonis.

Cùm prima Perſona pluralis exit in ωμεν, prima dualis deeſt: nempe in omnibus Temporibus Activæ Vocis, Indefinitis Paſſivis, Perfecto & Pluſquam-perfecto Medio.

Cùm tertia pluralis exit in σι vel ν, tertia dualis eadem eſt cum ſecundâ: *viz.* in Præſenti, Futuris & Perfecto Indicativi; & in omnibus Temporibus Subjunctivi per omnes Voces.

Tertiis Perſonis Verborum in ι vel ε deſinentibus ν additur, ſi Vocalis ſequatur: & apud Poetas ante Conſonam.

Perſona ſecunda & tertia ſingularis in Subjunctivo Verbi cujuſvis Activi, & ſecunda ſingularis Temporum in μαι, habent ι ſubſcriptum finalibus α, η, ω. Eædem Vocales ante μεν ſub ſe habent ι in Perfecto Optativi Paſſivi, retinentque per omnes Perſonas & Numeros. In quâcunque demum Perſonâ cujuſcunque Temporis aut Modi eliditur ι, per contractionem factam in has vocales, eiſdem ſubſcribitur. *vid. pag.* 5.

Verba omnia Barytona conjugantur ut τύπτω
Composita ut ſua Simplicia.

Modus Indicativus.

Præſ.	S.	τύπτω	εις ῐ,	D. ετον ετην,	P. ομεν ετε ουσι.
Imperf.	S.	ἔτυπτον	ες ε,	D. ετον έτην,	P. ομεν ετε ον.
Fut. 1.	S.	τύψω	ψεις ῐ,	D. ετον ετον,	P. ομεν ετε ουσι.
Indefin. 1.	S.	ἔτυψα	ας ε,	D. ατον άτην,	P. αμεν ατε αν.
Perf.	S.	τέτυφα	ας ε,	D. ατην ατην,	P. αμεν ατε ασι.
Pl.perf.	S.	ἐτετύφειν	εις ῐ,	D. ειτην εί-την,	P. ειμεν ειτε ειϱ.
Fut. 2.	S.	τυπῶ	εῖς εῖ,	D. εῖτον εῖτον,	P. ἑῦμεν εῖτε ἑῦσι.
Indefin. 1.	S.	ἔτυπον	ες ε,	D. ετον έτην,	P. ομεν ετε ον.

Modus Imperativus.

Præſ. & Imperf. S. τύπτε έτω, D. ετον έτων, P. ετε έτωϱ. Sic
Perf. & Pl.perf. τέτυφε, & Indef. 2. τύπε.
Indef. 1. S. τύψον άτω, D. ατον άτων, P. ατε άτωϱ.

Modus Optativus. εἴδε

Præſ. & Imp. S. τύπτοιμι οις οι, D. οιτον οίτην, P. οιμεν οιτε οιεν. Sic
Fut. 1. τύψοιμι, Perf. & Pl.perf. τετύφοιμι, & Ind. 2. τύποιμι.
Indef. 1. S. τύψαιμι αις αι, D. αιτον αίτην, P. αιμεν αιτε αιεν.
Futur. 2. S. τυποῖμι οῖς οῖ, D. οῖτον οίτην, P. οῖμεν οῖτε οῖεν.

Modus Subjunctivus. ἐὰν

Præſ. & Imperf. S. τύπτω ῃς ῃ, D. ητον ητην, P. ωμεν ητε ωσι. Sic
Indef 1. τύψω, Ind. 2. τύπω, Perf. & Pl.perf. τετύφω.

Modus Infinitivus.

Præſ. & Imperf. τύπτειν, Fut. 1. τύψειν, Indef. 1. τύψαι, Perf. & Pl.perf. τετυφέναι, Fut 2. & Indef. 2. τυπεῖν.

Participium

Sequitur Declinationem Nominis. In fœminino genere ſemper eſt Secundæ Simplicium: In maſculino & neutro Participium Activum ſemper eſt Quintæ; Paſſivum & Medium plerumque Tertiæ:

Sed

Sed Participium utriusque Indefiniti Passivi, & Perfecti Medii est Quintæ.

Participium Activum.

Præsens & Imperfectum τύπτων ουσα ον, G. τύπτοντος ούσης οντος, &c. V. ὦ τύπτων ουσα ον. Sic Fut. 1. τύψων, & Ind. 1. τυπών.

Ind. 1. τύψας ασα αν, G. αντος άσης αντος, &c. V. ὦ τύψας ασα αν.

Perf. & Pluſq. τετυφὼς υῖα ὸς, G. ότος υῖας ότος, &c. V. ὦ τετυφὼς υῖα ός.

Fut. 2. τυπῶν ῶσα ῶν, G. ῶντος ώσης ῶντος, &c. V. ὦ τυπῶν ῶσα ῶν.

Conjugatio Verbi Barytoni per omnia Tempora & Modos Vocis Activæ.

	Indicat.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infinit.	Particip.
Præſ.	τύπτω	τύπτε	τύπτοιμι	τύπτω	τύπτειν	τύπτων.
Imperf.	ἔτυπτον					
Perf.	τέτυφα	τέτυφε	τετύφοιμι	τετύφω	τετυφέναι	τετυφώς.
Pluſq.	ἐτετύφειν					
Fut. 1.	τύψω		τύψοιμι		τύψειν	τύψων.
Ind. 1.	ἔτυψα	τύψον	τύψαιμι	τύψω	τύψαι	τύψας.
Ind. 2.	ἔτυπον	τύπε	τύποιμι	τύπω	τύπειν	τυπών.
Fut. 2.	τυπῶ		τυποῖμι		τυπεῖν	τυπῶν.

Futurum primum in quartâ Conjugatione variatur ut Fut. ſecundum.

Fut. 1.	αιρεῶ	αιρεοῖμι	αιρεῖν	αιρεῶν.

Temporum Formatio.

Præſens

Eſt Thema & Fundamentum; ut τύπτω.

Imperfectum

Formatur à Præſenti, mutando ω in ον, & præponendo Augmentum; ut τύπτω ἔτυπτον.

Augmentum αὔξησις

Eſt duplex, Syllabicum Συλλαβικὴ, Temporale χρονικὴ: utrumque præfigitur, ſimiliter Imperfect. Perfect. Pluſquamperfect. Indef. 1. & 2. in Indicativo; ſed in reliquis Modis ſoli Perfecto.

Syl-

Syllabicum Augmentum est ε, præfixum Verbo, cùm incipiat à Consonante, augens Syllabas.

Si Verbum incipiat à ῥ, geminetur ῥ post ε in omnibus Temporibus quæ augentur: ut ῥίπτω ἔῤῥιπτον *præcipito*, &c.

Temporale Augmentum est η vel ω, præfixum Verbo pro initiali mutabili, augens Tempus.

Mutabiles sunt α, ε, ο, αι, αυ, οι.

α, ε in η, ο in ω mutatur; ι diphthongorum subscripto: ω ἀκούω ἤκουον *audio*, ἐρείδω ἤρειδον *fulcio*, ὀρύττω ὤρυττον *fodio*, αἰχίζω ἤιχιζον *verbero*, αὐγάζω ηὔγαζον *illustro*, οἰκίζω ᾤκιζον *ædifico*.

Si Verbum incipiat ab immutabili nullum habet Augmentum.

Immutabiles sunt η, ι, υ, ω, ει, ᾳ, ῃ, ῳ.

η, ἥκω ἧκον *venio*: ι, ἱππάω ἵππαον *mitto*: υ, ὑβρίζω ὕβριζον *injuriâ afficio*: ω, ὠθέω ὤθουν *impello*: ει, εἰκάζω εἴκαζον *assimilo*: ᾳ, ᾐδύνω ᾐδυνον *dirigo*: ῃ, ᾑτιάζω ᾑτίαζον *vulnero*.

Quædam ab ε incipientia pro Augmento adsciscunt ι post ε; ut ἔχω εἶχον *habeo*, ἕλον ab inusitato ἕλω *capio*, εἱλίσσω *volvo*, ἕλκω ἑλκύω ἑλκίζω *traho*, ἕρπω ἑρπύζω *serpo*, ἑστήκω *sto*, ἕπομαι *sequor*, ἐρέω *dico*, ἑστιάω *convivio excipio*, ἕζω *sedeo*, ἑλύω *sino*, ἕω *induo*, ἑρύω *traho*, ἕδω ἑδίζω *assuefacio*, ἐργάζομαι *operor*; ἔπω εἶπον *dico*, quod servat Augmentum in omnibus Modis: ἑορτάζω *festum celebro*, facit εἱόρταζον & ἑώρταζον.

Quatuor Verba incipientia ab α, Augmentum non admittunt: ut ἄω ἄον *spiro*, ἀΐω *audio*, ἀνδάνω *insuetus sum*, ἀνδάνομαι *tædio afficior*.

Quædam etiam ab οι incipientia nullum habent Augmentum; ea sunt derivata ab οἶαξ *temo*, οἶνος *vinum*, οἰωνὸς *volucris*, οἶστρος *æstrum*; ut οἰακίζω *guberno*, οἰνίζω *vinum emo*, &c. Sic ‖ οἰδάνω *tumeo*, οἰκέω *domum custodio*, οἰμάω *cum impetu feror*, οἴομαι *desolor*, οἰνοχόω *vinum fundo*, & οἰμώζω *ploro*, recipiunt vel omittunt Augmentum.

‖ ὤδαινον *raro legitur.*

Augmen-

Augmentum Compositorum.

Verba composita Augmentum habent in medio si incipiant à Præpositione, vel ῥις & δ ante Mutabilem; ut καταμηνύω *condemno*, κατεμήνυσεν· ἐγκαταλείπω *derelinquo*, ἐγκατέλιπεν· δυσαρεστῶ *displiceo*, δυσηρέστουν· εὐεργετέω *benefacio*, εὐηργέτουν.

Excipe panca quæ à Præpositione incipiunt; ut ἀμφισβητῶ *ambigo*, ἠμφισβήτουν· ἀμφιέννυμι *induo*, ἠνοίγω *aperio*, ἀντιβολῶ *occurro*, ἀντιβολέω *adversor*, ἀφδέω *ascendo*, ἀφυμάζω *detrecto*, ἀφίημι *dimitto*, ἐμμένω *caro*, ἐνέπω *dico*, καθεύδω *dormio*, καθίζομαι & καθέζομαι *sedeo*, καθίζω *sedere facio*, φθειμάζω *præmior*.

Reliqua omnia Augmentum habent in initio: ut φιλοσοφέω *philosopher*, ἐφιλοσόφουν· πενδαρχέω *pareo*, ὁμολογέω *confiteor*, παλιλλογέω *repeto*, ἀφροντέω *desipio*, δυστυχέω *infelix sum*, &c.

Quædam & in principio & in medio augentur: ut ἀνορθόω ἠνώρθουν *corrigo*, ἀναλίσκω *absumo*, ὀνομαζοποιέω *nomen fingo*, παροινέω *debacchor*, ὁδοποιέω *viam patefacio*, ἀναίνομαι *abnuo*, ἀνέχομαι *sustineo*. Item verbum simplex, διαιτάω *arbiter sum*, cum suis compositis.

Nonnulla interdum in principio, interdum in medio augentur; ut ἐσπουδάω *despondeo*, ἠσπούδα & ἠσπεύδακα· διακονέω *ministro*, ἐμπολάω *versor*, μεθοδεύω *methodo utor*.

Præpositiones in quibuscunque compositis præfixæ vocalibus finalem suam amittunt vocalem; ut ἐπέχω *inhibeo*: excipe περὶ & πρὸ, ut περιέχω *contineo*, προάγω *præco*. Ἀμφὶ modò amittit, modò retinet ι; ut ἀμφιάζω & ἀμφιέζω *circumvolvo*, &c. Post elisionem, relictâ consonâ, lenem vel asperum spiritum accipit à sequente vocali: ut ἀμπέχω *circundo*, ab ἀμφὶ & ἔχω; ἀφορίζω *separo*, ab ἀπὸ & ὁρίζω.

Ante consonam verbi ἐξ fit ἐκ; ut ἐκλείπω *deficio*: ἐν & σὺν mutant suam ν in γ, &c. (*vid. pag.* 2.) ut ἐγγράφω *inscribo*, Cuggράφω *conscribo*, &c. Cum etiam amittit ν ante ζ vel σ sequente consonâ; ut συζητέω *disputo*, συνάδω & συνέλλω *contrabo*, &c. Hæ tamen tres resumunt propriam consonam ante vocalem; ut ἐξέλιπον, ἐνέσφαρον, Cυνέσπελλον, &c.

Omnis dictio exiens vocali, si præponatur in compositione ante ῥ, geminat ρ; ut ἀναῤῥέω *refluo*: παρὰ verò sæpiùs omittit, ut παραίρω *projicio*.

Futu-

Futurum primum

Formatur à Præsenti, mutando ultimam syllabam in Conjugatione { primâ, secundâ, tertiâ, quartâ } in { -ψω, ut τύπτω τύψω. ξω, ut λέγω λέξω. σω, ut ᾄδω ᾄσω. λῶ, μῶ, νῶ, ῤῶ, ut -ἀλλω -ἀλῶ, &c.

Verba in ζω

Multa efferunt Futurum per ξω; ut αἰάζω ejulo, ἀζεσπάζω aberro, ἀλαλάζω clamo, ἀλαπάζω populor, ἀνύζω consterno, γρύζω grunnio, δαΐζω divido, ἑλελίζω torqueo, ἐναρίζω interficio, ὀμμύζω labris compressis gemo, θρυλλίζω vel θρυλίζω contero, κλώζω crocito, κρώζω clamo, κελαδέζω strido, κρώζω crocito, λαπάζω evacuo, λύζω singultio, μαστίζω flagello, μερμηρίζω cogito, νυστάζω dormito, οἰμώζω ploro. ὀλολύζω ululo, πελεμίζω moveo, ῥάζω facio, σταλάζω stillo, στενάζω suspiro, στηρίζω firmo, στίζω pungo, συριγμίζω percutio, σφάζω occido.

Paucula per γξω; ut κλάζω clango, πλάζω seduco.

Nonnulla per ξω & σω; ut ἁρπάζω rapio, βάζω loquor, βασκάζω porto, βουκολιάζω carmen pastorale canto, βρίζω post cibum dormio, θηρεύω meto, θησαυρίζω dubito, ἐγχειρίζω præbeo, καθαίζω purgo, παίζω ludo, πυκάζω tondeo, φαντάζω fingo. Σάλπιγξ autem, tubâ cano, facit σω & γξω.

Quædam in αω formant Futurum per σω; ut ἀγγέλλω venor, βρέμω ferveo, ἐρέσσω remigo, ἰμάσσω loris cædo, κάθημαι video, πάσσω inspergo, πλάσσω fingo, πωλέω vendo, πτίσσω pinso.

Penultima Futuri primi semper longa, nisi in quartâ Conjugatione, ubi semper brevis est, vel elidendo secundam consonantem; ut τέμνω τεμῶ scindo: vel secundam vocalem diphthongi; ut φαίνω ‖ φανῶ ostendo: vel breviando ancipitem; ut κείνω κενῶ judico.

‖ sic κερανῶ à κεραίνω misceo.

Quædam Futura spiritum thematis retrahunt; ut θρέπω à τρέφω nutrio, θρίξω à τρέχω curro, θύω à τύφω fumum excito, ἕξω ab ἔχω habeo, ἀμπέχω ἀμφίξω.

Καίω vel κάω, κλαίω vel κλάω mutant ι in υ; ut καύσω, κλαύσω.

Indefinitum primum

Formatur à Futuro primo, mutando ω in α, & præponendo Augmentum; ut πύψω ἔτυψα.

Quinque Indefinita prima Futuri primi Characteristicam non assumunt; ut ἔθηκα posui, ἔδωκα dedi, ἧκα misi, εἶπα dixi, ἤνεγκα tuli.

Pen-

Penultima Indefiniti primi ſemper longa, unde in quartâ Conjugatione α mutatur in η; ut ψαλῶ ‖ ἔψηκα *cano*: ‖ *Sic* κρᾶγον *à* ε in ει; ut πατρῶ ἐπάτρεσα *ſero*: ι poſt α in Fut. deperditum ſubſcribitur; ut φαίνω φανῶ ἔφηνα, αἴρω ἀρῶ ἦρα, quod per omnes modos retinent ι ſubſcriptum; ut ᾄσω, &c. *κραιαίνω.*

Præteritum perfectum

Formatur à Futuro primo, mutando in Conjugatione { primâ ψω in φα. / ſecundâ ξω in χα. / tertiâ σω in κα. / quartâ ω in κα. ſed μῶ in μηκα. } Et præponendo Augmentum; ut σκάπτω ἔσκαφα *fodio*, ἀκούω ἤκουκα· quod ſi Verbum incipiat à ſimplice conſonante vel mutâ ante liquidam, repetitur prima conſonans ante ε; ut πίπτω πέπτυφα, γράφω γέγραφα.

In omni reduplicatione tenuis pro aſpiratâ ponitur, ut φείδω πέφεικα. Idem fit in omni ſyllabâ cujuſcunque dictionis, quoties ſyllabam proximè ſequentem aſpirata inchoat; ut θάπτω *ſepelio*, θάπτω. τέθαφα ἔταφον, &c. Imperativi verò deſinentes in ι habent τ in ultimâ, ſi θ ſit in penultimâ; ut τύφθητι: aliter habent θ in ultimâ; ut τύπτηθι.

Diſſyllaba quartæ Conjugationis mutant ε Futuri in α; ut τέλλω τελῶ *mitto*, ἔταλκα. Sed retinetur ε Futuri in μῶ; ut νεμῶ νενέμηκα.

Diſſyllaba in είνω, ίνω, ύω, abjiciunt ν Futuri in Præterito; ut κείνω κενῶ κέκεικα *judico*. Cœtera mutant ν in †γ; ut φαίνω oſtendo, πέφασγα· μολύνω *contamino*, † *Pag.* 2. μεμόλυσμα, &c.

Γν tantùm ε præponit, etſi à mutâ cum liquidâ incipiat; ut γνωρίζω ἐγνώρικα *notum facio*.

Verba incipientia à μν, repetunt μ cum ε; ut μνάομαι *commemoro*, μέμνημαι. Sic κτάομαι *poſſideo*, κέκτημαι. Item πίπτωκα & πέπταμαι ab inuſitatis πτόω *cado*, πτάομαι *volo*; πέπτηκα à πτήσσω *paveo*.

Quædam Verba præponunt vel negligunt primam conſonantem; ut βλαστάω *germino*, βεβλάστηκα & ἐβλάστηκα· βλακεύω *piger ſum*, γλωττίζω *deblatero*, γλύφω *inſculpo*, γναμπτῶ *flecto*: ſequentia rariùs negligunt, βλάπτω *noceo*, θλάω *tundo*, κρύπτω *occulto*.

Φείδω *horreo* φείξω facit πέφεικα, ἥκω *venio* ἥξω ἧκα.

Perfecta in ηκα non rarò abjiciunt primam vocalem thematis, ut κάμνω *laboro*, κεκμῶ κέκμηκα.

Pluſquam

Plusquam perfectum

Formatur à Præterito mutando α in ειν, & præponendo ε, si Præteritum incipiat à consonante; ut τύπτω ἐτύπτειν.

Indefinitum secundum

Idem est cum Impefecto; ut ἔχαφον.

Penultima Indefiniti secundi hyperdissyllabi brevis est in sequentibus.

Penultima positione longa sic corripitur:

1. Verba quæ habent penultimam longam propter λλ, μν, πτ, abjiciunt posteriorem consonam; ut τύπτω ἔτυπον, &c.

2. Verba in ζω, σσω vel ττω, si formentFuturum primum in ξω, formant Indefinitum secundum in χον; ut τάττω ordino τάξω ἔταχον· σω verò vertitur in θον; ut φράζω φράσω ἔφρασθον.

Duo verba σιώχω uro, ψύχω refrigero, faciunt ἔσμυχον, ἔψυχον.

Penultima natutâ longa sic corripitur:

η, ω, αι, αυ, mutantur in α; ut λήθω lateo ἔλαθον, βρώγω comedo ἔτραγον, φαίνω appareo ἔφανον, παύω cessare facio ἔπαυον. Ad eundem modum ε mutatur; ut βλέπω verto ἔτραπον· nisi in his verbis, λέγω λέξον dico, βλέπω video, φλέγω uro, & inusitat. τίκω pario. Sed τέμνω scindo, facit ἔτμον & quandoque ἔτεμον; πλήσσω percutio, ἔπληγον & ἔπλαγον.

ο vertitur in υ, ut φεύγω fugio ἔφυγον· ε in ο, ut ἀκούω audio ἤκουον.

ει in ε, ut λείπω ἔλιπον. sed in quartâ Conjugatione Verba { disſyllaba / trisſyllaba } vertunt { α, ut ἀπείρω ἔπαραν sero. / ει in ε, ut ὀφείλω ὤφελον debeo. }

Reliqua hyperdissyllaba retinent consonas thematis; ut τέρπω delecto ἔταρπον. Circumflexa servant vocales & diphthongos; ut δύπτω sono ἔδυπον, &c. Disſyllaba quæcunque propter Augmentum longa sunt; ut ἅδω ἧδον, &c.

Nonnulla Indefinita secunda pro π tenui thematis consonâ sumunt

1. Mediam β; ut βλάπτω ἔβλαβον noceo, ῥύπτω frango, κρύπτω tego, κρύπτω abscondo.

2. Aspiratam φ; ut ἅπτω ἧφον necto, βάπτω tingo, ῥύπτω lacero, θάπτω sepelio, ῥάπτω suo, ῥίπτω jacio, σκάπτω fodio.

Verba

Verba in ω purum exeuntia carent plerumque Indefinito secundo, & cognatis Temporibus Futuro secundo, & Perfecto Medio. Multa etiam alia; ut λήγω *desino*, &c. præcipuè polysyllaba in αω; ut φυλάσσω *custodio*: & in ζω; ut φροντίζω *curo*.

Futurum secundum

Formatur ab Indefinito secundo, mutando ον in ῶ circumflexum, & abjiciendo Augmentum: ut ἔπιπτον πίπτω.

Reliqui Modi cum suis Temporibus formantur ab Indicativo per omnes Voces: Tempora similia à similibus.

Εἰμὶ *Sum.*

Indicativus.

Præs.	S. Εἰμὶ, εἶς vel εἶ, ἐστί.	D.	ἐστὸν, ἐστόν.	P. ἐσμὲν, ἐστὲ, εἰσί.
Imp.	S. ἦν, ἦς, ἦ vel ἦν.	D.	ἦτον, ἤτην.	P. ἦμεν, ἦτε, ἦσαν.
Fut. 1.	S. ἔσομαι, η, ε).	D.	ὀμεθον, εσθον, εσθον.	P. ὀμεθα, εσθε, ἔσονται.
Pl.p.	S. ἤμην, ἦσθα, ἦτο	D.	ἤμεθον, ἦσθον, ἦσθον.	P. ἤμεθα, ἦσθε, ἦντο.

Imperativus.

Præs. S. ἴσθι vel ἔστω vel ἔσο, ἔστω. D. ἔστον, ἔστων. P. ἔστε, ἔστωσαν.

Optativus. εἴην

Præs. S. εἴην, εἴης, εἴη. D. εἴητον, εἰήτην. P. εἴημεν, εἴητε, εἴησαν.
Fut. 1. S. ἐσοίμην, οιο, οιτο. D. οίμεθον, οισθον, οίσθην. P. οίμεθα, οισθε, οίντο.

Subjunctivus. ἐὰν

Præs. S. ὦ, ἦς, ἦ. D. ἦτον, ἦτον. P. ὦμεν, ἦτε, ὦσι
Fut. 1. S. ἔσωμαι, η, ε). D. ὠμεθον, ηθον, ηθον. P. ὠμεθα, ηθε, ὦνται.

Infini-ivus.

Præs. εἶναι. Fut. 1. ἔσεσθαι.

Participium.

Præs. N. ὤν, ἔσα, ὄν. G. ὄντος, ἔσης, ὄντος, &c.
Fut. 1. N. ἐσόμενος, η, ον. G. ου, ης, ου, &c.

Conjugatio per Tempora & Modos.

	Indic.	Imperat.	Optat.	Subj.	Infin.	Particip.
Præs.	Εἰμὶ	ἴσθι vel ἔστω	εἴην	ὦ	εἶναι	ὤν
Imperf.	ἦν					
Fut. 2.	ἔσομαι		ἐσοίμην	ἔσωμαι	ἔσεσθαι	ἐσόμενος
Pl.p.	ἤμην					

Vox

Vox Paſſiva

Indicativus.

Præſ. S. τύπ]ομαι η ε]ται. D. ό̃μεθον ε̃δον ε̃δον. P. ό̃μεθα ε̃δε ο̃ν]ται.
Imp. S. ἐτυπ]όμην ου ε̃το. D. ὀμέθον ε̃δον ε̃δην. P. ὀμεθα ε̃δε ο̃ντο.
Perf. S. τέτυμμαι ϕαι πται. D. μμεθον φθον φθην. P. μμεθα φθε μμένοι εἰσί.
Pl.p. S. ἐτετύμμην ϕο πτο. D. μμεθον φθον φθην. P. μμεθα φθε μμένοι ἦσ]αν.
P.p.F. S. τετυ]ϕομαι η ε]ται. D. ὀμεθον ε̃δον ε̃δον. P. ὀμεθα ε̃δε ο̃ν]ται.
Fut. 1. S. τυφθήσομαι η ε]ται. D. ὀμεθον ε̃δον ε̃δον. P. ὀμεθα ε̃δε ο̃ν]ται.
Ind. 1. S. ἐτύπ]ην ης η. D. ητον ήτην P. ημεν ητε ησ]αν.
Fut. 2. S. τυπήσομαι η ε]ται. D. ὀμεθον ε̃δον ε̃δον. P. ὀμεθα ε̃δε ο̃ν]ται.
Ind. 2. S. ἐτύπ]ην ης η. D. ητον ήτην P. ημεν ητε ησ]αν.

Imperativus.

Præſ. & Imperf. S. τύπ]ου ε̃σθω. D. ε̃σθον ε̃σθων. P. ε̃σθε ε̃σθωσ]αν.
Perf. & Pluſq. S. τέτυ]ϕθι φθω. D. φθον φθων. P. φθε φθωσ]αν.
Indefinit. 1. S. τύφθητι ήτω. D. ητον ήτων. P. ητε ήτωσ]αν. Sic
Indefinit. 2. S. τύπηθι.

Optativus. εἴδε

Præſ. & Imperf. S. τυπ]οίμην οιο οιτο. D. οίμεθον οισθον οίσθην. P. οίμεθα οισθε οιντο. Sic
Fut. 1. τυφθησίμην, & Fut. 2. τυπησίμην, & P.p.fut. τετυ]ϕίμην.
Perf. & Pluſq.p. S. τετυμμένος εἴην εἴης εἴη. D. τετυμμένω εἶτον εἴτην εἰήτην. P. τετυμμένοι εἶημεν εἶητε εἶησ]αν.
Indef. 1. S. τυφθείην ης η. D. ητον ήτην. P. ημεν ητε ησ]αν. Sic
Indef. 2. τυπείην.

Subjunctivus. ἐὰν

Præſ. S. τύπ]ωμαι η ηται. D. ώμεθον ηθον ηθον. P. ώμεθα ηθε ὦν]ται. Sic
Fut. 1. τυφθήσομαι.
Perf. & Pl.perf. S. τετυμμένος ὦ ῆς ῆ. D. τετυμμένω ῆτον ῆτον. P. τετυμμένοι ὦμεν ῆτε ὦσι.
Indef. 1. S. τυφθῶ ῆς ῆ. D. ῆτον ῆτην. P. ῶμεν ῆτε ῶσι. Sic
Indef. 2. τυπῶ.

Participium.

Præſ. & Imperf. S. N. τυπ]όμενος η ον. G. ου ης ου, &c. Sic
P.p.F. τετυ]ϕόμενος, & F. 1. τυφθησόμενος, & F. 2. τυπησόμενος.
Perf. & Pl.perf. S. N. τετυμμένος η ον. G. ου ης ου.
Indef. 1. S. N. τυφθεὶς εῖσα έν. G. έντος είσης έντος. Sic
Indef. 2. τυπείς.

Conju-

Conjugatio per omnia Tempora & Modos vocis Passivæ.

	Indicat.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infinit.	Particip.
Pr.	τύπτομαι	τύπτου	τυπτοίμην	τύπτωμαι	τύπτεσθαι	τυπτόμενος
Imp.	ἐτυπτόμην					
Perf.	τέτυμμαι	τέτυφθω	τετυμμένος εἴην	-υμμένος ὦ	τετύφθαι	-υμμένος
Pluf.	ἐτετύμμην					
P.p.f.	τετύφθομαι		τετυφθοίμην		τετύφθαι	-φθαι
In. 1.	ἐτύφθην	τύφθητι	τυφθείην	τυφθῶ	τυφθῆναι	τυφθείς
Fu. 1.	τυφθήσομαι		τυφθησοίμην		τυφθήσεσθαι	-σόμενος
In. 2.	ἐτύπην	τύπηθι	τυπείην	τυπῶ	τυπῆναι	τυπείς
Fu. 2.	τυπήσομαι		τυπησοίμην		τυπήσεσθαι	-σόμενος

Formatio Temporum.

Præsens

Formatur à præsenti activo, ω in ομαι, ut τύπτω, τύπτομαι.

Imperfectum

Formatur à præsenti, mutando μαι in μην, & præfigendo augmentum, ut τύπτομαι, ἐτυπτόμην.

Indef. secundum

Formatur ab Indef. secund. activo, vertendo ον in λω, ut ἔτυπον, τύπλω.

Futurum secundum

Formatur à futuro secundo activo, vertendo ῶ in ήσομαι, ut τυπῶ, τυπήσομαι.

Perfectum

Formatur à perfecto activo, mutando in conjugatione

Primâ, φα { purum in μμαι, ut τέτυφα τέτυμμαι.
impurum in μαι, ut τέτριφα τέτριμμαι.

Secundâ, χα { in γμαι, ut λέλεχα λέλεγμαι.
post γ in μαι, ut ἔπλεγχα ἔπλεγμαι.

Tertiâ, κα { in σμαι, ut πέπεικα πέπεισμαι.
in μαι, cum penultima perfecti activi sit longa, & characteristica præsentis sit ω purum, ut λέλυκα λέλυμαι, à λύω ἔλυσα.

Quartâ, κα in μαι, ut ἕαλκα ἕαλμαι.

Quædam Verba in ω purum formant perfectum

1°. In σμαι cum penultima perfecti activi sit longa, ut ἤκουκα ἤκουσμαι ab ἀκούω audio: similiter formatur ῥαφῶ frango, κελεύω jubeo, κωλύω rado, κρούω pulso, λᾶω lapido, παίω percutio, πταίω impingo, ῥαίω pessundo, σείω moveo, & inusitat. γνόω cognosco, λήθω lateo, χόω aggerem duco.

2°. In μαι cum penultima sit brevis vel anceps, ut ἤρκα aro ἤρμαι, λίγω ligo, δύω induo, ἕζω facio, ἵδρύω sedere facio, λύω solvo, ὀνόω vitupero, ὁράω video, κονιάω pulvere impleo, πιπράσκω venundo, ἐπόπτευκα deprehendo, ὁράομαι video, ἰάομαι sano, & inusit. πτάω volo.

3°. In σμαι & μαι, ut κέκλεικα κέκλεισμαι & κέκλειμαι à κλείω claudo. Sic κολούω amputo, πίω possideo: Inusitata themata ἔλαω abigo, ζόω cingo, κεράω misceo, χρόω colloro. Sed ἀμφιέω & ἕνδυω induo formantur in σομαι & ται, ἠμφίεσμαι ἔμαι, &c. Quædam alia verba duplex habent perfectum; ut ἕκλαμαι, rarius ἔκλαυμαι à κλαίω occido. Dissyllaba primæ conjugationis, quæ in penultimâ habent πτ, mutant π in α, ut γράφω verto, ἔγραμμαι.

In secundâ & tertiâ conjugatione penultima δ frequentiùs abjicit, ut πείθομαι à φείδομαι fugio, πέπυσμαι à πύθομαι interrogo, τέτυφα fabrico format τέτυσμαι, & minùs usitat. τέτυμμαι. In nonnullis etiam tertiæ, ut κέχυμαι à χέω χύσω, ἔσυμαι pro σύρομαι à σείω. Verba in αίνω & ωίνω tertiæ formant perfectum in σμαι, ut μιαίνω & μολύνω contamino, μεμίασμαι & μεμόλυσμαι.

Personæ perfecti.

Secunda singularis oritur à primâ, mutando consonas ante α in characteristicam fut. primi activi, ut πέπυκμαι πέπυγα; solam verò μ post liquidam thematis, ut πέπρημαι πέπρασαι, ἤλεγμαι ἤλεγξαι. In quartâ μ semper vertitur in σ, ut ἔσπαρμαι ἔσπαρσαι, πέφασμαι πέφανσαι.

Tertia singularis profluit à secundâ, vetendo σ in τ, ut ἔσπαρσαι ἔσπαρ), πέπυσαι πέπυσται, λέλεξαι λέλεκται).

Secunda & tertia dualis, & secunda pluralis, formantur à tertiâ singulari, mutando tenues in suas aspiratas, ut πέπυσται πέπυσθον, πέπυσθε· ἔσπαρ) ἔσπαρθον, &c. sumendo etiam σ ante θ purum, ut κέκειν) κέκειθον, &c.

Tertia pluralis fit à tertiâ singulari definente in ται purum, posito ν ante ται, ut κέκειν) κέκεινται): quod si tertia singularis definat in ται impurum, tertia pluralis effertur per participium suum & tertiam pluralem verbi εἰμὶ, ut πέπυν) πεπυσμένοι εἰσί· similiter, si v diphthongi præcesserit), ut βεβούλ) βεβουλευμένοι εἰσί.

Plusquam-perfectum

Formatur à perfecto, mutando μαι in μην & præfigendo ε, si ver-

verbum incipiat à consonante, ut τέτυμμαι ἐτετύμμην.

Personæ pluſq. perfecti formantur eâdem ratione quâ personæ perfecti.

Formatio perfecti & pluſq. perf. in reliquis modis.

Perfect. & Pluſq. perfect.

Imperativi deducit secundam personam singularem à secundâ singulari perfecti indicativi, ut τέτυφα τέτυφε, κέκειμαι κέκεισο: reliquas à secundâ plurali, ut τετύφατε τετύφθω, &c. κέκειμαι κεκεῖσθαι. Ex quâ etiam licet deducere perfectum Infinitivi, ut τετύφθαι, κεκεῖσθαι.

Optativi & Subjunctivi usitatissimè formatur per participium & εἴην, εἶμι. Optativus interdum fit ab Indicativo, μαι verso in μην, ut κέλευμαι κελεύσθω & κελεύσθην. α, ε, ο assumunt ι ante μην, ut ἕκταμαι ἐκτάμην. Nonnunquam & Subjunctivis, vocali ante μαι versâ in ω, ut ἕκταμαι ἐκτάσθαι.

Paulò-post Futurum

Formatur à secundâ personâ singul. perfecti, posito ομαι ante αι, ut τέτυφαι τετύφεσθαι.

Indefinitum primum

Formatur à tertiâ personâ singulari perfecti, mutando ν in σθαι, ut ἤκουσται ἀκοῦσθαι: κ & π ante τθ in suas aspiratas, ut ἄρυκται, ἀρύχθαι: repetita consona abjicitur, ut τέτυπται ἐτύφθαι.

Ind. 1. interdum

assumit ι μιμνήσθαι à μέμνημαι recordatus est.
σ ut ἐῤῥώσθαι ab ἔῤῥωμαι convaluit.
amittit σ, ut ἐσώσθαι à σέσωσται servatus est.
vertit η in ευ ηὑρέσθαι ab εὕρημαι inventus est.
ε, ut ᾐρέσθαι ab ἦρμαι sublatus est.
ε, ut ἐσχέσθαι ab ἔσχημαι habitus est.
habet η & ε, ut ἐῤῥήσθαι & ἐῤῥέσθαι ab inusit. ἔῤῥημαι dictum est.

Verba quæ in perfecto verterant ε in α, hic resumunt ε, ut ἔσταλται ἐστάλθαι.

Futurum primum

Formatur ab Indefinito primo, mutando ν in σομαι & amovendo augmentum, ut ἐτύφθην τυφθήσομαι. Ἔσομαι, Eph. 6. 3. item δήσω, & δήσομαι vide suo loco.

Reperitur Futurum primum in Subjunctivo; ut χαυθῶσομαι, 1 Cor. 13. 3. κατακαυθήσωμαι, 1 Pet. 3. 1. βληθῶσιν, Mat. 5. 25.

Vox Media.

Tempora mediæ vocis flectuntur ad formam activæ & passivæ, pro ratione terminationis.

Conjugatio per omnia Tempora & Modos vocis Mediæ.

	Indicat.	Imper.	Optat.	Subjunct.	Infinit.	Particip.
Præs.	τύπτομαι	τύπτυ	τυπτοίμην	τύπτωμαι	τύπτεσθαι	τυπτόμενος
Imp.	ἐτυπτόμην					
Fut. 1.	τυφθήσομαι		τυφθείμην		τυφθήσεσθαι	τυφθησόμενος
Ind. 1.	ἐτυφθήμην	τύφθητι	τυφθείμην	τυφθῶμαι	τυφθῆσαι	τυφθεὶς
Perf.	τέτυπται	τέτυπται	τετύποιμι	τετύπω	τετυπῆναι	τετυπωὼς
Pluſq.	ἐτετύπτην					
Ind. 1.	ἐτυπτόμην	τυποῦ	τυποίμην	τύπωμαι	τυπέσθαι	τυπόμενος
Fut. 2.	τυποῦμαι		τυποίμην		τυπεῖσθαι	τυπούμενος
F. 1. 4α	ωρεῶμαι		ωρεοίμην		ωρεεῖσθαι	ωρεούμενος

Formatio Temporum.

Præſens & Imperfectum

Sunt eadem cum præſenti & imperfecto paſſivis.

Futurum primum

Formatur à futuro primo activo, vertendo ω in ομαι, ut τύφθω, τύφθομαι, ſed in quartâ conjug. in ῶμαι, ut ωρεῶ, ῶμαι.

Indefinitum primum

Formatur à futuro primo activo, addendo μην, ut ἔτυφθα ἐτυφθάμην, quod ſic variatur per perſonas.

Indicat. S. ἐτυφθάμην ω απο, D. ἀμεθον αθον ἄθλω, P. ἀμεθα αθε αντο.

Imperat. S. τύφθι ἄθω, D. αθον ἄθων, P. αθε ἄθωσ.

Optat. S. τυφθαίμην αιο αιτο, D. αίμεθον αισθον αίσθω, P. αίμεθα αισθε αιντο.

Perfectum

Formatur à perfecto activo, aſſumendo characteriſticam Indef. ſecundi, ut τέτυφα τέτυπα.

Verba exeuntia in π purum abjiciunt tantùm κ, ut λέλυκα λέλυα, à λύω ſolvo.

Perfecta activa in κα abjiciunt κα, ut τέθνηκα τέθνημα.

In

In perfecto medio *αι* penultima præsentis activi mutatur in *η*, ut *φαίνω πέφηνα*· similiter *α* in his, *θάλλω germino*, *τέθηλα*, *κλάζω clango*, *κέκληγα*· *ε* penultima futuri diſſyllabi mutatur in *ο*, ut *ἀκέρῶ ἔκορα*, *λέξω λέλογα*· *ει* futuri cujuſcunque in *οι*, ut *πείσω πέποιθα*.

Pluſq. perfectum

Formatur à perfecto, quemadmodum in voce activâ, ut *τέτυπα ἐτετύπειν*.

Indef. ſecundum

Formatur ab Indefinito ſecundo activo, vertendo *ον* in *όμην*, ut *ἔτυπον ἐτυπόμην*.

Futurum ſecundum

Formatur à futuro ſecundo activo, mutando *ῶ* in *ῆμαι*, ut *τυπῶ τυπῆμαι*.

S. *τυπῆμαι ῇ ῆται*, D. *ήμεθον ῆσθον ῆσθον*, P. *ήμεθα ῆσθε ῆνθ*.

Ad hunc modum Futurum primum quartæ conjugationis formatur & variatur.

Conjugatio verbi Barytoni per omnia ſimilia Tempora & Modos trium vocum.

	Activa	Paſſiva	Media
Præſ.	*τύπτω*	*τύπτομαι*	*τύπτομαι*
Imperfect.	*ἔτυπτον*	*ἐτυπτόμην*	*ἐτυπτόμην*
Fut. 1.	*τύψω*	*τυφθήσομαι*	*τύψομαι*
Indef. 1.	*ἔτυψα*	*ἐτύφθην*	*ἐτυψάμην*
Perfect.	*τέτυφα*	*τέτυμμαι*	*τέτυπα*
Pluſq. perf.	*ἐτετύφειν*	*ἐτετύμμην*	*ἐτετύπειν*
Paulò-poſt Fut.		*τετύψομαι*	
Indef. 2.	*ἔτυπον*	*ἐτύπην*	*ἐτυπόμην*
Fut. 2.	*τυπῶ*	*τυπήσομαι*	*τυπῆμαι*
Fut. prim. quartæ	*ἀκερῶ*	*ἀκαρθήσομαι*	*ἀκαρῆμαι*

Imperativus.

	Activa	Paſſiva	Media
Præſ. & Imperf.	*τύπτε*	*τύπτου*	*τύπτου*
Indef. primum	*τύψον*	*τύφθητι*	*τύψαι*
Perf. & pl. perf.	*τέτυφε*	*τέτυψο*	*τέτυπε*
Indef. ſecundum	*τύπε*	*τύπηθι*	*τυπῆ*

Optativus οἶδα.

	Activa	Passiva	Media
Præs. & Imperf.	τύπτοιμι	τυπτοίμην	τυπτοίμην
Fut. primum	τύψοιμι	τυφθησοίμην	τυψοίμην
Indef. 1.	τύψαιμι	τυφθείην	τυψαίμην
Perf. & pl. perf.	τετύφοιμι	τετυμμένος εἴην	τετύποιμαι
Paulò-poſt-fut.		τετυψοίμην	
Indef. 2.	τύποιμι	τυπείην	τυποίμην
Fut. 2.	τυποῖμι	τυπησοίμην	τυποίμην
Fut. prim. quartæ	ἀπερεῖμι	ἀπαρθησοίμην	ἀπερεῖμην

Subjunctivus ἐάν.

	Activa	Passiva	Media
Præs. & Imperf.	τύπτω	τύπτωμαι	τύπτωμαι
Indef. 1.	τύψω	τυφθῶ	τύψωμαι
Perf. & pl. perf.	τετύφω	τετυμμένος ὦ	τετύπω
Indef. 2.	τύπω	τυπῶ	τύπωμαι

Infinitivus.

	Activa	Passiva	Media
Præs. & Imperf.	τύπτειν	τύπτεσθαι	τύπτεσθαι
Fut. primum	τύψειν	τυφθήσεσθαι	τύψεσθαι
Indef. primum	τύψαι	τυφθῆναι	τύψασθαι
Perf. & pl. perf.	τετυφέναι	τετύφθαι	τετυπέναι
Paulò-poſt-fut.		τετύψεσθαι	
Indef. ſecundum	τυπεῖν	τυπῆναι	τυπέσθαι
Fut. ſecundum	τυπεῖν	τυπήσεσθαι	τυπέσθαι
Fut. prim. quartæ	ἀπερεῖν	ἀπαρθήσεσθαι	ἀπερεῖσθαι

Participium.

Præs. & Imperf.	τύπτων	τυπτόμενος	τυπτόμενος
Fut. primum	τύψων	τυφθησόμενος	τυψόμενος
Indef. primum	τύψας	τυφθείς	τυψάμενος
Perf. & pl. perf.	τετυφώς	τετυμμένος	τετυπώς
Paulò-poſt-fut.		τετυψόμενος	
Indef. ſecundum	τυπών	τυπείς	τυπόμενος
Fut. ſecundum	τυπῶν	τυπησόμενος	τυπούμενος
Fut. prim. quartæ	ἀπερῶν	ἀπαρθησόμενος	ἀπερούμενος

Ver-

Verbum Deponens

Sivè Verbum carens activâ voce, conjugatur per tempora & modos ad hanc formam:

	Indicat.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infinit.	Particip.
Pr.	Ἀγόμαι	Ἄγε	Ἀγοίμην	Ἀγωμαι	Ἄγεσθαι	Ἀγόμενος
Imp.	ἠγόμην					
Fu. 1.	Ἄξομαι		Ἀξοίμην		Ἀξεσθαι	Ἀξόμενος
In. 1.	ἠξάμην	Ἄξαι	Ἀξαίμην	Ἄξωμαι	Ἄξασθαι	Ἀξάμενος
Perf.	Ἦγμαι	Ἦχο	Ἠγμένος εἴην	---ὦ	Ἦχθαι	Ἠγμένος
Pl. p.	ἠγμέμην					
P.p.f.	ἠγμένος ἦν		Ἠγμένος εἴην		Ἠγμένος εἶναι	-ος ὤμην
In. 1.	ἠχθην	Ἄχθητι	Ἀχθείην	Ἀχθῶ	Ἀχθῆναι	Ἀχθείς
Fu. 1.	Ἀχθήσομαι		Ἀχθησοίμην		Ἀχθήσεσθαι	-σόμενος

Per pauca habent Ind. secundum; ut πόθεν ἦγμαι interrogo, ἠπόρημαι, &c.

Propositum verbum pro ratione vocis imprimis sic conjugetur:

Activum τύπτω, Fut. 1. τύψω Perf. τέτυφα.
Passivum Præs. τύπτομαι, Perf. τέτυμμαι, Ind. 2. ἐτύπην.
Medium τύπτομαι, Fut. 1. τύψομαι, Perf. τέτυπα.
Deponens Ἄγομαι, Fut. 1. Ἄξομαι, Perf. Ἦγμαι.

Tribus hujusmodi temporibus bene intellectis, reliqua omnia, utpote cognata, facillimè innotescunt.

Verba quædam significant

Active per omnes voces, ut Ἄω subeo, ἴημι scio, *&c.*

Nonnulla activa in quibusdam temporibus neutraliter vel passive significant: ut ἐρέπω everto, *Indef.* 2. ἔραπον lapsus sum: πρέπω verto, ἔτραπον, &c. *Sic* ἵστημι statuo, σβέννυμι extinguo, ἁλίσκω capio, &c.

Alia passiva & neutra significant interdum active, ut ζάω vivo, ζώω vivificabo, ποιέομαι fio, πεποίημαι feci, *&c.* sic βαίνω ascendo, βήσω, *&c.*

Verba Media in plurimum capiuntur active, præcipue in Futuro 1. *& Indef.* 1. *Deponentia etiam in temporibus passivis, ut Perf.* Ἦγμαι accepi: *præterquam Indef.* 1. *quod frequentius exponitur passive,* ἠχθην acceptus sum.

Perfecta quædam significationem retinent præsentis: ut, ἔοικα *similis sum,* ἔῤῥωμαι *valeo,* πέποιθα *confido,* μέμνημαι, οἶδα (ut apud Latinos) *memini, novi,* &c.

Verba Contracta

Fiunt è verbis tertiæ Conjugationis in αω, εω, οω.

Characteristicæ

		Præs.	Fut.	Perf.	
In conj.	1mâ.	αω πιμάω	ήσω πιμήσω	ηκα τετίμηκα	bonor
	2dâ.	εω φιλέω	ήσω φιλήσω	ηκα πεφίλημα	amo
	3iâ.	οω χρυσόω	όσω χρυσώσω	ωκα κεχρύσωκα	deaur

Præsens & Imperfectum contrahuntur: reliqua tempora sequuntur formam & regulas Barytonorum.

Ratio contrahendi.

In primâ Conjug.

Si ο vel ω sequitur α, fit contractio in ω.
Si quævis alia vocalis vel diphthongus sequitur α, fit contractio in α.

In secundâ Conjug.

εε contrahitur in ει; εο in ευ.
Si vocalis longa aut diphthongus sequitur ε, fit contractio tollendo ε.

Dissyllaba secundæ admittunt tantùm contractionem quæ fieri solet in ει, aliæ terminationes manent incontractæ; ut πλέω, πλέεις πλέει &c. Leguntur tamen composita quædam aliter contracta.

In tertiâ Conjug.

Si ω vel η sequitur ο, fit contractio ω.
Si ε vel ο vel υ sequitur ο, fit contractio in ου.
Si quævis alia vocalis vel diphthongus sequitur ο, fit contractio in οι; ut χρυσόῃ οῖ: nisi quòd in Infinitivo όειν contrahitur in οῦν; ut χρυσόειν χρυσοῦν.

In quibuscunque dictionibus terminationes contractæ usitatiores sunt incontractis.

Ver

Vox Activa.

Indicativus.

	Sing.			Dual.			Plural.		
Præs. 1	τιμάω	ῶ	άεις ᾷς	άει ᾷ	ά ᾶ τον		άομεν ῶμεν	άετε ᾶτε	άουσι ῶσι
Præs. 2	φιλέω	ῶ	έεις εῖς	έει εῖ	έε εῖ τον		έομεν οῦμεν	έετε εῖτε	έουσι οῦσι
Præs. 3	χρυσόω	ῶ	όεις οῖς	όει οῖ	όε οῦ		όομεν οῦμεν	όετε οῦτε	όουσι οῦσι
Imperf. 1	ἐτίμαεον	ων	αες ας	αε α	άε ά	ᾶτον ᾶτην	άομεν ῶμεν	άετε ᾶτε	άεσαν ων
Imperf. 2	ἐφίλεον	ουν	εες ους	εε ει	έε εῖ τον	έτην εῖτην	όομεν οῦμεν	έετε εῖτε	έεσαν ουν
Imperf. 3	ἐχρύσουν	ουν	οες ους	οε ου	όε ού	ότην οῦτην	όομεν οῦμεν	όετε οῦτε	όεσαν ουν

Imperativus.

	Sing.			Dual.			Plural.		
Præs. & Imperf. 1	τίμαε	α	ά ᾶ	άε ᾶ	ά ᾶτον		άε ᾶ	ά ᾶτε	ά ᾶντω
Præs. & Imperf. 2	φίλεε	ει	έε εῖ	έε εῖ	έτων εῖτων		έε εῖ	έτε εῖτε	έντω
Præs. & Imperf. 3	χρύσοε	ου	όε οῦ	όε οῦ	όντων οῦντων		όε οῦ	όντε οῦντε	όντω

Optativus.

	Sing.			Dual.			Plural.		
Pr. & Imp. 1	τιμάοιμι	ῷμι	άοις ῷς	άοι ῷ	άοιτον ῷτον		άοιμεν ῷμεν	άοιτε ῷτε	άοιεν ῷεν
Pr. & Imp. 2	φιλέοιμι	οῖμι	έοις οῖς	έοι οῖ	έοιτον οῖτον		έοιμεν οῖμεν	έοιτε οῖτε	έοιεν οῖεν
Pr. & Imp. 3	χρυσόοιμι	οῖμι	όοις οῖς	όοι οῖ	όοιτον οῖτον		όοιμεν οῖμεν	όοιτε οῖτε	όοιεν οῖεν

Subjunctivus.

	Sing.			Dual.			Plural.		
Pr. & Imp. 1	τιμάω	ῶ	άῃς ᾷς	άῃ ᾷ	ήτον ᾶτον		άωμεν ῶμεν	άητε ᾶτε	άωσι ῶσι
Pr. & Imp. 2	φιλέω	ῶ	έῃς ῇς	έῃ ῇ	ήτον ῆτον		έωμεν ῶμεν	έητε ῆτε	έωσι ῶσι
Pr. & Imp. 3	χρυσόω	ῶ	όῃς οῖς	όῃ οῖ	όητον οῦτον		όωμεν οῦμεν	όητε οῦτε	όωσι οῦσι

Infinitivus.

Præs. & Imperf. 1 τιμάειν ᾶν, 2 φιλέειν εῖν, 3 χρυσόειν οῦν.

Participium.

Præs.	1 τιμάων ῶν· άουσα ῶσα· άον ῶν.	Gen.	άοντος ῶντος· ούσης ώσης· άοντος ῶντος.
	2 φιλέων ῶν· έουσα ῆσα· έον οῦν.		έοντος ῶντος· ούσης ούσης· έοντος ῶντος.
	3 χρυσόων ῶν· όουσα οῦσα· όον οῦν.		όοντος ῶντος· ούσης ούσης· όοντος ῶντος.

Perf. primæ Conjug. (elisō κ) γελάω γελᾶς, sic inflectitur. S. N. γελάως ὡς, αῦα ᾶσα, αὸς ὡς. G. γελάοτος ὦτος, αύης ώσης, αότος ὦτος.

Con-

Conjugatio per Tempora & Modos.

	Indicat.	Imperat.	Optat.	Subj.	Infinit.	Particip.
Pr.	πιμάω, ῶ	τίμας, ᾶ	-άοιμι, ῷμι	-άω, ῶ	-άειν, ᾷν	πιμάων, ῶν
Imp.	ἐτίμαον, ων					
Fu. 1.	πιμήσω		πιμήσοιμι		πιμήσειν	πιμήσων
In. 1.	ἐτίμησα	τίμησον	πιμήσαιμι	πιμήσω	πιμῆσαι	πιμήσας
Perf.	τετίμηκα	τετίμηκε	-μήκοιμι	-μήκω	-ηκέναι	τετιμηκὼς
Pl. q.	ἐτετιμήκειν					
In. 2.	ἔτιμον	τίμα	τιμοίμι	τιμῶ	τιμεῖν	τιμὼν
Fu. 2.	τιμῶ		τιμοῖμι	τιμῶ	τιμεῖν	τιμῶν
Pr.	φιλέω, ῶ	φίλεε, ει	-έοιμι, οῖμι	-έω, ῶ	-έειν, οῖν	φιλέων, ῶν
Imp.	ἐφίλεον, ουν					
Fu. 1.	φιλήσω		φιλήσοιμι		φιλήσειν	φιλήσων
In. 1.	ἐφίλησα	φίλησον	φιλήσαιμι	-λήσω	φιλῆσαι	φιλήσας
Perf.	πεφίληκα	πεφίληκε	-φιλήκοιμι	-λήκω	-ηκέναι	πεφιληκὼς
Pl. q.	ἐπεφιλήκειν					
In. 2.	ἔφιλον	φίλε	φίλοιμι	φίλω	φιλεῖν	φιλὼν
Fu. 2.	φιλῶ		φιλοῖμι		φιλεῖν	φιλῶν
Pr.	χρυσόω, ῶ	χρύσου, ου	-όοιμι, οῖμι	όω, ῶ	-όειν, οῦν	χρυσόων, ῶν
Imp.	ἐχρύσουν, ουν					
Fu. 1.	χρυσώσω		-υσώσοιμι		-σώσειν	χρυσώσων
In. 1.	ἐχρύσωσα	χρύσωσον	-υσώσαιμι	-σώσω	-σῶσαι	χρυσώσας
Perf.	κεχρύσωκα	-σωκε	-σώκοιμι	-σώκω	-ωκέναι	κεχρυσωκὼς
Pl. q.	ἐκεχρυσώκειν					

Formatio Temporum
Per omnes Voces eadem est quæ Barytonorum.

Futurum primum exigit vocalem longam ante σω, ut πιμάω, πιμήσω, &c. Sed

In Conjugatione primâ

Verba quæ habent ε vel ι, item λ vel ρ puram ante α ω, formant futurum in ασω, & perf. in ακα, ut ἐάω, ἐάσω, εἴακα: κοπάω, labore: γελάω rideo: ἐρέω, emo. His adde, δικάω, judico: δηρόω, quæro: δράω, facio: θλάω, tundo: κλάω, frango: μάω & μασάω, vehementer cupio: νάω, fluo: πάω, possideo: σκάω, velo: ταλάω, suffero: φθάω, pervenio: χλάω, tundo: ἀκροάομαι, audio: ἐπιορκέομαι, comeior ἀγορεύομαι. Item quæ faciunt verba in αγνύω, vel άσκω, ut πετάω-αγνύω expando: δράω διδράσκω fugio, &c.

Pau-

Paucula habent ἴσω & ἤσω, &c. præcipuè apud Poetas; ut ἀλοάω, *tritura*: ἀτίδω, *contristor*: ἀφάω, *contrecto*: ἱλάω, *propitius sum*: κνάω, *scalpo*: κρεμάω, *suspendo*: μυκάω, *mugio*: πελάω, *propinquo*: πετηνέω, *esurio*: πετρέω, *tento*: πτερόω, *transeo*: ἀρόμαι, *imprecor*: μοιρόομαι, *sortior*.

Nonnunquam ex perfecto tollitur κ, & penultima corripitur, ut γέγηνα, γέγαα, ex inusitat. γάω *nascor*; ἔσηκα, ἔσαα, unde participia magis usitata, γεγαὼς, γεγὼς· ἑστὼς, ἑστὼς, &c.

In Conjugatione secundâ

Quædam formant futurum in ήσω, perfectum in ηκα, ut αἰδέω, *erubescere facio*, αἰδῶ *dedecoro*, ἀλέω *molo*, ἀρκέω *sufficio*, ἐμέω *vomo*, ἔω *induo*, ζέω *ferveo*, κέω *tubo*, νεικέω *rixor*, ξέω *rado*, ὀλέω *perdo*, πλέω *perficio*, τρέω *tremo*. Item quæ faciunt verba in εννύω, vel ἔσκω, ut inusit. ἀμφιέω, ἐννύω *induo*, ἀρέω—ἔσκω *placeo*.

Nonnulla habent έσω εκα, & ήσω ηκα, præcipuè apud poetas, ut αἰνέω *laudo*, βδέω *pedo*, κηδέω *curam gero*, κορέω *satio*, κοτέω *irascor*, ποθέω *desidero*, στερέω *privo*, φορέω *gesto*. Sed γαμέω ήσω *uxorem duco*, -έσω *uxorem do*, πονέω-ήσω *laboro*, *cum ad animum refertur*, -έσω *cum ad corpus*: αἰδέομαι *veneror*, ἀκέομαι *sano*, & inusit. ὀλέω *oleo*, σβέω *extinguo*, ἀχθέομαι *gravor*, μεμάχημαι *pugno*, quod tamen format Perfectum tantùm μεμάχημαι.

Λέω *lego*, facit λέξω λέλεγα: καλέω *voco*, κέκληκα.

Diffyllaba quædam in εω formant futurum in έσω, perfectum in ηκα, ut δέω *curro*, νέω *nato*, πνέω *spiro*, πλέω *navigo*, ῥέω *fluo*, χέω *fundo*.

In Conjugatione tertiâ

Quædam formant futurum & perfectum per σ, ut ἀρύω ἀρύσω ἤρυκα· ἐνύω *quatio*, ὄμνυμι *juro*, ὀνύω *vitupero*. Sed βόω *pasco*, -όσω & -ώσω.

Indef. secundum

Formatur ab imperfecto abjectâ vocali ante ον, ut ἐπίθεσαν ἔπιθον, ἐφίλεσαν ἔφιλον. Reperitur tantùm in Verbis quæ post contractionem desinunt in ω impurum præcipuè 2æ. Conjug. & quorum præsens vix est in usu, ut ἁμαρτέω *pecco*, ἅλλομαι, βλαστέω, *germino*, εὑρέω *invenio*, ὀλισθέω *cado*, πτέω *sequor*, ἕξω *habeo*, τυγχάνω *nanciscor*, λανθάνω *lateo*, ἔλαχον· αἰδέομαι *sentio*, ἠδόμην· ὀλόμαι *perdo*, ὤλόμην. Apud poetas, μυκάω *mugio*, ἔμυκον, σπάω *sano*.

Futurum secundum primæ & secundæ conjugationis, si quod fuerit, idem est cum præsenti contracto, ut φιλῶ, πιμῶ, &c. legitur ἐκχεῶ *effundam*, Act. 2. 17.

Vox

Vox Paſ.

Indicati-

Singular.

					Du-
Præſ.	1 τιμάομαι, ῶμαι	ᾶμαι, ᾷ	ᾶται, ᾶ	ᾶσθον, ᾶσθον	ᾶσθον
	2 φιλέομαι, ῆμαι	ῆμαι, ῇ	ῆσαι, ῆσαι	ῆσθον, ῆσθον	ῆσθον
	3 χρυσόομαι, ῶμαι	ῶμαι, ῷ	ῶται, ῶ	ῶσθον, ῶσθον	ῶσθον
Imperf.	1 ἐτιμαόμην, ώμην	ώμην, ῶμην	ῶτο, ῶτο	ώμεθον, ώμεθον	ώμεθον
	2 ἐφιλεόμην, ούμην	ούμην, οῦμην	οῦτο, οῦτο	ούμεθον, ούμεθον	ούμεθον
	3 ἐχρυσούμην, ούμην	ούμην, οῦμην	οῦτο, οῦτο	ούμεθον, ούμεθον	ούμεθον

Imperati-

Singular.

					Du-
Præſ. & Imperf.	1 τιμάου, ῶ	ᾶσθω, ᾶσθω	ᾶσθων	ᾶσθον, ᾶσθων	ᾶσθον
	2 φιλέου, ῆ	ῆσθω, ῆσθω	ῆσθων	ῆσθον, ῆσθων	ῆσθον
	3 χρυσοῦ, ῶ	ώσθω, ώσθω	ώσθων	ώσθον, ώσθων	ώσθον

Optati-

Singular.

					Du-
Præſ. & Imperf.	1 τιμαοίμην, ῴμην	ῷτο, ῷτο	ῷντο	ῷμεθον, ῴμεθον	ῷμεθον
	2 φιλεοίμην, οίμην	οῖτο, οῖτο	οῖντο	οίμεθον, οίμεθον	οίμεθον
	3 χρυσοοίμην, οίμην	οῖτο, οῖτο	οῖντο	οίμεθον, οίμεθον	οίμεθον
Perf.	1 τετιμῆμην, ῆμην	ῆσο, ῆσο	ῆντο, ῆντο	ήμεθον, ήμεθον	ήμεθον
	2 πεφιλῆμην, ῆμην	ῆσο, ῆσο	ῆντο, ῆντο	ήμεθον, ήμεθον	ήμεθον
	3 κεχρυσῶμην, ῶμην	ῷο, ῷο	ῷντο, ῷντο	ώμεθον, ώμεθον	ώμεθον

Subjuncti-

Singular.

					Du-
Præſ. & Imperf.	1 τιμάω, ῶ	ᾶται, ᾷ	ᾶσι, ᾶσι	ᾶτον, ᾶτον	ᾶτον
	2 φιλέω, ῶμαι	ῆται, ῇ	ῶσι, ῶσι	ῆτον, ῆτον	ῆτον
	3 χρυσόω, ῶ	ώται, ῷ	ῶσι, ῶσι	ῶτον, ῶτον	ῶτον
Perf.	1 τετιμῶμαι, ῶ	ῆται, ῆται	ῶσι, ῶσι	ῆτον, ῆτον	ῆτον
	2 πεφιλῶμαι, ῶ	ῆται, ῆται	ῶσι, ῶσι	ῆτον, ῆτον	ῆτον
	3 κεχρυσῶμαι, ῶ	ῆται, ῆται	ῶσι, ῶσι	ῆτον, ῆτον	ῆτον

Infi-

Præſ. & Imperf. τιμάεσθαι, ᾶσθαι. φιλέ-

Parti-

Præſ. & Imperf.	1 τιμαόμενος, ώμενος	ώμενη, ωμένη	ώμενον, ωμένου	ωμένων
	2 φιλεόμενος, ούμενος	ούμενη, ουμένη	ούμενον, ουμένου	ουμένων
	3 χρυσούμενος, ούμενος	ούμενη, ουμένη	ούμενον, ουμένου	ουμένων

-siva.

-vus.

——al. Plural.

ἁς, ᾶς			ἀός, ώς	ἁς, ᾶς	ἀος, ῶς
ἑς, ῆς ασν	ασν		ἑός, ἑ μεσα	ἑς, ῆς ασι	ἑος, ἑ γενε
ὁς, ῆς			οός, ῆ	ὁς, ῆς	ὁος, ῆς
ἁς, ᾶς	ᾰ, ᾰ		ἀός, ώ	ἁς, ᾶς	ἀος, ῶς
ἑς, ῆς ασν	ἑ, ἑ ασιν		ἑός, ἑ μεσα	ἑς, ῆς ασι	ἑος, ἑ γε
ὁς, ῆς	οέ, ἑ		οός, ῆ	ὁς, ῆς	ὁος, ῆς

-vus.

——al. Plural.

ᾰ, ᾰ		ἁς, ᾶς	ᾰ, ᾰ
ἑ, ἑ ασιν		ἑς, ῆς ασι	ἑ, ἑ ασσαι
οέ, ἑ		ὁς, ῆς	οέ, ἑ

-vus.

——al. Plural.

ἀοι, ῷ	ᾰοί, ῳ		ᾰοί, ῳ	ἀοι, ῷ	ἀοι, ῷ
ἑοι, οῖ ασν	ᾰοί, οί ασιν		ᾰοί, οί μεσα	ἑοι, οῖ ασι	ἑοι, οῖ γενε
ὁοι, οῖ	οοί, οί		οοί, οῖ	ὁοι, οῖ	ὁοι, οῖ
ἦ ασν	ἦ ασιν		ἦμεσα	ἦ ασι	ἦ γενε
ἦ ασν	ἦ ασιν		ἦμεσα	ἦ ασι	ἦ γενε
ῷ ασν	ῳ ασιν		ῳμεσα	ῷ ασι	ῷ γενε

-vus.

——al. Plural.

ἁν, ᾶν			ἀών, ών	ἁν, ᾶν	ἀων, ῶν
ἑν, ῆν ασν	ασν		ἑών, ών μεσα	ἑν, ῆν ασι	ἑων, ῶν γενε
ὁν, ῶν			οών, ών	ὁν, ῶν	ὁων, ῶν
ῆ ασν	ῆ ασιν		ἀμεσα	ῆ ασι	ᾶν)
ᾶ ασν	ᾶ ασιν		ἀμεσα	ᾶ ασι	ᾶν)

-nitivus.

-σαι, σασαι. χρυσόσαι, ξσαι.

-cipium.

μήν, μόνος, &c.

Vox

Vox Passiva.

Conjugatio per Tempora & Modos.

	Indicat.	Imper.	Optat.	Subjunct.	Infinit.	Partic.
Pr.	τιμάομαι, ῶμαι	μάε, ῶ	αοίμην, ῴμην	άωμαι, ῶμαι	άεσθαι, ᾶσθαι	-αόμενος, ώμενος
Imp.	ἐτιμαόμην, ῶμην					
Perf.	τετίμημαι	-μησο	τετιμήμην	τετιμῶμαι	-τετιμῆσθαι	-μηκώς
Pl.	ἐτετιμήμην					
P.p.f.	τετιμήσομαι		μησοίμην		-μήσεσθαι	-σόμενος
In. 1.	ἐτιμήθην	μήθητι	τιμηθείην	τιμηθῶ	μηθῆναι	τιμηθείς
Fu. 1.	τιμηθήσομαι		-θησοίμην		-θήσεσθαι	-σόμενος
In. 2.	ἐτίμην	τίμηθι	τιμείην	τιμῶ	τιμῆναι	τιμὰς
Fu. 2.	τιμήσομαι		τιμησοίμην		τιμήσεσθαι	-σόμενος
Pr.	φιλέομαι, οῦμαι	λέυ, οῦ	εοίμην, οίμην	έωμαι, ῶμαι	έεσθαι, εῖσθαι	-εόμενος, ούμενος
Imp.	ἐφιλεόμην, ούμην					
Perf.	πεφίλημαι	-ίλησο	πεφιλήμην	πεφιλῶμαι	-φιλῆσθαι	-λημένος
Pl. p.	ἐπεφιλήμην					
P.p.f.	πεφιλήσομαι		-φιλησοίμην		λήσεσθαι	-σόμενος
In. 1.	ἐφιλήθην	λήθητι	φιληθείην	φιληθῶ	ληθῆναι	φιληθείς
Fu. 1.	φιληθήσομαι		λησοίμην		θήσεσθαι	ησόμενος
In. 2.	ἐφίλην	φίλητι	φιλείην	φιλῶ	φιλῆναι	φιλὰς
Fu. 2.	φιλήσομαι		φιλησοίμην		λήσεσθαι	-σόμενος
Pr.	χευσόομαι, οῦμαι	σόυ, οῦ	οίμην, οίμην	σόωμαι, ῶμαι	όεσθαι, οῦσθαι	-οόμενος, ούμενος
Imp.	ἐχευσόόμην, ούμην					
Perf.	κεχεύσωται	-σωσο	κεχευσώμην	κεχευσῶμαι	-σῶσθαι	-σωκώς
Pl. p.	ἐκεχευσόόμην					
P.p.f.	κεχευσώσομαι		σωσοίμην		-σώσεσθαι	-σόμενος
In. 1.	ἐχεύσωθην	σώθητι	-σωθείην	-σωθῶ	-σωθῆναι	-σωθείς
Fu. 1.	χευσωθήσομαι		-θησοίμην		-θήσεσθαι	ησόμενος

Vox Media.

Conjugatio per Tempora & Modos.

	Indicat.	Imp.	Optat.	Subjunct.	Infinit.	Particip.
Pr.	τιμάομαι, ῶμαι	μάω, ῶ	οίμην, φμην	άωμαι, ῶμαι	ᾶσθαι, ᾶσθαι	-όμενος, ώμενος
Imp.	ἐτιμαόμην, ώμην					
Fu. 1.	τιμήσομαι		τιμησοίμην		τιμήσεσθαι	τιμησόμενος
In. 1.	ἐτιμησάμην	μησαι	τιμησαίμην	τιμήσωμαι	τιμήσασθαι	τιμησάμενος
Perf.	τέτιμαι	τέτιμο	τετιμοίμην	τετίμωμαι	τετιμῆσθαι	τετιμένος
Pl. p.	ἐτετίμην					
In. 2.	ἐτιμόμην	τιμοῦ	τιμοίμην	τίμωμαι	τιμέσθαι	-μόμενος
Fu. 2.	τιμήσομαι		τιμοίμην		τιμεῖσθαι	-μούμενος
Pr.	φιλέομαι, οῦμαι	λέου, οῦ	οίμην, οίμην	έωμαι, ῶμαι	εσθαι, οῦσθαι	-όμενος, ούμενος
Imp.	ἐφιλεόμην, ούμην					
Fu. 1.	φιλήσομαι		φιλησοίμην		φιλήσεσθαι	λησόμενος
In. 1.	ἐφίλησάμην	λησου	φιλησαίμην	φιλήσωμαι	φιλήσασθαι	λησάμενος
Perf.	πέφιλα	πέφιλε	πεφίλοιμι	πεφίλω	πεφιλέναι	πεφιλῶς
Pl. p.	ἐπεφίλειν					
In. 2.	ἐφιλόμην	φιλοῦ	φιλοίμην	φίλωμαι	φιλέσθαι	φιλόμενος
Fu. 2.	φιλοῦμαι		φιλοίμην		φιλεῖσθαι	φιλούμενος
Pr.	χρυσόομαι, οῦμαι	σόου, οῦ	οίμην, οίμην	σόωμαι, ῶμαι	όεσθαι, οῦσθαι	-όμενος, ούμενος
Imp.	ἐχρυσόόμην					
Fu. 1.	χρυσώσομαι		-σωσοίμην		-σώσεσθαι	σόμενος
In. 1.	ἐχρυσωσάμην	-σωσαι	-σωσαίμην	-σώσωμαι	-σώσασθαι	σάμενος.

Paucula primæ & secundæ conjugationis contracta in ῶ impurum habent perfectum medium, apud Oratores tamen vix inveniendum; ut τιμάω, μυκάω, νικάω vinco, φιλέω, δρέπω, φυζέω fugio.

Verba

* *Verba etiam in ύω, parturiunt alia in υμι, de quibus poſthac.*

† *Interdum cum ε, ut τίθημι, τίτλημι, &c.*

Verba in μι

Profluunt præcipuè à verbis * contractis quæ vix ſunt in uſu:
- 1. mutando vocalem
  - ultimam ω in μι.
  - penultimam α & ε in η, ο in ω.
- 2. præponendo reduplicationem.

Reduplicatio eſt duplex
- propria, cùm repetitur prima conſonans thematis cum ι †, ut δίδωμι, δίδωμι, do.
- impropria, cùm tantùm præfigitur, ídque ſit cùm verbum incipiat à
  - ς, vel duabus mutis, ut στάω ἵστημι ſtatuo, πτάω ἵπτημι volo.
  - vocali, ut ἔω ἵημι.

Poſt reduplicationem quandoque litera interponitur, ut πίμπλημι impleo, πίμπρημι uro.

Quædam ſunt ſine reduplicatione, ut φημὶ dico, σβέννυμι extinguo, ἁλίσκομαι capio, &c.

Characteriſticæ trium Conjug.

Primæ η ex α
Secundæ η ex ε } ante μι, ut
Tertiæ ω ex ο

- ἵστημι ex στάω ſtatuo.
- τίθημι ex θέω pono.
- δίδωμι ex δόω do.

Peculiarem habent inflexionem Præſens, Imperfectum, Indef. 2. reliqua tempora ſequuntur formam & regulas Barytonorum à quibus dimanant.

In nonnullis tamen temporibus variantur mediæ literæ irregulariter. Ea enim eſt imperfectio verborum omnium in μι, ut ne unum prorſus omni ex parte inveniatur Analogum: perfectiſſima ſunt tria jam ſupra dicta, & ἵημι mitto.

Vox Activa.

Indicativus.

	Singul.			Dual.		Plural.		
Præſ.	1	ἵστημι	ης ηση	α		α		ᾶσι.
	2	τίθημι	ης ηση	ετον	τον	εμεν	τε	ᾶσι.
* τιθέην apud Poetas legitur, ſed pro eo τιθέαση apud Orat.	3	δίδωμι	ως ωση	ο		ο		ᾶσι
Imp.	1	ἵστην	ης η	α	ω	α		
	2	ἐτίθην	ης η	ετον	έτην	εμεν	τε	σαν.
	3	ἐδίδων	ως ω	ο	ό	ο		
Ind. 2.	1	ἔστην	ης η	ητον	ήτην	ημεν	ητε	ησαν.
	2	ἔθην	ης η	ετον	έτην	εμεν	ετε	εσαν.
	3	ἔδων	ως ω	οτον	ότην	ομεν	οτε	οσαν.

Impera-

Imperativus.

		Singul.	Dual.	Plural.
Præſ.	1	ἴστημι	ἄ	α ἄ | α ἄ
	2	πίθησι	ἅπτω	στον στων | στε στωσ᾽.
	3	δίδωσι	ό	ο ό | ο ό
Ind. 2.	1	σῆθι σήτω, &c.	2 θὲς θέτω, &c.	3 δὸς δότω, &c.

Optativus.

		Singul.	Dual.	Plural.
Præſ.	1	ἱσταίην		
	2	πιθείην ης η	ητον ήτην	ημεν ητε ησ᾽ αἵ εἶεν οἷ
	3	διδοίην		
Ind. 2.	1	σταίην ης, &c.	2 θείην ης &c.	3 δοίην ης, &c.

Subjunctivus.

		Singul.	Dual.	Plural.
Præſ.	1	ἱστῶ ᾷς ᾷ	ᾆ	ᾶμεν
	2	πιθῶ ῇς ῇ	ῆτον τον	ῶμεν ῆτε ῶσι.
	3	διδῶ ῷς ῷ	ῶ	ῶ
Ind. 2.	1	στῶ στῇς, &c.	2 θῶ θῇς, &c.	3 δῶ δῷς, &c.

Infinitivus.

Præſ. 2 ἱστάναι, 2 πιθέναι, 3 διδόναι. Ind. 2. 1 σῆναι, 2 θεῖναι, 3 δοῦναι.

Participium.

Præſ.	1	ἱστὰς ᾶσα ὰν,		άντος άσης άντος.	
	2	πιθεὶς εῖσα ὲν,	Gen.	έντος είσης έντος.	
	3	διδοὺς οῦσα ὸν,		όντος ούσης όντος.	
Ind. 2.	1	στὰς ᾶσα ὰν,		άντος άσης άντος.	
	2	θεὶς εῖσα ὲν,	Gen.	έντος είσης έντος.	
	3	δοὺς οῦσα ὸν,		όντος ούσης όντος.	

Conjugatio per Modos & Tempora.

	Indicat.	Imper.	Optat.	Subjun.	Infinit.	Particip.
Præſ.	ἵστημι	ἵστασι	ἱσταίην	ἱστῶ	ἱστάναι	ἱστάς.
Imp.	ἵστην					
Ind. 2.	ἔστην	σῆθι	σταίην	στῶ	σῆναι	στάς.
1. Fut. 1.	στήσω		στησοίμι		στήσειν	στήσων.
Ind. 1.	ἔστησα	στῆσον	στήσαιμι	στήσω	στῆσαι	στήσας.
Perf.	ἕστηκα	ἕστηκε	ἑστήκοιμι	ἑστήκω	ἑστηκέναι	ἑστηκώς.
Pl. p.	ἑστήκειν					

	Indicat.	Imper.	Optat.	Subjunct.	Infinit.	Particip.
Præſ.	πίθημι	πίθει	πιθείην	πιθῶ	πιθέναι	πιθείς.
Imp.	ἐπίθην					
Ind. 2.	ἔθην	θὲς	θείην	θῶ	θεῖναι	θείς.
2. Fut. 1.	θήσω		θήσοιμι	θήσω	θήσειν	θήσων.
Ind. 1.	ἔθηκα					
Perf.	τέθεικα	τέθεικε	τεθείκοιμι	τεθείκω	τεθεικέναι	τεθεικώς.
Pl. p.	ἐτεθείκειν					
Præſ.	δίδαμι	δίδοθι	διδοίην	διδῶ	διδόναι	διδούς.
Imp.	ἐδίδουν					
Ind. 2.	ἔδων	δὸς	δοίην	δῶ	δοῦναι	δούς.
3. Fut. 1.	δώσω		δώσοιμι	δώσω	δώσειν	δώσων.
Ind. 1.	ἔδωκα					
Perf.	δέδωκα	δέδωκε	δεδώκοιμι	δεδώκω	δεδωκέναι	δεδωκώς.
Pl. p.	ἐδεδώκειν					

Formatio Temporum.

De Præſenti dictum eſt.

Imperfectum

Formatur à Præſenti, mutando μι in ν, & præponendo Augmentum, ſi Verbum incipiat à conſonante; ut τίθημι ἐτίθην: ſed ἵστημι ἵστην.

Perſonæ Imperfecti vix ſunt in uſu: legitur tamen tertia ſingularis ἵστη, & ἐτίθη. Numerus ſingularis & tertia pluralis aliunde formantur, quaſi ex Contractis, ἱστάω, πιθέω, διδόω; ut

1 ἵστων, ας, α | ων. 2 ἐπίθης, ες, ης | ης. 3 ἐδίδους, ας, ους | ους.

Similiter ſecunda ſingularis Imperativi; ut ἵστα, πίθει, δίδου.

Indefinitum ſecundum

Formatur ab Imperfecto, abjiciendo reduplicationem; ut ἐπίθην ἔθην· ἵλην ἧν. Ante conſonam verò reduplicatio impropria ι in ε vertitur; ut ἵστην ἔστην.

Si Verbum careat reduplicatione, idem eſt Imperfectum & Indefinitum ſecundum; ut φημὶ ἔφην.

Penultima Indefiniti ſecundi longa eſt in duali & plurali; corripitur verò in his tribus, ἔθην, ἔδων, & ἷμι ab ἦμι mitto.

Indefinitum ſecundum in ſecundâ Conjugatione Imperativum finit in ες; ut θὲς. Reliqua formant Imperativum more Indefiniti ſecundi paſſivi Barytoni; ut ἔστην στῆθι, ἕλων γνῶθι· unicum hoc ἔδην facit δός. Similiter formant Infinitivum; ut στῆναι, γνῶναι· θεῖναι & δοῦναι irregularia ſunt.

Cæter

Cætera Tempora Verbum in μι accipit à themate ſuo Bar. ſecundùm analogiam; ut ἵσημι ſtabo ἕσηκα à ſtem, &c.

Futurum primum.

Θήσω, δώσω leguntur in Subjunctivo: παραθήσουσι apud Iſocr. Areop. δώσω apud Theocr. Idyll. 28. Johan. 17. 2.

Poetæ retinent reduplicationem in Futuro; ut δίδωσω, Od. γ. & φ.

Indefinitum primum.

*Ἔθηκα & ἔδωκα non ‖ ſervant Characteriſticam Futuri, nec ultra Indicativum leguntur: θήσομι tamen apud Apollin. Pſ. 88. 50. θῆσαι Naz. poem. 61. in Nem. v. 295. ‖ Pag. 43.

Perfectum.

†*Ἕστηκα (& ἕστλω) ſteti, non retinent ſignificationem † *Ἕστηκα Præſentis. Pro ἕστηκα Iones ponunt ἕστατα, unde Infinit. alicubi ἑστάναι, Atticè ἑστᾶναι. Particip. ἑστὼς ἑστῶς; uſurpatur ſæpe pro Poetis ἑστηκώς. πεδείηκα pro πέδηκα Bœoticè, πέδηκα vero apud Poetas. Theoc. Idyll. 15. v. 37. & Id. 27. v. 50. ἕστηκα.

Vox Paſſiva.

Indicativus.

	Singular.			Dual.			Plur.		
Præſ. 1	ἵσταμαι	σαι vel ῃ	ται	ἀ	α		ἀ	α	
2	πεδείμαι	σαι	ται	ἐμεθον	εσθον	σθον	ἐμεθα	εσθε	νθ.
3	δίδομαι	σαι	ται	ὁ	ο		ὁ	ο	
Imp. 1	ἱσάμην	ω		ἀ	α	ά	ἀ	α	
2	ἀπεδείμην	σο vel υ	το	ἐμεθον	εσθον	ἔσθην	ἐμεθα	εσθε	νθ.
3	ἐδιδόμην	υ		ὁ	ο	ὁ	ὁ	ο	

Imperativus.

	Singular.		Dual.		Plural.	
Præſ. 2	ἵστασο	vel ω ά	α ἀ		α ἀ	
	πεδησο	vel υ ἔσθω	εσθον ἔσθων		εσθε ἔσθωσ.	
3	δίδοσο	υ ὁ	ο ὁ		ο ὁ	

Optativus.

	Singular.		Dual.			Plural.		
Præſ. 1	ἱσαίμην	αῖμι	αἶ	αῖ	αἰ	αἱ	αῖ	
2	πεδείμην	εῖο το	οἶσθον	οῖσθον	οἶσθην	οἶσθε	οῖσθε	νθ.
3	δεδίμην	οῖ	οἶ	οῖ	οἱ	οἱ	οῖ	
Perf. 1	ἑσταίμην	αῖμι	αἶ	αῖ	αἰ	αἱ	αῖ	
2	πεδείμην	εῖο το	οἶσθον	οῖσθον	οἶσθην	οἶσθε	οῖσθε	νθ.
3	δεδίμην	οῖ	οἶ	οῖ	οἱ	οἱ	οῖ	

Subjunctivus.

		Singular.			Dual.			Plural.		
	1	ἱστῶ	ᾷς	ᾷ		ὦμεν	ὦτον		ὦμεν	ὦτε	ὦσι
Præſ.	2	πιθῶμαι	ῇ	ῆται	ὠμεθον	ησθον	σθον	ὠμεθα	ησθε	ῶνται
	3	δίδῶ	ῷ	ῶ		ῶ			ῶσι		
	1	ἑστῶ	ᾷς	ᾷ		ᾶ			ᾶμεν	ᾶτον	ᾶσι
Præſ.	2	πιθῶμαι	ῇ	ῆται	ὠμεθον	ησθον	σθον	ὠμεθα	ησθε	ῶνται
	3	δίδῶ	ῷ	ῶ		ῶ			ῶσι		

Infinit. Præſ. 1 ἱστάναι, 2 πιθέσθαι, 3 δίδοναι.

Particip. Præſ. N. 1 ἱστάμενος, 2 πιθέμενος, 3 δίδομενος. η αν. G. ε ης ες, &c.

Conjugatio per Modos.

	Indicat.	Imp.	Optat.	Subj.	Infin.	Part.
Præſ.	ἵσαμαι	ἵσασο	ἱσαίμην	ἱστῶμαι	ἵσασθαι	ἱσάμενος.
Imp.	ἱσάμην					
Perf.	ἕσταμαι	ἕστασο	ἑσταίμην	ἑστῶμαι	ἑστάναι	ἑστάμενος.
Pl.p.	ἑστάμην					
P.p.f.	ἑστάσομαι		ἑστασοίμην		ἑστάσεσθαι	ἑστασόμενος
Fu.1.	στᾶσομαι		στασοίμην		στᾶσεσθαι	στασόμενος
In.1.	ἐστάθην	στάθητι	σταθείην	σταθῶ	σταθῆναι	σταθείς.
Præſ.	πίθομαι	πίθεσο	πιθοίμην	πιθῶμαι	πίθεσθαι	πιθόμενος.
Imp.	ἐπιθόμην					
Perf.	πέπεισμαι	πέπεισο	πεποίμην	πεπεισμένος ὦ	πεπεῖσθαι	πεπεισμένος
Pl.p.	ἐπεπείσμην					
P.p.f.	πεπείσομαι		πεπεισοίμην		πεπείσεσθαι	πεπεισόμενος
Fu.1.	πεπήσομαι		πεπησοίμην		πεπήσεσθαι	πεπησόμενος
In.1.	ἐπείσθην	πείσθητι	πεισθείην	πεισθῶ	πεισθῆναι	πεισθείς.
Præſ.	δίδομαι	δίδοσο	διδοίμην	διδῶμαι	δίδοσθαι	διδόμενος.
Imp.	ἐδιδόμην					
Perf.	δέδομαι	δέδοσο	δεδοίμην	δεδῶμαι	δεδόσθαι	δεδομένος.
Pl.p.	ἐδεδόμην					
P.p.f	δεδόσομαι		δεδοσοίμην		δεδόσεσθαι	δεδοσόμενος
Fu.1.	δοθήσομαι		δοθησοίμην		δοθήσεσθαι	δοθησόμενος
In.1.	ἐδόθην	δόθητι	δοθείην	δοθῶ	δοθῆναι	δοθείς.

Formatio Temporum.

Præsens

Formatur à Præsenti Activo, mutando μι in μαι, & penultimam longam in suam brevem; ut ἵστημι ἵσταμαι· τίθημι τίθεμαι· δίδωμι δίδομαι. Excipe ἀνυμαι ab ἄνημι flo: δίζημαι quæro: ὄρνυμι & ὄρνυμαι ruvor. Item ἀκέχημαι tristitiâ afficior, ἀλάλημαι vagor, ἀλαλύκημαι insanio, ἀποκτάμαι interficior.

Reliqua Tempora formantur more Barytonorum.

Perfectum semper habet penultimam brevem, præter τέθειμαι Bœoticum, quod tamen corripitur in Indefinito primo, ἐτέθην.

Vox Media.

Indicativus.

	Singular.			Dual.			Plural.		
	1	ἑσά	α	ά	ά	ά	ά	α	
Ind. 2.	2	ἐδέμην	εσο	το	έμεθον	εσθον	έσθην	έμεθα	εσθε	ντο.
	3	ἐδό	ο		ό	ο	ό	ό	φ	

Imperativus.

	Singular.			Dual.		Plural.		
	1	ςάσο ——	ά	ά	ά	ά		
Ind. 2.	2	δόσο vel δοῦ	έσθω	έσθον	έσθων	έσθε	έσθωσαν,	
	3	δόσο vel δοῦ	ό	ό		ό		

Optativus.

	Singular.			Dual.			Plural.		
	1	ςαί	αῖ	αί	αῖ	αί	αί	αῖ	
Ind. 2.	2	δοίμην	εῖο	το	είμεθον	εῖσθον	είσθην	είμεθα	εῖσθε	ντο.
	3	δοῖ	οῖ		οί	οῖ	οί	οί	οῖ	

& δοίμεν, οῖο, &c.

Subjunctivus.

	Singular.			Dual.			Plural.		
	1	ςῶ	ᾷ	ᾶ		ᾶ		ᾶ	
Ind. 2.	2	δῶμαι	ῇ	ῆται	ώμεθον	ῆσθον	ᾶσθον	ώμεθα	ῆσθε	ῶνται.
	3	δῶ	ῷ	ᾶ		ῶ		ῶ	

Infinitivus.

1	δόσθαι.	
Ind. 2. 2	ςάσθαι.	Ind. 1, N. ἑσάμην ν ςι, G. δ ντς υ, &c.
3	δόσθαι.	

Participium.

Conjugatio per Modos & Tempora.

	Indicat.	Imper.	Optat.	Subjunct.	Infinit.	Particip.
Præſ.	ἵστημαι	ἵστασο	ἱστάμην	ἱστῶμαι	ἵστασθαι	ἱστάμενος.
Imp.	ἱστάμην					
Ind. 2.	ἐστάμην	στᾶσο	σταίμην	στῶμαι	στάσθαι	στάμενος.
Fut. 1.	στήσομαι		στησοίμην		στήσεσθαι	στησόμενος.
Ind. 1.	ἐστησάμην	στῆσαι	στησαίμην	στήσωμαι	στήσασθαι	στησάμενος.
Præſ.	πίθημαι	πίθησο	πιθείμην	πιθῶμαι	πίθεσθαι	πιθέμενος.
Imp.	ἐπιθέμην					
Ind. 2.	ἐθέμην	θοῦ	θείμην	θῶμαι	θέσθαι	θέμενος.
Fut. 1.	θήσομαι		θησοίμην		θήσεσθαι	θησόμενος.
Ind. 1.	ἐθηκάμην					
Præſ.	δίδομαι	δίδοσο	διδοίμην	διδῶμαι	δίδοσθαι	διδόμενος.
Imp.	ἐδιδόμην					
Ind. 2.	ἐδόμην	δόσο	δοίμην	δῶμαι	δόσθαι	δόμενος.
Fut. 1.	δώσομαι		δωσοίμην		δώσεσθαι	δωσόμενος.
Ind. 1.	ἐδωκάμην					

Formatio Temporum.

Indefinitum ſecundum

Formatur ab Imperfecto, quemadmodum in Voce Activâ; ἐπιθέμην ἐθέμην. Ind. 2. primæ Conjug. vix occurrit.

Indefinitum primum

Ἐθηκάμην, & ἐδωκάμην ultra Indicat. vix reperiuntur; θήσατο apud *Find.* Nem. Od. 5. κατεθηκάμεθα Olymp. Od. 6.

Vix aliud verbum 3æ Conj. præter δίδωμι reperitur in Voce M.

Deponens

In omni Conj. tum Contract. tum Verborum in μι, conjugan per Modos in Præſenti ad formam propriæ Conj. per cætera m Baryt. (pag. 53.) Deponens verò 1æ in μι, format Opt. ut πειαί πείμην, non πειαίο, &c. Subj. ut πείωμαι, non πειῶμαι, &c.

Verba Heteroclita.

Heteroclita Conjugatione

Quæ peculiarem ſibi Formationem vendicant à communi diſti ctam; ea ſunt Verba in νυμι & in σκω.

Verba in νυμι

Quartam vulgò Conjugationem conſtituunt Verborum in μι quæ tamen à cæteris diſcriminare ſatius viſum eſt; quia

No

Non formant Præſens à Verbo circumflexo, non præponunt reduplicationem, non habent Indef. 2. Activum, non Modum Optat. aut Subjunct. non Vocem Mediam: plurima denique eorum, nempe omnia Hyperdiſſyllaba, non deducunt Tempora à themate ex quo fiunt: Nec ad formam certæ unius Conjugationis, ſed pro diſpari illorum varietate ſequuntur Formas trium Circumflexorum, & penè omnium Baryt. *ita ut verè & imprimis Heterochita dici poſſint.*

Fiunt à Verbis plerumque uſitatis in ύω, vertendo ſolùm ω in μι, ut ζεύγνύω ζεύγνυμι. Characteriſtica eſt ν ante μι.

Vox Activa.

Indicativus.

	Singular.			Dual.		Plural.		
Præſ.	ζεύγνυμι	υς	υσι	υτον	υτον	υμεν	υτε	ῦσι.
Imp.	ἐζευγνυν	υς	υ	υτον	ύτην	υμεν	υτε	υσαν.

Imperativus.

	Singul.	Dual.		Plural.	
Præſ.	ζεύγνυθι	ύτω	υτον ύτων	ύτε	ύτωσαν.

Infinitivus. Participium.

Præſ. ζεύγνυναι. N. ζεύγνὺς ῦσα ὺν, G. ὺντος ύσης ὺντος.

Conjugatio per Modos & Tempora.

	Indicat.	Imperat.	Infinit.	Particip.
Præſ.	ζεύγνυμι	ζεύγνυθι	ζεύγνυναι	ζεύγνύς.
Imp.	ἐζεύγνυν			

Vox Paſſiva.

Indicativus.

	Singular.			Dual.		Plural.		
Præſ.	ζεύγνυμαι	υσαι	υται	ύμεθον	υσθον	υσθον	ύμεθα	υνται.
Imp.	ἐζευγνύμην	υσο	υτο	ύμεθα	υσθον	ύσθην	ύμεθα	υντο.

Imperativus.

	Singul.	Dual.		Plural.	
Præſ.	ζεύγνυσο	ύσθω	υσθον ύσθων	υσθε	ύσθωσαν.

Infin. ζεύγνυσθαι. Particip. ζευγνύμενος, η, ον, &c.

Conjugatio per Modos & Tempora.

	Indicat.	Imperat.	Infinit.	Particip.
Præſ.	ζεύγνυμαι	ζεύγνυσο	ζεύγνυσθαι	ζευγνύμενος.
Imp.	ἐζευγνύμην			

Formatio Temporum.

Diſſyllabum in υμι formatur uti & aliud Verbum in μι, ut δύμι δύω, Fut. 1. δύσω, &c. à primitivo Themate δύω.

Hyperdiſſyllabum verò accipit Tempora ab inuſitato Themate remotiori, ad quod pervenitur vertendo μι in ω, & abjiciendo ννυ; ut ζεύγνυμι ζεύγω, κεράννυμι κεράω, κορέννυμι κορέω, ζώννυμι ζώω· unde Fut. 1. ζεύξω, κεράσω, κορέσω, ζώσω, &c.

Verba in σκω.

Magnam habent convenientiam cum Verbis in μι, Numero, Origine, Formatione.

Quatuor ſunt genera eorum, pro numero Thematum à quibus manant.

Oriuntur à tribus Circumflexis, & Verbis in υω, (σκ poſitis ante ω;) ut γηράσκω à γηράω ſeneſco, ἀρέσκω ab ἀρέω placeo, βόσκω à βόω paſco, μεθύσκω ebrium reddo à μεθύω.

Multa præponunt reduplicationem, ut διδράσκω à δράω fugio. Penultimæ α & ε non rarò in η mutantur, ut θνήσκω morior à θνάω; ἀλδήσκω ab ἀλδάω augeo: ο ſæpiſſimè in ω, ut βρώσκω à βρόω comedo. In ſequentibus ι pro ε ſumitur; ut εὑρίσκω ab εὑρέω invenio, ἀμφίσκω pro ἀμφιέσκω induo, γαμίσκω jungo matrimonio, κυίσκω in utero geſto, μολίσκω venio, οἰδίσκω tumeſcio, ὀνίσκω juvo, ὀφλίσκω mulctor, στερίσκω privo: rariùs ι pro ο, ut ἁλίσκω ab ἁλόω capio, ἀμβλίσκω abortivum pario.

Formant Tempora ex Themate primitivo.

Futurum & Præteritum per σω & κα, (σκ Præſentis diviſo;) ut γηράσκω-σω-εκα· εὑρίσκω-ήσω-ηκα· ἁλίσκω-ώσω, &c. reduplicationem plerumque abjiciunt, ut γιγνώσκω cognoſco, γνώσομαι· διδράσκω autem facit δράξω, (σ & κ quaſi tranſpoſitis:) ſic ἁλύσκω & θνήσκω.

Indefinitum ſecundum Verbi ex ίω deducti, ſi quod fuerit, formatur more Tertiæ Conjugationis in μι; ut ἁλίσκω, ἧλων· βράσκω, ἔβρων· γιγνώσκω, ἔγνων, &c. In reliquis omnibus ſequuntur Analogiam ſui Thematis. Ad hanc Formam perfectè conjugantur γηράσκω, διδράσκω, πιπράσκω, εὑρίσκω, στερίσκω, βιβρώσκω, γιγνώσκω, τραύσκω, ἁλύσκω, μεθύσκω, ἱλαρύνομαι.

Hetero-

Heteroclita redundantia

In Præsenti.

Innumera penè sunt Verba ejusdem Originis & diversæ Terminationis: isosyllaba verò frequentiora sunt hæc,

1 Barytona { ζω & νω, ut κεκυγάζω -άνω clamo. in ίω, vel ύω & { ζω, ut { κονίω κονίζω pulvere impleo. κνύω κνύζω rodo. νω, ut { φθίω φθίνω corrumpo. ἀκπύω -ύω apparo.

cum pluribus aliis.

2 Circumflexa, ut { Ξυρῶ ῶ rado, &c. Κνισσῶ ῶ nidore inficio, &c. Πιλῶ ῶ constipo, &c. Κεντῶ ῶ ὁω stimulo, &c.

3 Barytona & Circumflexa

Multa in { ζω, νω } habent cognata circumflexa, ut { πειρῶ ἄω tento. πολεμίζω ίω bellum gero. πικραίνω ὁω amarum reddo. βαρυῶ ὺω gravo.

cum multis aliis.

4 Barytona vel Circumflexa, & Verba in μι; ut πιμπλάνω -μι impleo, κιγέω -υμι moveo: cum multis aliis.

Poetæ alias efformant Terminationes, præcipuè ex Circumflexis; ut αἴδομαι ex αἰδέομαι veneror, πλῶ ex πλέω navigo: interponunt literas, ut ὀλέκω perdo ab ὀλέω inusitat. vel abjiciunt, ut ἀχθομαι pro ἀχεϊσθμαι· & mutant vocales, ut μίμνω à μήω maneo: cum pluribus aliis.

In Futuro.

Nonnulla Verba formant duplex Futurum.

1 Barytona, alterum minùs usitatum, more † Circumflexorum; ut γεάφω scribo, γεφῶ & γεαφήσω· κλαίω flebo, παίω ferio, πάπω verbero. Sic ἅλκω, βάλλω, βόσκω, ὦδω, ἄρω, διδάσκω, χαίρω, &c. de quibus suis locis. Κτείνω facit κτενῶ, rariùs κτήσω.

† *Hanc Inflexionem aliqui Demosthenicam esse annotant.*

2 Circumflexa more Barytonorum; σχίω σχίξω· δοκέω communiter δόξω· ὠθέω ὤσω, &c.

Hereroclita Imperfecta.

Verbum enim est vel { Perfectum τέλειον, quod habet tria principalia Tempora suæ Vocis; de quo dictum est. Imperfectum ἀτελές, quod principali uno vel pluribus caret.

Imper-

Imperfecta sunt omnia irregularem habentia Characteristicam in ξω, ψω, σω, non præcedente σ, & μαι· similiter definentia in ήω, ίω, άδω, έδω, ύδω, δω, σγω, απω, ρω, κτω, θω & ρω impur. pleraque in ζω, δω, ζω, λω, νω, μι, σκω, ω purum, Barytona.

Imperfecta vulgò dividuntur in { Defectiva, quæ mutila licèt fuerint, contenta tamen sunt suis Temporibus. / Anomala, quæ mutuantur aliunde Tempora.

Defectiva ἐλλιπῆ

Præcipuè sunt Verba duorum Temporum Ἥκοντα, Barytona & Derivativa, quæ ultra Imperfectum non formantur: nempe finita in ήω, ίω, άδω, έδω, ύδω, δω, σγω, απω, ρω, χθω, δω impurum, λω purum. Hyperdissyllaba in αίω, οιω· pleraque in μι, σκω, νω, ζω.

ήω, ut δήω *invenio*: sed νήω *glomero*, νήσω.

ίω, ut ἀγίω *eo*: sed ὀπτίω *ineo*, ὀπτίσω.

άδω, ut ἀμυνάδω *auxilior*; έδω, ut πελέδω *sum*; ύδω, ut φθινύδω *corrumpo*: sed ex μινύθω *minuo*, μεμινυθήκασι.

δω, ut βιβάδω *gradior*: σγω, ut μίσγω *misceo*: απω, ut ἔαπω *dico*: ρω, ut ἴαχω *habeo*: χθω, ut ἔχθω *odio prosequor*.

δω impurum, ut πήδω *rodo*: sed ἄρδω *irrigo*, & μίρδω *privo*, habent Fut. 1. & Indef. 1.

λω purum, ut πίλω πίλομαι *sum*.

αίω & εἰω, facta ex άω & έω, ut κεδάω à κεδάω *dispergo*; πελάω à πελέω *perficio*: sed χείω *capax sum*, Fut. χείσομαι. Desideratiua etiam in εἰω ex Futuro, ut γαμησείω *nupturio*, à γαμέω ήσω.

μι & σκω, quorum Primitiva sunt usurata, ut αἴνημι ab αἰνέω *laudo*, πωλέσκω à πωλέω *versor*. Item multa alia, ut κίρνημι *misceo*, φάσκω *dico*, &c.

νω, ut μίμνω *maneo*, ἀνδάνω *placeo*, γένω *gemo*, &c. Excipe regularia κλίνω, κρίνω, τείνω, κλείνω, κάμνω, τέμνω, μένω *maneo*, anomala & pauca alia, de quibus posthac.

ζω & ω purum derivativa, ex se invicem facta, ponendo vel auferendo ζ ante ω, ut ἀγαπάζω ab ἀγαπάω *amo*: σώω vel σώ, et σώζω *servo*. Pauca in άζω & άω diversam habent Futuri penultimam α & η, ut ἀπυάζω άσω, ἀπυάω ήσω, *aspernor*.

ζω post ε vel liquidam, ut σείζω *colo*, σιλζω *splendeo*.

σω & ξω (Futuro migrante in Præsens,) ut ἄξω *duco*, ab ἄγω· βήσομαι *ascendo*, βῶσω & βήσομαι *subeo*, ἴξω *venio*, οἴσω *fero*, ὄρσω *concito* & ὄρσομαι *concitor*, quæ ultra Imperativum non formantur.

Pleraque

Pleraque ex Perfectis nata, ut κικλήσκω *clamo*, à κέκλημαι: ſed κικαλέω *clamo*, habet Indef. 1. ἐκεκλεξα: ἑστήκω *ſto*, P. perf. ἑστήκειν, Fut. 1. ἑστήκω & ἑστήξομαι.

Certa ſingularia, ut ἐδίω *edo*, ἕπομαι *ſequor*, πέπυσμαι *ſapio*: cum aliis penè infinitis, &c.

Nonnulla ſunt unius Temporis μονόχρονα, ut κυρέω & κύω *ſum*, &c. γέμω *plenus ſum*, Part. γέμων· βέομαι βέωμαι vel βείομαι, *eo*, *vivo*, poetica ſunt, & vix leguntur niſi in Indicativo vel Subjunctivo, & per Enallagen pro Futuro: νέομαι νεῦμαι *eo* vel *ibo*, per omnes Modos. Infinitivi quidam poetici in ῆναι, ut φορεῆναι *geſtare*, &c. ſic ἀρήμεναι *precari*, &c.

Unius etiam Perſonæ μονοπρόσωπα: Imperativi Verborum in μι, ut πῖθι *bibe*, κλῦθι *audi*, pl. κλῦτε; & κέκλυθι κέκλυτε, δείδιθι *time* δείδιτε· χές, φρές in Comp. ut παρᾶχές: ἐσκομίσασθε *induite*, 1 *Pet.* 5. 5. Item Participia, ut κεχαριτωμένη, *Luc.* 1. 28 & multa ejuſmodi.

Alia ſunt plurium Temporum πολύχρονα, quæ in hoc vel illo Tempore extra Imperfectum leguntur.

Verba deſinentia in

αίνω carent Futuro, & leguntur potiſſimùm in Indef. 1. ut δαίνω *rigo*, Indef. 1. ἔδηνα: ſic δυσηρεφαίνω & χαλεπαίνω *infenſus ſum*: ἰαίνω *calefacio* ἴηνα, ἰαίνομαι ἰάνθην *calefio*: ſic μαρεφαίνω *marceſcere facio*, &c. τικταίνω *fabricor* ἐτέκτηνα, τεκταίνομαι ἐτεκτηνάμην. Minùs imperfecta ſunt μυαίνω *inquino*, μοχθαίνω *ſtultè ago*, σημαίνω *ſignifico*, ὑφαίνω *texo*. Perfectum unum φαίνω.

ύω, ύω, δύω, ζω, hyperdiſſyllaba pleraque, carent Perfecto, ut ἐνδύνω νῶ *dirigo*, ζεύγνύω ύσω *jungo*, κυριεύω *dominor*, ἐμπίζω *curo*. Excipe μολύνω *contamino*, κωλύω *prohibeo*, κελεύω *jubeo*, νομίζω *arbitror*, &c.

δω purum, variùs formant Perfectum Activæ Vocis, ut ᾄδω *cano*, ᾕδω *delecto*, &c. ταπεινὰ (p. 37.) à ταπεινόω, vix legitur.

ημαι carent Perfecto, ut ἵζημαι *quæro*, ἱζήσομαι, Futur. 1. ἱζήσομαι, Part. ἱζησόμενος; ſic κίχημαι *aſſequor*: quæ verò geminant duas priores literas, vix reperiuntur niſi in Præſenti vel Perfecto, ut ἀκάχημαι, ἀκαχήμαι, ἀκάημαι.

Innumera denique ſunt Defectiva cujuſlibet Characteriſticæ; præſertim polyſyllaba, derivata, compoſita, poetica, quorum defectum frequens Authorum lectio, & Formationis ἀκαιρία optimè indicabit.

Anomala

Anomala sive Heteroclita variantia

Sunt Verba Imperfecta, quæ Tempus unum aut aliud mutuò accipiunt à Verbis quorum Thema non est in usu.

Ex his pleraque non formantur regulariter ultra Imperfectum, ut *αὐτάδω*. Pauca admodum principale aliud obtinent Tempus; vel Futurum, ut *ἕξω habeo*; vel Perfectum, ut *ὁράω video:* rariſſima utrumque, ut *αἱρέω capio*. Major pars etiam mutuatur Tempora ab uno vel alio Verbo, ut *μανθάνω* nonnulla tamen à pluribus, ut *φέρω*.

Terminationes uſitatiores ſunt *ω* purum, *μι*, *σκω*, *νω*, *λω*, *ρω*, *ζω*, *γω*, *δω*. Rariores *κω* & *γω* purum, *θω*, *ξω*, *μω*, *πω*. Peculiares *πτω*, *κτω*, *αὐνω*, *ῤῥω*, ut *τίκ]ω pario*, *δάκνω mordeo*, *ἐλαύνω abigo*, *ῥέῤῥω pereo*, exempla ſingularia. Cæteræ ſunt communes cum aliis Verbis.

Porrò Verba, alioquin perfecta, dici poſſunt Anomala propter mutationem factam in hoc vel illo Tempore per Figuram aut Dialectum Formâ regulari uſitatiorem; ut *ἄγνυμι frango*, *ἀάξω*, &c. aut propter Adjectionem Temporis extra Analogiam; ut *βιόω vivo*, *ἐβίων*, &c.

Omnia autem Anomala cujuſcunque generis, unà cum pauculis Defectivis plurium Temporum inſignioribus, in ſequenti Catalogo ſubjiciuntur.

Formatio Imperfectorum.

Propoſitum Verbum, ſi minùs imperfectum fuerit, conjugetur per tria Tempora Vocis ejuſdem, juxta Reg. p. 53. Imperfectiora per tria maximè principalia, quæ adſunt.

Activum, Futuro primo vel Perfecto carens, gaudet ſuppleri ex Voce Mediâ; ut *ὁράω*, Fut. 1. Med. *ὄψομαι· φεύγω ξω*, Perf. M. *πέφυγα*. Quod ſi fieri non poſſit, utitur Indefinito ſuo ſecundo potiùs, ut *πέρδω πέρσω ἔπαρδον·* vel primo, ut *σάω σώσω ἔσωνα·* & ob defectum utriuſque Imperfecto, ut *ἴημι ἧν*. Paſſivum & Medium à ſe mutuò accipiunt ea Tempora quæ deſunt. Singulorum Verborum Tempora Principalia primo loco ponuntur. Indefinitum ſecundum Tempus eſt ferè omnium uſitatiſſimum.

Derivativa in *νω* purum formant Præſens à Verbis plerumque in *ω* purum, interſerendo *ν* ante *α*, ut *τίνω* à *τίω luo*: *ε* ante *ω* verſo in *α*, ut *ἀμβλτάνω* ab *ἀμβλτέω*· *ι* poſt *α* nonnunquam aſſumpto, ut *βαίνω* à *βάω*. Derivativa verò in *άνω* interponunt *ν* penult. ante conſonam ſimplicem, ut *μανθάνω* à *μαθέω*. Fiunt etiam à Verbis in *ω* impurum, penult. *η* mutatâ in *α*, ut *λανθάνω* à *λήθω*. Ex his pleraq; præcipuè in *άνω* deſumunt Tempora extra Imperfect. à Primitivis, ut *τίνω τίσω*, *βαίνω βήσω*, *ἀμβλτάνω ἀμβλτήσω*, *λανθάνω λήσω*.

Bary-

Barytona facta ex circumflexis in ξω & ψω, formant Fut. 1. in ουμαι, ut ἀλέξω arceo, ἕψω coquo. Multa etiam in λω, μέλλω futurus ſum, ἅλωſanus ſum, ὀφείλω debeo, ὄφλω mulctor, ἐθέλω, θέλω, βούλομαι volo, κέλομαι jubeo. Ad quas Formas ſequentia conjugantur perfectè, ἐρυθρίνω, αὐξάνω, βλαστάνω, ἰζάνω, ὀλισθαίνω, αἰσθάνομαι, ἕψω.

In recenſione verò Temporum, Præſens intelligitur habere ſuum Imperf. ejuſdem Vocis: Indefin. ſecundum ſuum Fut. ſecundum: Indefin. primum Paſſ. ſuum Fut. primum: Perf. ſuum Pl. perf.

Tempora etiam Indicativi per reliquos omnes Modos uſurpari cenſenda ſunt, niſi quoties obeliſcus affixus defectum notet.

Quod ſi extra Indicativum Modus quiſpiam (excepto Opt. Æolico) vel Participium addatur, ea omnia quæ reticentur, deſunt.

Removentur à Catalogo Imperfectorum Verborum

1. Quæ carent tantùm Indefinito ſecundo, Futuro ſecundo, aut Perfecto Medio. pag. 45.
2. Quæ carent unâ Voce, ut Deponens δέχομαι, &c. (pag. 53.) vel duabus, ut Neutra quædam, δλάω, πεινάω, &c.
3. Verba in ζω formantia Fut. in ξω, (pag. 42.) ut σταλάζω, στάζω, &c.
4. Quæ abjiciunt primam vocalem Thematis (pag. 43.) in Perf. ut δίμω vel δίμιω δέδμηκα· ſic κάμνω, &c. atque in Indef. 1. ut παρέγνυμι ἔκρασα κέκρασμαι, &c.
5. Quæ tantùm Tenues aſſumunt pro Aſpiratis, (pag. 45.) ut σκάπτω, σκέσω, &c.
6. Heteroclita conjugata perfectè, juxta Formas priùs dictas in σκω, (pag. 70.) ut βεβόσκω· vel δίνω & ψω, ut βλαστάνω, &c.

Poſtremò, Perfecta omnia, ut ἀγορεύω, αἴρω, δρέμω, κοίρω, κρύπτω, νέμω, &c. Compoſita à ſuis Simplicibus diſcrepantia, ut ἀναμιμνήσκω, ἐσχέω, &c. Impersonalia, ut δεῖ, &c. Alibi conjugata, ut ζεύγνυμι, &c. Tempora à ſuo Themate divulſa, ut ἔδραμον à τρέχω, ἦειν, ab εἶμι, ἦκα & ἀκάχω, ὄρορα ab ὄρω, &c. Vel bis poſita ſub diverſo Themate, ut εἶπα ſub ἀγορεύω & ἐρέω ἤξω ſub ἔρδω & ῥέξω, &c. Et alia hujuſmodi ἄτοπα, quæ per incuriam in priorem Tabellam irrepſerant, delentur. Reliqua ad examen revocata, Modi & Tempora quæ vel afferuntur vel omittuntur ſingula diligentius inveſtigata, perſpecta, & ex Autborum probatiſſimorum non Grammaticorum fide, mutata, aucta, ulteriùs adhuc & perfectiùs deſiderant Supplementum.

Brevitatis causâ, Characteres nonnulli pro Dictionibus ponuntur: C. *ſignificat Verbum vel Tempus legi in Compoſitis.* R. *rarius uſitatum.* ‖. *inuſitatum.* P. *apud Poetas.* O. *apud Oratores, Voces, Modi, & Tempora Literis initialibus ſignantur. Vox Media* M. *Deponens* D. *&c.*

Verba

Verba Anomala, &c.

Ἀγαμαι miror, D. ἀγάσσομαι, ἠγασσάμην, &c. Præsens desideratur tantùm in Subjunctivo: reliqua Tempora sumuntur ab ἀγάζομαι, quod Oratoribus in Præsenti usitatum non est.

Ἀγνυμι frango, ἄξω, ἔαγα, &c. regulare in υμι, in Compositis usitatissimum. Sæpiùs verò resolvit Augmentum η in εα, ut I. 1. ἔαξα pro ἦξα. Perf. ἔαγα pro ἦγα. Perf. M. ἔαγα pro ἦγα. I. 2. ἔαγον pro ἦγον, &c. Legitur Fut. 1. ἀδξω pro ἄξω †. Atticè hæc omnia. *Καυάξεις apud Hesiodum pro κατάξεις valdè absonum* est.

Ἄγω ago, ἄξω, ἦχα, &c. reg. præter hæc dialectica Perf. ἀγήοχα Att. ἀγειοχα Bœot. pro inusitato ἀγηχα & ἦχα. Pl. q. perf. ἀγηόχειν. Part. ἀγηοχώς. I. 2. ἤγαγεν Att. pro ἤγαγον. Fut. 2. ἀγαγῶ. I. 2. M. ἠγαγόμην. Legitur Part. ἀγάγας tanquam ab ἀγνυμι.

Ἀδέω tædio afficior, ήσω, ησα. I. 1. Æol. ἀδέσσα. Inf. ἀδῆσαι. Perf. ἄδηκα. Part. ἀδηκώς, sæpiùs neglecto Augmento. Geminatur etiam δ, ut ἀδδήσασα, ἀδδηκώς.

Ἀδω cano, (pro ἀείδω quod magis poeticum est.) Fut. 1. M. ᾄσομαι. I. 1. act. ἦσα. Pr. pass. ᾄδομαι. *Rarius sequentia* Fut. 1. act. ἄσω. Perf. ἦκα †. Perf. pass. ἧσμαι. Part. I. 1. ἀδθείς *in C.*

Ἀδω placeo, Fut. 2. ἀδδῶ. Perf. M. ἔαδα (εἄαδα P.) pro ἧδα. Part. ἐαδώς. I. 2. ἔαδον pro ἧδον. *Rarius sequentia* Fut. 1. ἀδήσω. Perf. ἄδηκα. I. 1. ἔασα pro ἦσα. Subj. ἄσω. Inf. ἀδῆσαι.

Ἀδω sanio, Fut. 1. ἄσω rarius. I. 1. Inf. ἆσαι. Imperat. M. ἆσαι. Int. ἀασάσθαι.

Αἱρέω capio, ήσω, ηκα, &c. reg. nisi quod mutuantur I. 2. εἷλον, & Fut. 2. ἑλῶ ab ἕλω ‖. Indef. 2. M. εἱλόμην. Fut. 2. ἑλοῦμαι. ubique significat activè. *Legitur* ἀναῤῥαιεκὼς pro ἀνηρηκώς. Pl. perf. pass. ἀραιρήμεν pro ἠρημεν, & Part. ἀπαραιρεμένων & ἐξαραιρεμένων pro ἀφηρημένων, & ἐξηρημένων, &c. *Ion.* ᾑρέθη pr εἵλετο *rarum est.*

Ἀκέω audio, reg. sed Perf. pass. ἤκουσμαι (p. 48.) Perf. ἀκήκοα pro ἤκουα ‖.

Ἀλφάνω invenio, F. 1. ἀλφήσω, & ήσω. I. 2. ἆλφον. Opt. ἄλφοιμι.

Ἀλέξω (ἀλεξέω R.) *arceo*, Fut. 1. ἀλεξήσω. I. 1. ἠλέξησα. I. Æol. ἀλέξεσα. Est & Inf. ἀλέξαι. Pr. M. ἀλέξομαι (ἀλεξέομαι R.) F. 1. ἀλεξήσομαι. I. 1. ἠλεξησάμην & ἠλεξάμην. Inf. ἀλέξασθαι. Part. ἀλεξάμενος.

*Ἀλιτ

Ἀλημι, ἀλάλημι & ἀλάομαι P. vagor. Inf. ἀλιῦαι. Part. ἀλάς. Pr. paſſ. ἀλάλημαι, ἄλημαι R. Subj. ἀλαλῶμαι. Inf. ἀλάλησθαι, ἄλασθαι. Part. ἀλαλήμενος. Perf. ἀλάλαμαι, & ἀλήλημαι. Pl. perf. ἀληλάμην. Imperat. ἀλάλησο. Part. ἀλαλημένος. Part. I. 1. ἀλαθείς.

Ἀλίσκω capio, ώσω, ωκα, &c. (pag. 70.) extra Futurum ſignificat paſſive, ſæpiùs verò reſolvit Augmentum. I. 1. ἑάλωσα pro ἥλωσα. Part. ἁλώσας. Perf. ἥλωκα & ἑάλωκα. Inf. ἡλωκέναι & ἑαλωκέναι. Part. ἡλωκώς & ἑαλωκώς. Pl. perf. ἡλώκειν & ἑαλώκειν. I. 2. ἅλων. Pr. paſſ. ἁλίσκομαι. Perf. ἥλωμαι & ἑάλωμαι. I. 1. ἁλόθην. F. 1. M. ἁλώσομαι. I. 2. ἁλόμην.

Ἀναλίσκω abſumo, ώσω, ωκα, &c. formatur ut ἁλίσκω, niſi quod habeat etiam aliud Imperf. ἀνάλισκον. Inf. ἀναλίσκειν. Part. ἀναλίσκων ab ἀναλόω. Variat etiam Augmentum in Indefinitis & Perfectis. I. 1. ἀνήλωσα, ἀνάλωσα, ἠνάλωσα. I. 2. ἀνήλων, ἀνάλων, ἠνάλων.

Ἀλκω propulſo, Fut. 1. ἀλξω, vel ἀλκήσω, item ἀλαλκήσω. I. 2. ἄλαλκον.

Ἁμαρτάνω pecco, ήσω, ηκα, &c. (p. 74.) ab ἀμάρτω ‖. I. 2. ἥμεςτον P. pro regulari ἥμαρτον.

Ἀμπνυμαι reſpiro, P. I. 1. paſſ. ἀμπνύθην & ἀμπνύνθην. Legitur & Imperat. ἄμπνυε.

Ἀνάγω. Vide Ἄγω.

Ἀνώγω P. jubeo, F. 1. ἀνώξω. Perf. M. ἤνωγα ſeu ἄνωγα. 12. pl. ἀνώγμεν pro ἀνώγαμεν. I. 1. ἤνωξα. Inf. ἀνῶξαι. Pr. paſſ. ἀνώγομαι. Perf. ἤνωσμαι. Imperat. I. 1. ἄνωχθι jube, ἀνώχθω. pl. ἄνωχθε.

Ἀναίνομαι recuſo, Perf. ἀνήνημαι. I. 1. M. ἠνηνάμην. Rariſſimè ſequentia ἀναίνω, ἀνανῶ, ἤνηνα & ἀνήνηνα. Item αἰνέω pro ἀναίνεσθαι. Heſiod.

Ἀπαυρίω aufero, I. 2. ἀπῦρον †. Rar. ſequentia I. 1. ἀπῦρα pro ἀπύρωσα. Part. ἀπαύρας & ἀπύρας. I. 1. M. ἀπυρέμην pro ἀπαυρησάμην †.

Ἀπεχθάνομαι odio ſum, & ἀπέχθομαι. D. F. 1. M. ἀπεχθήσομαι. Perf. paſſ. ἀπήχθημαι. Part. ἀπηχθημένος ab ἀπεχθέομαι ‖. I. 2. ἀπηχθόμην.

Ἀποκρίνομαι reſpondeo, Fut. 1. ἀποκρινῶμαι. I. 1. ἀπεκρινάμην. I. 1. paſſ. ἀπεκρίθην. Fut. 1. ἀποκριθήσομαι.

Ἀπόλλυμι. Vide Ὄλλυμι.

Ἀρέσκω placeo, F. 1. ἀρέσω † ab ἀρέω ‖. I. 1. ἤρεσα. Inf. ἀρέσαι. Part. ἀρέσας. Pr. M. ἀρέσκομαι acquieſco. F. 1. ἀρέσομαι placebo. I. 1. ἠρεσάμην.

Ἀτάω

Ἀνάω & ἄημι P. ἰάδω I. 1. ἄσα. Pr. pass. ἀάομαι. Part. ἀάμενος. I. 1. ἄδην †. I. 1. M. ἀσάμην neglecto semper Augmento: sæpiùs præpositio α; ut I. 1. ἄασα, ἀάδην, ἀασάμην, (quod interdum significat *dolui.*) Inf. ἀάσαι. Part. ἀάσας. Usurpatur ἀᾶται pro ἀάται, ἀᾶδαι pro ἀάδαι.

Αὐξάνω & αὔξω *augeo*, (interdum *augeor*) ήσω, ηκα, &c. ab αὐξέω ‖. (pag. 75.) *Rarius* F. 1. αὐξανῶ, & Part. I. 1. αὔξας pro αὐξήσας.

Ἄχθομαι *gravor*, F. 1. M. ἀχθέσομαι & ἀχθεσόμαι ab ἀχθέομαι ‖. ἄχθω *gravor*, I. 1. Inf. ἄχθαι. Part. ἄχθας. I. 1. pass. ἠχθέσθην. Part. ἀχθεσθείς.

Ἀκάχω, ἀκαχέω, ἀκάχημαι *dolore afficio*, ήσω, ηκα. I. 1. ἀκάχησα. Perf. ἠκάχηκα, sæpiùs ἤκαχα. Verba poetica, quorum nullum Tempus legitur ultra Indicativum, nisi in Participiis Præsentis, ἀκάχων, ἀκαχών, ἀκάχοντα.

Ἀκάχημαι, ἀκάχομαι, & ἀκαχήμαι *doleo*, Optat. ἀκαχοίμην. Part. ἀκαχήμενος, ἀκαχόμενος, ἀκαχημένος. Perf. ἠκάχημαι, ἠκάχησαι, ἀκάχησαι, ἀκήκεσαι. Pl. perf. ἀκαχήμην. Inf. ἀκαχήσθαι. Part. ἀκαχήμενος & ἀκαχημένος, ἠκαχήμενος & ἠκαχημένος R. Ἄχω & ἄχομαι inusitata sunt.

Ἄω & ἄημι *spiro*, Fut. 1. ήσω. Præsens format tertiam plur. ἄεισι pro ἀῶσι. Inf. ἀῆναι pro ἀήναι. Part. ἀείς. I. 1. Inf. ἀῆσαι & ἀέσαι. Perf. pass. ἄημαι, ἄσμαι, & ἄωσμαι P. activè significat. I. 1. ἀάδην R.

B.

Βαίνω *vado*, βήσομαι, ηκα, à βάω ‖. Fut. 1. βήσω R. Ind. 1. ἔβησα (interdum conscendere feci.) Inf. βῆσαι. Part. βήσας. Perf. βέβηκα (non rarò *stabilitus sum*,) pro quo βέβαα. Part. βεβηκώς & βεβαώς. I. 2. ἔβλω à βῆμι ‖ (extra Indicativum legitur tantùm in C.) Imperat. βῆθι, pro quo βᾶ & βᾶθι. Optat. βαίην. Subj. βῶ & βήω P. Inf. βιῶναι. Part βάς. Pr. pass. βαίνομαι. Perf. βέβημαι, βέβαμαι, & βέβασμαι. Inf. βεβάσθαι. Part. βεβαμένος, & βεβασμένος in C. & βεβήμενος, abjecto Augmento. Indef. 1. ἐβάθην, & ἐβήθην R. Part. βαθείς. Indef. 1. ἐβησάμην. Inf. βησάσθαι. Part. βησάμενος.

Βιβάω & βίβημι idem, P. F. 1. βιβάσω, άσομαι. I. 1. ἐβίβασα, non reperiuntur extra Indicativum nisi in sequentibus Participiis,

Pr. βιβάς,

Pr. βιζὰς, βεζὰς, βιζῶν, & βιζὰς apud Lucian. ſed I. 1. βεβίκασι. Part. βεβικώς. Pr. paſ. βιβάζομαι ineor. I. 1. ἐβιβάσθην. F. 1. M. βιβάσομαι. I. 1. ἐβιβασάμην. Gerund. μεταβιβαστέος & transferendus. I. 1. act. βιβάσαι. paſ. βιβασθείς. F. 1. βιβῶ in C. ut συμβιβῶ inſtruam, Pſal. 32. pro συμβιβάσω.

Βάλλω jacio, λῶ, ικα, &c. à βαλέω ‖. F. 1. βαλῶ (βαλλήσω & βλήσω r. I. 1. ἐβαλλησα †. poet.) Perf. βέβληκα. Part. βεβληκὼς. I. 2. ἔβαλον. pr. M. βάλλομαι. Reliqua tempora frequentiùs in C. Perf. paſ. βέβλημαι. Legitur 32. s. βλήσ). Od. ρ'. quaſi à βέβλη). Part. βεβλημένος. I. 1. ἐβλήθην. I. 2. M. ἐβαλόμην.

Βιόω vivo, ώσω, ωκα, &c. reg. niſi quòd habet I. 2. act. ἔβιον. Op. βιώλιν. Inf. βιῶναι. part. βιὺς, à βίωμι ‖.

Βλαστάνω germino, ήσω, ηκα, &c. P. 75.

Βόσκω paſco, F. 1. βόσω, βόσομ, & βοσκήσω à βοσκέω ‖. I. 1. ἐβόσκησα. part. βοσκήσας. Pr. paſſ. βόσκομαι. F. 1. M. βοσκήσομαι.

Βούλομαι volo, ήσομαι, ημαι, &c. à βουλέομαι ‖. 2. perf. pr. βέβουλα (βέβουλται P.) pro βέβουλη. Imperf. ἐβουλόμην & ἠβουλόμην. I. 1. ἐβουλήθην & ἠβουλήθην. Perf. βέβουλα in C.

Βρώσκω comedo, σω, κα, &c. reg. (pag. 70.) Legitur tamen I. 1. κατέβρωξα. Lycoph. & Apollon.

Γ

Γαμέω uxorem duco, ήσω, ηκα. reg. præter I. 1. ἔγημα pro ἐγάμησα. Sub. γήμω. Inf. γῆμαι. Part. γήμας. I. 1. M. ἐγημάμην. Eurip. Med. quod percurrit omnes modos.

Γεννάω gigno, reg. niſi quòd caret mediâ voce.

Γίγνομαι gignor. Præſens poeticum eſt; ſed apud oratores etiam. I. 1. M. ἐγεννάμην genui. Inf. γεγενάσθαι. Part. γεγενάμενος.

Γίνομαι & γίγνομαι, ſum, fio, naſcor, D. ήσομαι, ημαι, à γενέσθαι ‖. I. 1. paſ. ἐγενήθην, ἐγενησάμην. Perf. γέγονα à γάω ‖. & γέγαα à γάω ‖. unde 3a. Pl. γεγάασιν pro γεγάασι. Hom. Inf. γεγονέναι & γεγάναι. Part. γεγονὼς & γεγαὼς. I. 2. ἐγενόμην. Legitur ὀκτὼ γάονται) naſcentur. Homer.

Γηθέω gaudeo, ήσω, ηκα. reg. in voce act. caret paſ. habétq; tantum in med. Perf. γέγηθα. part. γεγηθὼς. Eſt & Pr. γήθω. Inf. γήθειν. Part. paſ. γηθούμενος.

Γηράσκω ſeneſco, άσω, ακα, &c. (pag. 70.) uſitatius quàm γηράω, (quod tamen invenitur apud oratores) format verò aliud I. 1. act. ἔγηρα Inf. γηρᾶναι. part. γήρᾶς. Legitur & γηρεὶς.

Γιγνώσκω vel γιγνώσκω cognoſco, σω, κα, &c. (pag. 70.) format ve
Perf. M. γέγωνα pro γέγνωα. part. γεγωνώς. repcritur
Ariſtoph. in Veſp.

Δ

Δαίω diſco, F. 1. M. δαήσομαι. Perf. act. δέδηκα. Inf. δεδαηκέ
part. δεδαηκώς. Perf. paſſ. δέδημαι. Inf. δεδάσθαι. Part. δεδ
μένος. I. 2. ἐδάην. Perf. M. δέδαα. 1. Part. δεδαώς. Rarius
quentia F. 1. δαήσω, & δαΐσω. I. 2. ἐδάησα, &. ἔδαισα. Inf. δα
I. 2. δάσσον.

Δαίω divido, F. 1. δάσω, & δάσσω. I. 1. ἔδασσα. Pr. paſſ. δαίν
Perf. δέδασμαι. F. 1. M. δάσσομαι. I. 1. ἐδασάμην.

Δαίζω idem, F. 1. δάξω. I. 1. ἔδαΐξα. Pr. paſſ. δάζομαι. Pe
δεδάϊσμαι. part. δεδαϊγμένος. Omnia Poetica.

Δάζομαι idem, δάσομαι, ασμαι, D. reg. & uſitatius apud Orato
quàm δαίω.

Δαίω uro, Pr. paſſ. δαίομαι. Perf. M. δέδηα combuſtus ſum. Pl. pe
ἐδεδήειν (quod etiam refertur ad δαίω divido). I. 2. Sub. δάιομ

Δάκνω mordeo, F. 1. M. δήξομαι, I. 2. ἔδακον à δήκω ‖. F. 1. 2
δήξω R. I. 1. ἔδηξα. Part. δήξας. Perf. δέδηχα. Part. δεδηχώς
Perf. paſſ. δέδηγμαι. Part. δεδηγμένος. I. 1. ἐδήχθην. Part. δηχθ
I. 1. M. ἐδηξάμην. I. 2. ἐδακόμην.

Δαρθάνω dormio, F. 1. M. δαρθήσομαι. Perf. act. δεδάρθηκα R. à δα
θάω ‖. Part. δεδαρθηκώς. I. 2. ἔδαρθον, pro quo ἔδραθον. Inf. δα
θεῖν. Part. δαρθών. Part. I. 1. paſſ. δαρθείς in C.

Δείδω metuo, F. 1. δείσω. Perf. M. δέδοικα. Imperf. ἔδδοιν à δέω. Im
perat. δέδοι, δείδοι P. à δέδημι ‖. I. 1. ἔδεισα & ἐδείσθην P. O
Æol. δέεισα. Inf. δεῆσαι. r. †. Perf. paſſ. δεδείσθαι. Inf. δεδεῖσ
& frequentius δείδια. F. 1. M. δείσομαι. I. 1. ἐδεισάμην. Sub. δ
σωμαι. Perf. δέδοικα & δείδοικα pro δέδοιδα †. Item δέδια, δέδι
& δείδια à δέω ‖. Pl. perf. ἐδεδοίκειν & ἐδείδειν. Inf. δεδοικέ
Part. δεδοὼς & δειδὼς P. Legitur tertia pl. ἐδείδεσ pro ἐδείδεισ
vel pro ἔδειμεν.

Δέω deſum vel careo, F. 1. δεήσω †. Perf. δεδέηκα †. quaſi à δεέω
I. 1. ἐδέησα (ἐδέησα Od. 1.) Pr. paſſ. δέομαι, δέδομαι P. Part.
δεὼν, δεόμενος. I. 1. ἐδεήθην.

Δέομαι rogo, D. (δέδομαι P.) F. 1. δεήσομαι. perf. δεδέημαι †
tanquam à δέομαι ‖. I. 1. ἐδεήθην.

Δέρω

Δέρκω video, perf. M. Δέδορκα. I. 2. act. ἔδρακον. Legitur perf. ἔδρακα †. in C. pro Δέδορκα ‖ Orph. Argonaut. pr. pas. Δερκόμαι. I. 1. ἐΔέρχθην.

Διδάσκω docto, ξω, χα, r. &c. (pag. 70.) Legitur aliud F. 1. Δίδαξκον, & I. 1. Inf. Δίδασκήναι tanquam à Δίδασκέω ‖.

Δίεξκον fugio, δράσω, ακα, &c. Vix tamen uſitatum, niſi in C. format I. 2. ἔδρακ, ας, &c. Opt. δραίην & δρώην. Inf. δρᾶναι. part. δράς.

Δοκέω exiſtimo, videor, F. 1. δόξω. I. 1. ἔδοξα à δόκω ‖. Sub. δόξαι. part. δόξας. pr. pas. δοκοῦμαι. perf. δέδογμαι. Inf. δεδόχθαι. part. δεδοξασμένος. Sequentia ſunt poetica. Fut. 1. δοκήσω. I. 1. ἐδόκησα. part. δοκήσας. perf. δέδοκηκα. part. I. 1. pas. δοκηθείς in C. Legunt δόκησα? P. videtur. δόκητο & Nato viſum eſt.

Δύναμαι poſſum, D. ήσομαι, ημαι, à δυνάσομαι ‖. ſecunda perf. δυνάσαι & δύνῃ. Imperf. ἐδυνάμην & ἠδυνάμην. caret Imperativo per omnia tempora. I. 1. pas. ἐδυνήθην & ἠδυνήθην, item ἐδυνάσθην ἠδυνάσθην, à δυνάζω ‖. I. 1. M. ἐδυνησάμην.

Δύω ſubeo, δύσω, υκα, &c. reg. Δυόω tantùm legitur in C. Δέδυμαι P. utrumque δέδυκα. Imper. δῦθι, & pro eo δῦ. Inf. δῦναι & δῦσαι. part. δύς.

E

Εἴδω ſino, F. 1. ἐάσω. I. 1. ἔασα. pr. pas. Imperat. 3a. pl. ἐάσθω, Inf. ἐᾶσθαι. part. ἐάσθαι. I. 1. Sub. ἐάσω. part. ἐασθείς. Rarius perf. ἔακα, & ἐάκα. item pr. Subjunct. ἐάω (Ιλ. δ. v. 55.)

Ἐγγυάω ſpondeo, ήσω, &c. reg. niſi quòd perfecta augentur in medio ut plurimùm, ut ἐγγεγύηκα, (ἠγγύηκα r.) ἐγγεγύημαι. part. ἐγγεγυημένος, (ἠγγυημένος r.) reliqua tempora in initio ut ἠγγύησα, &c.

Ἐγείρω excito, ερῶ, ερκα, r. &c. reg. excepto quòd format perf. pas. uſitatiùs ἐγήγερμαι pro ἤγερμαι: item ἐγεῖμαι P. pro ἐγείρομαι.

Ἐγρηγορέω vigilo, ήσω. r. ηκα. †. (ἐγρηγορέω per Aphæreſin rarius niſi in N. T.) I. 1. ἐγρηγόρησα. perf. ἐγρήγορκα †. perſync. pro ἐγρηγόρηκα. perf. pas. ἐγρηγόρημαι. Inf. ἐγρηγορῆσθαι & ἐγρηγόρθαι. perf. M. ἐγρήγορα, & ἐγρήγορθα P. Imperat. ἐγρήγορθι. part. ἐγρηγορώς. ubique neglecto augmento.

Ἔδω edo, ἐδήδοκα, pro ἔδηκα ab ἤκα. ‖. part. ἐδηδοκώς. perf. pas. ἐδήδεσμαι & ἐδήδομαι. part. ἐδηδεσμένος. I. 1. ἠνδόθην. part. ἐνδοθείς. pr. M. ἔδομαι, quod uſurpatur ſæpiùs pro futuro ſecundo ἔδομαι.

Rarius sequ. Perf. M. ἔδηδα pro ἦδα ‖. Part. ἐδηδώς. Inf. ἐδήμεν P. pro ἔδειν.

Ἕζομαι *sedeo*, Part. ἑζόμενος unde comp. καθίζομαι. F. 2. M. καθεδοῦμαι. Inf. καθεδεῖσθαι. Part. καθεδούμενος. I. 1. paſ. ἐκαθεδόμην. Imperat. καθέδνυσο. Part. καθεδείς.

Ἐθέλω *volo*, F. 1. ἐθελήσω. Perf. ἠθέληκα r. Inf. ἠθεληκέναι. Pr. paſ. ἐθέλομαι r. caret imperativo per omnia. vide Θέλω.

Ἔθω *ſolitus ſum* †. Perf. M. εἴωθα pro οἶδα. Inf. εἰωθέναι. part. εἰωθώς. Rarius ſeq. part. ἔθων. Ια. 1. F. 1. ἔσω. Perf. εἴκα. ἐθίκην P. pro εἰώθειν.

Ἐθίζω *aſſuefacio*, ἐθίσω, εἴθισα. caret perf. Pr. paſ. ἐθίζομαι. Perf. εἴθισμαι. Part. εἰθισμένος. I. 1. εἰθίθην. Inf. εἰθισθῆναι. Part. εἰθισθείς.

Εἰδέω *ſcio*, ήσω, ηκα. Thema plerumque poeticum. (εἴδω r.) Legitur Opt. εἰδείην ab εἴδημι ‖. F. 1. εἴσω †. r. I. 1. Sub. εἰδήσω. Pr. perf. εἰδήκειν per ſync. εἰδειν. Att. ᾔδειν; & pro eo ᾔδεειν P. Legitur ᾔδειν 3a. s. pro ᾔδει Att. & 3a. dual. ᾖστην pro ᾔδειτην. Ariſtoph. Inf. εἰδηκέναι, per ſync. εἰδέναι. Part. εἰδηκώς, εἰδώς & ἰδώς. Heſ. I. 2. εἶδον *vidi* (quod referri ſolet ad ὁράω in Indicativo rejicitur: apud poetas ut ἴδον; in reliquis modis apud orat. ut ἴδω (& ἰδῶ) &c. occurrit εἶδα *vidi*. Orph. Argonaut. Pr. paſ. εἴδομαι (& ἴδομαι P.) *aſſimulor*. Part. εἰδόμενος (& ἐικαδόμενος P.) Perf. εἴδωμαι & ᾔδωμαι †. (unde 3. pl. σωᾖδασι) Ion.) F. 1. M. εἴσομαι *audeo* & ἴσομαι P. Opt. εἰσοίμην. I. 1. εἰσάμην & ἐικασάμην P. *ſimulavi*. Opt. εἰσαίμην. Inf. εἰσασθαι. Part. εἰσάμενος. Perf. οἶδα †*novi*, (unde 2. s. οἶσθα, & οἴδασθα r.) I. 2. εἰδέμην *vidi*. Imper. ἰδέ, &c. Uſurpantur præcipuè ab Orat. οἶδα, ᾔδειν, εἰδέναι, εἰδώς & εἶδον per omnes modos. Uſurpatur ἐγῶδα pro ἐγὼ οἶδα Att. Legitur ἐσσεῖον *ſcieſtis* à Perf. paſ. ἔσσυμαι ‖.

Εἴκω *ſimilis ſum*, F. 1. εἴξω †. perf. M. ἔοικα. (& οἴκα Ion.) I. 1. ἔξα, ἔϊξα & ἴϊξα †. Pr. paſ. εἴκομαι †. Perf. εἴγμαι. Pl. perf. εἴγμεν. Ab Oratoribus uſurpatur tantùm ἔοικα, & Pl. perf. ἐοίκειν. Sub. ἐοίκω. Inf. ἐοικέναι. Part. ἐοικώς, & εἰκὸς neutrum, ſed εἰκὼς r. Apud poetas 2a. & 3a. dual ἴϊκτον, ἐϊκτὴν pro ἤκατον, εἰκέτην. per ſync. & dialyſ. item 3a. pl. ἴξασι. Ariſtoph. pro ἐοίκασι.

Ἐλαύνω *ambigo*, άσω, ακα †. ἐλάω præſens minimè uſitatum. Legitur tamen Inf. ἐλᾶν pro quo ἐλάαν. & Part. ἐλᾶν. F. 1. ἐλῶ, ᾷς, ᾷ, &c. per enallagen. I. 1. ἤλασα. Opt. ἐλάσσια. Legitur Inf. ἐλάσσαι & ἐέλσαι P. p-o ἐλάσσαι. perf ἐλήλακα, pro ἤλακα r. Inf. ἐληλακέναι. Part. ἐληλακώς. (I. 1. & perf. non rarò ſignificant, *progredior*).

gredior). Pr. pas. ἐλαύνεσθαι. part. ἐλαυνόμενος (quod interdum significat activè.) perf. ἐλήλαμαι, & ἐλήλασμαι. Il. ω. pro ἠλάμεθα‖. Inde ἐλήλαδες, part. ἐληλακὼς, & ἐλήλασμένος, & ἐληλάδος. Il. γ. 1. 1. ἠλάθην. F. 1. M. ἐλάσσομαι. I. 1. ἠλασάμην, per ſync. ἠλάμην. Ἐλπομαι ſpero, ἐέλπομαι P. perf. M. ἔολπα. pl. perf. ἐώλπειν, & ὤλπειν. F. 1. M. ἕλ-ομαι r. Ἔλπω potiùs *Sperare facio* P. ἕλ-ω †. r.

Ἐμβεμάομαι *infremo*, F. 1. M. ἐμβεμήσομαι. I. 1. ἐνεβεμησάμην.

Ἔπω *dico*, ‖. I. 1. εἶπα. I. 2. εἶπον. Verbum hoc reperitur in ſolis Indefinitis act. & med. apud Oratores. εἶπα caret tantùm Infinitivo; εἶπον percurrit omnes modos. I. 1. M. εἰπάμην in Ce Inf. εἴπασθαι. part. εἰπάμενος. I. 2. εἰπούμην †. Opt. εἰπαίμην & εἰποίμεθα. Legitur 32. pl. εἴποις pro εἴποιεν. Pſalm. 35.

Compoſita hæc poetica ſunt. Præſens ἐνέπω & ἐννέπω (per omnes modos geminato ν.) ἐνίσπω, ψω, Perf. M. ἐνίσπα pro ἔνισπα‖. Ἐνίαυω (Ἐνιαύσω r.) Inf. ἐνιαυσεῖν. F. 1. ἐνιαυτήσω †. Ἐνίσω, εις, ων.

Ἐργάζομαι *operor*, F. 1. ἐργάσομαι. Perf. pas. εἴργασμαι. reg. D. Format tamen interdum, F. 1. M. ἐργοῦμαι, οῦ, &c. pro communi ἐργάσομαι, ᾶσῃ, &c. per ſync. & craſin. Affertur & Imperat. ἔργα quaſi ab ἐργάω‖.

Εἴρω, ἐρέω, *dico, interrogo*, P. F. 1. ἐρῶ, ἐρήσω r. Sequentia apud orat. perf. εἴρηκα. Perf. paſ. εἴρημαι. Paulo-poſt-F. εἰρήσομαι. Pr. M. ἔρομαι, (εἴσομαι, & ἐρήσομαι P.) *interrogo*. F. 1. ἐρήσομαι. I. 1. εἰρησάμην & ἠρόμην. I. 2. ἠρόμην & εἰρόμην P.

Ἔρρω *pereo*, F. 1. ἐρρήσω †. (ἔρσω r.) perf. ἔρρηκα r. Legitur pr. M. ἐρρόμεθα.

Ἔρχομαι *venio*, F. 1. ἐλεύσομαι. perf. M. ἐλήλυθα pro ἦλυθα Att. & εἰλήλυθα P. ab ἐλεύθω‖. Inf. ἐληλυθέναι. part. ἐληλυθὼς & ἐληλυθώς. I. 2. ἦλθον pro ἤλυθον, (quod etiam à poetis uſurpatur.) Legitur I. 1. M. Sub. ἐλεύσομαι. Pſalm. 132. I. 1. ἤλυθα Æſch. Περσ. Imperativus accipit α pro ς penult. ut ἐλθάτω, ἄτε pro ἐλθέτω, ἔτε, &c. ſæpius in V. T. Gerundivum ἐλευστέον formatur ab ἤλυσα‖.

Εὕδω *dormio*, (ferè poeticum.) F. 1. εὑδήσω. I. 1. ηὗδησα. ſic καθεύδω cujus Imperf. ἐκαθεύδον & καθηῦδον.

Εὑρίσκω *invenio*, ήσω, ηκα, &c. (pag. 70.) ab εὑρέω inuſitato (ſed apud Plutarch. part. εὑρών.) I. 2. ηὗρον. Imperat. εὑρὲ &c. I. 2. M. εὑρόμην. I. 1. εὑρησάμην, & εὑρέμην. part. εὑρεμένος.

Εὔχομαι *precor*, interdum *glorior*. F. 1. εὔξομαι. I. 1. ηὐξάμην. προσεύχεσθαι uſitatius apud Orat. εὐχαριστέομαι idem P. defect. ἤγερον. Legitur ἐξεύχεο *precor* Eurip. Med. I. 1. ἔσχησα. Soph. Philoſt. Ἔχω *habeo*, F. 1. ἕξω vel σχήσω. Perf. ἔσχηκα à σχέω‖. part. ἐσχηκώς.

I. 2. ἔχον usitatius in C. Imperat. ἄχε. Opt. σχοίμι, (& σχοίλιν Att.) σχοῖ, σχοίης, σχοίη. F. 2. σχῶ, σχῇς, &c. Pr. M. ἴσχομαι (Interdum pro ἐχόμην & ἐχόμενος legitur ἐίχομαι & ἐίχόμενος P.) Perf. ἔσχημαι. Part. ἐσχημένος. I. 1. ἐσχέθον r. Inf. σχεδεῖν. Part. σχεδών. F. 1. M. ἕξομαι & σχήσομαι. Inf. ἕξεσθαι & σχήσεσθαι. I. 2. ἐσχόμην. I. 1. Inf. σχέσθαι. Ἔχω non raro significat possum; ἔσχομαι, interdum proximus sum, adhæreo: τὸ ἐχόμενον, contentum sive Argumentum capitis. Est etiam poeticum σχέθω habeo.

Εἶμι eo & ibo, Imperf. ἤϊν.

Pr. S. εἶμι, εἶς vel εἶ, εἶσι. D. ἴτον, ἴτον. P. ἴμεν, ἴτε, ἴασι vel ἇσι. Imperf. ἤϊν, εἶς, εἶ. D. ἴτον, ἴτην. P. ἴμεν, ἴτε, ἴσαν.

Imperat. ἴθι vel εἶ, ἴτω, &c. Opt. εἴην. 1. Sub. ἴω P. Inf. ἰέναι vel ἰέμεν. vide ἴημι.

Εἶμι, & εἶμαι vado, utrumque poeticum. F. 1. εἴσω. perf. εἶκα. Præsens parùm usitatum. Imperf. εἶον, εἶα & εἴειν. Imperat. εἶσον, εἴσατω. I. 1. εἷσα ἧσα & ἔεισα. pl. perf. εἴκειν usitatiùs pro εἰκέναι. F. 1. εἰσομαι. I. 2. εἰσάμην. perf. εἶα, ἧα, & εἴεα. pl. perf. εἰκέειν & εἰκέμεν quod in C. temporum omnium est usitatissimum apud Orat. Ἰητέον, (ἰπτέον, & ἴτεον P. in Comp.) eundum est, ab εἶμι ‖.

Ἕννυμι, ἕννυμαι induo, F. 1. ἕσω ab ἑω ‖. I. 1. ἕσα & ἔσσα. Inf. ἕσαι (ἕασαι). part. ἕσας. pr. pass. ἕννυμαι.

Perf. pas. εἵμαι, εἶσαι, (ἕσσαι P.) εἵ]ται, (εἵσται). 3a. pl. εἵ]νται P. perf. ἐμάν, ἔσο, εἵσο (ἕσο & ἔεσο P.) part. εἰσάμενος. F. 1. M. ἕσομαι. I. 1. εἱσάμην & ἐσάμην (ἐασάμην, ἐεσάμην, & ἐεσσάμην P.) part. ἐασάμενος. pleraque hæc tempora apud Oratores in Comp. ἀμφιέννυμι, &c.

Z

Ζάω vivo, F. 1. ζήσω. I. 1. ἔζησα. (utrumque significat interdum activè, vivifico.) Opt. Æol. ζήσναι. præsens contrahit ἀᾷ in η ut ζᾶεις, ζῇς, &c. Imperf. ἤζων à ζῆμι ‖. Imperat. ζῆ & ζῆθι. Opt. ζαίην, & ζώην à ζῶμι ‖. Inf. ζῆν. part. ζῶν.

H

Ἥδω delecto, †. F. 1. ἥσω †. I. 1. ἧσα †. I. 2. ἥδον †. pr. pas. ἥδομαι. perf. ἧσμαι †. I. 1. ἡδάμην in C. I. 1. M. ἡσάμην †. Vix occurrit in voce activâ extra Indicat. nisi in part. ἥδων & ἥσας.

Ἧμαι sedeo, pr. S. ἧμαι, ἧσαι, ἧται, (ἧσται P.) D. ἥμεθον, &c. 3a. pl. ἧ]νται, (ἕα]νται. ἕν]ται, εἵα]νται P.)

Imp

Imp. S. ἧμην, ἧσο, ἧτο (& ἧσο P.) D. ἥμεθον, &c. 3ª. pl. ἧντο, (ἧατο, ἕατο, ἕατο P.)
Imperat. ἧσο, ἥσθω, &c. Inf. ἥσθαι. part. ἡμένος.

Κάθημαι, eodem modo inflectitur per perſonas: variatur verò dialectice 2ª. ſing. pr. Indic. κάθησαι, (ηαι I. ῃ A.) & Imperat. κάθησο κάθηο Ion. κάθυ A.) legitur fut. 1. M. καθήσομαι. Judith. cap. 8. & Indef. 1. ἐκαθησα. 2 Sam. cap. 23.

Θ

Θέλω volo, F. 1. θελήσω. I. 1. ἠθέλησα. *Imperativus hujus verbi vix uſurpatur ab Oratoribus: ſed* θέλητον *Æſchyl. Rarius ſeq.* Opt. Æol. ἐθελήσσαι. perf. τεθέληκα †. Præſ. paſ. τεθέλημαι †. 1. 1. part. θεληθείς. Pro θέλω uſurpatur P. λῶ, ᾖς, ᾖ, pl. λῶσι. reperitur Opt. λεῷμι tanquam à λεάω.

Θνήσκω *morior*, Fu. 2. M. θανοῦμαι. perf. τέθνηκα, &c. I. 2. ἔθανον. I. 1. M. ἐθανάσμην, à θείνω *percutio*. Rariùs occurrunt, F. 1. θνήξω & τεθνήξω. F. 1. M. θνήξομαι & τεθνήξομαι, & perf. M τέθνασαι. Sed Inf. τεθνᾶναι Att. frequens eſt O. pro quo τεθνάω & τεθνάμεναι P. ſic part. τεθνεώς, & τεθνεώς, item τεθνηκώς & τεθνειώς P. mutuatur hoc verbum tempora quædam à τέθνημι. ‖. Imperat. τέθναθι. Opt. τεθναίην. part. τεθνάς. F. 1. τεθνήσω & τεθνήσομαι, Ariſtoph. Veſp. Ind. 2. ἔθνην. part. θνάς.

I

Ἶμι *vado*, I. 2. ἦν. Præſ. & Imperf. formantur ut πίθημι, niſi quòd Præſens formæ tertiam pl. ἴασι non ἰᾶσι. Caret Imperat. Optat. & Subjunct. I. 2. ἦν † & ἴον quod percurrit omnes modos. Imperat. ἴτω ſit ἔσο in C. ut ἔξεσο exi. Legitur Pr. Inf. ἰέμεναι. P. pro ἴεναι, vide Εἶμι.

Uſitatiſſimæ Oratoribus ſunt Compoſita; & præcipuè Pr. act. in 1ª. vel 3ª. plur. ut ἀνίεμεν, ἀνίασι. 3ª. pl. Sub. ἀνίωσι. Inf. ἀνιέναι. part. ἀνιών. ſic καθίημι, &c. ἀνίημι, &c. Legitur etiam. pr. M. ἰέμαι O. part. ἰέμενος. Impert. ἰέμην.

Ἵημι *mitto*, Imperf. ἵην. perfectiùs conjugatur in C. Ἵεμαι. F. ἥσω. perf. εἷκα. Verbum hoc ubique ſequitur formam πίθημι, tum communem, tum contractam, ut Imperf. ἵην, &c. Imperat. ἵει (pag. 64.) & (quod rarum eſt) ſpecialem ejus imitatur anomaliam, ut I. 1. ἧκα (pag. 43.) ἕδω (pag 49.) perf. εἷκα (pag. 65.) εἷμαι (pag. 67.) Indef. etiam 1m. act. & med. rariùs leguntur extra Indicativum. (pag. 64. & 68.) I. 2. act. Imperat. ἕς. & Inſin. εἶναι (pag. 64.) & c.

Proprias verò habet alias variationes in diversis compositis: formatur enim 2am. sing. præs. ἴεις pro ἵης Aristoph. 3am. pl. usitatissimam ἰᾶσι (*pro Ionico ἴᾶσι*) *Att.* (Stephanus dicit *Ion.*) 3am. sing. Imperf. ἀνίεσκε pro ἀνίη. Hesiod. *Theogn.* 3am. pl. ἵεσ pro ἵεσαν. Herodot. I. 1. ἧσι· unde 3a. pl. Sub. παρέωσι. Herodot. item εἶσι, unde 3a. pl. ἀνεῖσ pro ἀνέωσι. Steph. ex Thucyd. & part. εἶσα, Æmil. Portus ex Herod. Sed εἶσι rectiùs fortasse scribitur cum leni spiritu εἶσι & tum refertur ad εἶμι *vado*; formatur verò crebrius 3am. pl. perf. pas. ἀφεῖσν pro ἀφεῖνται. I. 1. pas. εἴθην ut ἀνείθην, &c. I. 2. act. ἦον ut ζωὸς. Il. *a.* v. 172. Subj. ἴω ut κατασυρῶ. Thucyd. Σωίημι facit (apud sacros præcipuè scriptores) 3am. sing. præs. ζωιεῖ pro ζωίησι. 3am. pl. ζωιοῦσι. Inf. σωιεῖν. part. σωιῶν tanquam à σωιέω. Tempora autem perfectè conjugantur per modos & personas excepto I. 1. quod (ut dictum est) vix excurrit Indicativum.

Ἰεμαι *concupisco*, Imperf. ἰέμην. simplex poeticum est (tamen apud Philonem) Compositum ἐφίεμαι. O. Utrumque planè defectivum. Ἧχεγορον.

Ἰκνέομαι, οῦμαι *venio*, I. 2. ἰκόμην. Plura habet tempora in C. ἀφικνέομαι. F. 1. ἵξομαι. Perf. pas. ἷγμαι. Ἵκω *venio* P. F. 1. ἵξω. I. 1. ἶξα.

Ἱλάσκομαι *placo*, Ἱλάομαι P. &c. ἵλαμαι, ἱάσμαι, ἀσμαι, &c. (pag. 70.) format verò aliud F. 1. M. ἱλάξομαι. Imper. ἵλαθι & ἵληθι. Hom. perf. ἵληκα per omnes modos.

Ἱστημι *volo*, F. 1. πήσω. I. 2. ἔπλω. Usitatius est Pr. M. ἵσταμαι. F. 1. πήσομαι. perf. πέπαμαι. I. 2. ἐπάμην & ἐπόμην. Sub. πῶμαι. Inf. πάσθαι (vel πᾶσθ ι.) & πῆσθαι. part. πάμενος & πώμενος.

Ἴσημι *scio*, non omninò legitur in Opt. nec in Subjunctivo activæ vocis; nec in temporibus ultra Imperfectum. Conjugatur ut ἵστημι, nisi quòd format 3am. pl. ἴσασι non ἰσᾶσι, part ἴσας non ἰσὰς.

Sæpe abjicitur *a* penult. per syncopen. ut in præsenti ἴσμεν, ἴστον, ἴστε pro ἴσαμεν, &c. Imperf. 3a. pl. ἴσᾶν pro ἴσασαν. Imperat. ἴσθι, ἴστω, ἴστε, 3a. pl. ἴστωσ item ἴσων, pro ἴσαθι, &c. Præs. pas. ἴσμαι sæpius pro ἴσταμαι icio; præcipuè in C. ἐπίσταμαι, cujus Imperf. ἠπιστάμην & ἠπιστάμην. Sub. ἐπίστωμαι. Inf. ἐπίστασθ. Part. ἐπιστάμενος. F. 1. M. ἐπιστήσομαι. Dialecticè variantur sequentia: præs. 3a. sing. ἴσησι, ἴσᾶσι, Dor. 1a. pl. ἴσαμεν, ἴσμεν, D. Imperf. 1a. sing. ἴσην, ἠίστην, & 3a. pl. ἴσᾶν, ἠίσᾶν *Att.* Inf. ἰσάναι, ἰστάμεναι, D. ἰσάμεν, I. ἴσμεναι, per syncop. ἴσμεν, D. Præs. pas. 2a. S. ἴσῃ pro ἴσασαι; & ἴστω pro ἴσασθω.

K

Καίω uro, F. 1. καύσω, &c. pag. 42. perfectum eſt: format verò apud poetas Imperf. ἔκηον. Od. 1. & I. 1. ἔκηα & ἐκηάμην. part. κήας & κηάμενος. Similiter poeticum κίω, κείω, & κήω format I. 1. ἐκεῖα & ἔκηα. part. κίας. I. 1. M. ἐκειάμην. part. κειάμενος.

Κῆμαι jaceo, F. 1. κείσομαι. Pr. Imperat. κεῖσο. Inf. κεῖσθαι. part. κείμενος. κίομαι P. unde κέον), & κέοντο. Opt. κεοίμην. Sub. κέωμαι, (profertur 2a. perſ. διακίη O.) F. 1. act. κέσω r. pro quo κάω vel κείω per enall. Inf. κέειν & κείειν. part. κέων & κείων. ponitur κέσκετο pro ἐκέτο. Hom. Od. φ.

Κέλομαι hortor, F. 1. κελήσομαι à κελέομαι ‖. I. 1. ἐκεκλησάμην. Pind. Ol.

Κλάζω clamo, F. 1. κλάγξω. perf. M κέκληγα. part. κεκληγώς. Legitur F. 1. κεκλάγξω, & F. 1. M κεκλάγξομαι r. I. 1. ἔκλαγξα. part. κλάγξας & κλάξας. I. 2. ἔκλαγον. reperitur κεκλάγκω Ariſtoph. Veſp.

Κεράζω clamo, F. 1. κεράξω. perf. M. κέκραγα. I. 1. ἔκραξα & ἐκέκραξα (quod non rarò ſignificationem habet præſentis.) I. 2. ἔκραγον. F. 1. M. κεκράξομαι. I. 1. ἐκεκραξάμην. Imperat. I. 1. κέκραχθι Ariſtoph. Veſp.

Κεραίνω perficio, I. 1. ἐκράνα. Imperat. κράνον. Perf. paſ. κεκέραμαι. I. 1. ἐκεράσθην.

Κτείνω occido, reg. duplex verò habet perf. act. ἔκτακα (& ἔκτασκα r.) Perf. paſ. ἔκλαμαι & ἔκλασμαι (pag. 48.) format etiam alia tempora præcipuè in C. à κλάω ‖. F. 1. κτάνω. I. 2. ἔκτάν. part. κτάς, κτάμενος pro ἐκτάμην.

Κτίζω condo, σω, κα, &c. reg. format verò Perf. paſ. ἔκτισμαι & apud poetas ἔκτιμαι, unde part. κτίμενος.

Κύρω incido, F. 1. κύρσω. I. 1. ἔκυρσα. Opt. Æol. κύρσειαν. Inf. κύρσαι. part. κύρσας. Pr. M. κύεσθαι.

Λ

Λαγχάνω ſortior, I. 2. ἔλαχον à λήχω ‖. reliqua magis poetica perf. εἴληχα & λέλογχα (pro λέληχα ‖. Act.) Pl. perf. ἐλελόγχειν. part. εἰληχώς & λελοσχώς item συνειλοχώς. Perf paſ. part. εἰλησμένος. I. 1. M. Inf. λάξασθαι r. Vix legitur F. 1. λήξω.

Λαμβάνω capio, F. 1. M. λήψομαι. perf. εἴληφα pro λέληφα à λήβω ‖. Inf. εἰληφέναι. part. I. 2. εἰληφώς. I. 2. ἔλαβον. Pr. M. λαμβάνομαι. Perf. paſ. εἴλημμαι. part. εἰλημμένος, & apud poetas λελημμένος. I. 1 ἐλήφθην. Inf. ληφθῆναι. part. ληφθείς. ſequentia ἐλάμφθην, λάμψομαι, ἐλαμψάμην, λελάβηκα, Ionica ſunt.

Λανθάνω lateo, F. 1. λήσω. perf. M. λέληθα à λήθω quod in Præſ. & Imperf.

Imperf. vix invenitur apud oratores; in reliquis est regulare: Caret autem perf. act. & format pas. λέλησμαι. I. 1. ἐλήθω psalm. 31. & ἐλήθω psalm. 137.

Λοίχω *lingo*, ξω. τ. item λιχμάω, ήσω. utriusque perf. vix occurrit: sed part. λελιγμὼς (μ interpositò) Hesiod. Theogon. pr. pas. λοίχομαι. I. 1. ἐλοίχθην. Pr. M. λιχμάομαι, ήσομαι, ησάμην, &c.

Λίσσομαι *precor & precabor*, P. Imperf. ἐλισσόμην. I. 1. ἐλλισάμην, (cum duplici λ) Od. λ. Ind. 2. Opt. λιτοίμην, Od. ξ. Inf. λιτέσθαι, Il. φ. Eustathius effert Fut. 1. λίσσομαι per simplex σ. exemplum verò vix occurrit.

Λύω *lavo*, σω, κα, &c. reg. In voce pas. abjicit sæpiùs vocalem post υ; ut λῦμαι pro λύομαι, λῦσθαι pro λύεσθαι, &c. (Atticè apud Xenoph.) Resolvit verò υ in οῖ geminato σ, poet. ut λοισαίμεθα pro λυσαίμεθα.

M

Μαίομαι P. *vehementer cupio*, perf. μέμαα pro μέμηκα à μάω ‖. Int. μεμάμεν, Ion. part. μεμαώς. *cujus penult. a ante o producitur; ut* μεμάοτες, Il. β. Hom. & Apollon.

Μαίνομαι *insanio*, F. 1. μανοῦμαι. perf. μέμηνα. Inf. μεμηνέναι. part. μεμηνώς. I. 2. pas. ἐμάνθην. Inf. μανῆναι. part. μανείς. I. 1. M. ἐμηνάμην P. †. *Rarius seq.* I. 1. *act.* ἔμηνα †. *Perf. pas.* μεμάνημαι †. Theocr. μαίνω *insanire facio.*

Μανθάνω *disco*, F. 1. M. μαθήσομαι. perf. pas. πεμάθημαι à μαθέω ‖. I. 2. ἔμαθον. perf. pas. μεμάθημαι. r. †. I. 2. M. ἐμαθόμην.

Μάχομαι *pugno*, F. 1. μαχήσομαι & μαχέσομαι. perf. pas. μεμάχημαι. I. 1. M. ἐμαχησάμην & ἐμαχεσάμην. F. 2. μαχοῦμαι. part. μαχούμενος, & μαχεούμενος P. pro μαχέμενος. legitur μαχέω in C. ut ἐξεμαχέω, &c.

Μέλω *curo*, hoc verbum rariùs legitur sub formâ personali; occurrunt tamen sequentia: præsertim apud poet. Μέλω Od. 1. pr. pas. μέλομαι. 22. pl. perf. μέμβλεσθε pro μεμέλησθε. 22. pl. Imper. μέλεσθε. plura in 3ª. pers. viz. Indic. pr. μέλει. F. 1. μελήσει. Imperat. pas. μελέσθω. F. 1. M. μελήσῃ, &c. Leguntur & participia μέλουσα, μεμελημένος, μελησάμενος, μελησόμενος, μεμελές. Compos. ἀπιμέλομαι-οῦμαι, & μεταμέλομαι-οῦμαι *pœnitentia ducor*, & ἀμελέω *negligo*, personaliter sæpe usurpantur. item. I. 1. pas. μεταμελήθην, &c.

Μέλλω *futurus sum*, F. 1. μελλήσω. I. 1. ἐμέλλησα à μελλέω ‖. vix reperitur extra Indicat. nisi in participiis μέλλων, μελλήσων, μελλήσας.

Μέρ-

Μοίρομαι *divido*, or. usitatius in C. perf. pas. μεμόρμαι (pro quo ἐμμέμορμαι P.) pl. perf. ἐμεμόρμην. utraque rarissimè personalia. perf. M. poeticum sed omnium usitatissimum, εἰμορε † pro μέμορε. Legitur I. 1. Opt. act. μείρειμι apud Æschylum.

Μένω *maneo*, F. 1. μενῶ. perf. μεμένηκα. 1. part. μεμενηκώς. I. 1. ἔμεινα. Opt. Æol. μείνειε. perf. M. μέμονα †.

Μίγνυω & μίγνυμι *misceo*, F. 1. μίξω. I. 1. ἔμιξα, à μίγω ‖. pr. pas. μίγνυμαι & μιγνύομαι. perf. μέμιγμαι P. post. F. μεμίξομαι. I. 1. ἐμίχθην. I. 2. ἐμίγην. F. 1. M. μίξομαι.

Μιμνήσκω *recordari facio*, F. 1. μνήσω. I. 1. ἔμνησα. duo hæc usitatiùs in C. ut ὑπομνήσω, &c. Pr. M. μιμνήσκομαι *recordor*. F. 1. μνήσομαι. perf. pas. μέμνημαι, &c. I. 1. M. ἐμνησάμην. pas. ἐμνήσθην (pag. 49.) à μνάομαι (quod rariùs legitur eâ significatione, sed pro eo μνώομαι P.) Μνῶμαι verò & μνάω (Homer.) *puellam ambio*. Imper. μνάασο. Inf. μνᾶσθαι. part. μνώμενος.

Μόργνυμι vide Ὀμόργνυμι.

N

Ναίω *habito*, pr. pas. ναίομαι. sequentia significant activè. I. 1. ἐνάσθην quasi à νάω ‖. F. 1. M. Inf. νάσεσθαι. I. 1. ἐναπάμην. Inf. νάσασθαι. I. 1. act. ἔνασα *habitare feci*. Est etiam ναιετάω. part. ναιετάων.

Νάω *nuo*, F. 1. νάσω. perf. νένᾱδα r. I. 1. ἔνασα. F. 1. M. νάσομαι, passivè significat.

O

Ὄζω *oleo*, F. 1. ὀζήσω, & ὀσῶ. r. perf. ὄζηνα. r. perf. M. ὄδωδα & ὄδοδα P. ὄδα r. Inf. ὀδωδέναι. pl. perf. ὀδώδειν & ὤδειν. perfectum medium sæpius pro præsenti capitur. *Rarius seq.* F. 1. ὄσω. Perf. act. ὄκα. pas. ὄσμαι. perf. M. ὄζωα; 3 2. pl. ὀσσοδώδᾱς.

Οἴγω *aperio*, P. (οἰγνύω r.) F. 1. οἴξω. perf. M. ἔωγα †. I. 1. ὤϊξα †. pr. pas. οἴγομαι & οἰγνυμαι. Imperf. οἰγνύμην. part. οἰγόμενος. I. 1. pas. ὠίχθην. compositæ apud oratores usitatæ sunt, præsertim in temporibus quæ augentur. Ἀνοίγω variat augmentum trifariam. Imperf. ἀνέῳγον, ἤνοιγον, ἤνεῳγον. I. 1. ἀνέῳξα, ἀνήνοιξα, ἠνέῳξα. perf. pas. ἀνέῳγμαι, &c. I. 1. ἀνεῴχθην, &c. I. 2. ἀνεῴγην, &c. perf. M. ἀνέῳγα, &c. quod passivè significat. Legitur part. ἀνοιγνύς, (Steph. tom. 1. 990. ex Galeno.)

Οἴχομαι

Οἴχομαι eo, F. 1. οἰχήσομαι. Perf. pas. ᾤχημαι, οἴχωμαι Ion. & ᾠχμαι r. usurpatur etiam Perf. act. ᾠχηκα & ᾤχωκα. Inf. ᾠχηκέναι. part. ᾠχηκὼς & οἰχωκώς. Hero ‖. Rarius οἴχω & ᾤχα.

Οἶμαι puto, (οἴομαι r.) F. 1. M. οἰήσομαι †. I. 1. pas. ᾠήθην ab οἰέω. 2a. perf. pr. οἶα. Imperf. ᾠμην & ᾠόμην. frequenter ἐγῷμαι pro ἐγὼ οἶμαι. Reliqua magis poetica sunt & minus usitata. οἰῶ, ὀΐω, & οἰῶ. F. 1. οἰσω. Pr. pas. ὀΐομαι. 2a. perf. ὀΐεαι. Imperf. ὠΐόμην. I. 1. ὀϊαούμην & οἰησάμην. Part. ὀϊαούμενος & οἰησάμενος. I. 1. pas. ὠϊάθην †. sæpius apud Hom.

Οἰκτείρω misereor, F. 1. οἰκτειρήσω ab οἰκτιρέω ‖. οἰκτερῶ r. (Soph. Philoct.) I. 1. ὠκτίρησα, ὠκτειρα r. Pr. pas. οἰκτίρομαι sum miserabilis.

Ὀμόργνυμι (Μόργνυμι r.) abstergo, ὀμόρξω, ὤμορξα r. †. I. 1. ὤμορξα †. Pr. pas. ὀμόργνυμαι, μόργνυμαι r. part. I. 1. ὀμορχθεὶς & μορχθεὶς. I. 1. M. ὀμόρξομαι & μόρξομαι I. 1. ωμορξάμην & ἐμορξάμην. Rarius Inf. act. ὀμόργειν, pas. ὀμόργδην.

Ὄλλυμι, & ὀλλύω r. perdo, F. 1. ὀλέσω. Perf. M. ὄλωλα, pro ὤλα ab ὀλέω ‖. I. 1. ὤλεσα. Opt. Æol. ὀλέσσια. Perf. ὀλώλεκα pro ὤλεκα r. Inf. ὀλωλεκέναι, part. ὀλωλεκώς. I. 2. act. ὤλον. I. 2. M. ὠλόμην. Rarius I. 1. ὤλλυσα. Inf. ὀλλῦσαι. Ἀπόλλυμι, ύω similiter formatur: habet etiam Perf. pas. ἀπόλλυμαι. Aristoph. Vesp.

Ὄμνυμι juro, F. 1. ὀμόσω. Perf. ὀμώμοκα, ὄμοκα r. ab ὀμόω ‖. I. 1. ὤμοσα. Opt. Æol. ὀμόσσια. part. ὀμωμοκὼς, & ὀμοκώς. Pr. M. ὄμυμαι, ὀμῦμαι r. (quod per enallagen sumitur pro futuro médio) Part. perf. ὀμωμοσμένος, & ὀμνυμένος. I. 1. M. ὠμοσάμην. Rarius ὀμνύω, ύσω, υκα. Perf. pas. ὄμνυμαι. Herodot.

Ὄνημι juvo, sive ὀνίημι. F. 1. ὀνήσω. I. 1. ὄνησα. Inf. ὀνησέμεναι (& per syncop. ὀνῆναι r.) part. ὀνησὼς & ὀνησεὶς r. Pr. pas. ὄνημαι, ὄναμαι & ὀνίναμαι. Imperf. ὠνάμην & ὠνήμην. Inf. ὀνασθαι & ὀνίνασθαι. part. ὀνήμενος & ὀνάμενος. Perf. Imperat. ὄνησο. F. 1. M. ὀνήσομαι. I. 1. ὠνησάμην. Legitur præs. Opt. 3a. sing. ὀνίνοτο.

Ὀνόω vitupero, †. F. 1. ὀνόσω †. I. 1. Inf. ὀνόσαι. Pr. M. usitatius ὄνομαι. I. 1. ὠνόθην. Sub. ὀνοθῶ. F. 1. ὀνόσομαι. Inf. ὀνόσεσθαι. I. 1. ὠνοσάμην, ubique significat activo.

Ὁράω video, F. 1. M. ὄψομαι. Perf. ἑώρακα. Imperf. ἑώρων. Ὄψομαι, ει ab ὄπω ‖. Inf. ὄψεσθαι. Pl. perf. ἑωράκειν & ὦπτην r. part.

part. ἐωρακώς. pr. pas. ὁράομαι. Imperf. ἑωράωμην. perf. ἑόρημαι (ἔορμαι r. Æschyl. & κεκόρημαι Plato.) part. ἑωρημένος, (& ὡρμένος r.) I. 1. ἄφθην. part. ὀφθείς. perf. M. ὄπωπα pro ὦπα. part. ὀπωπώς, P. vide εἶδον.

Ὄρω P. concito, F. 1. ὀρῶ (& ὄρσω Æol.) Perf. M. ὄρωρα & ὄρορα, quod frequentius significat passive. I. 1. ὦρσα. Opt. ὄρσειαν. pr. pas. ὄρνυμαι (legitur 3a. pl. Imperf. ὀρίνυντο. Il. β. pro ὤρνυντο.) Perf. ὦρμαι. Imperat. ὄρσο, & ὄρσευ. Il. ω. Inf. ὄρθαι. F. 1. M. ὀρσόμαι. I. 1. ὠρσάμην. I. 2. ὠρόμην. Ὄρνυμι concito, ὀρώρεμαι concitor, &c. Poetica sunt & Defectiva sic cœpta.

Ὀσφραίνομαι odoror, ὀσφράομαι r. F. 1. M. ὀσφρήσομαι, & ὀσφρανοῦμαι r. perf. ὄσφρημαι. I. 1. ὠσφρόμην. I. 1. M. ὠσφρησάμην & ὠσφράμην. pr. ὄσφρομαι poeticum est. I. 2. act. ὄσφρον, & Inf. I. 2. M. ὀσφρίζ valde rarum.

Οὔλω bene valeo, Imperat. ὔλε. F. 1. ὑλήσω †. O.

Οὐτάω vel ὀυτάζω vulnero, P. reg. Format aliud Inf. ὀυτᾶναι. part. ὀυτάμενος ab ὄυτημι ‖. ὄυτα pro ὄτασα per apoc. sæpe apud Homer.

Ὀφείλω debeo, ήσω, ηκα. Inf. F. 1. ὀφειλήσειν. I. 2. ὤφελον †. pr. pas. ὀφείλομαι. part. ὀφειλόμενος. sunt qui male addunt I. 1. ὠφέλα, citantes ὤφελλ'. Hom. Il. ν. sub finem; cum revera sit 3a. pers. sing. Imperf. ὠφελλον ab ὀφέλλω.

Ὄφλω mulctor, ήσω, ηκα. Inf. F. 1. ὀφλήσειν. I. 1. ὠφλήσαι. perf. ὤφληκάναι. part. ὠφληκώς.

Π

Πέπαμαι P. possideo, item πέπαμμαι. part. πεπαιμένος & πεπαμένος r. In perfecto significationem habet præsentis. I. 1. M. ἐπασάμην, priore α productâ. Inf. πάσασθαι. part. πασάμενος. perf. πέπασμαι significat gusto: item I. 1. ἐπασάμην, ασθαι, άμενος, priore α correptâ, ut *Ammonius* tradit.

Πάσχω patior, F. 1. M. πείσομαι & πίσυμαι (utrumque apud Orat. à πήθω ‖.) perf. M. πέπονθα pro πέπαθα ‖ Att. vel pro πέπυσμαι à πυνθάνω. Inf. πεπονθέναι. part. πεπονθώς (& πεπαθώς r.) I. 2. ἔπαθον. Legitur P. 3a. sing. πέπαθε pro πέπαθεν, & 2a. pl. πέπαθε Il. γ. pro πεπόνθατε, rectius forsan pro πεπόνηθε à verbo reg. πονέω.

Πίεζω

Πέρδω *perdo*, P. F. 2. pass. περδήσομαι †. perf. M. πέπερδα †. I. 2. act. ἔπαρδον. Pr. M. πέρδομαι.

Πέρθω *vasto*, P. F. 1. πέρσω. I. 2. ἔπραθον P. pro ἔπαρδον, I. 1. ἔπερσα. Pr. pass πέρθομαι. Inf. perf. πεπάρθαι pro πεπερδαι. F. 1. M. περσοῦμαι, quod passivè significat.

Πέσσω, πέψω, *coquo*, F. 1. πέψω. I. 1. ἔπεψα à πέπτω, quod ferè poeticum est. pr. pass. πέσσομαι. perf. πέπεμμαι. I. 1. ἐπέφθην.

Πετάννυμι & πετανύω *expando*, P. 1. πετάσω. 1. †. I. 1. ἐπέτασα, Opt. Æol. πεπάσσειε. legitur F. 1. πέτω in C. per Enal. pr. pass. πετάννυμαι & πετανύομαι †. perf. πέπταμαι pro πεπέτασμαι, πεπέτασμαι 1. Inf. πεπτάσθαι. part. πεπταμένος, πεπτασμένος 1. I. 1. ἐπετάθην.

Πέτομαι *volo*, perf. πεπότημαι. item pr. πέτυμαι, πετέομαι, ποτάομαι, (& πωτάομαι. 1.) hæc omnia poetis magis usitata reperiuntur apud oratores (sed πετέομαι P.) pr. Inf. πέτεσθαι & πότασθαι. part. πετόμενος & πετώμενος. I. 1. ἐπετάθην. (Psalm. 18.) &c. *quod plerumque significationem servat præsensis.* vide ἵσταμι.

Πήγνυμι *figo*, F. 1. πήξω. perf. M. πέπηγα *fixus sum*. I. 1. ἔπηξα. Pr. pass. πήγνυμαι. I. 2. ἐπάγην. F. 1. πᾰγήσομαι. I. 1. ἐπηξάμην.

Πίμπλημι *impleo*, item πίμπλαμι utrumque defect. Δίχρονον. Πλήθω *idem*. reg. format verò perf. pass. πέπλησμαι O. πέπλημαι interdum P. unde ἔπλητο pro ἐπέπλητο, & ἐπλήθην, Homer. *Legitur etiam* πλάω, πιμπλάσω, ἐπίμπλασα, *&c.*

Πίμπρημι O. *incendo*, (πίπρημι, P. 1.) F. 1. πρήσω. I. 1. ἔπρησα à πρήθω, πράω vel πρέω. ‖. est & aliud. I. 1. ἐπίμπρασα. †. pr. pass. πίμπρᾶμαι, πίπρᾶμαι 1. perf. πέπρησμαι usitatiùs in C. I. 1. ἐπρήσθην. *Rarius seq.* Pr. Inf. πιμπρᾶσθαι, πιμπρᾶν, πιμπρᾶσθαι. Part. πιμπρᾶς. perf. πέπρηκα. †.

Πίνω *bibo*, F. 2. M. πίομαι per enal. (1a. perf. πέπωκα) I. 2. ἔπιον. perf. πέπωκα. part. πεπωκώς. perf. pass. πέπομαι (πέπωμαι 1.) Inf. πεπόσθαι. I. 1. ἐπόθην. *Rarius seq.* F. 2. M. πιοῦμαι. I. 1. I. 2. ἐπώμην. Imperat. πῖθι à πίμι. ‖. *item* πῖθι & *per Apoc.* πῖ à πίμι ‖. Inf. πῖν *pro* πιεῖν *Steph. ex Epigr.* Item πινέμεναι & πινέμεν Homer. F. 1. πίσω & πόσω. Hæc autem F. 1. πίσομαι Antiph. πίσω Pind. Imperat. ἔμπισον Nicand. I. 1. ἔπισα Pind. & Eupol. ἐποτίσθην significat *potum præbeo, irrigo.* part. ἐμποτιζόμενος *qui potus datur, irrigatus.*

Πιπράσκω *vendo*, F. 1. πρᾶσω 1. †. perf. πέπρᾶκα. Inf. πεπρακέναι. Part.

Part. πεφεικώς. I. 1. ἐπέφεικον †, (*vix legitur* ἔφεικον.) Pr. paſſ. πεφείκομαι. perf. πέφειμαι. I. 1. ἐφείθην. Legitur 2a. perf. p. poſt. Fut. πεφείσει pro πεφεδεῖ (Ariſtoph.) *Omnia hæc formantur* à πεφέω vel φέω, φείσω vel φείσομαι ‖. *Aſſerunt nonnulli* φείσω *uſitatum eſſe, & proferunt* Imp. φεῖσαι ‖ ὅλῶν ſolvatur; *quod tamen deſcendit* à φείσω facio *ſive* exigo. Huc refer Defect. ἴσχεσα φθάσω & φθάνω idem, oriunda ex eodem πεφέω ‖. unde Part. φθάς. Pr. paſſ. φθάσμαι. Part. φθάσθω.

Πίπτω *cado*, F. 1. πεσοῦμαι. Perf. πέπτωκα, à πίτνω & πίπτω ‖. Inf. πεπτωκέναι. Part. πεπτωκώς. I. 2. ἔπεσον. I. 1. ἔπεσα. Imperat. πέσον. I. 1. M. ἐπεσάμην. Imperat. πέσαι. utrumque Ind. 1. vix occurrit extra compoſitionem. *Legitur* (*Soph.*) πεπτῶς pro πεπτωκὼς *per ſync. Item* πεπτηώς, Ion. φ. & πεπτεώς, *Odyſſ.* χ.

Πλήσσω, πλῶ *percutio*, F. 1. πλήξω. Perf. M. πέπληγα. reg. Caret verò Perf. act. & format uſitatius I. 2. ἐπλάγην cùm ad animum refertur, ἐπλήγην cùm ad corpus.

Πλέω *navigo*, F. 1. M. πλεύσομαι. Perf. act. πέπλευκα. reg. Contrahit verò part. πλῶν. format perf. paſſ. πέπλευσμαι. & caret. f. 1. act. (πλεύσω.)

Πείραμαι *tento*, Defect. πέπυσμαι. Legitur O. Inf. ἐπύθεσθαι. Part. ἐπύθεσθαι à πεύθω. ‖.

Πτάρνυμαι *ſternuto*. I. 2. ἔπταρον à πταίρω; *quod affertur tantum in* C. πτῆναι πταίρω. Opt. πταρείην à πταίρω ‖.

Πυνθάνομαι *audio & interrogo*. I. 2. ἐπυθόμην à πεύθομαι P. unde illa poet. F. 1. πεύσομαι. Perf. paſſ. πέπυσμαι. legitur & 2a. perf. πέπυσσαι, *Od.* λ.

P

Ῥίζω *facio*, P. F. 1. ῥίξω & ἔρξω per metath. perf. M. ἔοργα pro ἔῤῥοζα ſeu ἔωγα ‖. pl. perf. ἐώργειν. I. 1. ἔῤῥεξα O. per omnes modos. ἔρξα P. Opt. Æol. ῥίξειαν. part. I. 1. paſſ. ῥεχθείς. *Rariſſime* perfect. act. ἔῤῥεχα.

Ῥέω *fluo*, I. 2. paſſ. ἐῤῥύην. I. 1. act. ἔῤῥευσα. Opt. Æol. ῥεύσειαν. Eurip. Perf. ἐῤῥύηκα. Inf. ἐῤῥυηκέναι. Part. ἐῤῥυηκὼς à ῥυέω ‖. pr. paſſ. ῥέομαι. *valde rara ſunt*, F. 1, ῥεύσω & ῥυήσω.

Ῥέω vel ῥήω *dico*, neutrum occurrit niſi in I. 1. paſſ. ἐῤῥήθην, & ἐῤῥέθην per η & ε (pag. 49.) in Indicativo; per η in reliquis modis. F. 1. ῥηθήσομαι.

Ῥήγνυμι

Ῥήγνυμι *frango*, (ῥήκω r.) F. 1. ῥήξω. perf. M. ἔῤῥωγα Att. pro ἔῤῥηγα ‖. Inf. ἐῤῥωγέναι part. ἐῤῥωγώς. In cæteris regulare eſt.

Σ

Σβέννυμι *extingue*, uſitatiùs in Compoſitis. F. 1. σβέσω, (σβέσω r.) I. 1. ἔσβεσα à σβέω ‖. Sequentia paſſivè ſignificant. I. 2. ἐσβέσθην à σβέμι ‖. Inf. σβῆναι. perf. ἔσβηκα †. pr. paſ. σβέννυμαι & σβεννύομαι. perf. ἔσβεσμαι. Steph. ex Piſide. I. 1. ἐσβέσθην. Inf. σβεσθῆναι.

Σδέω *moueo*, valdè poet. I. 1. ἔσσυσα & ἔσδυσα. Inf. σεῖσαι & σεῖσαι. part. σείσας & σέσας. pr. paſ. σέσμαι. perf. ἔσσυμαι *P.* 48. I. 1. ἐσσύθην. Inf. συθῆναι. part. συθείς. I. 1. M. ἐσσυσάμην. Opt. σεσαίμην. Rarius ſeq. F. 1. σεύσω. Imperat. σῦσον à σῦμι ‖. 3a. pl. præſ. Ind. σῦνθ pro σίσνθ. Æſchy. Imperat. σέσθω pro σέσθω. & I. 1. ἀπέσσυα pro ἀπέσσυσα Dor.

Σήπω *putrefacio*, F. 1. σήψω. I. 1. ἔσηψα. F. 1. M. σήψομαι.

Σήπομαι *putreſco*, I. 1. ἐσάπην. perf. M. σέσηπα. part. σεσηπώς. Rarius ſeq. Inf. perf. paſ. σεσῆφθαι. Steph. t. 3. p. 606. Part. σεσημμένος & σεσφθείς. F. 1. σήψομαι & σήψω.

Σπένδω *libo*, F. 1. σπείσω r. I. 1. ἔσπεισα à σπείδω ‖. pr. paſ. σπένδομαι. perf. ἔσπεισμαι. I. 1. ἐσπείσθην. F. 1. M. σπείσομαι. I. 1. ἐσπεισάμην. part perf. ἐσπεικώς rariſſime.

Στείχω *prino*, ήσω, ήξω, &c. (p. 70.)

Τ

Τανύω P. *extendo*, ύσω. caret perf. act. in cæteris reg. perf. τέτακα & τέταμαι referri debent ad τείνω reg.

Τέμνω *ſcindo*, τεμῶ, &c. I. 2. ἔταμον, & P. ἐτμήν (pag. 44.) regulare eſt (pag. 37.) format Perfectum uſitatius τέτμηκα, τέτμημαι, (pag. 43.) tanquam à τμάω ‖; vel à τμήσσω ſive τμήγω; quæ duo apud poetas leguntur præcipuè in C. ἀποτμήσσω, ἀποτμήγω. I. 1. ἔτμηξα. Opt. Æol. τμήξειε. Inf. τμῆξαι. Part. τμήξας: Inf. paſ. τμήγεσθαι. I. 1. M. ἐτμηξάμην. I. 2. paſ. 3a. pl. ἔτμαγεν.

Τεύχω *fabricor, ſtruo*, F. 1. τεύξω. I. 1. ἔτευξα. Opt. Æol. τεύξειε. I. 2. Inf. τετυκεῖν. Pr. paſ. τεύχομαι *ſtruor*. perf. τέτυγμαι. Legitur & Infin. τετεῦχθαι. F. 1. M. τεύξομαι active ſignificat. τετεύξομαι

τάξομαι potiùs passivè. I. 2. πεπυκόμην. Opt. πεπυκοίμην. & hæc omnia ferè poetica.

Τίκτω pario, F. 1. M. τέξομαι. Perf. τέτοκα. Part. τετοκώς. I. 2. ἔτικον. Præs. pass. τίκτομαι. Perf. τέτιγμαι. Part. τετιγμένος. I. 1. ἐτέχθην. Part. τεχθείς. I. 2. M. ἐτεκόμην.

Τιτραίνω, τιτρώω r. perforo, I. 1. ἔτρησα. Opt. Æol. τρήσια. Inf. τρῆσαι. Pr. pass. τιτραίνομαι, usitatius Inf. τετρᾶνθαι, Perf. τέτρημαι. Part. τετρημένος. Usurpantur Infin. τετρᾶναι, & Particip. τετρανας, Theophr. I. 1. ἐτέτρηνα, Ion. χ. ἐτετρηνάμην, Aristop. F. 1. τρανέω, & Optat. τετρανέοιμι pro τετρανῶ, τετρανοῖμι ‖ Herodot.

Τρέχω curro, I. 2. ἔδραμον à δρέμω vel δραμέω ‖. Reliqua magis usitata in C. F. 1. M. δραμοῦμαι. F. 2. δεδράμημαι. Perf. δεδεδράμηκα. Inf. δεδεδραμηκέναι. Part. δεδεδραμηκώς. Pr. M. τρέχομαι. Perf. pass. δεδράμημαι †. Perf. M. δέδρομα P. Rariùs sequentia F. 1. act. θρέξω. I. 1. ἔθρεξα. I. 1. M. ἐθρεξάμην. F. 2. δραμοῦμαι.

Τρώγω comedo, F. 2. M. (φαγῶμαι r.) φάγομαι per Enall. I. 2. ἔφαγον à φάγω ‖. Sed I. 2. ἔτραγον. Perf. pass. τέτρωσμαι. Part. φαγήσας. F. 1. M. τρώξομαι poetica sunt.

Τυγχάνω adipiscor, accido. I. 2. ἔτυχον. Perf. τετύχηκα, έναι, ώς, à τυχέω ‖, & τετυχὼς à τεύχω. Sed F. 1. M. τεύξομαι, & I. 2. act. ἐπύχησα magis poetica. Extra Vocem activam leguntur in C. Pr. pass. τυγχάνομαι. Perf. τέτυγμαι. Part. τετυγμένος, Lucian. Part. I. 1. ἐσδυχθεὶς compellatus, Plut.

Τυγχάνω sum, I. 2. ἔτυχον. Plura in C. ut παρατετύχηκα, Polyb. & παρατετύχηκα, Plat. interfui. Apud poetas, τέτυγμαι, ἐτύχθην, item ἐπύχησα, τεύξομαι.

Υ.

Ὑπάρχω sum, F. 1. ὑπάρξω. I. 1. ὑπῆρξα. Pr. pass. ὑπάρχομαι. I. 1. ὑπήρχθην. F. 1. M. ὑπάρξομαι. I. 1. ὑπηρξάμην.

Ὑπισχνέομαι promitto, F. 1. ὑποσχήσομαι. I. 2. ὑπεσχόμην. Pr. Inf. ὑπισχνεῖσθαι. Part. ὑπισχνούμενος. Perf. ὑπέσχημαι. I. 1. ὑπεσχέθην.

Ὕω pluo, O. F. 1. ὕσω. I. 1. ὕσα. Pr. pass. ὕομαι. Inf. ὕεσθαι. Part. ὑόμενος. Part. Perf. ὑσμένος, in C. I. 1. ὕσθην.

Φέρω *fero*, F. 1. οἴσω (simplex, P. compos O.) ab οἴω ‖. I. 1. ἤνεγκα. ab ἐνέγκω ‖, & ἤνεικα verso γ in ι. Opt. Æol. ἐνείκαιμι. I. 2. ἤνεγκον. Pr. pass. φέρομαι (quod interdum activè significat). Sequentia in C. Perf. ἐνήνεγμαι, ἤνεγμαι r. Part. ἐνηνεγμένος. ἠνεγμένος Lucian. I. 1. ἠνέχθην & ἠνείχθην. F. 1. ἐνεχθήσομαι & οἰσθήσομαι. F. 1. M. οἴσομαι. I. 1. ἠνεγκάμην & ἠνεικάμην r. Perf. ἐνήνοχα Att. pro ἤνοχα ‖. Inf. ἐνηνοχέναι. Part. ἐνηνοχώς tanquam ab ἐνέχω. Inf. I. 2. οἶσαι apud Philon. Imper. οἶσον Phal. ἀνῶσαι pro ἀνοῖσαι Herod. Legitur & Gerundivum φερτέον Nazianz.

Φεύγω *fugio*, F. 1. φεύξω, usitatiùs φεύξομαι & φευξοῦμαι Plat. Perf. M. πέφυγα. I. 2. act. ἔφυγον. Part. Perf. pass. πεφυγμένος (quod significat nonnunquam activè).

Φημὶ *dico*, F. 1. φήσω. I. 2. ἔφλν. verbum 1æ. conjug. in μι. Reg. in voce activâ, nisi quod caret Perfecto. Perf. pass. Inf. πεφάσθαι & πεφᾶσθαι. Part. πεφασμένος. Pr. M. φάμαι r. Imperf. ἐφάμην. Inf. φάσθαι & φᾶσθαι. Part. φάμενος. Imperf. ἐφάμην usitatiùs.

Dialectice variantur sequentia.

Pr. Ἤμι r. pro φημὶ, 3a. sing. φατὶ pro φησὶ D. 3a. pl. φᾶσι φαντὶ pro φασὶ D. κἤρα pro κ᾽ ἔφη D. hæc magis poetica.

Imp. ἦν, ἦς, &c. pro ἔφλν, &c. apud Oratores. ἦν δ᾽ ἐγὼ ὅς *ego, ἦν δ᾽ ὅς inquit ille*; præcipuè in Dialogis.

Φθάνω *prævenio*, O. F. 1. φθάσω. Perf. ἔφθακα. Inf. ἐφθακέναι Part. ἐφθακώς. I. 1. ἔφθασα. I. 2. ἔφθλν. (caret Imperat.) Opt. φθαίλν r. Subj. φθῶ, φθέω P. Inf. φθλῶναι & φθάναι paroxyt. & περιφθλῶναι. Part. φθὰς in C. à φθῆμι ‖. F. 1. M. φθάσομαι (& φθήσομαι Thucid. l. 8.) I. 1. ἐφθάμην. Part. φθάμενος in C. Legitur φθαθλῶναι apud Philonem.

Φθείρω *corrumpo*, (φθίνω r.) valde poeticum. F. 1. φθέρω. I. 1. ἔφθερα. Opt. Æol. φθέρσια. Pr. pass. φθείρομαι & φθίνομαι. Perf. ἔφθαρμαι. Imperat. φθέρσο pro ἔφθαρσο, &c. Sic Inf. φθέρθαι, & Part. φθαρμένος. F. 1. M. φθέρσομαι. I. 1. ἐφθαράμην in C. Part. φθάρμενος O. significat *consumptus* & *decrescens*, ut μηνὸς φθίνοντος *decrescente mense*. Legitur etiam φθᾶτο & φθᾶτο tanquam à φθάω ‖.

Φύω O. *gigno, nascor, sum*, F. 1. φύσω, Perf. πέφυκα. I. 1. ἔφυσα. Inf. φῦσαι. Perf. φύσας. I. 2. ἔφυν à φῦμι, (quod etiam in C. extat.) Inf. φῦναι & φυῆναι. Part. φύς. Pr. pass. φύομαι. Perf. πέφυσμαι. Part. πεφυσμένος. I. 2. ἐφύλν r. Subj. φυῶ. Part. φυείς. F. 1. M. πέφυκα P. Part. πεφυὼς P.

X

Χαίζομαι recedo, (χάζω r.) ferè poeticum. F. 1. M. χάσσομαι. Perf. κέχαγδα capax fui. Part. κεχαγδώς. I. 2. act. ἔχαδον & κέχαδον cum duplici κ, (quod significat etiam capax fui, recedere feci.) Inf. χαδεῖν & κεχαδεῖν. Part. χαδὼν & κεχαδών. I. 2. M. ἐχάδμην & κεχάδμην. Inf. κεχαδέσθαι. F. 2. χαδέσμαι & κεχαδήσομαι. I. 2. act. κέχαδε cum χ. Rariùs sequentia F. 1. κεχαδήσω & κεχαδήσομαι. I. 1. ἐχασάμην.

Χαίνω, & χάσκω O. debisco, F. 1. M. χανοῦμαι (χανῶ in C.) Perf. M. κέχανα. I. 2. ἔχανον. Inf. I. 1. χάναι. Pr. pass. χαίνομαι valde rarum est.

Χαίρω gaudeo, F. 1. χαιρήσω (χαρῶ r.) I. 2. pass. ἐχάρην. F. 1. χαρήσομαι. Reliqua magis poetica sunt, F. 1. χαρήσω. Inf. χαρήσειν pro quo κεχαρησέμεν. Perf. κεχάρηκα, κέχαρκα & κεχάρηα. Part. κεχαρηκώς & κεχαρηώς. Perf. pass. κεχάρημαι & κέχαρμαι. Part. κεχαρημένος. P. p. f. κεχαρήσομαι. I. 2. M. ἐχαιρόμην. Opt. χαιρόμην. Χαῖρε & χαίρειν usurpantur in salutando vel valedicendo, & significant Salve, Vale.

Χέω fundo, usitatiùs in C. apud Orat. F. 2. χεῶ (pag. 57.) I. 1. ἔχεα, (pro ἔχεσα ‖.) I. 1. M. ἐχεάμην. Part. χεάμενος. Perf. κέχυκα †, pro κέχυκα ‖. Pr. pass. χέομαι. Perf. κέχυμαι. I. 1. ἐχύθην, (ἐχέθην r.) Subj. χυθῶ. Inf. χυθῆναι & χεθῆναι. Part. usitatius χυθεὶς & χεθεὶς. Sequentia apud Poetas, I. 1. ἔχυσα. I. 1. M. ἐχυσάμην. Part. χυσάμενος. Pr. pass. χύσομαι. Perf. Æol. χύμαι. Pl. perf. ἐχύμην. Rarius occurrunt, F. 1. χέσω, χεύσω, χεῖσω, & χεύσομαι. I. 1. ἔχυσα. Imperat. χῦσον pro χεῦσον, 3a. pl. χυσάντων Dor. Deducunt alii multa ex his à χύω, Themate prorsus inusitato; legitur verò in N. T. συνέχυνε Act. 9. 22. confudit, ἐκχυνόμενος effusus Matth. 26. 28.

Ω

Ὠθέω pello, (ὄθω r.) usitatiùs in C. F. 1. ὤσω, ὠθήσω r. I. 1. ὦσα & ὤθησα. Pr. pass. ὠθέομαι, Perf. ὦσμαι & ὤθημαι r. Inf. ὦχθαι. Part. ὠσμένος. I. 1. ὤσθην. Part. ὠσθείς. F. 1. Μ. ὦσομαι & ὠθήσομαι r. I. 1. ὠσάμην & ὠθησάμην. Sæpissime a præfigitur Temporibus omnibus quæ augentur, ut ἐώθουν, ἔωσα, ἔωσμαι, ἐώσθην, ἐωσάμην.

Ὠνέομαι emo, ὠνήσομαι, ὠνᾶμαι, &c. D. Reg. nisi quod præfigitur ε, frequentiùs Perf. & I. 1. pass. ut ἐώνημαι, ἐωνήθην interdum Imperf. ut ἐωνούμην. Rariùs I. 1. ut ἐωνησάμην.

Verbum Impersonale

Per tertiam personam formatur, ut apud Latinos.

Est vel { Purè impersonale, cujus Thema personale parùm aut non omnino usitatum est; ut χρὴ *oportet*, ‖ ἐνδέχ) *fieri potest*. ‖ ἐνδέχ) *possum*, *apud Arist.*
Factum ex personali; ejusmodi sunt omnes tertiæ personæ sine Nominativo positæ, ut λέγ) *dicitur*, &c. mutatâ sæpius significatione Vocis Activæ, ut φιλεῖ *solet*, à φιλέω *amo*.

In formatione Impersonalium proferantur tria principalia Tempora si extent, ut συμβαίν), ἤσθ), ἔπτα; loco Perfecti (quod plerumque deest) vel Futuri, Ind. 1. M. ob defectum illius, Imperfectum; ut ἀρέσκ), ἔσθ, ἐστὶ ἀρκεῖ, ἐστὶ ἀνήκ), ἦκε.

Infinitivus omittitur, nisi ubi Thema personale aut minùs usitatum est, aut aliam habet significationem: Participium adjicitur, quoties absque Substantivo, Verbo, vel Nomine absolutè sumitur; significat verò idem quod & Tempus Indicativi vel Substantivi cum particulâ, *cum*, *dum*, *si*.

Ἀπόχ) *sufficit* ab ἀπέχω *abstineo*.

Ἀνήκ) *decet*, Imp. ἀνῆκε. Part. ἀνῆκον ab ἀνήκω *pervenio*.

Ἀρέσκ) *placet*, Imp. ἤρεσκε. Opt. ἀρέσκοι. F. 1. ἀρέσ). I. 1. ἤρεσα ab ἀρέσκω *placeo*. Compos. ἀπαρέσκ) *displicet*. Imp. ἀπήρεσκε. I. 1. ἀπήρεσα. Συναρέσκ) *complacet*.

Ἄρρησ *decretum est*, ab ἄρρω *congruo*.

Ἀρκεῖ *sufficit*, Imperat. ἀρκείτω. I. 1. ἤρκεσε ab ἀρκέω *sufficio*.

Διαφέρ) *interest*, Imp. διέφερε. O. διαφέρει. P. διαφέρων à διαφέρω *differo*.

Δεῖ *oportet*, Imp. ἔδε). Opt. δέοι. F. 1. δεήσ). I. 1. ἐδέησε. Inf. δεῖν, δεήσειν, δεῆσαι. Part. δέον, δεήσον, δεήσ). à δέω *desum*. Compos. ἀπροδεῖ, ἐνδεῖ, παραδεῖ, περισσεῖ, *deest* vel *opus est*. F. 1. περισσεήσ). Int. ἀπροδεῖν, ἐνδεῖν, περισσεῖν.

Δοκεῖ *videtur*, Imp. ἐδόκ). F. 1. δόξ). I. 1. ἔδοξε. Subj. δόξ). Part. δόκῶν, δόξαν. Perf. pass. Δέδοκ) à δοκέω *videor*. Compos. ἀπέδοξε *non visum est*. Μεταδοκεῖ *mutata sententia videtur*. I. 1. μετέδοξε. Subj. μεταδόξ). Προδοκεῖ) *prius decernitur*, Pl. perf. προεδέδοκτο. Συνδοκεῖ *simul videtur*. Part. Συνδόξασα *conveniens*.

Ἐξαρκεῖ *licet*, *locus est*, Imp. ἐξῆρκες. F. 1. ἐξαρκέσ). Subj. ἐξαρκέσ). Part. ἐξαρκῶν ab ἐξαρκέω *concedo*. Rariùs χωρεῖ *idem*. Subj. χωρέ).

Ἐμμέρ) *infatis est*, Pl. perf. ἐμμόρτο à μείρομαι ‖ *divido*.

Εἰρη) *dictum est*, ab ἐρέομαι *dico*. Comp. διείρη) *discussum est*. ἀπείρη) *vetitum est* ‖. Pl. perf. ἀπείρηντο. πρείρη) *ante dictum est*.

Ἐξεστὶ *licet*, minùs usitatum.

Ἐνδέχ) *fieri potest*, Subj. ἐνδέχ). Inf. ἐνδέχεσθ. Part. ἐνδεχόμενον ab ἐνδέχομαι *admitto*.

Ἔοικε

Ἔοικε *par est, videtur*, ab εἴκω *similis sum*. Compos. ἐπ-οικε. περσ-οικε *idem*. ἀπ-οικε *non par est*.

Ἔσῃ cum Compositis ἔνεσι, ἔξεσι, πάρεσι, πρόεσι, *licet*.

Ἔσῃ, Imp. ἦν. *Composita liguntur in* Præs. Imperf. Imperat. Inf. Part. ut ἔξεσι. Imperf. ἤξιεν. Imperat. ἐξέστω. Inf. ἐξεῖναι. Part. ἐξόν. Eodem modo formatur μέτεσι *interest*.

Κατέλαβε *accidit*, à verbo καταλαμβάνω *evenio*: sic ἐπέλαβε ab ἐπιλαμβάνω *attingo*, ἔτυχε à τυγχάνω *accido*. Part. πετυχών.

Λυσιτελεῖ *confert*.

Μέλῃ *curæ est*, Imp. ἔμελε. F. 1. μελήσῃ. I. 1. ἐμέλησε Opt. Æol. μελήσειε in C. Perf. μεμέληκε. Perf. M. μέμηλε. Pl.pert. ἐμεμήλῃ. Imperat. μελέτω. Inf. μέλειν & μελήσειν. Part. μέλων. Pr. paſſ. μέλῃ). Imp. ἐμέλε]ο. Subj. μέλῃ). Perf. μεμέλῃ). Pl.perf. ἐμεμέλε]ο r. *pro quibus ſæpius* μέμβλε) & μέμβλε]ο P. Imperat. μελέσθω Part. μεμελημένος. Comp. Μεταμέλῃ *pœnitet*, Imp. μετέμελε. F. 1. μεταμελήσῃ. Inf. μεταμελήσειν. I. 1. μετεμέλησε. Opt. Æol. μεταμελήσειε. Inf. μεταμέλειν. Part. μετεμέλων. Ἀμελεῖ) *cura nulla est*. Perf. ἠμέλη) ab ἀμελῶμαι *negligor*.

Ὀφείλῃ & ὀφέλε) *oportet*, I. 2. ὤφλῃς ab ὀφείλω *debeo*.

Ὄψε) *viſum fuerit*, ab ὄπτομαι *video* ‖.

Ῥᾴδιε *facile* vel *integrum est*, Opt. ῥᾴδιοι. Subj. ῥᾴδιῃ.

Παρέχῃ *licet*, Part. παρέχων.

Πέπρω) *fato deſtinatum est*, Pl. perf. πέπρωσ]ο. Part. πεπρωμένον per Sync. à πεπρά]ω *finio*, parùm uſitat.

Πέφα) *dictum est*, Imperat. πεφάσθω *dictum sit*, à πέφα) ‖.

Πρέπῃ *decet*, Imp. ἔπρεπε. Part. πρέπον, à πρέπω *decorus sum*.

Προσῆκε *convenit*, Imp. προσῆκε, à προσήκω *attineo*.

Σημαίνῃ *signum datur*, I. 1. ἐσήμηνε. Subj. σημήνῃ, à σημαίνω *signum do*. Comp. ὑποσημαίνῃ.

Συμφέρῃ *confert*, Imp. ξυμφέρει. Part. συμφέρον. F. 1. ξυνοίσῃ. Op. paſſ. συμφερόμενος, à συμφέρω *comporto*.

Συμβαίνῃ *contigit*, F. 1. συμβήσῃ) & συμβήσῃ. Perf. συμβέβηκε. I. 2. συνέβην. Part. συμβαίνον, συμβεβηκός, συμβάν, à συμβαίνω *contingo*.

Ὑπάρχῃ *licet vel necesse est*, Imp. ὑπῆρχε. Inf. ὑπάρχειν. F. 1. ὑπάρξῃ. I. 1. ὑπῆρξε. Part. ὑπάρχον, ab ὑπάρχω *sum*.

Ὑῃ *pluit*. Compos. ἐφύῃ *impluit*.

Φιλεῖ *solet*, Imp. ἐφίλῃ, à φιλέω *amo*.

Χρὴ *oportet*, Imp. ἐχρῆν vel χρῆν. F. 1. χρήσῃ. Inf. χρῆναι, pro quo etiam χρῆν ‖. Compos. ἀπόχρη *sufficit*, Imp. ἀπόχρη. F. 1. ἀποχρήσῃ. I. 1. ἀπόχρησε. Inf. ἀποχρῆναι & ἀποχρῆν. Item ἀποχρᾶ, ἐκχρᾶ & καταχρᾶ *sufficit*, F. 1. ἐκχρήσῃ, καταχρήσῃ. I. 1. ἐξέχρησε, κατέχρησε· hæc tria à χράω *commodo*.

Denique Perſonalia ferè omnia paſſiva & paſſivè ſignificantia formam Impersonalium induere poſſunt; ut φαίνε῀ται apparet, γέγραπται ſcriptum eſt, βέβροντα tonat, ἀστράπτει fulgurat, νίφει ningit, &c. Similiter & Participia Neutra Verborum Perſonalium; ut ἐπῆλθέν μοι, θοῦνόν μοι venit mihi in mentem.

*(P. 22.) *VERBALIA

Oriuntur à Temporibus (ſæpe inuſitatis) Indicativi abjecto Augmento, & Terminatione poſt Characteriſticam mutatâ. Fiunt ex tribus Perſonis ſingularibus Perfecti paſſivi, primâ tantùm reliquorum.

Ex Perfecto Paſſivo

Derivativa Terminationes hebent peculiares; *propter certam Characteriſticam, quam à Perſonis accipiunt; à ſingulis unam: nempe* ιâ, μ' 2â, σ' (ξ *etiam &* ψ, *in quibus* σ *includitur:*) 3ιâ, τ' *quæ tres facile inter ſe diſtinguuntur; & per eaſdem, utpote aſciticias, ab omnibus aliorum Temporum.*

A Primâ Perſonâ

Parturiuntur ferè innumera; in μα, μὴ, μὸς, μων, μονὴ, &c. pauciſſima in μὸν & μὸν, &c.

† *Sed δῶμος timor, δόμος monile.*

|| *Accentu diſcrepantia ab his & aliis Verbalium formis alibi quærantur in Tractatu Accentuum.*

† *Barytona dicuntur, quæ in priore ſyllabâ pictum habent accentum; diſſyllaba in penult. hyperdiſſyllaba in antepenult.*

Maſc. Oxyt. 1°. in †μὸς, ut ψαλμὸς pſalmus; 2°. in μὸς, ut χαρτμὸς figulus. Paroxyt. 1°. in μων, ut πνεύμων pulmo; 2°. in μαξ, ut κλίμαξ climax.

Fœm. Oxyt. 1°. in || μὴ (præcipuè impurum,) ut γραμμὴ linea; 2°. in μὴ, ut πλμὴν ſtamen; 3°. in μονὴ, ut πλησμονὴ ſatietas.

Neut. † Baryt. in μα, ut σφάλμα erratum, βρῶμα cibus, ποίημα poema. Oxyt. in μὸν r. ut ῥεῦμὸν remus.

Activè ſignificant ferè omnia in μὸς, μος, *& Adject. in* μων, *reliqua potius paſſivè.*

A Secundâ Perſonâ

Nonnulla in σ, ξ, ψ. plurima in α, ια, ις, ΘΙ, ιΘΙ, ιμΘΙ pauca in ων, ιας, ὄσωΘΙ, ανον, ας poſt σ, ξ, ψ.

Maſc. Parox. 1°. in ἰων, ut ἀγρεσίων agricola; 2°. in ἰας, ut πνιγερίας turbulentus.

Fœm.

‖ *Eadem differentia Accentûs observanda* Fœm. *est in verbalibus quibuscunque in ις, aliorum Temporum.*

Baryt. 1°. in α, ut δόξα *opinio*; 2°. in ις εως, ut ποίησις *poesis*, λῆξις *cessatio*, σκέψις *contemplatio*: sed ‖Oxyt. in ις ίδος, ut ἅψις *connexio*.

Paroxyt. 1°. in ία, ut δοκιμασία *probatio*; 2°. in η, ut ἄση *nausea*; 3°. in ίνη, ut αἰξίνη *ascia*.

Neut. Proparoxyt. in ανον, ut λείψανον *reliquiæ*; Baryt. in αξ, ut κτίσαξ *cultellus*.

Varii generis,

Oxyt. in σ, ξ, ψ, monosyllaba, ut χρὼς *color*, κλὴς *clavis*, &c. δὶξ *vermis*, φρὶξ *spuma maris*, &c. σὴψ *seps*, ῥὶψ *vimen flexile*, &c.

in ὴς & ὼς, composita præcipuè ab α, ut ἀκμὴς *indefessus*, ἀγνὼς *ignarus*.

Paroxyt. polysyllaba in ξ vel ψ, ut κήρυξ *præco*, ἕλιξ *volumen*.

Proparoxyt. in ιος, ιμος, ίσωος, &c. ut καθάρσιος *purgatorius*, ὁρώμενος *visibilis*, ἀνόσιος *herilis*, &c.

Varii accentûs in ος, ut πίλος *galerus*, ἅψος *compages*, καμψὸς *curvus*.

Hæc verò possunt deduci à Fut. 1. activo, quoniam utriusque Characteristica est eadem.

Activè, pleraque in α, ία, ις, ίας, ιος, ίων: passivè potius reliqua.

A Tertiâ Personâ

Penè innumera in της, τωρ, τις, τὺς τερς, τέος, τύς: multa in τὴ, τὼ, τερα, θερα, τις, τὸν, ῥον, θερν, τίειον.

Masc.

Oxyt. 1°. in της, ut δοτὴρ *dator*; 2°. in τὺς, ut χειστὺς *unctus*; 3°. in τερς, ut ἰατερὺς *medicus*; 4°. in τὶς oxyt. hyperdissyllaba, ut ποιητὴς *poeta*; paroxyt. dissyllaba, ut δεικτὴς *demonstrator*.

Paroxyt. 1°. in τωρ, ut ῥήτωρ *orator*; 2°. in τέος, ut γραπτέος *scribendus*.

Fœm.

Oxyt. 1°. in τὺς, ut ὀρχηστὺς *saltandi ars*; 2°. in τὴ, ut ὠρτὴ *ortus* (ς pro η pag. 104.) 3°. in τὼ, ut Ἐρατὼ *Erato*.

Paroxyt. 1°. in τερα, ut ὀρχήστερα *orchestra*; 2°. in θερα, ut κολυμβήθερα *piscina*.

Baryt. in τις τιος, ut λῆστις *oblivio*: sed τὶς & τεὶς ίδος, ut ῥυτὶς *ruga*.

Neut. { Oxyt. in τὸν, ut φυτὸν *planta*. Baryt. 1°. in ῆον, ut δίδακτρον *minerval*, &c. 2°. in θεον, ut βάθεον *ſcala*. 3°. in ῆλον, ut ῥύηθλον *ortus*. 4°. in πειὸν, ut πο῀ήπειον *poculum*.

Activè pleraque in τὴς, τως, τις, ῆος, πις· *cætera potius paſſivè. In* ῥεγ. *finita* locum, *in* τυς *poetica* artem *denotant.*

A cæteris Temporibus

Derivata non conſtituunt diſtinctas claſſes, quia vel numero pauca ſunt, vel terminatione certâ non diſtinguuntur.

Ex Perfecto act. & Indefin. 1. *manantium numerus perexiguus eſt, terminatio diſtincta propter Characteriſticas* χ, φ, κ, δ, *&c. literas aſcititias.*

Ex Perf. activo Oriunda, ante Terminationem habent

K, ut φείκω, ἶα, *horror*, &c. λάχὸς, ὰς, *albus*, *a*, &c. κ ſæpiſſimè pro χ, ut φυλακὴ *cuſtodia*, μαλακὸς *mollis*, &c.

X, ut δίδαχὴ *doctrina*, μάλαχὴ *malva*. pag. 106.

Φ, ut βλέφαεον *palpebra*, βλέφαειες *cilium*, κρύφιος, αῦς *occultus*, κυφὸς *incurvus*, κύφων *cataſta*, κόλαφος *colaphus*, &c.

Ex Indefin. 1.

Pauciora: ex act. θήκη *repoſitorium*; paſſ. ςαθεὸς *ſtabilis*, ἑφθὸς *coctus*.

Ex Præſ. Indefin. 2. act. Perf. Med.

Ingens exoritur multitudo Verbalium, quorum Terminatio & Characteriſtica minùs inter ſe diſcrepant. Quædam tamen orta ex Indef. & Perf. medias Vocales habent inter ſe diverſas; Conſonas verò & Vocales diverſas à Verbalibus Præſentis: juxta Reg. 1ag. 44. 51.

Maſculina Oxyt. in δὸς (*fiunt potiſſimum*) à †P. M. ut πιμδὸς *ſector*.

† P. *ſignificat Præſens.* P. M. *Perfect. Med.*

Rariùs à P. ut ἐπουγδὸς *qui rem ſummo ſtudio urget*; & ab I. 2. ut πομδὸς *pollinctor*.

Baroxyt. 1°. in ίας, υ, à P. ut ἐυνίας *eunuchus*; ab I. 2. ut πομίας *promus*; à P. M. ut ἔῳίας *altilis*. 2°. in ης, υ, à P. ut κλέπτης *fur*, &c. 3°. in ης, ῆ, à P. ut βέμης *bulcus*; ab I. 2. ut φάρμης *ſol*.

Fœminina Oxyt. in ὼ, à P. ut πειθὼ *ſuadela*; in ἑδὼν vel ηδὼν, à P. ut σηπεδὼν *putredo*. τρηχεδὼν *teredo*.

Paroxyt. 1°. in ία, à P. ut θεὰ *ſpectaculum*; ab I. 2. ut ἰδέα *idea*. 2°. in ία, à P. ut φιλία *amicitia*; ab I. 2. ut ἁμάρτια *peccatum*.

Baryt. in ις, à P. ut δώμαμις *poteſtas*; ab I. 2. ut χάρις *gratia*; à P. M. ut μῆνις *ira*.

Varii

Varii Accentûs;

In α
- Baryt. à P. ut ὀΐζα *assula*, &c.
- Oxyt. à P. M. (præcedente ‖ ϱ Thematis,) ut φθορεὺς *corruptus*.
- Paroxyt. in εία, à P. in έω, ut βασιλεία *regnum*; reliqua sunt proparoxyt. ab I. 2. ut ὠφέλεια *utilitas*, &c.

† *Sed* ἕδρα *sedes.*

In η
- Oxyt. (præeunte Characteristicâ Temporis) à P. ut ἀνωμαλὴ *minæ*; à P. M. ut τομὴ *sectio*; ab I. 2. ut φυγὴ *fuga*.
- Paroxyt. reliqua 1°. in άνη à P. ut ϑηλάνη *cos*; ab I. 2. ut κοπάνη ‖. 2°. in λη (non præcedente ω) à P. ut ζεῦ̓λη *jugum*, αἰθάλη *fuligo*, † ξυνήλη *radula*. Sed Oxyt. in ωλὴ, ut ἐυχωλὴ *preces*.

‖ *Sed* ζοανή.

† *Sed* ϑυμὰ *sacrificium.*

Neutra

Proparoxytona ferè omnia in ον, eaque 1°. in αον à P. ut σπέπαγον *falx*; ab I. 2. ut κόπανον *pistillum*; à P. M. ut χόανον *vas fusorium*. 2°. in ιον à P. ut ἐρείπιον *rudera*, &c. 3°. in λεν præcedente α, ε, ω, à P. ut πτύαλον *sputum*, &c. εἰκελον *imago*, &c. εἴδωλον *idolum*; & λιον ab I. 2. ut ἑδώλιον *sedes*.

Antecircumflexa in εῖον, à P. ut μαν]εῖον *vaticinium*.

Barytona in υ, à P. ut γλάφυ *antrum*; à P. M. ut δόρυ *hasta*.

Varii Generis & Accentûs

In ϱ

1. *Præcedente Characteristicâ Temporis:* à P. ut βοηδὸς *auxiliator*, πλῆθϱ *multitudo*, &c. ab I. 2. ut ζυγὸς *jugum*, ἄγγελϱ *nuntius*, &c. à P. M. Baryt. Substant. si passivè significent, ut λόγϱ *sermo*. Oxyt. si significent activè, ut σκοπὸς *speculator*: item Adject. ut λοιπὸς *reliquus*.

2. Præcedente quâvis aliâ literâ.
- Oxyt. 1°. in λὸς à P. ut ἀπατηλὸς *fallax*; ab I. 2. ut ἁμαρ]ωλὸς *peccator*. 2°. in νὸς à P. ut τιτανὸς *jucundus*; ab I. 2 ut πιθανὸς *persuasorius*. 3°. in ρὸς à P. ut λαμπρὸς *splendidus*. 4°. in τὸς ‖ ab I. 2. ut κοπί]ὸς *planctus*; à P. M. ut τοκί]ὸς *puerperium*.
- Paroxyt. in λέϱ à P. ut ϑηλέϱ *acutus*; ab I. 2. ut καμπυλέϱ *incurvus*.
- Proparoxyt. innumera in ιϱ, ιμϱ, &c. à P. ut ἄρκιϱ *sufficiens*, δόκιμϱ *probatus*, &c. pauca in αλϱ à P. ut διδάσκαλϱ *præceptor*.

‖ *Sed* καμάτϱ *labor.*

Pauciora

Pauciora ſequentia:

In *λω* Paroxyt. à P. ut *ἄρλω qui fari cœpit.*

In *ξ* Oxyt. monoſyllaba, præcipuè à P. M. ut *φλὸξ flamma:* ſic Comp. ut *ἀποῤῥὼξ abruptus:* Paroxyt. reliqua, à P. ut *λάλαξ loquax*, &c.

In *ῤ* Oxyt. 1°. in *ὴρ*, à P. ut *αἰθὴρ æther* vel *caligo*; 2°. *ὸῤ*, ut *φθεὶῤ pediculus:* Paroxyt in *ωρ*, à P. ut *ἔλδωρ* vel *ἐλδώρ desiderium*; ab I. 1. ut *ἔλωρ præda:* Baryt. in *αρ*, à P. ut *ἀλοίφαρ unguentum*, &c.

In *ας, ης, υς, ως, ως·* Imparisyllabica, 1°. in *ας* Oxyt. Fœm. à P. ut *βοσκὰς paſcens*; ab I. 2. ut *φυγὰς profugus*; à P. M. ut *ἀμοιβὰς alterna.* Baryt. Neut. à P. ut *λέχας pellis*, &c. 2°. in *ης* Oxyt. Adj. à P. ut *ζωσπὴς continuus*; ab I. 2. ut *ἐλλιπὴς defectivus*: 3°. in *ὺς* Oxyt. Adj. à P. ut *βειδὺς ponderoſus*, &c. Paroxyt. Subſtant. à P. ut *ἄλυς oberratio*: 4°. in *ως* Paroxyt. à P. ut *γέλως riſus*; ſed *αἰδὼς verecundia*: 5°. in *ῦς* Oxyt. à P. M. ut *ὀδοὺς dens.*

Verbalia Anomala

Paucula videntur alio modo deduci; ut *ὗσὶς pluvia* ab *ὕειν* *βίεθρον* & *ῥέεθρον fluentum* à *ῥέειν*· *ἴδμων ſciens* ab *ἴδμεν* (pag. 86.)

Nonnulla retinent Augmentum; ut *ἐσθὴς veſtis* ab *ἕσμαι.* Alia Dialectum; ut *φάσμα ſpectrum* à *πέφασμαι· ὀδωδὴ odor* ab *ὄδωδα.*

A quibuſdam auferuntur, aliis inſeruntur, in nonnullis mutantur Vocales vel Conſonæ.

1°. Auferuntur; *ε*, ut *πίστις fides* à *πέπεισμαι· η*, ut *φίλτρον philtrum* ‖Vide à *πεῖλη*· *μ*, ut ‖ *ἀλοιμὸς tectorium* ab *ἤλειμμαι· σ*, ut *γόμφος* infrà. *μὴ ſententia* ab *ἔγνωσμαι· υ* & *σ*, ut *κρότος pulſus* à *κέκρυκται.*

2°. Inſeruntur; *υ*, ut *κραυγὴ clamor* à *κέκραγα· κυρὸς tonſura* à *κέκορε· γ*, ut *βρόγχος guttur* à *βέβρεχα*, ſic *σφῆνξ fulcrum*, &c. *θ*, ut *σταθμὸς ſtatio* ab *ἔσταμαι· ν*, ut *τέκνον filius* ab *ἔτεκον· σ*, ut *μνῆσις memoria* à *μέμνημαι· τ*, ut *ἀτμὸς flatus*, *ἀΰτμιλα halitus*, ab inuſitat. Perf. Verborum *ἄω*, *αὔω.*

3°. Mutantur; *α* in *ω* vel *ο*, ut *ἀγωγὴ ductio* ab *ἦγαγον· ὄρχαμος princeps* ab *ἄρχω· ε* in *ει* vel *ι*, ut *οἰκτείρμα*, *οἰκτιρμὸς miſericordia* ab *ὠκτέιρμαι· η* in *ε*, *ω*, ut *γένεσις generatio* à *γεγένημαι*, *ἀρωγὸς* & *auxiliator* ab *ἀρήγω. ω* in *ο*, ut *βίος* & *vita* à *βεβίωκα· ο* in *ω*, ut *δωτὴρ dator* à *δέδοται· ει* in *οι*, ut *ἀλοιμὸς tectorium* ab *ἤλειμμαι· ὁ* in *ε*, ut *σπεδὴ feſtinatio* à *σπέδω· γ* in *χ*, ut *δραχμὴ drachma* à *δέδραγμαι· μ* in *ν*, ut *παίγνιον ludicrum* à *πέπαιγμαι· χ* in *κ*, ut *ῥάκος* & *lacera veſtis* ab *ἔῤῥηχα* (verſo etiam *η* in *α*·) *ϛ* in *π*, ut *σκαπάνη foſſorium* ab *ἔσκαφον.*

In Verbalibus 1*a perſonæ Perf. paſſ. reſumitur quandoque ε pro α*, ut *δρέμμα*, *πόιεμα*, *à τίθεεμαι*, *ἔπαεμαι· & conſona Thematis interponitur ante μ&*, *ut ἀεδμὸς* irrigatio *ab ἧμαι.*

Interdum

Interdum mutatur ſpiritus, ut ἁρμὸς compagmentatio ab ἄρω· ὅρμος monile, & ἔρμα fulcrum ab εἴρω· tranſponuntur etiam literæ, ut φάσγανον gladius ab ἔσφαγον.

Ex Verbalibus orta

1°. Oxyt. Maſc. in ικὸς, ὼν, &c. Fœm. in υλὶς, τειὶς, &c.
2°. Paroxyt. Maſc. in πίας, ώδης, ες purum, &c. Fœm. in τερ, ἴνδα, ὁτης, ία, ύτης, οσυνη, ήλη, &c.
3°. Proparoxyt. Maſc. & Neut. in ος & ον (præcipuè purum), & ὅσυνος, ὁσυνον, &c. Fœm. in εια, τειρα, τέρεια, οιγα, &c.
4°. Antecircumflexa in αῦος, εῖον, &c. Barytona in αος.

Derivantur hæc ex Recto vel ex Genitivo.

Ex Recto

Verbalia in
- της
- της vel τηρ
- ὺς, έος
- ος
- ις vel ος

parturiunt alia in
- τις, τειρ (pag. 22.) τεια, οιγα (pag. 23.) υλις (pag. 24.) &c.
- τειρα (pag. 23.)
- εια, ut ἀμέλεια negligentia ab ἀμελὴς· quædam in ια, ut δυσπραξία infelicitas à δυσπρηξής.
- ότης, ut περπότης jucunditas à περπνός.
- ία, ut ἀγγελία nuntium, item ἀγγέλεια (pag. 23.) ab ἄγγελος· πεῖθω πειθὼ à πειθὼ· præcipuè Compoſita ab α δυς & δι, ut ἀπιστία incredulitas, εὐταξία ordo ratus.

Finita in ασις *Activæ ſignificationis, parturiunt alia in* αία *ſignificantia Paſſivè*; *ut* θέρμανσις calefactio, θερμασία calor.

Ex Genitivo

Verbalia in
- της
- πως
- μα

parturiunt alia
- pauca in τέρεια (pag. 23.) in τειὶς, ut βλυσηεὶς ſcaturiens quaſi à βλυσήρ. Multa in τήειος, εα, εον, ut σωτηείος, εον, ſalutaris, ſalutare, σωτηεία ſalus à σωτὴς, ῆρος.
- quædam in τοεία τόειον, ut ἱστοεία hiſtoria, ἰσόειον argumentum ab ἴστωρ, ορος.
- in πίας, ut βαυματίας ſaucius à βαῦμα, ατος· in τδις, ut γραμματὶδις ſcriba à γράμμα, ατος.

Localia

Localia in ὠν fiunt ex Genitivo pl. ut κλαυθμῶν *locus flentium*, à κλαυθμὸς, οῦ.

E Recto vel Genitivo derivantur multa.

In ικ⊖ *præcipuè ex Recto* in ης vel ⊖, ut κριτικὸς *criticus* à κριτὴς, λογικὸς *rationalis* à λόγ⊖· plura *ex Genitivo* à μὼν μον⊖, ut ἡγεμονικὸς *princeps* ab ἡγεμὼν μον⊖; & ab ωρ ορ⊖, ut ῥητορικὸς *rhetoricus* à ῥήτωρ ορ⊖, &c.

Derivativa quæcunque in ικ⊖, *præposito* α, abjiciunt ικ, & retrahunt accentum, ut ἄλογ⊖ *irrationalis* à λογικός. Itaque voces illæ Ciceronis (ad Attic. 8.) ἀποληπτικώτατ⊖ & ἀσεπτικώτατ⊖, & apud Laertium (l. 7. Cleanthes) ἀφύσικ⊖ *ineptus, obtusæ indolis*, videntur depravatæ.

In ὁσυν⊖, οσύνη, ὁσωσυν· *ex Recto* in ⊖, ut γηθόσυν⊖ *lætus* à γῆθ⊖· plura *ex Genitivo* à μων μον⊖, ut μεμοσύνη *memoria*, μεμόσωσυν *memoriale*, à μνήμων ον⊖, &c.

In εις purum, ώδης, ώτης, &c. *ex Recto*, ut τιμήεις *honorabilis* à τιμὴ, καματώδης *laboriosus* à κάμα⊖, ἀγγελιώτης *nuntius* ab ἄγγελ⊖· *ex Genitivo*, ut φλογόεις *flammeus* à φλὸξ γ⊖, αἱματώδης *sanguinolentus* ab αἷμα⊖, &c.

In α, η, ις, (pag. 22.)

Innumera denique alia diversimodè variata in ⊖ & ον (præcipuè purum) juxta has formas: ut δεσμὸς⊖ vinctus, κηδειὸς charus, ἀμοιβαῖ⊖ mutatorius, κρατεὸς fortis, γελοῖ⊖ ridiculus, αἰδυ̃ηλὸς verecundus, κονίσαλ⊖ pulvis, τρόπαιον *trophæum*, μνημεῖον monumentum, ῥησίδιον dictiuncula, *&c.*

† (pag. 22.) † Participialia

Ex Participiis oriuntur.

1°. Absque omni Mutatione, ut ἄρχων *princeps*, παρεσὰς *postis*, εἱμαρμένη *fatum*, &c.

2°. Mutato

Accentu: ut δεξαμενὴ *receptaculum*, δρᾴκων *draco*, &c.

Inflexione: ut αἴθων ων⊖ *ardens*, κυὼν *canis*, καύσων *æstus*, σταγὼν *stilla*, &c.

Accentu & Inflexione: ut ἀρηγὼν όν⊖ *auxiliator*, κλὼν ωνὸς *surculus*, κλύδων ων⊖ *fluctus*, &c.

Intermediis etiam literis, ut ἀηδὼν *luscinia*.

Terminatione: *Oxyt.* in ὶς paragog. ut ἀλεξητήριος *propulsatrix*: in της, της, ut ἑθελοντὴς, της, *voluntarius, ria*; *paroxyt.* in ἱα. ut οὐσία *substantia*; *properoxyt.* in ι⊖, ut ἑκουσίι⊖ *voluntarius*.

His adde, ἀπατεὼν *deceptor*, ἄσμεν⊖ *gaudens*, ἀλέξατ⊖ *defensorius* à Genitivo ἀλέξατος, &c.

ADVER-

ADVERBIA.

Primitiva

Oxyt. Ἀεὶ, δῖς, ἔγγυς, ἐγγὺς, ἔπειτ᾽, λάξ, μὰ, μὴ, νὰ, νὴ, ναὶ, οἷς ὀλὲ, πάλιν, ῥᾳδὶν, χαμαὶ, χθὲς, χθεὶς, ὡς, ὧαὶ, ἰὲ, &c.

Item postpositiva: γε, γ᾽, μὲν, μενοῦν. Poetica, ἄλλ, ἄλλ᾽, ἀτὰρ, ἀτὰρ᾽, ἐπὶ, ἐπὶ᾽, ἰὼ, &c. Δὴ præpositiva.

Paroxyt. ἄγαν, ἄλις, ἅμα, ἄνδ᾽, ἄπαξ, ἄρτι, ἄσσον, ἄχρι, ἔστε, ἔτι, ἕως, ἦδη, ἡνίκα, ἡῆμα, θᾶμα, ἵνα, ἵκταρ, λίαν, μάλα, μέτιμι, μέχρι, μόλις, ὅτε, πάλιν, πάλαι, πέρσαν, πίλας. Poet. ἄρχι, ἄντα, ἄτερ, μέσφα, νόσφι, ὄφρα, παρέκα.

Properoxyt. αὖειον, ἕνεκα, πέρυσι.

Circumflexa: αὖ, εὖ, εἰκῆ, ἐκεῖ, μᾶλ, νυῖ, οἶ, ὦ, φεῦ, ὤ, ἰοῦ, &c. ὦν *Ion.* Poet. ἢ, αἲ, ἰοὺ, &c.

Antecircumflexa: ἄρα, δεῦρο, νῦν, οὖτε. Poet. αἶψα, εἶθαρ, εὖτε, ἦκα, ἡμῶν, ἶρι, τῆλε.

Carentia Accentu: ἄς, τοι, &c.

Poterant ex his quædam aliunde deduci, nisi quod minus utile fuerit eorum origines curiosius perscrutari.

Particulæ in Compositione præfixæ.

Ἀει, † βυ, ἐει, ζα, λα· item δα, λι, (*cæteris rariores*) adaugent significationem, & retrahunt plerumque accentum; quorum exempla rariora sunt apud oratores, ut ἀειδάκρυς *valde lachrymosus*, βύπαις *grandis puer*, λάϛρος *nimium vorax*: cætera apud poetas, ut δαφοινὸς *valde cruentus*, ἐειαύχην *altæ cervicis*, ζάδεος *admodum divinus*, λιλαίομαι *valde volo*. Ἡμι significat *semi*, ut ἡμιθανὴς *semimortuus*.

† *Affertur & ἴππο, ut ἱππογυάμων quæ magnificè de se sentit.*

Νὴ & νᾶ (*particulæ poeticæ*) privant, ut νηκερδὴς *non lucrosus*, νέφος *nubes*; rarissimè augent, ut νήδυμος *valde dulcis*, νήκουστος *late fluens*.

Particula δυς, *difficultatem* seu *malignitatem*; Adverbium εὖ, significat *facilitatem* seu *benignitatem*: ut δυσάλωτος *capitu difficilis*, εὐάλωτος *capitu facilis*; δυσμενὴς *malevolus*, εὐμενὴς *benevolus*.

Particula α est vel
- Privativa στερητικὴ, pro ἄνδ᾽; ut κακὸς *malus*, ἄκακος *innocens*; ὁρατὸς *visibilis*, ἀόρατος *invisibilis*.
- Conjunctiva ἀθροιστικὴ, pro ἅμα; ut ἄκοιτις *consors lecti*, ab α & κοίτη *lectus*.
- Intensiva ὀλοτικὴ, pro ἄγαν; ut ἀτενὴς *valde intentus*.
- Redundans πλεοναστικὴ, ut σάλπις, ἄσαλπις *sci. a.*

Particula

Particula α sæpe adsciscit ν ante Vocalem, ut ἄξιος *dignus*, ἀνάξιος *indignus*, &c. ante Consonam, interdum γ vel μ pro ν, ut ἀγνοέω *ignoro*, ἀθέμιστος *immortalis*: Ἕλ etiam assumit γ, ut ἐλίσσω *valde sonorus*: ἀλαν retinet vel abjicit ν, ut ἀλάνιφος *valde nivosus*, ἀλάκλυτος *percelebris*, ἠάντιος (η pro α) *admodum divinus*.

Derivativa.

1. Nulla facta Mutatione.

Imperativi Verborum, & Casus Nominum migrant frequenter in Adverbia.

1°. Imperativi: ἄγε, εἶα, ἔα, ἀμείλιξ, &c.

2°. Nomina in Recto vel Obliquo utriusque Numeri:

In Recto; Adjectiva neutralia non rarò fiunt Adverbia, ut ἐξὸν, δηντεκὲς, ἄειστα, μᾶζον· duo etiam masculina ἐυδὺς, ἰδύς. Substantiva admodum pauca, ut ἦμαρ *Hesiod.* μέγαθος *Herodot.*

In Obliquis; Substantiva vel Adjectiva, præsertim fœminina, Adverbiorum naturam induunt:

In Gen. ut ἅπαντος, ὀλίγου. Dat. ut αὐτῇ, ἰδίᾳ. Accusat. (præpositio sæpius Articulo, ut δωρεὰν, ἢ ταχέως.

Adjectivis accenseri possunt Articuli, Pronomina, & Participia, in Casu sæpius obliquo; ut τῷ, ἅπερ, Συμελόντι, &c.

2. Facta Mutatione.

Oriuntur Derivativa tum ex Adverbiis, tum ex aliis quibuscunque Dictionibus.

Mutantur Accentus vel Spiritus: ἄλιδις, ἐκονλὶ, σφόδρα, ὄγε, ἦσυχᾷ, ἑκὸν, *Hesiod.*

Adduntur in initio

1. Literæ, π, τ, ut πῶ, πότε, πῆ, πῶς, &c. τέως, τλωίκῳ. Post πᾶμος, πόρες, &c.

2. Syllabæ; ut ὅπως, ὅπου, ὁπηνίκα, &c.

Huc referri possunt Composita; ut ἐνεγκὺς, πεζέπαλαι, ἀμάπαλιν, παγκὰκ, πεζέτεια, διαπαντὸς, κατόπιν, &c.

Variantur Syllabæ in medio: cujusmodi pleraque sunt poetica, ut ἔκπλε vel ἔκπλε ab ἐκονλὶ· βίμφα (ab ἐρίφω)· μίγνυθα (à μιμίγνυθα ‖)· πεζέχνυ (à πεζὸς & χόνυ)· item ἄφνω (quasi à φαίνω *per Metath.*)

In Fine: per Ablationem fiunt nonnulla; ut ἄνεω ab ἄνεως, ἀναμίξ ab ἀναμίμιξα. Per Adjectionem aut Variationem longè frequentissima.

Oxyn

Oxyt. in ί, ut γυνὶ, πρεσβί· (pleraque ex Ω facta, ut) ἀοιδῶ, ἀκουστῶ· in η, ut γενεσῆ· in ση, ut ἐκλιπεσῆ· in οι, ut πανδημεί· in δην, ut ὁμοθυμαδὸν· in ξι, ut ὀβελίξ· in γξ, ut ἀμοιζαδὶς· in πλω, ut ἐξελογπλώ· Rariora in δι, ut δηλαδή· in ξυ, ut μετοπίξύ· in κρυ, ut ἀνδρικρύ· in τος, ut ἑκάστος· in υς, ut μεσημβρὺς· in εἰν, ut δημόν

Accentu discrepantia ab his & sequentibus formulis quærenda sunt in tractatu accentuum.

Paroxyt. exeuntia in αρ, απυ, ποι, πω, τοι, ut ὥσπερ, δήπουθεν, ἀμυγδάλεος, ἄπυρος, ἤτοι· in ιω, ut βύζιον· in δίω, ut ἄρδην· in ω, ut ἄνεω· in άκυς, ut ἐπτάκις· in ίκη, ut αὐτίκα. Pauciora in ίνδην, ut πλατύνδην· in δρα, ut ὑπόδρα· in θρα, ut λάθρα· in υ, ut πάνυ (& πάσχυ P.) in ος, ut πάρος· in ως, ut γύκλως· in ρω & σω, ut πόρρω per Metaph. & πρόσω (à πρός·) in ης, ut ἐξαίφνης (ab ἀκφαίνω,) pro quo ἐξαπίνης (quod magis poeticum est) per Dialys. & Metath.

Proparoxyt. in ον, ut ἐνώπιον, σήμερον· in ε, ut ἑκατέρωσε, ἴκλοσε P. (mutatâ etiam literâ præeunte in τ, ut) πάλοτε, ὁπίσσε· in αχα, ut πίνταχα· in ερθε, ut ἔνερθε· Poetica in υδις, ut ἄμυδις· huc refer ἀγλαϊκρυς.

Circumflexa: in ῦ, αχῦ, αχῆ, αχῶς, ut ἀγυχῦ, παλαχῦ, παλαχῆ, παλαχῶς.

Antecircumflexa: composita ab οὖ exeuntia in ις, ut αὗτις, αὖθις· ab ἥμερ, ut ἐνθύμαρ, &c. item δῦτα, τῆτα, τῆτες, &c.

Varii Accentûs: in ας ex Genit. pl. in ων, (servantia accentum primitivi,) ut ἀκειζῶν, ὑδρέων· in δε, ut κρύδα, ἀνάφαλδα· in ας, ut ἀνδρογυνὰς, ἀστέμας· in ις, ut ἀμφὶς, μόγις· in η, ut ἑωσινὴ, πάλλη· in οι, ut ἀρμοῖ, οἴκοι.

Barytona finita in

Δε, γε, δε, || θεν, θι, ζε, τε· & poet. in κε, φι, plerumque sequuntur accentum dictionum quibus adduntur, ut οἴκαδε, || *Significantia*
εὖγε, ἔγωγε ||, ἄγωθεν, οἴκοθι, Ἀθήναζε, ἔφαγόσε, ἄλλοτε, εἰσόκε, εὐνῆφι· α præcipuè ex neutris in έα, (abjecto ς), ut τάπα, ὦκα, ἄμυια, &c. || *Sed δηδέ.*

de, ex.

Nonnulla sunt dicatalecta, finita plerumque in consonam ante vocalem, & in vocalem ante consonam.

Ante consonam { ὔ, interdum ὔχ / ὕπω } ante vocalem { ὕκ, ante aspiratam ὑχ· / ὕπως, sed ὕπων ante utramque.

Ante consonam { ἄχρι. μέχρι (interdum ἄχρι ante ὔ, ῆς, &c.) } ante vocalem { ἄχρις, μέχρις.

Ante consonam { Poet. in δε, κε, φι, ὄπιθε, εἰσόκε, νόσφι } ante vocalem { in θεν, κεν, φιν, ut ὄπιθεν, εἰσόκεν, νόσφιν.

Legitur ὔ ante Vocalem, Ιλ. β. v. 392.

Ante

Ante utramque πέραν, ἰδύς, ἀτρέμας, & poet. μεσηγύς, μεσηγύθι ante Conſonam frequentiùs πέρα, ἰδύ, ἀτρέμα, μεσηγύ, μεσηγύ. Apud poetas ſæpe σ finale abjicitur ex ἀκμὴς ante Conſonam, ut πολλάκι, ὀνιάκι· negligitur etiam σ ante ϑεν vel ϑε, ut ὁπισϑεν ε, ὄπισϑε ε, ab ὄπις· ἔκλοϑεν ε, ἔκλοϑε ε, ab ἔκπτὸς, &c.

Quædam terminantur in ὶ & οἰ, ut ἀναιμωλὶ & ἀναιμωλοί.

Adverbia quædam ſpecialem habent Comparationem: formant enim

Comparat. { Paroxyt. in τέρω Antecircumflex. in ον præcedente duplici τ], ος, λλ. } Superlat. { Parox. in τατω, ἄγχω, ἀγωνιτέρω, πάτω, πέρα, αὐτέρω, τάτω, πάρᾳ, οὐτέρω, τάτω. Proparoxyt. in ιστα, ut ταχὺ, θᾶττον, θᾶσσον, τάχιστα· μάλα, μᾶλλον, μάλιστα.

Pro Varietate ſignificationis Claſſes Adverbiorum conſtituì poſſunt penè innumeræ, quarum inſigniores brevitatis causâ reduci poſſunt ad duo ſumma Genera, Qualitatis & Quantitatis.

QUALITATIS ποιότητος. Primit. ut ἐῦ *bene*, λᾶξ *calcè*, ἴφι *fortiter*, εἰκῆ, μάτην, ματαίως *fruſtra*, ἠρέμα *quietè*, ἐτὸς *temerè*.

Derivativa; pleraque orta ex neutris, ut ὀξὺ *acutè*, ἄριστα *optimè*, ὁποῖα *qualiter*, &c. in ως, ut ἀκριβῶς *accuratè*, παραβόλως *temerè*, ἀσφαλέως *firmiter*, πῶς *quodammodo*, ὅπως *quoquo modo*: pleraque in ι (non paragogico.) ut ἑκασὶ (ἕκαστι vel ἕκαστα P.) *ſpontè*, ἀκονιτὶ *ſine pulvere*, ἀκροποδιὶ *ſuſpenſo gradu*: in ιστι, ut ἀνδρειστὶ *viriliter*: in αι, ut ἀναιμωλοὶ *ſine ſanguine*: in δὴν, ut ὁμοθυμαδὴν *unanimiter*: in δην, ut ἀρδὴν *altè*: in τίων, ut ἐϑιζοντιὼ *ultrò*: in ξ, ut ὀδὰξ *mordicus*, ἀναμὶξ *mixtim*: in δις, ut ἀμοιβαδὶς *viciſſim*: in δα, δε, α, ex Verbo præcipuè oriunda, ut κρύβδα *occultè*, ἀναφανδὰ *manifeſtò*, ταῦρόδερα *torvè* (ab ὑφοράω,) κρυφα *occultè*, σῖγα *tacitè*.

Innumera item alia incertæ Terminationis, qualia ſunt δωρεὰν *gratis*, ἡσυχῇ *quietè*, αὐτοποδία *pedibus tantum utendo*, ἐμοὶ congruenter, πῃ *quodammodo*, ὅπῃ *quoquo modo*: Poet. ἀλεὸν *miſerabiliter*, ἀνεὼ *mutè*.

Compoſita ἐξεπιτηδὲς *data opera*, διακενῆς *inaniter*, παραβόλως *temerè*, ἐπαυλοφώρῳ *in ipſo facto, manifeſto*, ἐκποδὼν ἐ via, ἐμποδὼν *impedimento*, ἀμφὶς ἐ re, ἔμπαλιν, ἀνάπαλιν ἐ contrario, ἀμαχὶ, ἀμηχέπη, ἀμηχέπως, ἀμωσγέπως *quodammodo*, ἀμωγέποι *uno modo*, ὁπηδήν, ὁπηδήποϑεν, ὁπωσδή, ὁπωσδήποτε, ὁπωσδηποτοῦν, ὁπωσοῦν (vel ὅπως ἂν,) ὁπωσιοῦν, ὁπωσδήποτε *quomodocunque, utcunque*, ἀτρέμας *intrepidè*; Poet. μεύχυν *in genua*, κὰδ δύναμιν *pro virili*.

His adde formulas propter significationem adverbiales, ὅπη ἔν, ὅπη ἄν, ὅπη ποτὲ, ὅπως ἄν, ὅπως ποτὲ quomodocunque, ἤδη ὅπη, ἔστιν ὡς quodammodo, ὅπως ἔτυχε, ἐκ τῆς εὐδίας, ἐκ τῆς παροδόλως temere, ὃν τρόπον quemodo, ὁτιοῦν τρόπον, ἔστιν ὃν τρόπον quomodocunque, ἐς τὸ φανερὸν, ἐν τῷ φανερῷ, ἐμφανῶς, vel φανερῶ, ἐν τῷ φανερῷ vel ἐμφανεῖ, πρὸς vel ἐς τὸ φανερὸν manifesto, ἐκ τῆς ἀνθρώπου, ἐξ ἀνοσοδοκήτε inopinato, ἐκ ταὐτομάτε fortuito, ἐκ τῆς πεδαρρήκοτος confidenter, ἐξ ἐπιῤῥοῆς sponte, πρὸς ἀλλᾶ, πρὸς κακῶ, εἰς κακὸν, ἐν κακῷ, πρὸ ὁδῦ commode, πρὸς κακῦ incommode, πρὸς τρόπου, κατὰ τρόπον decenter, ἀπὸ τρόπου indecenter, πρὸς ὀργὴν iracunde, ἐν δίκῃ juste, κατ' ἀκρίδειαν diligenter, παρ' ἀξίαν indigne, ἐκ τῆς παιδιᾶς serio, πρὸς ἀλλήλων mutuo, ἐπὶ ματαίῳ frustrà, πρὸς ὁδὸν congruenter, &c.

Referuntur ad hoc Genus duæ aliæ classes:

Similitudinis ὁμοιότητος. ὡς ut, interdùm *sic.* Derivat. οἷον, οἷά, οἷως *quasi*, ut, (interdum *sic*) ὅτου, ὅτους, ὅτοσι *sic*, ὁμοίως *similiter*. Compos. ὡσεί, οἱονεί, ὥσπερ, ὡσπερεί, ὅσπερ, καθό, καθάπερ, καθαπερεί, καθώς, καθότι, ὥς δε *sicut*, *veluti*, ὡσαύτως, ταὐτὸ δὲ *similiter*, ἦ πῃ, *prout*. Poet. ἦυτε, ἠύτε, ἠύτεπερ *sicut*, τῷ κε *hoc modo*, ὁμῶς *similiter*.

Ὡς ἄν, ὥσπερ ἄν, ὡς δή, καθάπερ δή, ὡς ἔν, ὥσπερ ἤν, ὡς γάρ, ὡς ἔν δή, ὥσπερ ἔν δή, ὡς ἂν εἰ, ὥσπερ ἂν εἰ, καθάπερ ἂν εἰ, (rarius conjunctim ὡσανεί, ὡσπερανεί, καθαπερανεί) ὡς ἔοικε, ὥσπερ ἔοικε, ὡς ἐμέλλει, ὥσπερ ἐμέλλει, ὡς ἂν δηλαδή, ὡς ἂν δίκαι, ὡς ἂν δίκαιον ἦν, *aequi*, *quasi*, uti, (& in initiis sententiæ) *quasi* vero, οἷά περ *sicut*, ὅτου δή, κατὰ ταὐτὰ, ᾗπερ ἂν *sic pariter*.

Causæ αἰτίας. ἕνεκα, χάριν, (Poet. ἕκητι) *gratiâ*, κατὰ πολλὰ *multis de causis*.

QUANTITATIS ποσότητος five Mensuræ μέτρου. Prim. ἄλις *satis*, ἄχρι, μέχρι, ἐς, εἰσque. Deriv. ἴσον, ἴσα, ἰσάκις *aqualiter*, τόσον, τόσῳ, τοσοῦτον, τοσοῦτῳ *tantum*, ὅσον, ὅσῳ, πόσον, πόσῳ *quantum*, μέγα, πολὺ *multum*, πολλῷ, & Poet. πολλὸν *multo*.

Μέχρις ἑ *usque*, κατὰ πόσον, ὁπὶ ποσὸν *utiquanto*, παρὰ τοσοῦτον *tanto*, ἐπὶ ἴσης (& conjunctim ὁπίσως) ἐπὶ ἴσῃ, ἐπὶ ἴσοις *aqualiter*.

Huic generi subjiciuntur classes omnes sequentes.

Amplificationis ὑπερβάσεως. Primit. ἄγαν, μάλα, λίαν, *valde*, καὶ etiam. Deriv. μέγα, πολύ, πολλῷ *multum*, *multo*, πλέον, μεῖζον *magis*, πλεῖστα *plurimum*, μακρῷ *longe*, σφόδρα, σφοδρῶς, πάνυ *valde*, ἄκρως *ad summum*, ὑπερφυῶς *vehementer*, ὑπερφυῶς *supra modum*, ἐνδελεχῶς, ὑπερβολῶς, ῥαδίως *admodum*, ἀρδην, διαμπερὲς *penitus*, ἄφθονα, ἀφθόνως *abunde*, παντελῶς, παγυδεί, παντάπασι, -ιν (ante conf.

&c. p. 109.) omnino. Compos. ὑπερέχαν, ὑπερλίαν multo magis, multum omnino. Ionic. μέγαθος valde. Poet. κάρτα valde, ὄκα & ὄκεως præcipue, παντυθὴν tota impetu, πάμπαν omnino. Interdum σίγκυ fortiter, ἀντικὺ penitus, ἄμπις vehementer, πάνυ, διαπρὸ penitus. Οὐχ ἥκιστα, οὐχ ἧσσα, οὐκ ἐλάχιστα potissimum, οὐ πολὺ multum, πολὺ τι vehementer, ὡς καὶ, (interdum ἀεὶ, ἐπιτηδὲς) ὥστε, ὅπι, ὡς τὸ, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ὅσον, ἢ δυνατὸν, ὡς δυνατόν, ὅπως, sequente superlativo saltem quoad significationem) quam, perquam, ut ὡς vel ἧ μάλα vel μάλιστα, ὥστε μάλιστα, ὅτι μάλιστα, ὡς ὅτι μάλιστα, ὡς οἷόν τε μάλιστα, ὅσον μάλιστα, ὡς δυνατὸν μάλιστα quam maxime, ἢ δυνατὸν βέλτιστα quam optime, ὀκεί, ἀκειδέ, vel ὅπως τάχιστα quam citissime: ὡς ἄγαν, ὡς σφόδρα, post quædam positiva, viz. δαιμονίως vel δαιμονίου, δεινῶς vel δαιμόνιον, ἀμηχάνως, ἀμήχανον, ut δαιμονίως ὡς δαιμονίως ὅσον, ἀμηχάνως ὡς σφόδρα immane quantum: ὄφελον sequente accusativo neutro, ut ὄφελος quam cito, ὅσον δύναμαι pro virili. Περὶς ὑπερολλοῦ, καθ' ὑπερόλλου, εἰς ὑπερολλοῦ, κατ' ἐξοχὴν, ἐκ τῶν ἄκρων supra modum excellenter, ὡς πολὺ, ὡς τὸ πολὺ, ὡς ἐπὶ πολὺ, τὰ πολλὰ, ὡς τὰ πολλὰ, ἐς τὰ πολλὰ plerumque, μακρῷ πάντα longe omnium, ὁπὶ πολὺ, εἰς μέγα valde, κατὰ πολὺ, παρὰ πολὺ (rarius καταπολὺ, ὁπιπολὺ) ὁπὶ πλέον (ὁπιπλέον & ὁπιπλέον, ὁπὶ μᾶλλον, ὁπὶ μᾶλλα τῶν μᾶλλον, μᾶλλον ἀεὶ, παντὸς μᾶλλον, ἐκ περισσοτέρας multo magis, magis magisque, ἀεὶ πολλῷ magis, ἀεὶ πλέον ὁπὶ πλέον plus, ἀεὶ πλέος plurimi, τὸ μὲν σύμπαν, τὸ παράπαν, εἰς ἅπαν, ἐκ παντὸς, κατὰ παντὸς, παντὶ παντὸς, κατὰ πάντα, εἰς πάντα, ἐκ παντὸς τρόπου, εἰς τέλος, ἧ μάλιστα omnino, imprimis, τὸ πλεῖστον, τὸ πλεῖστα, ὁπὶ πλεῖστον (sæpius ὁπιπλεῖστον) τὸ μέγιστον, τὰ μέγιστα, τὰ μέγιστα, εἰς τὰ μέγιστα, εἰς τὰ μάλιστα, τοῖς μάλιστα ὁμοίως, καὶ τὸ μέγιστον, κᾶν μάλιστα, πολὺ μάλιστα, πάντων μάλιστα, μέγιστον δὴ καὶ ἥκιστα ut plurimum, quam maxime, κατὰ τὸ ἐνδεχόμενον, ἐκ τοῦ ἐνδεχομένου, ὡς ἐκ τοῦ ἐνδεχομένου, ὡς ἐκ τοῦ ἐγχωροῦντος, ὡς ἐκ τοῦ ἀρμόζοντος, pro virili, quam optime, εἰς ἀφθονίαν abunde, εἰς τὰ ἔλαττα summe, μικρόν τι πρὸς, ἧ πρὸς paulo amplius, ὀλίγῳ δεῖν ὡς ἂν δυνατὸν, ὅσα δύναμαι καὶ παρὰ pro virili, πολλῷ vel πολλοῦ δεῖν, οὐδ' ὀλίγου δεῖ, οὐδ' ἐγγὺς multum abest.

Diminutionis μειώσεως. Prim. ἔκα sensim, ἠρέμα sere, μόλις vix, ἧ saltem. Derivat. ἀπὸ σμικρῆς, ὀλίγης, μόγις vix, μικρὸν, μικρὰ, μικρῷ, ὀλίγα, ὀλίγῳ, parum, paulo, λίγδην, ὀλιγδὴν, ὀλίγδην, ὀπαύδην, ἀκρεδηγὸς, ἀφορισμένως strictim, perfunctorie, ὅσον interdum sere, ἐλάττον, ἐλάσσων, ἐλαττόνως, ἐλαττονάκις minus, ἐλάχιστον, ἐλάχιστα, &c. minime. Poet. μίνυνθα paululum, &c. Comp. ὅπι, ὑπὸ, ὑπὸς, ὑπὸ, ὑπὸ, ὑπὸ, ὑπὸ, ὑπὸ, ὑπὸ, μονονού, μονοῦχι, μονουχὶ tantum non, ὀλίγου fere, μικρὸν saltem.

Ὅσον

Ὅσον ἔ, ὅσον ὅπω, ὅσον ὑπίπω, ὅσον οὐκ ἤδη tantum non, μὴ ὅτι, μὴ ὅτι γε, μὴ ὅτι δή, μήτοιγε δή, μηδ' ὡμήτοιγε δή, εἰμὴ δι' ὀλίγου, μὴ οὐχ ὅς, οὐχ ὅπως, nedum, quo minus, falsem non, σχεδὸν ὅσον fere, οὐχ ὅπως nedum, tantum abest, κὰι βραχὺ, κὰι μικρὸν, σχεδὸν πολύ, σὺν μικρῷ, παρὰ μικρὸν, παρ' ὀλίγον, κεἰ' ὀλίγον, (παρὰ μικρὸν, παρ' ὀλίγον, &c. rariùs) παρὰ βραχύ, ἐπ' ἔλαττον, sensim, tantillum, σὺν μικρῷ vel σμικρῷ, σὺν ὀλίγῳ, σὺν ὑδενός, διὰ ὑδενός, οἷς ὑδέν, παρὰ φαῦλον, παρὰ ὀλίγον, ἐπ' ὀλίγον, δὴ μικρὸν, parvi, nihili, ὀπὶ τὸ πάνυ μικρὸν, μικρὸν ὅσον, ὀλίγου ὅσου, perparum, οἷς ἐλάχιστον minimum, pro minimo, σὺν ἐλαττόνῳ & minoris, σὺν ἐλαχίστῳ minimi, παρ' ἐλάχιστον, παρὰ τοσοῦτον, παρὰ χρόδρ, ἐν ὀλίγῳ, propemodum, fere, παρὰ μίαν, παρ' ἕνα uno minus, ἥκιστα, ἧττον πολλῷ multo minus, ὑδ' ἀρχήν, ὑδὲ χρὴ ne tantillum quidem, πολὺ ἥκιστα, ὃ πάνυ, ὃ πάνυ τι πάνυ, ὑδαμοῦ τοῦς ἥκιστα, οἷς ὑδὲν χρῆμα, quam minime, ὀδὺ πάρεργον obiter. Poet. βαιὸν ὅσον, βραχὺ ὅσον pauxillum.

Numeri ἀριθμῶ. Prim. ἅπαξ semel, δὶς bis. Deriv. ex cardinalibus orta, ut τρὶς ter, τρίποδες quatuor pedibus: in δους, ut ἑπτάδους septies, ὁσάκις quoties, πολλάκις multoties: in χα, χῶ, χᾶ, χῶς, πῶς, ταχὼς, ut πέντακις, πεντακῶ, πεντακᾶς, πεντάκως quinquies, διπλῶς, διπλασίως dupliciter: In χθα, ut δίχθα dupliciter. Comp. ἅπαξ, δὶσάπαξ semel, &c. ὀπὶ τρὶς ter.

Temporis χρόνῳ. Primit. νῦν nunc, πρὶν priusquam, χθὲς heri, ἀεὶ semper, αὖ, πάλιν rursus, ἔτι adhuc, postquam, ἄμα ut primum, ἕως τε donec, ἀρτιπερ nuper, ἕως quamdiu, ἤδη jam, διαὶ crebro, ὀψὲ sero, πάλαι olim, ὅτε, ὁπότε, ἡνίκα quando, αὔριον cras, πέρυσι anno superiore. Poet. δηὖ diu, ἦμος quando, ὄφρα quamdiu, μέσσα donec, εἶψα, εἶδαρ, ἐξῆς statim. Deriv. ἐυθὺς statim, πλωτὰς continuo, πάντοτε, ἑκάστοτε semper, ἐυθὺς festinanter, ἀρχῶ ab initio, τότε, πάλιν tunc, πάλιν, ὀπλίδην, ὁπότε quando, ὅπως quousque dum, νυνὶ nunc, ὄρθρου, ὄρθρῳ mane, νύκτωρ nocte, αὖτις, αὖθις rursus, ἐφεξῆς, αὐτίκα repente, πρότερον prius, ὕστερον posterius, ἐνίοτε interdum, αὐτόθεν extempore, πάμπαν bodie, ἀεροῖ, νεωστὶ, ἀνεψιὰ, intempestive. Poet. ἦμὸς interdiu, cum compositis ἐννῆμαρ novem diebus, &c. ῥίψα, ὦκα celeriter, τόφρα tamdiu, τῆμος nunc, ὄρθρῳ vel ὄρθρῳ mane, δηὖτε, δηρὸν diu, πάρος prius, ἀρχῆθεν ab initio, ὄφρα Att. ὄφρις Ion. ὄφρας Dor. hoc anno. Compos. ὅπως, μήπω, οὐδέπω, μηκέτι, οὐκέτι, οὐδέποτε nec dum, πώποτε unquam, ἥποτε, ἥποτ' ἂν tandem, μήποτε, ὅποτε, μηδέποτε, ἔνιοτε, ἐνίοτε, οὐδεπώποτε, οὐδέποτε nunquam, ὅτου, ὁπόταν, ἡνίκ' ἂν (rariùs ὅτ' ἂν, &c.) ὁποτοῦν quando, quandocunque, νῦν δὴ τανῦν, τοτουτέον nunc, πρὶν priusquam, ἐφεξῆς, ἐφεξῆς antea, τὸ περὶ mane, ἐκπαλαι, πρόπαλαι olim, αἰσθῖτις, ὀξαῦτις posthac, ἀξαίφνης, ὀξάπινα, ὀξαπίνης repente, ἐγγυθὲν nuper, μηκέτι nondum,

πλωιζόν, πλωιχαῖα tum, ἀεὶ semper, ὁσημέραι quotidie, ἐ
τριταῖα tribus ante diebus, ἐξαυτῆς eodem momento, ὁπηλίκου diu, ἐξ
ἀπαρχῆς, καταρχῆς, καταρχὰς ab initio, παραχρῆμα ex te
pore, ἐκποδὼν e vestigio, διαπαντὸς, διαλαχέως celeriter, &c. Poe
ἕστ' οὗ postquam, εἰσόκε donec, νωῦτε, νωϊδί, νωϊμνί, nunc, ὠκ
dicto citius.

Καὶ νωῦν, νωῦ ἄρτι, ἤδη jam jam, ἔτι μᾶλλον, εἰς ἔτι, ἔτι ἤδη νωῦ, εἰς ἤ
ἤδη νωῦ hucusque, ὅτε τε, ὅτε δὴ quando, ἔνθ' ὅτε, ἕως ἂν, ἕως δὴ
αὐτίκα τε simulac, αὐτίκα γε μάλα, αὐτίκα δὴ μάλα, ὡς τάχιστα qu
primum, ἤδη τότε, τότ' ἤδη, τότε δή, τότε δὴ τότε, τότε δὴ ἤδη tum
mum, ἤδη ποτὲ nunquam, ἔστιν ὅτε vel ἔστιν aliquando, ἐξ ἀρχῆς
καταρχὰς ab initio, ἐν βραχεῖ, ἐν βραχεῖ, ὀλίγον χρόνον, ὀλίγ
δὴ χρόνου, δι' ὀλίγου, ἐξ ὀλίγου, ἐκ τῆς ὀλίγου, ὠκ εἰς μακρὰν brevi, ἐν τ
χει, χθὲς τάχις, εἰς τάχις, ἐκ ποδὸς, παρὰ πόδα, παρὰ πόδας, παρὰ πό
παρ' ἀκοὴν celeriter, ἐκ vestigio, ἐκ τάχους quam celerrime, ἐξ ἑ, ἐξ ἑ
ὧν, ἀφ' ἑ unde, ex quo, ἔναχρα τῦ χρόνου nunc, μέχρι πόρρω diu, ἐν
παρὰ χρῆμα, ἐκ τῦ παραυτίκα, ἐξ αὐτοσχεδίου, ἐκ τῦ αὐτοσχεδίου, ἐκ τῦ
ρῦ, παρὰ χρῆμα ex tempore, ὅσον τε, ὅσον ἄπω, ὅσον ἄπω, ὅσον αὐτ
ὅσον ὠκ ἤδη pene jam, ἐκ δευτέρου iterum, ἐκ πολλῦ, ἐκ πολλῦ jamdu
ἐκ τῦ ὁπλεῖσον longissime, ἐκ τότε, ἐκ ὑστέρου, μετὰ τοῦτο vel ταῦτα, μ
μετὰ ταῦτα, ἐπὶ τούτοις vel τούτοις, μετὰ χρόνον posthac, postea, εἰς ὕστ
in posterum, ἀπὸ καιρῦ, παρὰ καιρόν, ἀνὰ καιρῦ, παρ' ὥραν intempe
stive, ἐκ καιρόν, ἐκ ὥρας, ἄμα τῷ καιρῷ, καιρόν δέ, ἐπὶ καιρῷ, ἐ
κλον, ἐν τῷ κλονητempestive, διὰ τέλους, εἰς τὸ διηνεκὲς, εἰς ἀεὶ sem
per, μετ' ὀλίγον, μετὰ μικρόν, μετ' ὀλίγον paulo post, χθὲς βραχὺ, παρ' ὀλίγ
κατ' ὀλίγον, κατ' ὀλίγους paulatim, ἐκ δὴ πάνυ nondum, ὠκ εἰς μακρὰν
brevi, εἰς τὸν ὦν, ἐκ τὸ παρόν, ἐν τῷ παρόντι, ἐν τῷ αὐτίκα, παρ' αὐ
τὸν ἐ καιρὸν impræsentarium, εἰς τόδε χρόνου adhuc, τὸ καταρχὰς ab in
tio, ἕως χρόνου tandem, ἐν τόσῳ ὄ χρόνῳ tantillo tempore, ἐκ βραχ
ἐκ ὀλίγου, ὀλίγου vel εἰς μικρόν, ἐς vel ἐκ ὀλίγον τρυμπερ, μικρ
ὅσον ὅσον tantillum, ἐν ᾧ dum, εἰς δὲ εἰς ὃ δὴ usque dum, ἐν καιρῷ, ἐ
καιρεῖ τῷ χρόνῳ. (καιρῷ interdum), ἐν ἀτόμῳ, ἐν στιγμῇ χρόνου, κα
αὐτὸ ipso momento, ἐν ὅσῳ, ἐν τούτῳ, ἐν τοσούτῳ, ἐν τῷ μεταξὺ interu
χθὲ πολλὰ frequenter, μεθ' ὃ postquam, ἐφ' ὅσον χρόνον, ἐφ' ὅσον, ἐφ' ὅσ
quamdiu, ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον, ἐπὶ τοσοῦτον tamdiu, ἐφ' ἑκάστης, καθ' ἑκ
στου, ἐφ' ἡμέραν quotidie, μεθ' ἡμέραν interdiu, πρὸ μιᾶς, τῇ πρὸ τρίτης,
μιᾷ πρότερον ἡμέρᾳ pridie, τῇ ὑστεραίᾳ, εἰς ἡ ὑστεραίαν, μιᾷ ὕστερον ἡμέ
ρᾳ postridie. εἰς περὶπου ἡμέραν perendie, ἄμα τῇ ἕῳ summo diluculo,
&c. Poet. ἔς' ὄφρα donec, ὄφρ' ἔτι diu, τὰ πρότερα vesperi.

Loci τόπου. Prim. οἷ quo, ᾗ, ἵνα ubi, ἔνθα longe, ἐκεῖ illic, ἐγγύς, πέλας prope, πέρας ultra, ἐχέλας juxta, χαμαὶ humi, δεῦρο (Attice δευτί) huc. Poet. ἀψ retro, ἄντα coram, ἄσσον, ἄγχι prope, τῆλε procul. Derivat. ἀμφίς, πέριξ circum, πάντη, ἐκάστοτε ubique, ἄλλοτε alibi, δημοσία, παρδημεὶ publice, μεταξὺ inter, πλησίον prope, ἀντικρύ, ἄντικρυς coram, e regione, ὀπίσω cum compositis à tergo, ὀκταδὸν procul, πόρρω, μακρὰν longe, ὑπερτελῆς (rarius ὑπερτελὴς) in summitate. Poet. ἦχι qua parte, ἄντίον coram, πάροι illis, μεσηγὺς inter, ἄλλυδις alibi, μεταλλῆ late. Compos. ἐγγυς prope, ἔναυλα, ἀπάναυλα, &c. ἀντιπέραν, ἀκταῖος, ἀκταῖος, ὑς, καταῖος, ὑς e regione, ἀμφίπυλος, ἀμφίπολος quocunq; ᾧ πῃ, ἐνθάπερ ubi, ἀλλαχοῦ circiter, οἵπερ, οἷπερ quo, εἴπη, ὁπότε ſicubi, ἀλλοθίπου, ὁπόπτε, ὁπηνίκα, ὁπόθεν ubicunq; ἀνάπαλιν retro, κατόπιν, μετόπιν à tergo, ἀνίκας ſurſum, ἀμφίπολος ubique, ἐπέκεινα, ὑπερπέκεινα trans, ἐνώπιον, κατενώπιον coram, ἐμπροσθεν, ἐμπροσθίον obviam. Poet. ἀμφὶς utrinque, ἀπροθεί, ἀπόθεσθε, ἀπόθεσθεν, -ε procul, ἔμπαλιν propè, ἦχι πῃ ubi.

Pleraque finita in

ΘΙ, ΟΙ (ex οθι per ſync. & craſ.) σι, χῦ, τός, θα, ſignificant *in loco*: ut οἴκοθι οἴκοι domi, Ἰσθμόθι Ἰσθμοῖ *in Iſthmo*, Ἀθήνησι Athenis, ἐναυχῦ ubique, ὀκτὸς extra, ἔνθα ibi: quædam in σι, pauciora in χῦ, θεν, ut αὐτοῦ ibi, οὐδαμοῦ nullibi, παντα χῦ ubique, ἔνδον intus. Orta ex Dat. fœmin. in η, ſignificant potius in *via*, ut τῇ, ταύτῃ *hac via* vel *ibi*.

ΘΕΝ (ΘΕ Poet. pag. 109.) *de* vel à *loco*, ut ἐρανόθεν *de cœlo*, ἄνωθεν *deſuper*, ἔνδεν, ἐντοῦθεν, αὐτόθεν *inde*, πάντοθεν undecunque, ὁμόθεν ex propinquo, μακρόθεν e longinquo: ſed ἔσωθεν, ἐνδοθεν intus vel ab intra, ἐγγύθεν prope, κυκλόθεν in circuitu, πρόσθεν, ἔμπροσθεν coram, ὄπιθεν à tergo.

ΔΕ, ΖΕ, ΣΕ, *ad locum*, ut οἶκαδε domum, Ἀθήναζε Athenas, χαμαῖζε in humum, δύραζε foras, ἐρανόσε in cœlum, ἀλλόσε alias, ἐκεῖσε illuc, ἁθρόσε nuſquam, ὁμόσε in eundem locum. Quædam ante ΘΕ, ΘΕΝ, ΣΕ habent ω, ut ἑτέρωθι alibi, ἀμφοτέρωθεν utrinque, ἑκατέρωσε utroque.

ω *in loco, & ad locum*: ut ἄνω ſupra, ſurſum, κάτω infra, deorſum: ſic ἐνθάδε, ἐνταῦθα, ἐνταυθοῖ hic, huc, ἐκεῖ illic, illuc, ὅπου, ubi, ᾗ, ὅπως, ὅποι ubi, quo, ἀλλαχῦ alibi, alio.

Πῆ πῆτα, ἵνα τε ubi, ὅθεν πῆ, ὅθεν πῆποθε, ὅθεν ἕν undecunque, ὅπη ἄν, ὅπως πῆ, ὁπῆπερ ἄν, ὅπη ποτὲ, ἔστιν ὅπως, ὅπως πῆ, ὅπως, ὅπη (ſequente) ἂν τύχοι vel τύχῃ ubicunque, ὅπου πού ἕν ubinam, μάχεται πόρρω longe, τῇ ᾗ τῇ, δεῦρο κἀκεῖ huc illuc, δεῦρο κἀκεῖσε ultro citroque, ἔνθεν κἀκεῖθεν hinc illinc, ταύτῃ πῃ, πη ταύτῃ alicubi,

οἷς χεῖρας, ὐκ χερὸς cominus, οἷς τύπτειν retro, ὀπὶ πόλιν cis, ὀπὶ θάτερα, κεθ' vel ἑφ' vel παρ' ἑκάτερα, ἐκ τῶ ὀπὶ θάτερα utrinque, διὰ φωλῆς, διὰ μακρῦ longo intervallo, διὰ πλείστυ longissime, ὀπὶ τῦτο huc, ἐπ' ἐυθείας, πρὸς ὀρθὸν, καθ' ὁδὸν recta, παρ' ἐλάχιστον prope. Poet. ἀμφὶ περὶ circumcirca, ἔνθα κ) ἔνθα, ἀλλῆ κ) ἀλλῆ hinc illinc, ἄλλυδις ἄλλη alio atque alio.

Sub Loco comprehendi possunt tres aliæ classes.

Congregandi ἀθροίσεως. Prim. ἅμα, ὁμῦ simul. Derivat. in ηδὸν (quæ significant delectum), ut πανδημὶ divites quosque eligendo; nonnulla in δὸν & δίν, ut ἀγελαδὸν gregatim, συλλεξδὸν comprehensim: in ι, ut πανοικὶ cum tota familia, αὐτανδρὶ cum ipsis viris: ex collectivis orta, ut ἀθρόως confertim. Compos. καθόλυ universim. Poet. ἄμυστα una cum. Æol. ἄμυνδις simul.

Ἐπὶ τὸ αὐτὸ eodem, Ζωὴ δέ, Ζωὴ καί, ὀπὶ γε ὁμῦ simul.

Separandi χωρισμῦ. Primit. ἄνδ, ἄτας absque, νόσφι, χωρὶς seorsim. Derivat. μόνον, καταμόνας solum, ἰδίᾳ privatim, ἀνδρηδόν viritim, λάθρα clam, &c. Poet. ἄνδιξ, ἀπάνδιξ, ἄτερθ, ἀπάτερθε seorsim, absque, ἄνδιχα, διάνδιχα divisim.

Ordinis τάξεως. Primitiv. εἶτε deinde. Derivat. ex Ordinalibus, ut πρῶτον, πρώτως primo, δεύτερον, δευτέρως secundo, &c. τέλος, τελευταῖον, ὅλως denique, καταστιχεῖ in ordines, αὐτόθεν ipso statim initio. Comp. ἔπειτα, μετέπειτα, ἐπίπαν τε deinde, ἐξῆς (ab ἕξις retracto spiritu: Stephanus vult esse primitivum: alii deducunt ab ἕξομαι adhæreo) ἐφεξῆς, καθεξῆς deinceps.

Τῶ πρώτῳ, τῶ ἀρχῶ initio, τὸ τέλος, τέλος δέ, πρὸ τέλος, ὥστε τέλος, πρὸς τὸ τέλος, ὀπὶ τέλει, τὸ τελευταῖον, τὸ τελευταῖα (vel τοτελευταῖον & τατελευταῖα), τὸ ζωίλον, ὀπ' ἄτας, τῶ λοιπῦ postremo, denique, ἐν δευτέρῳ, ἐν τρίτῳ, &c. secundo, tertio, &c. αὐτίκα μ, αὐτίκα γέτοι, αὐτίκα δέπε ac primum quidem, αὐτίκα γὸ primum enim, ταυτὰ κ) ταυτὰ, ταῦτα μὸ δὴ ταυτὰ, κ) ταῦτα μὸ δὴ ταῦτα, κ) ταῦτα μὸ πρὸς ταῦτα, τῦτο μὸ δὴ πῖτο hactenus.

Orationis λόγυ. Derivat. in ιστὶ quæ gentis idioma plerumque denotant, ut Ῥωμαϊστὶ Romane, Βαρβαριστὶ Barbare, αὐτολεξεὶ verbatim, ῥητῶς certis verbis, nominatim, ἀῤῥήτως infande, παῤῥησίᾳ, παῤῥησιαστικῶς averte, cum libertate loquendi: διαῤῥήδην, ὁπῤῥαδίην explicate, ζωηρόνδι, ζωηθμῶς breviter, ἀγωνίᾳ, πῤῥωδίᾳ longius.

Διὰ βραχέων, δι' ὀλίγων, ἐν βραχεῖ, ἐν βραχέσι, ἐν βραχυτάτοις paucis, διὰ πλειόνων, διὰ μακροτέρων prolixius, μακρὸν ἀγωνίᾳ longius,

ὡς, ὡς ἐλαχίστως, ὡς ἧς τε quam brevissime, ὅλῃ vel καθ' ὅλου τόλε ὅλου, καὶ τὸ ὅλον, ὥστε ὅλον, καθόλε δή, ὡσδὲ τὶ σωόλον, ὡς ὅπιπαν, ὅλῃ κεφαλαίων summatim.

Sub Orationis cadunt Adverbia

Affirmandi καταφάσεως. Prim. ναὶ ναί, ἦ ita: postpositi. γέ, δή, μέν, τοι, δήν (Herodot.) quidem. Derivat. ἀμὴν amen, μάλιστα maxime, ἀκριβῶς certe, ὀρθῶς recte, καλῶς bene, ἀληθῶς, ἀληθῶς, ὄντως revera, ὄντα, κομιδῆ, πάντα, πάντως omnino. Compos. ἴσως equidem, δηλαδή, ἦπου (antecircumflexum) ἤτοι, καίτοι, sane, profecto, παντάπασι, πάντοτε, πάντως, ὅπωτοι omnino, αὐτοκρατῶς re ipsa, γοῦν, γοῦν, γάρτοι, γοῖσπερ, μάλιστα, μέντοι, μέντοιγε, μενοῦνγε, τοίνυν, μενοῦτοίνυν, μενοῦν, & apud Herodi. κῆτων, μενοῦν quidem.

Ἦ δή, ἦ δή, ἦ καί, ἦ μήν, ἦ μάν, ἦ μέντοι, ἦ μέν, ἦ μέν δή, ἦμαλιστα, ἤτοι μέν, ἠτοίπε, ἤτω δή certe, πάντη πάντως, πάντα μέν ἦν, πάντα μάν ἦν, πάντα μάν ἤτως, παντάπασι μέν ἦν, παντάπασί γε, πάντα σφόδρα, καὶ σφόδρα, κομιδῆ, μὲν ἦν omnino, καὶ μάλα (& postpositi. γε μάλα, δὴ μάλα) maxime, ἀλλὰ δὴ καί, ἢ μὴν ἀλλά, ἢ μὰν ἀλλὰ καὶ tum vel maxime, τῷ ὄντι, ὡς ἀληθέως revera, ἢν ἔδ' ὅπως ἢν omnimodo.

Negandi ἀποφάσεως. Primit. ἦ, ἦν, ἦ καί non. Deriv. ἥκιστα, ἐλαχίστα minime. Com. ἦδέ, μηδὲ νε, μήτοι, μήτοιγε, ἤτοι, ἤτοιγε, οὐδόλως, οὐκέτι non sane, οὐδαμῆ, μηδαμῶς, οὐδαμῶς, μηδαμῶς, οὐδήπω, ἠπίπω, οὐδεπώπω, μήποτε, ὅπως ε, μηδέποτε, οὐδέποτε, μηδεπώποτε, οὐδεπώποτε, οὐδέπω, πώμαλα nequaquam. Poet. ἔτι non, σεσιγηλῶς, &c.

Οὐ δῆτα, οὐ μενοῦν, οὐ μέν, οὐ μέν δή, οὐ μέντοι, οὐ τοίνυν, ἤτοιγε non sane, μηδ' ὡς, μὴ μέν δή, οὐ γὰρ ἦν, οὐ γὰρ ἂν τις, οὐ μέντοι, οὐδ' ἆρα πω, οὐδ' ἂν πω, οὐδ' ὅλως, οὐδ' ἄν, μηδ' ἄν, οὐδ' ἂν ὅσοι ἦν, οὐδὲ γὰρ nequaquam. μηδαμῆ μηδαμῶς, οὐδαμῆ οὐδαμῶς, οὐτοίνυν οὐδαμῶ, οὐδ' ὁπωσοῦν, οὐδ' ὁπωστιοῦν, οὐκ ἔδ' ὅπως, οὐ μέν γε nullo pacto. Poet. οὐδάν, μὴ γένοιτο, ἔτι nequaquam.

Hortandi παρακελεύσεως. Derivat. ἄγε, ἴθι, φέρε age, ἄγετε ἴτε agite, ἄπαγε apage, εἶα eia, εὖγε euge, δεῦρο adesdum, δεῦτε adeste, ἔστω esto.

Hæc omnia post se adsciscunt δή, ut ἄγε δή, pleraque ante se admittunt ἀλλ', ut ἀλλ' ἴτε: item φέρε γὰρ, φέρε τοίνυν, ἄγε νυν age vero vel agite, ἀλλὰ δὴ καὶ esto tamen. Poet. βάσκ' ἴθι age, εἰδ' ἄγε age vero, δεῦρ' ἴθι adesdum.

Prohibendi ἀπαγορεύσεως. Primit. μή, interdum εἰ ne.

Compos. μήτοι, μήτοιγε, μήπω ε nequaquam.

Οὐ μή, μὴ γάρ, μὴ γάρ γε, μὴ γὰρ δή, μὴ δῆτα, οὐ γὰρ δή, οὐ γὰρ ἄγαθ', μὴ ποιήσῃ, μὴ γένοιτο nequaquam, absit, ἀλλὰ μήτοι vide ne, ἀλλ' ὅπως, καὶ

ὅπως, ὅρα ὅπως, item ὅπως sequente γε, δή, δέ, ἄρα, πίνυ, ἂν ut vide, ac vide; eodem modo usurpatur ἀπὲρ apud Poetas. ἢ ἦ, ἆ ἆ, tace, Aristoph.

Jurandi ὀμώσεως. Primit. νὴ μὰ per, μὰ interdum non per; ἦ μὴν frequentissima in jure jurando formula.

Exclamandi ἐκφωνήσεως. Cujusmodi sunt interjectiones omnes. Primit. ὦ o, ὦ oh, ἆ ah, (poet. ἐπὶ sequente δῆλ' apud Homer.) αἰ heu, ἆ ἆ hau hau, ἃ ἃ ha ha he, αἰ αἰ heu heu, ἒ ἒ ebeu, ὒ ὒ vox olfacientis; βεῦ vox infantuli poscentis potum, κοὶ vox porcelli; βαβαί, παπαί papa, φεῦ heu, papæ, ὡς quam. Derivat. πῶς quam, ἰὰ vah, ναὶ va, σαβοῖ, εὐοῖ euoe, εὐὰν euan, βαβαιάξ, παπαιάξ papæ, πάππα, ἄππα vox infantuli compellantis patrem, μαμμα, μαμμαία compellantis matrem, ἄτ]α, τάτ]α compellantis superiorem. Compos. εἴμοι, αἰβοῖ bei, ὦ τὰν ὁ amice vel amici.

Optandi εὐχῆς. Primit. εἰ, ὡς utinam. Derivat. εἴθε, εἴη, ὤφελον seu ὄφελον, ἀβάλε utinam, ἐπιδὴν sodes.

Ὡς γε, ὡς εἰδέναι, ᾗ εἰδέναι κἂν, ὡς εἴην, εἴθ' ὡς, οἱ γάρ, ὡς ὄφελον, ὡς ὄφελον γε, ὦ ὄφελον utinam.

Demonstrandi δείξεως. ἴδε (vel ἰδέ,) ἰδοὺ en, ecce. Poet. ἰνὶ en, ἰνὶ ἰδοὺ (vel ἰνίδου,) ἴν' ἴδε (vel ἰνίδε) ecce.

Explanandi διασαφήσεως. Primit. ᾗ etiam, δῆτα, ἄτε videlicet. Derivat. ᾗ quatenus, ταύτη eatenus, οὐδ nempe. Compos. ἠγοῦν, ἤτοι, δῆπου, δήπουθεν, δῆθεν, δηλονότι δηλαδὴ scilicet, καδὸ, παρ, ἐρί, ἐρίπι, καδέ, καδόπι quatenus, ὅσονγε, ὅσαγε, ὁπόσαγε in quantum.

Ἄτε καί, ἄτε δή, ἀλλ' ἄτε videlicet, ἐφ' ὅσον, ἐφ' ὅσα, ἐπ' ὅσον, καθ' ὅσον, εἰς ὅσον, δ' ὧν, περὶ τοσοῦτον, περὶ τοιοῦτον, ἐν vel ὅτι τούτῳ, ὅτι τοῦτο quatenus, τοῦτ' ἔστ (vel τυτέστ,) ὅδε id est, φέρε εἰπεῖν interdum φέρε, item φέρε εἰπεῖν ἀλλὰ (initio periodi) scilicet, οὐδ δὴ λέγω, τὸ λεγόμενον verbi gratia, ἐπ' ὀνόμα[& nominatim.

Dubitandi διαπόρεως vel εἰκασμοῦ. Primit. ἦ an, ἄρα (præcipuè post conditionalem εἰ, ἄν, &c.) Derivat. ἴσως, τάχα, τυχὸν fortasse, ὅσον, ὅπηκοῦς circiter. Poet. αἶκεν, -ε si forte.

Τυχὸν ἴσως, τάχ' ἂν vel τάχα ἄν, τάχα που ἴσως που fortasse, πῦ μάλιστα circiter. ἀπὸ αὐτομάτου vel ταὐτομάτου, ἀπὸ vel ἐκ τοῦ αὐτομάτου fortuito, κατὰ συγκυρίαν, εἰ τύχοι forsan. Poet. αἶκέν πως, αἶκέ ποθι an quo modo, an tandem.

Interrogandi ἐρωτήσεως. Primit. ἆρα, μῶν nunquid? interdum εἰ, ᾗ an? Derivat. πότερον utrum? πῶς quis? Poet. πῖ qua? ποῖ quo?

Adverbia etiam aliarum specierum, & conjunctiones, ubi in quæstionibus adhibentur, interrogativis accenseri debent, μὴ, ἦ (vel ἦ) ἆρ', οὐκ nonne? εἶτα (variùs ἔπειτα) quid ergo? μὴπ, ἦπ, ἤπου, οὐκοῦν quamobrem? ἤπου an? ἄλλοπ numquid?

Τί μᾶν, τί δ᾽ ἦν quidnam? τί δέ, τί δῆτα, τί δ᾽ αὖτε quid tandem? τί μὴν, τί γὰρ οὐ, πῶς δ᾽ οὔ vel οὐχὶ quidni, quippini? ἆρα γε, ἆρα ἔστιν, ἆρ᾽ ἔστι, ἆρα πῶς, ἦ δ᾽ ἆρα, ἦ γὰρ ἆρα, ἀλλ᾽ ἢ, ἀλλ᾽ ἆρα, ἄλλοθι ἢ, ἦ δῆτα nunquid? ἢ sequente γε, δή, ἆρ᾽ οὐ, ἆρ᾽ οὐκ, ἆρα μή, ἆρ᾽ ἔστι οὐ μή, οὐ γάρ, ἀλλ᾽ οὐ, ἀλλ᾽ οὐχ, ἀλλ᾽ οὐκ, ἀλλὰ μὴ οὐ, ἢ οὐκ, ἢ γάρ (η circumflexo) ἢ γάρ, οὐκοῦν, πῶς οὐ, πῶς οὐκ, πότερ᾽ οὐκ nonne, annon? πῶς ἄν, πῶς δή, πῶς γάρ, πῶς γὰρ ἄν, πῶς ποτὲ quomodo? διὰ τί, τί ὅτι, ὅτι τί δή, ὅτι τι δή, ἵνα τί, τίνος ἕνεκα, τίνος χάριν, τίνος ἧς χάριν, interdum ἢ χάριν τίνος quamobrem? ἀλλὰ χάρις, ἀλλὰ δή, ἢ ἢ an vero? ᾗς τί, ὁπῇ τι, πρὸς ἔν τί, πρὸ τοῦ τί πολὺ, ἐφ᾽ ᾧ quamobrem? μέχρι vel ἄχρι τοῦ vel τίνος quousque. Poet. πόσε (pro πότε) quando? ἦ γὰρ οὐχί, ἆρ᾽ οὐκ annon? ἦ ἆρα, ἦ ῥα utrum?

Cognata quædam adverbia incipientia à præfixo π, frequentiùs sunt interrogativa; eadem si à τ incipiant, redditiva; sin à vocali, indefinita.

Ad eandem etiam classem tria hæc referantur.

Indefin.	Interrog.	Reddit.
ᾗ, ὅπῃ quâ vîâ *vel* quâ ratione.	πῇ quâ viâ? *vel* quâ ratione?	τῇδε *vel* τωύτῃ hâc viâ *vel* hâc ratione.
ᾧ quatenus *vel* quapropter.	πῷ quatenus? *vel* quapropter?	τῷ eatenus *vel* ea propter.
ὅτε, ὁπότε quando.	πότε quando?	τότε tunc.
ὅθεν, ὁπόθεν unde.	πόθεν unde?	τόθεν inde.
ὅθι ubi.	ποῦ ubi?	τοῦ ibi.
ἡνίκα, ὁπηνίκα quando.	πηνίκα quando?	τηνίκα tunc.
ὅσον quantum.	πόσον quantum?	τόσον tantum.
οἷ, qualiter.	ποῖον qualiter?	τοῖον taliter.
ἰσάκις quoties.	πισάκις quoties?	τοσάκις toties.
ἵ, ὅπου, ubi.	ποῦ ubi?	
οἷ, ὅποι ubi, *vel* quò.	ποῖ ubi?	
ὅς, ὅπως quomodo.	πῶς quomodo?	
ὁσαχῶς quotmodis.	πόσαχῶς quotmodis?	
ὁπότερον utrùm.	πότερον utrùm?	
	πῆν, πηΐ } quare?	ὁπῆ, ὁπηΐ } ea de re
ἕως, ὄφρα } quamdiu.		τέως, τόφρα } tamdiu.
ἡμος, ὁπηνίκα } quando.		τῆμος tum.

Similiter Adjectiva horum trium ordinum inchoantur.

CON-

CONJUNCTIONES

Primit. Oxyt. ἄν, ἐάν, ἤν, γέ, γέ, δέ, ἤ, καί, μέν, μήν, πλήν, ἤτοι. Poet. ἀτάρ, αὐτάρ. Paroxyt. ἄρα, κέν, ἔνα, ὅπως. Poet. ἄφαρ, ἔμπης, ὄφρα. Circumflex. ἦν. Carentes accentu, εἰ, περ, τοι, τε, πω, πως, τε, τοι. Poet. θήν, κα, κεν, νυ, νυν, ῥα.

Derivat. Oxyt. ἀλλά (ex primit. plurali paroxyt. ἄλλαι.) Poet. ἦτε. Paroxyt. ὅπως, ὅτι.

Compos. longè plurimæ sunt.

Finales particulæ γε, τε, τοι, γυν, ῥα, κεν, vix unquam mutant accentum dictionum, quibus adjunguntur; ut ὅτιγε, ἐάντε, τοιγάροντοι, γάρτοι, πέρυσι, γάρρα, ἤκιστα.

Oxyt. exeuntes in γάρ, δέ δή, μέν, ὅ, ἵ; ut τοιγάρ, ὑδέ, ἐπειδή, ἄμην, ἀλό, τοιγαροῦν, ὁπηνίκ. Poeticæ in ή, ut ἠή, ἐπειή, ὁπή.

Paroxyt. exeuntes in ἔπ, ὄπ, περ, πυ, πως; ut ἄρτιπ, ἀλόπ, ἀλόπερ, ἐάνπερ, ὥσπερ, γλοίπυ, ἤνπως.

Circumfl. ῆν in compositis retinent accentum suum; ut τοιγαρῆν, μενῆνγε.

Conjunctionum classes.

Copulativæ συνδετικοὶ συμπλεκτικοί. Primit. καί, τε que.

Καὶ δή, καὶ δὴ καί, καὶ μέν δὴ καί, καὶ μέντοι τε καί, καὶ μὲν τοι καί, καὶ μὴν τοι καί, καὶ μὴν τοι καί atque, ἀλλὰ δὴ καὶ atque adeo, atque etiam. Poet. κάνυ, κἄτε.

Connexivæ μεταβατικοί. Primit. ἔπ. Compos. ἄρτιπ præterea, μενῆνγε quinetiam, ἄρτιγε præterea.

Ἔπ δέ, ἄρτιπ δέ, ἔπ τοίνυν, ἔπ δ' ἦν, ἄρτις δέ, χοὐτὶς δέ, χοὐτὶς τοίνυν, μὴν ἦν, ἀλλὰ μενῆνγε, καὶ μέντοι, καὶ μέντοι καί, καὶ μέντοι τε, καὶ μέντοι τε καί, καὶ τὰ δίκαια δή, καὶ δὴ τα καί, ἀλλὰ δὴ καί, τὰ μὲν τοίνυν, ἔπ τὸ πέρυσι, ἔπ τοίνυν ὡς καὶ quinetiam, quinimo, καὶ δ' αὖ; rursus etiam, μετὰ δέ, ὅπη δέ, ὅπή τε, ἄρτις τούτοις, ἄρτις δὲ τούτοις, ἔπ δὲ ἄρτις τούτοις, ἄρτις δὴ καί, ὁρᾷς παῦτα, καὶ τὸ ἄρτιπ, τὸ ἄρτιπερ, ὅπη τούτοις, ὅπη τάδε, καὶ τοι καὶ τοῦτο, γε μέντοι, δέ γε μὴν πῶς præterea, δή δή, porro autem.

Disjunctivæ διαζευκτικοί. Prim. ἤ vel. Compos. ἐάν περ, ἐάντε, εἴτε, ἤπερ, ἤτοι sive, μηδέ, μήτε, οὔτε nec.

Poet. ἠέ, ἤτε, ἠέ, ἤκεν, ἠκέ περ vel, οὐδέπω neque.

Ἐὰν ἦν, εἴτ' ἔν, καὶ ἤ sive, καὶ οὐ nec, οὐμὲν οὐδέ, οὐ μὲν οὔτε, οὐδὲ μήν, οὔτε μήν, οὐδὲ δή, οὐ μέντοι, ἀλλὰ μὴν οὐδὲ nec vero, sed nec.

Discretivæ διακριτικοί. Prim. πλήν præterquam, ἤ quam, interdum καί (in initio clausulæ præcipuè) sed, γέ, δή saltem. Poet. ἄφαρ, ἀτάρ, αὐτάρ sed. Der. ἀλλὰ sed. Comp. ἤπερ, ἤπερ, ἤτοι, (Poet. ἠέπερ) quam, ἀλλά γε, ἀλλά

ἀλλ᾽ἀτοι, ἀλλ᾽ἤν atqui, καίτοι, καίτοιγε, γεδὴν, γάτοι, γεμὲν, γεπὶ τω, γεῦν, ἦν γε, γεῦν, μὰ τοι at vero, saltem, δήτα, δήπου, δήτοι porro autem.

Μὴ ν, μὴ ἦν, μὴ ὄχι, μὴ ὄχὶ χὴ, ὅπ ἐπειδὴ, ὅπ μὴ quin, ἀλλ᾽ χὴ, ἀλλ᾽ δὴ καὶ, ἀλλ᾽ μὰ τοι atqui, ν μὲν ἀλλ᾽, ν μὲν ἀλλ᾽ ἀλλ᾽ ν, ν μέν τοι ἀλλ᾽, ν μὰ τὶ ἀλλ᾽, ν μὰ τοι ἀλλ᾽ ἰσως, κὐκὶ ἀλλ᾽, ν μὲν ἀλλ᾽ καὶ, ν γὲ ἄρα τοι ἀλλ᾽ verum enimvero, ἢ ἄν, ἢ γὲ ἄν, πλὴν ἀλλ᾽, πάλαι δέ, ἄλλως ἢ alioqui, ν γὲ ἂν alioqui non, ν μὰ τοι, ν μὰ τὸν, ν μὲν ν δέ, ν μὲν ὅτε, ν μὲν ἀλλ᾽ ἀλλ᾽, ν μὲν ἀλλ᾽ μὰ ν δέ enimvero non, πλὴν ἀλλ᾽, πλὴν καὶ, ἐπεὶ ἢ veruntamen, παρ᾽ ὅσον praeterquam, ἀλλ᾽ sequente γε, ὖν, γεῦν, ὔνγε, γὖν, ἀλλ᾽ ἢ, ὅτι ἀλλ᾽, ἀλλ᾽ μὴν, ἀλλὰ νὴ Δία, vel νὴ Δί᾽ ἀλλ᾽, χὴ μὲν, κὶ μὲν γε, ὡς τ᾽ ἄν, ὡς δ᾽ ἢ at vero saltem, ἄλλως τε ἐάν, ἄλλως τε καὶ, ἄλλως τε χὴ ἐπειδὴ, praesertim vero.

Causales αἰτιολογικοί. Prim. ἵνα, ὡς ut, ἐπεὶ quoniam, γὰρ enim. Poet. ὄφρα ut. Deriv. ὅπως, ὥστε ut, ὅτι quia. Comp. διό, διόπερ, διότι, καὶ διότι quia, propterea quod, εἴπερ quoniam, ἅτε quippe, ὡσεὶ τε, γάρτοι, γαίρε, γαίρει etenim. Poet. ἐπειπ, ὕνεκα quoniam, ὁππ, ὁππτ propterea quod, γάρεν, γαίρυνοι etenim.

Ὅτι δ᾽ἢ τὰ, διὸ δ᾽ἢ, διὸ καὶ, ἐν ᾧ, ἐφ᾽ ᾧ δ᾽ἢ, ἐφ᾽ ᾧτε, ἐφ᾽ ὅτῳ, ἀφ᾽ ὅτε, ἀφ᾽ ἂν, δι᾽ ὧν, ἐξ ὧν, ἀφ᾽ ὧν, ἐφ᾽ ὧν, ἐν οἷς, ἐφ᾽ οἷς, ἐπ τέτοις propterea quod quia, ἅτε δή, ἅτε δ᾽ἢ, ἅτε καί, ἀφ᾽ ἅτε, ἐπειδ᾽ἢ ἅτε, οἷα δ᾽ἢ ὅπ τοι, ἅπερ πῆε quippe, χὴ γὰ, χὴ γὰ δ᾽ἢ, χὴ γὰ καί, χὴ γάρ τοι, ν γὰ ἀλλά, ν γάρ τοι ἀλλάγε, ἐπεί τοι γε, ἢ γὰ ἂν etenim, ὡς ἄν, ὅπως ἂν ut, οἷαγε, οἷα δ᾽ἢ utpote, μέχρι πυ, ἄχρι πυ ut etiam, γὰ αὖ, μὴν γάρ, γὰ δ᾽ἢ, γὰ δ᾽ἢ πυ, γάρ τ᾽ ἄν. Poet. ὅθ᾽ ὕνεκα, ὕνεκά κυ, τὕνεκά κυ quoniam, δ᾽ἢ γάρρα etenim.

Conditionales συμβατικοί. Prim. εἰ, ἐάν, ἄν, ἤν σι: interdum ἐπεί sin minus, & ὅπως σι. Comp. εἰγε, εἴπερ, εἰδ᾽ἢ, εἰ δ᾽ἢ περ, ἤνπερ, κἂν si modo, quod si, εἴπως, ἰὼ πως si forte, ἐπήν, ἐπειδ᾽ἢ, ἐπείπερ, ἐπειδ᾽ἢ περ, ἐπείτε, ἐπεῖτοι, ὅτοιγε ὅτοισε siquidem, quandoquidem. Poet. εἴκα σι, εἴποθι siquando ἐπίκα quandoquidem.

Ἀλλ᾽ εἴπερ, εἰ ἄρα, εἰ δ᾽ ἄρα, εἴπερ δ᾽ἢ, εἴπερ γε, εἴπερ ἄρα, ἐπεὶ ἄν, ἐπεὶ ὖν, ἰὼ πέρ γε σι, siquidem, quandoquidem, εἰ δέ, εἰ δ᾽ ἄρα, ἢ μήν τοι χὴ ἂν sin, sin vero, εἰ γὖν σι saltem, εἰ ν, εἰ δ᾽ ν, εἰμή, εἰ ἢ μή, εἰ ἢ μήγε, εἰ μὴ πέργε, ἢν μή, ἐάν ἢ μή, ὅπ μή, ὅτ μή, παρ᾽ ὅσον, ἀλλ᾽ ἢ, ἀλλ᾽ ὅπ, ἀλλ᾽ ἢ ὅπ, ἀλλ᾽ εἰ μή, πλὴ εἰ, πλὴν εἰ μή, πλὴ ἐάν, πλὴ ὅπ, πλὴν ἐάν μή, πλὴ ἄν, πλὴ ἄν μή, πλὴ ἀλλ᾽ ἤ, πλὴ ἀλλ᾽ εἰ, ὁμοίως εἰμὴ nisi, sin minus, καίτοι εἰ, καίτοι ἄν, ἐάν ἢ δή, κἂν εἰ, χ μὲν εἰ quod si, ἢ ἄν, ἢ γὰ ἂν secus, sin aliter. Poet. εἰ μέν κα siquidem.

Illativæ συλλογιστικοί. Prim. ἄρα, ἦν igitur, Comp. ἄραγε, τοιγαροῦν, τοιγάρτοι, ἐκεῖνο igitur, ἔκυν non igitur, τοίνυν & Poet. τοιγάρ, τοιγαρεῖ, τόδη, item τό, τοῦ τοι igitur.

Ἄρα ἦν, & ἆρ' ἦν (rariùs ἦν ἄρα) ὅμως δ' ἦν, ταύτῃ τοι, δῆτα τοίνυν, μὴν δὴ igitur, διὰ ταῦτα, διὰ ταῦτα, μετὰ ταῦτα proinde.

Adversativæ ἐναντιωματικοί. Prim. περ, τοι quamvis. Comp. κἄν, κἤν, καίπερ, καίτοι, καίγε, καίτοιγε, ἀλλάγε, εἰ καί, (rariùs κἀν εἰ) κἄν εἰ etsi, licet.

Κἄν εἰ, ἤν καί, ὅτι μὴ καί, κἀν εἰ, rariùs κἀν εἰ etsi. Poet. περ ἔμπης quamvis, ἔμπης καίπερ etiamsi.

Redditivæ ἀντιποδοτικοί. Prim. ὅπως, μήν, & Poet. ἔμπης, ἔμπαι, ἔμπα, ἔμπαν, & Comp. δή που, γε δήπου, μήτοι, μήτοί γε, μήτοί τε tamen.

Ὅμως δέ, ὅμως μήν ἦν, ὅμως μήτοι, ὅμως μήν, ὅμως δ' ἦν, ὅμως καί, πάλιν καί, ἀλλὰ δή, ἀλλὰ δὴ καί, ἀλλ' ὅμως, ἀλλὰ μήν, ἀλλὰ ἦν attamen, tamen.

Expletivæ Συμπληρωματικοί. ἄν, ἄρα, ἄρ, ῥα, γε, θην, κεν, κε, νυ, νυν, περ, που, πω, που, τοι, quæ interdum nihil significant, sed orationem explent; addunt tamen emphasin quandam & venustatem contextui.

Usitatissimæ sunt poetis θην, νυ & νυν frequentiùs post imperativos: ῥα, ἄρ, & ἄρα præcipuè post δή, ὡς, vel articulum postposit. apud Homerum. Affertur etiam ἄρα ex Demosthene post ὡς; ex Xenophonte post νῦ, ὁπόθ, πότε. Apud Oratores etiam, γε, περ, τοι, που, πω, που, præsertim post adverbia, interdum δ' cum ἦν, τε præcipuè apud Ionas, κε apud Atticos.

Potentiales δυνητικοί sunt, ἄν, & Poet. κεν, κε.

Postpositivæ Primit. γάρ, γε, δή, μέν, μήν, ἦν, περ, τε, τοι, ἄν, κεν, κε: compositæ itidem & formulæ ab his incipientes frequentissimè in oratione postponuntur, ideóque fere postremum in singulis classium ordinibus locum sortiuntur.

Eadem vox propter varietatem significationis spectat ad diversas classes tum adverbiorum tum conjunctionum: si enim afficiat unam dictionem, præcipuè verbum, potiùs adverbium est; si plures dictiones, clausulam, vel sententiam conjunctio est: viz. μὲν quidem, ὡς ut, γὲ quidem, vero, μηδὲ neque, ne, &c.

Loco ultimo addi possunt

Dictiones Correspondentes: adverbia vel conjunctiones, aut formulæ ex utrisque conflatæ.

Μὲν-

Μὲν-δέ, quidem-vero, τε-καὶ cum-tum, τε-τε que-que, τε-καὶ καὶ-καὶ, καὶ, &c. τὸ μὲν-τὸ δέ, τὰ μὲν-τὰ δέ, τὸ μέν τι, τὸ δέ τι, τῦτο μὲν-τῦτο δέ, τῇ μὲν-τῇ δέ, ταὐτῃ μὲν-ταὐτῃ δέ, πῃ μὲν-πῃ δέ, ἄμα μέν, ἅμα δέ, ὡς μὲν-ὡς δέ, πῶς μέν-πῶς δέ, τοτε μὲν-τότε δέ, & variato accentu, ὁτὲ μὲν-ὁτὲ δέ, ποτὲ μὲν-ποτὲ δέ partim-partim, tum-tum, τότε-ὅτε vel ὅτα, ἐπειδήν, ἡνίκα tum-cum, ὁτι-τότε, ἐπειδὴν-τηνίκα vel τηνικαῦτα cum-tum, ὅτι μὲν-πάλιν δέ, ἔστιν ὅτε μὲν-ἔστι δ' ὅτε, ἐνίοτε-ἀλλοτε, ἐνσπάδ-ποτὲ δέ modo-modo.

Εἰ μέν-εἰ δέ, (εἰ μέν κα-εἰ δέ κε. Poet.) ἤ-ἤ, εἴτε-εἴτε, ἄνλε-ἄνλε, ἐάνλε-ἐάνλε, ἐάντ' ἔν-ἐάντ' ἔν, εἰ μέν τι-εἰ μέν τοι sive-sive, εἴτε καὶ εἰ μὴ sive-sive non, εἰ μέν-εἰ δὲ μὴ utrum-necne, ὔτε-ὔτε, μήτε-μήτε, οὐδέ-οὐδέ, μηδέ-μηδέ nec-neque.

Ἐπὶ τὰ ἢ μέν-ἐπ' ἐκεῖνα δέ, ὀπὶ δὰ τερα μέν-ὀπὶ δὰ τερα ἢ, citra ultra.

Μᾶλλον-ἤ potius quam, πρίν vel πρότερον-ἤ prius-quam.

Ἐπεὶ-καὶ postquam-tum, ἐνθένδε vel ἔνθεν-ἔνθεν, inde unde.

Ὅπυ-ὁπεῖ vel ὑπαῦθα, ubi-ibi, ἵνα-ἔνθα, ibi-ubi, ὅπυ-ἥπυ, quando-quidem-multo magis vel minus.

Ὡς (vel ὥστε, ὡσεί, ὡσανεί, καθάπερ, &c.) -ὕπως (rariùs ὡσαύτως) ὥσπερ-ὡσαύτως, ὁμοίως vel ὕπως, ὅπως-ὅπως, ὡς vel καθὼς-καὶ, ὡς-ὡς (Poet.) ut-sic, ὕπως, ὁμοίως-ὥσπερ ità-ut, παραπλησίως-ὥσπερ idemfere-quod.

Καίπερ, καίτοι, ἂν καὶ-ὅμως δέ, οὐκαὶ-ὅμως ἤ interdum δήπου, εἰ ἤ καί, ἤν καί-ἐὰν ἔνγε, quamvis-tamen, εἰ μὴ-γε δήπου si non-tamen.

Μὴ (vel ὔ) μόνον-ἀλλὰ καὶ non solum-sed etiam, μὴ vel οὐχ ὅπι, μὴ vel οὐχ ὅπως μονονὲ-ἀλλὰ καί, vel ἀλλ' οὐ δέ non-solum non-sed nec.

Ὅ-ταὐτῳ quo-eo, ὅσῳ-τοσούτῳ quanto-tanto, ὅσον vel ὅσονπερ-τόσον vel τοσοῦτον quatenus-eatenus, ἐπὶ τούτῳ-ἐφ' ᾧ vel ἐφ' ᾧτε, ὀπὶ τούτοις-ἐφ' οἷς τε (sequente καί) ea lege-ut, τοσοῦτον ὅσον, μέχρι τούτου-ἕως tamdiu-quamdiu, κατὰ ταὐτὰ (vel κατ' αὐτὸ, ἴσα, ὁμοίως) καὶ aque-ac.

Negligitur quandoque, correſpondentis formulæ membrum vel dictio.

PRÆPOSITIONES

Monoſyllabæ ſex: ἐκ ante conſonam, ἐξ ante vocalem ex; ἐν in; εἰς ad; πρὸ ante; πρὸς an; σὺν cum.

Diſſyllabæ duodecim; ἀμφὶ circum; ἀνὰ per; ἀντὶ pro; ἀπὸ à; διὰ propter; ὀπὶ in; κατὰ ſecundum; μετὰ poſt; παρὰ apud; περὶ circa; ὑπὸ ſub; ὑπὲρ ſuper.

Tres ſunt ἄπτοτοι, ἐκ vel ἐξ, ἐν, εἰς: reliquæ oxyt.

Præpoſitiones inter ſe compoſitæ migrant in adverbia; ut παρέξ, &c.

SYN-

SYNTAXIS

Dividitur in Concordantiam & Regimen.

Ad utrumque ſpectat Ordo ſive Diſpoſitio Dictionum in Oratione.

Concordantia triplex.

12. Nominativi & Verbi.

OMne Verbum Perſonale, & finitum, habet precedentem Nominativum * Subſtantivi, cum quo concordat numero & perſonâ; ut, ὀρθῶς φρονεῖ mens parturit; ὀψὲ σωφρονοῦσι Φρύγες ſero ſapiunt Phryges.

* *Ad Subſtantivum refertur pronomen Prim.*

Cùm Verbi 12. dual. deeſt, nominativus dualis primæ plurali jungitur; ut νὼ ἔξιτον nos duo eximus. Soph.

Neutrum plurale gaudet verbo ſingulari; ut εὖ οἴσεται κακὰ non bene ſuccedunt mala. Od. θ. Jungitur etiam Plurali; ut δεινότατα πάσχουσι, Jacob. 19. Utriuſque adjunctum reperitur in eâdem ſententiâ; ut ἓξ ἢ πὰρ ἄλλα ἥρπη, κἀ δι' ἓξ λέγειν. Ariſtot.

Nominativus 1æ. vel 2æ. perſonæ rariſſimè exprimitur, niſi emphaſeos vel diſtinctionis cauſâ; ut σὺ λέγεις. Joh. 18. 39. ἐγὼ σὲ θέλω λέγω, σὺ δὲ κελεύεις ἀπολύειν.

Nominativus 3æ. ſæpe omittitur in verbis hujuſmodi, λέγουσι, φασὶ, νομίζουσι, φιλοῦσι, μυθολογοῦσι· ut ὡς φασὶ ſubaudi ἄνθρωποι. Plut.

Tertia perſona δεῖ vel ἐστὶ ſæpiſſimè ſubaudiri, ut πυμφόλυξ ὁ ἄνθρωπος· οἱ κόλακες κόρακες.

Verbum uſitatiùs claudit ſententiam vel membrum.

In diſponendis dictionibus præcipuè ſolutæ orationis, cura non levis adhibenda eſt; ità tamen ut varietas ſummoperè obſervetur, unde venuſtior ſtructura, & ſuavior harmonia conſurgat.

22. Adjectivi & Subſtantivi.

ADjectivum cum Subſtantivo concordat Genere, Caſu, & Numero; ut κοινὸς Ἑρμῆς communis Mercurius.

* *Ad Adjectivum referuntur Articulus præpoſitivus, pronomen poſſeſſivum, participium.*

Adjectivum plurale cujuſcunq; generis ſæpe permutat ſuum ſubſtantivum in genitivum, cum articulo; ut σπουδαῖοι τῶν γονέων boni parentes. Iſocrat. φαῦλαι

πᾶν γωνιαῖον. Basil. πολὺ τῷ ζώων. Isoc. Singulare itidem, si neglecto genere substantivi fiat neutrum; ut τὸ ἀνήκεστον τῆς χαρᾶς immensum gaudium. Hesiod.

Adjectivum subaudito ἄνθρωπος, in masculino genere; subaudito χῶμα, in neutro, ponitur absolutè; ut πολλοὶ λίγωσι. Psal. 4. ἐκ καρπῶν πολυνοίγωσιν. Lac. β. χρήσιμον ἢ αἱ φιλονικίαι. Xenoph.

Adjectivum absolutè positum locum substantivi supplet alteri adjectivo; ut μακάριοι οἱ ἐλεήμονες. Matth. 5. χαλεπὰ τὰ καλά.

Neutrum etiam, articulo vestitum, exprimitur per substantiuum; ut ὅπου τὸ συμφέρον, ἐκεῖ καὶ τὸ εὐσεβές, ubi emolumentum, ibi religio. Epictet.

Sæpe Substantivum usurpatur pro Adjectivo; ut ἑλλὰς φωνή, Græca lingua. Lucian. Apud sacros scriptores crebriùs in Genitivo; ut οἰκονόμος ἀδικίας dispensator injustus. Luc. 16. 8.

Adjectivum Verbo postpositum & concordans cum Substantivo præcedente Verbum, sæpissimè Adverbii vicem obtinet; ut εἰσῆλθε δρομεὺς introibit curriculo. Nazianz. ἐνίκων στίχον nostu ibant. Hesiod.

Adjectivum ὅς, cum numerali altero, jungitur Substantivo Plurali; ut ὅς καὶ τεσσαράκοντα ἄνδρες. Χίλιαι μυῖαι, quandoquidem collectivo singulari, etiam diversi generis; ut χίλιαι ἵππος. Xenoph.

Adjectivum frequentiùs præmittitur Substantivo.

In numeralibus mixtis numerus minor majorem sæpiùs præcedit usque ad centenarium, si copula καὶ intercesserit: ut τρεῖς καὶ πεντήκοντα: absque copulâ, vel post centenarium, plerumq; minor sequitur majorem; ut πεντήκοντα δύο, ἕπτα καὶ εἴκοσι.

32. Antecedentis & Relativi.

RElativum cum antecedente concordat genere, numero, & personâ: quoties nullus Nominativus interseritur in Relativum & Verbum, Relativum erit Verbo Nominativus; ut μακάριος ὃς ἐλπίζει beatus qui speras. Psal. 34. 8.

At si Nominativus Relativo & Verbo interponatur, Relativum regetur à Verbo, aut ab aliâ dictione; ut μακάριον τὸ ἔθνος, ἧς κύριος ὁ θεὸς αὐτῶν: λαὸς ὃν ἐξελέξατο. Psalm. 33. 12.

Frequenter Relativum & Antecedens in eodem casu ponuntur; ut ἐμελέτων ἐν τοῖς ἐντολαῖς σου, αἷς ἠγάπησα σφόδρα. Psal. 119. 47.

Pronomen Antecedens sæpiùs reticetur; ut λάλει ἃ δεῖ, καὶ ὡς δεῖ, καὶ ὅπου ἃ μὴ δεῖ. Euagr.

Relativum non raro præcedit, præcipuè in eodem casu positum;

ut ἀπολωλὼς ἢ ἔχω ἀγαθὸν: vel si antecedens pronomen tertiæ personæ subintelligatur in verbo; ut ὃς ἀνίης, ἀμᾶ.

Οὗτος hic, ἐκεῖνος ille, ὅσος, ἡλίκος quantus, οἷος qualis, item πόσος quot, πηλίκος quotus, ποταπὸς cujus, ποσαπλοῦς, ποσαπλάσιος quotuplex, &c. Indefinitè hæc sumpta, non rarò construuntur more relativorum; ut ἐλεφάντων ἔμβρυον ἡλίκον μύαξ, *Elephantorum Embryon quantus vitulus.* Aristot. χαιρέτω ὅστις σοι ἀνδρὶ φίλος *gratificans viro qualis es Tu.* Xenoph.

Exceptiones Concordantiis communes.

Plures Nominativi, Substantiva, vel Antecedentia cujuscunq; numeri postulant Verbum, Adjectivum vel Relativum plurale; ut σπέρματα καὶ καρποὶ διαφέρουσι *semen & fructus differunt.* Aristot.

Quod quidem Verbum cum Nominativo dignioris personæ; Adjectivum cum Substantivo, Relativum cum Antecedente, generis dignioris, consentit: Dignior autem persona prima quàm secunda aut tertia, & secunda quàm tertia; Dignius masculinum genus quàm fœmininum aut neutrum, & fœmininum quàm neutrum, in vocibus *naturam rationalem* aut *animalem* significantibus; in aliis vero dignissimum est neutrum; ut ἐγὼ καὶ σὺ τὰ δίκαια ποιήσομεν. Xenoph. ἀδελφὸς δὲ ἀδελφὴ γαμοῖ, Jac. 2. 15. λύπη καὶ φόβος ἀδικοῦντα πλὴν ψυχῆς Philo. ὄνυχες καὶ σμᾶσθαι ἅ φέρουσιν Αἰγύπτιοι. Lucian.

Quandoq; admittitur singulare, quod ad plura licet sit referendum, cum proximiore tamen concordat; Verbum numero & persona; Adjectivum vel Relativum genere & numero; ut ὡς οἱ Πυθαγόρειοι καὶ Πλάτων ἔλεγον. Aristot. ἐπήλασε φέρων ἀνεμός τε καὶ ὕδωρ. Hom.

Aliquando verbum singulare cum proximiore consentit, Adjectivum verò plurale neutrum sequitur consentiens cum utrisque; ut ἡ δωδεκάεδρος καὶ ὁ σφαῖρος διὰ πολλῶν ἴσην ἀφαιρεῖ. Aristot.

Duo masculina cum neutro, etiamsi significent *naturam rationalem*, admittunt tamen adjectivum neutrum; ut πρόδρομοι εἰς πατέρα καὶ υἱὸν, καὶ σπεῦμα ἅγιον, ὁμότιμά τε ὁμόδοξα. Nazianz. Inusitatiùs Masc. & Fœmin. ut ἀεὶ πλείους ποιούμεθα τοὺς φίλους, καὶ γυναῖκας, καὶ μάλιστα ὀργιζόμεθα τοῖς εἰς παῖδα ἐξαμαρτάνουσι. Idem.

Duo fœminina non respuunt fœmininum; ut ἀφροσύνης καὶ δειλίας πρὸς ἀλλήλας ἐναντίαι. Aristot.

Masculina & Fœminina *rem inanimatam* significantia quandoque admittunt masculinum; ut φόβος καὶ ἐλπίδες ἅπαν πεπόηκεν. Lucian.

Cum

Cùm duabus de rebus fit sermo, usitatiùs effertur in Plurali; ut χυείοις δυσί quod si res naturâ vel arte sint binæ, potiùs in Duali; ut δυοῖν ποδοῖν.

Duo Singularia cum Duali non incongruè nectuntur, ut διαφήτην δείσαντε Ἀτρείδης τε καὶ Ἀχιλλεύς. Il. d.

Ἄμφω & δύο cum Plurali sæpius junguntur, ut ἄμφω ἐξέπιον. Euripid. δυοῖν ὀφθαλμοῖν. Aristot.

Verbum inter duos Nominativos, & Relativum inter duo Antecedentia diversorum numerorum positum, cum alterutro convenire potest; ut ἔθνος πολυανθρωπότατόν ὄντι Ἀργεῖς. Phil. πόλεις εἰσὶν αἳ φιλεῖς νομίζεις. Lucian.

Verbum, Adjectivum, vel Relativum nonnunquam concordat cum Infinitivo vel clausulâ præcedente: Adjectivum verò & Relativum in Neutro genere ponuntur; ut ξυρεῖν δὲ λέοντα οὐκ ἔστιν ἀσφαλές. Eadem referuntur ad plures clausulas, & frequentiùs in numero Plurali.

Aliquando Adjectivum concordat cum Subſtantivo, Relativum cum Antecedente, quod non exprimitur sed intelligitur in Pronomine Possessivo: ut ἐμὰ τὰ κακοδαίμονος (subaudito ἐμοῦ in ἐμὲ.) Lucian. τὸ σὸν μένος δέχεμαι (subaudito σοῦ in σόν.) Sophocl. φόβου ὁρᾷ τῆς ἐμῆς ὑπεισόδου Οὐ μικρὸν ὀκνεῖτε. idem.

Interrogativum & ejus Redditivum Casu & Tempore concordant, ut τίνι διαφέρουσι οἱ πεπαιδευμένοι τῶν ἀπαιδεύτων; ὅσῳ οἱ ζῶντες τῶν τεθνεώτων. Laert. Non observatur Genus aut Numerus, ut τί οἱ ἄνθρωποι; θεοὶ ὑπῆρξε. Lucian.

Cùm Redditivum sit Pronomen Possessivum, ponitur in casu Nominis à quo regitur: ut τίνος ὄζειν ὁ λόγος; ἐμός.

Respondetur interdum ad sensum, non ad vocem: ut τίνες εἶ; ὁ πατὴρ Τελαμών. Euripid. præsertim si interrogatio fiat per dictionem variæ syntaxeos, ut θανάτῳ ᾧ ποίῳ φησὶ Μενέλαον θανεῖν; Οἰκτρότατον. Eurhpid. quia dicimus θνήσκειν θάνατον vel θανάτῳ.

Dictio interrogativa plerumque inchoat sententiam.

Articulus & Pronomen sequuntur Concordantiarum Regulas: utrumque tamen peculiarem habet Usum, Dispositionem & Elegantiam.

Articulus.

Articuli Præpositivi Usus est

1°. Propter emphasin, five excellentiam rei; ut τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, i.e. *Spiritum Deum*, Luc. 3. 22. πνεῦμα ἅγιον, i.e. *Spiritum donum*, Joh. 20. 22. τὸ ἀγαθὸν *summum bonum*, ἀγαθὸν *quodvis bonum*. Aristot.

2°. Propter demonstrationem rei certæ; ut οἱ μαρτυροῦντες ἐν τῇ γῇ, τὸ πνεῦμα, καὶ τὸ ὕδωρ, καὶ τὸ αἷμα, καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὸ ἕν, 1 Joh. 5. 8.

3°. Propter expositionem sive distinctionem, tunc crebrius ponitur voci explicandæ; ut Ἰωάννης ὁ βαπτιστὴς, Matth. 3. 1.

4°. Propter elegantiorem texturam vel modulationem suaviorem; ut ἡ νίκη ἡ νικήσασα τὸν κόσμον, ἡ πίστις, 1 Joh. 5. 4. πολὺ διαφόρους εὑρήσουσι τὰς τῶν ἀρχαίων γνώμας, καὶ τὰς τῶν φαύλων διαγνώσεις. Isocrat.

Addi possunt aliæ rationes, quas utpote magis incertas placuit rejicere. Quinimo de præfigendo vel omittendo Articulo certa vix dari possunt Regula: Sæpe enim utuntur vel respuunt Autores pro arbitrio vel euphoniâ. Non tamen abs re erit sequentes de illis Observationes apponere.

Articulus cujuscunque generis cum Adverbio pro Nomine sumpto in omni casu; ut τοῦ πλησίον *vicino*, Deut. 5. 21. ὁ πλησίον *vicinus*, Matth. 22. 39. Sic τὸ πέραν ὁ Δαλάσσης, Marc. 5. 1. ἀπὸ τοῦ πέραν τοῦ Ἰορδάνου, Marc. 10. 1. In neutro genere sic positus quandoque adverbialcit, ut τὸ πάλαι *olim*. Thucyd. ταυτὶ *nunc*, Act. 27. 22.

Similiter Articulus neuter cum Infinitivo fit Nomen; ut ἐκ τοῦ ἐρᾶν γίγνεται τὸ ἐρᾶν, *ex aspectu nascitur amor*.

Præponitur etiam neuter qualicunque dictioni vel clausulæ *materialiter* (quod aiunt) sive τεχνικῶς acceptæ; ut τόδ' ὑμεῖς ὅταν εἴπω. Demosth.

Articulus neuter cum Genitivo sequente significat *possessionem, proprietatem* vel *relationem*, subaudito χρῆμα, ἔργον, ἔθος, vel hujusmodi nomine; ut ἀπόδοτε τὰ Καίσαρος Καίσαρι, Matth. 22. 21. i. e. χρήματα. τὰ δ' σαρκὸς, i. e. ἔργα, Rom. 8. 5. τὸ τῆς Θεότητος λέγω. Lucian. l. c. ἔθος. Quandoque ponitur pro solo Substantivo, ut τὸ τ' ἀλαζονείας, pro ἀλαζονείᾳ. Plutarch.

Articulus pluralis (observato genere Nominis proprii) cum Præpositione ἀμφὶ, περὶ, κατὰ, &c. & Accusativo, accipitur pro ipso Nomine; ut οἱ ἀμφὶ Κορινθίους *Corinthii*. Herodot. ἀπαλλάσσειν πρὸς τοὺς περὶ Μάρθαν καὶ Μαρίαν, *venerunt ad Martham & Mariam*, Joh. 11. 19. τὰ κατ' εὐχὰς *preces*. Heliod. l. 4. Interdum (neglecto genere) significat *comitatem, officium, facultatem, sectam, relationem*, cum iisdem vel aliis Præpositione & Casu; ut οἱ περὶ τὸν Παῦλον, i. e. *socii Pauli*, Act. 13. οἱ περὶ τὸν γεωργὸν, *agricolæ*. Xenoph. οἱ περὶ τὸν ποιητὴν, καὶ τὸν λόγον, *Poetæ & Oratores*. Isocr. οἱ ἀπὸ στοᾶς, *Stoici*. Athen. οἱ πρὸς αἵματος, *consanguinei*. Sophocl. οἱ μετ' Ἀχιλλέως, *socii Achillis*. Lucian. οἱ κατ' ἀγορὰν, *causidici*, Demosth. οἱ ἀπὸ βήματος, *concionatores*. Plutarch. οἱ ἀπὸ τῶν μαθημάτων vel ἐν τοῖς μαθήμασι, *Mathematici*. Laert. οἱ ἀπὸ vel μετὰ Πλάτωνος, *Platonici*. Synes.

Ponitur Articulus præpositivus quandoque pro subjunctivo; ut τὸ βέλτιον ἀποβλέπων pro ὃ βέλτιον. Demosth. ἐπὶ τοῦτο ἔλθωμεν τὸ οὐ λέγειν. Marc.

Marc. 15. 68. Apud Poetas ὅπις pro ὅστις, servato ι per omnia Genera, Casus, & Numeros, ὅπτινα, ὅπτινας, ὅπτινα, &c. ut ὅπις κ' ὀπίσσω ὁμάσσῃ. Il. τ. ὅπτινα κεφαλὴν δύμεν πολεμίζειν. Od. ϛ. ὅπτινας μυνθήσω. Il. ε. ὅπτ' ἔχεα πίπτοντ'. Il. χ.

Articulus præpositivus vel subjunctivus pro αὐτὸς sumitur frequente sæpius ὁ, ἡ, &c. ut ὁ δ' ἔφη, Matth. 13. 28. ἦδ' ὃς dixit ille. Plat. Item pro ἐκεῖνος & ἐκεῖνος, præcipuè in divisionibus cum μὲν, δὲ, &c. ut τὰ μὲν ἀθλα, τὰ δὲ φθαρτά. Aristot. δεῖ δὲ τὸ πείθειν, τὸ δὲ μή. Demosth. ὃς μὲν πεινᾷ, ὃς δὲ μεθύει, 1 Cor. 11. 21. ὃς μὲν καλλίπυρος πόλεις, πυρὸς δὲ ποιεῖ. Demosth. Interdum pro τις interrogativo, ut τοῦ vel ὅ χρείαν λέγω; Demosthen. pro τις indefinito, ut ἀγνοῶ τὸ χρὴ πεπόσθαι. Lucian οὐ μὰ, ὃς εἰμὶ, οἰκτρός. Sophocl.

Τὸ ὂν vel τὸ τὶ significat partem; ut τὸ χαίρειν τὸ μὲν ὂν φεύγειν ἄριστον, τὸ δὲ ὂν φεύγειν μισητέον. Aristid. ἡμῖν τὸ μὲν τι πάρεστι μεμελετῆσθαι, τὸ δὲ τι οἱ χωρήσαντες. Plat.

Articulus non rarò subinnuit Participium ὤν, potissimùm ante Præpositionem vel Adverbium; ut ὁ ἐν τοῖς ὕπνοις, Matth. 6. 9. τὸ φεῦ ὑμῖν, Matth. 5. 12. τὰ ἄνω φρονεῖτε, Colossi. 3. 2.

Omittitur sæpissimè Articulus ante Interrogativa; ut τίς, ποῖος, &c. Indefinita; ut τις, ὁποῖος, &c. Universalia signa; ut πᾶς, μηδὶς, &c. Numeralia cardinalia; ut εἷς, δύο, &c. Legitur tamen ποῖος cum Articulo; ut τῆς ποίας μεσότητος. Demosth. Item Cardinalia, cùm referuntur ad id quod præcessit; ut λαβὼν τρεῖς πίντε ἄρτους, Luc. 9. 16. ὁ εἷς, Luc. 18. 10. Ante Nomina Propria, præcipuè in Epistolarum inscriptionibus; ut Ἰσοκράτης Ἀλεξάνδρῳ, χαίρειν. Isocrat. in quibus tamen Appellativa desiderant Articulum; ut Δημοσθένης τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, χαίρειν. Demosth. Ante Nomina tum Propria tum Appellativa in Librorum Titulis; ut περὶ Ἑλένης, περὶ νόμου. Laert. Antisth. Pronomina Substantiva ἐγὼ, &c. Composita ἐμαυτοῦ, &c. ut ἐγὼ εἰμὶ, Joh. 15. 1. ἐκεῖνα ὑμαυτοῦ, 2 Cor. 2. 1.

Pronomen ὁ δεῖνα semper Articulum postulat; ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνα διοίσεται. Demosth.

Genitivus post Partitivum exigit Articulum; ut εἷς τῶν σταυρωθέντων, Joh. 19. 34. crebrò etiam post Substantivum regens, ut ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας, Joh. 17. 12. ἀναπείθων τοὺς νόμους, Luc. 2. 27. Sic Vocativus pro Nominativo positus, ut ὁ παῖς, ἔγειρε, Luc. 8. 54. σὺ ὁ βητὼρ ψεῦσαι. Lucian.

Duo vel plures Articuli diversorum Nominum genere, numero, vel casu discrepantium, elegantiùs se immediatè consequuntur, quorum prior ad remotius semper Nomen refertur, ut τῷ τοῦ Θεοῦ

δικαιοσύνῃ, Rom. 10. 3. τοῦ τ τῆς ῥήματος συμβάντα λυπρὰ μὴ, Demoſth. Communiter tamen in ſacrâ Scripturâ Articulus adhæret ſuo Nomini: ut τῇ δικαιοσύνῃ τῆ Θεοῦ, ibid. Rom. 10. 3. Ineptè verò repetitio eſt ſi omnimodo conſentiant, ut εἵπ ὁ τ πόλεως ῥημάτων. Zonaras.

Parùm imitanda etiam diſpoſitio eſt, ſi Nominum ordo perturbetur: ut οἱ τ ἀγγελικῶν χόρων δυνάμεων. Theophylact. ὁ τοῦ οἰκείου κηδεμονία σώματος. Damaſcen.

Eleganter Adverbia, Conjunctiones, vel Præpoſitio cum ſuo caſu interveniunt: ut ὁ μὲν ὧν χιλίαρχος, Act. 23. 22. ἀκέσας τ φωνῆς ὑμᾶς νῦν ἀπολογίας, Act. 22. 1. Participium aut Verbum regens, ut ὁ ἑτέρου ζητῶν δύναμιν. Demoſt. τῶ μόνον ἐφρόντικε πλουτεῖν. Ariſt. Aliquando poſtponitur Articulus, ut ἀσφαλέστερος βίος ἐστὶ δικαίου τ ἰδιωτεύοντος ἢ τ πραγματευόμενου. Iſocr.

Collocatur Articulus ante & poſt Nomen frequentiſſimè: ut τὰς ἀρχὰς τὰς τ σωμάτων. Ariſtot.

Repetitur ante Nomen in demonſtrando, intercedente ἐν vel δὲ, ut ὅδε ὁ ἄνθρωπος, τῷδε τῷ λόγῳ, καὶ τῇδε τ ὕλης. Ariſtot.

Cùm duo Subſtantiva, alterum vel utrumque Appellativum, apponuntur; vel cùm Adjectivum immediatè poſtponitur Subſtantivo; utrique vel poſteriori ſæpiſſime Articulus additur: ut Ματθαῖος ὁ τελώνης, Matth. 10. οἱ ἄνθρωποι οἱ ποιμένες, Luc. 2. 15. τῷ πνεύματι τῷ ἀκαθάρτῳ, Luc. 8. 29. Si Adjectivum præceſſerit, Articulus ipſi ſoli præfigitur: ut τοῖς ἀκαθάρτοις πνεύμασι, Luc. 4. 37. quandoque omittitur penitùs, ut πνεῦμα ἀκάθαρτον, Marc. 3. 30.

Cùm plura ſint Subſtantiva, illud ſenſu præcedit Verbum cui Articulus præfigitur: ut Θεὸς ἦν ὁ λόγος, *ſermo erat Deus*, Joh. 1. πνεῦμα ὁ Θεὸς, *Deus eſt ſpiritus*, Joh. 4. 44. Sic τὰ ἐμὰ σά ἐστι, καὶ τὰ σὰ ἐμά, Joh. 17. 10. At Pronomen Articulo viduum poteſt loco & ſenſu præire, ut ἐγώ εἰμι ἡ ὁδὸς, Joh. 14. 6.

Adjectivum poſtpoſitum, ſi non habeat Articulum, dividitur plerumque à Subſtantivo, & ſequitur Verbum ſenſu: ut ἔστιν ἄνθρωπος δίκαιος. Ariſtot. *homo eſt juſtus*. Sin habeat, à Subſtantivo non dividitur: ut Πλάτων ὁ ἀγαθός ἐστι, *ille bonus Plato eſt*.

Poſt αὐτὸς, ἐκεῖνος, ὅλος, οὗτος, πᾶς, Articulus additur Subſtantivo ſequenti: ut ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ, Luc. 13. 31. ἐκεῖνον τ λίθον, Luc. 20. 18. ὅλῳ τῷ γένει, Act. 17. 11. ἕως οἱ λόγοι, Luc. 24. 44. πᾶν τὸ σῶμα, Eph. 4. 16. rarò præponitur hiſce Adjectivis, ut πᾶν αὐτὸν τόπον. Demoſth. &c.

Adjectiva ſine Subſtantivo poſita, ſæpiſſime veſtiuntur Articulo: ut εἰς τὰ ἴδια, Joh. 1. 11. τ παρόντα. Demoſth. &c.

Metri causâ apud Poetas Articulus negligitur vel redundat.

Prono-

Pronomen.

Genitivus Pronominis poſſeſſivi uſurpatur quando ſignificatur *perſona*; ut εἰκὼν σε, *imago tui*. Herodian. Sic πρὸς βίαν μου, *ad coactionem mei*. Sophocl. i. e. *me invito*.

Quoties *poſſeſſio*, *relatio*, *circumſtantia* vel *actio* perſonæ connotatur, poſſeſſivo uti licet; ut δὸς σῇ σοφίᾳ μὴ ἐπαίρεσθαι, Prov. 3. 5.

Ponitur Genitivus Primitivi loco Poſſeſſivi; ut ὁ πατήρ μου, Joh. 15. 1. (rariſſimè ἐμοῦ, Rom. 1. 22.) adhibetur quandoque Dativus, ut χαίρεί μοι πάτερ. Ilias. Frequenter poſſeſſiva ἡμέτερος & ὑμέτερος uſitata ſunt Oratoribus; ut κατὰ τὰ ἡμέτερα νόμιμα, Act. 24. 6. ὑμετέρας ἀγάπης, 2 Cor. 8. 8. & in eodem contextu, σοὶ γὰρ ἀμφοτέρων ἐμέλλομεν, ὃ σοὶ τὰ ἡμετέρων, &c. Joh. 1. 22. Inuſitatiùs ἐμὸς, σὸς, σφέτερος, ut ἐμοὶς καὶ σοῖς. Athen. εἰς τὰ σφέτερα ἤδη διεξερπύσῃ. Ariſtot. ἐμὸς & σὸς paſſim in SS. ut ἐμοῖς ἢ λόγοις παρέδωκε σὸν ὗς, Prov. 5. 1. σφέτερος vix in N. T. occurrit.

Poſſeſſivum pro Primitivo rariùs accipitur; ut τῷ ἐμῷ πόθῳ κατέφθη, pro ἐμοῦ. Sophocl.

Pronomina reciproca ſunt, ἑαυτοῦ vel αὐτοῦ, ῆ, ἑαυτῷ, σαυτοῦ vel σαυτοῦ; referuntur enim ad perſonam præcedentis verbi, aut ſi quando præceſſerint, reſpiciunt caſum verbo poſtpoſitum; ut ἔνθεμι δ' ἀπέσφαξεν ἑαυτόν. Demoſthen. ἔκας δ' αὐτῆς φίλος. Ariſtot. δεῖπνα οἱ ἡ νύκλα. Lucian. ὃ δώματα γοῦναι ἡμαυτόν. Plat. Ἰαβὲθ διεράσθην σαυτὴν, Luc. 4. 23. τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε. Hom.

Ἑὸς, σφέτερος, magis familiaria ſunt Poetis; ut ἠγεμόνευεν ἑὰ πρὸς δώματα. Hom. ὅπως ἴδοιεν σφετέρους ὄντας ἀνεψιάδης δ' ἄν. Thucyd. Ἑὸν propriè ſignificat *quod unus poſſidet*, σφέτερον *quod plures*.

Ἡμέτερος & ὑμέτερος addito Genitivo αὐτῶν, uſurpantur reciprocè; ut τὰ ἡμέτερα αὐτῶν πεπράγαμεν. Demoſth. δηλώσειε τοὺς παῖδας ὑμετέρους αὐτῶν βαπλεύοντας. Iſocr. Sic σφέτερος αὐτῶν, ἴδιος αὐτῶν, ut αἱ μὲν ἀρεταὶ ἃ σφετέρας αὐτῶν φύσεις ἐυεργετῶσι. Iſoc. οἱ πλέοσι δ' πολιτείαν ἴδιαν αὐτῶν ἡγοῦνθ' ἕξειν. Dem. Legitur ἴδιος σφέτερος αὐτῶν, ut πάλαι ἠρώνευλο μᾶλλον δὲ τοῖς κοινοῖς ἀμφότμασιν, ἢ νυν ὑπὸ πᾶς ἰδίοις τοῖς σφετέρεις αὐτῶν. Iſocrat.

Reſolvuntur interdùm Compoſita ἐμαυτοῦ, σαυτοῦ, ἑαυτοῦ, & pro illis eorum Simplicia adhibentur per omnes caſus; ut οἱ δ' αὐτῷ κακὰ τεύχῃ ἀϊπῆ. Heſiod. πολλοὶ μὲν σφίσιν αὐτοῖς πολεμίοσι. Iſocr. Trium horum Nominativi, & priorum ἐμαυτοῦ, σαυτοῦ caſus omnes

duales & plurales à Simplicibus neceſſariò ſupplentur; ut ἡμεῖς αὐτοὶ ſενάζομεν. Rom, 8. 23. ἐν ὑμῖν αὐτοῖς κείνοις, 1 Cor. 11. 13.

Simplicia primitiva 1æ. & 2æ. perſonæ pro reciprocis quandoque afferuntur loco Compoſitorum; ut ἐγὼν ἐμὲ λύσομαι. Hom. ἐμὲ γὸ ἐν ὑμῖν πίθημι. Plat. pro ἐμαυτόν.

Interdum αὐτὸς ponitur reciprocè; ut ἐξηράνατο τὰς ὀδοὺς αὐτῆ, pro ἑαυτῆ, Pſalm. 103. ἐπ' αὐτῇ pro ἐφ' ἑαυτῇ. Ariſtot. præcipuè cum nomen aliud 3æ. perſonæ inciderit inter αὐτὸς & perſonam verbi; ut ὀφῶν τὸ ἅμα κίνημα ἐπ' αὐτὸν (potiùs quàm ἐφ' ἑαυτὸν) Nazianz. vel cùm αὐτὸς ſenſu præceſſerit verbum; ut πατέρα ἡμᾶ ὁ αὐτοῦ υἱὸς (non ἑαυτοῦ υἱός.) E contra profertur ἑαυτὸς, ὁ, vel ἑὸς pro relativo αὐτὸς, ut ἐσκιδνὴ ἕ ὀκλεῖται ἡ ψυχμὸ. Plat. præſertim apud Poetas; ut οἱ ἵκοντο δόκῳ. Il. β'. τὸ δ' ἕν παρὰ ἡμῖσι λέλοιπε Φάσγανον. Il. ι.

Pronomina quædam ſunt trium perſonarum, αὐτός· ut αὐτὸς ἔρω, ης, ε. Ἑαυτῆ in pluralì; ut μὴ πποιδότες ἅμῳ ἐφ' ἑαυτοῖς, 2 Cor. 1. 9. ἡ ἑαυτῆ σωτειαν κατεργάζεδε, Phil. 2. 12. ſed in ſingulari uſurpatur pro Genitivo ſolo, σαυτῆ, ῆς· ut ἴστω πιστὸν ἡμῦ ἑαυτῆς φίλως. Xenoph.

Σφέτερ☉ junctum verbis 1æ. & 2æ. perſonæ ſignificat noſter, veſter apud Poetas; ut ἐνέπησε σφέτερον πατέρ. Heſiod. Σφέτερ☉ apud Apollonium ſignificat interdum ſuus; ut ἀλλῃ Σφετέρην πάντεσσι μετέτρεπε. jungitur etiam verbo 2æ perſonæ pro ſuus; ut λιλαίεαι δῆμον σφωϊτέρησιν ὑπὸ σκηπτροισιν δαμάσαι. idem.

Paucula Adjectiva ſunt reciproca & trium perſonarum, ἴδιο☉, ἀλλήλων, &c. ut ἰδίῳ ὀφθαλμῷ ἕ κατανοεῖς, Luc. 6. 41. τῆ ἰδίᾳ ὑῒ ὐκ ἐφείσαδο, Rom. 7. 32. ἀλλήλως ἀγαπᾶτε, 1 Joh. 3. 23. ἀγαπήσατε, 1 Pet. 1. 22. μασήσυσιν, Matth. 24. 10.

Αὐτὸς redundat paſſim in S. Scripturis; ut καταδὰς ἀπὸ τῦ ὄρους, ἠκολούθησ☉ αὐτῷ, Matth. 8. 1. alibi ratiùs.

Duo cùm fuerint Antecedentia, ὅδε refertur ad propius, ἐκεῖνος ad remotius; ut Χρὴ σαυτὸν μὴ σκύθρωπον εἶ), ἀλλὰ Ζώσιμον· δ' ἐκεῖνο μὲν γὸ αὐδάνες, ἅδε ἦ τῦτο φρόνιμο☉ εἶ) δόξεις. Iſocrat. Pari modo Articuli pro iiſdem poſiti, ὁ μὲν ad remotius, ὅδε ad propinquius ſpectat: qui tamen ordo ſæpe negligitur.

Regimen Subſtantivorum.

DUo vel plura Subſtantiva ad eandem rem ſpectantia in eodem Caſu apponuntur; ut Παῦλ☉ Ἀπόσολ☉ Ἰησῦ Χειςῦ, Τιμοθέῳ τέκνῳ, 1 Tim. 1. ἐγὼ Παῦλ☉ ἔγεςα, Philem. v. 19.

Nomen

Nomen verò Proprium *loci*, præſertim *urbis*, poſt Appellativum ſuum effertur nonnunquam in Genitivo, ut Ἀθῆναι vel Ἀθηνῶν πόλις. Demoſth.

Aliquando ſubintelligitur Subſtantivum in Poſſeſſivo, quocum ſequens Subſtantivum Caſu conſentit, ut Νέστορέη παρὰ νῆι Πυλαιμένεος βασιλῆος. Hom. Il. β'.

Genitivus poſt Subſtantivum.

Cùm duo Subſtantiva diverſæ ſignificationis concurrunt, quod ſenſu poſterius eſt in Genitivo ponitur, ut κακὴ κόρακι κακὸν ὠόν.

Adjectivum in Neutro genere abſolutè & Subſtantivè poſitum Genitivum regit, ut τὸ τῆς Θεοῦ εὐμενὲς *Dei benevolentia*. Demoſth. ἐς πλέον πίπτειν τῆς Ἥλιος, i. e. εἰς πλέον δύνειν. Soph. τὰ τῆς Θεοῦ, Matth 22. nonnunquam in alio Genere, ut ἡ γενεὰ τῆς Θεοῦ *Deum mortuum*. Lucian. Alex. & Phil.

Sæpiſſime ponitur iſte Genitivus vel relativè, ut πυῖς τῆς πύλης. Sophocl. vel poſſeſſivè, ut τὸ σῶμα ναὸς τῆς Παλλάδος, 1 Cor. 7. activè, ut Θάνατον Ἀργείων φέρω. Euripid. i. e. *mortem quam Argivi inferunt*. paſſivè, ut ἡ Πλαταιέων πολιορκία. Thucyd. l. e. *quâ Plataenſes cincti erant*.

Pro Genitivo interdum uſurpatur Adjectivum poſſeſſivum, ut δυλείη καρδίη pro δούλη. Theogn.

Genitivus vel Dativus poſt Subſtantivum.

Genitivus quandoque in Dativum vertitur, præſertim poſt Nomen Subſtantivum Adjectivè acceptum, & ſignificans *relationem*, *affectionem* vel *contrarietatem*, ut κοινωνὸς τῷ Σίμωνι, Luc. 5. 10. ἀντίθεον πρέσβυς *violentis tyrannis* vel *infenſiſſime*. Herodot.

Genitivus vel Accuſativus poſt Subſtantivum.

Nomina *laudis*, *aut vituperii* (Subſtantivum cum ſuo Adjectivo) poſt aliud Subſtantivum efferuntur in Genitivo, ut ἀνὴρ ἀγαθὸς ἐπὶ πᾶς γνώμη ἀγαθὸς σοφός. Rariùs in Accuſativo, ut κόρη ἀμίαντον τὴν κλῆσιν. Heliodor.

Nomen etiam *menſuræ* poſt Subſtantivum in Genitivo ponitur, ut ἀνδρὸς ἀνάστημα πηχέων. Herod. addito ſæpius Accuſativo hujuſmodi, βάθος, εὖρος, μῆκος, πάχος, πλάτος, ὕψος, &c. ut λίθος τὸ μὲν μῆκος πεδῶν ἑκατόν. Diodor.

Subſtantivum regens uſitatiſſimè præponitur Subſtantivo quod regitur, ut ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, Matth. 8. 20. Articulis verò utrique præfixis elegantiùs ſequitur regens, ut ὁ τοῦ τέκνου υἱὸς, Matth. 13. 55.

Apud Oratores πᾶς, ἕκας, ὅσος, ponuntur poſt πᾶς, ut πᾶς τις, πᾶς ἕκας *unuſquiſque*, πᾶς ὅστις, πᾶς ὅσος *quicunque*.

Regimen Adjectivi.

Genitivus post Adjectivum.

ADjectiva *quæ desiderium, fugam, curam, negligentiam, contemptum, memoriam, oblivionem, notitiam, ignorantiam, prodigalitatem, parsimoniam, accusationem, damnationem, absolutionem, dignitatem, potentiam, impotentiam, separationem, differentiam, excellentiam, participationem, immunitatem, vacuitatem, privationem* denique significant, Genitivum adsciscunt; ut Λυσίσεως τοῦ ἀφεδρεύσιον. Xenoph. φυγὰς τ παρείδας, idem. ὀπωλὴς τ φίλων, Idem. ἀωλὴς τοῦ μισθῶν. Lucian. ὀλίγωρος τοῦ Ἑλλήνων. Isocrat. μνήμων φόρτυ. Homer. ἀμαυτῦ ὀπλήσμων εἰμί. Synes. ἔμπειρος τῦ πολέμυ. Thucyd. ἄπειρος θεξίων ὁ ἡνίοχ. Aristot. δίπαν ὑχῶν. Athen. φειδωλὸς τ δαπάνης. Plutar. κατήγορος μομφῆς. Plat. κατάδικος φόνυ. Demosth. καθαρὸς φόνυ. Plutarch. ἄξιος ἐργάτης τ ῥοφῆς, Matth. 10.10. ἔσχατὴς vel ἀκρατὴς ὑμοδ. Arist. ἀπόκοιτός μι. Lucian. ἔπειγον τῦ ἀληθῦς. Plat. ἔξοχος Ἀχαιῶν. Il. γ. μέτοχοι τῦ Χειςοῦ, Heb. 3. 14. ἐλάθανες τοῦ ὑμεναίυν. Demosth. κινδύνυ. Plutarch. ἔχομαι συμμάχων. Xenoph.

Ad Privationem referuntur composita ab *α* privativo: ut ἄπυς πολίων. Xenoph. ἄχαλκος ἀσπίδων. Sophocl. Quædam ex *νη*, ut νῆστις βοτῆς. Eurip. nisi quæ vi significationis juxta alias regulas alios Casus postulant.

Adjectiva *partitiva*, item *collectiva, indefinita, interrogativa, numeralia, ponderalia, comparativa*, & *superlativa*, si partitivè accipiantur, Genitivo gaudent: ut δάτερος ὑμῶν. Plat. ἕκαστος ὑμῶν, Luc. 13.15. τίς τοῦ νομικῶν, Luc. 11. 45. τὶς οἶδεν ἀνθρώπων, 1 Cor. 2. ἓν τῶν πολέων, Luc. 5. μυελοπλάσια ἐν κακὸ ποιῆσαι ἄνθρωπ κακὸς ἔναι. Aristot. ὁ ἧ μείζων ὑμῶν, Matth. 23.11. ἐλάχις τοῦ Ἀπςόλων. 1 Cor. 15. 6.

Similliter significantia comparativè, ut ὁ δεῖνα τῦ δεῖνος κρατιςεύς. Ælian. σοφαὶ ῥητίκης. Apollon. Superlativè, ut ἄχαλοι ἀνδρῶν Od. *d*. πάλαια παρέπινον. Eurip. δῖα ἐδέων. Homer. aut quoquo modo partitivè, ut μίσ ὑμῶν, 1 Joh. 26. φόβυ ἧ χαρᾶς μεδόεις. And. Hier. μέν τοῦ ἀνθρώπων. Demosth. item Articuli, ut τοῦ κακῶν αἱ μὲν ἐφ' ἡμῖν, αἱ ἧ μή. Aristot. τοῦ ἀνθρώπων οἳ ὑφεγνῶσιν ἃ ἀγκαίνυσιν. Isoc.

Interdum mutatur Genus Partitivi, ut ὅσον Αἰγυπτίων ληςικῶν. Heliod. l. 1.

Ponitur nonnunquam Genitivus omisso Partitivo, ut ὡς ἔςι τοῦ αἰσχρῶν, μᾶλλον ἧ τ αἰσχρῶν, i. e. τί, Demosth.

Ad hunc modum quandoque adhibetur Genitivus pluralis Adjectivi cum Articulo post Substantivum diversi Casus: ut ζωὴ γυναικῶν

γωνεῖ τῆς ὀπτικήμων, & ἄλλα πολλὰ τῆς ἐντελῶν. Heliod. l. 4. frequentiùs etiam Numeri diversi, ut φάζι & ἀνὴρ τῆς ὀπτικήμων. Plutarch. φέρω τολλὰ τῆς καλλίστων. Xenoph. Utrobique subauditur Casus Partitivi τῆς.

Idem quandoque est Casus Partitivi & Nominis: ut οἱ ἄνθρωποι, οἱ μὲν ἀγαθοὶ, οἱ μὲν πονηροί· οἱ μὲν ἄδεις αὐτῷ προσεῖχον. Ælian.

Comparativa subaudito ἢ quàm Genitivum postulant: ut ὀργιλώτεροι κυνῶν, δειλότεροι τῶν λαγῶν, κολακώτεροι τῶν πιθήκων, αἰσχίστεροι τ' ὄνων, ἁρπακτικώτεροι τῆς γαλῆς, φιλονεικότεροι τῆς ἀλεκτρυόνων. Lucian.

Genitivus iste interdum per Ablativum exponi non potest: ut κρεῖττόν ἐστιν εὐποιεῖν φίλους τ' ὀθνείων, *satius est benefacere amicis quàm alienis.* Aristot. Eth.

Positivum, Comparativum, vel Superlativum pro se invicem usurpantur: ut καλὸν τὸ μὴ ζῆν ἢ ζῆν ἀθλίως. Menand. i. e. κάλλιον. μεγάλη ὀδολὴ, Matth. 22. 37. i. e. μείζη. πρὸ πολλοῦ ποιοῦμαι τὰς χεῖρας ἡμῶν. Thucyd. χείρες, i. e. κακὸς. μάλιστα δεινότατος τοῖς ἐναντίοις. idem. i. e. δεινός. πάντων χαλεπώτερον ἄρχειν ψυχῶν. Nilus. i. e. χαλεπώτατον. πολλοὺς μὲν ἦν, Joh. 1. 30. i. e. πλείους.

Interdum ἢ copulat duo Comparativa, ut ποιητικώτερος ἢ ἀληθινώτερος. Halicarn.

Post Comparativum ponitur quandoque ἢ μὴ pro ἢ, ut βέλτιον ἀμιαθῆ κεκλῆσθαι ἢ μὴ ἀμιαθῆ. Theocr.

Præponuntur etiam Comparitivis vel Superlativis † particulæ amplificativæ vel diminutivæ, ut πάνυ πόλυ † *pag.* 112. ἱλάσιων. Xenoph. πάνυ πόλυ σωφρονίσαι. Plat.

Comparativo adjungitur quandoque μᾶλλον, ut ἥσσων μᾶλλον ἢ ἴσιες. Thucyd. πολλῷ μᾶλλον κρείττων, Phil. 1. 23.

Superadditur Superlativo Comparativum vel Superlativum, ut μείζονα τῆς μηκίστων. Soph. ἔχω τα ἐχάτων κακά. idem.

Multa Verbalia præcipuè in ικὸς & τέος, quæ *actionem*, aliaque quæ *capacitatem* connotant, in Genitivum feruntur: ut ψυχῆς φυλακτικὸν παιδεία. Aristot. ὀυχὶ λυπέεται δεικμάτων. idem. similiter πιμᾶ πιμάτων. Æschyl. συκῆ φόρος σύκων. Bud. λιπδες νηῶν ἔχει. Hom. ἐπίσκοπος ἀνθρώπων. idem. ὀδικλοπᾶ δοξμάτων. Plutarch. ἐπαγωγοὶ μὲν τῆς ἡδονῆς, ἀπαγωγοὶ δ' τῆς λύπης. Plat. πολυτελῆς νῦ πρέπεσθαι δόρυος. Soph. πρέπος τ' καταφρονήτεως. Plat. ὕποπτ τῆς ἁλώσεως. Euripid.

His adde alia particularia, ut ἀηδὴς *insuetus*, ψυχρὸ πνεῦμα. Galen. ἐδὴς vel ἤδὴς *assuetus*, ἐδάδες ἀγώνων. Plutarc. ἤδὴς μύθων. Soph. εὔδηλος *bonâ spe fretus*, πῆς δόξης. Areth. ὡραῖ *maturus*, γάμε. Heliod.

Dativus

Dativus post Adjectiva.

Adjectiva significantia *bonitatem, malitiam, commodum, incommodum, jucunditatem, displicentiam, decorum, indecorum, facilitatem, difficultatem, amicitiam, inimicitiam, mansuetudinem, æqualitatem, audaciam, diffidentiam, obedientiam, inobedientiam, æqualitatem, inæqualitatem, manifestationem, obscuritatem, sufficientiam, apparatum, propinquitatem,* Dativum postulant; ut χαλὸν ἀνθρώπῳ, 1 Cor. 7. 1. κακὸν τῷ ἀνθρώπῳ, Rom. 14. 20. ὠφέλιμα πᾶς ἀνθρώποις, Tit. 3. 8. ἀλυσιτελὲς ὑμῖν, Heb. 13. 17. ὡς γλυκέα τῷ λάρυγγί μου τὰ λόγιά σου, Psl. 119. 103. ἀπιστῶ τινι. Thucyd. ἀπιστῶ τῷ διδασκάλῳ. Aristoph. ἀφιστῶς πᾶς βασιλεῦσιν ἔργον. Herodian. ῥᾴδια πάντα θεῷ. Linus. τῷ ἀνανδρίᾳ πάντα τὰ χαλεπά. Plutarch. εἰ τῷ θεῷ φίλον. Plato. ἐχθρὸς τῇ πόλει. Demosth. φρᾷ πᾶς στρατιῶται. Herodian. ἀνηλεὴς πᾶσι. Plato. ἠπειρῶ πόσῳ. Il. λ. ἄπις καὶ σαπρός. Plat. ἀπιστοῦσι λόγῳ. Aristot. γογγύσαι ἀνανδρίᾳ, Rom. 1. 30. τὸ τοῦ αὐτῷ ἴσα vel ἄντικα. Euclid. δῆλα πᾶς μὴ πυκνοῖς. Lucian. ἄδηλα τοῦ ἀνθρωπίνῳ λόγῳ. Alex. Aphrodit. ἀρκετὸν τῇ ἡμέρᾳ ἡ κακία αὐτῆς, Matth. 6. 34. πᾶς ἀγωνιζομένοις βουλομένοις ἐστιν. Dem. παραπλήσιον μανίᾳ. Aristot.

Quibuslibet Adjectivis adjungitur Dativus Instrumenti, ut σφοδρὸς ξίφει. Aristot. Dativus etiam Rei vel Personæ ad quam aliquid spectat, ut πᾶς Ἀθηναίοις πόλεμος, Demosth. ἄγνοι τοῦ Κυρίῳ, Luc. 2. 23. Et cum alio casu, ut ὡς ὑμῖν ἀμέτρητον πᾶς βασιλεῖ. Julian.

VARII CASUS post Adjectiva.

Genitivus vel Dativus.

Adjectiva quæ significant *similitudinem, dissimilitudinem, contrarietatem, proprietatem,* vel *communitatem,* Dativum adsciscunt, rarius Genitivum; ut ὅμοιος ἀνθρώπῳ, Luc. 6. ὅμοιος ὑμῖν, Joh. 8. ἀνόμοιός σοι vel σου. Aristot. ἐναντίοι ἀλλήλοισι. Hesiod. ἐναντία τῇ συμφέροντι. Xenoph. ἴδιον φίλων. Eurip. ἴδιον ἀνθρώποις. Aristot. κοινὸς Ἑλλήνων. Athen. κοινὸν ἅπασι. Plat.

Ejusmodi etiam sunt ἀδιάφορα τῆς εἰρηνικῆς Isocr. ἀδελφὰ τύποις ἐπιλοσόφοις. Basil. ἀκόλουθα ἀλλήλων. Xenoph. πᾶς περιεργαζόμενοι. Nazianz. σύμμορφος τοῦ σώματι, Philip. 3. σύμμορφος τῇ εἰκόνι, Rom. 8. σύστοιχα τύποις & ἀλλήλων. Aristot. item ἀλλότριος πᾶς πατρίδι. Demosth. ἀλλότριος τῇ πόλεσιν. idem.

Quædam Adjectiva *similitudinis* gaudent solo Dativo, præcipuè poeticæ ἀλίσιος, ἀπαλίσιος, & verbalia ἄκαλος, ἴκελος, ut ἀλίσιος ἀσέι. Il. ζ. θεοῖς ἐπηβόλοισι. Od. α. ἄκλυος αὐγῇ. Il. χ. ἴκελος Διΐ. Il. β.

Quæ significant *reatum* regunt Genitivum, rarius Dativum Rei; ut ἔνοχος ἱεροσυλίας. Aristot. ἔνοχος τῇ παρανοσίᾳ. Plutar. ὑπεύθυνος φωνῆς.

θανῆς. Lucian. ὑπεύθυνος πυμελῆ. Chrysost. Αἴνος solum Genitivum, ut αἶνον τῶ θανάτε, Luc. 23. 22.

Nomen pretii apponitur Adjectivis in Genitivo, quandoque Dativo; ut πάσα ὠνία πλέτε Aristot. ἕ τοῦ νομίσματος ὠνία. idem.

Quæ passivè etiam significant, præcipuè Verbalia in τος, Dativum desiderant; ut ἡμῖν ποιητὸς τῷ λαῷ, Act. 5. 34. πᾶσι πεδεινὴ μάχαιρα, Prov. 6. ἄπασιν ἐπαλιπὴς. Thucyd. ἀκυρὸν τὸ διατὸν ἡμῖν. Isocrat. Interdum Genitivum subaudito ὑπὸ, &c. ut κακῶν λυσιτελὴς, i. e. ὑπὸ τῶν κακῶν. Sophocl. (sic ὁ Θεὸς ἀπείρατος κακῶν, Jac. 1. 13.) ἀληθὴς Θεοῦ. Thucyd. i. e. τῷ Θεῷ.

Certa Adjectiva regunt Genitivum vel Dativum, ἐναντίος versatum, πολεμίων moriger; ut ἐναντίος τοῖς θεράπουσιν. Eustath. ἕ τέχνης. Plat. πειθήνων λαοῖς. Epigr. rariùs Gen. βελῆς. Nonn.

Regentia etiam Dativum, si Substantivè accipiantur, adsciscunt Genitivum; ut ἄγχιστος proximus, ἀγαπητὸς dilectus, ἀντίπαλος adversarius, γνήσιος familiaris, ἐχθρὸς inimicus, ἐχθὲς ἐπιτήδειος necessarius, ἐπώνυμος denominatus, ἐχθρὸς inimicus, κλητὸς vocatus, συνώνυμος & ὁμώνυμος cognominis, οἰκεῖος familiaris, πάρεδρος assidens, πολέμιος inimicus, συγγενὴς cognatus, σύζυγος comparis, σύμβουλος consiliarius, σύμμαχος auxiliarius, συνεργὸς particeps operis, φίλος amicus; ut ἄγχιστος πατρός. Euripid. ἀγαπητὸς μοι, Philip. 2. 12. πόλις ἀντίπαλος ἕ Ῥώμης Plutarch. γνώσιμός τινος. Isocrat. ὅφιν ἐχθρὸν φωτῶν. Nonn. ἔγγονος ἕ χθονός. Diodor. ἔναντιοδίαι τῶ Ἑλλήνων. Thucyd. ἐπιτήδειοι Ἀθηναίοις. idem. ὁμώνυμοι πόλεις βασιλέων. Plutarch. ἐχθρὲ πάσης δικαιοσύνης, Act. 13. 10. κλητὲ Ἰησοῦ Χριστῶ, Rom. 1. 6. ξυώνυμος Λακεδαίμονος. Euripid. ὁμώνυμος τῶ Θεοῦ. Plutarch. οἰκεῖοι τῶ Ἀλεξάνδρῳ. Herodian. πάρεδρος ἕ Διός. Aristid. πολέμιος τῶ δήμῳ. idem. συγγενὴς Γαγυμήδους. Lucian. σύζυγος ἐμὶ τοκῆος. Nonn. σύμβουλος ἐμοὶ αὐτῶ, Rom. 11. 34. ἀρετὴ ἔργων σύμμαχος. Xenoph. συνεργὸς κοινῶ ἀγαθῶ. idem. φίλος τοῦ Καίσαρος, Joh. 19. 12. Atque alia consimilia; ut γνωστὸς τῶ ἀρχιερεῖ, Joh. 18. 15. ἴδιος, Luc. 23. 19. δῆλος Θεῶ, Tit. 1. 11. τῆ δικαιοσύνῃ, Rom. 6. 19.

Genit. Dat. vel Accus.

Adjectiva significantia *copiam* vel *inopiam* regunt Genitivum; ut πάντες φόνε, φόνε, &c. Rom. 1. 29. ἐνδεὴς φρενῶν, Proverb. 7. 6. Interdum Dativus, rarò Accusativus additur post Adjectiva *copiæ*; ut ἀφνειὸ μήλοισι Hesiod. ἀφθονος ὕδασι. Aristot. εὔποτος πᾶσι. Thucyd. πλήρης σεσηπώτος. idem. πλέως χρυσῶ. Plat. πλουσιος ἕ ἐγκλήσιος. Hermog. πλὼ σοφίαν. Synes. Quandoque post Adjectiva *inopiæ* Dativus; ut ἄπορος τῆ γνώμῃ. Thucyd. ἐνδεὴς τοῦ βίου. Euripid.

Quodvis

Quodvis Adjectivum admittit Dativum significantem *causam*: ut εἶναι τῷ θυμῷ κάτοχος. Hellod. quandoque etiam Genitivum, subaudito ἕνεκα· ut μανίας τῆς τύχης. Aristoph. & Accusativum, subaudito διά· ut θαυμαστὸς ἢ ὑσπάθειαν. Steph.

Plurima Nomina usitatius post se habent Accusativum, præcipuè Substantivi significantis *formam, modum, patriam, gentem, nomen, artem, objectum, mensuram, numerum, partem* vel *membrum*, subauditâ Præpositione κατὰ, διὰ, ἐπὶ, &c. ut ψυχὴν γυναῖος. Plutarch. πυθέσθαι τὸν τρόπον. Isocr. ταπεινὸς Ῥωμαῖος· Λύδος μὲν τὸ γένος. Herodot. γυναῖκα ὄνομα Κελαινώ. Herodian. ἢ πέλεκυν καὶ τὰ δαιδάλεια σοφός. Lucian. πάντα μὲν τὸ εὖρος πλέθειαι. Xen. ἢ δεινὸν μὲν οὐδὲ πανταχόθι, Joh. 6. 10. πυθμὴν τὰ δ' ἄκρα. Sophocl. τὸ σῶμα φιλόπονος. Isocrat. Interdum Dativum, ut ὀλίγοις ἤδεσαν. Plato. Ἀλεξανδρεῖς τῇ γλώττῃ, Act. 18. 24. ὀνόματι Τιμόθεος, Act. 16. 1. χῶμα δ' ἐπέθεσαν τῇ πλάτει. Diodor. χρυσοῦς μέλανες. idem. πολλοὶ ἀριθμῷ, &c. Rarius Genitivum, ut αὐδὴν φρενῶν. Æschyl. Similiter Substantiva quandoque construuntur: ut πατὴρ σοὶ πλὴν ὀλιγίαν, μᾶλλον ἢ ἢ εὐνοίαν. Heliodor. l. 4. &c.

Τὸ μέγεθος vel τὸ πλῆθος eleganter adjungitur vocibus *quantitatem* significantibus: ut πλινθοῦς τὸ μέγεθος. Lucian. ὅσον ἔχειν τὸ μέγεθος. Isocr. τοσοῦτ' τὸ πλῆθος συμφορεῖ. idem.

Idem Adjectivum pro diversâ significatione diversos Casus postulat juxta diversas Regulas; multa propter *privativam* vel *activam* significationem regunt Genitivum, propter *passivam* verò Dativum: ut ἀΐδη[ς] non videns G. γυναικός. Heliodor. *invisibilis* D. ἄλλοις. Lucian. ἄπορος *indigus* G. πάντων. Lucian. *impervius* D. ὁδὸς ἄπορος τῷ ῥᾳτῷ. Herodot. ἀπείρατος *imperitus* G. ὕδρου. Chrysost. *intentatus* D. ut ἀδὴν ἀπείρατον τύποις. Demosthen. Sic ὁμιλὴς φίλων. Xenoph. ὁμιλὲς τῷ Δαρείῳ. Polyb. atque his similia.

Multa etiam alia ob diversas significationes: ut διάφορος *excellens* G. διάφορος ἐτέρων. Plat. *dissidens* D. ἀλλήλοις. Xenoph. vel propter alias rationes: ut ἐπιστήμων *peritus* τῆς ἰατρικῆς. Plat. G. post Adjectiva notitiæ (p. 134.) τὰ θεσπέσιστα. Xen. Accus. objecti suprà, αἰδῶ δ' ὃν ἀγαθὸν ἀνδρί. Hom. Dat. post Adject. commodi (pag. 134.) βολὴ ἀγαθός. Il. 9. Accusat. modi suprà, ἀγαθὸς τὴν ἰδέαν φύσιν. Theoph. subaudi κατά. Plures etiam Casus diversæ rationis simul apponi possunt: ut ὅμοιος ἑρπετὸ λίθῳ, Revel. 4. 3.

Derivativa innumera regunt Casus Verborum & Adverbiorum unde profluunt, de quibus posthac.

Comparativa, nisi partitivè posita vel subaudito ἤ· Superlativa etiam, nisi partitivè accepta, regunt Casus Positivorum suorum: ut

ut ὑπηρέτης τοῦ ἐχθροῦ. Basil. τῷ βιαιόσαντι κακίᾳ. Hesiod. χρημάτων ἀνομβρότατος. Thucyd. οἵκτῳ ἀξιώτερος ἢ φόβου. Idem.

Adjectivum compositum quandoque regit Casum simplicis inclusi: ut λυσιμελὴς πάντων τῶν θεῶν, &c. Hesiod. i. e. λύων μελέτας vel μέλη θεῶν. πόλις ἰδίᾳ δήμῳ πολυάνθρωπος. Herodian.

Usurpantur non rarò Adjectiva priorum quarumcunque classium sine ullo Casu: ut οὐκ ἦσθ' ἄξιοι, Matth. 22. 8. εἰσὶ γὰρ ἀνωφελεῖς, Tit. 3. 10.

Casus regi potest à casu, qui aliunde regitur; similis etiam à simili, si varietur Genus aut Numerus, aut saltem Terminatio: ut ἐκολλήθη ἑνὶ τῶν πολιτῶν τῆς χώρας, Luc. 15. 15. διὰ σπλάγχνα ἐλέους θεοῦ ἡμῶν, Luc. 1. 78.

Regimen Nominum cum Præpositionibus.

INterdum Nomina regunt Casus interventu Præpositionum:

1°. Substantiva.

Genitivus posterioris Substantivi admittit Præpositionem περὶ, ἐκ, &c. ut ἡ περὶ τῶν θεῶν εὐνοια. Demosth. ἡ ἐκ τῶν θεῶν οἰκονομία. Heliodor. l. 4. ἡ περὶ ἀλλήλων γνῶσις. Ibid.

Variatur per sequentes, ἐν, παρὰ, &c. cum Dat. ut ἡ ἐν τοῖς χειρίοις κοινωνία. Demosth. l. c. χειρίων· (sic διάκονος ἐν Κυρίῳ, i. e. Κυρίου, Ephes. 6.) ἡ παρὰ τοῖς πολίταις ἄγνοια μόνον καλόν. Demosth. i. e. τῶν πολιτῶν.

Κατὰ, περὶ, πρὸς, &c. cum Acc. ut λοιδορία κατὰ τὰς ὀφρῦς. Aristot. i. e. τῶν ὀφρύων. τὰ περὶ ψυχὴν ἀγαθὰ κυριώτατα. idem. i. e. ψυχῆς. ἡ ἀσφάλεια αἱ πρὸς πυρέττους ὁμιλίαι. Isocr. i. e. πυρέττων.

Non rarò Genitivus iste subintelligit Præpositionem ἀπὸ, ὑπὸ, κατὰ, περὶ, &c. ut πίνδος δαιμόνων ἔχω. Eurip. i. e. ἀπὸ δαιμόνων. ἡ καταπονήσεων ἄλυσις. Hellod. l. c. ὑπὸ καταπονήσεων. Οὐδὲν γυναικὸς φάρμακ' ἐξεύρηκέν πω κακῆς. Eurip. l. c. κατὰ γυναικός. διὰ τὴν τῶν φίλων ὀρρωδίαν. idem. i. e. ὑπὲρ τῶν φίλων. (sic σῖτμαλα Ἰησοῦ, Gal. 6. l. c. ὑπὲρ Ἰησοῦ.) τότε ἀνταγωνιστής. Demosth. i. e. περὶ τότε.

Quandoque ponitur pro alio casu cum Præpositione: ut πίστις Ἰησοῦ, Gal. 3. 22. l. c. εἰς Ἰησοῦν. ἐν τῇ προσευχῇ τοῦ θεοῦ, Luc. 6. 12. l. c. πρὸς τὸν θεόν. sic ἱκετεία ἡμῶν ἐποιήσατο. Isocrat. Paneg. i. e. πρὸς ἡμᾶς.

Nomen Mensuræ vel Spatii ponitur cum ἀπὸ in Gen. cum εἰς, ἕως, κατὰ in Acc. ut κατεστρατοπέδευσε ἀλλήλων ἀπὸ σταδίων τεττάρων. Diodor. l. 19. σκυφὸς κισσοῦ εἰς ὕψος πηχέων τριῶν. Euripid. τοῦ τοίχους καθῆκεν ἐπὶ δίκην σταθμοῦ. Diodor. l. 17. φοινίκων κορυφαὶ κατὰ τὸ μέγεθος ἐξ δακτύλων ὄντες. Diodor. l. 2.

2°. Ad-

2°. Adjectiva.

Insigniores quædam omittuntur classes Adjectivorum & Præpositiones, quoniam exempla ex probatis Autoribus deprompta ad manum non erant.

Adjectiva quæ communiter postulant Genitivum adsciscunt varias Præpositiones cum variis Casibus, præcipuè ἀπὸ, ἐκ, &c. Significantia

Desiderium; ut φιλόπολις ἐπ' ἀρετῇ. Plat.

Fugam; ut φυγὰς γίγνεσθαι ἀπὸ τέττα. Plat. φυγὰς ἐκ τῆ πόλεως. Thucyd.

Curam; ut θεραπευτικὸς περὶ τὴν ἐρημίαν. Theophr.

Negligentiam; ut ἀμελὴς περὶ αὐτὸν. Isocrat.

Notitiam; ut δεινὸς περὶ ταῦτα. Plutarch. πρὸς τοῦτο. Isocrat. εἰς τοῦτο. Aristoph. ἐν τοῖς πολεμικοῖς. Plutarch.

Ignorantiam; ut περὶ τὸ δίκαιον ἀγνώμων. Plat.

Parsimoniam; ut γλιχόμενος περὶ τὰς δαπάνας. Lucian. φειδωλὸς ἐν δαπάναις. Plutarch.

Damnationem; ut κατάκριτος ὀλίγῳ θανάτῳ. Steph.

Absolutionem; ut ἀθῷος ἀπὸ τοῦ αἵματος, Matth. 27. 24. ἀναίτιος πρὸς τοῖς κατηγόροις. Xen. ἀνεπίληπτος εἰς πονηρίαν. Phalar.

Dignitatem; ut ἄξιος πρὸς τὴν δόξαν, Rom. 8. 18. πρὸς τὰ παιδεύσεις. Plat.

Potentiam; ut αὐτοκράτορες ἅπαντες ἀπὸ τῆ πόλεως. Thucyd. δυνατὸς ἐν λόγῳ, Luc. 24. 19.

Impotentiam; ut ἀκρατὴς περὶ τὰς ἡδονάς. Aristot. ἀδύνατος πρὸς Μήδους. Xenoph.

Separationem; ut ἀπόκοπος πρὸς Ῥέαν. Lucian.

Differentiam; ut ἄλλος παρ' ἐμὲ, vel ἀντ' ἐμοῦ. Sophocl.

Excellentiam; ut ἔνδοξος εἰς τὰ πολεμικά. Xenoph. φίλιππος τῇ φιλοσοφίαν. Aristot. ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ. Plutarch.

Participationem; ut περὶ τὰ καθεστῶτα κοινωνός. Herodian.

Immunitatem; ut ἐλεύθερος ἀπὸ τῶν βαρέων. Steph.

Privationem; ut ἀγνὴ ἀπὸ ἀνδρὸς συμπλοκᾶς. Demost. ἀπαθὴς ὑπὸ τῶν παρόντων. Plutarch. ἄφοβος περὶ τὰ μέλλοντα. idem.

Partitivum admittit Præpositiones ἐξ, ἀπὸ, ὀπὶ, πρὸς, περὶ, &c. ante Genitivum; ut τὶς ἐξ ὑμῶν, Joh. 8. ὀλίγοι ἀπὸ πολλῶν. Thuc. ὀπὶ γυναικῶν ἀβλιωτάτη. Liban. ὅσοι πρὸς ὑμῶν πεπόνθασι. Heliodor. l. 1. κράτιστος περὶ πάντων. Homer. Item ἐν, & apud Poetas μετὰ, cum Dat. ut πρῶτος ἐν πασιταῖς. Rhen. ἄριστος ἐν τοῖς κατηγόροις. Cruf. μετὰ τᾶσιν ἀπιμοίρτη. Il. ά.

Numeralibus præponuntur πρὸς, εἰς, ἀμφὶ, &c. cum Accus. ut Βρύλης καὶ Στρέπης ἔχον πρὸς ἕνα μόνον ὀφθαλμόν. Scholiastes Æschyl.

Æschyl. ἐπὶ πᾶς εἰς ὀκτακισχιλίους. Xenoph. ἀθροισθέντες καὶ δακοσίους. Dioscor. ἔτη ἐμοὶ ἐννενήκοντα. Lucian. Item σὺν in compositione, ut σύμβιος ἅμα πεπαρχοι. Diodor. πεπάρχει συνεκκαίδεκα. Demosth.

Inter minorem Numerum & majorem sequentem intercedunt πρὸς, ὅτι, &c. loco Copulæ καὶ, ut εἴκοσι τεσσαράκοντα πρὸς τοὺς ἑκατόν. Xenoph. ὀκτὼ ὅτι τοῖς ἐννενήκοντα ἔτη βεβίωκα. Lucian.

Post Comparativum ponitur quandoque Præpositio παρὰ, &c. cum Gen. παρὰ, πρὸς, ὑπὸ, &c. cum Acc. omisso ἢ, ut πυρφυρᾶς παρὰ ἀληθείας ἀπαστράπτειν. Herodot. l. 1. (i.e.) ἀληθείης. πλείονος δόξης παρὰ Μωσῆν ἠξίωσ, Heb. 3. 3. (i.e.) Μωσέως. ὕστερα πάλλα πρὸς τ' ἀρετῶν. Thucyd. (i.e.) τ' ἀρετῆς. φερνιμώτεροι ὑπὸ τοῦ ὑὲς τῦ φωτὸς, Luc. 16. 8. (i.e.) τ' ὑῶν. Post Positivum itidem, ut σοφὸς ὑπὸ τὸν Πρωτέα. Dion. (i.e.) σοφώτερος τοῦ Πρωτέως.

Interdum post ἢ & Comparativum eleganter additur Præpositio καὶ, εἰς, πρὸς, &c. cum Acc. ut μεῖζον φορτίον ἢ καθ' ἑαυτόν. Dem. μακρότερον ἢ εἰς ἕσον τοῖς νῦν συμφέρῃ αἰπάδχ. Thucyd. ἐνδιάτερος ἐμέσῳ παρεῖχεν, ἢ πρὸς τ' ὑσίαν. Idem.

Legitur particula comparativa ἢ pro ὑπὲρ, sequente Accusativo; ut Ἀλκμαίωνες ἐφᾶν ἢ πάντα χρήματα. Heliodor. l. 4.

Verbalia in ικὸς, &c. (pag. 135.) adsciscunt πρὸς, &c. cum Acc. ut ἀναλλητικοὶ λόγοι πρὸς τὸν ὁμόνοιαν. Plutarch. δικανικώτερα πρὸς ἀποῤῥοίας γένῃ ἢ ὄψις. Heliodor. l. 2.

Adjectiva regentia Dativum postulant πρὸς vel εἰς, &c. cum Acc. alias etiam Præpositiones cum aliis Casibus. Significantia

Bonitatem; ut φιλῶ πρὸς τὸν πλησίον. Plato. εἰς ἀλλήλους χρηστοὶ, Ephes. 4. 32. χρηστὸς ὅτι τὸν πατρὸς ὁ Θεὸς, Luc. 6. 35.

Malitiam; ut ἀχαριστὸς πρὸς τοὺς γονεῖς. Xenoph. κακὸς εἰς δῆμον. Æschin. φθονερὸς αὐτόν. Isocrat.

Commodum; ut χρήσιμον πρὸς τὸν ἐρασταίαν. Aristot. εἰς τί. Plutarch. sic φύσει πρὸς vel εἰς τόπον. Plat.

Incommodum; ut ἄχρηστος πρὸς τὸν ἐλευθερωσάμενον. Chrysost.

Displicentiam; ut πρὸς πινας ἀηδὴς τι. Isocr. ἀτραπὸς εἰς ἀκρόασιν. Thucyd. ἀχάριστα μεθ' ὑμῶν. Od. Σ'.

Decorum; ut εὐσχήμων πρὸς τοὺς πολίτας. Thucyd.

Facilitatem; ut εὔκολον πρὸς τὰς Συμφορὰς. Plutarch.

Difficultatem; ut χαλεπὸς πρὸς τοὺς πολεμίους. Plato.

Crudelitatem; ut ἄγριον εἰς τὰς ὁμιλίας. Ephor.

Diffidentiam; ut ἄπιστος πρὸς τύτον. Demosth.

Obedientiam; ut ὑπήκοος πρὸς τὸν ἀρετὴν. Plat. ἕλη εἰς ἅπαν ὑπηκόη. Galen.

Inobe-

Inobedientiam; ut ἀπείθειαν πρὸς τὴν Δίκα. Lucian.
Æqualitatem; ut ἴσον πρὸς ὑμᾶς. Demosth.
Inæqualitatem; ut ἀσύμμετρα τὰ πλήθη πρὸς τὰ μήκη. Xenoph.
Manifestationem; ut δηλαφνὴς εἰς ἔπιστασιν. Plato. παρὰ πᾶσι φανερόν. Demosth.
Sufficientiam; ut τίς ἱκανὸς τοῦτο; 2 Cor. 2. 16. δηλοῖ εἰς ἄμφω ἡ φύσις. Theoph.
Apparatum vel *Promptitudinem*; ut εὐζωνότερος πρὸς τὴν μάχην. Plutarch. εὐπειθέστερος εἰς τὸ μάχεσθαι. Herodian. χωὸν ὅτι τοῖς ἀρίστοις εὐπειθέστερος. Xenoph.
Propinquitatem; ut ἀγχοῦ εἶναι ἐπ' ἀλλήλοις. Hom.
Multa Adjectiva præcedentium Classium, ea potissimùm quæ *impotentiam*, *sufficientiam*, *promptitudinem* significant, usitatissimè construuntur cum Præpositionibus.
Adjectiva passivè significantia gaudent Præpositionibus ἀπὸ, ἐκ, παρὰ, πρὸς, εἰς, &c. ut ἄφαντος ἐπ' αὐτῷ, Luc. 24. 31. ἐσώμενος παρὰ πᾶσι. Demosth. ἐπίφθονος πρὸς ἀνθρώπους. Herodot.

Regentia Gen. vel Dat. adsciscunt ἀπὸ, ἐκ, &c. cum G. εἰς, &c. cum A. Significantia

Proprietatem; ut ἰδιαίτερον πρὸς ἡμᾶς. Dioscorid.
Communionem; ut κοινὸν κατὰ πάντων ζώων ὄζειν. Aristot.
Reatum; ut ἔνοχος εἰς γέενναν, Matth. 5. 22. ἀπὸ τούτου τοῦ φόνου ἐναγής. Thucyd.
Copiam; ut εὐπορώτερος ἐκ διδασκαλίας. Gaza. πλούσιος ἐν ἐλπίδι, Ephes. 2. 4.
Inopiam; ut ἄμοιρος ὅλου τὸ σῶμα. Euripid.
Nomen *formæ*, *modi*, &c. (pag. 138.) effertur per Præpositiones κατὰ, εἰς, πρὸς, &c. cum A. ut ὅμοιος κατὰ γῆν, κατὰ ἡλικίαν, κατὰ ἕξιν, κατὰ δόξαν, κατὰ τὰ ὑπάρχοντα. Aristot. ὅμοιος εἰς φύσιν. Hom. ἀσεβὴς πρὸς φύσιν. Æsop. sic διπλᾶς κατὰ μέγεθος. Exod. 25.
Nomen *causæ*, διὰ, εἰς, πρὸς, ἐπὶ, &c. A. ut εὐδόκιμος διὰ, εἰς, ἐπὶ τοῦτο. Isocrat.
Nomen Substantivum, interdum Adjectivum, cum Præpositione sumitur pro Adjectivo, rariùs pro Substantivo, præcedente ut plurimum Articulo: ut τὰ ἐν πολέμῳ ἔργα. Xen. (ι) πολεμικά. τὰ ἐπὶ γῆς (ι) ἐπίγεια, Eph. 1. 10. εἰς σάρκα μίαν (ι) σαρξ μία, Eph. 5. 31. ἐπίσλημα τὸ ἀπὸ τοῦ καινοῦ, Luc. 5. 38. (ι) τὸ καινὸν ἐπ' ἀγαθῷ pro ἀγαθόν. similesque regit Casus, ut ἐπ' ἀγαθῷ τῷ Κύρῳ. Xen. ἐπ' ἀγαθῷ τοῖς πολίταις. Aristoph.

Regimen

Regimen Verbi.

Accuſativus poſt Verbum.

VErba tranſitiva [i. e. active & eorum ſignificationem habentia] Accuſativum regunt; ut γνῶθι σεαυτόν. Solon. † Θεὸν φοβεῖσθε, 1 Pet. 2. 17. ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, Matth. 20. 30.

Duo Accuſativi poſt Verbum.

† Verba *rogandi, interrogandi, docendi, exigendi, admonendi, celandi, veſtiendi, exiſtimandi, vocandi, provocandi, compellandi, nuncupandi, conſtituendi, teſtandi, adjurandi* duplicem regunt Accuſativum; ut ὅσα ἂν αἰτήσῃ † Θεὸν, Joh. 11. 22. ἐρωτήσω ὑμᾶς ἕνα λόγον, Luc. 20. 3. διδάξει ὑμᾶς πάντα, Joh. 14. 16. πολλὰ παρεκάλεσα αὐτὸν, 1 Cor. 16. 12. Σωκράτης ἐδέησε ἀργύριον παρέσθαι. Xenoph. τὸν δυνατέρα ἐκωλυε † διαπυθέσθαι ἀνδρός. Lyſ. ἐξέδυσε αὐτὸ † πορφύραν, καὶ ἐνέδυσε αὐτὸν τὰ ἱμάτια, Marc. 15. 20. ταῦτα ἤγημαι ζημίαν, Phil. 3. 7. καλέσω † ὃ λαόν μου, λαόν μου, Rom. 9. 25. ταῦτα προκαλεῖται τοὺς ζωμότας. Xenoph. παιδάζοντο αὐτὸν αὐτοκράτορα. Plut. Θεὸν χειροτονῆσαι τὸν τεθνηκότα. Lucian. τίς σε κατέστησεν ἄρχοντα, Act. 7. 27. ταῦτα ἀνθρώπους μάρτυρόμαι. Syneſ. ὁρκίζω σε τὸν Θεὸν, Marc. 5. 7.

† *Siqua Verba hujus vel ſequentium Claſſium alios regant quam quos Regula exigit caſus, reponuntur alibi ſub diſtinctis eorundem quos regunt duorum pluriumve caſuum capitibus.*

Alia ſimiliter, ſubaudito ὡς vel εἰς ante poſteriorem Accuſativum; ut ἔχατε ἡμᾶς τύπον i. e. εἰς τύπον, Philip. 3. 17. παρεῖχεν ἑαυτὸν βασιλέα. Herodian. τὸν χώρον λίαν ἐποιεῖτο. Thucyd. αὐτὸν ἔδυκε κεφαλήν, Epheſ. 1. 22.

Quibuſlibet Verbis ſubjicitur Accuſativus (potiſſimùm rei) ſubaudito χρῆ, δεῖ, &c. ut ἀσκῶ σε τὰ πολεμικά. Xenoph. τὸν ἴδιον οἶκον εὐσεβεῖν, 1. Tim. 5. 4, ἐνεγυησάμην † παροιμίαν. Demoſth. Sic ἐὰν ἐγγυήσῃ τὸν φίλον, Proverb. 6. 1.

Uſitatiſſimè Accuſativo Neutri τὸ, τί, τοῦτο, ἐκεῖνο, μυθῶν, τάδε, πᾶσα, πάντα, πολλὰ, &c. ut χαίρω τὸ ἐφ' ὑμῖν, Rom. 16. 19. μικρόν τι κἀγὼ κομψήσομαι, 2 Cor. 11. 16. συνεργεῖν ἀνθρώπους πολλὰ καὶ μεγάλα. Isocr. τοὺς ἀδυνάτους οἷα δεῖ. Xenoph.

Nominativus poſt Verbum.

Omnia ferè Verba admittunt poſt ſe Nominativum, qui cum Caſu Verbum præcedente conſentit; ut ἐλάχιστε μέσος, Act. 1. 18.

Genitivus poſt Verbum.

Verba *incipiendi, deſinendi, appetendi, abſtinendi, egendi, excellendi, diſtandi, differendi, aberrandi* Genitivum poſtulant; ut ἄρχομαι λόγου. Demoſth. πέπαυμαι ἁμαρτίας, 1 Pet. 4. 2. εἶπε ὀπίσω μου ἔρχεται, &c. 1 Tim. 3. 1. ἀπέχεσθαι βρωμάτων, 1 Tim. 4. 3. σαυτοῦ σοφῆς. Thucyd.

ἀπεχήνεδς τ πολεμίων. idem. ἀνέχε τ ἐπείγε. idem. ἀσπὶς ἀσπίδος διαφέρει, 1 Cor. 15. 41. διαμάχονται πρὸς ἀλλήλους. Thucyd.

Ad Verba *appetendi* referuntur *desiderativa* in ιάω, ut ὀψείω αὐτῆς Il. ξ'. aliaque connotantia *desiderium*, ut πεινῶσι χρημάτων. Xen.

Quædam ex his solum Accusativum regunt:

Appetendi, ποθέω, ἐπιποθέω, &c. ut ποθῶ γὰρ αὐτόν. Lucian. ἄλλην γὰρ ἐπιθυμοῦντες, 1 Pet. 2. 2.

Excellendi, παραδοκιμῶ, ὑπερέχω· ut παραδοκιμῶ πᾶν ἄλλο, Diodor. ὑπερέχειν πάσας πόλεις διὰ τὸ μέγεθος. Idem.

Verba *nascendi* admittunt Genitivum *parentis*, ut Τελαμῶνα ἐγέννησε ὁ Αἰακός. Isocr.

Quædam Verba regunt Genitivum.

Ἀνθέσων *insuetus sum*, ut ἀνήθεσεν γὰρ ἔτ' αὐτῶν. Il. κ'.

Ἐπιδικάζομαι *hereditatem peto*, ut ἐπιδικάζειν τ χρημάτων. Isocr.

Ἐράω (ἔραμαι poet.) *amo*, ut ἐρᾷν φιλούντων. Aristot. ὃς πολέμου ἔρᾳ. Il.

Ἔχομαι *adhæreo*, ut ἔχῃ πῆς πέτρας. Lucian.

Προσδέχομαι *hospitio excipio*, ὑμᾶς. Xenoph.

Σπλαγχνίζομαι *misericordiâ commoveor*, ut ἐσπλαγχνίσθη τῦ φίλου, Matth.

Σκοπέλλομαι *collimo*, ut σκοπέλλομαι σκοπόν. Polyb.

Ὑπολείπομαι *relinquo*, ut ὑπολείπον Θετταλῶν. Heliod. l. 4.

Φείδομαι *parco*, ut πάντα μὴ φείδου. Phocyl.

Ἐπείγομαι *festino*, Gen. rei (*quæ* seu *ad quam properatur*. Steph.) ut ὁδοῖο. Od. ἀ. ἀέρος. Il. τ'.

Accusativus cum Genitivo.

Verba *implendi*, *privandi*, *æstimandi*, *sedendi* exigunt Accusativum proximioris Substantivi cum Genitivo remotioris: ut πεινῶντας ἐπλησεν ἀγαθῶν, Luc. 1. 53. γεμῶ σε πρ πλων. Herodian. πιμπλάμενον ἂν ἐμαυτὸν τ στήσεως. Lucian. Θησεὺς παύσει ὕβρεως. Demosth.

Verbis *privandi* accensentur Verba *exonerandi*, *liberandi*, *separandi*, *frustrandi*, *arcendi*, *prohibendi*, *inhibendi*: ut ἀποκωφίζειν ὄχλου τὴν πόλιν. Plutarch. ῥ πόλιν θορύβου ἠλευθέρωσε. Isocr. Εὐρώπης Ἀσίαν Τάναϊς δείξει. Dionys. θορύβων σφάλλεσθαι ὑμᾶς. Plutarch. διασκίδνησιν αὐτὸς τ ζωπύρεως. Joseph. εἴργω σε πυρὸς καὶ ὕδατος. Plutarch. ἴσως σῆς συγγόνου ξίφους. Euripid.

Verbis *æstimandi*, Verba *dignandi*, *præferendi*: ut ὑμᾶς ἀξιώσῃ τῆς κλήσεως ὁ Θεὸς, 2 Thess. 1. 11. τῦ κοινῦ συμφέροντος τὸ ἴδιον θορυβεῖν. Diodor.

Verba *accusandi*, *damnandi* adscisc unt Accusat. *subjecti*, cum Genit. *criminis*: ut Αἰσχίνου ἕδρινος αἰτιῶμαι. Demosth. τὸν γεγονότα κρίνειν θεοδοσίας. Lycurg.

Verba *absolvendi* regunt Accusat. cum Genitivo *criminis* vel *pœnæ*: ut ἀφίημί σε πρ ἁμαρτημάτων. Lucian.

Dativus

Dativus poſt Verbum.

VErba *commodandi, fidendi, diffidendi, obſequendi, repugnandi, invidendi, gaudendi, ſequendi, appropinquandi, innitendi, ſufficiendi, vacandi* Dativum poſtulant: ut ἑαυτῷ λυσιτελεῖν. Xen. ἔστε πᾶσι πρόδηλον, ἔστε πᾶσιν ἀπιστεῖν. Ariſtot. πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις, Act. 5. 29. ἀντίκητε τῷ διαβόλῳ, Jac. 4. 7. ἀλλήλοις φθονεῖν, Galat. 5. 26. χαίρειν φίλοις. Xen. τοῖς τέρπνοις ἕπεσθε εἰωθότα λυπηρά. Moſch. ἐγγίσατε τῷ Θεῷ, Jac. 4. 8. βάλλω σκήπτρῳ. Apollon. ἀρκεῖ σοι ἡ χάρις μου, 2 Cor. 12. 9. χαλάζετε τῇ ὑπείκᾳ, 1 Cor. 7. 5.

Sub Verbis *commodandi* comprehenduntur Verba *auxiliandi, proſpiciendi, conveniendi, benevolendi:* ut Κύρει, βοήθει μοι, Matth. 15. 25. ἵπποις σεαυτῷ, 1 Tim. 4. 16. τοιοῦτος ἡμῖν ἔπρεπεν ἀρχιερεύς, Heb. 7. 26. ὃ ῥᾴδιον ὑγροῖν τοῖς κακοδόοις. Xen. Ὄνημι & ὀνίνημι *proſum* Acc. ut τί δὲ πόλιν ὤνησεν. Æſchin. τί με κωλυτὴς ὀνίνησι. Lucian.

Sub Verbis *obſequendi*, Verba *annuendi, ſerviendi:* ut νῦν τούτῳ Σίμων, Joh. 13. 24. δουλεύειν τῷ Θεῷ, 1 Theſſ. 1. 9.

Sub Verbis *repugnandi*, Verba *certandi, diſcrepandi, renuendi, iraſcendi, indignandi*; item compoſita ex δυς· ut γυναικὶ μὴ μάχου. Cleobul. διαφωνεῖν ἀλλήλοις. Ariſtot. ἀνάγδον ἐκάεω. Od. δ. ὀργίζεσθαι τῷ ἐξαπατήσαντι. Dem. ἀγανακτεῖν τῷ δανάτῳ. Plat. δυσφορεῖς τῇ νυία. Plutarch. Huc ſpectant Verba *inſurgendi, contraveniendi, pectendi*, & alia quædam, potiſſimùm ex SS. quæ Dativum admittunt *perſonæ adverſus quam:* ut ἀνέστησάν μοι μάρτυρες, Pſ. 35. 11. μὴ ἔλθέτω μοι πῦς, Pſ. 36. 11. πίμπρᾶτόν σοι, Pſ. 41. 4.

Sub Verbis *appropinquandi*, Verba *occurrendi, contingendi, incidendi, impingendi*; ut ἀπαλλύτησιν αὐτῷ, Marc. 5. 2. τύποι σωίζεσθαι ἐκείνοις, 1 Cor. 10. 11. πίπτειν ἢ δυσπραξίαις. Sophocl. προσκόψαν τῷ λίθῳ, Rom. 9. 32. Verba etiam *veniendi*, quæ interdum Dat. adſciſcunt, ut ἐλθεῖν τοῖς πολεμίοις. Thucyd.

Sub Verbis *vacandi*, Verba *aſſueſcendi*; ut εἴδισιν αὐτῷ. Alex. Aphr. ἐιωδέ μοι μαγική. Plato.

Multa Verba, ferè compoſita ex σὺν & ὁμᾶ, exigunt Dativum *perſonæ*, vel *rei ſociæ*; cujuſmodi ſunt Verba *converſandi, conſentiendi, compatiendi*, &c. ut ὁμίλει αὐτῷ, Act. 24. 26. ὁμογνωμονῶ σοι. Xen. τοῖς δεσμοῖς μου ζυνεπαθήσατε, Heb. 10. 34. συνῆθεῖν αὐτοῖς, Act. 11. 12. (l.) ἐλθεῖν σὺν. ibidem.

Quædam Verba exigunt Dativum:

Ἀγρυπνέω *invigilo*; ut τοῖς καροῖς ἀγρυπνῶ. Lucian.

Ἀηδίζομαι *tædio afficior*; ut ἀηδίζομαι τῷ ξένῳ. Alex. Aphrod.

Ἀντέχω *ſuſtineo*; ut ἀντέχειν τῷ πόνῳ. Herodian.

Ἀτενίζω *intentè aspicio*; ut τὶ ἡμῖν ἀτενίζετε, Act. 3. 12. ἐπέχω *idem*; ut ὅτε ἐπεῖχεν αὐτοῖς, Act. 3. 5.
Δοκέω *videor*; ut τὶ ὑμῖν δοκεῖ, Matth. 18. 12.
Δολόω *insidior*; ut δολῶσαι χάμοις. Steph.
Ἐγχειρέω *aggredior*; ut ἐγχειρεῖν ἔργῳ. idem.
Ἐπιπολάζω *in summitate feror*; ut ὀπιπολάζω τοῖς σοιχείοις. Aristot.
Προσέχω *auscultо*; ut προσέχειν τοῖς λημμάτοις, Act. 16. 14.
Πτύω *conspuo*; ut πτύσαι τῷ προσώπῳ. Sophocl.

Accusativus cum Dativo.

Verba *dandi, dicendi, monstrandi, comparandi, conjungendi, paciscendi, machinandi* regunt Accusativum Substantivi propioris cum Dativo remotioris: ut μήτε ψεύδεσθε τὸν τόπον τῇ ἀληθείᾳ, Ephes. 4. 27. μηδενὶ εἴπητε τὸ ὅραμα, Matt. 17. 9. ὁδὸν δείκνυμι ὑμῖν, 1 Cor. 12. 31. ἐνὶ παρεδήκην. Lucian. Πομπίῳ ἐζήγνυ τὴν δυναστείαν. Appian. συνθήκας σοι εἰρήνην. Demosth. γυναικὶ θάνατον ἐμηχανᾶτο. Herodian.

Ad Verba *dandi* spectant Verba *accommodandi, fœnerandi, solvendi, parandi, ferendi, ponendi, sacrificandi, propitiandi, mittendi, permittendi, committendi*; ut χρῆσόν μοι τρεῖς ἄρτους, Luc. 11. 5. δανίζεσθαι ἀργύριόν τινι. Demosth. πίνειν αὐτοῖς μέθυ. Xenoph. ἐπιμίσθου Κυρίῳ λαόν, Luc. 1. 17. φέρετέ μοι αὐτόν, Matth. 17. 17. πιθήναι προσκόμματι τῷ ἀδελφῷ, Rom. 14. 13. δύναι συγγνώμην τῷ θεῷ. Aristoph. ἡμῖν ἐνέφερον ἱλάσκεσθαι. Il. ἀ. ἔπεμψα ὑμῖν τιμὴν θεοῦ, 1 Cor. 4. 17. Θεῷ πᾶν κρίσιν ὀπίσω. Herodian. ἓν ὅπισθεν ἑαυτὸν αὐτοῖς, Joh. 2. 24.

Ad Verba *dicendi*, Verba *affirmandi, negandi, objiciendi, colloquendi, respondendi, testificandi, suffragandi, mentiendi, nuntiandi, mandandi, consulendi, minandi, imprecandi, confutendi, promittendi*; ut ἀληθῆ σοι τοῦτο. Xenoph. τῷ δ' ἕτερον ἀνένευσε. Il. π'. μή μοι δευ' ἔσσατο φείσεις Il. γ'. μοι ταῦτα οἴλῳ ἀλλέξαο θυμός. Il. λ'. ἀποκεῖναί μοι τοῦτο. Lucian. μάρτυρησαι ὑμῖν ταῦτα, Apocal. 22. 16. ψηφίζομαί σοι τὴν ἐξουσίαν. Herodian. ψεύδομαί σοι τοῦτο. Demosth. κηρύξαι τοῖς αἰχμαλώτοις ἄφεσιν, Luc. 4. 18. ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν, Joh. 15. 17. βαλεῖν τῇ πόλῃ τὰ ἄκεια. Thucyd. (sic ἔχρινε ἑμαυτῷ τοῦτο, 2 Cor. 2. 1.) ἀπειλῶ σοι θάνατον. Herodot. ἀρᾶσθαι ἐξώλειαν αὐτῷ, καὶ γλώσῃ, καὶ οἰκίᾳ. Demosth. ὁμολογῶ τοῦτό σοι, Act. 24. 14. ὑπισχνεῖσθαί τινι εὐδαιμονίαν. Isocr.

Ad Verba *comparandi*, Verba *æquandi, assimilandi, opponendi*; ut ὁ Σίδερος ἐν ἴσοι τοὺ ἀδυνεῖς τοῖς ἰσχυροῖς. Xenoph. τίνι ὁμοιώσωμεν τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, Marc. 4. 30. ἀντισφέρειν τῷ θελήματι θείῳ. Nazianz.

Ad

Ad Verba *conjungendi*, Verba *aptandi, miſcendi, reconciliandi*; ut τὸν γόμφ ἁρμόζειν τοῖς πολίταις. Plutarch. κεράσαι οἶνῳ τὴν πήγλωνα. idem. διαλλάττειν τὴν πόλιν τῷ βασιλεῖ. Thucyd.

Verba *jurandi* regunt Dativum perſonæ *cui*, & Accuſativum rei vel perſonæ *per quam* juratur; ut ὄμνυμί σοι τὴν κυνᾶ. Lucian. His adde

Ἀπαρρεῶ *veto*; ut ἀπαρρεῶ σοι φόνον. Iſocrat.

Ἐγγυάω *ſpondeo*; ut ἐγγυῶ παῖδά σοι. Herodot.

Ἐκπολεμόω *inimicum reddo*; ut τὸν Ὀλωσσίνης ἐκπολεμῶσαι τῷ Φιλίππῳ. Demoſth.

Τιμωρῶ *ulciſcor* ſive *vindico*; ut τιμωρήσεις Παζόκλῳ τὸν φόνον. Plato.

Συνοίδα *conſcius ſum*; ut οὐδὲν ἐμαυτῷ συνοίδα, 1 Cor. 4. 4.

Συγγινώσκω *idem*; ut συνέγνωσκεν ἑαυτῷ κακά. Gregor.

Sic χάριν σοι οἶδα. Lucian. ἔγνων. idem. ἔχω. Xenoph. ὀφείλω. idem. ἐκπίνω. Plato. καταπίνω. Demoſth. φέρω. Euripid. ἴσημι. Iſocr. ἀπομάομαι. Heſiod. cum multis aliis quæ ſignificant *gratias tibi habeo, ago, refero.*

Denique omnia Verba cujuſcunque generis adſciſcunt Dativum *rei* vel *perſonæ*, cui aliquid acquiritur vel attribuitur cum vel ſine alio Caſu; ut χρέφω ὑμῖν, 1 Joh. 2. 12. & ἐπόλιλω χρέφω σοι, 2 Joh. v. 5. ἐμοὶ ἐποιήσατε, Matth. 25. 40. & δεῖπνον ἐποίησε τοῖς μαθηταῖς, Marc. 6. 21. Φιλίππῳ ζημῶ ᾗ ἢ τῇ πατρίδι. Demoſth. μὴ ζηλοῖς σύ μοι, Num. 11. 28. τῷ Θεῷ, 25. 13. διέφθειρας αὐτὰς σαυτῷ, 1 Reg. 8. 53. φοβοῦμαί σοι *metuo tibi.* &c. Legitur geminus Dativus, ᾐρέξατο ἡμῖν κληρονομίαν ἑαυτῷ, Pſ. 47. 4.

Genitivus & Dativus.

Verba *cedendi* exigunt Dativum perſonæ cum Genitivo rei; ut εἶκω γέροντι ἔδρης. Steph. Sic

Ἄρχω *initium ſum*; ut ἤδη ἡ ἡμέρα τοῖς Ἕλλησι κακῶν ἀρχή. Thucyd.

Ὑπάρχω, *idem*; ut ὑπῆρξεν ἡ ἐλευθερία τῆ Ἑλλάδι. Andocid.

Διηγοῦμαι *in jus voco*; ut δικάζομαι τῇ ψυχῇ τὸ κακώσεως. Plutar.

VARII CASUS poſt Verbum.

Genitivus vel Accuſativus.

Verba *ſenſuum, auditus, olfactus, guſtus* Genitivo gaudent, interdum & Accuſativo rei; ut αἰσθάνομαι ψόφου. Ariſt. ἤκουσε φωνῆς, Act. 22. 7. ἤκουσα φωνὴν, 26. 14. ὁ χυτὸς Νίκων ὀσφραίνει οἶνου. Epigr. ὀσφραίνει κρέως. Ariſtoph. (ſic ὦ μύρε & μύρου. Ariſtoph.) ἐγεύσαν μὴ γλεῦκος. Proverb. θανάτου, Matth. 16. 28. ἐγεύσατο τοῦ ὕδατος, Joh. 2. 9.

Genitivo etiam perſonæ; ut οὐκ αἰσθάνῃ σοῦ. Xenoph. ἀκούετέ μου πάντες, Marc. 7. 14. &c.

Similes Casus amant προνοέομαι *provideo*, πωυθάνομαι *sciscitor, audio*, συνίημι *intelligo*: προνοῦμαί σε. Thucyd. ἡ ὑσία. idem. προνοεῖσθ᾽ ἡμᾶς, Rom. 12. πυθέσθαι ἡ πύλας. Thucyd. παῖδος. Æschin. τὸ πεφασμένον. Plutarch. ζωίπυρ τῶ χρησμοῦ. Pausan. τῶδ᾽ ἀγορεύοντος ξυίετε. Od. ν'. συνίετε τὰς γραφάς, Luc. 24. 45. Ἐπαΐομαι *audio* exigit Accusativum, ut ἐπαΐσασθε τὰ ῥήματα, Act. 2. 14. rarius Genit. ut ἐπάϊσπε ἡ βακτρίων μυ, Ps. 39. 12.

Rarò hæc junguntur Accusativo personæ, ut ἤκουτό με. Aristoph. πωυθάνομαί σε. Plato.

Verba *tactus* ut plurimum exigunt Genitivum rei vel personæ, ut ἥψατο τῶ ἱματίυ, Marc. 5. 27. γωναικὸς μὴ ἅπτεσθαι, 1 Cor. 7. 1. rarius Accusativum, ut καθάπτεται Θέρος Ἄρηα. Il. ὁ. Sed ἀφάω, ψηλαφάω frequentiùs Accusativum, ut τόξ᾽ ἀφάεσθαι. Il. ζ'. ψηλαφήσαί με, Luc. 24. 39.

Cùm significatur *pars* ponitur usitatissimè in Genitivo post Verbum connotantia *gustum* vel *tactum*, ut πίω ἡ ἀθανασίας. Lucian. φάγω ἐχέθυης. idem. λώτυ ἔφαγες. Prov. vel πάσαθε. Od. ά. ὑπερφορέων τε ὕδατος. Plut. sic ἐνεφορεῦντο ἡ κρεῶν. Heliod. δρέπομαι ἀνθῶν Lucian.

Audiendi Verba simul regunt Genitivum personæ, & Accusativum rei: ut τῶτο πολλῶν ἀκήκοα. Xenoph. sic βεβαίως σε πυθέσθαι βέλομαι. Aristoph. μάθε με πάλι. Xenoph.

Legitur εἶδον *vidi* cum Genitivo personæ propter Verbum affine, ut ἐδεῖς πώποτε Σωκράτες ἑδὲν ἀσιζές περάτεντ᾽ εἶδεν, ἢ λέγονθ᾽ ἤκυσε. Xenoph.

Verba *recordandi, obliviscendi, admirandi, tentandi, consequendi, sentiendi, fruendi, curandi, negligendi, contemnendi, apprehendendi* regunt frequentiùs Genitivum, interdum Accusativum: ut μνήσθητί μυ, Κύριε, Luc. 23. 42. σε. Dem. ἡ φιλοξενίας μὴ ἐπιλανθάνεσθε, Heb. 13. 2. ἐπιλάθοντο τὸ θέρισμα. Ceb. θαυμάζω τῆ δυνασθύνων. Isocrat. ἐθαύμασεν αὐτὸν, Luc. 7. 9. περιῴδες τῆ φίλων. Isocr. τί με περιέρχεσθε, Luc. 20. 23. σωτηρίας τύχωσι, 2 Tim. 2. 10. ἅπυ᾽ ἂν τύχοις πάλι. Euripid. ἔλαχε τῆ ἡμικλήρυ. Dem. ἡ προτίμων ἑδεὶν ὁ Θεὸς ἔλαχε. Aristt ἀπόλωσε ἡ παρόντων. Isocr. ἀπολαύῃ ἡ παρεσύσιον. Theoph. ἐπιμελήθητι αὐτῦ, Luc. 10. 35. τὰ τοιαῦτα ἐπιμελεῖτο. Xen. ἠμέλησε αὐτῶν, Heb. 8. 9. ὐκ ἀμελήσω ὑμᾶς. 1 Pet. 1. 12. μὴ ὀλιγωρεῖς παιδείας Κυρίυ, Heb. 12. 5. ὀλιγωρεῦσι ἡ ἔχθεος. Aristot. ὄπλαῖς ἡ αἰωνίυ ζωῆς, 1 Tim. 6. 12. ἡ Παῦλον, Act. 16. 19.

Quædam ex his Verbis gaudent solo Accusativo:

Consequendi, καρδαίνω· ut ἵνα χειρὸν καρδάνω, Phil. 3. 8.

Sortiendi, κληρόω· ut κληθεῖν τὰς ἀρχάς. Isocr.

Fruendi, καρπόομαι, καρπίζομαι· ut καρπῶσθαι δωρεὰς μεγάλας. Plut. βέλπον ἐμὲ καρπίζεσθαι, Prov. 8. 19.

Curandi,

Curandi, κομέω vel κομίζω, μελεμαάω, πολυωρέω, τημελέω· ut κυῶν κομεῖν. Hesiod. ἔργα κόμιζε. Il. ζ'. πολυωρήσεις με, Pſ. 138. 3. Ἀνάγκαισιν ἢ παιδίσκη τημελεῖ. Plutarch.

Negligendi, vel *contemnendi*, ἐξωσιάζω· ut ἐξωσιάζειν τὸς λόγους. Æſchyl. παροράω, θεωρέω, θεᾶσθαι, θεάομαι, φαυλίζω, φλαυρίζω· ut παροξῶν συγγνώμης. Athen. τὴν παῖδα θεωρᾶν. Xenoph. θεᾶσθαι τὰς πολεμίας. Thucyd. ξυμμάχους ὑ θεωρόμενος. idem. φαυλίζεις ἢ δίαιταν μου. Xen. φλαυρίζῃ ἢ σωκράτη. Plut.

Alia Genitivo ſolo:

Obliviſcendi, ἀμνημονέω· ut ὧν ὐκ εἰκὸς ἀμνημονῆν. Thucyd.

Conſequendi, ut ἐφικέσθαι τῆς ἀρετῆς. Iſocrat.

Sortiendi, ἔμμορε· ut ἔμμορε τιμῆς. Heſiod.

Negligendi, ἀφειδέω, ἀφεωρτιστέω· ut ἀφειδεῖν τὸ σώματος. Lucian. φόνου ἀφεωρτιστεῖν. Plato.

Verba *fruendi* interdum adſciſcunt Accuſativum *rei fruendæ* cum Genitivo: ut κακὸν ἀπολαύσουσιν τῆς φλυαρίας. Lucian.

Verba *communicandi* ſive *participandi* cum Dativo *participantis* exigunt Genitivum, rariùs Accuſativum *rei participatæ*: ut τὸ βάθος μεταδιδόναι τοῖς φίλοις δεῖ. Xenoph. τῷ φίλῳ πρᾶγμα. Ariſtot. & Herodot. μετέχειν ἢ πρασμάτων αὐτοῖς. Plato. ὁ μετέχων ἐμοὶ ἴσης πλησίας. Ariſtoph. Sed κοινόω, ὔμαι (cum compoſitis) *communico* regit frequentiùs Accuſativum rei; ut αὐτῶν κοινόσωσι τι πρᾶσσαπον. Ariſtoph. Σωκράτης ἀνακοινώσασθαι ἢ λόγον. Plato. Huc ſpectant hujuſmodi Verba, συλλαμβάνω, συναίρομαι, *adjuvo*, *partem fero*; ut συλλαμβάνω σοι τὸν ἆθλον. Philoſtrat. ἀνδρες ζωήρεσ το τῶδε τῷ κινδύνῳ vel ἢ κινδύνου. Thucyd.

Verba *invidendi*, cùm ſignificant *inhibeo* vel *nego*, cum Dativo perſonæ adſciſcunt Accuſativum vel Genitivum rei: ut πολλά μοι ὄντ' ἄλλα ὧν ἐγὼ σοι ὐ φθονήσω. Xen. μὴ φθονήσαι τοῖς ἐμφυτοις ἢ σωτηρίαν. Polyb. Sic βασκαίνω σοι τοῦτο. Philoſtrat. σοι τύτου. Lucian.

Verba *ignoſcendi* cum Dativo perſonæ adſciſcunt Accuſativum interdum Genitivum rei: ut συγγνώσῃ τινὶ ἁμάρτημα. Demoſth. συγγνώσῃ σοι τὸ ἁμάρτημα τοῦ. Lucian.

Plurima Verba præcipuè *privandi*, *implendi*, *fruſtrandi*, *accuſandi*, *damnandi*, *prohibendi* admittunt Accuſativum pro Genitivo Subſtantivi remotioris: ut ἀποστερεῖ με τὰ χρήματα. Iſocr. ὄψιν πλήσαιμι ἡδονῆς. Soph. (ſic σέαρ σε, Pſ. 147. 14.) ὐκ ἔσφηλας ἢ πόλιν. Thucyd. ὐδὲν ἡμᾶς αἰτιάσαιο. Steph. κατηγορῶ τινα ψεύδους. Demoſth. ἐγὼ σε τοῦτο. Ariſtoph. ſic Παξιμάδιον λύσειαν ἀπόδεσμον. Il. σ'.

Verba duos Caſus adſciſcentia ſeorſim poſſunt utrumvis eorum regere: ut ἐρωτῶ ὑμᾶς λόγον, Matth 21. 24. ἐρωτῶ σε, Luc. 14. 19. ἐρωτῶ τὸ θεὸς εἰρήνην, v. 32. παύσαν σε τῦ ὕβρεως. Iſocr. παῦσον σε.

idem. παύσῃσι μιαιφόνων ὀδυάων. Il. π'. κοινωνῶ σοι τ' ὁμολογίας, Lucian. κοινωνῶ γυναικί. Plato. κακοιτοσύνης σαρκὸς, Heb. 2. 14. Non rarò etiam sine ullo Casu absolutè ponuntur; ut ἐὰν ἐρωτήσω, Luc. 22. 68.

Omisso Casu propinquioris Substantivi in ipsum quandoque vertitur Genitivus remotioris: ut παύω ὕβριν. Demosth. sive ὀδυάων, Il. π'. μηδὲ κοινωνὶ ἀμπάων, 1 Timoth. 5. 22. subaudito autem, manet ut priùs.

Verba transitiva quarumcunque Classium duos si regunt Casus, eundem cum illis Casum remotioris Substantivi exigunt intransitiva cognata; sed Casus propioris, qui regitur à transitivo, migrat plerumque in Nominativum intransitivi: ut πλήθω *impleo*, χαρπὸν πλήθουσιν ἀλωάς. Phocyl. *impleor*, βιότῳ πλήθεται ἀνδρί. Hesiod. οἰκίζω *assimilo*, Ἑρμῆν αὐτὸν εἰκάζομεν. Lucian. ἔοικα *similis sum*, τῷ λοιδορουμένῳ ἔοικας. Xenoph.

Multa Verba particularia regentia Accusativum vel Genitivum.

Eximuntur ab hoc & sequentibus Catalogis particularia nonnulla duo vel tres Casus regentia vi Præpositionum: quæ in propriam Sedem rejiciuntur.

Ἀνέχομαι *tolero* ψόγου καὶ θλίψεως. Xenoph. ὀμβρων τε καὶ πλίνθων. Herodian. (sic ἀφεῖνων, 2 Cor. 11. 19.)

Ἀντιλαμβάνομαι *suscipio, adjuvo*; ut ἀντιλαμβάνεσθαι τῆς ἀδεκύητος, Act. 20. 35. τῆς πόλιν. Plutarch.

Ἀπηγπίζω *despero* & νοσέω. Galen. τῆς κολλήσεως. idem.

Ἀποιμώσσω *despero* τῆς σωτηρίας. Aristot. ἐμαυτῆς. Nazianz.

Ἀποψηφίζομαι *absolvo* & γραφῆς. Æschin. ἐκείνων. Aristot.

Ἀφίημι *dimitto* & γυναῖκα. Plutarch. τέκνων. Soph.

Ἐλαττόω *minuo* & πόλιν. Isocr. & ὑπαρχούσης τιμῆς. Thucyd.

Ἐξάρχω *incipio* πυθέσθαι. Plutarch. πυθέα. Xenoph. Sic

Καταίρχω *incipio* τῆς λόγου. Plutarch. λόγου. Plato.

Ἐξικνέομαι *attingo* Ὀλύμπου. Hesiod. ἀλλήλων. Xenoph.

Ἐπικρατέω *vinco* τὰς ἀνθρώπας. Dem. τῆς ἐχθρᾶς. Isocrat.

Ζηλόω *laudo* vel *amulor* σέ. Euripid. σοῦ. Isocrat.

Καταρρέομαι *salutationibus demulceo* φῦλον μακάρων. Lucian. θεᾶς. Gregor.

Κρατέω { *vinco* τοὺς Σικανούς. Thucyd. τῆς ὀλιγωρίας. Isocrat. / *retineo* τῆς παρόδου, Marc. 7. 3. ἐλπίδος, Heb. 6. 18.

Μέθημι *missum facio* ἀλογρεγὰς. Soph. δίξιάς. Euripid.

Πνέω *spiro*, ut ὃν τρόπον αὐτὸ σῶμα ψυχὴν καὶ θερμὸν πνεῖν. Proverb. πνεῖν πρᾶσις. Prov. similiter composita, ἀπο πνέω *effio* πυρὸς μόσος. Hes. & εὐωδίας. Eusеb. ἐμπίνω *anhelo* τί. Xen. ἀπειλῆς, Act. 9. 1.

Πρήσω

Περάω transeo ὁδόν. Apollon. ὁδοῖο. Od. ϛ. ſic διαπεράω idem κέλευθον. Il. ά. πεδίοιο. Il. γ'.
Περιποιέομαι vendico τινὰ δόξαν. Plutarch. οἰκόμαι. Iſæus.
Ὑπερέχω excedo πολὺ ἄλλες. Dem. ὑπὲρ πάντας. Pauſan.
Ὑπερέχω excello & Πέλωρες. Heliod. ὑπερέχει τὰ θεῖα τῶν ἀνθρώπων. Ariſt.
Ὑπονοέω ſuſpicor τινὰ διάνοιαν. Thucyd. ὑπὲρ λεγόντων. idem.
φθίνω rem ſum φθίνει. Lycurg. ἴκλω. Plutarch.

Regentia Genitivum, rariùs Accuſativum.

Γλίχομαι cupio ὑπὲρ ἐναντίων. Ariſtot. & διαμονῆ. Philo.
Διαφέρω præſto τῶν πολλῶν ἀνθρώπων. Plato. τὰς ἄλλας. Diodor.
Διψάω ſitio ὕδατος. Herodot. τὴν δικαιοσύνην, Matth. 5.
Ἕλδομαι cupio πάτης. Heſiod. χρεῖος. Od. ά.
Ἐλλείπω deficio & ἀνδρείας. Xen. τὰς ὁπλολάς. Polyb. Sic interdum λείπω.
Ἐπιθύμεω egeo χρυσοῦ. Il. β'. ἀλκῆ. Apollon.
Ἐπιθυμέω deſidero τῶν δημοσίων. Dem. τὰ χρήματα, Pſ. 119. 20.
Ἐφίεμαι cupio, πάντα ἐφίεται ἀγαθοῦ. Ariſtot. βάξιν. Euripid.
Ἱμείρω cupio ψυχῆς. Homer. ἄγνωτα. Sophocl. ſic ἱμείρεσθαι τῆς θεᾶς & θανάτου. Theodor.
Ὀρέγω vehementer appeto, αἱ παρθένοι ὑπὲρ παίδων ὀργῶσι. Plutarch. τῶτο ἔργων μανιωδῶς. Thucyd.
Πλεονεκτέω ſupero, excello, οἱ ἀγαθοὶ ὑπὲρ πονηρῶν πλεονεκτοῦσι. Syneſ. ἡ νῦν θεωρία τὰς ἄλλας πλεονεκτεῖ. Heliod.
Ὑπερφέρω antecello ἀνθρώπων. Xenoph. πάντας. Plutarch.
Χρῄζω egeo, χρῄζετε τούτων πάντων, Mat. 6. 32. ἄλλα κακά. Sophocl.

Regentia Accuſativum, rariùs Genitivum.

Ἄζομαι veneror Θεόν. Il. έ. Θεοὺς. Nazianz.
Ἀκοντίζω jaculis peto & φθίνοντα. Xen. Αἴαντα. Il. ρ'.
Ἀλύσκω vito ὄλεθρον. Od. γ'. μόρου. Sophocl.
Ἀλυσκάζω vito ὕβριν. Od. ρ'. πολέμοιο. Il. ζ'.
Ἀμύνομαι defendo τὴν Ἑλλάδα. Plato. νηῶν. Il. μ'.
Διαλείπω interjicio μίαν ἡμέραν. Theophraſt. μιᾶς ἡμέρας. Herodian.
Ἐνθυμέομαι cogito τὰ πραχθέντα. Thucyd. τάτων. Xen.
Ἐπιτυγχάνω accelero & ὁδόν. Herodot. & ὁδοῦ. Thucyd.
Ἐπιθυμέω procuro & Αἰγύπτε. Herodot. τὴν πόλιν. idem.
Καταπτήσσω exhorreſco τὰς λήξεις ἐφόδους. Philo. τὸν θάνατον. idem.
Καλέχω tempero ἑαυτὸν & ἑαυτῆς. Herodian.
Ξαίνω carpo ἔρια. Lucian. ὑπὲρ ἐρίων. Ariſtoph.
Ὀπάω aſſo πάντα. Od. ξ'. κρεῶν. Od. ό.
Προσλαμβάνομαι ſumo cibum μηδὲν, Act. 27. 33. & ἐδωδῆς. c. 27. 36.
Τελευτάω finio & βίον. Lucian. τοῦ βίε. Xenoph.
Χαλάω remitto ὀργὴν & ὀργῆς. Ariſtoph.

Accuſa-

Accuſativus vel Dativus.

VErba *precandi*, *blandiendi*, *convitiandi* exigunt Accuſativum perſonæ: ut ἱκετεύειν τὸν θεόν. Xenoph. (Sic ἀντιβολῶ σε. Ariſtot. λιτάνευσε τοκῆας. Heſiod.) Φωνεῖς τὸν δῆμον. Æſchin. πάντας περιπλακέσθαι. Demoſth.

Pleraque *precandi* vel *blandiendi* admittunt & Dativum: *Precandi*, εὔχομαι, περσεύχομαι, ἀρέομαι, uſitatiùs Dativum; λίσσομαι rariùs Dativum: ut εὔχομαι τῷ Θεῷ. Demoſth. ✝ θεὸν. Chryſoſt. προσεύξεται τῷ πατρὶ, Matth. 6. 6. τὸν Θεόν. Chryſoſtom. μητρὶ φίλη ἠρήσατο. Il. ά. μ' ἀρᾶσθαι. Od. τ'. ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιούς, Il. ά. Ἀχιλλῆϊ. ibidem. *Blandiendi*, αἰκάλλω, κολακεύω, μειλίσσω, σαίνω, rariùs Dativum; ut αἰκάλλειν κυνὰς vel κυσί. Euripid. κολακεύομεν τὰς οἰκοδεσπότας ἀνθρώπους. Plutarch. τοῖς πλουσίοις. ibidem. μειλίσσω ✝ ἄνδρα. Euſtath. Od. γ'. τῇ πραπέζῃ. Herodot. σαίνουσί με. Lucian. τῷ Χειρωνι. Gregor.

Nonnulla *convitiandi*, διαβάλλομαι, ἐπηρεάζω, κωδάζω, λοιδορῶ vel λοιδοροῦμαι, σκώπτω, Dativum infrequentiùs: ut τὸν ἑαυτὸν διαβάλλειν. Lucian. τῷ Τιμοκράτει. Thucyd. ἐπηρεάζειν τοῖς ἀγαθοῖς ἀναισχύντως, 1 Pet. 3. 16. ✝ ἀναισχυντεῖν. Demoſth. ὀνειδίζειν ἕνα ἕτερον. Plato. ὑμῖν. idem. μὴ κύδαζε τὸν προσεύτερον. Scholiaſtes Soph. γυναιξί. Sophocl. λοιδορῆσαι τοῦ πονηροῦ. Ariſtoph. τί μοι λοιδορῇ. Lucian. σκώπτεις τὸν δειλόν. Demoſth. αὐτῷ Plutarch.

Quædam ex his regunt ſolum Dativum: *Precandi*, ἐπεύχομαι, εὐχετάομαι· ut ἐπεύξεσθαι τοῖς θεοῖς. Plutarch. Διὶ εὐχετόωντο. Il. λ'. *Blandiendi*, παρασιτῶ· ut ὑμῖν τὰ μεγάλα παρασιτεῖν. Plato.

Verba *placendi*, *diſplicendi*, *acquieſcendi*, *utendi* poſtulant Dativum, reperiuntur tamen adjuncta interdum Accuſativo.

Placendi, ἀρέσκω, ἁνδάνω· ut οὐ ἀρέσκειν θεῷ, 1. Theſſ. 4. 1. τί σοι ἀρέσκῃ. Thucyd. Ἀχαιμένῃσι λίην ἥνδανε. Il. ά. ὑπὲρ ὃ Ζεὺς ὠθ' ὕσῃ πάντας ἁνδάνῃ. Theogn.

Diſplicendi, ἀπαρέσκω· ut σοφοῖς ἀπαρέσκειν. Plutarch. ἵν' με ἀπαρέσκῃ. Plato.

Acquieſcendi, ἀγαπάω, στέργω, ἐυδοκέω, ἐυαρεστέω· ut ἀγαπᾶν τοῖς ὑπάρχουσι. Lyſ. τὰς ἀγχαίνας ὄρυς. Iſocr. στέργω τὰ παρόντα & τοῖς παροῦσι. idem. ἐυδοκῶ τῷ ξένῳ. Diodor. ὃν ἐυδόκησας ὁλοκληρώματα, Heb. 10. 6. ἐυαρεστεῖν τῇ διαγωγῇ. Plutar. ✝ ἡδυλιῶ. Epicur.

Utendi, χράομαι· ut χρῆσθαι τοῖς παρεδείσαισι. Demoſth. τὰ περσπεπτωκότα. Ariſt. Sic καταχράομαι *abutor*, πάσαις περόδοισι. Iſocr. φιλοτιμίαν. Plutarch.

Verba *habitandi* deſiderant Accuſativum: ut Ἠλίδα ναίων. Il. β'. interdum Dativum, ut αἰθέρι ναίων. Heſiod.

Verba

Verba *dicendi* cum Adverbiis vel Accuſativo Adjectivorum quæ ſignificant *bene* vel *malè*, ſæpiùs poſtulant ſibi Accuſativum perſonæ *de quâ dicitur* : ut μὴ ἀγορεύειν κακῶς τὸν τεθνηκότα. Solon. μηδὲν εἰπεῖν φλαῦρον ἄνδρας δεξιούς. Ariſtoph. Adhibetur interdum Dativus Adjectivi cum Accuſativo perſonæ ; ut κακοῖσι βάζει Τυδέα. Æſchyl. necnon Dativus perſonæ cum Accuſativo Adjectivi, ut εἶπον κακά μοι, Pſalm. 41. 5.

Verba *faciendi* cum Adverbiis vel Adjectivis ejuſmodi regunt Accuſativum perſonæ *cui bene* vel *malè fit* ; ut κακῶς ποιεῖτε τὰς μισούσας ὑμᾶς, Matth. 5. 44. κακὰ εἰργασμαι ἢ οἶκον. Thucyd. Quandoque Dativum perſonæ, ut κακῶς ποιεῖτε τοῖς μισοῦσιν ὑμᾶς, Luc. 6. 27. ἀγαθὸν ἐπίησι τῇ πόλει. Iſocr. Accuſativum interdum omiſſo Adverbio vel Adjectivo, ut τί ποιήσω Ἰησοῦν, Mat. 27. 22. Sic ἅττ' ἂν ὑμᾶς δρᾶσαι δέοι. Herodian. l. 2. Huc refer δαπάθημα, μάθημα *afficio* ; ut κακόν τι διαθήσειν ἢ θίσεσθαι. Heliod. οἷα Ἀγαθωνα ἐμάθομεν. Apollon.

Verba autem compoſita ex hiſce exigunt ſolum Accuſativum perſonæ : ut εὐλόγησε τὸν Θεὸν, Luc. 2. 28. ἀγαθοποιήσατε τοὺς ἀγαθοποιοῦντας, Luc. 6. 33. κακολογῆσαί με, Marc. 9. 39. τοὺς ἄλλους κακοποιεῖν. Ceb. Theb.

Veſtiendi Verba è contra recipiunt quandoque Dativum *veſtiti* pro Accuſativo : ut χροῒ εἵματα εἶμαι. Od. τ'. Verba *docendi* Dativum *rei quæ docetur*, ut τοῦ ῥητορεύειν τοῖς ἤθεσι παιδεύειν. Iſocr.

Quibuſlibet Verbis additur Dativus cognatæ originis vel ſignificationis : ut πολλαῖς πομπαῖς ἐτίμησε ἡμᾶς, Act. 28. 10. Sæpe etiam Accuſativus cum vel ſine alio Caſu, ut ἐχάρης χαρὰν, Matth. 2. 10. ἐᾶν ἔρωτα. Plato. ἐπορεύετο ἢ ὁδὸν, Act. 8. 39. αὐτὴ λυπεῖ με λύπην. Heliodor. φορτίζετε ἀνθρώπους φορτία, Luc. 11. 46. ἢ ἄνδρα τύπτειν τὰς πομπάς. Ariſtoph. ἐξίασε τοῦ νόσου ὄφον. Heliodor.

Particularia regentia Accuſativum vel Dativum.

Ἀδυμέω deſpero τινὰ τελευτῶν. Thucyd. τοῖς γενεοῖς. Plutarch.
Ἀπορέω dubito τινὰ αἰτίαν. Ariſtot. τοῖς παροῦσι πρᾶγμασι. Iſocr.
Γονυπετέω adoro αὐτὸν, Marc. 1. 40. αὐτῷ, Matth. 17. 14.
Ἐνοχλέω turbo τὰς πόλεις. Iſoc. τοῖς ἀκούσιν. idem. ſic παρενοχλέω idem, ut τὰς Λυκίους. Plutar. τοῖς ὀπτῆρέσι, Act. 15. 19.
Ἐμποδίζω impedio τινὰ τὴν βασιλέως ὁρμὴν. Herodian. ἀλλήλοις. Ariſtot. σοὶ τὴν θέαν. Plutar.
Κλέπτω fallo, νόον. Il. ξ'. νόῳ. Il. δ'.
Λυμαίνομαι noceo τὰς πολεμίας. Xen. ἢ ὁπλαῖς ἢ ἵπποις. idem.
Προσκυνέω adoro, προσκυνήσεις ἢ Θεὸν σου, Matth. 4. 10. αὐτῷ, 28. 17.
Ὑπερβαίνω ſupero φύσιν & ἐλπίνω. Ariſtot.
Ὑποπτήσσω revereor αὐτὸς & αὐτῷ. Xenoph.
Ὠφελέω proſum πάντας. Xenoph. τοῖς φίλοις. Euripid.

Regen-

Regentia Accusativum, ratiùs Dativum.

Αἰνέω *laudo, approbo*; ut μὲ μάλ' αἴνεε. Il. κ'. Ἀσκαίφ δ' πολεῖς ἤνησ'. Apollon. sic ἐπαινέω *idem* ὑμᾶς, 1 Cor. 11. 12. Ἐπαίνεε. Il. β'. παρεπαινέω *idem* ὑμᾶς. Act. 27. 22. σοι. Crates. epist. 10.

Ἀλίσκομαι *offendo* Ἀθηναίων. Od. ε'. θεοῖς. Od. δ'.

Ἀνακρίνω *interrogo* τὸν ὄχλον. Plutarch. πᾶσιν ὑμῖν. Demosth.

Ἀφικνέομαι *pervenio* Ἴλιον ἱερήν. Il. σ'. ὑμῖν. Ælian.

Ἐκδικέω *ulciscor* αὐτῷ, Luc. 18. 5. σοι. Constant.

Θαῤῥέω *audeo* πολὺ μᾶλλον. Thucyd. τῇ κενοδοξίᾳ. Galen.

Ἱλάσκομαι *placo* τὸν Θεόν. Lucian. τῇ ἁδῃ. Plutarch.

Κῆδέω *jubeo* σε. Hesiod. σοι. Plutarch.

Κρέω *pulso* χθών. Arrian. κρεμνοῖς. Athen.

Λοχάω *insidior* ἡμᾶς & αὐτῷ. Plutarch.

Περιμένω *expecto* φιλανθρωπίαν. Plutarch. αὐτῷ. idem.

Ὑπομένω *patienter expecto* τὸν Κύριον, Psalm. 37. 35. τῷ Κυρίῳ, Psalm. 33. 19.

Regentia Dativum, rariùs Accusativum.

Ἀγαθύνω *beneficus sum*, αὐτῷ, Ps. 49. 10. ✠ Σιὼν, Ps. 51. 18.

Ἀδυνατέω *non potis* vel *impotibilis sum*, σοι, Job. 42. 2. σε, Daniel. 4. 6.

Ἀμφισβητέω *dubito*, τοῖς φαινομένοις & πολὺ τῶ πράγματι ἀσώπητος. Aristot.

Δυσχεραίνω *aegrè fero*, ὀλιγωρίᾳ. Plutarch. τὸ πρᾶγμα. Demosth.

Ἐπιβουλεύω { *insidior*, Κορινθίοις. Plutarch. ἐμοί. Demosth. / *molior*, πρήγμασι. Herodot. ἐπαγάσαιν. idem.

Ἐπολιόπω *deficio*, ἐκ ὁπλειψιᾶν γραπτῶν τῷ Θεῷ. Synes. ὁπλοπο ὑμᾶς ὁ χρόνος. Demosth.

Ἐπιπλήττω *objurgo*, τοῖς ἀλιτραινομένοις. Isoc. τὰ ὄν τῷ πέλας. Dem. Ἐπιμέω *idem*, τοῖς σοφισταῖς. Marc. 10. 13. ὧς ὁπιμᾶν δέον. Isocrat.

Εὐαγγελίζω *bonum nuntium fero*, τοῖς δούλοις, Apocal. 10. 7. τὸν καθιζόντας, 14. 6. Εὐαγγελίζομαι *idem*, ὑμῖν, Galat. 1. 8. ὑμᾶς, vers. 18.

Θαμίζω *frequento*, Ἀθηναίην. Epigr. & Accusat. teste Stephano.

Κηδεύω *affinitatem contraho*, αὐτῷ. Aristot. πρός. Euripid.

Πηδάω *insilio*, πηδᾷν ἵππῳ. Herodian. πηδᾶν. Soph. utrumque rariùs. Sic Ἐπιπηδάω *invado*, ✠ νήσοις. Plutar. ✠ ἐξουσίαν. Suidas.

Πολεμέω *bellum gero* sive *oppugno*, τοῖς αὐτοῖς. Thucyd. τὸν ἀπίσω. Plut. καταπολεμέω *idem*, τοὺς Ἀθηναίους. Thuc. τοῖς ἄλλοις. Plut.

Συγχωρέω *assentior*, τοῖς τοῦ Πλάτωνος δόγμασι. Philopon. τοὺς πόνους. Plat.

Φροντίζω *solicitus sum*, ὑμῖν (pag. 147.) ὑμᾶς, Galat. 4. 11.

Ψεύδομαι *mentior*, ἀνθρώποις, Act. 5. 4. τὸ πνεῦμα, v. 3.

Geni-

Genitivus vel Dativus.

Verba *permutandi* exigunt Genitivum *rei acceptæ* cum Accusativo *rei datæ*: ut ἀμείβειν χρύσεα χαλκείων. Il. ζ'. Interdum vice versâ; ut ὁ σοφὸς ἓκ ἀλλάξατο τῆς ἐλευθερίας ἢ Περσῶν βασιλείαν. Plutarch. Dativum personæ *quâcum fit commutatio*; ut ἀμείβεσθαί τινι τὰ ἱμάτια. idem. Rarissimè Dativum *rei acceptæ*, ut ἀνάξεις ὄνον ἀργυρίῳ. Exod. 13. 13.

Nomen *materiæ* post Verba affertur interdum in Genitivo: ut ἄρπλιν ἀδάμαντος ἔτμαξε. Hosiod. infrequentiùs Dativo; ut αἱ μὲν γὰρ κυρέουσι τετυγμένοι, αἱ δ' ἐλεφαντι. Od. τ'.

Verba *auferendi, propulsandi* exigunt Accusativum Substantivi prioris cum Genitivo vel Dativo remotioris: ut ἁρπάζειν ἄνηδον ἦτορ φασγανέων. Aristoph. ἁρπάζω σοι πλοῦτε. Sophocl. Τρῶας ἀμυνομένων. Il. ὁ. πυκίσσειν ἀμυνέειν νηλεὲς ἦμαρ. Od. τ'.

Particularia regentia Genitivum, *rarius Dativum.*

Ἀντέχομαι *retineo* ἢ ἀναβόλης. Euripid. ἢ ἐλπίσι. Diodor.
Δευτερεύω *secundus sum* τέτε. Dioscor. αὐτῷ. Plutarch.
Διαφέρω *excello* πάντων. Euripid. τέτοις. Constant.
Καταγελάω *derideo* αὐτῷ, Marc. 5. 40. Πέρσησι. Herodot.
Ψεύδομαι *fallor* ἐλπίδος. Isocr. ἀρετῆς. Steph.

Regentia Dativum, *rarius Genitivum.*

Ἀντάω *occurro* σοι. Sophocl. τῶνδ' ἀνέρι. Il. π'.
Ἐνέχομαι *obnoxius sum* ὀνείδει. Plato. τῆς φυλακῆς. Galen.
Ἐπακούω *auscultо* βασιλῆϊ. Herodot. τοῖς ὑπατεύσασι. Demosth.
Πείθομαι *obedio* τῷ Θεῷ. Plato. ὡς ἡδὺ τῷ φυσάντων πείθεσθαι πνεύματι. Agath.
Σημαίνω *impero* πᾶσι. Il. ά. στρατῷ. Il. ξ'.
Ὑπακούω *obedio* αὐτῷ, Matth. 8. 27. τῇ ἐμῇ φωνῇ, Gen. 22. 18.
Ψεύδομαι *ignosco*, παίδων φείδεσθαι πατρικόν. Nazianz. φείδεσθαι τοῖς τῇ ζωφρονούσῃ τετυφεσμένοις. Xenoph.

Genit. Dat. vel Accus.

Verba *imperandi* regunt Genitivum, apud Poetas etiam Dativum: ut ἄρχειν τῶν ἐθνῶν, Marc. 10. 42. ἄρχε δὲ Μυρμιδόνεσσι. Il. π'. Quædam tum in prosâ tum in carmine Accusativum; ut ὀργὴν τυραννεῖ ἢ ψυχῆ. Chrysost. πόλις ἡνιοχεύῃ. Epigr. Ἀνάσσω & ἡγεμονεύω Poetis regunt Casus, ut Καδμείων ἤνασσε. Od. λ'. Μυρμιδόνεσσι. Il. ά. Ζεὺς πάντ' ἀνάσσῃ. Euripid. σύλα ἡγεμονεύῃ. Apollon. Τρωσὶ. Il. β'. πλοῦν. Apollon. Ἐπισκέπτω Oratoribus, ut σὺν ἔργων. Xenoph. ἢ πυκίτητι & τέτο τὸ σκέμμα. Plutarch. Sic ἡγέομαι *dux sum*, ut ὑμῶν, Heb. 13. 7. σοι. Æschin. τὰς πομπὰς. Demosth. στρατηγέω *idem* Genitivum vel Accusativum, ut στρατηγῶ Ἀθηναίων. Thucyd. πάντα vel ἢ πόλεμον. Demosth.

Verba

Verba *abundandi* gaudent Genitivo & interdum Dativo; ut γέμω φορτίων. Xenoph. ἔρρωσι. Diodor. χαίρω πάντων. Nonn. διάκρουσις ἐπιπόδων. Thucyd. πλουτεκτῶ ἅπ' οἰκείων. Philoſtrat. τοῖς χρήμασι. Plato. Quædam reperiuntur in tribus Caſibus; ut πλουτῶ ῥημάτων. Liban. χαίρω. Xen. ἀναπαυσιν. Gregor. πληρῶμαι χαρᾶς, Act. 13. 52. τῇ παρακλήσει, 2 Cor. 7. 4. πλὴ ἐπίγνωσιν, Coloſſ. 1. 9. πλουτίζω πλείοσιν. Galen. εὐπορίᾳ. Thucyd. εὐδόκησιν οἱ Ἀθηναῖοι πλουτίζων τὰ ἄρθρα. Bud. (Sic τὸ σῶμα αὐτῆς ἐπλούτησα κακίαι, Pſal. 50. 19.) εὐπορῶ μήλων. Lucian. τὰ χρήματα. Demoſth. συσχύμω οἷς εὐπορῶμεν. Syneſ. Sic μεθύω ebrius ſum, ἅπ' ὑδάτων. Theophil. ἀλωῶ Il. ρ'. τὸ φίλημα. Epigram.

Quædam Verba regunt tres Caſus.

Ἀντάω, ζω occurro: ut ἀντάσαι πυρὸς ἢ ὕδατος. Nazianz. ἀνδρὸς ἀντάσαι εὐξείνοις. Apollon. ἀντάζω ἅπ' Ἀθηναίων στρατόν. Herodot.

Ἀπολείπω deficio adſcifcit Accuſat. vel Dat. perſonæ, & Genit. vel Dat. rei: ut τὸν μὲν αὐτὸς ἀρχῆ ἀπολείπειν. Æſchin. μόνῳ αὐτῷ. Plutar. ἀπῳκίσθη τούτης παιδείας. idem. πάσας ἅπ' ἀνθρώπων. Iſocr.

Ἀτακτέω ordinem non ſervo: ut ἀτακτεῖν τῆς ἀγωγῆς. Plutar. ἀτακτεῖ ἡλικίᾳ ἅπ' κινήσεσι. idem. τοῖς μάχαις. Philoſtr.

Ἀφικνέομαι pervenio: ἀφίξεσθαι Ἴλιον. Il. σ'. interdum Dativum; ut ἀφίξομαι ὑμῖν. Ælian. rariùs Genitivum; ut ἀφικνεῖσθαι τῆς ἡλικίας. Theophraſt.

Ἀκούω audio præter Genitivum (p. 148.) regit Dativum & Accuſativum perſonæ apud Poetas; ut ἀκούειν Ἀτρέος κηδιδίου. Il. π'. Λέσβιον ἀκούω. Muſæus. Κλύω Dativum, ut ἐυχομένῳ μοι κλῦθι. Theogn.

Βασκαίνω invideo: ut ἐβάσκαινε χλόῃ ἄνθεσι. Lucian. τοῖς σοφισταῖς. Philoſtrat. ἅπ' παροσήκοντα. Liban.

Ἐπιβάλλομαι aggredior: ut τῇ ἅπ' πραγμάτων σωτάξει ἐπιβάλλεται. Polyb. τὸ ἔργον. Plato. rariùs Genitivum, ut ἐνάρων ἐπιβάλλεται. Il. ζ'.

Κινδυνεύω periclitor: ut κινδυνεύω τῆς ἀρχῆς. Thucyd. τῇ πόλει. Herodot. πλὴ ἀπ' ἄνδρὸς ἁδέσαιεν. Nazianz.

Μέμφομαι & ὀνημέμφομαι incuſo: ut πνέα. Xenoph. ἡμῖν. Thucyd. κακοῖσιν ἥπτοις. Od. π'.

Μετέχω participo: ut ἐξουσίας ὑμῖν μετέχεσι, 1 Cor. 9. 12. τὰς πληγάς. Ariſtoph. rariùs Dativum, ut μετέσχον τῇ οἰκήσει. Thucyd.

Προβαίνω progredior: ut προβαίνειν τῆς ἡλικίας. Plato. τῇ ἡλικίᾳ. Demoſth. ἅπ' ἡλικίαν. Herodian. l. 2.

Συγγινώσκω ignoſco adſcifcit tres Caſus rei: ut συγνώσκω σοι τῆς ἀγνοίας. Lucian. συγνῶναι αὐτῷ τὸ πλημμέλημα. Gregor. riſſimè Dativum; ut συγνῶθι ἡμῖν τοῖς λεγομένοις. Euripid.

Ὑπερβάλλω excedo: ut ὑπερβάλλει πάντας ἀνθρώπους. Xenoph. rariùs Gen. vel Dat. ut τὸ συμμιγῆναι. Ariſtot. τοῖς πᾶσι. Thucyd.

Nomina

Nomina ſequentium ſignificationum adduntur Verbis in tribus Caſibus.

NOmen *cauſæ* adjicitur Verbis plerumque intranſitivis in Dativo, ut τέθνηκαν ἀποπληξίᾳ. Herodian. ἀπολάλῃ τῷ φόβῳ. Xen. αἰσχύνομαι τοῖς παρεσῶσι. Xenoph. μὴ μεθύσκεται οἴνῳ, Epheſ. 5. 18. Verbis ut plurimùm ſignificantibus *paſſionem animi* apponitur in Genitivo, ſubaudito ἕνεκα· ut τῶν μὲν πάντους ᾤκλειρεν αὐτόν. Xenoph. Ἑλλάδ' ὦ σέν. Euripid. ἀγαμαί σε vel σε τῆς ἀρετῆς. Demoſth. σωθῆναί σοι τῆς εὐτυχίας. Plato. ἀπάτης κοτάῃ. Il. Δ'. ἀμύομαί σε τῶν γάλωθ'. Lucian. Item *laudem, vituperium, contemtum*; ut ἐπαινῶ τὸ ἄξιον ὧν τε λέγομεν καὶ πράττων, &c. Heliodor. ἐπικερτόμησεν αὐτοῦ ἀδυλίας. Agath. τῶν οἴκου ἀμφισβητεῖ ἡμῖν. Demoſth. Interdum ſubintelligitur ἐκ, ἀπὸ, ὑπὸ, &c. ut κάμηλοι κατέλαμπον χρυσοῦ. Ariſtid. ἐμεθύσθη γέλωτ'. Lucian. In Accuſativo etiam, ſubaudito διά· ut ὃς γὰρ αἰσχυνθῇ με καὶ ἐμοὺς λόγους, Luc. 9. 26. τεταράχθαι τὴν οἰκειότητα Φιλίππου γαμβρικῶς. Demoſth. ὀπτῶ σοι τὰ ἀδελίαν. Phalaris.

Plurima Verba indifferenter poſt ſe aſſumunt tres hoſce Caſus: ut ἄρχω παιδός. Euripid. καιροῖς. Iſocr. διάκονον. Julian. ἐξεπέπληκτο ἐ ἄρρας. Heliod. l. 5. τῶν πλήθη. Thucyd. τὰ πόλεμον. Idem.

Nomen *inſtrumenti* vel *modi* quibuſlibet additur Verbis in Dativo: ut Ἀργυρίοις λόγχαισι μάχου, &c. Oraculi reſponſum. ἤνυσε πολλῷ πλῶ ὁδοιπορείαν πάχῃ. Herodian. Interdum Accuſativo, ſubaudito κατά· ut διαβαίνω τὰ ἡδέαν. Plutar. (Sic κολλέσιον ἔχρισον τὰς ὀφθαλμὰς, Apocal. 3. 18.) βίαν δ' ἀρέσης μηδέν. Euripid. Rariſſimè Genitivo; ut λόγου δὲ τόσου μ' ἐκύφισας. Euripid. παρηδύνην τῆς ἀρετῆς. Xenoph.

Nomen *partis* Verbis apponitur in Genitivo, præcipuè iis quæ ſignificant *prehendo, lavo*, &c. ut πάσου αὐτὸν τῆς δεξιᾶς χειρὸς, Act. 3. 7. λύκον ὤτων πρατῶ. Proverb. κόμης ἕλε Πηλείονα. Il. α'. τίτλιγα τῆ πρεσβὺ σωθλήφας. Lucian. item ἕλκω σε ῥινός. Lucian. καταπῶ, πρεμῶ, ῥίπτω σε ποδός. Idem. ἔπλον ἄυτῷ ῥιθέων. Dion. τὰ τοίχε κρύπλε. Diodor. νίπτω χεῖρας ἁλός. Od. β'. ἀπένδυσιν οἴνε. Herodian. χαίας ἀρύτειν. Soph. τῆς γῆς ἔπαμον. Thucyd. καταπλάσσομαι τῆ δηΐμων. Galen. Ponitur etiam in Accuſativo; ut ἔλαβέ με πόδας. Il. Ψ'. τῷ σε πόδας νίψω. Od. Φ. τέμνε ἵππους φόβον. Euripid. παῖε μὲ τὸ νῶτον. Ariſtoph. Rariùs Dativo; ut καταπλάσσεται τῷ μετώπῳ. Dioſcor. παίειν καρδίᾳ τὰς ἐντεχόντας. Plutarch. niſi *pars* pro *inſtrumento* capiatur; ut βοηθεῖν τῇ χειρὶ τῇ ποδὶ, &c. Æſchyl. κατέσπασε τῇ χειρὶ, Act. 13. 16. (ἐκ πὸ χεῖρος, Act. 19. 33.)

Nomen

Nomen *pretii* apponitur Verbis potissimùm *emendi* in Genitivo: ut ἀγοράζομεν δηναρίου δίκαιον σίτου, Marc. 6. 37. πολλῶν δηναρίων αὐτὸν ἐζώγησε. Heliodor. δίκαιε ζωγρήσας μοι, Matth. 20. 13. Nonnunquam in Dativo, ut χρυσῷ ὠνήσατο ἢ νίκλῳ. Theophrast. ὁ φιλάργυρος ἀγρὸν εἰώθει ἢ χρυσίῳ ἐλυμαίνετο, 1 Pet. 1. 18. In utroque simul Casu, ut ὃς μὴ χρημάτων, ἀλλ' ἑαυτῷ τὸ πραγμάτιον ἐπρίατο. Chrysost. Affertur etiam in Accusativo post Verba *valoris* & *ponderis*, ut τάλαντον δίκαιος μνᾶς ξ'. Suidas. ὁ μνᾶ ἔλαττον παρ' Ἰουδαίοις λίτρας δύο καὶ ἡμίσειαν. Zonaras.

Nomen *temporis* respondens ad quæstionem πότε, adjicitur Verbis in Genitivo vel Dativo: ut ἦλθε νυκτός, Joh. 3. 2. (Sic ἀλύειν σκότους *tenebris errare*, i.e. νυκτός. Heliodor. l. 5.) τῇ ἡμέρᾳ τῇ τρίτῃ ἀναστήσε, Luc. 24. 46. Rariùs in Accusativo, ut ἢ παρῆλθον χρόνον ἐπολιήσαντες. Isocrat. ὥραν ἐδόμην ἀφῆκεν αὐτὸν, Joh. 4. 52. Respondens verò ad quæstionem πόσον χρόνον, effertur in Accusativo vel Dativo, rariùs in Genitivo; ut ἔμεινε μῖαν ἡμέρας, Luc. 1. 56. εἴκοσιν ὅλοις ἔτεσιν ἀποδημήσας. Justin. δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν σιλλογισάμενοι. Herodian. (παρεμένῃ νυκτὸς καὶ ἡμέρας, 1 Tim. 5. 5.) Sic εἰμὶ ἐτῶν πεντεκαίδεκα. Lucian. ἦν ὁ ἔτη ὀγδοήκοντα. Plutarch. ἓξ ἔτη δώδεκα. Marc. 5. 25.

Nomen *spatii* adjungitur Verbis in Accusativo: ut πόταμος ἀπεῖχε τῆς πόλεως σταδίους ἑκατὸν δέκα. Herodian. (σταδίους ἑξήκοντα. Luc. 24. 13.) Interdum in Dativo, ut Πενταπόλεως Τείσσοις διέχει ἡμερῶν ὁδῷ εἴκοσι. Procop. Rariùs Genitivo, ut Βηθανίη ἐγγὺς ἦεν ἀπ' ἀσεῦ Ἱεροσολύμων Ὡς τριάκοντα σταδίων καὶ δύο δέκα. Nonn. in Joh. c. 11.

Nomen *loci* tum Proprium tum Appellativum, apud Poetas præcipuè & Historicos Verbis subjicitur significantibus

1°. *Motum ad locum*, in Accusativo: ut Ἑλλήσποντον ἵκοντο. Homer. ἦλθον Πύθωνα. Sophocl. Oratoribus usitatiùs sequente δε, ut ἦλθε Μεγάραδε. Plato.

2°. *In loco*, Dativo: ut στῆλαι ἕστασι Ὀλυμπίασι καὶ Πυθοῖ. Thucyd.

3°. *A loco*, Genitivo: ut ἡ Κρητικῆς ἄκρας ἤρεμεῖ. Heliod. l. 5. Frequentiùs verò efferuntur hujusmodi Nomina vel per Adverbia loci ζε, θι, θεν, &c. ut ἦλθε Θήβαζε. Plato. οἴκοθι κεῖθ'. Od. φ'. Ἀθήνηθεν πάλιν. Liban. vel per Præpositiones; de quibus infra.

Quibuslibet Verbis additur Genitivus Substantivi cum Participio absolutè sumptus: ut ἔτεμον ὦραι μηνῶν φθινόντων. Hesiod. Omisso interdum Substantivo, ut περιόντος id est χρόνου. Theocr. Idyll. 14. vers. 18. ὄντος. Xenoph. & ὄντως Aristot. id est ἔτους. interdum etiam Participio, ut ἐμὲ μάνης πάλαι. Sophocl. subauditur ὕστης. Usurpatur quandoque Accusativus præcedente ut plurimùm

plurimùm ὡς vel ὥστε, ut ὅσῳ ἐκ ταὐτοῦ χώρου τινὰ τῆξ. Ariſtot. Interdum Dativus vel Nominativus, ut πειθηνὶ ἑαυτῷ φαίνεσθαι. Xenoph. ἀνοίξαντες τὸ σῶμα ὁ πῦρ εἰσῆλθεν πάλιν χίνη τὸ πῦρ. Ariſtot. Nominativus vel Accuſativus, ut ἄμφω δ' ἐξωθοῦσι, γεγεώτες ἦσαν Ὀδυσσεύς. Il. γ'.

Verba variæ Conſtructionis.

NOnnulla Verba, præcipuè *accuſandi, condemnandi, abſolvendi, privandi, participandi, communicandi,* Caſum Rei & Perſonæ variis modis regunt & ſubmutant.

Σῦ, σοὶ, σὲ indicant caſum Perſonæ: τοῦτο, τούτῳ, τοῦτο caſum Rei.

Ἄγαμαι & ἀγάζομαι *miror*, σοῦ. Xenoph. σοί. Od. ζ'. τοῦτο. Xenoph. τοῦτο. Plato. σὲ τοῦτο, ut Δαίδαλον δ' ἐγὼμης ἐκ ἄγαμαι. Julian. σοῦ τοῦτο, ut ἄλλά τε σοῦ πολλὰ ἄγαμαι. Xenoph. σοῦ τοῦτο, ut ἄγαμαι ἀνδρὸς ἀρετῆς. Demoſth. Sic θαυμάζω & omnia ferè Verba *admirandi*.

Αἰρέω *damno* σὲ τοῦτο, ut Κλέωνα δώρων ἑλεῖν. Ariſtoph. σὲ τοῦτο, ut δίκας ἕλεν Εὔπολιν. Iſæus.

Ἀπολύω *abſolvo*, σοῦ. Gregor. σὲ τοῦτο, ut ἀπολυθῆναι τινὰ τῆς ἐγκλήσεως. Steph. σὲ τοῦτο, ut ἀπολυθῆναι σὲ γεγραφὼ vel ἢ ἐνδείξιν. Demoſth.

Ἀποδίδωμι *abſolvor* σὲ, ut ἀποστῆναι ἢ Μίλητον, I.e. ἢ ἀπὸ Μιλήτου δίκλω. Plato. τοῦτο, ut ἀποδίδωμι δίκλω. Ariſtot. δάνατον & ἐυθυνὰς & αἰτίαν. Plut. γραφὼ. Steph. σὲ τοῦτο, ut δίκας ἀπέφυγον τοῦτον σαφῶντα ἢ ἀντιδικοῦντα, *judiciis, illo præſente & contra me orante, abſolutus ſum.* Demoſth.

Ἀφαιρέω vel ἀφαιροῦμαι *aufero* σοῦ vel σοὶ τοῦτο, ut ἀφαιρεῖσθε τὸν δῆμον ἢ ψῆφον. Plutarch. πολλὰ χώρων τοῖς πολεμίοις ἀφῃρέθαι. Iſocr. τοῦτο τοῦτο, ut ἦν ἀφέλῃ τις ἢ συμπόσιον τὰς κωμῳδίας ταύτας. Lucian. σὲ τοῦτο, ut ἢ παῖδα ἀφείλετο ἢ ψυχήν. Xen. σὲ τοῦτο, ut Ἀλκίνοον καφῃρῆς ἀφεῖλον. Herodian. l. 3.

Ἀπολύω *abſolvo* σοῦ. Demoſth. σοῦ τοῦτο, ut Λευκράτης ἀπολυθῆναι δάνατον. Antiphon. σὲ τοῦτο, ut ἀπολυθῆναι σὲ γραφὴν, & (omiſſo σὲ) γραφήν. Æſchin. vel σὲ δάνατον. Antip. Γεγράφομαι *accuſo* σὲ, ut γεγράφομαι ἢ ἀντιδικοῦντα. Plutarch. τοῦτο, ut γεγράφθαι ἀπόλειψιν. Lucian. γεγράφας. Plutar. σὲ τοῦτο, ut γράφεσθαι ὑμᾶς γεγραφὼ ἀσεβείας. Xenoph. σὲ τοῦτο, ut γεγράφομαί σε φονῆσσίας. Plutarch. rariùs σὲ γεγραφὼ. Chryſoſtom.

Διώκω *accuſo* τοῦτο, ut φόνον. Ariſtot. σὲ τοῦτο, ut διώκω σε φόνου. Demoſth. & (omiſſo σὲ) διώκω τῆς τυραννίδος. Conſtant. σὲ

τοῦτο, ut ἀδικῶ σε ἀδικῶ vel γεφυρῶ. Hesiod. γεφυρῶ & γεφυρῶ κλοπῆς. Demosth. Sic δωρέω.

Δωρέομαι dono τοῦτο, ut ἵππον ἐδωρήσατο. Plutarch. τοῦτο, ut ἀσπίδα ἐδωρήσατο. Epigram. σοὶ τοῦτο, ut Τρικκαίῳ ἵππον ἐδωρήσατο. Xenoph. σὲ τούτῳ, ut δωρήσασθαι ἅπαντας χιλίας δραχμάς. Plutarch. Rarius σὲ τούτου, ut δωρέομαι σε τῶν Euripid.

Ἐγκαλέω accuso σοι, ut ἐγκαλεῖ τοῖς Ἀθηναίοις. Gregor. τούτῳ, ut ἐγκαλεῖν μὲ δώσεως. Demosth. τοῦτο, ut τεσσαράκοντα δραχμὰς ἐγκάλεσε. Isocrat. σοὶ τούτου, ut ἐγκαλῶ σοὶ τὴν ἀγνωμοσύνης. Basil. in Epist. σοὶ τοῦτο, ut θεοδοσίαν ἐνεκάλεσεν αὐτῷ. Plutarch. τούτῳ, ut ἀδικίαν ἐγκαλῶ τοῖς Λυκούργου νόμοις. Plutarch.

Εἴργω cohibeo σὲ, ut οἱ πατέρες εἶργον τοὺς υἱεῖς. Xen. σὲ τούτου εἴργω πυλῶν ἱερῶν. Demosth. & (omisso σε) οἴκου. Galen. σὲ τοῦτο Aristoph. σοὶ τοῦτο, ut εἴργω σοὶ τὸ ἐλεύθερον. Zonaras.

Ἐπικλήω objicio σοὶ, ut ἀλλήλοις ἐπεκάλεσαν. Plato. σὲ τοῦτο, ut ἐπεκάλεσαν ἀλλήλοις. Thucyd. σοὶ τοῦτο, ut ἐδεῖς βίαιον ἐπεκάλεσε μοι Lucian. σὲ τούτῳ, ut ἐπεκάλεσαν ἀμφοτέρους φιλίᾳ. Herodian. l. 3.

Ζημιόω damno afficio σὲ, ut σωτὴν ζημιώσεις. Plato. σὲ τούτῳ, ut βασιλέα χρήμασιν ἐζημίωσε. Plutarch. σὲ τοῦτο, ut ἐζημίωσε αὐτὸν τὰ μέγιστα. Aristot. σὲ τούτου, ut ζημιῶ σε χρημάτων. Constant. ζημιοῦμαι damnum patior τοῦτο, ut λυχνῶ ζημιωθῆναι. Nazian. τούτῳ, ut ζημιοῦσθαι δίκας δραχμῆς. Æschin.

Κλήω voco σὲ ὀνόματι & σὲ ὄνομα. Steph. item σοὶ ὄνομα, ut πᾶσι ἄρσεσι ὀνόματα κλῆσαι, Psalm. 147. 4.

Καταμηνύσκω condemno σὲ, ut ἑαυτῆς καταγνωκέναι. Demosth. σὲ τούτου, ut καταμηνύσκω σε φόνου. Lysias. σὲ τούτου, ut Κλεανδρίδην θανάτου κατέγνωσε. Thucyd. κατέγνωκα ταῦτα ἐμαυτοῦ. Plutarch. σὲ τούτου, ut ὑμῶν κατεγνώσθη δεινός. Demosth. τούτου, ut τῷ θεάγματι (subaudi σὲ) κατέγνωσαν. Judith. σὲ τούτου θανάτου, ut πολλῶν οἱ πατέρες ὑμῶν Μηδισμοῦ θάνατον κατέγνωσαν. Isocrat.

Καταδικάζω condemno σὲ. Synes. σὲ, ut πᾶν ἀναπίπτω καταδικάσαντα. Matth. 12. 7. σὲ τοῦτο, ut καταδικάζω σε ἀδικίας vel ἁμαρτίας. Synes. σὲ τούτῳ, ut καταδικάζω σὲ γυναικῶν θανάτῳ. Diodor. σὲ θανάτῳ. Chrysostom.

Κατακρίνω condemno σὲ. Isocrat. σὲ, ut κατακρίνει αὐτὲς, Luc. 11. 31. σὲ θάνατον. Isocrat. σὲ τούτῳ, ut κατακρίνουσιν αὐτὸν θανάτῳ. Marc. 10. 13. σὲ τοῦτο, ut κατακρίνειν σε πειρᾶν. Gregor.

Καταχειροτονέω suffragio condemno σὲ, ut ὁ δῆμος κατεχειροτόνησεν αὐτόν. Demosth. σὲ, ut ὃν ὁ δῆμος κατεχειροτόνησε. idem. σὲ τοῦτο, ut τῆς ἀγορᾶς θάνατον. Plato.

Κατα-

Καταψηφίζομαι *condemno* σῦ. Plato. σὲ, ut ἄνδρα δίκαιον καταψηφίζεσθαι. Demosth. σὲ τύτε, ut τῶν τ ἑρτῆς ὁ καταψηφιεῖται. idem. θανάτε. Xenoph. σοῦ τῦτο, ut κλοπῆς ἄυτὸν καταψηφίσασθαι. Plato. vel ἐμοῦ θάνατον. Xen.

Κατηγορέω *accuso* σῦ. Isocrat. σὲ, ut ὁ δεῖνα τ δεῖνα κατηγορεῖ. Chrysostom. τύτε, ut κατηγορῶ τῆς πεπραγμένων. Xenoph. τῦτο, ut μοιχείας κατηγορῶ. idem. σὺ τύτε, ut Βοιωτοὶ & ξενοκλοίας κατηγορῶσι. Isocrat. σῦ τῦτο, ut τύτε Ἀθηναίε κατηγορεῦσι. Plutarch. σὲ τῦτο, ut πρὰ ψεύδε & κατηγορεῖν. Demosth. αὐτὸν φόνε. Steph.

Κοινωνέω *communico* vel *participo* σοὶ, ut ἐκοινώνησέ μοι. Phil. 4. 15. τύτε, ut κακοιτωόνηκε σαρκὸς, Heb. 2. 14. τύτῳ, ut κοινωνεῖ τοῖς ἔργοις, Joh. 2. 11. σοὶ τύτε & σοὶ τῦτο, ut μὴ τυφὸς μὴ λύχνε πνὶ κοινωνεῖν. Dem. κοινωνέτω τ λόγον τῷ κατηχῦντι, Galat. 6. 6. σοῦ τύτῳ, ut μοῦ τῇ θλίψι, Philip. 4. 14. Sic omnia Verba *communicandi* vel *participandi*; excepto quòd μεταδίδωμι non regit Dativum *rei*, neque solùm neque cum Casu personæ.

Μαρτύρομαι *in testem voco* σὲ, ut μάρτυρόμαι τὰς θεάς. Dinarch. τῦτο, ut παῖτ' ἐγὼ μαρτύρομαι. Aristoph. σὲ τύτε, ut Ὅμηρον τ θεῶν τῶν παρόντων μάρτυρον. Plutarch. σὲ τύτο, ut ταῦτα θεὸν μάρτυρόμαι. Synes.

Μέμφομαι *incuso, vitupero* σέ. Xenoph. σοί. Demosth. τῦτο, ut μέμφεσθαι τὰ ἐπαινετά. Gorg. Leont. τύτε, ut ἂν θέλῃς ἐμέμψασθε. Thucyd. σῦ τῦτο, ut ὁ μάλιστα μέμφομαι ἡμῶν. idem. σοὶ τύτο, ut ὅ, τι μεμψαίμεθα αὐτοῖς. Epicur. σοὶ τύτε, ut μέμφεταί σοι ἀχαριστίας. Ramus.

Μνησικακέω *memor sum injuriæ* σοὶ, ut τοῖς ἄλλοις. Thucyd. σὲ, ut τ Λαΐτην. Herodian. τύτε, ut τ ἀποκηρύξεως. Lucian. σοὶ τύτε, ut τοῖς Κορινθίοις τῆς πρεσβέντων μησικακήσαι. Demosth.

Τιμάω vel τιμῶμαι *condemno* sive *mulcto* σὲ τύτε, ut πέντε τάλαντων ἐπμήσατε αὐτόν. Dinarch. σὲ τύτῳ, ut Ὅμηρον πεντήκοντα δραχμαῖς ἐτίμησε. Lucian. σοὶ τύτε, ut τῇ παῖδί παιδευτικὸν δέκα ταλάντων ἐπμήσασθε. Theophil. vel θανάτε αὐτῷ. Dem. σοὶ τύτῳ, ut θανάτῳ τιμῶμαι ἐμαυτῷ. Æschyn.

Τιμωρέω *punio* αὐτὸν, Act. 26. 11. σὲ τύτε, ut σὲ φόνε τιμωρῶ. Euripid. σὲ τῦτο, ut σὲ τ ἐπείρων φόνον. idem.

Τίομαι *punio*, ἐπαμύνω σε. Steph. τῦτο, ut πάσας πατρὸς φόνον. Soph. σέ τύτε, ut πάσας Ἀλέξανδρον κακότητ. Il. ἡ. σὲ τῦτο, ut πάσατο ἕκτορ ἀεικὲς Ἀντήνορ Νηλῆα. Od. ὁ. vel σὲ δίκλω. Eurip.

Φιλοφρονέω, ὔμαι *comiter excipio* σὲ, ut τ Τερέντιον φιλοφρονήσασθε. Plutar. σὲ τύτῳ, ut φιλοφρονήσομαί σε τῇ δίκλῃ. Lucian. σοὶ τῦτο, ut ἄλλο μὴ ἔστιν φιλοφρονήσασθε αὐτῷ. Xenoph.

Eidem Verbo diversi Casûs diversæ rationis simul apponi possunt juxta diversas Regulas, ut Σὺ ταῦτ', Ὀλυσσεῦ, τῶδ' ὑφάπτεις ἐμοί. Sophocl.

Multa Verba prò variâ significatione variam habent Constructionem.

Genit. vel Accusat. Βασιλεύω *impero*, G. ut βασιλεύω τῆς Ἀσίας. Isocr. *regem constituo*, A. ut βασίλευσον αὐτῆς βασιλέα, 1 Reg. 8. 22. Καταῤῥώ *prævaleo*, G. ut καταῤῥώσουν αὐτῆς, Matth. 16. 18. *corroboro*, A. ut καταῤῥώσουν αὐτὸν, Deuteronom. 1. 38. Μισθοφορέω *quæstum facio*, G. ut κόλακες τύπτων μισθοφορεῦσιν. Aristoph. *stipendia persolvo*, A. ut στρατὸν μισθοφορεῖς. Phalar. Συκοφαντέω *accuso*, A. personæ cum G. rei, ut ἐσυκοφάνῆς τ' Θεὸν ὀλιγοείας. Ælian. *aufero*, G. personæ cum A. rei, ut εἴπνός τι ἐσυκοφάντησα, Luc. 19. 8. cum pluribus aliis.

Dat. vel Accusat. Ἀντέχω *sustineo*, D. ut ἀντέχειν τῷ πόνῳ. Xenophon. A. ut ἀντέχειν τ' χειρα. Lucian. Ἐλπίζω *spero*, A. ut πάντα ἐλπίζῃ, 1 Cor. 13. 7. *confido*, D. ut τῇ τύχῃ ἐλπίσω. Thucyd. Ἐπιγαμβρεύω *gener sum*, D. ut ἐπιγαμβρεύσω σοι, 1 Maccab. 10. 54. *affinitatis jure duco*, A. ut ἐπιγαμβρεύσῃ τ' γυναῖκα, Matth. 22. 24. Μαθητεύω *discipulus sum*, D. ut ἐμαθήτευσεν αὐτῷ. Plutarch. *doceo*, A. ut μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, Matth. 28. 19. Φωνέω *loquor*, D. ut ἵππῳ φώνῃ. Soph. *compello, voco*, A. ut ἐφώνησεν αὐτὸν, Matth. 20. 32. sic προσφωνέω, ut προσφωνῆσαι τινὶ ἐπαίρεις, 11. 16. προσεφώνησε τοὺς μαθητὰς, Luc. 6. 13. μεταφωνέω, ut Ἰφιτόλῳ μετεφώνεον. Apollon. 2. μετεφώνεον ἐμῇσιν. ibidem. & plura hujusmodi.

Gen. vel Dat. Κύρω *nanciscor*, G. ut μηδὲς ὡς κακῆς ἐκύρσας. Eurípid. *incido*, D. ut πήματι κύρσαι. Hesiod. Sic ὅπου ξαίνω τὸν ἀνδρὸς. Aristoph. τῆς ξαπάτης. idem. &c.

Gen. Dat. vel Accusat. Ἀγάζομαι *miror*, G. vel A. (pag. 148.) *irascor* vel *invideo*, D. ut ὅταν τινὶ ἀγάσῃ τῷ στρατηγῷ. Xenoph. Ἀπορέω *dubito*, D. vel A. (p. 153.) *indigeo*, G. ut ἀπορῶ ἔργων. Xen. Ἐμπνέω *anhelo*, G. vel A. (p. 150.) *inspiro*, D. p. & A. r. ut ἐνέπνευσέ μοι αὐδήν. Hesiod. Παραχωρέω *cedo*, D. p. & G. r. (p. 147.) *porrigo*, D. p. & A. r. ut παραχωρεῖν τῆς νεανίσκοις κρεάδλον. Plut. Ἀνίημι *desisto*, G. ut ἀνεῖναι τ' φιλονεικίας. Thucyd. *dimitto*, A. ut ἐμὲ ἀνῆκε Ιλό. *libero*, A. p. & G. r. ut ἄνες τ' πνοιᾶς τ' ζημίας. Synes. *ignosco*, D. p. & A. r. ut τῇ τῆς ὀργῆς ἀνεῖναι τῇ φύσῃ. Dem. &c.

Derivativa ferè exigunt Casus Primitivorum Nominum, aut Adverbiorum unde manant.

Verba derivativa, si passivè capiantur, Casum solummodò regunt primitivi inclusi; sin activè, adsciscunt Accusativum cum Casu primitivi: Gen. ὑστερίζω *posterior sum* vel *venio*, ἀειεύω *præstantissimum*

mus sum, ἡττ]άομαι inferior evado; ut μιᾷ ἡμέρᾳ ὑστερίζειν τῶ βασιλέως. Steph. λείπειν τῆ βαρβάρων. Plutarch. ἡττ]ᾶσθαι τ ἡδονῆς. Xenoph. quia ὕστερος, λείπος, ἥττ]ων genitivum regunt: μακρυὸν ἡμμένος, οἱ τ πόλεως. Budæus. πηλίζω prope sum, τῆ νεῶν. Soph. quia μακρὰν & πόλας regunt genitivum. Dat. ἐχθρεύω inimicus sum, ut ἐχθρεῦσα τῆς ἐχθρεῖς, 2 Maccab. 10. 26. γλυκαίνω edulco, ut ἐγλύκηνάς μοι ῥήματα, Pſal. 55. 15. quia ἐχθρὸς & γλυκὺς regunt Dativum. Gen. vel Dat. ἀλλοτρίωμαι abalienor, ὑμῆ. Demoſth. σῆς Ἀθηναίοις. Thucyd. quia ἀλλότριος regit genitivum vel dativum, atque alia hujuſmodi.

Huc referuntur verba connotantia *incitamentum* vel *occaſionem agendi*, quæ regunt accuſativum perſonæ cum caſu verbi incluſi, qualia ſunt ποτίζω, παραπλάζω, γράω, μιμνήσκω, ἀκτίζω, *facio potare, errare, juſtare, recordari, audire*, &c. ut ὑμᾶς γάλα ἐπότισα, 1 Cor. 3. 2. πατάξει με τῆ φαρμάκῳ. Lucian. παρέπλαγξεν αὐτὸν τὸ λόγῳ. Philoſtrat. γράσας με εὐδαιμονίας. Lucian. σὲ γράω ἄκρατον μέθυ. Euripid. ἀναμνήσαι τινα τῆ συγγεγραμμάτων. Lucian. ἀναμνήσω ὑμᾶς τὰ πεπραγμένα. Plato. ἀκούσον με τ φωνῆ, Cant. 2. 14. Legitur dativ. perſonæ vi verbi paſſivi incluſi; ut ἀκουτῆς μοι ἀγαλλίασιν, Pſal. 51. 8.

Similiter Adjectiva vel Subſtantiva caſus deſiderant primitivorum: ἀκόλουθος ſequax, διανέμησις diſtributio, &c. ut πάντοσιν ἀκόλουθος ὁ νέος. Ariſtot. ἡ νέμησις ἀπὸ τ ἐκάστῳ διανεμήσεως. idem. quia ἀκολουθέω, διανέμομαι, regunt Dativum, Gen. & Dat. συγγνώμων facilis in danda venia, ut οἱ θεοὶ συγγνώμονές σοι τῆ ἁμαρτημάτων. Xenoph. quia dicitur συγγινώσκω σοι τῆ ἁμαρτημάτων.

Derivativa tam verba quàm nomina alios quàm primitivorum caſus adſciſcunt, juxta regulas ſuprà traditas: v. g. πελάζω Dat. propter reg. pag. 145. l. 3. ut ὅκως βέβρυξι πελάσῃ. Apollon. παρεκτὸς Gen. pag. 135. l. 31. ut ὁ θεὸς τῆ ἀγαθῶν τοῖς ἀξίοις παρεκτὸς. Baſil. δοτὴρ Gen. pag. 133. l. 11. ut πυρὸς βεβοτὶς δοτῆρ ὁρᾷς Τερμιδέα. Æſchyl.

Verbum derivativum quandoque regit caſum ſuæ periphraſis. Gen. ἀφνιάζω aſpernor, ἀπερασπίζω defendo, &c. ut ἀφνιάζειν τῆ μαθημάτων. Herodian. i. e. ἀποφεύγω ἦθον. ἀπερασπίζω σε. Nazianz. i. e. ῥύομαι ἀπίδα ὑπὲρ σε. Dat. Ὁμοιοπαθῶ ſimilia patior, ὁμοιοπαθῶν τῆ Σαρδαναπάλῳ. Ariſtot. i. e. ὅμοια πάσχειν. Accuſ. Ἐπίκειμαι, τὸλον ὅσης ὀπίκειμαι. Lucian. quia dicitur ὅσης ὀπικείμενον ἔχω. (ſic λύειν ταύτῃ ὑπίκειμαι, Actor. 28. 20.) Gen. & Accuſat. Αἰτίαμαι cauſam eſſe dico, τὸ σπέρματος & φύσιν. Theophraſt. i. e. αἰτίαν εἶναι. Gen. & Dat. Ταμίου quæſtor ſum, τ περίλ. Demoſth. & πολίτης. idem. quia dicimus ταμίας ὁ πάντων ὄντ τῆ σώματι τῆ ἀνθρώπων. Plato.

Sæpè negligitur casus periphrasis; ut μισθοτεῖν τὸν ὁπλίτας, Dem. prò μισθὸν διδόναι τοῖς ὁπλίταις.

Periphrasis regit casum verbi simplicis; ut ἔξαρνός εἰμι vel γίνομαι τοῦτο. Dem. quia dicitur ἔξαρνᾶμαι τοῦτο. Frequentiùs verò ἔξαρνός εἰμι τούτου. Isocrat.

Certa verba cum certis nominibus novam induunt significationem; ut ὁδὸν ἐλθεῖν παρά τινα *insidiari*. Il. ά. &c.

Regimen Verbi Substantivi.

Nominativus post Verbum Substantivum.

VErba Substantiva εἰμὶ, ὑπάρχω, &c. item πυγχάνω *sum*, utrinque nominativum expetunt; ut ὁ ἀμπρὰξ δεῖν ἀνομία, 1 Joan. 3. 4.

Verbo πυγχάνω eleganter apponitur participium ὤν cum alio nomine; ut φαιδρὸς ὢν πυγχάνεις. Lucian. ἔτυχε γυμνὴ οὖσα. idem. τέρην πυγχάνεις. idem. Interdum verbis aliis substantivis ὑπάρχω, εἰμὶ, &c. ut ἐλθὲ ὡς ἐμὲ ὑπῆρχεν ἄν. Dem. φανερὸς ἦν δημοτικός. Xenoph.

Est ubi participium verbi substantivi redundat, cum alio verbo vel participio; ut χαίρειν ἦντες πυγχάνων ὑπεκρέμων. Sophocl. φανερὸν ἐγένοντο ἅπαντες καταβάντες. Thucyd.

Genitivus.

Verbum substantivum, præcipuè εἰμὶ, cùm connotat *formam, modum, dignitatem, consuetudinem, officium, indicium, possessionem*, vel *aliquid pertinere*, genitivum postulat; ut ψυχῆς ὄντων ἐρρωμένης. Herodian. (Sic γνώμης ἦν. Zonar.) ὡς γίνεται ὀργῆς ὅλης. Heliod. Φύσεως ἦν ἀξιώματος μεγάλου. Plutarch. πλούτου ὄντων εὐδαίμονος. Aristot. οὐχ ὑμῶν ἐστὶν, Actor. 1. 7. ἔστι καλλωπισμοῦ τὸ θέατρον. Isocr. πάντα θεῶν ἐστὶν Laert. κτῆμα δ' εἰμὶ τοῦ πατρός. Æschyl. & εἰμὶ τῆς πόλεως τῶνδε. Plaut.

Dativus.

Verbum εἰμὶ, & composita ἔνειμι, ἔπειμι, μέτειμι, πάρειμι, προσείμι, συνείμι, uti & alia verba substantiva, exigunt dativum personæ vel rei, cui aliquid attribuitur; ut ὃν ἦν αὐτοῖς τέκνον, Luc. 1. 7. (Sic χρῆσον οὐχ ὑπάρχει μοι, Act. 3. 6.) ὃν ὀλωλῶ αὐτῷ κακία. Xenoph. πρόσεστιν ἐπιθυμία. Il. β'. κυρτότερόν μετέπειτα. Il. δ'. παρεῖναι τοῦ στρατεύματος Dem. ἡγεμόνι τεταγμένα δεῖ θεραπεύειν. Xen. σωθῆναι αὐτῷ οἱ μαθηταὶ Luc. 9. 18. Sic ἄπειμι, πρόσειμι; ut ἀγαθὸν ὑμῖν ἀπεῖναι νομίζομεν ἀνδρὶ σοφῷ. Heliodor. ὑμῖν πρόεστι μῦθος. Demost. quæ tamen duo genitivum regunt vi præpositionis; ut ὕπνος ἀπέστω ὀμμάτων. Aristoph. πρόεστιν τῶν πολιορκουμένων. Dem. Eleganter dativo nominis adscribitur dativus participii; ut βουλομένοις ὑμῖν ἀκούειν δεῖ. Dem.

Ut in superiore regulâ verbum substantivum pro ἔχω positum, sic ἔχω positum pro substantivo dativum regit; ut ὡς ὑμῖν τὰ πρᾴγματ' ἔχει. Demost.

Additur quandoque verbo substantivo duplex dativus, intercedente ἔχω pro σωί, ut ἐστὶν ἔστιν ἐμοὶ ἔχω σοὶ πρᾶγμα. Dem. Sæpè omisso ἔχω, ut τί ἐμοὶ καὶ σοὶ, γύναι, Joan. 2. 4.

Dativus *rei* post verbum *est* positus pro nominativo apud Latinos effertur à Græcis in nominativo; ut εἰμί σοι ἄχος. Sophocl.

Occurrit etiam ejusmodi locutio τί ἐγένετο ὁ Πέτρος: i. e. τῷ Πέτρῳ, Actor. 12. 18.

Regimen Passivorum.

VErba passiva, passivè etiam sive neutraliter significantia, præcipuè *vocandi, apparendi*, &c. admittunt nominativum post ὡς: ut ὀλίγος μοι ἔοικος πρεσβύτης κλαυσθῆναι), Matth. 20. 13. ἔφαν τὰ μὴ γελᾶ γελᾶ πίφαν). Theocrit. ἐδόλος ἀκέω. idem. ἐπὶ δ' ὀρθὸς. Il. ὡ ὄρθιοι ἵσαν. Oppian.

Passiva exigunt genitivum *agentis* cum præpositionibus ὑπὸ, ἀπὸ, παρὰ, πρὸς, ἐκ, &c. ut ὁ γὰς ὑπὸ οἴνου διαφθείρε). Isocrat. ἐδιηρώθη ἡ σοφία ἀπὸ τῶν τέκνων αὐτῆς, Matth. 11. 19. παρεκ διάστημ παρὰ θεῶν βίᾳ. Plato. ἐθαλωθῆναι πρὸς τ γυναικός. Sophocl. Similiter passivè significantia; ut τέθνηκεν ὑφ' ὑμῶν. Xenoph. κακῶς ἀκύειν ὑπὸ vel ἀπὸ τῆ πολιτῶν. Isocr. παρὰ πάντων. Chrysost. ταῦτα πρὸς ὑμῶν ἴσασι. Herodian. ἐξ αὐτῆ ἀποθανεῖν. Phalar.

Interdum dativum cum ὑπὸ, παρὰ, &c. ut ὑπὸ Σαρδάπαις λοιπεῖδς. Herodian. l. 6. γελᾶσθαι παρὰ πολλοῖς. Philo. accusativum cum πρὸς, &c. ut ἀπιστεῖσθαι πρὸς τὰν ἅπαντας. Bud.

Adsciscunt dativum sine præpositione; ut πάντά μοι πέπρακ). Demost. quandoque genitivum subauditâ præpositione; ut γυναικῶν πολλαὶ πρᾴξεις ἐτελέθη ἑ. Diodor. φίλων νικῶν) φίλοι. Sophocl.

Cæteros casus passiva post se regunt more activorum suorum; ut παιδεύομαι ἱππικὴν. Aristot. δεῖ δ' ἐν τ ἀρχὴν ἐν βασιλέως. Lucian. ἀποστερεῖδς ἡδονῶν. Aristoph. & τ ἀτέλειαν ἀποστερηθῆναι. Dem.

Casus immediatè sequens activum communiter fit nominativus passivi, juxta regulam (pag. 150.) ut δώσω ἐμπῷ ἐξουσίαν, Apocal. 2. 28. δίδομ αὐτοῖς ἐξουσία, Apoc. 60. Interdum remotior casus fit nominativus, proximiore manente eodem; ut πεπίδμαι τοῖς ξένοις τὰ γράμματα. Plutarch. πεπίσδμαι τ εἰκονομίαν, 1 Cor. 9. 17. πίστιν δ' ἐν χερῶν ἁρπάζομαι. Euripid. in Andromachâ, quia dicitur ἁρπάζει μοι vel με πίστιν. Huc refer εὐαγγελίζομαι πτωχοῖς, Luc. 4. 18. πτωχοὶ εὐαγγελίζονῦ, Luc. 7. 22.

Verbum medium pro ratione significationis activæ vel passivæ imitatur regimen utriusque vocis; ut βιάζομαι πᾶσι. Lucian. βιάζεσθαι ὑπὸ πλειόνων. Thucyd. ἀγωνίζομαί σοι. Xenoph. ἠγωνίσαντο λαμπρῶς παρ' ἀμφοτέροις. Plutarch.

Regimen Verborum cum Adverbiis.

NOnnulla Verba præcedentium classium regunt casus cum Adverbiis.

Ἄσχε: ut πλείστου ἄσχε πινός. Epigr.

Ἅμα: ut σοὶ ἅμ' ἑσπόμενθα. Il. δ.

Ὀπίσω: ut ἀκολούθει ὀπίσω μι, Mat. 10. 38. Atque alia hujusmodi.

Verba Ἔχω, διάκειμαι, διατίθεμαι affectus sum, gaudent adverbiis qualitatis καλῶς, κακῶς, &c. sequente casu objecti, quem regunt eadem adverbia; ut φιλικώς ἔχεις πρὸς πραγμάτων. Heliodor. ἐρωτικῶς διάκειμαι πρὸς καλῶν. Plato. εὖ διάκειμαί σοι. Iæus. δυσμενῶς ἔχω τῷ σώματι. Isocrat. ἀνοσίως ἔχω πρὸς vel πρός. Demost. rariùs accusativus; ut ἀγαπητῶς ἔχειν τὰ ἑαυτοῦ. Herodian. Post eadem verba cum adverbiis similibus ponitur genit. subjecti; ut εὖ ἔχω ῥώμης vel σώσεως. Steph. ἀξίως ἔχω τῆ φύσεως. Lucian. πρὸς ὀλίγων διεσκευμένως ἔχουσι. Heliodor. l. 2. & cum sequentibus adverbiis ὡς, ὅπως, πῶς, ὅπως; ut ὡς ἔχω γνώμης. Demosth. (Sic ὡς εἶχε πάχυς. Thucyd. ὡς πολὺ εἶχε. Steph.) ὅπως εἶχε τοῦ ἤθους. Herodian. πῶς ἔχεις δίξης. Plato. παιδείας ὅπως ἔχει τῷ δικαιοσύνης. idem. non rarò etiam ponitur accusativus; ut ὅπως διάκειμαι πρὸς γνώμην. Isocrat. ὡς vel ὅπως ἔχω πρὸς γνώμην vel γνώμιν. Demosth.

Alia quædam verba cum εὖ regunt casus: ἥκω genitivum rei, partis, &c. ut εὖ ἥκω χρημάτων. Herodot. εὖ ἥκεις μορφῆς. Lucian.

Permulta eleganter cum aliis adverbiis; ut πόῤῥω σοφίας ἥκειν. Plato. &c.

Regimen Verborum cum Præpositionibus.

VErba composita cum præpositionibus regunt casus vi illarum: Si fuerint transitiva, casum remotioris substantivi cum accusativo propinquioris; sin intransitiva, casum tantùm proximioris.

Genitivum regunt composita cum ἀπὸ, ἐκ, περὶ, ἀνὰ ab, κατὰ contra, de, ὑπὲρ pro, ὑπὸ super, pro, cum aliis significantibus ab, de, pro; ut ἀπολέλυσαι τῆ ἀσθενείας, Luc. 13. 12. ἐξελθεῖν τῆ πλοίου,

Act.

Act. 16. 39. θεραπεύειν γλῶσσαι πλανοίας. Isocr. ἀνέδορε τῆς σκίμποδος. Herodian. μὴ καταχωννύειν τῇ κλαδεύῃ. Num. 11. 18. καταβλακεύειν τὸ ἄνω δόξης. Gregor. ὑπήκουε τῇ πόλεως. Nazianz. ὑπείσαμαι σε. Sophocl.

Dativo gaudent compoſita ab ἐν, εἰς, πρὸς, ζωὴ, ἀντὶ contra, μετὰ cum, παρὰ juxta, κατὰ ſub, ἐπὶ in, ad, ſupra, aliiſque quæ ſignificant ad, in, ſub; ut ἐμμένειν τῇ πίστει, Act. 14. 22. εἰσοικίζειν ἑαυτῷ τὸ χειρόν. Nazianz. θερσκυλίζειν λίθον τῇ ὄρᾳ, Matth. 27. 60. συζῆσθαι αὐτῷ. Rom. 6. 8. τῷ πνεύματι τῷ ἁγίῳ ἀντιπίπτετε, Act. 7. 51. σὺ μετοίχομαι. Od. τ'. αἱ λύπαι παραπίπτασι τὰ ἡδοναῖς. Iſocr. κατέχω τὴν κεφαλὴν τοῖς λίθοις. Philoſtrat. ἐπέβαλλον αὐ τοῖς χείρας, Act. 4. 3. ἐπῆκεν αὐτῷ ὁ Κύριος, Act. 23. 11. τοῖς ὑγροῖς ἐπιγίνεσθαι. Alex. Aphrod. Sic ἀναπλέκω τοῖς χρόνοις. Polyb.

Accuſativo junguntur compoſita à παρὰ, μετὰ, διὰ, aliiſque ſignificantibus præter, trans; ut παραβαίνετε τὴν ἐντολὴν, Matth. 15. 3. μεταφυτεύειν χώρας. Conſtant. διαπεφᾶν τὰ πελάγη. Iſocr. (Sic ὑποστυγνοῦν τὴν Λακεδαίμονα ἐδημὸν τὰς ναῦς. Thucyd.) item διὰ per, μετὰ ad; ut διαπορεύομαι τὴν πόλιν. Plutarch. μέτειμί γ' αὐτόν. Ariſtoph.

Dativum vel accuſativum adſciſcunt compoſita ab ἀμφὶ, περὶ circum; ut ἀμφιβαίνει μοι δράσους. Euripid. πόνους φρένας ἀμφιβέβηκεν. Il. β'. τὰ πόλεσιν ἑρύματα περιβάλλειν. Ariſtot. τὰ τείχη τὴν πόλιν περιβαλλεσθαι. idem.

Hæ præpoſitiones in compoſitis interdum alium regunt caſum.

Ἀνὰ ab, ἀναδύομαι emergo, gen. & accuſ. ut ἀνεδύσατο χρήνης. Apollon. κῦμα θαλάσσης. Il. δ.

Διὰ per, διαβήσομαι perſpicio genit. ut νεφέλης διαβήσει. Epigr. διάημι perflo, gen. & accuſat. ut Πώεα δ' ἐ διάησι. Heſiod. διάησι δασυστέρνων ἄφ' ἑόντων. idem.

Εἰς in, εἴσειμι & εἰσδύω ingredior, dat. & accuſ. ut εἴσειμι τῇ ἐυδυδικίᾳ & τὴν εὐδυδικίᾳ. Steph. εἰσδύω σφίσι. Herodot. εἰσδύσειν τοὺ πόρους. Alex. Aphrod.

Ἐν in, ἐμβαίνω ingredior dat. & gen. ut ἅρμασιν. Il. ε. ὅρων. Soph.

Ἐπὶ ſuper, ἐπισταλάω deſtillo ſuper accuſ. ut ἱδρὼς ῥέθεσι ἐπισταλάει. Epigr. in, ἐπιβατεύω innitor gen. vel dat. ut ἐπιβατεύειν τῆς ὅλαις ὑσίαις. Dem. τὰ ἐκείνῃ θεολογίας. Gregor. ἔπειμι invado, ἐπιπορεύομαι peragro, ἐπισχετεύω bellum infero, ἐπιβάλλω incurro, ἐφιζάνω inſideo dat. & accuſ. ut ἔπεισιν αὐτοῖς. Herodian. μίν. Il. δ. ἐπιπορεύομαι τοῖς ἀχοῖς, & τοὺ τόπους. Plutarch. ἐπιστρατεύω ὑμῖν. Thucyd. πόλιν. Euripid. ἐπιβάλλει ὀφθαλμοῖς. Chryſoſt. Ἀσσύριον. Herodian. αἰθέσησιν ἐφίζανον. Apollon. ὄχθον. Iliad. υ.

Παρὰ

Παρὰ *juxta*, παρακάθημαι *assideo* dat. & accuſ. ut παρακάθημαι τῷ Σωκράτει. Ariſtot. τὸ βαλάντιον. Syneſ.

Περὶ *pro*, περιβαίνω *circumeundo protego* gen. & dat. ut περιβῆναι ἀδελφεῶν κλαυμένοις. Il. ε. Παῖδόκλω. Il. ρ'.

Πρὸς *ad*, πρόειμι *adeo*, προσπίνω *inpuo* dat. & accuſat. ut πρόειμι Σωκράτει. Xen. τὸ δικαστήριον. Æſchin. προσπίνω τῷ καλῷ. Athen. τῷ ὀφθαλμῷ. Hippocrat.

Ὑπὲρ *ſuper*, ὑπερβαίνω *ſupergredior* gen. & accuſat. ut ὑπερβαίνειν τὸ πύργου. Herodot. τοὺ ὄρεας. Chryſoſt.

Ὑπὸ *ſub*, ὑποβάλλω *ſubjicio* gen. & dat. ut πάλι ὑποβάλλειν τῇ φυλακείῳ. Theophr. ὑπέβαλεν ἑαυτὸν Θηβαίοις. Æſchin. ὑπόδυμι *ſubeo*, ὑποτρέχω *ſubcurro* dat. & accuſat. ut ὑποδῦναι τοῦ ζυγῷ. Plutar. κίνδυνον. Herodot. ὑποβήκειν πλατάνῳ. Plutar. νησίον, Act. 27. 16.

Eadem compoſita modò regunt caſum vi ſignificationis: ut παρεῖχεν τῷ Ασίαν. Iſocrat. modò vi præpoſitionis: ut παρεικεῖ τῷ λφ. Thucyd. cujuſmodi etiam ſunt:

Ἀποφεύγω *effugio*, νόσον. Demoſt. τὸ φθορᾶς, 2 Pet. 1. 4.

Διαπερήσω *tranſeo*, πόλιν. Euripid. θαλάσσης Nonnus.

Διαπορεύομαι *cum impetu tranſeo*, λαὸν & πόρους. Il. C'.

Ἐκφεύγω *effugio*, ὄλεθρον. Euripid. κακῶν. idem.

Ἐξαλέασθαι *vitare*, Διὸς νόον. Heſiod. ἢ ἐξαλέασθαι. Apoll.

Καταλαλέω *obloquor*, τῆ Φαρισαίου. Plutar. ὑμῶν, 1 Pet. 2. 12.

Κατεργάζομαι *idem*, ὃ χαίρει με κατεργάζεται. Plato. κατεργῶ σὲ τῷ πάππῳ. Xen.

Κατειρωνεύομαι *idem*, θεάματα & αὐτῆς. Plutar.

Εἰσέρχομαι *inceſſo*, ὀδυνμία εἰσέρχεται πολλούς. Lucian. εἰσέρχεται ἀυτῇ δέ. Plato.

Ἐπισκιάζω *obumbro*, αὐτὲς, Matth. 17. 5. σοὶ, Luc. 1. 35.

Ἐπισκοτέω *obtenebro*, τὰς κόρας. Dioſcor. ἡ κόρις. idem.

Ἐμβλέπω *intueor*, ἅπαντας, Marc. 8. 25. Πέτρῳ, Luc. 22. 61.

Ἐπέρχομαι *inceſſo*, ἐπέρχεταί μοι ΝΘ. Lucian. με. Bud.

Ἐπαίω *attingo*, τῆ γῆς. Dioſcor. θεραπεύειν. Od. Σ'.

Περιπαίω *tango*, genit. (pag. 148.) τοῖς φορτίοις, Luc. 11. 46.

Ἀντίκειμαι *opponor*, τῷ γιγνομένῳ. Ariſtot. ἀλλήλοις. idem.

Verba ſingularium ferè Claſſium regunt Caſus cum Præpoſitionibus.

Quædam regentia communiter Accuſativum trahunt quandoque poſt ſe Præpoſitiones εἰς, εἰς, &c.

Videndi, λίρκον ἐς ἥλιον. Plutar.

Commiſerandi, οἰκτειρήσειν εἰς αὐτὲς, 1 Reg. 8. 51.

Ma-

Maledicendi, βλασφημῶ frequentiùs cum præpositione: εἰς Θεόν. Plato. πρὸ Ἑλένης. Iſocr. κατὰ πνός. idem.
Maleſaciendi, ὑβρίζω εἰς παῖδα. Demoſt.
Tranſeundi, πρῶ ἐπὶ εἶνοπα πόντον. Hom. διὰ γήρως. Xenophon. περαιῶμαι κατὰ θάλασσαν. Thucyd. Similiter ſequentia:
Accurate ſcio, ἀκριβῶς τὰς διαφορὰς τῶν χρωμάτων ἀκριβῶ. Ariſtot.
Διώκω perſequor, κατὰ σκοπὸν διώκω, Philip. 3. 14.
Ἐνεδρεύω inſidior, ἐπ' αὐτὸν, Jud. 16. 2.
Κατοικέω habito, ἐπὶ τῆς γῆς, Apoc. 13. 14. εἰς Αἴγιναν. Iſocr.
Λακτίζω calco, πρὸς κέντρα λακτίζειν, Act. 9. 5.
Μοιχεύω mœchor, μετ' αὐτῆς, Apoc. 2. 24.
Ὁμολογέω confiteor, ἐν ἐμοὶ pro ἐμὲ, Matth. 10. 32.
Παίζω illudo, εἰς τοὺς ἀπαντῶντας. Plutar. πρὸς πνα. idem. καθ' ἑαυτὸν Nazianz.
Συνίημι intelligo, εἰς πάντα συνιέναι, Pſalm. 33. 4.
Τηρῶ πρὸς ταῦτα cave hæc. Ariſtoph.

Regentia duplicem accuſativum.

Rogandi, Αἰτεῖσθαί τ' ἀγαθὰ παρὰ τῶν Θεῶν. Xen. (Sic Matth. 20. 20.) ὑφ' ἑνὸς ἀπιστεῖσθαι ευεργεσίας. Xen.
Docendi, Παιδεύειν πρὸς ἀρετήν. Iſocr. εἰς τέχνην. Xen. ἐν τοῖς νόμοις. idem.
Exigendi, Εἰσπράττεσθαι τιμωρίαν παρὰ τῶν ἐξυβρισάντων. Heliod. l. 4.
Admonendi, πρόθυμόν πω hortor, crebrius cum præp. εἰς ὁμόνοιαν παρακέλευμαι. Demoſt. πρὸς φιλίαν. Plutar. ἐπὶ τὰς ἀδικίας. Iſocr.
Celandi, ἀποκρύπτομαι διάνοιαν πρὸς τοὺς πολλούς. Plutar. λόγους ἔκρυψεν ἀπ' αὐτῶν, 1 Reg. 3. 18.
Veſtiendi, Ἐνδύσαι εἰς ἕρμα. Dioſcor. ἐπὶ τοῖς ὠφελείαις. Plutar. Item περιβαλεῖν ἐν ἱματίοις. Apocal. 3. 5.
Conſtituendi, Ἔθηκε ὑμᾶς εἰς παραβολὴν, Pſ. 44. 15.
Adjurandi, Ὁρκίζω σὲ κατὰ τοῦ Θεοῦ, Matth. 26. 63.

Regentia Genitivum adſciſcunt præpoſitiones ἀπὸ, ἐκ, &c.

Deſinendi, παῦσαι ἀπὸ ὀργῆς, Pſ. 37. 8. ἀναπαύεσθαι ἐκ μακρῶ κωμάτου. Lucian.
Appetendi, Ὀργῶσι πρὸς πλῶ ὀχείαν. Ariſtot. γλίχομαι περὶ ἐλευθερίης. Herodot. ὑπόδειξον ἐπὶ τὰς πηγὰς & πρός σε, Pſ. 42. 1.
Excellendi, ἐν πᾶσι περιττεύω. Plutar. τὴ ἐπιφανείαν ὁ ἀνθρωπος παρὰ κτίσιν. Eccleſiaſt.

Diſtandi,

Distandi, διέχον ἀπ' ἀλλήλων. Thucyd. (Sic Luc. 24. 51.)
Differendi, διαλλάττειν πρός ἄλλο. Porphyr.
Aberrandi, τῆ ἰδέᾳ ῥ' ἄπο τυτδὸν ἀμβρτεν. Il. ῥ'. Similiter: Σπουδάζομαι collimo, πρὸς τῦτο. Plato. Σπλαγχίζομαι misereor, περὶ αὐτῶν, Matth. 9. 36. ὅτι ἦ ὄχλος, Matth. 15. 32. & ἐπ' αὐτῆς, Marc. 6. 24.
Nascendi, usitatiùs cum præpositione, ἀφ' Ἡρακλέους πέφυκε. Isocr. ἐξ Ἡραίσυ ἔφυ. idem.

Regentia accusativum cum Genitivo.

Implendi, γεμίσω τὴν χειλίαν ἀπὸ τῶν χαρπίων, Luc. 15. 16. ἐπλήσθη ἐκ τ ὀσμῆς, Joan. 12. 3.
Privandi, Liberandi, ῥῦσον ἡμᾶς ἀπὸ τῦ πονηρῦ, Matth. 6. τὶς με ῥύσ ἐκ τυ θανάτυ, Rom. 7. 24.
Separandi, ὁ διαλ χωρίζει ἀπὸ τῦ σώματ τ ψυχῆ. Arist. ἀπαλλοτριόθαι πρὸς ἐκεῖνον. Isocrat.
Arcendi, πρὸ ὑμῶν ἐργασιν οἱ πατέρες ἀπὸ πονηρῶν. Xenoph. ἐλαύνε αὐτὸν ἐκ τ Ἑλλάδ. Isocrat.
Prohibendi, sive *inhibendi*, ἀπὸ τῦ αἵματ τὸ ἱμάτιόν συ μὴ καλύσης τ χιτωνά συ.
Sedandi, παῦσον τὴν γλῶσάν σε ἀπὸ κακῦ, Psalm. 34. 12.
Accusandi, τὶς ἐλέγχει με περὶ ἁμαρτίας, Joan. 8. 46. ἐπ' ἀδικήματ. Plutar. εἰς ἀσωτείαν αἰτιῶμαί σε. Chrysostom. κατηγορῆτε τ αὐτῦ, Luc. 23. 14.
Damnandi, περὶ ἁμαρτίας κατέκεινε, Rom. 8. 3.
Absolvendi, ἀπαλλάττω σε περὶ τύτυ. Isocr. εἰς τὰς δίκας. Apthon. ἀπὸ τ ἁμαρτίας μὲ καθάρισόν με, Psalm. 51. 2. Sic καθαρίζω περὶ τύτυ. Polyb. ἐν τύτῳ. Plutar.
Item Δέομαι συ, δεήθητε πρὸς τ Κύριον, Act. 8. 24. δέομαί σε ὑπὲρ τύτυ. Isocrat.

Regentia dativum admittunt Præpositiones εἰς, πρὸς, &c.

Commodandi, χρησμεῦσαι εἰς τὴν διακονίαν. Cyrill.
Auxiliandi, σωπορῶ ὑμῖν σε. Aristot.
Conveniendi, εἰς ἀμφοτέρυς ἔφερεν. Epigr.
Fidendi, πεθειν ὅλῃ πᾶσι, Luc. 24. 25. *fiduciam collocandi*, sæpius cum præpositione; ut πεθειν εἰς τὸ ὄνομα, Joan. 1. 12. ὅλῃ τὸν Κύριον, Act. 9. 42. πεποιθέναι ἐν σαρκὶ, Philip. 3. 4. Quæ tamen leguntur sine præpositione; ut τῷ ὀνόματι τῦ ἰῦ, 1 Joan. 3. 23. τῷ Κυρίῳ, Act. 18. 8.

Diffidendi,

Diffidendi, περὶ τούτων ἔτι ἀπιστῆσαι ῥᾴδιον ἔτι πιστεῦσαι. Plutarch.
Obſequendi, annuendi, καταιγὼ ὑπὶ τύποις. Herodot.
Serviendi, δουλεύειν παρ' Ἀδμήτῳ. Lucian.
Repugnandi, ἀπεχθάνονται πρὸς πᾶν ἡγεμονίαν. Plutarch.
Certandi, πρὸς ἀλλήλους ἀμιλλᾶσθαι. Plutarch. ὅπλοις τὰ θεῖα. idem. ἐπολέμησε καὶ τῷ δράκοντι, Apocal. 11. 7. πολεμῆσαι μετ' αὐτοῦ, Apocal. 13. 7. μὴ βλέπειν παρ' ὑμῖν αὐτοῖς ἐρίζειν. Demoſt.
Diſcrepandi, αἱ ἀρχαὶ πρὸς τὰ τέλη διαφωνοῦσι. Phalar.
Renuendi, ἀνανεύειν πρὸς ὀχλον. Homer.
Iraſcendi vel *indignandi*, πρὸς ἡμᾶς ἐμήνισε. Syneſ. εἰς νόμους χαλεπαίνειν. Plutar. καθ' ἡμῶν δυσχεραίνεις. Lucian. ὅπλοις τοῖς παρῶσιν ἀγανακτεῖν. Idem. ἠγανάκτησε περὶ τῶν δύο ἀδελφῶν, Matth. 20. 24. ἐν οἷς ἀπαρέσκομαι. Nazianz.
Peccandi, ἁμαρτάνειν εἰς ὑμᾶς. Thucyd. περὶ σε ἐξημαρτάνομεν. idem. μετ' ἀθανάτους ἀλίτεσθαι. Heſiod.
Sequendi, ἀκολουθεῖν μετ' ἐκείνων. Demoſth. Sic μεθ' ὑμῶν, Luc. 9. 49.) ἐφ' ἡμᾶς ἀκολουθήσουσι. Iſocrat.
Appropinquandi, ἐγγίζειν πρὸς αὐτὸν, Pſ. 32. 6. μὴ ἐγγίζῃς πρὸς θύραις, Proverb. 5. 8. ἤγγικαν ἐφ' ἡμᾶς, Luc. 10. 9. ἐν μεγάροις domum. Epigr. πλάζειν εἰς ὄλεθρον. Euripid.
Occurrendi, ἀπαντᾶν πρός τι. Xenoph.
Incidendi, περιπίπτειν εἰς τόπον, Act. 27. 41. ἐν τῇ παγίδι ταύτῃ, Pſalm. 35. 8.
Impingendi, προσκόπτειν πρὸς λίθον, Matth. 4.
Veniendi, crebriùs cum Præpoſitione; σὺ ἔρχῃ πρός με, Matth. 3. 14. & ἐπ' αὐτὸν, ibid. v. 16.
Innitendi, ἀπερείδειν ὑπὶ τὰς σωθήκας. Polyb. εἰς τὰ βυβλῶνα. Syneſ. ὅπλοις τῷ ἰσχίῳ καὶ ἐρεῖσαι. Heliodor.
Sufficiendi, ſæpiùs cum Præpoſitione; ἀρκεῖν πρὸς τὸ ἔργον. Chryſoſt. ὅπλοις ἡ παιδεία. Plato.
Vacandi, σχολάζω πρὸς τῇ λύρᾳ. Phalar. ἐν προσευχαῖς σχολάζειν. Chryſoſtom. Affertur ex Herod. ἀνέσιν) εἰς μάχιμον, rei militari vacant.
Aſſueſcendi, ἐθίζειν πρὸς τοὺς πόνους. Lucian. ζῶ τούτῳ ἔθει ἐθισθῆναι. Xenoph.
Converſandi, ὁμιλῶ πρός τι. Steph. παρ' ἀνδράσιν εὐηθίζω. Heſiod.
Item ſequentia:
Ἀνθίζομαι tadio afficior, πρός τι ἢ βρωμάτων. Gregor.
Ἀτενίζω intente aſpicio, εἰς τὸν ἄρτον, Act. 7. 55.
Ἀντέχω ſuſtineo, πρὸς τὰς καμάτους. Herodian.
Δοκέω videor, εἰκότως ἂν πρὸς ἐμὲ σκοπῆ. Lucian.
Πτύω conſpuo, εἰς τὰ ὀνόματα, Marc. 8. 23.

Regentia

Regentia Accusativum cum Dativo.

Dandi, εἰς ὑμᾶς διέβησαν ἢ ἀνασωθέν. Chrysost. sic Matth. 10. 16.
Solvendi. ἐκπίνειν ἑκατὸν δραχμὰς εἰς τὸ δημόσιον. Plutarch.
Afferendi, φέρετε αὐτὸν πρός με. Marc. 9. 19.
Apparandi, ἰαπὶus cum Præp. εἰς πόλεμον ἡτοιμασθῆς, Apocal. 9. 7.
Mittendi, πέμπω πρὸς ὑμᾶς, Philip. 2. 25. εἰς Πέρσας. Xen. πρεσβευτὰς πρὸς τοὺς Ἕλληνας ἔπεμπον. Thucyd. Sic ἔχειν τινά πρός τι. Julian.
Committendi, παραδοῦναι εἰς μιμημα. Gaza. ἐπιστεύθη ἐγὼ ὑμῖν τὸ εὐαγγέλιον, 2 Thess. 1. 10.
Dicendi, ἔφησε πρὸς ὑμᾶς. Heliodor. l. 4. (Sic usitatissimè in SS.)
Colloquendi, πρὸς ἀλλήλους ζωγρήσαι, Luc. 4. 36. μεθ' αὑτοῦ, Matt. 17. 3.
Respondendi, πρὸς ἐκείνους ἀποκεκρίσθαι. Heliodor. l. 4.
Mentiendi, μὴ ψεύδεσθε εἰς ἀλλήλους, Colos. 3. 9. πρός τινας. Dem.
Nuntiandi, ἐκηρύξαμεν εἰς ὑμᾶς, 1 Thess. 2. 9. ἐν τοῖς ἔθνεσιν εὐαγγελίσασθαι, Ephes. 3. 8.
Minandi, ζημίας ἀπειλῶ τοῖς μὴ ὑπακούσασι. Plutarch.
Confirendi, ὁμολογοῦν πρὸς ἀλλήλους. Plato.
Monstrandi, ἀπεδείξατο πρὸς τοὺς ὑπηκόους εὐεργεσίας. Herodot. φιλανθρωπίαν εἰς ὑμᾶς ἐπιδείκνυσθαι. Chrysostom.
Paciscendi, συμφωνεῖν μετὰ τῶν ἐργατῶν, Matth. 20. 2.
Conjungendi, τὰς πόλεις καταλλάττειν ἐπὶ τὴν γῆν. Isocrat.
Aptandi, ἁρμόζω πρὸς τὸ χωρεῖν. Constant.
Miscendi, πρὸς πᾶν ἁλλαττὰν ἐπιμίξαι. Heliodor. l. 5. εἰς ἕν. Aristot. vel ἐς Ἀχαιοὺς μίσγεσθαι. Il. σ'. μιγῆναι μετ' ἐσίας. Plato.
Reconciliandi, διαλλάττειν τὰς πόλεις πρὸς ἀλλήλας. Isocrat.
Machinandi, μὴ τεχνᾶσθαι ὅπως φίλον κακὸν, Prov. 3. 29. ἐπ' αὐτῷ μηχανᾶσθαι. Od. ν'. Δυσμενέεσσι φόνῳ πόρεν βιοδόρον. Od. π'.
Jurandi, ὄμοσε πρὸς ἐκείνους πάντα. Thuc. εἰς Οὐιτέλλιον. Plutarch. ἐν τῷ νάῳ, Matth. 23. 16. καθ' ἑαυτοῦ, Heb. 6. 13. Sic
Ἔχω χάριν πρὸς ὅλον τὸν λαὸν, Act. 2. 47.
Ἐκπολεμόω *inimicum reddo*: πρὸς ἀλλήλους. Thucyd.

Dativus acquisitivè positus variatur per Præpositiones; ut ἀποβαίνω εἰς πάντα τὸν λαὸν τὸ πᾶν βρῶμα, Luc. 9. 13. Φοβοῦμαι *metuo*, περὶ σοῦ. Xenoph. περὶ τοῦ Θεαγοῦς δόλου. Heliodor. l. 4. ὑπὲρ τῆς πόλεως. Isocrat. ἀμφὶ τῷ μισγάκτῃ.

Regentia Genitivum vel Accusativum.

Sentiendi, περὶ ὧν αἰσθάνεσθαι δοκῆτε. Thucyd.
Audiendi Verba cum Genitivo *loquentis* desiderant Præpositionem; ut παρὰ τῶν πρεσβυτέρων ἀκούειν. Demosth. πρὸς δούλου. Sophocl.

ἐξ ἐμοῦ, 2 Cor. 12. 6. ἀπὸ πολλῶν ἀκήκοα, Act. 9. 13. Sic μανθάνω παρὰ πολλῶν. Plato.

Guſtandi Verba poſtulant ἀπὸ vel ἐκ cum Genitivo *partis*: ut ἀπὸ τῆς ψυχῆων ἐδίεην, Marc. 7. 28. ἐκ τῆς ἄρτου ἐδίετο καὶ ἐκ τῆς ποτηρίου πίετω, 1 Cor. 11. 28. Item ὅλῃ τῷ σίτῳ ἐδίεην. Xenoph.

Recordandi, ſive *mentionem faciendi*, περὶ τ' ἐξόδυ ἐμνησάνθυσε, Heb. 11. 22. ἀμφὶ Διώνυσον μνήσομαι. Hom. hymn. in Bacchum.

Curandi, περὶ χαμαιτύπων ἐμέλησ. Iſocrat. περὶ τὸ παῖσμα φροντίζειν. Alex. Aphrod. ὅπῃ σοι. Heliodor. l. 2. ὅλῃ μελήσῃ ὑμῖν τῆς κοινῶν. Demoſth. εἰς τὰ σὰ ἀναβάλλω. Idem. πρὸς ὑμᾶς. Idem.

Negligendi, περὶ τύτυ ἀμελῶ. Demoſth. πρὸς τὰ παρόντα ἀκηλάσωμεν. Baſil.

Contemnendi, περὶ τ' ἐξυσίας σμικρολογεύεσθαι. Lucian.

Fruendi, Accuſat. & Genit. cum Præp. ἀπολαύειν ἀγαθὸν ἐκ τῆς κινδύνων. Steph.

Communicandi, εἰς ἡμᾶς κοίνωσον. Euripid. ἀνακοινῶσθαι τὸ ὕδως πρὸς τὸν πηλόν. Pauſan. κοινῶσθαι πάντα μέ' ἐκείνυ. Thucyd. σοὶ ἔργον κοινωνῆν περὶ τὰ τ' πόλεως πράγματα. Steph.

Participandi, ἐκ τῆς ἑνὸς ἄρτυ μετέχομεν, 1 Cor. 10. 10. Similiter, Ἀκοντίζω *jaculis peto*, εἰς τὰς ναύτας. Thucyd.

Ἀμύνομαι *defendo*, περὶ τῆς ἀδελφῆς & πρὸς τῆς πατρίδ. Demoſt. ὑπὲρ τῆ βασιλέως. Plutarch.

Ἀναβαίνω *aſcendo*, κατὰ τὰ πίσω. Arrian.

Ὑποπτεύω *ſuſpicor*, χρησθὸ πρὸς ἀνθρώπυς. Epictet.

Regentia Accuſativum vel Dativum.

Precandi, εὔχομαι πρὸς τ Θεόν. Thucyd. (ſic 1 Cor. 13. 7.)

Blandiendi, ἀμφὶ ἀνακλα κιῶες σαίνυσι. Lucian.

Convitiandi, σκώπτειν εἰς τὸ μασσῶν. Suidas.

Acquieſcendi, ὅλῃ τ' δωρεαῖς ἐργειν. Iſocrat. ἐν τοῖς ἀγαθοῖς ἀγαπᾶν. Idem. εἰς ὃν πίσθκης. Matth. 12. 18. Item

Λοιμάω *inſidior*, πρὸς τὴν πόλιν. Thucyd.

Regentia Genitivum vel Dativum.

Permutandi, ἀλλάτ]εσθ ὅφας ἀντὶ νομίσματ. Ariſtot. ἀλλάτ]εσθ τὸ ζῆν ὑπὲρ ἄλλυ ἀδενός. Iſocrat. διαμείβεσθ πρός τινα τὰ ἰμάτια. Plutarch.

Auferendi, παρὰ τῆ ἄλλων οἰκέτας ἀφαιρεῖσθ. Iſocr. μηδὲν ἀφαιρεῖσθαι ἀπὸ τῆς δικαιοσύνης. Plutarch.

Propulſandi, κάκλω ἀπὸ μηδὸς ἄμυνον. Apollon.

Regen-

Regentia Genitivum, Dativum, vel Accusativum.

Imperandi, ἐν τοῖς Ἕλλησιν ἐδωκάσθε. Isocrat. ὅτι τ' Ἰουδαίας βασιλεύς, Matth. 2. 22. ὑπὸ τ' οἴκου Ἰακώβ, Luc. 1. 33.

Abundandi, εὐπορῶ τοῦ τινὸ γνῶσιν. Plato. πιστεύετε εἰς πᾶν ἔργον, 2 Cor. 9. 8. ἐν τῇ ἐλπίδι. Rom. 15. 13. πλουσίῳ πρὸς τ' ὕλην. Alex. Aphrodit.

Nomen causæ, ἀπὸ τρόπων σοφίζομαι. Phalar. ἐκπλήττεσθαι φόβου τινός. Steph. ἐκ πονηρίας ἴσχυσε φιλιππίζειν. Demosth. αἰσχύνομαι τοῦτο πρᾶξαί τινα. Isocrat. ἐν τοῖς ἔργοις. Thucyd. διὰ τὸν ἡδονὴν ὀκνεῖν. Idem. φθείρομαι χρὶ τὰς ὀδυνίας, Ephes. 4. 22. ἔξισταμαι πρὸς τ' ὀσμήν. Aristot. ὑπὸ τίνι μάλιστα ἀγάλλη. Xenoph.

Nomen instrumenti, δι' ὅπλων νικᾶσαι. Herodian. σωὶ τῷ ἐφιππάζεσθαι χαυεῶνα τῷ ἵππῳ σκεπάσαι. Xenoph. πρὸς τρόπην καταμύξαι χείλεσι. Il. ϛ. τόνδ' ὑπὸ σῷ φθίσον κεραυνῷ. Sophocl. ὕμνοισι τὸν τ' υλαόταν μν, Psalm. 66. 15. ἁλῶναι εἰς σάγμα. Æsop. ἐν ἄρτῳ ζήτει, Matth. 4. 4. ἐν κύμβῳ χ' χοίνικι ἄγξαις, Ps. 33. 10. λίγυϊ δι' ὀδόντων. Sophocl. ἀμφ' ὀδοῖσιν. Od. ξ'.

Nomen modi, παίζειν διὰ ζκωμμάτων. Plutar. χρὶ ζήλου διώκω, Philip. 3. 6. φιλοκινδύνῳ μεῖ' ἐυτυχίας. Thucyd. ὁπ πάντες βίᾳ ζῆλεῖ. Xenoph. ζημιοῖ εἰς τὸ κεφάλαιον. Greg. πρὸς βίαν χειροῦσθαι. Aristoph. διαφέρειν εἰς vel πρὸς τ' ἀρετήν. Plato. περιβλέπειν εἰς σοφίαν. Æschin. σωὶ πολλῇ τέχνῃ ὑπεκλαθέσθαι. Heliodor. l. 4. ἤνεγκεν ὁπ μακεδυμίᾳ, Rom. 9. 22.

Nomen partis, ὁπ τῆς ἀρᾶς λαμβάνεσθαι. Lucian. Κλέωνα ἔπαισεν ὑπὸ τ' ἀριστερᾶ. Aristoph. χρὶ τῷ κεφαλῇ. Herodian. παταίσω ὑπὸ κληρὸς. Demosth. εἴπερ ὑμᾶς εἰς φρόνημον ἀφεῖ, 2 Cor. 11. 20.

Nomen pretii, κερδήσα ἐπώλησεν ἀντὶ τῶ οἴνου, Joel. 3. 3. ὁπ δύναμαι σωεφώνησας, Matth. 20. 13. ὅτι μισθῷ φιλοσοφοῦν. Lucian. ὁ δυοῖν ὀβόλοιν θεωρεῖν. Demosth. (sic ἀγορᾶσαι ἐν τῷ ἄμαπι, Apoc. 5. 9.) παρεσκεύ ὁ κακὸς πάντα πρὸς ἀργύριον. Scholiast. Thucyd. διὰ χημάτων κατάδ, Act. 8. 20.

Nomen temporis, ὁπ τῶ παρῳνυθότ χρόνου. Demosth. ὅτι μὰς ἡμέρας τεθᾶσι. Lucian. παρὰ πάντα τ' χρόνον ἐπεβάλοντες. Idem. χρὶ μεσονύκτιον ὑμνεῖν, Act. 16. 25. δι' ὅλης τῆς νυκτὸς κοπάσαι, Luc. 5. 5. ἕξ ἐπ' ὀκτὼ καταπεσεῖδ, Act. 9. 33. ἐν ἕπτα παλαισταῖς ἐβασιλδε. Herodian. ἀνὰ πᾶ νύτα. Pausan. ὅτι πλείονα χρόνον μεῖναι, Act. 18. 20.

Nomen spatii, ἀπὸ σταδίων χιλίων ἐξῆλθε τὸ αἷμα, Apocal. 14. 20. ὅτι σταδίους δώδεκα χιλιάδων ἐμέτρησε τ' πόλιν, Apoc. 21. 16.

Nomen

Nomen *loci*, præpositionem exigit cum verbis significantibus motum,
A loco, κατῆλθον ἀπὸ Ἱεροσολύμων, Act. 11. 27. χωρεῖσθαι ἐκ τῆς Ἀσιωῶν, Act. 18. 1. &c.
In loco, ἠδέησ ἐν τῇ Καπερναούμ, Joan. 4. 46. κεῖ ἄξυ πολλῶ. Od. χ'. κατέχησιν εἰς Καφρηναοῦμ, Matth. 4. 13. &c.
Ad locum, ἦλθον ὅλη ἡ οἰκία, Act. 12. 12. εἰς Πέργλιν, Act. 13. 13. ἐγγίζυσιν εἰς Ἱερυσαλὴμ πρὸς τὸ ὄρ☉, Marc. 11. 1. ἔπλεον ὅλη Λέσβε. Xenoph. ὅλη Κερκύρεαν. Thucyd. ἐν τῷ πολέμει μετεωείζεσθ. Idem. περὶ Χαρίκλειαν ἦκον. Heliodor. l. 4. ἐν μεγάρεις πολλζειν. Epigr. cum adverbiis etiam; ut ἤγαγον αὐτὸν ἕως Ἀθηνῶν, Act. 17. 15. &c.

Verba compoſita cum Præpoſitionibus.

Interdum repetunt poſt ſe Præpoſitiones vel ſuas vel alias ejuſdem ſignificationis. Suas: ut ἀπεκύλισε τὸν λίθον ἀπὸ τ θύρας, Matth. 28. 2. εἰσπήδησ εἰς τὸν ὄχλον, Act. 14. 14. προσκολλήθησ☉ πρὸς τ γυναῖκα, Epheſ. 5. 31. προσέχω τὸν νῦν πρὸς τύτοις. Ariſtoph. Alias: nempe

Ἀπὸ, ἐξ: ut ἐξ ἵππων ἀποζεῦναι. Il. ω.
Ἐξ, ἀπὸ: ut ὁμολογέτω ἀπὸ κακῦ, 1 Pet. 3. 11. item ἔξω: ut ἐξέβαλον ἔξω τῦ ἀμπελῶν☉, Matth. 21. 39.
Σὺν, πρὸς: ut συζητεῖν πρὸς αὐτὲς, Marc. 1. 27. μετ: ut συνεπέμψαμεν μετ' ἀυτῦ τὸν ἀδελφὸν, 2 Cor. 8. 18.
Πρὸς, ὅλη: ut προσθεῖναι ὅλη τ ἡλικίαν, Matth. 6. 27. εἰς: ut προσπίπτειν εἰς Τάρσεσ. Polyb.
Ἀπὸ ab, ἀπὸ: ut ἀνέκυσεν αὐτὸς ἀπὸ πάντας τ ἐχθρᾶς. Demoſt. ὀκ: ut θεὸς ἀνήκεσεν αὐτὸν ὀκ τ ταπεινώσεως. Gregor. *ad* εἰς: ut ἀνήχθησαν εἰς τ πόλιν, Marc. 5. 14. πρὸς: ut ἀνήνεσεν πρὸς τ σύγκλητον. Plutar. ὅλη: ut ἀνέζη ὅλη συκοφαντίαν, Luc. 19. 4.
Ἐν, εἰς: ut ὀφειλὴν ὀφείλης εἰς ἀλλήλες, Rom. 11. 24.
Ἀντὶ contra, πρὸς: ut τί δ' ἀντέρεῖς πρὸς αὐτόν. Ariſtoph. Sic ἀντέχειν πρὸς τὸ δεινόν. Heliod. l. 3.

Quædam verba proximum, alia remotiorem caſum regunt ſemper cum Præpoſitionibus.

Pertinendi, πρὸς τὸν χρηματισμὸν σωτελῶ. Plutar. σωτελεῖ εἰς τὸν Ὀρχομενόν. Idem.
Accipiendi, ἀπὸ τίνων λαμβάνω τέλη, Matth. 17. 25. ἵνα περὶ τ γεωργῶν λάβω, Marc. 12. 2.

Extendendi, ἀνατείνειν τὰς χεῖρας πρὸς τὸ ἄριστον. Xen. & εἰς τὸ ἄριστον. Ariſtot. ἐξεπίτασον τὰς χεῖρας μου πρὸς τὸ λαβεῖν, Rom. 10. 21. ὅλη τὴ λεχάνια χεῖρας διατείνειν. Xen. παρ' ἣν τὸ δόρυ τὴν Herodot.

Αἱρεῦμαι *præfero*, ἀντὶ πάντων αἱρεῖσθαι τὸ καλόν. Ariſt. τὸν δὲ μετὰ μικρῶν ἑλοίμην. Xen. πάντων ἂν ἑλοίμην τοῦτο. Iſocrat. Et multa his conſimilia.

Plurima intranſitiva, paſſivè ſive naturaliter ſignificantia exigunt plerumque præpoſitionem cum caſu.

Ἀσχημονῶ *indecenter me gero*; ἐπὶ τῇ παρθένῳ, 1 Cor. 7. 36.
Ἀχαριστέω *ingratus ſum*; πρὸς τοὺς φίλους. Xenoph.
Φιλανθρωπεύομαι *amicus ſum*; πρὸς αὐτούς. Dem. cum innumeris aliis.

Verba quædam regentia caſus nominum cum præpoſitionibus componentia pariunt; quæ per verbum nomini affine aptè exponuntur. Ejuſmodi ſunt ἄγω, ἔχω, τίθημι, καθίσημι, &c. item γίνομαι, εἰμί; ut ἄγειν διὰ μνήμης. Syneſ. i. e. μνημονεύειν. ἄγειν διὰ τιμῆς. Idem. & ἐν τιμῇ. Pauſan. i. e. τιμᾶν. ἔχω δ' ἐλπίδος. Herodian. i. e. ἐλπίζω. ἔχω τινὰ διὰ ὀργῆς. Steph. i. e. ὀργίζομαι. (Omiſſâ interdum præpoſitione ſimplex caſus, ut ἔχω σπουδῆς *feſtino*, & ἔχω μνήμης *reminiſcor*. Conſtant.) ἐν σπουδῇ ἔχειν. Euripid. i. e. σπουδάζω. φεῦ ἀπονοίας ἢ κύλικος ἔχει. Herodian. i. e. ἔπινεν, &c. ἐν ἐπαίνῳ τιθέναι. Ariſtot. i. e. ἐπαινεῖν. κατὰ τοῦτο εἰς ἔχθραν. Iſocr. i. e. ἀπεχθάνεσθαι. εἰς φόβον. Thucyd. ἐν φόβῳ. Steph. i. e. φοβεῖσθαι. ἐν αἰσχύνῃ ποιεῖν τὴν πόλιν. Demoſth. i. e. ἐπαισχύνειν. Εἰμὶ τῆς πολιτείας & γίνεσθαι ἐν τοιούτοις. Iſocr. i. e. πολιτεύομαι. εἰ ὁπόταν τοῦτο πρᾶξαι. Iſocrat. & γίνεσθαι δεῖ πρᾶξαι. Demoſth. & εἶ) vel γίνεσθαι δεῖ πρᾶξαι. Iſocrat. i. e. πρᾶξαι δεῖσθαι.

Caſus rei, poſt verba Latinis regentia duplicem dativum, variè effertur Græcis cum præpoſitione; ut τοῦτό μοι ὄφελος ἐν βλάβῃ. Thucyd. ἐν τιμῇ vel κόσμῳ. Dem. πρὸς ἡδονὴν. id. κατ' ἡδονήν. Heliod. l. 4. (i. e.) *hoc eſt mihi damno, honori, ornamento, voluptati.* Ψυχαὶ τῶν πρέπει τὰ σκάνδαλον *fiat menſa* (illi) *ſcandalo*, Rom. 11. 9. ἐν αἰσχύνῃ τιθέναι *vituperare*. Halicarn. Similiter genitivus *æqui, boni*; ut ἐς καλῷ τιθέναι. Polyb. ζωὴ καλῷ. Bud. (i. e.) *boni conſulere*, ἐν μεγάλῳ ποιεῖσθαι σπουδῆς. Themiſt. τιθέμαί σε. Lucian. (i. e.) *magni te facio.*

Rariores ſunt hujuſmodi formulæ αἰνίσσομαι τοῦτο πρὸς ἀέρα *hoc ſignifico aerem*. Ariſtot. εἰμὶ χρὴ ἐν μάχαις *ſum pro Æneæ in prœliis*. Philoſtrat. καταθεῖναι τὰ μοῦσας εἰς ἀγῶνα *provocare muſas in certamen*. Suid. εἰπεῖν τὸ καθ' ἧς *dicere cauſam*. Demoſth. atque his conſimiles.

Regimen

Regimen Infinitivi.

Cum duo verba immediatè concurrunt, posteriùs ponitur in Infinitivo; ut βυλόμεθα γενῶναι, Act. 17. 19. Quibusdam adjectivis subjiciuntur infinitivi; ut ἄξιός εἰμι καλεῖσθαι, Luc. 15. 19.

Utuntur Græci, cum infinitivis, interdum accusativo articuli neutro; ut ἔκεινα τὸ μὴ πάλιν ἐλθεῖν, 1 Cor. 2. 2. item genitivo, subaudito ἕνεκα; ut μετέχει τοῦ διδάσκειν, Matth. 11. 1. vel post dictionem, quæ adscisciit genitivum; ut καταρχομαι τοῦ καλεῖν. Xen. ἔλαχε τοῦ συμπάσης, Luc. 1. 9. βεβαθεῖς τοῦ πεσεῖν, Luc. 24. 25. rariùs post alias; ut ἔκεινα τοῦ εἰδέναι τι, 1 Cor. 2. 2. ἔτοιμοι τοῦ ἀνελεῖν, Act. 23. 15.

Infinitivus quandoque resolvi potest per ἵνα ut, & Subjunctivum (quoties significat τελικῶς, i. e. *finem* vel *causam actionis*;) ut δότω αὐτοῖς ὑμεῖς φαγεῖν, Matth. 14. 16. i. e. ἵνα φάγωσι· interdum per ὅτι *quod* & indicativum (quoties significat εἰδικῶς, i. e. *speciem* vel *eventum actionis*); ut λέγω γεγονέναι. Lucian. i. e. ὅτι γέγονε, &c.

Infinitivus ita positus pro Indicativo vel subjunctivo plerumq; ante se habet accusativum; ut εἶπεν αὐτὸν φωνῆσαι, Marc. 10. 49. interdum nominativum; ut δέομαι ἵ τὸ μὴ παρὼν παῤῥῆσαι, 2 Cor. 10. 2. asseruntur simul nominativus & accusativus; ut ἐκ ἔφη αὐτὸς ἐμὲ ἐκεῖνον φανηναι. Thucyd. *non dixit se, sed illum imperare.* Accusativus verò adjectivi non raro consentit cum casu, qui subauditur in Substantivo præcedente; ut ἐκ ἦν θεὸς τοῦ Κύρου τρόπον, ἔχοντα μὴ ἀποδιδόναι. Xenoph. ἔδοξέ μοι ἐλθόντα ἐπισκέψασθαι, &c. Lucian. μεμνημένος.

Accusativus pronominis reciproci sæpe reticetur ante infinitivum; ut ἐμὲ ζητεῖν (subaudi ἑαυτὸν). Plato.

Infinitivus verborum quæ ante & post se nominativum expetunt, præcipuè εἰμὶ & γίνεσθαι, utrinque eosdem casus desiderant; ut ὁρέγον ἵ τὸ σῶμα ἕτερος ἵ γίνεσθαι. Thucyd. πολλοὶ ἵ μεσοποιησαμένων εἰμὶ σοφιστῶν. Isocrat. Paneg. ἐφ' ἡμῖν ἔστιν ὁπωσοῦν ἢ φαύλοις εἶναι. Aristot. Διὸς γὰρ αὐτὸν ἐκέλευσε καλεῖσθαι. Herodian. l. 1. Reperiuntur iidem casus post infinitivos aliorum verborum; ut συμβέβηκε τοῖς μεγεσηκόσι μεγάλους ἑαυτοὺς πικρεμόσιν ἠδέσθαι. Dem.

Omisso pronomine reciproco, infinitivus quandoque admittit post se nominativum pro accusativo; ut λέγω εἶναι φίλος. Plutar. Ὀδυσσεὺς ὀνομάζεσθαι ἔφη. Lucian.

Aliquando sequitur accusativus à casu præcedente discrepans; ut οὐ ξυγκαθεύδω ἔθος νέον εἶναι. Lucian.

Infinitivus cum præpositione & articulo, sequente accusativo nominis, sæpè usurpatur loco subjunctivi vel indicativi cum adverbio vel conjunctione & nominativo; ut ἐν τῷ ἐλθεῖν αὐτὸν, Luc. 14. 1. i. e. ὅταν ἔλθῃ αὐτός. διὰ τὸ μὴ ἔχειν ἱκμάδα, Luc. 8. 6. i. e. ὅτι οὐκ ἔχει.

εἶχεν· reddi etiam potest per genitivum participii & nominis absolutè sumpti, viz. ἐλθόντ]ος αὐτοῦ.

Usurpatur infinitivus indefiniti, vel futuri cum verbo μέλλω pro futuro omnium vocum; ut μέλλω ζητεῖν, Mat. 2. 13. μέλλω βάλλειν Apocal. 2. 10. μέλλω παραδιδόναι, Luc. 9. 44. ἔσεσθαι, Act. 23. 30. ἐ ζητήσει, βαλεῖ, παραδώσ]ειν, &c.

Infinitivus post οἷος, &c. adhibetur pro modo finito; ut οἱ δὲ εἶσιν οδοὶ μὴ μεταβάλλειν. Plato.

Non raro absolutè ponitur infinitivus αὐτὸς γὰρ ἐλέγετο τὰ βήτια Lucian. Contempl. Sæpiùs subaudito, ὡς, ὅσον, δεῖ, &c. ut σωτὴρ θεὸν φάναι. Theodoret. δικεῖν ἐμοί. Dem. &c.

Frequens est usus infinitivi pro imperativo, potissimùm apud poetas, præeunte accusativo aut etiam nominativo; ut ἄκουε, σίγα, τοὺς φιλοσόφους ἥκειν εἰς ἀκρόπολιν ἀπολογησομένους δεῖ τὸ ἀρεστῆς. Lucian. Σὺ δ' Κλεαρίτα, αἰσχυνόμενος τὰς πύλας ἀνοίξαι ἐπελθεῖν. Thucyd. l. 3. Μήτε ἀνὰ δύο χιτῶνας ἔχειν, Luc. 9. 3. σὺ δὲ μήτε πείθεσθαι μήτε φρονεῖν ἐμοῦ. Lucian. Rhetor. præcept. μήτε σύγ' ἀδυνάτοισι μάχεσθαι Il. ε. ἀρεῖσθαι δ' γυναῖκα τεὸν πότι οἶκον ἄγεσθαι. Hesiod. μὴ πατρὸς ἀδίκως, & multa hujusmodi apud Phocyl.

Pro gerundiis & supinis usurpantur Infinitivi.

Gerundia.

Gerundium in *di* effertur per infinitivum cum genitivo articuli positi substantivum, adjectivum, vel adverbium ἕνεκα; ut χαρεὶς τῷ ἀγαπᾶσθαι, 1 Pet. 4. 17. σοφοὶ τῷ κακοποιῆσαι. Gregor. ὑλὴν ἄπιστον φρονεῖν τῷ νικᾶν ἕνεκα. Lucian.

Gerundium in *do* exprimitur per infinitivum cum præpositionibus significantibus *a, de, e, ex, in, pro*; ὑπὸ, περὶ, &c. sequente genitivo articuli; ἐν, ἐπὶ, &c. sequente dativo; ut ὑπὸ τοῦ μηδὲν ποιῆσαι πάντα ταῦθ' ὑπομένομεν. Demost. 2. Philip. περὶ τοῦ τιμωρήσασθαι τοὺς καλοὺς βελτίους εἶναι. Idem. ἐν τῷ μὴ φρονεῖν ἥδιστος βίος. Soph.

Gerundium in *dum* effertur per præpositiones quæ significant *ad, propter, inter, ante* πρὸς, διὰ, &c. plerumque cum accusativo articuli; ut πρὸς τὸ ἐνταφιάσαι με, Matth. 26. 12. χρὴ τὸν ὅλον εἰς τὸ πλοῦτα πιεῖν μὴ πεπιωκέναι χρέος διαπύτου. Lucian. δεῖ τὸ πιεῖν ὕδωρ ἐπὶ τῷ ὀξεῖ. Xenoph. rariùs cum dativo; ut σωτὴρ τοῦ μὴ πίνειν ὑμᾶς ἐνδυσπεμένους μείμνηται. Anacreon. item ἄμα τῷ λέγειν. Moq.

Post adjectivum sæpissimè negligitur præpositio vel articulus; ut ἄρειστος ἀκοντίζειν. Herodian. δεινὸν ἀνίμοισιν ὁμοῖοι. Il. κ'. ὀξὺς ἐκλύειν αἷμα, Rom. 3. 15. Interdum post aliam dictionem; ut ὡς ἀπιστεῖν Lucian. ἐκ εὖ πίφυκε πλουτεκτῆσαι. Demosth.

Adhibetur interdum Infinitivus pro gerundivâ voce, præsertim

poſt verba *dandi*; ut δῶς ὀθηνιλῶ τῷ θεράποντι φέρειν. Xen. ἔδωκαν αὐτῷ ἔξω πεῖν, Matth. 27. 34.

Cum ſignificatur *neceſſitas*, uſurpatur verbale neutrum in τέον, quod vulgò vocatur *adverbium poſitionis*; ut ἄττω δὲ ποιητέον. Lucian. interdum in plurali; ut ἐκεῖσε πορευτέα. Lucian. Quandoque additur verbum ἔστι, ut ἀνεπιτήδειόν ἐστι. Demoſt.

Hujuſmodi verbalia poſtulant dativum *agentis*; ut βαδιστέον μοι. Plutar. reliquos caſus more ſuorum verborum; ut νέοις ζηλωτητέον καὶ χρηστοῖς. Simonid. σωφρονητέα σοι ἔστι καὶ ἡμῖν. Ariſtoph.

Interdum verbale in τὴ ponitur pro τέον, ut ζηλωτὸν ἀνθρώποις. Soph. ἰσότητα πρὸς γυναῖκ. Od. λ'. ὃ βιωτὸν ἐνόμιζον αὐτοῖς. Dem. Funeb.

Interdum participia vel nomina cum adverbiis vel præpoſitionibus uſurpantur pro gerundiis in *dum*; ut μεταξὺ λέγοντος. Lucian. Somn. & μεταξὺ τῶν λόγων. Idem. Judic. *inter dicendum*, οἷα ἐλάλει πρὸς ἡμᾶς. Idem in Dial. Menipp. & Charon. (i.e.) *inter navigandum*.

Supina.

Infinitivus ponitur pro priore ſupino, poſt verba ſignificantia *motum ad locum*; ut τί ἐξήλθετε θεάσασθαι, Matth. 11.

Pro poſteriore, poſt adjectivum; ut λέγειν αἰσχρὸν, Epheſ. 5. 12. aſſertur poſt ſubſtantivum adjectivè ſumptum; ut τύπτομαι τοῦ Μήδου φίλου ἀκοῦσαι. Herodot. pro φοβερόν.

Infinitivus regi poteſt ab infinitivo; ut φεύγειν ἡγοῦ τοῖς πονηροῖς ἀσκεῖν. Iſocrat. Interdum duo infinitivi proximè collocantur, quoquo modo diſcrepantes; ut ὥσε βραχὺ ἐμοὶ δεῖσθαι, φεύγειν. Demoſt. plerumque vel terminatione vel numero ſyllabarum; ut ποιῆσαι νικᾶν, Luc. 5. 34. τῷ δὲ Ἀμφίπολιν φάσκειν παραδόσειν. Demoſt. διαιρεῖσι σαφῶς ἐν οἷς ἔξεστιν ἀποκτιννύναι. idem. φημὶ δὲ χρῆναι πειρᾶσθαι σώζειν τὸν ἀνδρός. idem. de Rhod.

Regimen participii.

PArticipia ſervant regimen ſuorum verborum; ut ἃ κ ἔστι πάντες ὁ μηδὲν ἔχων, ἀλλ' ὁ πολλῶν ὀθνειῶν. Chryſ. πιστεύσαντος αὐτῷ, Luc. 23. 15. θέλων ἀποκλεῖσαι, Matth. 14. 5.

Participia cum fiunt adjectiva genitivo gaudent; ut ἀκόλουθος. Lucian. in Φιλόπ. τέξων εὖ εἰδώς. Il. ϛ.

Non ſemper poſſunt participia græca participiis latinis commodè reddi: adhibentur enim pro verbo finiti vel infiniti modi, pro adverbio, ſubſtantivo, &c.

Pro Infinitivo crebriùs uſurpatur participium, conſentiens plerumque cum nominativo verbi præcedentis: ut Πέρσαι λέγουσι ἐθίσαντες κράδαμον καὶ πίνοντες ὕδωρ. Xen. pro ἐθίσειν & πίνειν. Potiſſimum verò poſt verba *ſentiendi, cognoſcendi, recordandi, exiſtimandi,*

perseverandi, desistendi, monstrandi, deprehendendi, aliáque affectiones significantia; ut ἀιδάνομαι νοεῶν. Xen. οἶδα ἰδών. Lucian. ἴδε δυσπολέμητος. Soph. μέμνημαι ποιήσας. Lucian. νόμιζε ἀποκτενῶν. Xen. δαπανῶν ἐυρύων Βυζαντίους. Dem. de Coronâ. ἐπαύσατο λαλῶν, Luc. 5. 4. μεταμέλονται ἀποδεδυκότες. Thucyd. δείξω vel φαίνῃ) ποιοῦντα. Dem. ἀκριβῶς εὑρόντα τοῦτο διαπεπραξάμενον. Isocrat. sæpissimè verò participium ὤν ponitur pro εἶ); ut ἐξηγήσομαι ξένῳ ὤν. Dem. μέμνησο ἀνθρώπου ὤν. Plutarch.

Participium pro infinitivo positum quandoque consentit cum substantivo sequente verbum; ut ἤδοντο πυθόμενοι Ἀντωνίῳ. Plutar. μέμνημαί σε ἀγαθὸν ὄντα. Plato. Accusativus ejusmodi post verba ipsum non regentia videtur vel regi à præpositione διὰ, vel præcedere infinitivum εἶ); ut σὲ μὲν εὖ πεφυκότ' ἐπαινέω. Soph. i. e. διότι εἶ, vel σὲ μὲν εὖ πεφυκότα εἶ).

Verba σώιοιδα, σωίσπασμαι, συγγινώσκω, γινώσκω adsciscunt participium vel in recto vel potiùs in dativo; ut σώιοιδα ἐμαυτῷ ψεῦδος λέγοντι. Lucian. ver. hist. & αὐτῷ πονηρὰ δεδρακότι. Idem. in Tyranno. συγγινώσκομεν αὐτοῖσιν ἡμῖν ὑ ποιήσασιν ὀρθῶς. Herodot. γινώσκων ἑαυτῷ ζημιοῦμενος. Appian.

Vicem infinitivi supplet participium post aliud participium; ut εἰδὼς ἀποδώσων, i. e. ἀποδώσειν. Thucyd. ἀκούσας μὲν ἡσυχίου, i. e. ἡσυχίᾳ. idem. & in obliquo; ut ἐξελεγχομένοις ξένοις ἔσι χαλεπώτερον. Demosth.

Pro verbo finito frequens est participii usus; ut τίς ἐμὲ παύσων. Soph. ὅτου ἀρχὸς ἦ ὡς μὴ δόκιμος. Lucian. Menipp. & Tant.

Participium cujusvis temporis cum articulo præpositivo usitatissimè ponitur pro substantivo & verbo; ut πᾶς ὁ αἰτῶν λαμβάνει, Mat. 7. 8. pro ὃς αἰτεῖ. οἱ τὰ ὀπίσω φεύγοντες, Philip. 3. 19. interdum solus articulus omisso participio; ut ὁ ἐν τοῖς ὄρεσιν pro οἱ ἦ, Mat. 6. 6.

Resolvitur sæpissimè verbum in participium sui temporis & verbum substantivum; ut ἦν διδάσκων, ἦσαν καθήμενοι, οἳ ἦσαν ἐληλυθότες Luc. 5. 17. interdum aliud verbum; ut ἀρκεῖτε μένων, i. e. χαράττω. Soph. præcipuè ἔχω pro εἰμὶ; ut πολυτέλειαν ἔχω θαυμάσας. Heliodor. l. 5. i. e. ἐθαύμασα. εἰς ἀπιμίαν ἡ πόλιν ἡ πενία κατέσησε ἔχει. Dem. pro κατέσησε. item φθάνω, οἶχομαι; ut ἔφθην διαβραμών. Dem. i. e. διέβραμον. ὑ φθάνω βρέξας, i. e. ἐκ ἔβρεξα. Lucian. Menipp. & Tant. ὦχεθ' ἅγων, ὤχεθ' ἔχων. Dem. Phil. 1. i. e. ἀπήγαγε.

Usitatissimè fit hæc resolutio in verbis perfecti temporis; ut εἰρηκὼς εἶμι, ἠδικηκὼς τυγχάνω, ἐγνωκὼς ἕστω, &c. Dem. εἰρηκὼς κυρεῖς. Soph.

Parti-

Participium perfecti vel indefiniti, significantium activè de re præteritâ, plerumque exponitur per verbum præteriti & relativum; ut τίς ἐστιν ἄνθρωπος ὁ εἰπών σοι, Joan. 5. 12. *quis est homo qui dixit tibi?* præterquam ubi respondet Latinum deponens; ut ταῦτα εἰπών, ἐκπνεύσας *hoc locutus exspiravit*, Act. 7. 60.

Perspicuitatis vel *concinnitatis* gratiâ quodvis participium elegantiùs sæpe explicatur per verbum, & particulam *cum, dum, quod, ut*, interdum *si, nisi, etsi*, &c. ut τέκτων γὰρ ὢν οὐκ ἔσεσθε ξυλικρινεῖς Prov. *cum sis faber*, &c. πολλὰς λίψομαι ἀποπτῶν τὸ ποιμένιον. Lucian. *si deseruero*, &c. Nonnunquam redditur per gerundium; ut αἱρεῖσθαι ἀπολωλέναι μᾶλλον ἢ ὑποπτόν τι μὴ χεῖσθαι ὑμῖν. Xenoph. *aggrediendo quam fugiendo*, &c. Frequenter etiam *brevitatis* causâ usurpatur pro verbo & copulâ καὶ; ut ἐπαναστάντες ἐπεβάλοντο ξυλλῆσαι αὐτὸν λαβόντες *insurrexerunt & consultarunt ut caperent & vincirent illum*. Lucian. ἀναστὰς, ἄρας ἀπῆλθε *cum resurrexisset & sustulisset*, &c. Luc. 5. 25.

Pro Adverbio; Participium, uti & nomen adjectivum loco adverbii verbis adjungitur; ut τολμῶντας εἰσῆλθε, Marc. 15. 43. πελάσαντες ἐπείσθησαν. Demost. i. e. τὸ πελάσαι. interdum participium cognatæ significationis; ut ὤχετ' ἀπών. Dem. in SS. passim emphaseos causâ; ut ὑπομένων ὑπέμεινα, i. e. *vehementer expectavi*, Psalm. 40. 1. Resoluto verbo in suum participium & verbum substantivum adduntur δῆλος, φανερὸς, & similia pro adverbio *palam*, &c. ut δῆλος ἦν συνωφανηκώς. Lucian. ποιῶν φανερὸς ἦν. Aristot.

Participium cum verbis λανθάνω, τυγχάνω frequentiùs redditur per verbum, λανθάνω per adverbium *clam* vel *imprudenter*, τυγχάνω *forte*; ut ἔλαθεν ἐκπλεύσας *clam enavigavit*, Bruti epist. ἔλαθεν εἰς μέσους ἐμπεσὼν τοῖς πολεμίοις *imprudenter in medios hostes incidit*. Thucyd. sic ἔλαθόν τινες ξενίζοντες ἀγγέλους, Heb. 13. 2. Reperitur etiam hujusmodi constructio, ἔλαθον καὶ ἀπέκτειναν *clam interfecerunt*.

Similiter verbum φθάνω cum participio *prius*; ut ἐπείρᾳ ἄξιος, ὃς ἂν φθάνῃ τοῦ φίλους ἐνεργεῖσθαι. Xen. & cum infinitivo, sequente sæpiùs particulâ πρὶν; ut ἔφθη τελευτῆσαι πρὶν ἀπολαβεῖν. Plutar. quandoque participium illius cum aliis verbis; ut ἑαυτὸν καταπόρευσας φθάσας. Lucian. ὃς μ' ἤδεως φθάνων. Il. ε. Optativus verbi φθάνω tum participio & participiis οὐκ & ἂν, affirmat vel negat id plane futurum, quod participio significatur; ut οὐκ ἂν φθάνοι ἀποθνήσκων *plane morietur, mortem non effugiet*. Viger. οὐκ ἂν φθάνοις τὴν Ἑλλάδα μεμαθηκὼς *nunquam græcam linguam discès*. idem.

Pro Substantivo reperitur participium; ut μεσὸς ἦν συμπίνων. Soph. i. e. συμπότης. μεσὸν ἐχώσατο ἀγανακτήσειν, i. e. ἀγανακτήσειν. Dem.

Regimen Impersonalium.

Impersonalia, manente significatione, imitantur personalium constructionem.

Genitivum regit

Ἐστὶ *officium est*; ut οὐκ ὑμῶν ὅτι γνῶναι χρόνους, Act. 1. 7.

Dativum adscisunt

Ἐστὶ, ἔνεστι, ἔξεστι, πάρεστι, χωρεῖ, ἐξεχώρει, παρέχει, ἐπάρχει, ἐνδέχεται *licet, conceſſum est*; ut ἐξουσίᾳ Λακεδαιμονίοις ὅτιν ἦ). Demoſt. ἐστὶ σοι φρέαδζ. Lucian. ἔξεστί σοι ἔχειν, Marc. 6. 18. παρεῖμι τῇ πόλει ἐλθεῖν τὰ βέλτιστα. Demoſt. μηκέτι χωρεῖ αὐτοῖς ἐργαζομένοις. Ariſtot. πάντα ἐνεχώρει τῷτο περιστεῖν. Demoſth. πάρεχει μοι ἄρχειν. Herodot. ἐμοὶ γὰρ ἦν ἔξεστι φοιτᾶν. Demoſth. τῖς φαύλοις ἐνδέχεται τὰ τυχόντα πράττειν. idem.

Δοκεῖ *videtur* cum compoſitis μεταδοκεῖ, συνδοκεῖ, ἀπέδοξε, ut ἔδοξε τοῖς ἀποστόλοις, Act. 15. 22. μεταδόξει σοι. Lucian. ἐμοὶ γὰρ ὑμῖν ξυμβαλεῖ. Plato. ἀπέδοξεν ὑμῖν τὰς σπονδὰς ποιήσασθαι. Xenoph.

Ἔοικε, προσήκει, ἐπίοικε *par est*; ut ἔοικε νέῳ πληγὴν ὑποφέρειν. Plato. προσήκει τῷ παρόντι. Greg. Σφῶϊν μὲν τ' ἐπίοικε Ἑστίαθ' ἑμὸν. Il. ι.

Καθήκει, προσῆκει, πρέπει *convenit*: ut καθήκει μοι πολλὰ μεταδιδόναι. Synef. προσῆκε αὐτῷ ποιεῖν. Ariſtoph. καθὼς πρέπει ἁγίοις, Eph. 5. 3.

Ἀρήρει, συμφέρει *conducit*: ut πολυχειρίαι ἀρήρει. Dioſcor. συμφέρει αὐτῷ, Matth. 18. 6.

Εἴωθε, πέφρικε *decretum est*: ut εἴωθά σοι. Steph. πέφρικε θανάτου ἐκείνῳ. Athen.

Ἀρέσκει *placet*: ut ἀρέσκει μοι παίζειν. Steph.

Ἀπαρέσκει *displicet*: ut ἀπαρέσκειν αὐτῷ, Laert.

Ἀρκεῖ *ſufficit*: ut ἀρκεῖ ὑμῖν, Joan. 14. 8.

Ἠδὲ *vigor est*: ut ἡδὲ τοῖς γέρουσιν εὖ μανθάνειν. Æſchyl.

Εὐημερεῖ *proſpere ſuccedit*: ut Θήβαις εὐημερεῖ. Soph.

Παρεικὸς *facile est*: ut ὅσον ἂν ἐκείνῳ παρεικὸς, Steph.

Σημαίνει *ſignum datur*: ut τοῖσι ἢ Ἕλλησι ὡς ἐσήμηνε. Herodot.

Συμβαίνει *contingit*: ut συμβέβηκε ἡ αὐτοῖς, 2 Pet. 2. 22.

Omnia denique impersonalia ex passivis & passivè significantibus facta dativum adscisunt *agentis* vel *acquisitive* positum: ut αὐτοῖς πεφροντίδαται. Thucyd. τοῖς Ἕλλησιν ἐμεμίσηται. Herodot. αἰτῶν τε ἡμῖν δόσεται ὑμῖν, Matth. 7. ἅπασι καταδεκτὸν ὀφείλεται. Euripid.

Dativum

Dativum perſonæ cum Genitivo rei

Δεῖ, δεῖ, ἐνδεῖ, προσδεῖ, &c. ἐλλείπει, χρὴ opus eſt: ut δεῖ μοι πλέμε. Lucian. δεῖται μοι τύτε. Sophocl. ὑμῖν ἐνδεῖ τῆς πόρε. Dem. προσδεῖ διδασκαλίας ἐμοί. Thucyd. ἦν ἐλλείπῃ τῇ πόλῃ. Demoſth. χρὴ σοι φίλων. Euripid.

Ἀμελεῖ) negligitur; ut ἠμέλῆται τοιέτων τῶν νομοθετῶν. Æſchin.

Διαφέρει intereſt; ut διαφέρει μοι τύτε. Demoſth.

Μέλει curæ eſt; ut μὴ τ βοῶν μέλῃ τῷ θεῷ. 1 Cor. 9. 9.

Μεταμέλει pœnitet; ut μετέμελεν αὐτοῖς τ εἰρημένων. Iſocrat.

Μέτεσι intereſt; ut τῆς διακονίας ἐμαυτῷ μέτεσι. Demoſt.

Οἴει σοι προσήκειν τ τύτε, cenſes ad ſe pertinere bona ejus. Dem.

Δεῖ & χρὴ opus eſt junguntur interdum accuſativo perſonæ apud poetas; ut ὃ πολλοῦ πόνε με δεῖ. Euripid. ὃ μὸ σε χρὴ ἔτ' αἰδεῖς. Od. γ'. ἀπόδεῖ deeſt reperitur junctum accuſat. rei (ſubaudito χρ Steph.) & genit. perſonæ; ut ῥᾴμων ἀπόδει τ Πελοποννησίων ὑδενός. Thucyd.

Δεῖν deeſſe abſolute ponitur cum genitivo μικροῦ, ὀλίγε, &c. ut μικρὸ δεῖν. Lucian. ſequente etiam alio Infinitivo; ut μικροῦ δεῖν ξυεῖν εἶ). idem.

Accuſativum

Δεῖ, χρὴ, ὀφείλ oportet; ut δεῖ αὐτὸν ἀποθανεῖν, Matth. 16. 21. χρὴ τ ὅλον σεμνύεσθαι τὸν χρόνον τὸν ἀνθρώπε. Lucian. ὀφείλ πάντας ἀνθρώπες ὑπάρχειν. Thucyd. Δεῖ & χρὴ interdum regunt dativum apud poetas; ut νῦν σοι δεῖ φαίνειν. Sophocl. (Sic ἐμοὶ δεῖ) φράσαι. idem.) ἄλλῳ γὸ ἢ ἐμοὶ χρὴ ἄρχειν. idem.

Impersonalia pleraq; vi ſequentis infinitivi poſt ſe recipiunt accuſat. loco ſui dativi, præſertim vero ſequentia: ἐνδέχει), ἔοικε, ἐποίκε, καθήκει, πρέπει, προσήκει, συμβαίνει, συμφέρει; ut ἐκ ἐνδέχει) προφήτην ἀπολέσθαι, Luc. 13. 33. νῦν δέ με ἔοικε ἀλᾶναι. Od. ι. Λωτὸς ἐκ ἐπίοικ' ἐπαγγείρειν. Il. δ. ὃ γὸ καθῆκεν αὐτὸν ζῆν, Act. 22. 22. πρέπει τοιῦτον αὐτὸν εἶ). Plato. δεῖ πρᾶξεων τὰς ἀρχὰς δικαίας εἶ) προσήκει. Demoſth. (& προσήκει με ποιεῖν ταῦτα. Steph.) σωίζη αὐτὸν βασιλεύσαι, Act. 21. 35. συμφέρει ἕνα ἄνθρωπον ἀπολέσθαι, Joan. 18. 14. Sic ἐκ ἦν πως ἀπωδάζοντας ποιεῖσθαι διαιτείας. Chryſoſt. ἐκ ἔξεσι φαγεῖν εἰ μὴ μόνες τοῖς ἱερεῦσι, Luc. 5. Accuſativi n, σῦτο, μηδὲν, &c. quibuſlibet impersonalibus ſubjiciuntur; ut ὥμιλε τι ἐνδεῖν τῷ θεῷ. Lucian. ὑδέ τι σὲ χρὴ ταῦτης ἀφεσωίης. Homer. οἶμαί δέ σοι ταῦτα μεταμελήσειν. Ariſtoph.

Nonnulla impersonalia caſum regunt cum præpoſitione, ut μέλ τῇ συγκλήτῳ περὶ τύτων. Polyb. μέλει μοι ὑπὲρ τύτε. Dem. &c.

Participia

Participia

Verborum impersonalium eodem cum ipsis regimine potiuntur ut ἐὰν αὐτοῖς σύνεσις γένηται. Herodian. l. 8. additur participio verbum; ut ἐξὸν ὂν αὐτῷ φαγεῖν, Matth. 12. 4. πρέπον ὂν γυναῖκα ἀκατακάλυπτον προσεύχεσθαι, 1 Cor. 11. 13.

Hujusmodi participium usitatissimè ponitur loco genitivi absoluti sumpti: ut ἐξέφυγεν, ὀλίγου δεῖν ἁλῶναι. Plutar. (legitur ὀλίγου διαφυγὼν &c. Xen. ἀναβ. ἰ.) δόξαν ἡμῖν ταῦτα, ἐπορεύομεθα. Plato.

Impersonaliter accipiuntur οἷόν τε, εἰκός, δυνατὸν, &c. ut ἐμπείρους μόνους οἷόν τε συνταλαιπωρεῖν. Soph. ὡς εἰκός μοι φαίνεται, Thucyd.

Regimen Adverbiorum cum Casibus.
Genitivus post Adverbia.

ADverbia multa *quantitatis*, *loci*, *temporis*, *numeri*, *separandi*, *ordinis*, *causæ*, genitivum post se recipiunt.

Quantitatis: Ἀφθόνως ἔχω. Plato. Ἀλις *satis*: ut ἄλις δρυός. Proverb.

Loci: Ἄλλη, ἀλλόθι, *alibi*: ut ἄλλη δωμάτων φροντιστήριον. Soph. ἄλλη τῆς οἰκίας. Xenoph. ἀλλόθι πάσης ὥλετο. Od. ρ'.

Ἀνάμεσον, poet. ἀμφὶς, μέσον, κατὰ μέσον *inter*, *una cum*: ut πολλοῖς μὲν ἀνὰ μέσον ἄνθρ. Hesiod. ὕδωρ κατὰ μέσον ἔρρει τῆς λειμῶνος. Achill. Tatius.

Ἀντα *coram*: ut ἄντα παρειάων ἑλώρια κρήδεμνα. Od. υ'. ἔναντα *contra*: ut ἔναντα Ποσειδάωνος ἔκιον. Il. υ'.

Ἀντικρὺ, ἀπαντικρὺ & καταντικρὺ *ex adverso*: ut ἀντικρὺ Χίου, Act. 20. 15. ἀπαντικρὺ τῆς Ἀτλικῆς. Dem. καταντικρὺ τῆς ἕλωσεως. Thucyd.

Ἄνω *supra*: ut ἄνω τῆς γῆς. Constant. item ἄνωθεν, ἐπάνω, ἐπάνωθεν, ὑπεράνω, &c. ut ἄνωθεν τῆς στρατιᾶς. Herodot. ἐπάνω πάντων πόλεων, Luc. 19. 19. τῆς κλίνης ἐπάνωθεν. Epigr. ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς, Ephes. 1. 21.

Ἀπόθεν vel ἄπωθεν *procul ab*: ut ἄποθεν Ἄλεος. Plutar. ἄπωθεν ὄλπης. Thucyd. item ἀποπρὸ, ἀπόπροθεν, ὄθεν, ὅθι *idem*: ut τῆσδε ἀποπρὸ πόλεως. Il. ι'. κυδέων δὲ ἀπόπροθεν νήπιος ἦτορ. Calab. ἀπόπροθεν ἵκετο μήλων. Apollon. ἀπόπροθι φωλὸς. Hesiod.

Ἄσσον *prope*: ut τείχεος ἄσσον ἴσαν. Il. χ'.

Ἐκὰς *longe*: ut νεῶν ἑκὰς ἑλδομένω. Od. σ'.

Ἑκατέρω, ἑκατέρωθεν *ex utraque parte*: ut ἑκατέρω τῆ μεταξὺ. Herodot. ἤρτητο ἑκατέρωθεν ἀμφοῖν. Parthen. ἑκατέρωθεν ὁμίλῳ πορφύρεος. Il. γ'.

Ἐκεῖσε *illuc*, *eo*: ut ἐκεῖσε τῷ λόγῳ ἔρχομαι, Herodot.

Ἐκτὸς

Ἐκτὸς *extra*: ut ἐκτὸς τῆ σάρκος, 1 Cor. 6. 18. παρεκτὸς τῶν ἀσωμάτων, Act. 26. 29. Ἔκτοσε, ἔκπεδε, ἄνω, ἔκτοθεν, & *idem*: ut δόρυ ἔκβαλον ἔκτοσε χειρός. Od. ξ'. κακῶν ἔκπεδον ἀπάντων. Hesiod. ἔκτοθεν: ἀπὸ τοῦ. Apollon. ἔκτοθι πύμβε. Nonn.

Ἐμπλὴν *prope*: ut Βοιωτῶν ἔμπλην. Il. β'.

Ἐναγχος *nuper*: ut ἔναγχος τῆ χρόνω. Halicarn.

Ἐναντι, ἀπέναντι, κατέναντι *coram*: ut ἔναντι τῆ θεοῦ, Luc. 1. 8. ἀπέναντι ὑμῶν, Matth. 21. 2. κατέναντι τῆ ἱεροῦ, Marc. 13. 3.

Ἔνθεν *hinc, illinc*: ut ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς ἀκάνθης. Aristot.

Ἐνιαχοῦ *alicubi*: ut ἐνιαχοῦ τῶν λόγων. Plutar.

Ἐνταῦθα *ibi, eo*: ut ἐνταῦθα τῆς ἡλικίας εἰ vel ἦλθον. Plato.

Ἐντὸς *intus*, ut ἐντὸς τῆ πωμείου, Matth. 23. 26. ἔνδοθεν δι, ἔντοθι, &c. *item*: ut ἔνδοθεν σέγης. Soph. ἔνδοθι πύλης. Parthen. ἔντοθι δόμων. Hesiod.

Ἔξω *extra*: ut ἔξω βελῶν. Proverb. ἔξωθεν *idem*: ut ἔξωθεν τῆ ἀνθρώπε, Marc. 7. 15.

Ἐναντίον & καταντίον *coram*: ut ἐναντίον τῆ Θεῆ, Act. 10. 4. κατεναντίον τῆ Θεῆ, 2 Cor. 12. 19. καταντικρὺ & κατέναντα *idem*: ut κατεναντία Δαναῶν ταχυπώλων. Il. ὁ.

Ἐπέκεινα *trans*: ut ἐπέκεινα Βαβυλῶνος, Act. 7. 43.

Ἔπποθεν, πυρρόπολυ *longe, procul*: ut ὄππολυ τῆς θαλάσσης. Thucyd. πορρόπολυ τῆς ἐλπίδος ἔρημον. Bud.

Ἔσω *intus*: ut ἔσω τῆς αὐλῆς, Marc. 15. 16.

Ἑτέρωθι *ex alia parte*: ut ἑτέρωθι τῆς εἰκόνος ἄλλοι ἕρωτες παίζειν. Lucian. ἑτέρωθεν *idem*: ut ἑτέρωθεν ἑταίρε. Od. λ'. v. 83. ἀμφοτέρωθεν ἀμφοτέρωσε *utrinque*: ut ὤμων ἀμφοτέρωθεν. Il. ψ'. v. 628. ὡς ἦδη ἀμφοτέρωσε. Il. μ'. v. 207.

Εὐθὺς, ὐ *recta ad*: ut ἄγε ἡμᾶς εὐθὺ Βαβυλῶνος. Xenoph. εὐθὺς ἔτεινε τῆ ὄρεος. Lucian. item εὐθὺς τῆ σχεδίασος *statim ab initio fabulæ*. Aristoph.

Ἰθὺ ὐς *recta ad*: ut ἰθὺ τῆ Ἴστρε ἔπλεον. Herodot. ἰθὺς μηδὲς ἴων. Od. ὁ.

Ἰκταρ *prope*: ut ἴκταρ Διὸς ἠμύοι. Æschyl.

Ἵνα *ubi*: ut ἵν' ὀρᾷς ἵν' εἰ κακῶ. Soph.

Κάτω *infra*: ut κάτω τῆ λειμῶνος ὕδωρ διέρρεε. Tatius. κάτω κάτω τῆς συκῆς. Joan. 1. 51.

Κρύβδα vel κρύφα *clam*: ut κρύβδα Διός. Il. σ'. κρύφα τῆ πεφαυνίδων. Parthen. sic κρύβδιν πηός. Budæus.

Λάθρα vel λάθρη *clam*: ut ὡς ἔφατο λάθρη ἑταῖρ. Od. ρ'.

Μακρὰν *longè*: ut μακρὰν ἀνθρώπων. Lucian.

Μεσηγὺ, ὺς, vel μεσηγὺ, ὺς *inter, in medio*: ut Κυρήνης τε μεσηγὺ καὶ Λιβύης. Apollon. ὤμων μεσηγύς. Il. ὁ.

Μεταξὺ *in medio*: ut μεταξὺ ἠμῶν ἠμός. Apollon.

Me-

Μεταξὺ *inter, intra, in medio:* ut πολλὰ μεταξὺ πίλων κ(ὠλιθ)ων χάλκεα ἄκρα. Proverb. μεταξὺ τῶν ναῶν, Matth. 23. 35.

Νειόθι *in ima parte:* ut νειόθι λίμνης Κείσθ'. Il. φ'.

Νέρθε, ἐν *infra:* ut νέρθεν γῆς. Od. λ'. sic ἔνερθε, ἐν, ὑπένερθε, ut ex Σφηκ(ὠθ)ων ἔνερθε Νύξεν. Il. λ'. σοδὲν ὑπένερθε. Hesiod.

Ὁπόποτε *ubicunque:* ut ὁπόποτε κατοικήσητις τὴν Εὐρώπης καὶ Ἀσίης. Plutar.

Ὄπισθε *pone, post:* ut ὄπισθε μὲ, Luc. 4. 8. sic ὄπισθεν, ἐξόπισθεν, κατόπισθεν, κατόπιν, &c. ut ὄπισθεν Ἰησοῦ, Luc. 8. 44. ἐξόπισθέν μὲ. Aristoph. κατόπισθεν ἐὰν κωνοσύρεσθ(ὠθ)ων ἄρκτου. Aratus. κατόπιν ἑορτῆς ἥκειν. Plato.

Οἷ, οἷσθε, ὅ *ubi, quo:* ut οἷ ἀπελγείας θεῷελήλυθε. Dem. οἷσθε ἰὼν. Sophocl. ὃ γῆς εἰσέβη. Euripid. item ποῖ, ὅποι, πῇ, ὅπῃ: ποῖ γῆς. Aristoph. ὅποι γῆς. Suidas. πῇ πύλης ἔσηκε. Sophocl. ὅπῃ πότε γῆς εἶης. Synes.

Οὐδαμοῦ & ὐδαμόθι *nullibi:* ut ὐδαμοῦ γῆς. Aristides. ὐδαμόθι τῆς γῆς. Lucian.

Πάντη *undequaque:* ut πάντη τῷ σώμα(τ)ος. Galen. πάντοθι, πάντοι, παντᾷ, παντᾷσε, ἁπαντάχοσε, ἁπαντάχόθι, ὅθεν: ut πάντοθι πόης. Arat. πάντοσε τὴν Ῥωμαίων ἀρχῆς. Lucian. παντᾷ τὴν οἰκουμένης. Chryso. ἑαυτῷ καθαρῷ παντᾷσε τῷ σώμα(τ)ος. Alex. Aphrod. ἁπαντάχόσε τῷ πεδίῳ. Plutar. ἁπαντάχόθι, ὅθεν τῆς γῆς. Steph.

Πάρεσ *præ, ante:* ut ἔρεβος δωμάτων πάρος. Sophocl. πάρεσθε, θεσπέσιοι, θεόπαρ *idem:* ut θῆκε πάρεσθε ποδῶν. Apollon. τῆς ἀρτίκ ἱδρῶτα θεοὶ θεόπαρεσθεν ἔθηκαν. Hesiod. θεόπαρ Ἐλευσείδων. Hesiod. Theog.

Πίλας *prope:* ut Τηλεμάχου πίλας ἵστ(α)ο. Od. ὁ.

Πέρην *ultra:* ut πέρην τῆς Ἰορδάνου, Matth. 4. 15. item ἀντιπέρην *adverso:* ut ἀντιπέρην τῆς Γαλιλαίας, Luc. 8. 26.

Πῆχ(θ)ε *quo?* ut πῆχ(θ)ε γῆς. Lucian.

Πόθεν *unde?* ut πόθεν ὧς ἀνδρῶν. Od. ὁ.

Πολλαχῇ, πολλαχῇ *multis in locis:* ut πολλαχῇ γῆς. Aristot. πολλαχῇ τῇ μας(τ)ῇ. idem.

Πρόσθε, ἐν *coram:* ut προσθε φίλων τοκήων. Il. φ'. Item ἔμπροσθεν, ἐμπροσθεν: ut ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, Matth. 5. 16. ἔμπροσθεν αὐτῶν. Plato.

Πόρρω *procul,* interdum *prope:* ut πόρρω τῆς παρ(θ)ένῳ. Demoſt. πόρρω σοφίας ἥκει. Plato.

Πρόσω *longe:* ut Αἰγύπτῳ ὑ πρόσω. Herodot. πρόσω ἦν τῆς νυκτός. Xenoph.

Προτέρω, ωτε *ultra, ulterius:* ut προτέρω χωρῶ. Steph. ἴσθαι προτέρωσε χαλδίδε. Apollon.

Σιγῇ clam : ut σιγῇ φίλων *inſciis amicis*. Eurlpid.

Τῆλε procul ab : ut τῆλε φίλων. Homer. τηλῦ, τηλόθι, ὄθεν, ἀπὸ τῆλε, &c. τηλῦ Ἀχαιΐδος. Od. γ'. τηλόθι πάτρης. Il. ά. τηλόθεν Αἰμαθίης, Apollon. ἀπὸ τῆλε θεῶν. Epigram.

Ὑπέρθε, ἐν ſupra, cum comp. ἐφύπερθε, καθύπερθεν : ut ὕπερθεν αὐτῆς. Ariſtot. κεφαλῆς ἐφύπερθε. Epigr. καθύπερθεν ἀὐτιμῆς. Nicand.

Ὑπόθι vel ὑφόθεν *ſupra* : ut ὑφόθι δώκων. Nonn. ὑφόθεν ἀκτῆς. Apollon. Ὧδε *hic* : ut ὧδε τὸ λόγιε, Sym. Paraphr.

Temporis, Αὐτίκα *ſtatim* : ut αὐτίκα νυκτός. Sceph. παραυτὰ *idem* : ut παραυτὰ τῷ συμβαίνοντων. Gregor.

Ἀωρὶ *intempeſtive* : ut ἀωρὶ τῇ νυκτῖ. Lucian.

Ἐξέτι *abuſque* : ut ἐξέτι νηπυτίης. Apollon.

Εὐθὺς *ſtatim* : ut εὐθὺς ἡμέρας *à prima luce*. Sceph. vel δείπνυ. Scot.

Ἕως *quamdiu ?* ut ἕως τῆ ἡμέρας, Mat. 26. 29. τέως *tamdiu* : τέως τῆ παρόντ. Phalar. Ἑωθεν *mane* : ut ἕωθεν ἅπαντος τῆ ἔτυς. Lucian.

Ὀψὲ *ſero, poſt* : ut ὀψὲ τῆ σαββάτων, Matth. 28. 1. ὀψὲ τῆ τρωϊκᾶν. Philoſtrat.

Πηίνα *quando* : ut πηίνα ὄτι τῆ ἡμέρας. Ariſtoph.

Πολλάκις *ſæpe* : ut πολλάκις τὸ μινώς. Xenoph.

Πότε, ὁπότε *quando* : ut πότε τὸ χρόνυ. Scot. vel ἔτυς. Rhen. ὁπότε τὸ ἔτυς. Lucian. de merc. cond.

Πρωΐ *mane* : ut πρωΐ τῆ μιᾶς σαββάτων, Marc. 16. 2.

Τηνικαῦτα *tunc* : ut τηνικαῦτα τοῦ ἔτυς. Lucian. in Ætione.

Νυπτὶ, Ἅπαξ ſemel : ut ἅπαξ ἐαυτοῦ, Heb. 9. 7. Δὶς *bis* : ut δὶς τοῦ σαββάτυ, Luc. 18. 12. Τρίχα *tripliciter* : ut τρίχα νυκτὸς ἕλω. Od. ξ'. Μυριακοῦ *millies* : ut μυριακῦ τῆς πειθοῦς. Euſtath. &c.

Separandi, Ἀμφὶς ſeorſim ab : ut ἀμφὶς ἔστεδον φυλόπιδος. Od. π'. Ἀνὰ ſeu ἄνις *ſine, ſeorſim ab* : ut ἀνὰ τῆ παιδὸς, Matth. 10. 29. ἄνις μαχαιρίδο πλώνης. Nicand. ἀνὰθε, ἐν, ἀπάνθε, &c. ut οἵ ἀνὰθ' ἄλλων. Il. χ'. ἀπάνθε θεῶν. Il. ά.

Ἄτερ *idem* : μὴ θύειν ἄτερ ἀλφίτων. Proverb. Item ἄτερθε, ἀπάτερθεν, &c. ut ἄτερθε τῆδε. Sophocl. ἀπάτερθεν ὁμίλυ. Il. ά.

Δίχα *idem* : ut δίχα κείνων. Sophocl. cum compoſ. ἀνδίχα *idem* : ut κάμων ἀνδίχα. Epigram.

Ἰδίᾳ *ſeorſim ab* : ut ἰδίᾳ τῆ ἄλλων. Rhen. & Conſtant.

Νόσφι, ἐν *idem* : ut νόσφι δόμυ. Nonn.

Πλὴν *præter* : ut πλὴν τῆ γυναικὸς, Joan. 8. 10. & πλὴν οἱ : ut πλὴν οἱ φελλῆ. Theopraſt.

Χωρὶς *ſine, ſeorſim ab* : ut χωρὶς γυναικῶν, Matth. 14. 21.

Cauſæ, Ἕκητι, ἕκατι vel ἑκὼν *gratia, cauſa* : ut λίκτρων ἕκητι. Lycophr.

cophr. χάμων ἕνεκα. Euripid. εἵνεκά Κνημύσης. Epigram. κατ' ἀνάγκην contra voluntatem: ut ἀνάγκη θεῶν. Od. γ'.

Ἕνεκα, ἕνεκεν, ἕνεκα, ἕνεκεν, ἕνεκα causa, gratia: ut ἕνεκά σου θανατόμεθα, Rom. 8. 36. ἕνεκεν τῆς βασιλείας τοῦ θεοῦ, Luc. 18. 29. ἕνεκα πυθοῦ. Od. ξ'. εἵνεκεν τῆ ἀδικήσαντι, 2 Cor. 7. 12. γάμων ἕνεκα. Aristoph. His adde

Γνύξ in genua: ut γνὺξ ἑσπέσα γαστηρίτιο. Il. ε'.

Adverbia comparativi & superlativi gradûs genitivum postulant more adjectivorum (pag. 134.) ut μᾶλλον τοῦ λέοντος. Xenoph. πάντων μάλιστα. Plato.

Dativus sequitur Adverbia

Congregandi, Ἅμα, σύμμα simul, una cum: ut ἅμα αὐτοῖς, Matth. 13. 29. συμπέμπει τῷ πατρί. Symeon. Paraph. ὁμοῦ idem: ut θεοῖς ὁμοῦ diis juvantibus. Soph. ὁμῶς, ὁμόσε ὁμόθεν, &c. idem: ut ὁμῶς Ἀίδαο πύλῃσι. Il. ι'. ἅμα, ὁμόσε τῇ ἀκμῇ τοῦ κινδύνου χωρήσωμεν. Heliodor. l. 5. οἷς ὁμόθεν οἷ. Soph.

Item sequentia, Ἐμπελάδην prope, ἐστὴ ἐμπελάδην. Hesiod. Εὖ bene: ut ἵνα εὖ σοι γένηται, Ephes. 6. 3. Μίγα inter: ut μίγα δακατέρεσσιν. Orpheus.

Accusativus sequitur Adverbia

Jurandi, Μὰ non per: ut μὰ Δία. Lucian. Νὴ per: ut νὴ τὸν Πλάτωνα. idem. Ναὶ idem: ut ναὶ τὸν Δία. Xenoph. item ναὶ μὰ Δία. idem. Οὐ interdum non per præcipuè apud Poetas: ut οὐ δῆν, οὐ νύμφας. Theoc. Idyl. 5.

Ἀμφὶς circum: ut Κρήτην ἀμφὶς ἐόντες. Od. δ. v. 225.

Ὡς apud Atticos quando significat ad: ut ὡς ἐμὲ κατέφυγον pro πρὸς ἐμέ. Heliodor. l. 5.

Nominativus sequitur Adverbia

Demonstrandi, Ἰδὲ vel Ἴδε ecce: ut ἰδοὺ ὁ υἱός σου, Joan. 19. 26. ἴδε ὁ ἄνθρωπος, Joan. 19. 5.

Varii casus post Adverbia.

Genit. vel Dat.

Loci, Ἀμμιγα, ἀμμίγδιν inter: ut μισσῶν ἄμμιγα καὶ χαλκέων. Epig. ἄμμιγα νεκρῶν κεῖμαι. ibidem. ὧν σὺ ποτ' ἀμμίγδιν. Nicand. γαίης καρδάμῳ ἀμμίγδιν. idem.

Ἐγγὺς prope: ut ἐγγὺς ἦ πόλεως, Joan. 19. 20. ἐγγὺς τῆ Ἰόππη, Act. 9. 38. ἐγγύθεν ἀυτῶ. Il. σ'. σφίσιν ἐγγύθεν. Od. δ. σωεγγὺς αὐτῆ ἔτι τῆς καθ' ἡμέραν. Aristot. παρεγγὺς παύτης. ibidem.

Ἐξῆς

Ἐξῆς *immeditate post*: ut ἐξῆς τῶ Πλείονων ☉ χρόνον λαμβάνειν. Aristoph. ὁ μὲν ἐξῆς τὸ Καικία κελεῦ Βορέα. Philo. fit compositum ἐφεξῆς *idem*: ut ἐφεξῆς αὐτῆ. Galen. ἐφεξῆς τοῖς ἀρχαίοις. Aristot.

Σχεδὸν & σχεδόθεν *prope*: ut σχεδὸν ἤλθομεν αὐτῆς. Il. δ'. οἱ σχεδὸν ἦλυθε. Hesiod. σῆ δ' αὐτῆ σχεδόθεν. Od. τ'. σχεδόθεν δὲ οἱ ἄλλοι ☉ αὐτῆς. Arat. sic αὐτοσχεδὸν *idem*; ἀλλήλων. Arat. *del.* Steph.

Genitivus, rariùs Dativus.

Ἄγχι *prope*; ut Ἐκπεσὼν ἄγχι γένομαι. Il. δ'. σφίσιν ἄγχι γένοιτο. ἀγχόθι *idem*; ut ἀγχόθι αὐτῆς. Il. γ'.

Ἐκποδὼν *procul*; ut τέκνων ἐκποδὼν ἧσθαι. Xenoph. ἐκποδὼν εἶναι νίοις *semotum esse à juvenibus*. Plutar.

Πλησίον *prope*; ut πλησίον ἦν χωρίου, Joan. 4. 5. καθῆσθαι τῆ τηκόντι πλησίον. Euripid.

Item ὀλίγον πρόσθεν *prius*: ut ἰδίων λυσιτελειῶν τὸ τῆς πατρίδ ☉ ὀλίγον πρόσθεν τιμητέον. Heliodor. χρόνον ὀλίγον πρόσθεν ὄντα τῆ γνώσει. Plutar. in Pericle. legitur & πρόσθε ἢ οἱ δόρυ ἔσχε. Il. ρ'. v. 7.

Dativus, rariùs Genitivus.

Ἀνάπαλιν *ex diverso*: ut ἀνάπαλίν σοι ἔχω. Hermog. ἔσθ' ἀνάπαλιν οἱ Θηβαῖοι ποιοῦσι. Stephan.

Ἔμπαλιν *idem*; ut ἔμπαλιν τοῖς ἄλλοις. Herodot. ἔμπαλιν ἄπιθι ἴσχειν *retrorsum currere*. Herodian.

Genitivus vel Accusativus.

Ἄπαγε *apagesis*; ut ἄπαγε βεβήλων. Philo. ἄπαγε δήλου τὸν νοῦν. Gregor.

Εἴσω *intus*; ut εἴσω τῆ χάρακ ☉. Plutar. πόλιν εἴσω. Od. ὁ.

Μέχρι *usque ad*; ut μέχρ' οὗ πειθμοῖο. Il. δ'. μέσφα τὸ ἧ πόλεως φυτάσσῃ. Callimach.

Παρὲξ vel παρὰ *extra*; ut παρὲξ ὁδοῦ. Il. κ'. παρὲξ ἄλα φῦκος ἔχδην. Il. ί.

Πέρι *circum*; ut πέρι ἄστυ & πέρι τὸ τεῖχ ☉. Herodot.

Dativus vel Accusativus.

Δεῦρο *adesdum*; ut δεῦρό μοι ἐς φιλότητα. Musæus. ἄλλυδις δεῦρο κέλευθον. idem.

Genitivus, Dat. vel Accusativus.

Ἄχρι ις,

Μέχρι, ις *usque ad*; ut μέχρις αἵματ ☉, Heb. 12. 4. ἄχρι τῆς ἡμέρας ταύτης, Act. 26. 22. rariùs dat. vel accus. ut μέχρι γήρα ☉ δῶ. Phocyl. μέχρι σε τὰ ἐνύπνια. Bud. μεταφερόμενον ἄχρις ἰῶσι. Quint. Smyrn. l. 1. β'. v. 527. sed μέχρις ἕ vel μέχρις ὅτε gen. solùm; ut μέχρις ἕ ὀκτὼ πύργων. Herodot. μέχρις ὅτε πλειόνων ἀνδρῶν. idem.

Pleraque

Pleraque *exclamandi* adverbia varios, præcipuè genitivum, non raro & plures simul casus regunt.

Αἴ *bene*; omnes casus, ut αἴ Λίγ☉.Steph. αἴ πάλαι.Lucian. αἴ ἀλλ☉ δων.idem. αἴ τὸν Ἄδωνιν. Bion. αἴ μοι τῆ ἀχέων. Favorinus.

Αἰ☉ῖ *bene*; Nom. ut. αἰ☉οῖ πάλαι. Aristoph.

Βαβαὶ vel παπαὶ *bene*; Gen. ut βαβαὶ τ̃ εὐδαιμονίας. Plato. παπαὶ τ̃ ἐπιγαῖν Ὁμηρε. Lucian.

Εὖγε *euge*; Nom. ut εὖγε ὁ κατάρα☉. Lucian. Gen. ut εὖγε τ̃ θεραπείσεως. idem. Voc. ut εὖ δῦλε, Mat. 25. 21.

Εὐοῖ *euæ*; Voc. ut ἐυοῖ Βάκχε. Nonn. Dionys.

Ἰὲ *hei*; Gen. ἰὲ βαλδυάτων. Aristoph.

Ἰὼ *hei*; nominat. ut Ἰὼ πάλαι. Euripid. genit. ἰὼ ϑαυμάτων. idem. vocat. ἰὼ παλαῖφεγγες γυῖαι. Sophocl. dat. & genit. ἰὼ μοι τ̃ γόων. idem. genit. & nominat. ἰὼ τ̃ γ' ἐμ̃ κακῶν ἐγώ Euripid. in Supplicibus.

Οἴ *bene*; nominat. ut οἴ ἐγώ. Soph. dat. οἴ μοι. Aristoph. accusat. οἴ με δειλαὶ☉. Epigram. dat. & nominat. οἴ μοι κακοδαίμων. Lucian. dat. & gen. οἴ μοι τ̃ ἀχέων. idem. dat. & voc. οἴ μοι πάτερ. Lucian. Abdic. ὀτ̃ οπῖ τ̃ σωθρᾶν ὑποδημάτων. Lucian. Tyran. Οὐαὶ vae: ut ὐαὶ ὑμῖν, Matth. 23. 13, 14, &c.

Φεῦ *bene*; nominat. ut φεῦ πάλαι. Soph. genit. φεῦ τ̃ ἀνδρός. Xenoph. accusat. addit Stephanus ex Euripide.

Ὦ vel ὦ, item ὦ pro οἰ, *exclamantis*, Voc. ut ὦ ἄνθρωπε, Rom. 8. 1. Nom. ut. ὦ δειλαῖ☉ ἐγώ. Lucian. Gen. ὦ τ̃ συμφορᾶς. Lucian. Dat. ut ὦ μοι τ̃ δειλ☉. Favorinus. Accusat. ut ὦ ἐμὲ δειλὰν. Callimach. Nom. & Gen. ut ὦ γῆ τῦ φθέγμα☉. Aristoph. Nom. & Dat. ut ὦ μοι ἐγὼ Μήδεια. Apollon. Gen. & Accus. ut ὦ δαίμ☉ πῶ παρθένον πίτυς τὸν θεόν. Nazianz. Dat. & Gen. ut ὦ μανίας τ̃ σῆς. Lucian. Dat. & Voc. ut ὦ μοι Πηλέ☉ ὑὲ Il. σ. vocantis Voc. ut ὦ ταυμηδὲς φίλησόν με. Lucian. item ὦ ὖτ☉ tu. Plato.

Ἀπολλον, Ἡρακλεες, Ζεῦ & hujusmodi nomina. Gen. ut Ἀπολλον δυ μανίας τ̃ χολῆς. Plato. Ἡρακλεες τῦ λόφυ. Lucian. Tyran. Ζεῦ τ̃ θείας, τῦ κλλυς, &c. Lucian. Deorum judicium.

Adverbia derivativa regunt casus primitivorum suorum. Gen. ut ἀξίως τῦ γένυς. Lucian. λέγεις τῦ σκωπτοῦ ἐσχασμῶς. Heliodor. ὕστερον πάντων ἀπέθανε, Matth. 22. 27. ἦλθον πάρεργ' ὀδ'. Lucian. πάρεργος *præter institutum* isineris. Euripid. ὀπλίτης τῦ δίρυα☉ Galen. ὄμβρε δίκλω. Herodian. Genit. vel Dat. ἀντίον,

κατεναντίον, ία, ἐξεναντίας, &c. *contra, ex adverso*; ut ἀντίον ἵζεν Ὀδυσῆϊ. Homer. ἀντία ἵζοντο τύποις. Herodot. Ἴεις ἐξεναντίας φαίνῃ ἥλιός τι ἐγγελώσης. Ariſtot. ἐξεναντίας τύποις. idem. Legitur ἐναντίον cum Accuſativo; ut πρὸς με εἰλήλουθας ἐναντίον. Quint. Smyrn. l. ί. v. 304. κυκλάδην τὸ θεῖνε, Apoc. 4. 3. ἀμφὸτ κυκλόσ. Arat.

Ex Adverbiis itidem derivata eoſdem ferè cum illis Caſus adſciſcunt; ut ἀσχάτου ἔσης. Nonn. πηδάζω νεῶν, vide p. 163. l. 29. μανίᾳ ὁμοσσοῖχ ὑ ὀργῇ. Plutar. vide etiam p. 145. l. 33.

Adverbia pro diverſitate ſignificationis diverſos regunt Caſus; ut ἅμα *ſimul*, Dat. (utì priùs:) *præ*, Genit. ut ἅμα πάντων Πίσον. Hom. hymn. in Mercur. v. 524. ἀμφὶς *de*, Accuſat. ut εἰρήσῃ ἀμφὶς ἕκαστα. Od. τ'. v. 46. *circa*, Dat. ut πονδάμοοι ἀμφὶς ἀνακτι. Quint. Smyrn. l. β'. v. 641.

Nonnunquam Adverbiis adduntur Præpoſitiones ante Caſus; ut ἄχει πρὸς ἡ σκοπόν. Lucian. ἄχεις ὑπὸ ἡ πηλόν. Iſocr. ἄχει παρ' αὐτὸν Κηπῆα. Arat. ἄχεις ἐπ' ἀκωκησιν. Apollon. Argon. l. 4. v. 1403. ἄχεις ἐπ' ὦμοις. Quint. Smyrn. l. ά. v. 259. ἄχεις ἐς ἠῶ. idem. l. ζ'. v. 177. [ſic μάχεις.] μέσσ' εἰς Σύνιον ἄκρον. Callimach. hymn. in Delum. v. 17. μέσσα παρ' ὑγρὸν. Arat. ἕως εἰς Βυθυνίαν, Luc. 24. 59. ἄσχε παρ' ὁρυσθύξιον. Od. χ'. v. 323. ἀπόθεν ὀκ ἀγλης. Xenoph. ἐκτὸς ἀπὸ χλοίης. Il. κ'. v. 151. νόσφιν ἀπὸ φλοίσβοιο. Il. ά. v. 322. ἐκὸς ἀπὸ τοίχου εἰμένη. Il. σ'. v. 156. ἔνερθ' ὑπὸ γῆς. Heſiod. μάλιστα ὀκ πάντων. Thucyd. ἀεὶ πάντων. Lucian. Adduntur etiam Adverbia; ut νόσφιν ἀτιμότατε πάντων. Heſiod. & plura ejuſmodi.

Adverbia ponuntur interdum pro Adjectivis; ut τὰ σφῶτα ἡ ἀδελφῶν. Heliodor. ἴσα θεῷ, Philip. 2. 6. (i. e.) θεῶτες, ἴσης.

Poſtponuntur interdum Adverbia quædam ſuis Caſibus; ut ἧσ μὲν κινδυνῶν πόρρω, ἧσ δ' ὠφελιῶν ἐγγύς. Iſocrat.

Duæ Negativæ vehementiùs negant; ut ὃ μὴ πίω, Luc. 28. 18. ὃ δύναδε ποιεῖν οὐδὲν, Joan. 15. 5. quandoque plures; ut οὐκέτι ὃ μὴ φάγω, Luc. 22. 16. ὃ δύνατον οὐδὲ πώποτε οὐδὲν τύπον φαίνεται. Plat. ἅπαντι οὐδὲν ὃ μὴ γνώμῃ ἡ δεόντων. Demoſth. Hæ tamen, interventu Verbi ſeparatæ, plerumque affirmant; ut ὃ δύναμαι μὴ μεμνῆδε ἄνθ. Xenoph. ἡ Ὀδυσεὺς μὴ ὃ μισεῖν οὐκ ἂν δύναιμίν. Lucian. Negativa particula interrogativè poſita crebriùs affirmat.

Regimen Adverbiorum cum Modis.

Adverbia *similitudinis, interrogationis*, item significantia *quemadmodum* ferè Indicativo junguntur; ut ὅστε λέων ἐν βύσσῳ δόρυ, &c. ὡς τοῦτο ἐστι μίγη, &c. Il. ε. ἵνα τί ἐρρύακεν ἴδητε, Psalm. 2. 1. ἴδε πῶς ἠφίλησ αὐτὸν, Joan. 11. 36. Interdum autem aliis Modis ratione sensûs: ut ὡς ὁ λόγος ἐν τῇς ἐξῆς δηλώσει. Symeon. Paraph. πῶς τις παρέφρων ἔπειτα πείθῃ. Il. ά.

Adverbia *dubitativa* vel *dubitativè* sumpta adsciscunt Optativum: ut πάχα πνὲ ὀλίγιστον. Lucian. Encom. Demosth. πυθόμην δὲ καὶ ἄλλοθί που. Plutar. ἀπορῶν ὅπῃ χρὴ δυμοῖτο. Heliodor. l. 6. non raro etiam Indicativum, ut πάχα εἰσόμεθα. Plato. ἆρ', εἰ μέλλοιμι λέγειν δίκαια, ἴσομαι. Isocrat.

Adverbia *hortandi* junguntur Imperativis, rariùs Subjunctivo, nunquam Indicativo; ut ἄγε φίλιππον μὲ. Lucian. Ganym. & Jovis. ἀλλὰ φέρε ἴδω. idem. ἴθι δὴ σκοπῶμεν. idem. νῦν ἄγ' ἐρώτωμεν. Il. ά.

Quædam Adverbia *temporis, loci, optandi, prohibendi*, pauca etiam aliarum Classium variis Modis inserviunt: quæ alphabeticè subjiciuntur.

Ἅμα *simulatque*, Indicat. Infinit. ut ἅμα ἀκηκόαμεν τι. Demosth. ἅμα τῷ λόγῳ ἀκούσαι. Chrysostom.

Αὐθις *idem*, Ind. ut αὐτίκα τι εἶδον, &c. Herodot.

Ἄχρι, *ut donec*, Ind. Sub. Inf. ut ἐφύλαττον αὐτὸν ἄχρι δὴ ἀφίκοιτο. Lucian. ver. hist. l. 2. ἄχρι τοῦδε τὰ ῥήματα, Act. 17. 17. ἄχρι τοῦ θελεθεῖν. Sophocl.

Εἴθε *utinam*, Inf. ut εἴθε τοῦτον φαυλίσαι τὸν λόγον. Lucian. in Iapet. Huc referri possunt aliæ Optandi formulæ cum Infinitivo; ut Ζεῦ τὸν πατέρα ἀπολωλεκέναι. Lucian. Icarom. Ζεῦ πάτερ ἢ Αἴαντα λαχεῖν ἢ Τυδέος υἱόν. Il. ή. v. 79.

Εἴθε vel αἴθε *utinam*, & pro illis εἰ vel αἰ, ferè cum particulâ ἄν Opt. interdum Ind. rariùs Inf. ut εἴθε γαμήσειας αὐτὸν. Lucian. Junon. & Jov. εἴθε σοι πρόσφορος ἐνέπυχον. Idem. in Tyrannic. εἴθε σε μὴ δηιτοῖσι γοῦνα πάλιν. Phocylid. εἰ γὰρ ἐθέλοιτο πάντα. Lucian. Prometh. εἰ γὰρ Περσεὺς ἔσεσθαι δράσει. Pisides.

Εἰσόκε vel εἰσότε *donec*, Sub. rariùs Ind. ut εἰσόκε τέκνωσε Λητὼ εὐρώεντα. Il. ί. εἰσόκε τις θεὸς ἔμβαλῃ θάρσος. Apollon.

Ἐπεὶ *postquam*, cum Ind. Opt. rariùs Inf. ut ἐπεὶ ἐπλήρωσε πάντα τὰ ῥήματα, Luc. 7. 1. ἐπεὶ ἀναστήσητε ὀργισθήσομαι. Xenoph. ἐπεὶ σφέας παρῆμεν ἀνὴρ Ἕλλωας. Herodot. *quamprimum*, Ind. ut ἐπεὶ ἀπικνέομαι αὐτούς. Lucian. ver. hist. l. 2.

Ἐπειδὴ

Ἐπειδὴν *postquam*, Sub. Opt. rariùs Ind. ut ἐπειδὴν ζήσεις ἔσῃ. Lucian. ver. hist. l. 2. ἐπειδὴν κοιμᾶσθε δέοι. idem. ἐπειδάν τις εἰσδέχηται με. Lucian. Timon.

Ἐπειδὴ *idem*, Ind. Opt. Inf. ut ἐπειδὴ προσῆκεν οἴοις κινδυνεύειν. Dinarch. ἐπειδὴ προσεδόκων ἀλλήλοις. Thucyd. ἐπειδὴ ἐκλείπει πᾶν ὑγρόν. Plato. *quamprimum*, Ind. ut ἐπειδὴ ἤδονῆς αὐτοὺς ὀλίγους. ver. hist. l. 2.

Ἐπείκα *postquam*, Sub. ut ἐπείκα λίπε λευκὸν ὄσεα θυμός. Od. λ'. v. 224.

Ἐπείπερ *idem*, Ind. ut ἐπείπερ παρεσκευάμεθα. Xenoph.

Ἐπὰν, ἐπὰν *idem*, Sub. interdum Optat. ut ἐπὰν ἢ εὕρητε, Matth. 2. 8. ἐπὰν ἐνίκων. Herodot. ἐπὰν ἀπολοίμεθα. Lucian. Meretr. Dial. 3.

Ἕως *donec*, Ind. rariùs Sub. rarissimè Infin. ut ἕως ἀπέψυχεν βίον. Soph. ἀφῆκε' ἕως ἔγω μόλω. idem. ἕως ἂν ἐκόντες Εἰς δόμους. Orph. Achat. v. 101. *quamdiu*, Ind. ut ἐδίωξεν ἕως φάος λῇ. Arrian.

Εὖτε *dum, quando*, Ind. Sub. Opt. ut εὖτ' ἔπλεον. Herodot. εὖθ' ἁρδιμῆν. Od. ή. v. 202. εὖτε θέλοι. Hom. hymn. in Venerem, v. 37.

Ἕως *quamdiu*, Ind. rariùs Sub. ut ἕως δεῖ καιρός. Demosth. Olynth. 1. κατεγνῶν) οἱ οὐσιεῖς ἕως ἡ χρησότης τῶ Θεοῦ κρύπτη). Nazianz. *donec*, Ind. interdum Sub. Opt. rariùs Infin. ut ἕως ἦλθεν ὁ κατακλυσμὸς, Matth. 24. 39. ἕως προσδέξωμαι, Marc. 14. 32. ἕως ἀφίκοιτο. Demosth. ἐκ ἀνῆκεν ἕως κ' ἀποπνίξαι. Joseph.

Ἡμῶς *quando*, Ind. rariùs Sub. ut ἥμῶς δ' ἠέλιος κατέλυε. Od. ί. ἥμῶς ἅπασι γένη). Arrian.

Ἡνίκα, ἡνίκα, ὁπηνίκα *idem*, Ind. rariùs Sub. Opt. ut ἡνίκα ἀναγινώσκη) Μωσῆς, 2 Cor. 3. 15. πλοῦν' ἀπ' ἀπόλετο. Aristoph. ὁπηνίκα δαῦσια καθείδομεν. Epigram. ἡνίκα δ' ἐξέλυσεν. Homer. Batrachom. &c. πλοῦκα λύεσθ δέοι. Lucian. Gallus.

Μέχρα *donec*, Ind. ut μέχρ' εἰσυνόησε. Apollon.

Μέχρι, ις *donec*, Sub. Infin. ut μέχρι καταβήσωμαι, Ephes. 4. 13. μέχρις ἐῶ δίαν ἰκάδος. Quint. Smyrn. l. δ. v. 827. *quamdiu*, Ind. ut μέχρις ὀλίγα ἠδικήμην. Lucian. Jud. vocal.

Μὴ cum Compositis *ne, prohibentis*, Imp. Sub. interdum Opt. rariùs Inf. ut μὴ μεθύσκεσθε οἴνῳ. Ephes. 5. 18. μὴ θνμαχῶμεν, Act. 23. 9. μὴ λυσανθείης. Phocyl. φάσκα μὴ βάζειν. Idem. & μήτε ἀνὲ δύο χιτῶνας ἔχειν, Luc. 9. 3. *ne forte*, Sub. Opt. interdum Ind. rariùs Imperat. ut σώσα μὴ κακὸν ἀπολαύσης. Lucian. φοβηθεὶς μὴ ξωντειλείων. idem. φοβέμεθα μὴ ἡμῦν πήσωμεν. Thucyd. (sic σκόπει ἂν μὴ τὸ φῶς σκότος δεῖ, Luc. 11. 35.) ἴδε μή σε ἀνιάτω. Lucian. Meretr. Dial. Similiter μήποτε, μήπως, μήπω *idem*; ut μήπ' ὀπτηρέωσι, Marc. 4. 12. δείσας μήπως οἱ ἐμφανίστο νεκρὸν

Ἀχαικοῖ. Il. ε. μήποτε δόρυς ἔχῃ, Marc. 14. 2. ne, deprecantis Opt. interdum Sub. rarissimè Inf. ut μὴ γένοιτο. Rom. 6. 15. μή μοι ὀφείλῃτε. Dinarch. μὴ γὰρ ἂν ὅτῳ τοῦ ἀνθρώπου ἀποδοίη. Plutarch.

Οἵ quo, Opt. Ind. ut ἔφερεν ἄνεμος οἷ ἐβούλοι κυβερνήτης. Lucian. ver. hist. l. 2. οἷ κατοικήσοι. Thucyd.

Ὅπη prout, Ind. Sub. ut ὅπη τύχοι ἔστιν ἑκάστῳ. Il. υ. ὅπη τύχῃ. Plato. ubi vel cum, Ind. Opt. ut ὅπη στρατὸς ἀπορήξαιεν. Plutar. ὅπη τοῦτο εἰκοι. Bud. quo, Opt. interdum Sub. ut πάππηνεν ὅπη φύγοι. Il. ξ. ὅπη φαίνοιτο ἀφικέσθαι. Lucian. de domo.

Ὅποι quo, ubi, Ind. Opt. Sub. ut βαδίζειν ὅποι βούλοιτο. Demosth. ὅποι πιμφθείλω. idem. ὅποι τύχῃ. Steph.

Ὅπου ubi Ind. ut ὅπου ὁ σκώληξ οὐ τελευτᾷ, Marc. 9. 44. ὅπου ἄν, ἐάν, ὅπου ποτὲ ubicunque Sub. interdum Opt. rariùs Ind. ut ὅπου ἂν αὐτὸν καταλάβῃ, Marc. 9. 18. ὅπου ἐὰν εἰσέλθῃ, 14. 14. ὅπου πορεύῃ ἐγώ. Synes. ὅπου ἂν εἰσπορεύοιτο, Marc. 6. 56.

Ὅπῶμος quando Sub. ut ὁπῶμος φορέσειν ἐκάστῳ. Arat.

Ὅπως quomodo Ind. Opt. rariùs Sub. ut εὑρεῖν ὅπως ἐκεχήνεις. Lucian. merc. cond. ἀποκόπτειν τὰ ἀπίκεινα ὅπως ἔχοι. Idem ver. hist. l. 2. λέξον ὅπως διανοῖ. Xenoph. postquam Ind. Opt. ut ὅπως ἐγένετο. Lucian. ὅπως ἐγένοιτο νύξ. Herodot.

Ὅσον, ὅσα vel ὅσῳ quantum, in quantum Ind. Inf. rariùs Opt. ut ὅσον διαφέρειν. Isocr. ὅσον τὸ μεσημβρινὸν. Lucian in lapsi. θαυμαστὸν ὅσον ὅτι δεδώκασι εἰς ἡμᾶς φιλοσοφίαν. Plato. similiter ὅσον, ἐς ὅσον, ἐπὶ ὅσον, &c. quatenus; ut ὅσον ἐμοὶ ἐξαίσιόν ἐστι τὸ νίκημα. Plutarch. ἐς ὅσον βούλομαι. Thucyd. ἐφ' ὅσον μὴ δύνωμαι ἀντέχειν. idem. ἐφ' ὅσον quamdiu Ind. ut ἐφ' ὅσον μεθ' αὑτοῦ ὄζει ὁ νυμφίος, Matth. 9. 1. sic ἐν ὅσῳ dum, donec; ut ἐν ὅσῳ ἡ ταῦτα λογιζόμενα. Lucian. ver. hist. l. 2.

Ὅταν, ὁπόταν quando Sub. interdum Opt. rariùs Ind. ut ὅταν ὑποδέσωσι, Matth. 5. 11. ὅταν ἡ βάλοιτο. Xen. ὅταν δώσουσι, Apoc. 9. ὁπόταν ὀφλεῖν τὸ φαίνεσθαι. Lucian. in Saltat. ὁπόταν οἱ θεοὶ βαδίζοιντο. idem. ὁπόταν δὲ φθέγγωμαι. Il. φ'.

Ὅτι quando Ind. rariùs Sub. Opt. ut ὅτε ἐπληθύνθησαν αἱ ἡμέραι, Luc. 22. ὅτε εἴπῃς, Luc. 13. 35. ὅτε ὕπνος ἐκάνοι. Il. δ. ὁπότε ἴδοιμι. Opt. Ind. rariùs Sub. ut ὁπότε ἀπολοῦον γεγράφειεν. Lucian. in lapsi. ὁπότε ἐπείσασιν αὐτὸς, Luc. 6. 3. ὁπόταν τελεσθῇ Λόγος ἀναζήσωμεν. Nonn. in Joan. cap. 5.

Οὐ μὴ & οὐδ' ἃ μὴ (pro ἃν) nullo modo Sub. rarissimè Ind. vel Opt. ut εἰ λόγοι μὲ ἃ μὴ παρέλθωσι, Luc. 21. 23. οὐδ' ἃ μὴ γένωμαι. Matth. 24. 21. ἃ μή σε ἀπαφήσομαι, Marc. 14. 13. οὐδ' ἃ μὴ σβεσθείη ποτὲ τοῦ θείου φωτός. Synes.

Ὄφελον vel ὄφελον *utinam* Inf. Opt. rariùs Ind. ut ὠφελόν με ὀλέσαι. Apollon. ὄφελον ψυχὴς εἶης, Apoc 3. 15. ὄφελον ἠνείχεσθέ μου, 2 Cor. 11. 1.

Ὄφρα *donec* Ind. Opt. Sub. ut ὄφρα βάλον. Il. ε. ver. 588. ἐ πιθόμην, ὄφρ' αὐτὸν ἴδωμι. Od. ί. ἔχει κρύπτον ὄφρα τέχηαι. Il. ά. *quamdiu* Ind. Sub. ut ὄφρα μὴ ἦσι ἴδωμι. Il. Ϟ'. πινέμεναι ὄφρ' ἐθέλητον. Il. Ϟ'.

Πάρος *priusquam* Inf. rariùs Ind. ut πάρος ἦν γαῖαν ἰκέσθαι. Apollon. Οὗτοι χωρήσουσι, πάρος τινὰ γαῖα καθέξῃ. Il. π'.

Πότε *quando* Ind. ut ἔμπεσεῖσι πότε δεῖ ποιεῖν. Liban.

Πρὶν *priusquam* Inf. interdum Sub. Opt. rariùs Ind. ut πρὶν ἀλέκτορα φωνῆσαι, Marc. 14. 72. πρὶν ἅπαντα εἶπω. Demoſt. Philip. 4. πρὶν ἑαυτῶν ἁπτεσθαι Plato. πρὶν ἢ βοιωτίαν ἀπέδωκα. Dem. de Cherſon. πρὶν ἢ Inf. ut πρὶν ἢ γῶναι τὸν Θεόν, 1 Reg. 3.

Πρότερον ἢ *priuſquam* Ind. Sub. Inf. ut πρότερον ἢ Χωραφέξῃ. Ariſtot. πρότερον ἢ καθαίρῃ. Plato. πρότερον ἢ τοὺς πολίτας ὁπλίσασθαι τὸν νόμον. Plutarch. πρότερον *idem*, Inf. ut πρότερον ἀπιδεῖν. Thucyd.

Ὡς vel ὥστε *utinam* Opt. rariùs Ind. ut ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος. Od. ά. ὥς' ὠφέλες. Il. γ'. *quamprimum* Ind. rariùs Inf. ut ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην. Theocrit. ὡς ἀκούσω τοὺς παρόντας. Demoſth. ὥσπερ, ὥσπερανεὶ, ὡς ἄρα ac *ſi* Opt. interdum Ind. ut ὥσπερεὶ λέγοιμι. Ariſtot. ὥσπερεὶ ἔλεγε. Chryſoſtom. ἐμιμήσω ἢ δεξιὰ ὡς ἄρα τι ὄπτα πάτροι. Liban. ὥσπερ ἂν *idem* Sub. ut ὥσπερ ἂν ἔχῃς. Demoſth. ὡς ὅτε *donec* Ind. ut ὡς ὅτ' ἀοιδὸς ἄειδε. Od. ρ'. Ὡς *quomodo* Ind. rariùs Opt. ut σωπᾶν ὡς δεῖ λαμβάνειν. Demoſth. de Republ. δεξιᾷ ὡς ἀναπαθείᾳ. Lucian. v. hiſt. l. 1.

Regimen Conjunctionum.

COnjunctiones *copulativæ*, *connexivæ*, *disjunctivæ*, ſimiles Caſus, Modos, & (niſi ſenſus aliud poſtulat) Tempora ante & poſt ſe habent; ut τίμα ἢ πατέρα σε καὶ ἢ μητέρα, Marc. 10. 19. μειζονα πόνον ἔλαβον, ἐπ ἢ ἔσωσθ', Heb. 11. 36. ἐ κοπᾷ ἐδὲ νήθῃ, Matth. 6. 28. nonnunquam itidem *diſcretivæ*; ut οὐδεὶς ἀγαθὸς εἰ μὴ ὁ Θεὸς, Marc. 10. 18. Interdum diverſos Caſus; ut μὴ ἐξέσω τοῖς ὑμῶν ἡλικίαν ὧν εἰσέναι, ἐὰν μὴ ὑός. Æſchin. in Timarch. Ζεὺ πάτερ ἠλίου Ϟ'. Il. γ'. 277. Similes quandoque Modos, ſed diverſa Tempora (ſenſu non exigente;) ut ἔχω καὶ ἐδέ, Joh. 11. 34. præſertim Indefinita ut πώλησον καὶ δός, Marc. 10. 21. Item ſimilia Tempora & diverſos Modos, ut ὅπ ἢ λοιδορεῖ, ἢ ὑποκρούσ. ἢ παροξύνῃ, ἢ ἔλλη. Æſchin. in Timarch. ὡς μὴ ἂν εἰποιτε καὶ Χωίνητε. Demoſth. Phil. 3. Nec

similia Tempora nec similes Modos; ut πάσας ὑκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι ἠδ' ὀνομήνω. Od. λ'. φεύγ]ε καὶ μὴ παύσευ. Lucian. Pseudolog.

Conjunctiones *conditionales*, *causales*, *discretivæ*, *adversativæ*, *participiales* varios post se Modos trahunt: quos sequens exhibet Tabella.

*Αν *si* gaudet Subjunctivo, interdum Optativo & Indicativo; ut ἂν Θεὸς θέλῃ. Dem. Phil. 4. ἂν εἰποιμι. Idem. Phil. 3. ἂν ἐκλοιμὸν. idem de Chersonesso.

*Αντ' *si*, ἀντὶ *sive*, Sub. rarius Ind. ut ἄντ' ἐξεπάλεσε. idem. Phil. 3. ἄντε μεῖζον ἄντ' ἔλαττον ᾖ. idem ibidem. ἄντε πυγεσῖς ἀντε ἀλαδοῖς γεφύρου]. Lucian. Demonax.

*Αν *Potentiale* (uti & κεν) addit Verbo significationem τοῦ δυνάσθαι.

*Αν *Indefinitum* dictionis, cui adhæret, significationem vagam & indeterminatam relinquit: Utrumque ferè omnibus Modis inservit.

Potentiale Opt. Ind. interdum Sub. & Inf. ut ἐλοίμην ἂν ἑκὼν ἀδικεῖσθαι ἢ ἀδικεῖν. Plato. πάλαι μετανόησ' ἄν, Matth. 11. 21. ἐν οἷός τ' ἦ τοῖς θάσσειν ὁμοδρομεῖν. Alcidam. jungitur & Infinitivo; ut ἀντὶ πολλῶν ἂν χρημάτων ὑμᾶς ἐλέσθαι νομίζω. Demosth. Olynth. 1. item Participio; ut ὅτι ὄντα ἔτ' ἂν ἡγούμενα λογισθῆσι. Thucyd.

Indefinitum Sub. Ind. Interdum Opt. ut ὃς ἂν ἀπολύσῃ, Matth. 19. 9. τοὺ ἂν ἐγὼ ὀπτήσομαι. Il. ί. 167. ἐπιμωρῦντο ὃς ἂν αὖθι μαχεσσάμενος. Demosth. Reperitur cum Imperativo; ut οἰμώζ' ἰὼ τ' ἄν. Aristoph.

*Αττι *quippe*, *eo quod* Ind. Sub. ut ἄτ' ὄλωλε κεῖτ]. Lascar. ἄτε δὴ τὸ φαυλότερον. Plutarch.

Διὸ, διόπερ, ἐφ' ᾧ, ἀνθ' ὅτου, ἐν ᾧ, ἐφ' ᾧ, ἐφ' ᾧγε, ἐφ' ᾧτε, ἐφ' ὅτῳ, ἀνθ' ὧν, δι' ὧν, ἐξ ὧν, ὑφ' ὧν, οἷς, ἐφ' οἷς, item τὸ pro διὸ *eo quod* Ind. & Inf. postulant; ut διὸ μήτηρ ἀνδρὸς ἐκέκλητο. Liban. διὸ καὶ καπάγειν τ' Ἀλέξανδρον. Dem. de fœdere Alex. ἐφ ὧ τὰς ἀνθρώπου κομιδῆ]. Thuc. καταδύσειν εἴκοσι μιᾶς ἐφ' ᾧ μὴ ἐργάζεσθαι. idem. Ex his quædam leguntur cum Subjunctivo, ut διόπα με πεδήσεται θανοῦ. Lucian. in dial. deorum. ἐποιήσατο ἐφ' ᾧτε ἐπαγάγῃ φρουρὰς Pausan. Τῷ *idem* solùm Inf. ut τῇ ὀργῇ θεπέπωκα, τῷ θεῶν εἰσιέναι. Dem. epist. 2. Ὅ *idem* Ind. ut χωσαμένῳ, ὅ οἱ ὑπὸ θάνατον χύνῃ ἀχαιὸς Οἰνεΐδης ῥέξε. Il. κ'. v. 530.

Εἰ vel αἰ *si* Ind. interdum Opt. rarius Sub. ut εἰ ὑὸς ἦ τοῦ Θεοῦ, Matth. 4. 3. αἰ Λακεδαιμόνιοι ἔχουσι. Thucyd. εἰ δύναιντο, Act. 27. 39. αἰ τοι πεδέσαιμι, &c. Theocrit. Idyll. 5. v. 20. εἰ κατηλάθω, Philip. 3. 12. αἰ ἦ λῇς. Plutar. Similiter Composita εἴθε, εἴγε *si*, εἴπως *si quo modo*, εἴποτε *siquando*, εἰ μὴ, εἰ μή γε, εἰ μὴ ἄρα

γε, εἰγε μὴ, εἰ μὴ ὅτι, ἐκτὸς εἰ μὴ πίσι, εἶπα, εἶπον, εἰδέτε *sicubi*; ut εἴ τῳ συμπέρασμα, Rom. 8. 17. εἴ τῳ ἐκδημίᾳ πυθέσθαι. Hesiod. εἴ τῳ σε καταπέμψῃ. Il. χ'. v. 86. Poetica εἶκε, εἰδέκε, αἶκα Sub. interdum Opt. Ind. ut εἴκεν νῆας ἕλῃ. Il. λ'. v. 115. εἴκεν Ἄρης οἴχοιτο. Od. ϑ'. v. 353. εἴκεν πάντων ἀντήσομαι. Od. π'. v. 254.

Εἰ ἄ (interdum ᾱ εἰ) *quamvis* Ind. quandoque Sub. rarius Opt. ut εἰ ᾱ μετεμέλομαι, 2 Cor. 7. 8. εἰ ᾱ μηδέν τις εἰρηκώς εἴη. Dem. Exord. conc. εἰ ᾱ πυθέσθαι ἀγνοοῦντες δίδαξω. idem ibidem.

Εἴ τῳ *quamvis* Sub. rarius Ind. ut εἴ τῳ χθόνα καταπέμψῃ. Il. δ. εἴ τῳ βλάπτῃ μόνον. Aristot.

Εἴτε *sive* Ind. Opt. interdum Sub. ut εἴτε ἔν ἐσθίετε εἴτε πίνετε, 1 Cor. 10. 31. εἴτε χειροτόνῳ εἴτε καθιδρύσῃ, 1 Thess. 5. 10. εἴτε γαμῶν εἴτε σκέλλοι τὸν γλάσσαν. Lucian. de lapsu.

Ἕνεκα *eo quod* Ind. ut μ' αἰνὸν Ἔρεβος ἔσχ' ἕνεκα βροτᾶς ἀνέρ' ἔμπαν εὑρῆ. Hom. hymn. in Ven. v. 199.

Ἐὰν *si* Sub. interdum Opt. rarius Ind. ut ἐὰν εἴπῃ ὁ ἄλλος, Luc. 2. 45. ἐὰν ὁ χαλεπὸς ἁλῶσι. Demost. de classibus. ἐὰν πλέον ἢ ἄξιός ὦσι τῆς ζημίας. Æschin. in Timarc. sic ἐὰν οἶδα μὲν, 1 Joan. 5. 5. Ἐὰν μὴ *quin*, ἐάντε *sive* Sub. ut ἐὰν μὴ λάβῃ, Marc. 10. 30. ἐάντε ἐν χίῃσι, ἐάντε πολλαί. Aristoph.

Ἐὰν interdum ponitur *indefinitè* pro ἂν cum Sub. rarius Opt. ut ὅσα ἐὰν δύνησθε, Matth. 18. 18. εἰ ἐπῆλθε τὸ πρᾶγμα, τοῦτο ἐὰν πρὸς ὑμᾶς γίγνοιτο. Dem. Exord. concion.

Ἐπὶ *quoniam*, *quandoquidem* Ind. interdum Inf. Opt. &c. ut ἐπὶ ἄνδρα ἀ μιγάσκω, Luc. 1. 34. ἐθαύμαζεν ἐπὶ τοῦ μίσει φρονοῦντας ἀλλήλους τὰ δοξάζειν ἀλλήλοις. Xenoph. ἐπὶ σφας ἰδίᾳ πρεσβεύσαντας. idem.

Ἐπειδὴν *idem* Sub. ut ἐπειδὴν ταῦτα ἐξήλθετον. Liban. ἐπειδὴν δεδόσθαι ἢ. Demosth. de falsâ legat.

Ἐπειδὴ, εἰδὴ *idem* Ind. ut ἐπειδὴ φίλῳ μὴ παρεγένετο, Luc. 11. 6. εἰδὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ. Il. ά.

Ἐπειδὴ *idem* Ind. ut ἐπειδὴ πολὺ φέρτερόν ὄστι. Il. ά.

Ἐπείπερ, ἐπειδήπερ *idem* Ind. rarius Opt. ut ἐπείπερ ὕπω κῦδος. Lucian. Mercur. & Char. ἐπειδήπερ πολλοὶ ἐπιχείρησ. Luc. 1. 1. ἐπείπερ ἡγήσαιτο μηδὲν δεῖν διδάσκειν. Xenoph.

Ἤν *si* Sub. interdum Opt. rarius Ind. ut ἢν ἐμὲ ἀποκλείνητε. Lucian. in Reviviſc. ἢν γνοίης. idem de Astrolog. ἐκ ἀπόχρη τὸ κάλλος ἢν μὴ κεκόσμηται. idem pro Imag. ἤπερ, ἤπερ γε, ἤπτοις *siquidem*, ἤπτοις *sicubi* Sub. ut ἤπερ γὰρ πόλεμόν γε φύγῃ. Il. χ'. &c.

Ἵνα *ut* Sub. interdum Opt. rarius Ind. rariſſimè Inf. ut ἵνα πίσωσι, Rom. 11. 11. ἵνα μοι δοθείη, Eph. 6. 19. ἵνα χαιρόμενος ἐραινήμεν. Dem. Exod. concion. 29. ἵνα μὴ φυσιῶσθε, 1 Cor. 4. 6. ἔστ

μὴ ἓν ἵν' ἤδη μὴ λίαν φρονῇν. Constant. ex Can. 24. Concil. Antioch.

Καίτοι *quamvis*, Ind. Opt. ut καίτοι ἐπλαγιάλω. Lucian. Revivisc. καίτοι περὶ πολλῶν ποιησάμεν. Isocrat.

Καίπερ *idem*, Ind. ut καίπερ μέλαναν ἔχεις τὴν τρίχα. Theophrast.

Κἂν *idem*, Sub. interdum Opt. rariùs Ind. ut κἂν ὑμεῖς μὴ πεισθῆτε. Demosth. Exord. Concion. 24. κἂν μηδὲν ὦσι ἄλλο ἀγαθὸν πεπόνθοι. Plato. κἂν ἐν τῇ γῇ μόνοις. Lucian. Dialog. Jovis & Junon.

Κἂν εἰ *idem*, Opt. Ind. ut κἂν εἰ ἀλῷσα τύχοι. idem in Dial. Meretr. κἂν εἰ καὶ πάντα πάντα ὑπῆρχε. Demosth.

Κἂν εἴ κἂν *sive*, Sub. ut οἱ ἀσέβειες κἂν οἱ μείζους κἂν ἐλάττους φαίνωνται. Aristot.

Κἂν ὅπ *quamvis*, Sub. ut κἂν ὅπ ἀκεφαλοῦτο ἑαυτὸν ἐπεχείρη. Lucian. Imag.

Κε *potentiale*, Opt. Sub. rariùs Ind. ut καί κα τὸ βιαλείμιον. Il. β'. ἐς κε θεοῖς δόιητείθη). Il. ά. κ' ἐν νύ κεν ἀσπίδης ἐκόμιλιν. Od. ί.

Μόνον *modò si modo*. μόνον μὴ, μόνον εἰ μὴ *modo non*, Opt. rariùs Ind. vel Sub. ut μόνον ὁ Θεὸς ἀγαθῶν εἶη νομίς. Synes. μόνον οἱ ζητῆτε. Gregor. μόνον εἰ μὴ ἔφαξαν. Isocrat. μόνον μὴ κατηγωνῶσι. Gregor. &c.

Ὅπτε ὅπηνε *quandoquidem*, Ind. ut ὅπτε ἄγγελοι ἐφέρεσι, 2. Pet. 2. 11. ὅπηνε ἐχρῶντο αὐτῇ οἱ ἰατροί. Lucian. in Iapet.

Ὅπως *ut*, Sub. interdum Ind. Opt. rariùs Inf. ut ὅπως πληρωθῇ, Matth. 2. 23. σκέπτεσθε ὅπως παύσετε) ἢ ὄψεσθε. Demosth. Philip. 3. ἔστι κἀγὼ μάχεσθαι ὅπως μὴ δεῖ & μέλλοι γνώσεσθαι. Xenoph. ἐγνώσεσθ' ἂν ταῦθ' ὅπως ἔχ ὧδ' ἔχειν. Soph. *quod*, Ind. ut ἐγώ δ', ὅπως σὺ μὴ λέγεις ὀρθῶς τάδε ἐ λέγω. idem.

Ὅσον *adeo ut*, Inf. Sub. ut ὅσον αὐτοῖς ἀπαντῆσαι Κλεόμβροτον. Plutarch. ὅσον μὴ τὰμὸν ἐκλείπεσθαι φαίνη) ἢ Ὀλυμπίων. Lucian. in Actione. ὅσα μὴ *nisi quod*, Inf. ut ὅσα μὴ μισοπόνηρον & ἦ). Plutarch. παρ' ὅσον *eo quod*, Ind. ut ἀρρὼν) παρ' ὅσον δεῖσασι δίκλιν δοῦναι. Phalar.

Ὅτι *quod*, *quoniam*, Ind. sæpe etiam Opt. rariùs Sub. rarissimè Infin. ut ὅτι ὑδέποτε ἔγνων, Matth. 7. 23. ὑδεὶς κωμῳδήσαιτο ὅτι ἔχοι. Æschin. Epist. 4. λόγιον ἰὼ ὅτι τὼι Νῖνον ὑδεὶς ἕλῃ, &c. Diodor. l. 2. Θεωρῶ ὅτι μέλλειν ἔσεσθε, Act. 27. 10. Μὴ ὅτι *etiamsi*, Ind. ut τὼι γλαῦκαν δεῖ ὑπολαβεῖν ἄσπερ ἐν μείσιον ἢ ἑξωτερικῶν δεῖ μὴ ὅτι ἐν τῷ σώματι σκεπάζειν). Aristot. ὅτι μὴ *ne*, Sub. ut φοβεῖ) ὅτι πάντα πάθῃ. Xenoph. Ὅτι interdum redundat, ut λέγεις ὅτι πλέιός εἰμι, Apoc. 3. 17. *dicis*, *sum dives*; non verò *Tu dicis quod ego sum dives*.

Ὅρεϛ ut, Sub. rariùs Opt. vel Ind. ut ὄρεϛ τι εἶναι. Od. μ'. ὄρεϛ ἂν θεὸϛ εἴποιμι. ibidem. ὄρεϛ κ' ὀλέσῃ Ἕκτορ Εἰσῃ. Il. ϛ'.

Πλὴν nisi, nisi quod, Ind. rariùs Inf. ut πλὴν χαίτῃ ἔχε. Aristot. τὰ ἂν περίττοις, τὰ πάντα πλὴν δραπέτῃ μεταδώκειν. Lucian. Auct. Vit. πλὴν εἰ idem, Ind. interdum Opt. Sub. ut πλὴν εἴ τις ἀπίκοι. Plato. πλὴν εἰ λαμβάνοιμι. Nazianz. πλὴν εἰ τοῦτό τις εἴη. Demosth. Epist. 4. πλὴν ὅτι idem, Ind. rariùs Opt. ut ἔστιν διαφέρειν πλὴν ὅτι ψήφισμα ἢ γράφειν. Aristoph. πλὴν ὅτι δίπηχυς ἦν. Plutarch. πλὴν ὅσον, πλὴν ὅσα, πλὴν παρόσον idem, Ind. ut πλὴν ὅσον νῦξάμην. Synes. &c. Ex his quædam Inf. ut ἐδόκουν γεγύμνωται πλὴν ὅσα πρὸ γαστέρα ὀπιχύσθην. Lucian. Πλὴν ἂν, πλὴν ἐὰν μὴ, πλὴν ἐὰν, πλὴν ἐὰν μὴ idem, Sub. ut πλὴν ἐὰν συμφέρῃ. Isocrat. &c.

Ὡς quod, Ind. interdum Opt. Sub. rariùs Inf. ut ἔφηδα ὡς θεοπρόπωκά σε. Lucian. Timon. ἠκούσαμεν ὡς ἡ νῆσος εἴη πᾶσι Μακάρων. idem v. hist. l. 2. λέγουσιν ὡς δίκαιον ἦ. Euripid. in Heraclid. ὡς ἔστι κάλλον ἄθ' ὅσον ἔβη. Plutar. Ὡς ut. Opt. Sub. Inf. rariùs Ind. ut λύσω ἡμῖν τικέναι ὡς ἀπολοίατ συγγεγάμηκα. Lucian de lapsu. παρεπήσομαι ὡς μὴ ἐκπίσῃ μοι τὸ σύγγεγαμμα, &c. idem ibidem. ἔξεδίδαξέ με ὡς μηκέτι φέρειν. idem in Judic. Vocal. δεῖ σαφῶς λέγειν ὡς σωθήσουν οἱ ἀκούοντες. idem in Jov. Trag.

Ὥστε ut, adeo ut, Inf. interdum Ind. ut ὥστε πού ὄχλος θαυμάσαι, Matth. 15. 34. ὥστε ἔδωκε, Joan. 3. 16. εἰς τοῦτο ἀφῖχθε δυσμενείας ὥστε πρὸς Πέρσην ἀπεσάλκατε. Demosth. liter. Philip. Utrumque simul Modum; ut ἔτω ἐυτυχὴς ἦν ὥστε ἂν οἶδα ὅπῃ ἔτως ἐργάζοιτο ὥστε μὴ λαμβάνειν, &c. Xen. Ὥστε itaque cum omnibus Modis; ut ὥστε ἔχειν εἰσὶ, &c. Marc. 10. 8. ὥστε παρακαλεῖτε ἀλλήλους, 1 Thess. 4. 18. ὥστε ἀπώμοσε. Lucian. Nept. & Triton. &c.

Adverbia vel Conjunctiones similes plerumque Modos cum aliis particulis ac seorsim adsciscunt, modò significatio non mutetur; ut ἄχρις donec, ἄχρις ἂ ἀνέστι βασιλεὺς, Act. 7. 18. ἄχρις ἂ μορφωθῇ, Galat. 4. 19. ἐπήνων ἄχρι τι ἐφυθριᾷν με. Lucian. in Zeux. πρὶν priusquam, πρὶν ἢ ζωγραφεῖν, Matth. 1. 18. πρὶν ἢ ἴδῃ τὴ χεῖρον, Luc. 2. 26. πρὶν ἢ ὁ κατηγορῶν ἔχοι, &c. Act. 15. 16. πρὶν ἢ τῷ λιμῷ ἀπόλλυναν. Antiphon. &c.

Particulæ ἂν & κεν aliis adjunctæ Adverbiis vel Conjunctionibus eosdem exigunt Modos quos regunt solæ; ut ἐπεὶ quando, ἐπεὶ ἂν πολλοὶ ὑπ' Ἕκτορ θανέοντες πίπτωσι. Il. δ'. ἐπεὶ ἄν σε μᾶλλον ἴδωμαι. Il. β'. ὡς ἂν ἔλθω, 1 Cor. 11. 34. ὥστε adeo ut, ὥστε ἂν ἀκροατὴς εἰκότως. Lucian. de domo. &c.

Ἂν

Ἂν sæpius redundat; ut ὡς τοὺς ἂν παρ' ἐμοῦ Στιλβωνα δίλαβ. ἂν μᾶλλον τεκεῖν ἄπαξ. Euripid. τί δ' ἂν οἱ ἐγνοῦντες ἔχοιεν εἰπεῖν. Lucian. Halcyon. Non rarò subauditur, præsertim in Optativo; ut οὐκ εἶχον ὅτου λέξαιντο. Lucian. Diog. & Crat. ἄφες ἀποχειροτονήσομαι. Idem in Abdicat. In Subjunctivo itidem, τί ἂν ἀνέχωμαι ὑβριζομένη. Lucian. meretr. 3.

Ἂν *potentiale* potest Verbo præponi vel postponi: ἂν *indefinitum* postponitur.

Quædam Adverbia & Conjunctiones Modis priùs descripti junguntur in certâ significatione Temporis.

1°. Adverbia.

Optandi Adverbia, præcipuè αἴθε & εἴθε, ferè adsciscunt *in re præteritâ* Indicativum; *in re præsenti aut futurâ* Optativum: Sed affertur *in re præsenti* Indicat. ut εἴθε μοι λαβεῖν δυνατὸν ἦν. Lucian. *in re præteritâ* Optat. ut εἴθε μὴ λάβοις ποτε. Euripid. Adduntur hæc Adverbia Optativis ob *vehementiam*; Indicativis ob *necessitatem*.

Hortandi Adverbia junguntur frequentiùs primis personis Subjunctivi; secundis Imperativi.

Prohibendi Adverbia, μὴ, &c. gaudent Præsenti & Indefinitis omnium Modorum; *in re præsenti* potiùs Imperativo vel Subjunctivo, *in præteritâ* Optativo, *in futurâ* cæteris Modis præterquam Indicat. οὐ pro μὴ non nisi Futuro Indicativi.

Μὴ *ne fortè, in re præteritâ* amat Indicativum; *in præsenti* aut *futurâ* Subjunctivum, interdum Optativum; præcedente Verbo alicujus Præteriti sæpius Optativum: quandoque Futurum, Perfectum; rariùs Præsens Indicativi.

Μὴ post Verba *timendi* affirmat, ut δέδοικα μὴ ἀποκλαύσω. Isocrat. μὴ οὐ (uti & οὐς οὐ) negat, ut δέδοικα μὴ οὐκ ἔχω τοσαύτην σοφίαν. Xenoph.

Ἕως *donec* cum Præsenti Subjunctivi: *quamdiu* cum Imperfecto Indicativi.

Μέχρι *quamdiu* cum Imperfecto Indicativi.

Ὅτε, τότε Perfectis vix adjunguntur.

Ὁπότε, *in re præteritâ*, Optat.

Οὐ μὴ cum Futuris Indicativi.

Πρὶν cum Præterito Indicativi: πρὶν ἄν, *in re futurâ*, Subjunct. *in re præteritâ*, Optat.

2°. Con-

2°. Conjunctiones.

Ἂν *potentiale, in re præsenti* vel *futura*, desiderat Optativum; *in re præterita* (addit Gaza *in re præsenti* vel *futura*) Indicativum. Jungitur omnibus Temporibus, rariùs Perfecto; ut πάλαι ἂν ὀλώλατε. Dem. in Mid. ἂν cum Infinitivo vel Participio non rarò significationem facit *rei futuræ* in Præsenti vel Indefinito.

Ἀν, ἐὰν, ἢν *si, in re præterita* cum Indicativo; *in præsenti* Subjunct. Optat. itidem ferè κἄν.

Ἵνα, ὅπως, ὡς, plerumque & ὅφρα *ut, in re præterita* amant Indicativum: *in re præsenti* & *futura* Subjunctivum; Indicativi potiùs Futurum; interdum Optativum; præcedente autem Verbo alicujus Præteriti, sæpius Optativum. Ἵνα μὴ in *re præterita* Optativum; in *futura* Subjunctivum. Confunduntur tamen aliquando.

Participiis adjunguntur ex Adverbiis ἅμα, μεταξύ ex Conjunctionibus sæpe καίπερ, sæpissimè καίτοι, item ἡ & τὸ seorsim, *quamvis*.

Per Indicativum multa Græcis, quæ Latinis per Subjunctivum vel Optativum efferuntur; ut ὐδὲν γὸ ὅτῳ βεβγὸ ὅπλον ἐν ἔχον ὦ ὐκ ἐξικνῦτο ἀλλήλων. Xenoph. ὐκ ἐζῆτουν ῥήτορα δ' ὅτε δέοιτο. Demosth.

Nomina indefinita ὃς, ὅστις, ὅπως, οἷος, ὁποῖος, &c. adsciscunt communiter Indicativum, elegantiùs sæpe Optativum, quandoque Subjunctivum; ut μαχέσεται ὃς φάγῃ, Luc. 14. 15. ξωπίσω ὧν λέγοιμι. Lucian. in fugitivis. πωλοῦνται ὅστις ὀξύν. Æschin. Epist. 4. ἃ σωπῶ ὅ, τι μὴ λέγοι. Lucian. Pseudolog. ὅστις ἐκοίμα. Hesiod. Theog. ὅστις ὧν ταπεινώσῃ, Matth. 18. 4. (sic ὅστις ἐπαυρῇ. Nicand.) ἡδίκει ὅσα κῆδοι, ἐνόλαζεν ὃς φοβοῖτο. idem in Tyrannicid.

Regimen Præpositionum.

Præpositiones regunt Casus, vel
- unum
  - Genitivum, ἐκ, παρὰ, ἀπὸ, ἀντί.
  - Dativum, ἐν, σύν.
  - Accusativum, εἰς.
- duos, Genitivum, vel Accusativum, διά.
- tres, Genitivum, Dativum, vel Accusativum, ἀμφὶ, ἀνὰ, ὀπὶ, κατὰ, μετὰ, παρὰ, περὶ, πρὸς, ὑπὲρ, ὑπὸ.

Geni-

Genitivo soli junguntur, ἐκ, πρὸ, ἀπὸ, ἀντὶ.

Ἐκ vel ἐξ ὲ vel *ex*, γυνὴ ἐκ τῦ ἀνδρὸς, 1 Cor. 11. 12. ὰ vel *ab*, ἐκ νεότητ]ος, Matth. 19. 20. ἐκ Θεοῦ ὄζι, Act. 5. 39. *extra*, ἐκ κατὰ κατέβηκα. Od. π'. v. 288. ὰ vel *post*, ἐκ δείπνων ὕπνος. Euripid. Hecub. (sic ἐκ δείπνε, Joan. 13. 4.) ἄλλω ἐξ ἄλλης πόλεως ἀμείβεδ. Plato. ὰ vel *ad*, καθίσου ἐκ δεξιῶν, Marc. 10. 40. *pro*, ἐκ τῦ παρόντων ἐπαμῦναι. Demosth. *propter*, παρατ]όμενα ἐκ τῦ μὴ διαφέρειν. idem. *ex*, *juxta*, ἐκ τῦ νόμου. Æschin. *per*, ἐκ δηλώσω. Thucyd. ἐκ πίστεως ζήσε]ται, Rom. 1. 17. *in*, τὸ ἐξ ὑμῶν, 12. 18. ὰ vel *de*, ἐξ ὀνόματ]ος εἰδέναι. Steph. ἐκ τῦ ὀνόματ]ος ὀκρωμάδι. Theon. *absque*, Δίδυμος ὁ ἐξ ὀμμάτων, id est, ὁ πηρωθείς. Eustath. *ex*, *præ*, *cum*, *modum*, ἐκ τῦ μόρου λαθεῖν ἀναδυμαίνοντες. Quint. Smyrn. l. δ'. v. 244. ἐκ πολλοῦ τῦ θείου] vel ἐκ θειότατος κρατῆν. Bud. Viger. ἐκ πάσης ὀλιμῳείας, &c.

In Compositione significat *ex*, *extra*, ἐκβάλλω *ejicio*: *ab*, ἐξ. ὀμνυμι *abjuro*: *in*, ἐκφέρω (interdum) *infero*: *re*, ἐξανίσαμαι *redimo*, ἐκκαλύπτω *revelo*: *abs*, *seorsim*, ἐξαρμόζω *sejungo*: *augmentum*, ἐκπρεπὴς *valde decorus*: ἐξόφθαλμος *eminentes habens oculos*: *contrarium*, ἐξαίσιος *infaustus*: Alias item inducit significationes, ἐξουσία *potentia*, ἔκδικος *vindex*, ἐξαγγέλλω *enuntio*, ἐξέχω *excello*, (interdum) *exorior*, &c.

Πρὸ *præ*, πρὸ θυρῶν, Act. 5. 23. *præ*, *supra*, πρὸ δόξης ἡσσᾶσθαι. Proverb. *ante*, πρὸ νίκης ἐγκώμιον. Proverb. *ante*, *ob*, πρὸ ὁρθαλμῶν ἔχειν. Plutarch. *pro*, μάχεδ πρὸ τε παίδων ἠ πρὸ γυναικῶν. Il. δ'. v. 57. πρὸ Ἀχαιῶν ἄγγος. κ'. v. 286. φοβῶ δ' ἐγὼ δὲ ἐρῶ. Soph. *præ*, *propter*, πρὸ φόβοιο ἔλως δνίοισι λίποιεν. Il. ρ'. v. 667.

In Compositione significat *præ*, προβάλλω *propono*, προέχω *præcello*: *pro*, προκηδίζω *provoco*, προδίδωμι *prodo*: *pro*, *vice*, πρόπαπος *venditoris institor*: *ante*, πρόμαχος *antesignanus*: *ante*, *sub*, προάστιον *suburbium*: *ex*, προέρχομαι *exeo*: ὰ vel *ex*, προῤῥιζος ὰ *radice avulsus*: *ad*, προϊκνέομαι *advenio*: *augmentum*, προδηλος *valde manifestus*, πρόπους *magnos habens pedes*. Alias inducit significationes, προχόπτω *progredior*, προθίπομαι *hortor*, προβάλλομαι *accuso*, &c.

Geminatur apud Poetas; ut πρόπρὸ ὀφθαλμῶν. Apollon. l. 3. v. 453. προπροκυλίνδομαι. Il. χ'. v. 221.

Ἀπὸ ὰ vel *ab*, ἐξουσία ἀπὸ Θεοῦ, Rom. 13. 1. ἀπὸ παρθενίας, Luc. 2. 36. ἐ vel *ex*, ἀπὸ νεῶν μάχεδ. Xenoph. ἔνδυμα ἀπὸ τειχῶν, Matth. 3. 4. *de*, ἀπὸ πύργου κατασκοπῶν. Lucian. ἀπὸ τῦ σῶν ἀνθρίσκω.

ἀνεψίος. Isocrat. *à*, *posi*, ἀπὸ δείπνου. Il. Δ'. *absque*, ἢ ἀπ' ἀνδρὸς ἕου. Plutarch. *præ*, ἀπὸ χαρᾶς, Luc. 24. 41. *propter*, οὐκ ἐδύναντο ἀπὸ τοῦ ὄχλου, 19. 3. *per*, ἀπὸ παραγγέλσεως γίγνεσθαι μᾶλλον ἢ ἀπὸ κήρυκος. Xenoph. *per spatium*, ἔξωθεν ἀπὸ σταδίων, Apoc. 14 20. *ad*, *circiter*, ἀπὸ τείτης ὥρας, Act. 2. 22. *pro*, ἀπὸ τῶν ὑπὸ τῶν εἰσενεχθέντων χρήματα. Plutarch. *ad*, *à*, ἀπὸ σημείου ἑνὸς ὁρμᾶσθαι τὰς ναῦς. Thucyd. *cum*, εἰς πλοῦ ἀπὸ τοῦ ξίφους ἀφίκετο ἅρμης. Diodor. ἀπὸ γυμνῆς τῆς κεφαλῆς ἐμάχετο. Lucian. Toxat. *de*, χρεμύσαι ἀπὸ τῶν πώγωνος. idem. *coram*, ἀπὸ προσώπου τῶν πατέρων, Act. 7. 45. *procul*, *præter*, *contra*, (sæpius retracto accentu) *procul*, μόνον ἀπὸ τῆς ἀληθείας. Il. β'. v. 29. *præter*, ἀπὸ δόξης. Constant. *contra*, αὐτῷ ἀπὸ θυμοῦ ἦ μέλαινα φήρ. Themist. τοῦτο ἀπὸ γνώμης ἦν. Julian. *relationem* vel *officium*, οἱ ἀφ' ἅμαξαι. Philo. οἱ ἀπὸ βήματος. Plutarch. *exemplum*, ἀπὸ περιόνων, 1 Tim. 1. 3. *pretium*, σφάγιον ἀπὸ ταλάντων ἑξήκοντα. Demosthen. *sub persona*, Ὅμηρος ὡς ἀπὸ Φοινίκης λέγων πρὸς Ἀχιλλέα. Tzetzes in Lycophr.

In Compositione significat *a*, *ab*, *abs*, ἀποστρέφω *averto*, ἀποβάλλω *abjicio*, ἀπέχω *abstineo*: *de*, ἀποβαίνω *descendo*: *ad*, ἀποδέχομαι *admitto*, ἀποδέω *adnecto*: *ex*, ἀποπίνω *expuo*: *extra*, ἀποσυναγωγος *extra Synagogam ejectus*: *in*, ἀποβάπτω *intingo*, ἀποσκοπέω *in scopum intueor*: *procul*, ἀπόμαχος *procul pugnans*: *sursum*, ἀποβλέπω *suspicio*: *re*, *rursus*, ἀποκαθιστάνω *restituo*: *intro*, *inter*, ἀποφράττω *intersepio*, ἀποστέγω *intus cohibeo*: *contrarium*, ἀποκαλύπτω *revelo*, ἀποδίδομαι *imprecor*: *privationem*, ἀπόφημι *nego*, ἀπολύομαι *morior*: *defectum*, ἀποζωῖ *parcè vivere*: *exemplar*, ἀπογράφω *describo*: *augmentum*, ἀποτείνω *extendo*. Alias inducit significationis, ἀποκρίνομαι *respondeo*, ἀπαργυρίζω *argento mutuo*.

Ἀντὶ *pro*, ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ, Matth. 5. 38. *præ*, ἀντὶ χρημάτων ἐλέσθαι ἢ δόξαν χρή. Isocrat. *pro*, *instar*, ἀντὶ νυ πολλῶν Λαῶν ὅτις ἀγήρ. Il. ί. *pro*, *propter*, ἀντ' ἀρετῆς πιμᾶσθαι. Demosth. de coronâ. ἀντὶ τούτου, Ephes. 4. 31. *contra*, ἀντ' ἀνδρὸς ἵππ. Il. υ. *super*, χαίρειν ἀντὶ χαίρειν, Joan. 1. 6.

In Compositione significat *contra*, ἀντίχριστος *antichristus*: *pro*, *instar*, ἀντίθεος *divinus*, *instar dei*: *pro*, *vice*, ἀνθύπατος *proconsul*: *ad*, ἀντέχομαι *adhæreo*: *in*, ἀντιπηδάω *insilio*: *ob*, ἀντικαλύπτω *obvium*: *re*, ἀντασπάζομαι *resaluto*: *con*, ἀντιπίμπρημι *concremo*: *pro*, ἀντιγωνιστὴς ὑπὲρ σῶν *defensor rerum tuarum*. Isocrat. *vicissim*, ἀντιμνᾶσθαι *vicem amoris rependere*: *è regione*, ἀντιπαρέρχομαι *è regione transeo*: *augmentum*, ἀντίπους *puer adultus*: *pretium*, ἀνθικτίομαι *pecuniâ emo*. Alias inducit significationes ἀντιποιέομαι *vendico*, &c.

Dati-

Dativo soli ἐν, σύν.

Ἐν *in*, ἐν λιμνῇ πλεῖν. Proverb. *in*, *ad*, ἐλθεῖν ἐν Ἑλλάδι. Xenoph. (sic ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ, Luc. 7. 17.) *inter*, ὄνος ἐν μύστ αις. Proverb. *intra*, ἐν ἡμέρῃσιν ἀποθνήσκει, Hippocrat. *super*, εἶν ἐλεΐην ἔβαλε. Il. ί. v. 215. *ad* vel *circa*, ἐν Μαγνησίᾳ ἵστηκεν. Xenoph. *usque ad*, ἐν χερσὶ κτείνας. Lucian. *contra*, ἐν ἐμοὶ θρασύς. Sophocl. *penes*, ἐν Θεῷ τέλος. Demosth. *ab*, ἐν τῷ ὄμῳ πᾶν χεῖρα ἀποπεμών. Herodot. *abs*, ἐν σοὶ ἐσμέν. Sophocl. *apud*, ἐν ἑαυτῷ ἔθεν. Lucian. *apud*, *prope*, ἀγερωχὸν ποιήσατο πόλεμον ἐνὶ θυμῷ. Il. Ϛ. v. 489. *cum*, ἐν πέλτῃς καὶ ἀκοντίοις. Xenoph. Sic ἀμφὶ ἐσολὶ ἐπαγγελίᾳ. Ephes. 6. 2. *pro*, *vice*, ἐν φαρμάκῳ ἔδει. Steph. *pro*, *præ*, ἐν τῶν δυοῖν ὀλοῶν θανεῖν. Dem. de cor. *a*, ἐν πολλῷ χρόνῳ. Plat. *coram*, ἐν μάρτυσι τῶν Ἑλλήνων πλέον ἢ πεντακισχίλιοις. idem. τὰ ἐν ποσὶ Οὐκ ἐξικμάζω. Eurip. *per*, ἐν τύτοις νομοθετῆσαι μὴ θεὸς νόμον ἐμβάλῃ. Dem. Olynth. 3. *inter*, διηγείζοντο ἐν ἑαυτοῖς, Matth. 16. 7. Vim omnium Præpositionum habet in SS. literis per Hebraismum: *erga*, ὀργὴ ἐν τῷ λαῷ, Luc. 21. 23. *propter*, ἐν πολυλογίᾳ εἰσακουσθήσονται, Matth. 6. 7. *ad*, *apud*, ἐν δεξιᾷ τῦ Θεῦ ὤν, Rom. 8. 34. *ad*, *secundum*, ἐν τῇ ὑποδείγματι, Heb. 4. 11. *per*, ἐν τῷ ὑῷ ἐλάλησεν ἡμῖν, Heb. 1. 1. *per*, *in* jurando, ἐν τῷ ὄμνυν, Matth. 5. 34. *de*, ἐν Ἠλίᾳ, Rom. 11. 2.

In Compositione significat *in*, ἔνειμι *insum*, ἐμβάλλω *injicio*: *ad*, ἐγκαθήγω *accenseo*: *intus*, ἐναποκλείω *intus includo*: *in*, *contra*, ἐγκλάω *infringo*, *refragor*: *inter*, ἐναντρωπίζω *inter homines versor*: *augmentum*, ἐμβοάω *clamorem attollo*: *defectum*, ἐλλείπω *deficio*. Alias inducit significationes, ἐνδέπομαι *revereor*, ἐνδίδωμι *cedo*, ἐμφορέομαι *satior*: Affertur ab Eustathio cum Accusativo; ut ἐν ταῦτα, vel potiùs in compositione ἐνταῦθα.

Σὺν *cum*, σὺν Θεῷ. Plato. *in*, φάγωμεν σὺν νυσί. Il. β'. *secundum*, Ϛὺν τῷ νόμῳ. Xenoph. *præter*, σὺν πᾶσι τύτοις, Luc. 24. 21. *ad*, *tempus*, ἦλυθες—πείτη σὺν νυκτὶ καὶ ὀϊῇ. Theocrit. *post*, εἰ δὲ μ' ἀπώσῃς σὺν κακῷ αὖτις πάλιν. Soph. Affertur etiam *ad*, πεδίσομαι Ϛὺν ἀγῶνι. Antipho. σὺν πατρὶ βαίη. Favorinus.

In Compositione significat *con*, σώζω & *conservus*: *simul*, συνθνῄσκω, συνάπτω: *in*, συγγινώσκω *ignosco*: *augmentum*, συντρῴω *perfecte absolvo*: Aliam inducit significationem, Ϛωξὺς *sensim acuminatus*, Ϛωΐστημι *commendo*, &c.

Accusativo soli εἰς.

Εἰς *in*, ἐν πυρὸς εἰς φλόγα. Proverb. ἰδὼν ἐς πλησίον. Il. γ'. *ad*, ὧς εἰς κῦδος, 2 Pet. 2. 12. *in*, *super*, εἰς ὕδωρ γεγράφω. Proverb. *in*, *contra*, εἰς ἱερὸν πλημμελεῖν. Demosth. *in*, *erga*, εἰς ἐμὲ εὔνοια. Xenoph.

Xenoph. *usque ad*, εἰ ἥλιον καταδύντα Δαίνων). Il. ά. v. 601. *versus*, εἰς Βορέλω πεπαυσμένον. Dionys. *post*, εἰς γόντα ἐπίσω. Lucian. ver. hist. l. 2. *intra*, ἀπισώδησε εἰς τὸ στρατόπεδον. Polyb. εἰς ἑπτὰν ἡμέραν προχθὲς). Æschin. *circiter*, εἰς πεντακοσίους ἐγένοντο σωμοί). Pausan. *circa, ad*, οἱ εἰς Ἴερον στραπᾶ). Zosimus. l. 4. εἰς ἑαυτὸν. Aristop. *propter*, ἐπαινῶ) εἰς τὸ κάλλος. Lucian. In Reviv. *apud*, εἰς ἅπαντας γενέσθαι. Thucyd. *quoad*, ἕως εἰς ὃ τι ἔοικε. Il. γ'. *per*, in numerando, εἰς πέντε ἔρχε) ὁ λόγος. Xenoph. *per*, in jurando εἰς Ἡγεμόνα μὰ, Matth. 5. 35. *per, tempus*, μῆνα τρεφόμενον εἰς ἐμαυτόν. Od. ξ'. 292. *inter*, εἰς τοὺς ἥρωας καταγόμην Lucian. in Scythâ. In Inscriptionibus, *in vituperium*, vel *in laudem*, εἰς Ἀσώτους. Epigr. ὕμνος εἰς Ἀπόλλωνα. Homer. *de*, εἰς Χείρωνα λόγω, Ephes. 5. 32. *in*, εἰς ἐκκλησίαν καθίζομαι. Xenoph. (sic εἰς κοίτην εἰσὶ, Luc. 11. 7.) *pro*, εἰς ἐλάχιστον *pro nihilo*, 1 Cor. 4. 3. *more*, τὰς τείχας ἐνδυτίζει εἰς τὸ ἐπιεικόν. Lucian.

In Compositione significat *in*, εἰσάλλομαι *insilio*, εἰσπέμπω *immitto*; *ad*, εἰσπλέω *adnavigo*; *intra* vel *intro*, εἰσαγωγὴ *introductio*; *ex*, εἰσκλύω *exaudio*. Aliam inducit significationem, εἰσωνία *vestigal*, &c.

Genitivo vel Accusativo διά.

Διὰ cum Genitivo: *per*, διὰ ἀμβρότας ὁ θάνατος, Rom. 5. 12. *per*, In jurando, διὰ πυρὸς ὀμνύειν. Demosth. *per*, ἃ, διὰ τοῦ Πυθίου, 1 Cor. 12. 8. *cum*, διὰ μέλανος γράμματος, 3 Joan. v. 13. *post*, διὰ δυοῖν ἡμέραιν. Dioscor. sic δ' ἡμερῶν, Marc. 2. 1. *propter*, δι' ἡμᾶς ἀνθρωπάρεσκος ὁ Θεὸς γέγονεν. Nazianz. sic δι' ὅν, 2 Pet. 1. 4. *in* (cum Ablativo) ἡ κύρωσις τῆς ῥητορικῆς διὰ λόγων ἔστι. Plato. *in, præ*, διὰ χρημάτων ἔχειν τὴν πολιτείαν. Aristot. *in* (cum Accusativo) ὑπὸ πίστις ἢ δι' αὐτοῦ, Act. 3. 16. *in, ad*, διὰ λόγων ἐλθεῖν. Plutar. διὰ μάχης εἶναι. Thucyd. *inter*, καθάπερ καὶ διὰ πάντων. Il. μ'. v. 104. *pro*, δι' ὀλίγος πεσεῖν. Sophocl. *ad*, κατέδυσε διὰ πεπόλου. Hom. hymn. in Apoll. v. 443. *usque ad*, διὰ τέλους. Isocr. *ex*, βρώματα διὰ γάλακτος καὶ μέλιτος γιγνόμενα. Athen. sic διὰ τοῦ στόματος, Matth. 4. 4. *alternationem*, διὰ τριῶν λέγειν. Lucian. διὰ χρόνου λέγειν. Æschyl.

Cum Accusativo: *propter*, τὸ σάββατον διὰ τὸν ἄνθρωπον, Marc. 2. 27. *per*, διὰ τοῦ Θεοῦ ἐσώθην. Demosth. sic διὰ τὸ αἷμα, Apoc. 12. 11. *in*, νόμοι δ' αἰδέρα πικνωθέντες. Soph. in Tyranno. *contra*, δι' Ἀθηναίους μῆσος εἶχε. Thucyd. *inter*, φυγὴς διὰ πίτρας. Apollon. l. 2. v. 422.

In Compositione significat *di* vel *dis*, διαφωνέω *dissono*; *per*, διαμένω *permaneo*; *trans*, διέρχομαι *transeo*; *de*, διαγράφω *describo*; *circum*,

circum, ΔαΝέω *circumligo*; *ex* vel *post*, ΔαΝχομαι *excipio*; *ob* vel *contra*, Δαζάλλω *obrecto*; *distinctionem*, ΔάχνυΘ *auro intertexo*; *augmentum*, Δαφεσὶς *valde decorus*; *diminutionem*, Δαμειδιάω *subrideo*; *immorationem*, Δαζηλδίομαι *delibero*, Δαίνομαι *perseveranter more*, Διεισπίζω *more Euripi reciprocor*. Alias inducit significationes Δάλλημα *pausa inter cantandum*, Δαφέρω *excello*, &c.

Genitivo, Dativo, vel Accusativo junguntur ἀμφὶ, ἀνὰ, ἐπὶ, κατὰ, μετὰ, παρὰ, περὶ, πρὸς, ὑπὲρ, ὑπὸ.

Ἀμφὶ cum Genitivo; *de*, ἀμφὶ ἀστέρων γεγαὼς. Lucian. *circa*, ἀμφὶ πόλιΘ οἰκέων. Herodot. *propter*, μάχεσθαι ΠίσαιΘ ἀμφ' ὀλίγῃ. Il. π'. v. 825. *per*, in obtestando, Φοίβε ἄμφι —Λητοῖδαι. Apollon. l. 2. v. 216. *supra*, ἀμφὶ πόνῳ ὁ πόνΘ. Herodot. *ad*, ἀμφὶ ἧ πυκνὴ μάχης ὄρτο δῖνΘ ἸδομενῆΘ. Quint. Smyrn. l. δ'. v. 284.

Cum Dativo, ferè apud Poetas; *circum*, *circa*, ἀμφὶ δὲ σοὶ νεφέλη κυσὶ. Il. π'. v. 235. ἀμφ' ὤμοις βάλετο ξίφΘ. Il. λ'. v. 29. *de*, ἀμφὶ τῷ θανάτῳ αὐτῆς ἐκλέξεις λόγΘ. Herodot. *pro*, ἀμφ' Ἑλένῃ καὶ μετὰ τοῖσι πᾶσι μάχεσθε. Il. γ'. v. 70. *pro*, *propter*, ἀμφ' Ὀδυσῆϊ δαΐφρονι δακρυόεσσαι ἤϊσσε. Od. ά. v. 48. *prope*, ἕπετον ἀμφ' αὐτῷ. Il. δ'. v. 493. ἀμφὶ *circum*, Τεύξεσιν ἀμφὶ σοὶ λείψω. Soph. *per*, ἀμφὶ κλίμαξι κατὰ πτέρυγας ἔπτατο. Quint. Smyrn. l. ιγ'. v. 54. *per*, *a*, ἕλετο ἀξίνῃσι ἧ ἐλαΐνῳ ἀμφὶ πτέλεκῳ. Il. γ'. v. 612. *contra*, λόφος ἀγέασε, τοῦ μὲν Ἀβεισήων τε Τρώων δ' ἀμφ' Ὀδυσῆϊ. Soph. *post*, ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ Ἄλλοι ἕποντο. Quint. Smyrn. l. ιγ'. v. 49. *inter*, ἀμφὶ σφίσι πόνδος ὄρωρε. idem. l. ά. v. 10. *super*, κάββαλεν ἀνδρα κατ' ἰχθυόεντος ἀμφὶ δ' ὄρ' αὐτῷ Ἕζετο. Idem. l. δ'. v. 230. *cum*, παναρμόνιον ἀμφ' ὀνύχεσσι. Hesiod.

Cum Accusativo; *circa*, ἀλεξήμενοι Ἰαχάνυν ἀμφὶ ῥέεθρα. Il. ά. v. 135. *circa*, *commorationem*, ἀμφὶ δεῖπνον ἔχον. Xen. *circiter*, ἀπέδωκε ἀμφὶ τὰς μυείας. idem. *prope*, *juxta*, ἀμφὶ ἧ χαῦλον Φάσγανον ἐρήιαλε. Il. π'. v. 338. *propter*, *de*, νῆϊχος ἐτύχθη Ἀμφὶ βοηλασίῃσι. λ'. v. 671. *ad*, ἀμφ' ἄλα ἕλσαι Ἀχαιούς. ά. v. 409. *ad*, *relationem*, τὰ ἀμφὶ τὸν πόλεμον ἄριστον. Thucyd. *de*, νόμιμα τοῦ ἀμφὶ θυσίαν καταστάντα. Halicarn. l. 7. *cum*, ἐμάχοντο πονέοντες ἀμφ' Αἰνεῖα θοῷ ἑταίρου. Quint. Smyrn. l. δ'. v. 264. *inter*, ἀμφὶ νεκροὺς. idem. l. γ'. v. 93.

In Compositione significat *circum*, ἀμφιβάλλω *circumjicio*; *utrinque*, ἀμφίστομΘ *anceps*, ἀμφίβολΘ *ambiguus*; *augmentum*, ἀμφήλιξ *adultus*; *diminutionem*, ἀμφίλυκΘ *sublustris*: Aliam inducit significationem, ἀμφιπονέω *consumo*, &c.

Ἀνὰ cum Genitivo rariùs; *circum*, ἕλεν δ' Ὀρυθάονα δῖον ἀνὰ κεφάλαιον τυχήσας. Quint. Smyrn. l. γ'. v. 150. 151.

Cum

Cum Dativo apud Poetas; *cum*, χρυσίῳ ἀνὰ σκήπτρῳ. Il. ά. *in* 335. ἀνὰ χερσὶν ἑλοῦσα. Hom. hymn. in Apoll. v. 318. ἀνὰ μέσσῳ Constant. *super*, εὖδε πατὴρ ἀνὰ Γαργάρῳ ἄκρῳ. Il. ξ'. v. 352.

Cum Accus. *per*, ἀνὰ ῥαπίν. Il. ά. v. 10. sic ἀνὰ μέσον, Marc. 7. 3. *per, in numerando*, ῥαπτοὶ ἑξήκοντα κελεύθοι, ἀνὰ πέντε. Viger. *per*, *cum*, ἑλάσας ἅπαν ἀνὰ κρέας. Halic. *circa*, ποιμένα τε μάχῃσι ἀνὰ πυθμένα. Il. ξ'. v. 155. *in*, οἱ τὰ μὲν λόγια τῷ Διῒ ἀνὰ χρόα ἔχυσι. Clemens Alexand. sic ἀνὰ μέσον ἔκειτο. Matth. 13. 25. *inter*, σωμάτων ἀνὰ μέσον τῶν. Xiphilin. sic διακεῖσθαι ἀνὰ μέσον τῶν ἀδελφῶν, 1 Cor. 6. 5. *contra*, ἀνὰ ποταμὸν διακόμας. Halicarn. *ad*, *in*, Ἑκτορέας ὑπὲς τείχεος Ἥλυον ἀν' ἰωχμούς. Il. θ'. v. 89. πεφιδῶσθαι ἀν' Ἑλλάδα. Od. ὁ. 80. *ad*, *secundum*, ἀνὰ τὸν αὐτὸν λόγον. Clemens Alexand. *super*, ἀνὰ μυείλιον. Il. κ'. v. 466. *apud*, *prope*, μήσασθε ἡ δύεσθε ἀλκὴν Νῆας ἀνὰ γλαφυράς. Il. ὁ. vers. 488. *progressum* & *vicissitudinem temporis*, ἀνὰ χρόνον ἀφῃρέθη. Dionys. Halic. ἀνὰ μίαν, 2 Regum cap. Significat etiam (fine casu plerumque) *circiter*, ἀνὰ μεσηπὺς δύο, Joan. 2. 6. *sigillatim* vel *singuli*, ἕλαβον ἀνὰ δύο δέκα, Matth. 20. 9. *distributionem aqualium* (præcipuè apud medicos,) κίνναμώμου καὶ νέρδος ἀνὰ ὑσίαν μίαν. Viger.

In compositione signif. *re*, *retro*, ἀναζήλῳ recurro; *re*, *rursus*, *sursum*, ἀνάστασις resurrectio; *re*, *rursus*, *deorsum*, ἀναπίπτω recido; *re*, *seorsim*, ἀναχωρέω recedo; *re*, *contra*, ἀναντίομαι renuo; *ad*, *ἀνάκειμαι* accumbo; *ad*, *sursum*, ἀναβαίνω ascendo; *e*, *ex*, ἀναδύομαι emergo, ἀναθλίβω exprimo; *ab*, *abs*, ἀναλύζω abluo; *dis*, *di*, ἀνακρίνω dijudico; *per*, ἀναμένω permaneo; *sub*, *ἀνάγαιον* subterraneus; *sub*, *clam*, ἀναρπάζω surripio; *sub*, *vice*, ἀνάδοχος susceptor, *fidejussor*; *in*, *intro*, ἀναγωγὴ introductio. Alias inducit significationes, ἀναγινώσκω *lego*, ἀναδύομαι *recuso*, ἀνάλογον *ejusdem rationis*, ἀναιρῶ *interficio*, interdum *respondeo*, ἀναβάλλομαι interdum *incipio*.

Ἐπὶ cum Genitivo: *super*, ἐφ' ἵππου θείοιο ἀνώγω. Xen. *supra*, ὃ ἐπὶ πάντων, Rom. 9. 5. *in* (cum ablativo,) βῆς ὀπὶ γλαστῆς. Proverb. (cum accusativo,) ἄγειν ἐπὶ φάλαγγα. Xen. *penes*, ἐπὶ ἐμοὶ δίκη. Demosth. *ad*, ἀνεχώρησε ἐπ' οἶκον. Thucyd. ἐπὶ σκοποῦ πεζάων. Lucian. Emp. librorum. *coram*, ὀλίγα τῷ βήματι, Act. 25. 10. *apud*, *cum*, οἱ ἐπ' ἐμοῦ τῷ λέγω. Lucian. Rhet. sic εὐχεσθαι Σιγῇ ἐφ' ὑμείων. Il. ή. v. 195. *juxta*, ὀλίγα ἐπὶ θαλάσσης, Joan. 21. 1. *versus*, ἐπὶ Λιγύπτου ῥέειν. Thucyd. *contra*, ὀλίγα ἐπὶ Θρᾴκης στρατείαν παρασκευάζειν. idem. *ergo*, ὀλίγα ἐπ' ἀνθρώπου χρηστοῦ. Chrysost. *de*, ὀλίγα παιδὸς λέγων. Plato. *per*, κάνταῦθεν ἐπὶ Θρᾴκης ἐχώρει. Zosimus. *per*, *in numerando*, ἐπὶ τειῶν, ὀλίγα πεντήκοντα πλέθρα. Viger. *per*, *tempus*, ἐφ' ἑκάστης ἡμέρας. idem. *per*, *in obtestando*, ἐπὶ σοὶ ἐπὶ θεῶν. Halicarn. l. 5. *per*, *ex*, ὑδὲν ἐμὲ δεῖ ἐπ' ἐμαυτοῦ λέγειν

λέγειν. Halicarn. *propter*, ἐφ' ἡδονῆς πάντα ποιοῦντες. Xenoph. ἐπὶ νίκης ἕκαστοι. Quint. l. ζ'. v. 506. *præ, ex, μάγη τῇ πόλει* ἀκμείας ἐν τῇ φαίη συμβαίνειν ὀπίσω ἐπὶ Ἑλληνικῶν. Aristid. Paneth. *τοῦ* διαπορεῖν διαζεύγνυσθαι ὀπίσω ἐπὶ τούτων τὰς τάξεις ἐπὶ Μακεδόνων. Arrian. *more*, ὀπὶ Μακεδόνων χαρὰν τὸ θεῖον. Lucian. *officium*, ὁ ὀπὶ τῇ ἱππίου. Demoſt. pro coronâ. ſic ὁ ὀπὶ τῇ κοινῇ Act. 12. 20. *tempore*, ὀπὶ Κέρνου. Lucian. Rhetorum magiſt. ſic ὀπὶ Ἑλισσαίου, Luc. 4. 27.

Cum Dativo: *ſuper*, ὀπὶ γόνυσι. Il. ε. v. 88. *ſupra*, νεκροὶ πεπτεῶτες ὀπὶ ἀλλήλοις. Plutar. *in*, μᾶλλον ὀπὶ πᾶσιν ἄειδον. Pythagor. *in præſtare* ὀπὶ τοῦ βασιλεῖ τὸ ἐπ' ἀνθρώπου. Plato. 2. de repub. *in*, *ad*, βαῖνον ὑπὲρ ἠπείρου διαδόντες. Il. ε. v. 437. *in*, cum ſignificatione *ſucceſſionis*, βασιλεῖς ὀπὶ πατρὶ τελευτήσαντες. Herodi. πυθόμενος ἐπ' ἐμοὶ κληρονόμος Lucian. *ad*, ἐπ' εὐδοξίᾳ ὁδός. Xenoph. *propter*, τῶν τε ποιῶν ὀπὶ τῷ ἀγαθῷ. idem. *propter*, *ad*, ὀπιδόντες ὀπὶ τοῖς ἔργοις ἐμαθοῦς, Epheſ. 2. 10. *poſt*, ὄχεν ἐπ' ὄχεσφι γυναῖκας. Od. η. v. 120. *pro*, ὀπὶ πολλῷ ἐπειδήπερ Lucian. *contra*, πολλοὶ οἱ ἀκροατοὶ ὀπὶ τοῖς νέοις μαχεῖσθαι. idem. ἐπεῖς ὀπὶ δυοῖ ἢ δύο ὀπὶ τρισὶ, Luc. 12. 52. *juxta*, ὁδῷ ἐπὶ οἴκια κεῖται Il. ζ'. v. 15. *apud*, ὀλέσσι πολέας ὀπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν. Il. β'. v. 3. ἐπεὶ πολλοὶ ἔδυσαν ἄωτον ὀπὶ θεσσαλικὸν ὀπὶ θεσσαλικὸν. Liban. *cum*, *præter*, ἐπὶ κάρδαμον ἐδίωσαν ὀπὶ τῷ σίτῳ. Xen. *coram*, ὀπὶ τοῖς βασιλεῦσιν, Apoc. 10. 11. *ex*, ὀπὶ νόμῳ γίγνεσθαι. Plato. *a*, *ex*, ὀπὶ τῷ ῥήματι σου χαλάσω τὸ δίκτυον, Luc. 5. 5. *præ*, *ad*, ὀπὶ Πειθμοῖο δύρηφι. Il. β'. v. 788. *per*, ὀπὶ τῇ πίστει τῇ ὀνόματι, Act. 3. 16. *per*, *tempus*, ὀπὶ τοσοῦτον ἔτεσιν ἐπολιόρκησε τὴν Σαμάρειαν. Zonaras. *ſub*. μυθολογοῦσιν ὡς ὀπὶ ταύτῃ (πλατάνῳ) ἐμίγη τῇ Εὐρώπῃ Ζεύς. Theophraſt. *de*, ὀπὶ βελτίονι λόγῳ ἀποφαίνεσθαι πόλεμον. Thucyd. ὀπὶ τοῦ ὀνόματος τῶ πατρὸς αὐτοῦ, Luc. 1. 59. *de nomine*, Ἀλεξανδρείαν ἢ ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ κτισθεῖσαν πόλιν. Herodian. ὀπὶ Τραϊανοῦ ἀλεξήσειν καλὸν ἦμαρ. Il. υ. v. 315. *tempore*, ἐγένετο Ἀλεξάνδρου ὀπὶ μεγάλου Πυθαγόρᾳ. Ariſtot. νῦν δίκαιον ὀπὶ τῷ αὐτῷ ὕδατι πίνειν Demoſth. pro coronâ. *reatum*, κακοῦργος ὁ ὀπὶ θανάτῳ. idem.

Cum Accuſativo: *ſuper*, ὀπὶ ζυγὸν ἢ ὄνον, Matth. 21. 5. *ſuper*, ὀπὶ χείλη. Theocrit. *ad*, ὀπὶ ἰδὸν ἔξεσσα ὁ κύων. Proverb. ὑπὲρ ἐφ' ὑμᾶς ἡ βασιλεία, Luc. 10. 9. *ad*, *apud*, καθέζεσθαι ὀπὶ ἑστίαν. Thucyd. ſic καθίκετον ὀπὶ τὸ τελευταῖον, Matth. 9. 9. *ad*, *verſus*, ὀπορνύειν ὀπὶ τὸ ὄρυγμα. Polyb. ἐπ' ἀγκυλίλιον. Dionyſ. v. 222. *ad*, *circiter*, καθῆκον ὀπὶ χρόνον. Il. β'. v. 299. ſic ὀπὶ ἢ ὦσεν ἢ θεσσαλικὸς ἢ ἐνάτιον, Luc. 33. *ad*, *intra*, ὅσον ὅλκὸς ὀπὶ πεῖσμα ἦμαρ ἀνύσσῃ. Dionyſ. v. 155. *ad*, *adverſus*, νοσήσαντα ὀπὶ θάνατον. Dionyſ. 10. *contra*, ὀπὶ τὰς ἡδονὰς χρατεῖν δεῖ. Lucian. ſic ἐφ' ἑαυτὸν, Luc. 11. 17. *in*, (cum accuſat.) πνεῦμα

ὄντες ὑπὸ κύκλον, Psalm. 125. v. 1. ὑπὸ τὸ χεῖλος ἔπαυσα τὸν λαμβάνων. Aristot. in, super, βασιλεύειν ἐπὶ τὸ οἶκον Ἰακὼβ, Luc. 1. 33. sub, ὑπὸ τὸν ζυγὸν. Thucyd. sic ὑπὸ τὸν αὐτὸν, Luc. 10. 35. πάλιν ἐφ' ἑαυτὸν ποιήσεις. Viger. propter, ἐπὶ σὲ ἀλλῶ, 1 Sam. 9. ὑπὲρ βοῦν ἕτω. Od. γ'. v. 421. inter, συκῆν τ' ἀρετὴ τε ἐλαίην τ' ἀνδρὸς πυκνὸς. Od. ξ'. v. 403. per, βῆ φόβον ὑπὲρ πόντον. Il. β'. v. 665. per, in jurando, ὑπὲρ ἐμεῖο ὄμοσσον ὕδωρ. Hom. hymn. in Mercur. v. 516. a, in, αὐτῷ ἐπ' ἀριστερὰ ἔχοντες. Od. γ'. v. 101. χέλυν ἐπ' ἀριστερὰ χερὸς ἔθηκεν. Hymn. in Merc. 153.

In compositione significat in, ἔνειμι insum, ὑποφέρω infero: in, super, ὑπογραφὴ inscriptio: in, contra, ὑπαντιάσας imprecor: ad, ὑπάδω accino: super, ὑπολείβω supervivo: post, ὑπομεθύουσι post factum consulo: vel super, ὑφίστημι præficio: prope, ὑπόκειμαι vicina partui: re, ὑποχάζομαι recido: sub, ὑπομαζίδιος puer sub mammis: proclivitatem, ὑπόνοος morbis obnoxius: augmentum, ὑπέρλεως valde manifestus: diminutionem, ὑπολαύω leviter attingo: sesqui, ὑπέρτριτος sesquioctavus: contrarium, ὑπορκίω pejero: Alias inducit significationes ὑπονεύω reprehendo, ὑπείκω permitto, ὑπολήθω (sæpe) cresco.

Κατὰ cum Genitivo: contra, κατὰ Χριστοῦ, Psalm. 2. 2. de, κατὰ τοῦ Θεοῦ, 1 Cor. 15. 15. de, deorsum, κατὰ πετρῶν ῥίπτειν. Plutar. e vel ex, κατὰ τῆς γλυκυτάτης καταχεόμενος. Herodot. κατὰ πίδακος ὕδωρ καταίσσει. Quint. Smyrn. l. v. 576. in, (cum ablativo) ἄφωνα τὰ κατ' ὕδατος θαυμάσια. Lucian. in, super, κατὰ γῆς πίπτειν. Halicar. sic κατὰ τὴν κεφαλῆς, Marc. 14. 3. in, ad, κατὰ στόμα τοξεύειν. Herodian. sic ἡ κατὰ βάθους πανωλία, 2 Cor. 8. 2. per, εἶσι κατ' ὄρος. Od. ζ'. v. 102. (sic κατ' ὄλης τῆς Ἰωνίας, Luc. 23. 5.) per, in jurando, κατὰ κωνῶν ἢ χθονὸς ὀμνύναι. Lucian. sic κατ' ἐαυτοῦ ὄμνυσι, Heb. 6. 13. sub, κάτω κατὰ γῆς. Lucian. ad, πόδας ἵστημι κατὰ χαλεπῆς. Hom. Batrachom. v. 81. circa, κατ' ὀφθαλμοὺς ἔσχε δ' ἄχλυς. Od. π'. 344. a vel post, κατὰ νότου ῥιπὴν ὁμοίωσοι. Halicarn. tempore, κατὰ Λυσίου. Hermog.

Cum Dativo apud poetas: a, ab, κατὰ Διὶ σφι κλαυτὸν Αἶμ' ἀπολείσετ' ἑταῖρος. Hesiod. in, intra, κατὰ συφεῖσιν ἔμιμνον. Od. δ'. v. 238. inter, τὸ μὲν δυσόμεθα κατὰ σφίσι. Apollon. l. 3. v. 908.

Cum Accusativo: secundum, κατὰ Ματθαῖον: secundum, ad, κατ' εἰκόνα τὴν κτίσαντος, Coloss. 3. 10. secundum, more, κατ' Ἐλευθερίαν μαιάσεται τὸν. Lucian. secundum, pro, κατὰ δύναμιν. Plato. circa, κατὰ σῶμα περιττὸν. Il. ξ'. v. 180. circa, immorationem, οἱ κατὰ μυκηθμὸν. Plato. circiter, ἐπὶ ὀκτακόσια ἔτη. Constant. prope, Κοιλίῳ πλοῖον κατὰ τὸν Ἀθηναίης ναῦν ἔχον. Thucyd. sic ἀκρόπατον κατὰ χαλκόν. Il. ν'. v. 164. apud, κατ' ἐαυτὸν ἀναλογιζόμενος.

λογιζόμενοι. Herodian. sic ἦλθ' καθ' Ἰουδαίους ἐδῶν, Act. 26. 3. ad. ἴσχυτο χθὲς σφαγὴν. Il. ά. v. 484. sic ἦλθε καθ' αὐτὸν, Luc. 10. 33. ad. versus, χθὲς βοήθειαν ἐσπικώς. Thucyd. in, (cum ablativo) καθ' ὅπλα, Matth. 1. 20. in, (cum accusativo καθ' ὕπνους πάντες χωρούμενοι. Halicarn. καθ' αὐτὸν αἰὲν ὄρος. Il. π'. v. 646. penes, καθ' ἡμᾶς ἐγένετο ἡ νίκη. Lucian. inter, χθὲς ῥωπεῖα πυκινὰ Κείμενα. Od. ξ'. v. 473. intra, χθὲς τοῦτο λαὸν ἔβλεσε. Il. φ'. v. 295. coram, ob, καθ' ὀφθαλμοὺς σοὶ λέγει. Arist. per, ὕπασι χθὲς γαστρὸς ὡς μέσον ἦπαρ. Hom. Batrachom. v. 213. αὐτὰρ καθ' αὐτὸν ἀδυνὴς ὄζει. Dem. per, cum, χθὲς πέπος ἀρχόμενοι. Thucyd. sic καθ' ὑζυσίαν ὑπάνασις, Mare. 1. 27. a, χθὲς πόδας, κατ' ὄρος ἐπεμα. Lucian. ex, ῥῆξε δ' αἷμα καθ' ὑπαυρόλιν ὠτειλήν. Il. ρ'. v. 86. sic ἀνέβλυσεν. Philem. v. 14. propter, χθὲς κλέος ἦκω πρός τινα. Lucian. in Rhe. magistro. χθὲς θεὸν ἀφίξον). Halicarn. sic καθ' ὑσέρησιν, Philip. 4. 11. quoad vel respectum, τὰ χθὲς Γάλλας. Plutar. quantum, ad vel ἀ. καθ' ἀπιμίαν λέγω, 2 Cor. 11. 21. tempore, καθ' ἡμᾶς ἐγένετο. Soph. gillatim, singulis, χθὲς μιᾶς. Dem. sic χθὲς μίαν συζέσθαι, 1 Cor. 16. 2. distributionem, καθ' ἄνδρα. Plutar. χθὲς οὖλα, χθὲς ῥήσεις. Il. β'. v. 362. Legitur cum nominativo, ὃς καθ' ὃς, Marc. 14. 1.

In compositione significat de, καταπέπω decoquo: de, deorsum, καταλαίνω descendo: contra, καθίστημι contradicere: secundum, ex, καθυμῶ animo gratus: circum, καταπαλύπω circumtego: ad, καταφημὶ affirmo: re, καταπρέω reprimo: dis, καταλύω dissolvo: augmentum, καταφάγω, καταδίω avide deglutio, καταπυδίζω diligenter studeo: diminutionem, καταγυόω enervo. Alias inducit significationes καταφίω finio vel desino: καταφρονέω contemno.

Μετὰ cum Genitivo: cum, simul, μεθ' ἡμῶν ὁ θεὸς, Matth. 1. 23. cum, contra, μὴ τῶ ἀρνίω πολεμήσουσι, Apocal. 17. 14. cum, in, πολεμεῖν μεθ' ὀργῆς. Isocrat. cum a, χαῖρε) ἐρρέσθω μὴ ποιῆς. Il. ↓' v. 367. in, μὴ πολλῆς ἐυδείας ἐτερέφης. Dem. de cor. super vel in, ἔρχε) μὴ νεφελῶν, Apocal. 1. 7. erga, ἴλεος μεθ' ἡμῖν, Luc. 10. 37. per, μεθ' αὐτῶν, Act. 15. 4.

Cum Dativo, ferè poeticum: in, μὴ χερσὶν ἔχων ἢ λύρην. Lucian. θεοῖν μὴ κύμασι. Hesiod. cum, ἀειθμὸν ἔθετο μὴ σφίσιν. Apollon. cum, per, μὴ χερσὶν ἐρύσσο. Il. έ. v. 344. inter, τὰ μὲν οὔ διάτιτο μὴ σφίσιν. Il. ά. v. 368. inter, intra, μὴ σφίσι πῆμα πιθέντες. Il. λ'. v. 413. cum vel inter, μὴ πεφίτοισι πονεῖτο. Il. ί. v. 12. post, Οὔ πω ἐγὼ πύματον ἔδυμαι μεθ' οἷς ἑπάεσιτι. Od. ί. v. 365. ad, ἀλλοδαποῖσι μεθ' ἀνδράσιν ἀνέμω. Apollon.

Cum Accusativo: post, μὴ ἢ πόλεμον συμμαχία. Plato. in, (cum Ablat.)

Ablat.) βάλλον ἰῷ αὐτῷ μὴ χεῖρας. Herodian. Sic Orph. de Cryſtallo. v. 4. in, (cum Accuſat.) βίβλον μὴ χεῖρας ἀλιπρεῶς. Eulalius. ὃς με μετ' ἀνδράσι τοξεύειν καὶ νεῖκος βάλλῃ. Il. β'. v. 376. in, ſuper, μετ' ὄχμον ἵππων ἔρεισαν. Il. σ'. v. 552. per, νύκτωρ τε καὶ μεθ' ἡμέραν. Herodian. prater, Δαναοῖσιν ἀεικῆς μετέσσεται Κυδοιμός Αχιλλῆα. Il. ή. 228. inter, μεθ' ὁμίλικας ἔμμεν' ἄριστον. Od. π'. v. 418. ad, ἀνὴρ ἔστι νιὸς μοι λοιπός. Il. β'. v. 163. contra, ἤλιτε μετ' ἀθανάτους μάκαρας. Heſiod. praeter, πλὴν ποτὲ Νηρεΐς Ἰὴ ἰὼ ἐὸν μὴ κάλλος. Od. λ'. 281.

In compoſitione ſignificat trans, μεταφέρω transfero: re, retro, μεταπίπτω recido, μεταστρέφω reverto: poſt, μεταφρενον dorſum, μεταδόρπια poſcenia: cum, con, μετέχω cum aliquo habeo, participo, μεταδίδωμι communico: cum vel poſt, μετοίχομαι eo cum aliquo, vel poſt aliquem: ad, μετέρχομαι accedo: inter, μέτειμι interſum: di, μεδίημι dimitto: mutationem, μετανοέω reſipiſco, μεταπαιδεύω aliter inſtituo, μεταδιδάσκω deloco: ſurſum, μετέωρος ſublimis: augmentum, μεταπρέπω excello. Alias inducit ſignificationes, μεταχρόνιος ſublimis, μεταπέμπω accerſo, μέθοδος ordo ſive ratio rerum docendarum, μεταποδεομαι, μετέρχομαι, μέτειμι (interdum) ulciſcor.

Παρὰ cum Genitivo: a, ab, παρὰ Κυρίου ἡ βοήθειά μου, Pſalm. 121. 2. ἐκ, ex, φθογγεμοῦ παρὰ νηός. Il. λ'. v. 602. de, μηδ' ἄλλα παρὰ θεσπεσίης ἰδυίης σκυδάλισμα. Phocyl. præ, ἔχει τὴν ὄψιν Ἄργος Ἑλλήνων πάρος. Euripid. Phœniſſ. prater vel contra, οὐδὲν παρὰ λόγον ποιεῖ σοφός. Rhen. poſt, παρ' ἡδονὴν λύπη. Adag. ad vel prope, παρὰ κεστάρων τὸ παρεῖναι. Hom. hymn. in Solemn. v. 11. ad, comitatum vel relationem, τὸ παρ' αὐτοῦ. Chryſoſt. οἱ παρ' αὐτοῦ, Marc. 3. 21. apud, παρὰ θεῶν καὶ ἀνθρώπων τὸν ἄδικον παρεσκεύαζε βίον. Plato de leg.

Cum Dativo: apud, παρὰ τῷ κυρίῳ ἔλεος, Pſalm. 130. 7. prope, juxta, παρὰ κακῷ ἀθλὸν ἔθηκε. Od. ὁ. 487. a, φιλεῖσθε παρ' αὐτῷ. Il. γ'. v. 617. Sic παρὰ θεῷ ἐκλεκτὸν, 1 Pet. 2. 4. in, (cum ablat.) ἔστι καὶ παρ' ἡμῖν ἐμπειρία. Dem. de coronâ. ἔμμεναι παρὰ ἔργῳ. Od. φ'. v. 239. in, penes, παρὰ σοὶ ὄζυς. Lucian. Icarom. in, (cum accuſat.) παρὰ ποσὶ κέαται θυμός. Il. ὁ. v. 280. ad, ἴέναι παρὰ τὸν Τιταρήσιον. Ycn. (ſic παρὰ ἀμφιτρύωνα εἰσῆλθε, Luc. 19. 7.) ἔδρυσεν παρὰ θαλάσσῃ. Od. γ'. v. 37. cum, παρ' ἀνέρι τῷ δὲ δαμεῖσα. Il. ρ'. v. 421.

Cum Accuſativo: contra, παρὰ τὸν νόμον, Act. 18. 13. prater, παρὰ τὴν διαθήκην ταύτην, Luc. 3. 13. ſupra, παρὰ θεσπεσίην. Il. γ'. v. 797. ſic ἐπὶ καὶ παρὰ τοὺς ὑὲς τῶν ἀνθρώπων, Pſalm. 4. 53. juxta, κολοιὸς παρὰ κολοιὸν ἰζάνει. Ariſtot. ultra vel trans, παρὰ τὸ ποταμὸν ἔτυχον.

Plutar. *ex, extra,* παρὰ τὸ δεινὸν ἡγούμενον. idem. *ad, διέρχεται παρ' ἡμᾶς* οἱ πε. Plato. *ad, relationem,* οἱ παρ' Εὐανδρον Ἀρκάδες. Plutar. *pra,* τὸ ἀλκὺ, τί δὲ κάλλος, παρὸ τὸς θεῦ μείονας. Synes. hymn. 9. *citra immorationem,* οἱ παρὸ τὰ μαθηματικά. Lucian. *post,* παρὸ τὰ γραφεῖα οἱ νεανίσκοι γλυκύτερες. Aristot. *infra,* πλατάνους αὐτῇ βραχὺ τι παρ' ἀγγέλους, Psalm. 8. 5. *in,* (cum ablat.) παρὸ τὸ γῆρας κακοπαθεῖν. Aphthon. *in, penes,* τὸ παρ' ἡμᾶς. Viger. *in,* (cum accusat.) παρὸ βέλτιον μεταπιπτεῖ ἡ γνώμη. Plutar. *propter,* διὸς ἐδόκει παρὸ μέγεθος θεᾶσθαι. Lucian. de Alexandro. sic παρὸ τοῦτο, 1 Cor. 12. 16. *pro,* παρ' ἐλπίδα ἡμῖν. Dem. de coronâ. *pro, secundum,* παρὸ μικρὸν δεῖ τραυμάτων ὅσοι μείζους γίγνονται. Philo. *a, ab,* ἡμῖν παρὸ τοῦτο ἀντικεῖται. Plato. frequentiùs in hujusmodi etymologiis. γραμματικὸς παρὸ τὸ γράμμα]α. *per,* ὃν ἐπαίρετε παρὸ τοῦ πόντου χαμαί. Dem. de coronâ. *inter,* cum casu per gerundium seu expositio, οἷα ἐλαλεῖ παρὸ ἡ πλοῦν. Lucian. & παρὸ τὸ δεῖπνον αὐτὸν. Plurar. *cum,* ἡ στοπομπία παρὸ πᾶσι φιλίαν ἄγει τῷ Πιερῶν χορῷ. Dem. de coronâ. *minus,* παρ' ἕνα. Lucian. sic παρὸ μίαν, 2 Cor. 11. 24. *alternationem,* ἡμέραν παρ' ἡμέραν. Dem. πληγὴν παρὸ πληγὴν ἑκατέρῳ ἐνεγκεῖν. Aristoph.

In compositione significat *ad, πάρειμι adsum: in, contra, παράνομος injustus: prope, ad, παρακάθημαι assideo: prope, fere, παράμεσος fere medius: prope, apud, παραμένω apud aliquem maneo: præter, παραπλέω præternavigo: trans, παράρχομαι transeo: ab* vel *procul παραπλάζομαι aberro: sub, clam, παρακαθίω, παρεισέρχομαι clam accedo, irrepo: perperam* vel *malignitatem, παρακούω perperam audio, παραλογίζομαι falsa argumentatione utor: simul, παραθεωμεν θεὸν simul regno: comparationem, παρέλλω confero: augmentum, παρόλμος valde audax: diminutionem, παρίημι & partim in culpa,* Interdum *utrumque, παρόσημος illustris vel obscuræ notæ:* Alias inducit significationes, *παρακαλέω hortor, consolor* &c.

Περὶ cum Genitivo: *de, περὶ καπνοῦ συναλοιφῆν.* Proverb. *de, contra, περὶ ὧν μὴ ἢ περὶ αὐτῶ νουτέλεσις.* Herodian. sic ἐγγίγνεσθαι οἱ Ἰουδαῖοι περὶ αὐτῶ, Joan. 6. 41. *pro, περὶ πάσης τειθοῦς.* Il. ὁ. v. 496. [Sic περὶ ἁμαρτιῶν ἔπαθε, 1 Pet. 3. 18.] περὶ πολλῶ, περὶ ὀλίγου, &c. Ifocr. *propter,* περὶ καλῶ ἔργα ἃ λανθάζουσί σε, Joan. 10. 33. *in,* [cum ablat. ἠρώτησεν, ὅ, τι χρὴ ποιῆν περὶ τὰ ἐξαμῆτος. Viger. *in super,* ἐσκιρτᾶν περὶ τρόπον βεβαῶτα. Od. ἑ. v. 130. *in, supra,* ἔξοχον ἄλλων περὶ πάντας ἰδὲν δεδημένον, 1 Cor. 7. 37. *in, erga,* διάνοιαν ἔχειν περὶ τὰ ἀδικήματα. Dem. *a, ab,* μεγάλων ἀλκὴν περὶ τῶ θεῶν τιμῶ. Lucian. Halcyon. *pra,* sæpe retracto accentu, περὶ vel πέρι πάντων ἔμμεναι ἄλλων. Il. ἁ. v. 287. *circum,* τετάνυσθ περὶ ἀσπίς γλαφυρῆσιν Ἡμαθίης. Od. ἑ. v. 68. ἐ, ἐκ, πολλὰ μᾶλ

μιο περὶ συλλογὸν λίπωμεν). Il. τ'. v. 230. ἔχεις τι διάφορος τῶδε τῷ πάθεϊ εἰπεῖν. Soph. ad, περὶ Παλαμήδους διαβολῆ & Σπιδόσεως. Il. φ'. v. 120.

Cum Dativo: circum, circa, περὶ βωμοῖς χορεύειν. Herodian. l. 5. ἀγῶνα περὶ τῇ λίμνῃ ἢ Ἑλλάδι περὶ ταῖν χερσῖν. Xen. παιδ. 1. apud, πολλὰς ἀπέδειξον περὶ ἐμὲ ἀνδρείας. Plutar. in Anton. pro, de, περὶ παίσῃ πόλει ἀγωνίζεσθαι. Thucyd. pro, propter, περὶ τῇ παλαιᾷ βασιλείᾳ φιλονεικεῖν. Lucian. Astrol. χωλαίνω & περὶ βυσί. Hom. hymn. in Mercur. v. 236. Apud poetas ex, ὃν περὶ κῆρες φίλες. Od. ὁ. v. 245. in, (cum ablat.) ἀλύοντες περὶ θυμῷ. Il. χ'. v. 70. in, (cum accusat.) ἀποθνήσκειν περὶ ἐπαίνῳ. Od. λ'. v. 423. πίπτουσα περὶ σφίσιν. Apollon. Argon. l. 3. v. 1019. a, ab, περὶ δ' ἐμοὶ πεπαρμένα. Il. φ'. v. 577. cum, περὶ βυσὶν ἴασιν. Apollon. Argon. l. 3. v. 904. inter, εὐκηλοι μελέοντο περὶ σφίσιν. Idem. ibid. v. 1171.

Cum Accusativo: circa, περὶ τὰ φοβερὰ ἡ ἀνδρεία. Aristot. circa, commorationem, διατείβειν περὶ τὸ κεράπτειν τῆς φιλοσοφίας δεῖ. Isocrat. circiter vel ad, περὶ δείπνου ὥραν ἦκον. Xen. sic περὶ μεσημβρίαν, Act. 22. 6. sæpius additâ particulâ πω, εἰς ἔτος ἤδη περὶ πω τὸ ἀγαθηκοσὸν ἡλικίας. Herodian. l. 7. erga, περὶ τοὺς γονεῖς τοιοῦτος γίνε, &c. Isocrat. contra, περὶ τοὺς οἰκείους κακουργήματα, περὶ ὃ τοὺς ἀστοὺς ἁμάρτημα. Dem. in Midiam. ad, ὡς ἔλθοιμι περὶ τοὺ φιλοσόφους. Lucian. Icarom. ad, relationem, τὰ περὶ ψυχάν. Isocrat. in, περὶ ἢ ἀσθένειαν ἔχῃ. Plato. supra, περὶ νόον ὄτι βεβηκὼς. Lucian. per vel in, περὶ πάντα, Tit. 2. 3. de, ἀναμιμνήσκεσθαι περὶ τὰ ἀφεθέντα. Plato. quoad, περὶ ἢ πίστιν ἀναγκῆς, 1 Tim. 1. 19. instar, περὶ λάλυλον τὸ πάχος ἔχων. Plutar. cum, societatem, οἱ περὶ τὸν Παῦλον, Act. 21. 8.

In compositione significat circum, περιάγω circumduco; circa, περιπίπτω & circa cor; in, περιπίπτω incido; re, περιλείπω relinquo; pro, περιδίδωμι do; pro, (aliquo) περιποιῶ pro me facio, vendico; de, malignitate, περιορῶ despicio, contemno; per, περικαὴς perustus; Interdum e, ex, περιβάπτω everto, περιδύω exuo; augmentum, περικαὴς admodum venustus; περιδακρύω ubertim fleo; excellentiam, περιγίνομαι superior sum, excello; utrinque, περιδέξιος & ambidexter: Aliam inducit significationem, περιγράφομαι describo, περίφημα vehementer, &c.

Περὶς cum Genitivo; a, ab, περὶς Διός εἰσιν ἅπαντες. Od. ξ'. v. 57. ex, ξύλον & περὶς πολέων ἢ ἑκατέρων. Od. θ'. v. 29. περὶς σφῶν ἑαυτῶν φίλων καθιστάναι τὰς ἡγεμονίας. Diodor. l. 18. ex, secundum, περὶς θυμῶ. Viger. ex genere, ἀλλοδαπὸς ἢ περὶς πατρὸς ἢ περὶς τ' μητρός. Æschin. in Ctesiph. de, χρηστὸς περὶς ἀνδρὸς μηδὲν ὑγιοῦς κρίνειν. Epictet. de, de-

orsum, ἕπεσθαι φόβῳ πρὸς τὸ ἄρχειν. V. T. *per*, *in obtestando* vel *jurando*, πρὸς τοῦ Διὸς ἱκετεύω ὑμᾶς. Dem. in Ctesiph. οὐκ ὀκνήσω πρὸς ὑμῶν. Il. τ'. v. 188. *coram*, πρὸς θεῶν ἀτιζεῖς, πρὸς ἀνθρώπων αἰσχύνεο. Xen. sic Il. ά. v. 339. *in*, *contra*, πρὸς ἀνδρὸς ἐχθρῷ ὀπιφείων ἢ φόβον. Halicarn. *pro*, πρὸς ἐμοῦ λέγεις. Lucian. *a parte*, *secundum*, πρὸς πατρὸς ἢ φόβον πάσχειν. Dem. ad Bœotum. *instar*, *loco*, πρὸς ὕβρεως λαμβάνων. Philo. *versus*, πρὸς Βορέαν κατωζαμένη Od. γ'. v. 110. *cum*, πρὸς ἔνδεκα βασιλέων βασιλεύσει. Herodot. *relationem*, οἱ πρὸς αἵματος. Sophoc. *officium* vel *decorum*, τὸ ἀρρενωπὸν ὃ πρὸς ἀνδρὸς ἐξεσμὸς ῥήτορος. Lucian. ἄτοπα λέγεις καὶ ὑδαμῶς πρὸς σε. Xen. *ad*, *in*, *pro*, cum significatione *commodi* aut *incommodi*, τί τό μοι πρὸς καλοῦ γίνεται. Aristot. & πρὸς ἀγαθοῦ. Galen. sic πρὸς ἢ ὑγιείας σωτηρίας ὑπάρχει, Act. 27. 34. Apud poetas *prope*, εὖ ἴσθι πρὸς ἰδὸ ἁλὸς Κάρης. Il. κ'. v. 428. *sub imperio*, πρὸς ἄλλης ἐσσὶ ὑφαίνοις. Il. ζ'. v. 456. *in*, ναίειν πρὸς Ἡλίδι. Od. φ'. γ. 347. *post* ad, *post* πόλιν πίπτω. Il. χ'. v. 198.

Cum dativo: *ad*, νοῦν ἔχειν πρὸς τοῖς ἑτέροις μίζοσι. Diodor. πρὸς γύναισι χεῖρας βάλλ. Od. ζ'. v. 310. *ad*, *apud*, πρὸς κεφαλῇ, Joan. 20. 12. πρὸς ἢ πύλαις. Lucian. sic εἰσήκει πρὸς τῇ δύρᾳ, Joan. 18. 16. *ad*, vel *a officium*, εἰ πρὸς ἢ πάλιξι. Herodian. l. 3. *ad*, *in*, *contra*, γῆν πρὸ πολεμίων ἔλεξεν. Od. γ'. v. 298. *præter*, πρὸς τοῖς εἰρημένοις. Plut. in educ. liber. *supra*, *ad*, ἔπλε πρὸς τοῖς ἐννεήκοντ' ἔτεσιν ἐβίωσε. Lucian. Macrob. cum vel *apud*, πρὸς ἑαυτῷ σωφρονῶν καθήμην. Plutar. *in*, (cum ablat.) πρὸς ἢ ἀσκάλαις τὰ παιδία κομίζειν. Idem. ὅλος εἰμὶ πρὸς τοῦ πάθει. Heliod. *in*, (cum accusat.) πότε ἢ σκῆπτρον βάλε χαίῃ. Il. ά. v. 245. *in*, *ad*, *commodum*, ὃ νομίζουσι πρὸς τοῦ σωτῆρος ἀγαθῷ πεφυκέναι. Xen. *circa* vel *tenus*, πρὸς τοῖς μασχάλαις τείνεσθαι νομίζουσιν. Apoc. 1. 13. πρὸς τῷ τέλει τοῦ βίου. Lucian. *usque*, *ad*, πρὸς τὸ καταδῦσαι, Luc. 19. 37. *occupationem*, πρὸς λόγοις τοῖς δικανικοῖς εἰμι. Lucian. apud poetas *cum*, πρὸς αὖχεσιν ἄλλα πάσχει. Hesiod. ἔργ. l. 1. v. 209. *super*, κεῖνο πρὸ χθονί. Il. φ'. v. 416. *a*, πρὸ γαίη χεῖρας ἀείρων. Od. λ'. v. 423.

Cum accusativo; *ad*, πρὸς τὸν ἔχοντ' ὀφθαλμὸν ἔφασκε. Soph. ὄνος πρὸς λύρην. Proverb. *ad arbitrium*, πρὸς ἄλλον ζῆν. Aristot. *usque ad*, φίλος πρὸς βωμόν. Plutar. *quoad*, ἀπὸ ὕδατος ἀφέσηκα πρὸς τὸν καθεσπέριον. Plato. *in* (cum accusat.) πρὸς τὸ χεῖρον τὰ πράγματα ἐπιῤῥεῖ. Basil. *in*, (cum ablat.) πρὸς κάλπιν ὀζαίνοιτο πιδήνης Ἐκάλυδνα. Il. ζ'. v. 467. *ad*, *in*, (cum ablat.) τὸ σῶμα πρὸς ἥλιον εἰς τὸ Αἰδώνειον ὀλιγάναντες. Lucian. *ad*, *in*, *commorationem*, ἐγίνετο πρὸς τὸ καταπαγῆν. Plutar. *penes*, ἐμοὶ πρὸς ἡμᾶς ὅτι καὶ τὸ καλῶς καὶ τὸ κακῶς ἀκούειν. Philipp. ad Plutar. *erga*, δεῖ ἦπιον εἶναι πρὸς πάντας. 2 Tim. 2. 24. *contra*, πρὸς κέντρα μὴ λακτίζειν. Euripid. sic Act. 9. 15. *secundum*,

tum, πρὸς τὰς ἀρετὰς τὰς πυλὰς νέμε. Plutar. sic ποιήσας πρὸς τὸ δίκαιον, Luc. 12. 47. *apud*, ὁ λέγω πρὸς σὲ Θεὸν, Joh. 1. 1. *versus*, ἐπαίσχυε πρὸς ὀργὴν. Il. Γ'. v. 364. *inter*, τιμήεντα τὰ πρὸς πυλάς. Isocrat. ad Demon. ἐὰν ποτὲ ἔσομαι πρὸς ὑμᾶς, Luc. 9. 41. *circiter*, *ad*, εἰσῆλθε πρὸς ἡμέραν διανυκτερεύσων. Demoſt. καταπίπτει πρὸς τὸ σαλεύειν αὐξανομένου. Lucian. Toxat. sic πρὸς ἑσπέραν δύσι, Luc. 24. 29. *per*, φυσᾷν πρὸς ῥῖνας αἷμα. Soph. *per*, *in jurando*, πολλοὶ πρὸς λάχανα ὀμνύουσι. Suid. *per*, *ex*, *modum*, πρὸς ἔχθραν αἰτίαν τινὲ ἐπάγειν. Demoſt. de coronâ. πρὸς ὃ διώκειν νοεῖν, Epheſ. 3. 4. *præ*, *comparationem*, πρὸς ῥόδα ἀνεμώνη. Proverb. sic οὐκ ἄξια τὰ παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ πρὸς τὴν μέλλουσαν δόξαν, Rom. 8. 18. *cum*, πρὸς βασιλέα γεγράφασι σωθῆναι. Isocrat. ὃς πρὸς Τυδείδην διεμάχετο τὸν ἀμείνω. Il. Ζ'. v. 235. *cum*, *apud*, ἐλογίζετο πρὸς ἑαυτὸν, Marc. 11. 31. μὴ, τὸν βίον πρὸς μικρὰ κέρδη διαφθείρειν. Ariſtot. *a*, *ab*, πρὸς τὰς ὄψεις οὐκ οἶδ' οὐκ ὄπιθεν ἐκείνου ἔσεσθε. Plutar. de Alexandro. δεῖ, ἐκεῖ πρὸς ταῦτα βουλευσόμεθα. Xenoph. sic πρὸς ὀξὺ πρὸ ἀγγέλους λέγει, Heb. 1. 7.

In Compoſitione significat *ad*, προσέρχομαι *adeo*: *ad*, *verſus*, πρόσορος *ad Boream ſitus*: *in*, προσδέομαι *indigeo*: *in*, *contra*, προσμάχομαι *irrideo*: *prope*, πρόσγειος *terræ proximus*: *cum*, προσμίγνυμι *converſor*, προσπάσχω *compatior*: *ob*, προσφορὰ *oblatio*: *ſimul*, προσσυμπολλοῦμαι *ſimul pereo*: *ſurſum*, προσάντης *arduus*: *inſuper*, προσδιηγέομαι *aliquid inſuper narro*: *augmentum*, προσεπιδίζω *vehementer laceſſo*: *diminutionem*, προσψαύω *leviter attingo*: *nuper*, πρόσφατος *recens occiſus*: *in*, *ſuper*, προσίημι (interdum) σοὶ ζημίαν ἐπιτίθημι *tibi mulctam*. Thucyd. Alias inducit ſignificationes προσάγω *impero*: προσκόπτω *impingo*: προσκύνω *ſupplico*: προσφέρομαι (interdum) *vescor*.

Τοῦ cum Genitivo; *ſuper*, χῆρες τοῦ κοσμοῦ. Proverb. *ſuper*, *contra*, ὃς τοῦ ἑνὸς φυσιοῦται, 1 Cor. 4. 6. *ſupra*, τοῦ μὴ κήπων θεὸς εἶναι. Herodot. *de*, τοῦ ὄνου σκιᾶς. in vitâ Demoſth. *pro*, Χειρὸς τοῦ ἡμῶν ἀπέθανε, Rom. 5. 8. *pro*, *a*, *parte*, εἰ ὁ θεὸς τοῦ ἡμῶν, τίς καθ' ἡμῶν; Rom. 8. 13. *pro*, *ex*, τῆς εὐδοκίας, Philip. 2. 13. *pro*, *vice*, ἐγὼ τοῦ τοῦτο ποιήσω. Dem. sic ἵνα τοῦ διακονῆ μοι. Philem. v. 13. *pro*, *per*, *in obteſtando*, λίσσω τοῦ παιδίου. Apollon. Argon. sic ἐρωτῶμεν ὑμᾶς τοῦ τῆς ἐξουσίας τοῦ Κυρίου, 2 Theſſalon. 2. 1. *propter*, αἰσχύνομαι τοῦ Διός. Lucian. sic τοῦ βασιλείας πάσχειν, 2 Theſſalon. 1. 5. *ultra*, ἐξ Αἰθιοπίας τῆς τοῦ Λιβύης. Thucyd. *e*, *ex*, οὐκ ἐξ ὀλιγαρχίας εἰς αὐτὰ καθίσης, ἀλλ' τοῦ τῆς φιλοτιμίας. Halicarn. τοῦ κακοήθους ἀλύξω. Apollon. *per*, *in*, τοῦ πόντιον φέρον. Quint. Smyrn.

Cum

Cum Dativo rarissimè; *super*, ὑπὲρ ἀρτύεσσι σ' ὀχεύω. Anacr. Od. 51. *super, a*, οἷσι δ' ἄρ' ὑπὲρ μαζοῖσι κορυσσάμενοι. Orph. Gal. Hymn. v. 29.

Cum Accusativo: *super, per*, ἀποπλαγχθέντες ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης. Od. ι. v. 260. *supra*, τὰ ὑπὲρ ἡμᾶς οὐδὲν φρονεῖ ἡμᾶς. Proverb. sic ὑπὲρ τὸν λαμπρότητα τοῦ ἡλίου, Act. 26. 13. *ultra*, ὑπὲρ τὴν ἐξουσίαν. Lucian. *præter*, ὑπὲρ μοῖραν. Il. υ. v. 337. *contra*, vel *præter*, ὑπὲρ ὅρκια πιθήσειαν. Il. γ'. v. 299. *post*, ὁ δὲ ὑπὲρ τέτυξ Μίδαν. Lucian. in dial. Menip. & Æacl. *alternationem*, ὑπὲρ μίαν *alternis diebus*. Viger.

In Compositione significat, *super*, ὑπερπετάομαι *superabundo*: *supra*, ὑπερνέφελος *qui est supra nubes*, ὑπερέμβροτος *qui est supra hominem*; *pro*, ὑπερμάχομαι, ὑπερμαχίζω *propugno*; *pro, vice*, ὑπαποθνήσκω *pro aliquo morior*; *præ, ante*, ὑπερθέω *præcurro*; *præ, supra*, ὑπεραλλίζω *optime omnium jaculor*; *trans*, ὑπερβαίνω *transgredior*: *præter*, ὑπέρμορον *præter fatum*; *ex*, ὑπερείζω *extermino*; *augmentum*, ὑπεραίνομαι *valde insanio*; *malignitatem*, ὑπερφίαλος *perfidus*, ὑπέρβιος *superbus*: Alias inducit significationes ὑπερτέλλω (interdum) *differo, procrastino*, &c.

Ὑπὸ cum Genitivo; *sub*, ὑπὸ χθονός. Hesiod. Theogn. *sub præsentia*, Αἴγυπτος πάλιν ὑπὸ βασιλέως ἐγένετο. Thucyd. *a*, ὑπὸ Θεῶν ἐφ' Ἡρακλείας στήλας. Herodot. *ex*, ὑπ' οἰνοβαρείης χαίρουσι. Lucian. Timon. ὅτι κῦμα πίσσης λαβεῖν ὑπαὶ πορῶν. Il. ὁ. v. 625. *ex, secundum*, ὑπὸλιστι γένεσθαι Ζηνὸς ὑπ' ἀγγελίης. Od. ἡ. v. 263. *propter*, χολωσεὶ ὑπαὶ θεᾶς. Il. ὁ. v. 4. *propter, de*, ὑπὸ τῶν ἄλλων αἰτιῶν πολεμίως συμπίπτειν τοῖς Ἀθηναίοις. Plutar. *per*, ὑπὸ κύνας ὀρεσκῴους τοῖσιν Ἴωσι. Herodot. sic ἀποκλίναι ὑπὸ θηρίον, Apocal. 6. 8. *pra*, ὑφ' ἡδονῆς διακρίνειν. Aristoph. *cum*, κατακλίνων ὑπὸ λαμπάδων. Plutar. in Catone majore. *ad*, ἱκάνει Χθονὸς ὑπὸ Πειθμοῖο. Quint. Smyrn. l. ιγ'. v. 175. *apud*, ὑπὸ σφῶν Ἑλλήνων ἐν δεξιαῖσι ἦν. Thucyd. *de*, ὑπὸ τῆς γραφῆς ἀλλόκοτα ἀγγέλλων. Lucian. *in*, ἡμῖν ὑπ' ἐνδείας μᾶλλον ἔσαι πάντα. Xenoph. mod. l. 6.

Cum Dativo; *sub*, ὑπὸ τῇ λεοντῇ πίθηκος. Lucian. *sub potestate*, ὑπὸ Πέρσῃσίν ὄζειν Αἴγυπτος. Herodot. ὑφ' ἑαυτῷ ποιέεσθαι. Demosth. *sub persona*, πρὸς ἀναιρεῖ Ὀμηρος ὑπὸ τῷ Διομήδει. Eustath. in Iliad. ἡ. *sub, in, ordine*, ὑπὸ κόλπῳ. Od. ὁ. v. 468. ὑπὸ νυκτί. Apollon. *sub, circiter*, ὑπ' ἠῶϊ οἱ Ζηνὸς τέκνον ἀναρχθέντες. Il. ψ'. v. 530. *sub, ausu eo*, ὑπ' αἰδοῦς πτερύγεσσι. Proverb. ὑπομειδιᾷ ὑπ' ἐπιῤῥ. Quint. Smyrn. l. ιγ'. v. 41. *a, ab*, ὑπὸ Τρώεσσι δαμείσας. Il. γ'. v. 608.

λέ-

λόγον πολιήσιον. κατὰ δίκῃ ἀρξαμένοις. Nazianz. ex, Λυπεῖν κατὰ χάρος ἀρέσσειν. Hom. hymn. in Mercur. v. 158. ad, κατὰ Τεγέην λόχον ἠγάσθη. Od. ξ'. v. 469. κατ' αὐλῶν ἢ τυμπάνου εὐρυθμα βαίνειν. Lucian. Dial. Jovis & Cupid. ad, secundum, κατὰ δικαιοσύνην διάγειν ἢ βίον. Plato. ad, prope, πῶς δ' κατὰ χάρος πολλοί. Quint. l. ῆ. v. 58. propter, κατὰ τῆ πολίτου ἐπαγγέλτο. Xiphilin. in Nerone. κατ' Ἀρπὶ ἢ Ἔκτορι—Οὗτός ποτε. ll. ᾶ. v. 699. propter, prae, ἐκδυσάντες κατὰ χαλκα. Zosimus. infra, vel post, κατ' αὐτῶ Ζήνων κατεκλίνετο. Lucian. Lapith. cum, κατὰ φωνὴ σαλῶ σεσῆμι. Plutar. in Galba. coram, λέγω ὃς κατὰ δίκῃ μάρτυρει. Nazianz. in epist. ad Cæsar.

Cum Accusativo: sub, κατὰ τὸν μόδιον, Matth. 5. 15. sub potestate, ἢ ἁμαρτὼ πεπᾶσ. Demosth. de coronâ. sic κατὰ νόμον, Rom. 6. 15. sub, ad, οἱ κατὰ πλῶ ἀναπλαῶ ἄνδρωποι. Herodian. l. 3. sub, tempore, κατὰ κλνα. Arist. subter, ἢ τὸν κατ' γῆς ἢ κατὰ γλῶ χρυσόν. Plutar. ad, αἰχέσος ἀνὴρ κατ' Ἰλιον ἦλθε. Il. β'. v. 216. infra, vel post, ἅμα καπνοῖσιν, ὁ μὲ ἄνω, ὁ δ' κατ' αὐτόν. Lucian. Lapith. pone, καί μιν κατανοήσῃ κατὰ ἢ δύεσαν. Herodot. in, [cum Accusativo] βάλλειν κατ' βισσινίδων ἀμβύσματα. Apollon. Argon. l. 3. v. 287.

In Compositione significat sub, κατυγράφω subscribo: sub potestate, ὑπείμι subsum, κατοπτεύω mihi subjicio: sub, clam, ὑπαρπάζω clam surripio: re, rursus, κατάγω redux, κατοφέρω revertor: re, seorsim, κατανεύω recedo: inter, κατακρύω interpello: ex, κατάλλομαι (interdum) emergo. Od. υ'. v. 53. diminutionem, κατάδέω subvereor, κατάφοξ surdaster: augmentum, κατάπινος largius bibo: improbitatem, κατόχευσος aurum adulterinum; oblique, κατάβλέπω oblique intueor: Alias inducit significationes, κατάγυξ propinquus, κατακρίνομαι simulo, &c.

Plures simul præpositiones regunt casus; ut ἀμφὶ περὶ σήματι. Od. λ'. v. 608. ἀμφὶ περὶ κρήνῃσι. Il. β'. v. 305. περὶ τ' ἀμφί τε παρέων. Il. ρ'. v. 760. Interdum præpositio cum Adverbio; ut ἀπὸ κόσφι καλιῶν. Quint. Smyrn. l. δ'. v. 264. Quandoque plures præpositiones in unam dictionem coeunt; ut κάτα νεφέων. Hom. hymn. in Apoll. v. 428.

Præpositio apud poetas non rarò casui suo postponitur; retractio accentu dissyllaborum omnium, præter ἀνὰ, διὰ. ut δεῦ πάρος. Il. τ'. v. 3. μάχῃσι ἀνὰ κοιρανέοντα. Il. ε'. v. 824. ὅτε διὰ. Hesiod. ἔργ. v. 3. apud oratores περὶ, ut ἀλλὰ περὶ εἰδότα ὀνείρων πέρι. Lucian. Gallus. Item κατακλάσις λυπεῖ φιλοπονίας κρατηρὸς ὕπο. Hipp.

Inter præpositionem & casum eleganter intervenisunt conjunctiones; ut ὅτι γάρ τοι πλῶ ὔσειν παρέρχον. Lucian. merced. cond. περὶ μὲν χθ τῆς διακονίας, 2 Cor. 9. 1. apud poetas quælibet dictiones; ut ἀμφὶ δὲ πολλὴ Κόπτος ἔλω κεφαλῆ. Il. ω. vers. 163.

Revelluntur

Revelluntur à verbis etiam Præpositiones; ut κτ' γαῖα κεκλύθοι. Il. ζ'. v. 464.

Præpositiones sine casibus migrant in adverbia; quædam etiam retrahunt accentum nempe ἀφὶ, ἀπό; ut σὺ δ' ἅμα πολλοὶ ἀμφίστιν πέρι ζάλας. Lucian. merced. cond. ἐμὲ μικρὸν τι πρός. Idem in Tyranno. πρῶτον ἐγὼ, φῦ δ' ὕμμες. Od. φ'. v. 231. πέσε γὰρ μιν ὀϊζυρὸν τόκος μήτης. Od. δ'. v. 324. πολλὸν ἀπὸ στρατιῆος. Il. π'. v. 664. Similiter præpositio cum casu suo coalescens; ut ἐκποδὼν procul, e medio, ἐπέκεινα ultra, παραχρῆμα extempore, nonnunquam cum casu non suo; ut ἐμποδὼν impedimento.

Præpositiones cum casibus elegantiam parlunt; ut ἀπὸ τοῦ βελτίστου vel κρατίστου optime, ὀπὶ vel ὑπὸ πόδα χωρεῖν retrocedere. Xenoph. in Halicarn. τῇ κτ' πόδας ἡμέρᾳ. die sequente. Herodian. & Polyb.

Præpositiones sequente articulo & infinitivo usurpantur pro adverbio vel conjunctione; ut ἐν τῷ ἐλθεῖν αὐτὸν, Luc. 14. 1. cum venisset; παρέδωκε τῷ Μινυκίῳ ἢ δύναμιν ὑπὲρ τοῦ μὴ μαχέσασθαι. Plutar. in Fab. Max. (i. e.) ut non pugnaret; πρὸς μὲν γὰρ τὸ τὸν πατέρα ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ θεᾶσθαι ἐξ Ἐφεσίας ἀπολιπεῖν ἀποδυόμενος, ἐπὶ αὐτὸς ὕστερον ἦκε ἔδεται. Demost. in Midiam. (i. e.) præterquam quod, &c. πρὶν τοῦ συλληφθῆναι, Luc. 2. 21. (i. e.) priusquam concepisset.

Præpositio in Compositione sæpissimè regit casum, quem extra Compositionem regebat; ut ὄχλος παρεισέχεον. Soph. παρέσχε αὐτῇ, Act. 9. 39. παρελέγοντο τῷ Κρήτῃ, Act. 27. 13. quia παρὰ prope regit tres casus; in decompositis utravis præpositio; ut ἐγκάτθετο κλισμῷ. Il. ξ'. v. 223. ἐγκάτθετο νηδύϊ. Hesiod. Theog. v. 487.

Accentu retracto nonnullæ præpositiones ἄνα (item ἂν) ἔνι pro ἐν, ἔπι, μέτα, πάρα, πέρι vicem quandoque sustinet verborum fere tertiæ personæ per omnes numeros, & eandem cum illis habent constructionem & concordantiam; Ἄνα pro ἀνάσσει; ut ἄνα οἱ μέμονας. Il. ε. v. 247. Ἄν pro ἀνάσσει; ut ἂν δ' Ὀδυσῆϊ. Il. γ'. 268. ἂν δ' ἄρα Βοιήϊοι ἦσαν. Apollon. Argo. l. 2. v. 494. Ἔνι, (interdum ἔν,) ἔπι, μέτα, πάρα, πέρι pro Compositis verbi εἰμὶ, per omnes numeros fere tertiæ personæ; ut ἔνι Ἰθάκῃ. Galat. 3. 28. ἔνι τοι φρένες ἀμφὶ ἧσται. Od. φ'. v. 288. ἔνδι βόες. Quint. l. 5. vers. 60. πάρα οἱ γὰρ θεῶν. Il. υ'. v. 98. πάρα γὰρ ἀμείνονες ἄλλοι. Il. ψ'. v. 479. ἔστι ἔπι δίῳ. Il. α'. v. 515. ἔσται μέτα τοῖσι. Od. φ'. v. 93. πέρι τοι μῦθος. Od. μ'. v. 279. regimen; ut πάρα δ' ἔργα βόεσσι. Hesiod. ἔργ. v. 452. &c. Usurpantur itidem pro impersonalibus; ut ἔνι τῷ φόβῳ παρελθεῖν. Demost. de coronâ. τύπτοισι δ' ἔ μέτα. Herodot.

PROS-

PROSODIA.

QUid & quotuplex ſit pes & carmen, quid ſcanſio, præterimus tanquam nota ex Proſodiâ Latinâ: Superſunt tria tantùm fuſiùs explicanda, Spiritus, Tempus ſive Quantitas, Accentus.

Spiritus.

VOcales (præter υ) & diphthongi initiales plerumque levigantur.

Exceptiones:

A in nonnullis aſpiratur; 1°. Nominibus, ἁβρὰ, *ancilla*, Ἅιδης *Orcus*, αἷμα *ſanguis*, αἱματιὰ *ſepes*, Αἷμος *Hæmus*, Ἄλαια *urbis nomen*, ἀλεσυνὴ *dementia*, ἅμη *mare*, ἅμυσις *catena*, ἅμων *area*, ἅμαξα *plauſtrum*, ἄμιλλα *certamen*, ἁβρὸς *mollis*, ἁδρὸς *adultus*, ἅγιος *ſanctus*, ἁγνὸς *caſtus*, αἱμύλος *blandus*, αἱμὼν *cruentus*, ἅμης *confertus*, ἁπαλὸς *tener*, ἁπλόος *ſimplex*. 2°. Verbis; ἅδω *placeo*, ἅζομαι *veneror*, αἴρω & ἁλίσκω *capio*, ἅλλομαι *ſalio*, ἁμαρτάνω *pecco*, ἀνδάνω *placeo*, ἅπτω *necto*, *accendo*, *tango*, &c. 3°. Adverbiis; ἅλις *ſatis*, ἅμα *ſimul*, ἅπαξ *ſemel*.

2°. E aſpiratur ante κ, ο, φ, π, βδ, βρ, δρ, ρκ. Sed ἐκεῖ *illic*, ἐκεῖνος *ille*, ἐκεχειρία *induciæ*, ἑορ *ſoror*, ἑωρα *ſuſpendium*.

Aſpirantur item ſequentia; 1°. Nomina, Εἶλως *ſervus*, Ἑλένη *Helena*, ἕλη *calor ſolis*, Ἑλικὼν *Helicon*, ἕλκος *vulnus*, Ἕλλην *Græcus*, ἕλμις *lumbricus*, Ἕλιξ *Helice*, ἕλος *palus*, ἑλξίνη *herbæ nomen*, ἕρκος *ſeptum*, ἑστία *focus*, Ἕως *Aurora*, Ἕσπερος *Veſper*, ἕσπερ *paxillus temonis*, ἑδανὸς *ſuavis*, ἑταῖρος *ſocius*, ἕτερος *alter*, ἑτοιμος *paratus*, εἷς, ἑξ, ἑπτὰ, ἑκατὸν. 2°. Verba, ἕζομαι *ſedeo*, εἰλέω *inſolo*, εἴργω *includo*, εἱλίσσω *volvo*, ἕλκω *traho*, ἕλω *capio*, ἕπομαι *ſequor*, ἕρδω *facio*, εὕδω *dormio*, εὑρίσκω *invenio*. 3°. Adverbia, ἕνεκα *gratia*, ἐξῆς *deinceps*, ἕως *quamdiu*, εὖ ἦ *heu heu*.

3°. H ante β, γ, κ, σ aſpiratur. Excepti ἠβαιὸς *parvus*, ἠδύθεος *valde divinus*, ἤγαγον *ſartago*, ἧκα *ſenſim*, ἤκαστος *ſtimulum non expertus*.

Aſpirantur & hæc; 1°. Nomina. Ἧδος *acetum*, ἦλος *clavus*, ἥλιξ *coætaneus*, ἡλικία *ſtatura*, ἥλιος *ſol*, ἡμεῖς *nos*, ἡμέρα *dies*, ἡνία *habena*, Ἥφαιστος *Vulcanus*, ἥπαρ *jecur*, Ἥρα *Juno*, Ἥρως *Heros*, ἡδὺς *dulcis*, ἥμερος *manſuetus*, ἥμισυς *dimidius*, ἧσσων *minor*. 2°. Verbum, ἡμιπτίω *agre fero*. 3°. Adverbium, ἡνίκα *quando*.

4°. Ι ante ε, ζ, ϛ, πτ, μ (sequente vocali), aspiratur. Sed Ἴστρος *Ister*, ἴσαμαι *scio*, ἱερὸν *bene*.

His adde 1°. Nomina, Ἱδρὼς *sudor*, ἱκανὸς *sufficiens*, ἱκέτης *supplex*, ἵλεως *propitius*, ἱλαρὸς *hilaris*. 2°. Verba, ἱδρύω *sedem facio*, ἵκω, ἱκνέομαι, ἱκάνω *venio*, conjunct. ἵνα.

5°. Ο ante ῥ, μ (non sequente φ,) σ (sequente vocali,) aspiratur. Sed Ὄρκος *filius Eridis* & *nomen fluvii*, ὄρμη *vas olearium*, ὄμφαξ *imber*, ὀμιχέω *meio*, ὄμνυμι *juro*, ὄμπνη *beatitas*.

Aspiratur articulus ὁ, ὅς· sic ὅτι, ὅτε, ὅθι, ὅθεν cum similibus: item ὁπ particula præfixa dictionibus plerumque aspiratis; ut ὅπη, ὅπως, &c.

Aspirantur & hæc 1°. Nomina ὁδὸς *via*, ὅλμος *mortarium*, ὅρος *terminus*, οἷος *qualis*, ὅλος *totus*, ἕτος *hic*, ἑ *sui*. 2°. Verbum ὁράω *video*.

6°. Ὡ in his ὥρα *hora*, ὡς *ut*.

Quævis vocalis ante ρπ, ρμ, aspiratur; ut ἅρπαξ *rapax*. Neglecto etiam spiritu radicis; ut Ἑρμῆς *Mercurius* ab ἅρπαμα, ὁρμὴ *impetus* ab ὄρω, &c. Sed ὄρπη *fecespita*, ἅρπη *spina*, ἁρπάδος *palma*, Ὁρμίων *præpurium viri nomen*.

E augmentum, præfixum consonæ, levigatur; ut τύπτω, ἔτυπτον. Sed in perfectis verborum in μι servat spiritum thematis: ut ἵστημι ab ἵστημι. Præfixum vocali aut diphthongo ejusdem accipit spiritum; ut ἕστηκα, ἑώρων, ab ὅπα, ὁράω.

Temporale augmentum servat spiritum mutabilis; ut ἀκούω, ἤκουον.

Reduplicatio præsentis verborum in μι aspiratur; ut ἵστημι.

Dictiones peregrinæ non observatis hisce regulis servant Spiritum suæ originis; Ἀρμενία *Armenia*, Ἡγερία *Egeria*.

Spiritus dictionis primitivæ servatur in derivativis; ut ὀκτὼ, ὄγδοος, ἕζομαι, ἕδος, ἕλκω, ὁλκὴς. Simplicis in Compositis; ut ἀγαθὸς, ἀγαθοποιέω, Ἥρα, Ἡραλῆς, ἅλς, ἁλκυὼν vel ἀλκυδὼν *halcyon*. Casûs recti in obliquis per omnia genera & numeros; ut ἀγαθὸς, ἀγαθὴ, ἀγαθὸν, ἀγαθοῦ, &c. Spiritus thematis retinetur in reliquis temporibus per modos & personas; ut ἀκούω, ἀκούσω, ἀκήκοτμι, &c.

Variatur spiritus in hisce derivativis ἕξω ab ἔχω *habeo*, ὁμωδὸς ab ἅμα *simul*, ἥδος *dulcedo*, ab ἡδὺς, ἑδνὴς *vestis* ab ἕννυμι, ἱστορία *historia*, ab ἴστωρ: in Compositis ἑλεόβρεπτος & ἑλεύσιφος *in palude nutritus*, ab ἕλος *palus*. Eustath. ἴνδυο *celeriter* ab ἓν δύο. A pro ἅμα & ο pro ὁμοῦ levigatur; ut ἄκοιτις *uxor*, ὁτειξὲ (pro ὁμότειξε) *similes habens pilos*.

tur. Il. β'. v. 765. Sed ἄπας aſpiratur, Item ὅπαζ & eodem patre natus. Orph. Argon. v. 1023.

Idem vocabulum, pro diverſâ origine, diverſo notatur ſpiritu; ut ἰκμὰς & humidus ab ἰκμὰς humor, ἰκμὸς & ventus ſecundus ab ἵκω venio; ſic ἰάομαι & epitheton Apollinis ab ἄομαι ſano, ἰάω & idem ab ἄω mitto. Manente eâdem ſignificatione, dictiones quædam duplicem habent ſpiritum; Nomina, ἄ-ψις & ἀ-ψὶς connexio, ἕαρος & (rariùs) ἄορος indumentum, ἕδρα & ἕδρον dos, ἑλμὼν & ὁλμὼν palus, ἑλεδόνη vel ἀλεδόνη polypi genus, ἑλίχρυσος & ἀλίχρυσος herbæ genus, ἑλλέβορος & ἀλλέβορος elleborum, ἔν & vel ἐν & antiquus, ἔρμακες & ἕρμακες ſaxa in mari, ἔρση vel ἕρση ros, ἔρσις vel ἕρσις nexus, ἑσμὸς vel ἁσμὸς cœtus, εὖρα & ἕυρα bordeum montanum, ἑ-ψία & ἀ-ψία colloquium, ἴκελος & ἔοικα ſimilis, ὄρκυν & ὅρκυν piſcis genus. Verba ἑλύω & ἀλύω volvo, ἐνδύω & ἐνύω induo, εὔω & εὕω uſtulo.

Tempus.

RAtione temporis ſyllabæ ſunt longæ, breves, vel ancipites.

1° Naturâ
- Longæ, in quibus reperitur diphthongus vel vocalis naturâ longa, ſcilicet η, ω, aut quævis alia vocalis circumflexa, vel facta ex contractione.
- Breves, in quibus ε, ο.
- Ancipites ſive communes; in quibus α, ι, υ: utpote quæ in pleriſque dictionibus pro arbitrio longæ ſunt vel breves.

2° Poſitione
- Longæ: Quævis vocalis ante duas Conſonantes aut duplicem poſitione longa eſt; ut τοῦ τοι πέζον ἰὸν ἀπὸ πλατέϊαν ὄϊσον. Il. ε. verſ. 171.
- Ancipites: Brevis ante mutam ſequente liquidâ communis redditur; ut μήτερα ἣ πατρὶ θεοῖσι, τὸ δὲ μίζειν ἐϛὶν ἄειϛον. Phocyl. v. 92. πολλοῦ μὲν ὄχλου πολλῶν ἧ πυρίπνοων. Theocrit. Idyll. 15. v. 5. Ἀμφιδρὺς ἐκ ἀξῶ τὸ τέκνον ἐορμῶ, ἀλλὰ μάλ' ἴπνω. Idem. Idyll. 15. v. 40. Δαπάλμα μοῦνον Ἄδωνι. Bion. Epitaph. Adon. v. 43. ἔπθα δ' ἐρεχμῷ. Theocrit. Idyll. 15. v. 19. Interdum ante μ, κτ, πτ; ut ἤπτε ἢ ἀπάλαμνον ὦρ ὁμῶς. Heſiod. Erg. v. 45. (ſic ἄνδρα μεμνημένον. Solon. 12. v. 9.) ἀπεχθ' ἀλκυτον κατὰ θυμόν. Hom. Batrach. v. 45. Αἰγυπίϊος ἐπαλπνοίς. Od. δ'. v. 83. Item ſequente liquidâ: ut λαοσσόν Ἠλικτρύωνος. Heſiod. Scut. Herc. v. 3.

Finalis

Finalis brevis ante initialem duplicem vel duas simplices non raro corripitur; ut ὅτε Ζάκυνθον ἔχον. Il. β'. v. 634. ἠδὲ Σκῦρον δ'. Il. ϛ. v. 774.

Vocales naturâ longæ vel diphthongi pro arbitrio corripiuntur ante vocalem sequentis dictionis; ut ἠμιτέρῳ ἐνὶ οἴκῳ ἐν Ἄργει. Il. δ'. v. 30. πενεᾷ ἐυείῳ μεσάτῳ. Il. ω'. v. 433. ἐκ Κύφου ἦγε δύω κλισίηας. Il. β'. 748.

3. Usu
- Longæ sunt syllabæ, in quibus anceps semper producitur:
- Breves, in quibus producitur vel corripitur.
- Ancipites, in quibus semper corripitur.

Quantitas hujusmodi vocalium spectatur vel in ultimis, vel prioribus syllabis dictionum.

Ancipitum quantitas in ultimis syllabis.

** Quæ vero differunt suis locis excipiuntur.*

Si anceps sit longa in ultimâ vocis rectæ, manet longa * plerumque in ultimâ vocis variatæ; si brevis vel communis, quantitatem servat in accusativo & vocativo singularibus; ut Αἰνείας, Αἰνείαν, Αἰνεία, φιλία-ην, πτάπιζα-αν, πᾶς-πᾶν, νηδὺς-ὺν, μέλας-αν, ἔπος-ά.

Nomina dicatalecta, quæ duas habent terminationes in recto, longa sunt; ut ἀκτὶς-ῖν, Φόρκυς-υν.

Hæ duæ regulæ observari debent in sequentibus.

A finita corripiuntur; ut πτάπιζα, τέτυφα, τύπτα, ἴνα, ὦ ἱππότα.

Producuntur Nomina
- 1°. In εα, αα, δα; ut θεά, Ἀθηνᾶα, βασιλίδα.
- 2°. Polysyllaba in αια; ut σταιαία.
- 3°. In ερ (non præcedente diphthongo;) χαερ ἀλίτρα, excipe ἄγκυρα, γάγγραινα, ὄλυρα, Κόρκυρα vel Κέρκυρα, Κύθηρα, σκολόπενδρα, παλαίστρα.
- 4°. In εια; ut χρεία, ἐγγεία, βασιλεία: Excipiuntur quæ manant ab adjectivis in ης; ut ἀληθεία ab ἀληθὴς: Fœminea; ut ἱέρεια, ἀγγελεία. pag. 23. Nomina Urbium quæ à viris illustribus appellationem habent; ut Ἀγησίλεια. item Βατίεια nomen collis, κώδεια caput, νάπεια sinapi.
- 4°. In ια; ut σοφία: præter verbalia in τεια; ut φάλτεια: item Καλαύρεια nomen loci.
- 6°. Omnia fœminina ab Adjectivis in ος; ut λαύρος, ὁμοία: præter δῖα, πότνια, ἶα & μία.
- 7°. Dualia in α; ut Μέσα.

His adde κόλλα cum compos. χρυσοκόλλα, &c. σικύα.

An

Αν finita corripiuntur; ut ἀν, ὅ Αἴαν.

Producuntur 1°. Masculina in αν, ut Τιτάν. 2°. Adverbia, ut μάχραν. Sed ὅταν quando breve est.

Ας finita brevia sunt; ut γέλας, αὐτάς. Producuntur monosyllaba κᾶς, γᾶς. γᾶς commune est.

Ες finita producuntur; ut Ἀτρείδες, Αἴας, πάτες. Corripiuntur Nomina imparisyllabicè inflexa, quæ non formant Genitivum in ος, ut λαμπάς, μίγας σέλας. Accusativi plurales Quintæ Simplicium; ut Τιτᾶνας. Item Adverbia in ες, ut ἀπρέμες· sed ἔκας interdum producitur.

Ι finita brevia sunt; ut μέλι, πίθημι, τύπτωσι, ἴφι, βίηφι. Adverbia oxytona in τὶ semper ferè longa sunt; ut ἀνιόφιν· in ισι plerumque brevia; ut Αἰγυπτίοισι.

Ιν finita brevia sunt; ut πάλιν, ὄζιν· commune est πείν· ιν-ινος longa sunt; ut ῥῆξίν.

Ις finita brevia sunt; ut πόλις, δῖς, ἀμοιβαδὶς. Producuntur Nomina monosyllaba; ut λὶς λεύη: τὶς sæpius breve. Dissyllaba oleraque Fœminina acutitona in ὶς-ίδος, penultimâ longâ, producunt ultimam; ut ἀρπὶς, ἀλὶς, βαγὶς, κληὶς, κνημὶς, κρηπὶς, σφεκγὶς. Item hyperdissyllaba, penultimâ & antepenultimâ brevibus; ut βαλανὶς, κιονὶς, κλαμὶς, πλοκαμὶς, ῥαφανὶς, σταμὶς. Communia sunt ἀκεὶς, Περσὶς, νεβεὶς, νηὶς· sed παρεὶς plerumque breve est. Ις-ιδος longum est; ut μέρμις, ὄρνις.

Υ finita brevia sunt; ut σὺ, δακρὺ, γλυκύ· sed ἀνθρωπὺ commune est.

Υι finita corripiuntur; ut ζωΰ· sed ὠ-ώος producuntur; ut ὠάτιον.

Υς finita producuntur; ut ἰχθύς.

Τς finita corripiuntur; ut βαθύς. Producuntur Substantiva oxytona, quæ declinantur per ύος, ut ἰλύς, ὀφρύς· item κώμυς. Sed ἰχθύς, ut & ὀφρὺς in compositis, alicubi corripiuntur: sic χάλυς.

Quantitas ancipitum Vocalium in prioribus Syllabis.

Α, ι, υ, ante Vocales plerumque corripiuntur.

Exceptiones.

1°. A penultima Nominum in άων crescentium per ο, longa est; ut Μαχάων. Item Ἑρμάων, Ποσειδάων.

Propria Oxytona, & Fœminina in αῖς, producunt α· ut Θαΐς· sed Ἀΐς communem habet.

Sequentia itidem producunt α penultimam; ut αἴξ, ἀϊπὺς, κρέαμαι, ἀϊὸς, χαλκός, πάος. Alia antepenultimam; ut ἄκμος, ἀκρόαμα, ἀέτωμα,

αἴσω, Ἀχαϊκὸς, Ἄονες, Βυζαῖος, Λαΐτης, βιδομαι, πλεβος, ἐλαΐνος & ἐλαΐνεος.

In quibusdam α communis est; ut ἀκήν· sed ἀοίδω, ἀΐω, ἀλαλάζω, ἰλαὸς, φάος rariùs producuntur; ναὸς, ἄορ rariùs corripiuntur: in ἀάω sive ἀτάω utraque α per omnia communis est.

2°. I penultima Nominum in ἰων-ονος longa est; ut κίων, βρύγων, Ὠρίων· exceptis Comparativis quæ ferè brevia sunt; ut ἀδίων item γλήν. Longa est in his κειὸς, κιάδω, ἰάομαι, ἰύζω, ἰωχμὸς, πολιόξις, φοβίωξις, Πισείς.

Nomina in ία, penultimam habent communem, sæpius tamen correptam; ut σοφία· sed ἀεργία, αἰκία, ἀγία, κλησία, κονία, ὀρνιθία sæpius productam.

In hisce ι communis est: ἰαίνω, ἰάχω, ἰερὸς, ἴριαι, ἴθελον, λιλαίομαι, ὄΐω, πάλνω, πίνον· sed ἴαμαι, ἰὸς rariùs brevia; ἴτιον & compositæ à ἶς ἰνὸς, ut ἴτρηθος, rariùs longa.

3°. Υ in sequentibus producitur: Ἔρυα, δρυὰς, ἰγκύη, μύωψ, πυάζω, ὕδνος, ὑστὸς, κυάνεος.

In his communis est, χύης (quod in compositis sæpius breve) μύχεος, μύων, πύελος. Rarò corripiuntur εἰλυὸς, μύελος, Τάλυρος, κέρυθος, κρέμυον rarò producuntur.

Α, ι, υ ante μα in quamplurimis Neutris producuntur: sed κλίμα, κεῖμα, ἔρυμα, πλύμα, σῦμα alicubi corripiuntur.

A ante β. γ. δ. θ. κ. λ. μ. ν. π. ρ. σ. τ. φ. χ. corripitur.

Exceptiones.

Polysyllaba in ατος præcedente ρ vel Vocali utplurimùm longa sunt; ut ἀγλαὸς, Ἀρεὸς, sic ἀγλαὸς. Corripitur ἱερατὸς· ἀδάματος commune est.

Nomina in άτης Propria, Gentilia, & Lapides significantia, producunt α penultimam; ut Εὐφεράτης, Ἀχάτης, Ἀσπάτης, γαλάτης· sed Ἀντιφάτης, Εὐρυδάτης, Γλαύκατης, Δάμιάτης, Σαμιάτης, Σαμιάτης breviantur: Σπαρτάτης habetur pro communi.

Numeralia in ακόσιος quartam à fine producunt: sic Συεχιάκοσιοι.

A in sequentibus producitur: ἀδάλα, ἀγλὴ, ἀδ

Penultimæ α, ι, υ, Circumflexa simul omnes in Catalogo infra ponuntur.

λεχὲς, ἄκων, ἀκύνος, Ἄκις, Ἄσις *nomen fluvii*, ἀκ
σωὶν, ἀμφεχὼς, Ἀπὶς, Ἄπὶα, ἄπιεγς, ἄπι, κάκ
δαγὼς, δηδὸς, Δαμοίτας, Δάμων, δηγὸς, δήκτο
δαμξεῖσι, δραπέτης, δηπιεγς, Ἰάπυξ, Ἴδων, Ἴδ
γλυὸς, καπαιτὸς, Καεὶς, κάεγς, κλάδος, κοάλιμ
κοδὸς, κραῖον, κεφὸν, κεφὸς, κράκος, λα
κεφὸς, νάνος, νάπυ & νάπεια, Ὀμφάλη, παῖζω, Πελάπες, πέρ
ῥάδιξ, σαπέρδης, σάπιον, σαπίδιξ, Σπύμφος, σφεγὶς, τάλας, τά
σφαι

πρανὴς, φάλαινα, φανὸς, φλυερὸς, χαρὴς, ὠφελιμάω. Penultima longa est in ἀεγὴς, Ἄγαπος, Σαρδανάπαλος.

Communis est α in his: ἀμάω, Ἄρης, κάραβος, ἄκανθος, κάλαθος, πρακτὴς Sed ἄλαδε, ἀλίσκω, ἄειρον prandium, ἀτάλλω, βάλσαμον, λάπαθον, Ζάκυνθος, ναυαγία, ναυάγιον, πάγος, πάπας rariùs producuntur: ἀρὴ, δάκος, φάρος rarissimè corripiuntur, ἀπόλλυμι interdum producit primam. Ἀπόλλων in Recto breve, in Obliquis commune: ἀνὴρ in Recto commune, in Obliquis & Compositis producitur; ut μεγάνωρ.

I ante β. γ. δ. ϑ. κ. λ. μ. ν. π. σ. τ. φ. χ. brevis est.

Exceptiones.

Ισ in dissyllabis producitur: in hyperdissyllabis itidem, si longa præcesserit; ut δίνη, ὑσμίνη.

I ante vel post ρ producitur; ut λιερὸς, δειμύς. Brevia sunt composita & derivata à πρὸς, præter πρόνοεις· brevia item ἔριφος, δείδεξ, κρίνον, κρίσις, κριτὴς, κριτὸς, πρὶς πρὸς cum compositis, item materialia in ινος, ut κάδειον, μύρρινος.

Nomina in ικη, ιτη, ιτης, penultimam producunt; ut νίκη, Ἀφροδίτη, Θερσίτης· præter δίκη, Ἑλίκη. Quædam etiam in ιτος, ut ἀδριε[ος, ἀμιλί[ος.

I in sequentibus legitur producta; Ἀσχίσης, Αἴγινα, ἀγνέω, ἀγνάκης, ἀγνοητὴ, ἀγνύτην, Ἄμπισος, Ἄμφισος, Διδὼ, δόφαν, ἐνιπὴ, Ἐνιπεὺς, Ἐχενάδης, ἴδεις, Ἰδὴ, ἴδος, ἰδὺς, Ἰκαρος, ἴλη, Ἴλιγξ, Ἴλιον, Ἰλὺς, Ἰλιωνὸς, ἴμερος, ἰνίον, Ἰνὼ, Ἴναχος, ἰτέα, Ἴριτος, ἰτέμος, ἰχὼρ, Κάμιρος, κίνναμον, κίκυς, κίχορον, κλίσιος, κλίμαξ, κλίτος, κνίδη, κνιπὸς, κονίσδος, κονίλη, κοκλάμορος, κύμινον, λιμὸς. μῦρίκα, Μίλων, Μίνως, νεοκλὸς, νικάω, νίφω, Οἴλεὺς, ὄμιχλη, ὀπιπεύω, ὄρμινον, ὀείγανον, παρθενοπίπης, πέδιλον, πίδαξ, πιδύω, πλέω, Πίσα, σάπιρον, σίλφιον, σιγὴ, Σιδὼν, Σιλλωὸς, σισύμβριον, σίσυρος, σιμὸς, σίφαν, σκίπων, σμίλη, σμίλαξ, σίσι, σίφος, πίπυρος, πίσυες, πιδωνὸς, πμάω, πτὴν, πῦρος, φιμὸς, φινεὺς, φιτεύω, χάμινος, χιμὼν, χίλιοι, χιλὸς, χλιδὴ, ψιλός.

In hisce communis est; Αἰχίνης, ἰδύνω, ἰκὴς, ἰκέτης, ἰκάνω, ἵλαος, ἱμὰς, καρκίνος, κινέω, κόφινος, κόπος. λιτὸς, μυείκη, πίναξ, σίδη, φίλος. Rariùs producuntur χίγας, ϑαμινὸς, λιπαρὴς, ὀπωρινὸς, ὀρθρινὸς, σίχος· rariùs corripitur ἰμείρω.

Υ ante β. δ. ϑ. κ. λ. ν. π. ρ. τ. φ. corripitur.

Exceptiones.

Longa plerumque sunt Verbalia in υτὴρ, υτὴς υτὸς, ύτωρ· ut λυτὴς, μίμυτὴς, κωκυτὸς, ῥύτωρ. Leguntur tamen quædam in υτος

interdum correpta, ut ἀδάκρυ\Θ, ἀμήχυ\Θ· Pauca sæpius brevia, ut ἀνήνυτος, ἄνυτος, ἄυτος, κλυτὸς, λυτὸς, ῥυτὸς, φυτὸς, χυτὸς, cum compositis: item ὄυτης.

Longa etiam Dissyllaba in υλη, ων, ων\Θ, præter μύλη, γωνὴ, πλωτός.

Adverbia in υδὸν producunt penultimam; ut βοτρυδὸν, ὠρυδὸν· excipe ῥυδόν.

Τ ante γ, μ, σ, χ, producitur. Terminationes verò ascititiæ υμος & υμων corripiunt υ, ut ἤδυμος, ἀκτυμῶν· corripitur item υ, δύσις, ζυγὸς, Ἠλύσιος, Ὀύμηρος, Ὀύμπος, κύμινον, λύσις, λύπη, μῦραγυγη, μυχὸς, πύματος, πῦσις, πτύσις, πτύχη, ὑγιὴς, χύσις· Hæc Ὀύσιος, ὑμὴν, φύσις, perrarò extendunt: Συγάτης in Recto sæpe corripit, in Obliquis sæpius producit.

Quædam alia producunt υ. Ἄζυξ\Θ, ἄξινος, ἀλιμυρὶς, ἀπραξικυλὶς, αὐτὴ, γέφυρα, Γερμανὸς, γυπὸς, γυρὸς, ζύδος, δύλακος, ἰχυρὸς, καρύκη, κέλυφος, κίνδυνος, κορύλιον, Κόρκυρα sive Κέρκυρα, κόβυλις, κωλύρα, κύειος, λάφυρον, λεπυρὸν, Λυδὸς, λύπη, μυκάομαι, μύρμηξ, μύρος, μύρτος, μυλιάω, ὄλυρα, ὀΐζυρὸς, ὀνόχυρις, ὄρκυνος, πίτυρον, πλημμυρὶς, πυρὰμὶς, πυρὸς, Ῥύπαρος, ῥυτὴ, σκύτος, σύριγξ, σφυρὸς, Τυδεὺς, τυρὸς, ὗπάω, ὑδὸς, χυλὸς, χῦμὸς.

Υ communem habent, βόθυνος, βύδος, κακρύφιος, πάπυρος, ῥυτὴς, σιγμὸς, σύλος, σφονδύλιον & σφονδύλειος, τυμπὸς, τυφάω, τυρὸς, ὑδωρ· sed γυλιὸς, κορμὸς, λάγυνος, ξύλον, φυτάω, φυτὸν, φυτάλμιος, υ rarius producunt.

In Nominibus Propriis, ancipites ferè communiter accipiuntur. In Peregrinis servatur quantitas linguæ vernaculæ, ut Γερμανὸς *Germanus.*

Anceps Diphthongi resolutæ, vel diminutæ corripitur; ut πάϊς, φυγή.

Veruntamen siquid ab hac Ancipitum, ita positarum, Quantitate dissentaneum obtulerit frequens lectio, quæ certissima est omnium norma, suo loco potest adscribi; ut de his modo, incertis, certior aliquando habeatur notitia.

Eadem ferè ratio est dignoscendæ Quantitatis Verborum.

Breviantur Ancipites, quantum finit positio, in penultimis Verborum desinentium in γω, δω, θω, άκω, άνω, άρω, άφω, άχω, ίκω, πω. Pauca in άνω sunt communia, ut αὐξάνω, ἰκάνω, οἰδάνω. aliqua longa, ut κιχάνω, φθάνω (quod tamen extra Præsens anceps est).

Πύθω

Πύθω *putrefacio* longum est: ἰάχω utramque Vocalem habet communem.

Producuntur Verba finita in ἴζω, ἴγω, ἴδω, ἴνω, ινῶ, ἴφω, ύγω, ωύω, ύφω, ύκω, ύχω, ύφω. Sed ὀείνω, ϑίγω, πείθω, communem habent penultimam; ἀμβλωύω, ἀρτωύω, ἐπύνω, κύνω, πλωύω, rarissimè correptam; γίνομαι, σίνομαι, πίνω ι communem; γλύφω υ brevem habet.

Finita in ἄω brevia sunt. Sed ϑλάω, πειράω, ἰάομαι, longa: ἄω post ρ vel Vocalem commune est.

Communia ferè sunt terminata in ἴω & ύω, ut πίω, κωκύω. Longa sunt κονίω, μιωίω, χρίω, μιωύω, μηρύω· paucula brevia, ἰδίω, κίω, φθίω, ἤπύω, μεϑύω.

Ancipitum quantitas in ultimâ vocis rectæ manet plerumque in penultimâ vocis variatæ; ut γίγας-γίγασι, τύφας-τύφασι, ζυγὺς-ζυγοῦσι, Τιτὰν-ᾶνος, ἀκτὶν-ῖνος, φόρκυν-υνος, ἄλις-ῖδος, ὑπνόμιλυ-ατος, τέτυφα-ατον.

Hæc Regula vim habet in sequentibus, tum Nominum Incrementis, tum Verborum.

Incrementum Nominum.

Ancipites productæ in Recto, si declinentur purè, ferè communes sunt; ut ὀφρῦς-υὸς, sic ναῦς-αὸς.

Anceps ante duplicem in ultimâ Recti plerumque breviatur in Obliquis; ut αὖλαξ-ακος, ἥλιξ-ικος, Στρὺξ-Στρυγός. Verùm

A longum est in Obliquis sequentium: ῥάξ, Σώραξ cum compositis, κόρδαξ, ἴεραξ, οἶαξ, Φαίαξ, φάλαξ.

I ferè longum est in Obliquis Nominum in ιξ-ιγος, gentilium in ιξ-ικος, ut τέτ]ιξ, Θρῆικας· & monosyllaborum in ιλ, ut ῥίλ· similiter in hisce αἰὲν, πέρσλξ, ῥάσλξ, σκάνσλξ, ἀπάσλξ, φοῖνιξ, φείξ· μάστξ interdum corripit ι.

T Incrementum Nominum in υξ-υκος longum est, ut βόμβυξ· Excipe ἄμπυξ, κάλυξ, πτύξ· βίβρυξ tamen & κήρυξ habent υ commune.

Longum habetur υ in horum Obliquis γὺλ, χρὺλ, κόκκυξ, σάνδυξ, ὄρπυξ, quod tamen alicubi breve est.

I Nominum in ίων-ωνος præcedente brevi corripitur, ut Κεγίων Κεγίωνος· Reliqua ferè in ίων servant quantitatem Recti in Obliquis, ut Κεγίων Κεγίονος, Ὠείων Ὠείονος antepenultimâ longâ.

Pauca in Obliquis brevem habent ι quæ in Recto longa est, ut Ἀμφικ]ίων, Πειρι]ίων -ίωνος.

Τρ longum in Recto, corripitur in Obliquo; ut πῦρ, πυρὸς· ψίθυρ, μάρτυρ -υρος.

Incrementum Verborum.

Quantitas penultimæ manet in Præsenti & Imperfecto per omnes Voces & Modos; ut κείνω ἔκεινον, κείνομαι ἐκεινόμην.

Quantitas Indicativi servatur in similibus Temporibus aliorum Modorum, utì & in Participiis; ut κείνω, κεῖνε, κείνων.

Manet itidem Quantitas in Temporibus cognatis ejusdem & alterius Vocis; ut ἔτυπον, τυπῶ, ἐτύπην, τυπήσομαι, ἐτυπόμην, τυπῶμαι, τέτυπα, ἐτετύφειν.

Penultima Indefiniti primi longa est in Conjugatione quartâ; ut ἔκειναν μέγα γοῆκ&. Od. σ'. v. 263. Sed in tertiâ Conjugatione, penultima tam Futuri quàm Indefiniti primi frequentiùs brevis; ut ἦν σὺ κακῶς δικάσῃς, σὲ Θεὸς οὐ τίσεται δικάνῃ. Phocyl. αὐτὸς ἐγὼ φράσομαι. Il. ὁ. v. 234. ἔειν ἤειστ. Theocr. Idyll. 5. Ἔκλυστ δίκαι. idem. Idyll. 1. In Verbis autem, quorum Thema exit in ω purum, α penultima post ρ vel vocalem commune est; ι, υ post quamcunque literam sæpius longæ; ut Ζεὺς εἴασε Κρονίων. Od. ύ. v. 273. εἴασεν Ἕκτωρ. Il. κ'. v. 299. ἔχεισιν λιτὰ ἐλαίῳ. Od. κ'. v. 450. ἢ δ' ἐγὼ ἔ λύσω. Il. ά. v. 29.

In Voce Activâ, penultima Indefiniti secundi corripitur; ut ἔπιον, ἔλιπον, ἔτυπον. Penultima etiam Fut. 1. quartæ Conjugationis, ut χαλῶ, κειῶ.

Penultima Perfecti Activi aut Medii plerumque brevis est: ut τέτυφα, τέτυπα. Nisi quòd anceps Thematis, trium priorum Conjugationum, usu longa vel communis Quantitatem retinet; ut βέβεσθον ἀλωά. Theoc. Id. ί. v. 46. δένδρεα μακρὰ πεφύκῃ. Od. έ. v. 238. Penultima tertii pluralis in ασι longa est, ut Μύεια ἑστήκασι. Il. δ'. v. 434. ἄνδρες ἔασι. Il. β'. v. 131.

Propria Reduplicatio Verborum, nisi obstet positio, brevis est: ut Ζεὺς ἐπὶ ἴεγα πίθησι. Od. θ'. v. 245. ✝ Ἔρωτα διδάσκ. Bion. Idyll. 3. v. 4. Πιφαύσκω primam habet communem. γιγνώσκω sæpius productam; ut ἀλλήλοισι πίφαυσκον. Il. κ'. v. 202. ὃς νοὶν πίφανται Δόλον. ibid. 478. ὄφρ' εὖ γιγνώσκῃς. Il έ. v. 128. Sed γοήματα σὴν γιγνώσκω. Nazianz. Impropria communis est, ut ἀλλὰ κακῶς ἀφίη. Il. ά. v. 25. βέλ& ἐχαπδικὲς ἐφιείς. ibid. v. 51.

A Characteristica primæ Conjugationis ubique corripitur in Duali & Plurali, & in Singulari Imperativi Vocis Activæ, & in toto Passivo & Medio tam Singulari quàm Plurali: ut ἴσατον ἀχνυμένω κῆρ. Il. ψ'. v. 248. τεί ποδ' ἴσατον ἐν πυεί. Il. σ' v. 346. Ἴλαδι τῶ φίλ' Ἄδωνι. Theocrit. Idyll. 15. v. 143. ἴσαμαι ὅππῃς γοῆκ&. Il. γ'. v. 171. &c.

Υ quartæ Conjugationis in Indicativo ſingulari Activæ Vocis producitur: ut φύσις δείκνυσιν ἅπασα. Pythag. v. 64. Sed in duali & plurali Indicativi, & in Imperativo & Infinitivo ejuſdem Vocis, & in toto Paſſivo & Medio corripitur; ut βόας ἠμολγεῖς τε ζεύγνυς ἄλοα. Il. δ. v. 785. δείκνυ] εὔφρων. Il. ὁ. v. 99. Diſſyllaba Vocis Activæ ubique producunt υ, ut χαῖραν ἐλαύνῃ. Il. ζ'. v. 19. αὐτὰρ ἔλυσε Il. σ'. v. 145. κλῦθί μευ ἀργυρότοξε. Il. α. v. 37.

Anceps immutabilis ubique producitur quando mutabilis in ſuam longam vertitur: Nam ἄϊον ab ἀΐω, ἴδμον ab ἰάλλω, ὑλακτέον ab ὑλακτέω, ὑπὶ ἤκουον ab ἀκούω, ἤρεπον ab ἐρέπω, ἄρυτον ab ἀρύτω, producit primam: ζεύγνυμι -υσι, quia τίθημι -νσι, penultimam producit. Huc refer ἀδμήτης, primâ longâ.

Derivativa eandem cum Primitivis quantitatem plerumque ſortiuntur: ut νικάω vinco, νίκη victoria, primâ longâ; κόρος, κορέσιον, productâ α· δίκη, δίκαιος, primâ brevi; ſed μανικὸς à μανία furor, πρᾶγος negotium ab ἔπραξον, producunt α· νιφόεις πίνοσιν & νιφὰς nix à νίφω, πνιγόεις à πνίγος ſuffocatio corripiunt ι. Similiter quæ profluunt ab incrementis vocum, ut δωρήσιον à δώρεξ -ακος, ῥαγίζω à ῥάξ ῥαγὸς, producunt α.

Compoſita Simplicium Quantitatem ferè ſequuntur; ut πιμπλῶ, ἀπιμπλῶ. Eſt etiam ubi Quantitatem eandem non habent, ut θεοῦ ἀπίμπλης ἑορτάς. Dionyſ. v. 1158. Πᾶν initiale in Compoſitis corripitur, παναπόλμους, πανάχαιοι, &c. ut εἰμὶ δ' ἐγὼ πανάπλημος ——Bion. Epitaph. Adon. v. 56. ——ἀειςῆσαι παναχαίων. Il. β'. v. 404. ἧβ ἅπαν ἐπλήσθη πεδίον ——Il. υ. v. 156. ——θερμὸν ἅπαν ἧμαρ ——Il. ά. v. 601. ——πάμπαν ἀμώσειν. Il. ί v. 435. In fine alicubi legitur producta, ut ——ἅπαν Ἀμύκλοιο θρέψωσιν. Theocrit. Idyll. 22. v. 86. ὗς, σῦς in compoſitione corripiuntur, ut ὑφορβὸς, συλώτης ſubulcus: ſic ἄσπιλος immaculatus corripit ι, à σπῖλος. Derivativa & Compoſita in ανης ab ἄω ſpiro producunt α, ut Ὡς δ' ἄνεμος ζαὴς ——&c. Od. ε. v. 368. ——ζέφυρός τε δυσαὴς. Od. ε. v. 295.

In Compoſitione anceps immediatè præfixa poſteriori membro Compoſiti corripitur, tam in hiſce particulis α, δυς, ἀει, ἐει, ζα, quàm in fine aliarum vocum quæ præfiguntur: ἀφαλος, ὀκτάπους octipes, κάλλιπρῳος formoſas habens genas, πανύπερθε vestis longâ indutus: α longam habent, ἄληκτος indeſinens, ἄλοφος criſtam non habens, ζάλδηλος valde albus; communem ἀναγής.

Poetæ nonnunquam haſce de Ancipitum quantitate negligunt Regulas tum in ultimis tum in prioribus Syllabis Dictionum.

Ultimas enim breves interdum producunt; ut δ' πύκλα Πολύδευκες ——Theocrit. Idyll. 22. v. 131. Αἴας Ἰδομενεύς τε ——Il. ψ'. v.

483. ——βασιλῆα μέγαν Ἀσκληπιὸν——Orph. hymn. in Æsculapium. ——δεῦρο Ἀλεξιλωεισάκε. Il. ξ'. v. 503. κωφυκιᾶπι κάπης ἐειῦντι——Orph. hym. in Mercur. v. 8. μηδὲ πειν ἀπόπαυε τὴν μόθον——Il. φ'. v. 340. Longas corripiunt, ut μήτ' ἄγαν εὐδιάμων——Theogn. δήπας ἀλυκὸπέδησι——Hesiod. ——χῦ χῶρος ἀμοίβε. Phocyl. 45.

Priores itidem breves quandoque extendunt, ut ——κέρατα ἐ ἐελίνων. Oppian. l. 2. v. 95. εὖ ἐον ἄνυσον κεφαλήν——Theocrit. Idyll. 22. v. 37. ——εἰν ἐυύδρῳ θεσπαπιῇ. Nonn. Joan. c. 6. Πύθιον κελάδων——Hom. hym. in Apoll. v. 373. ——χῦ νᾶπα κικυφόπα τοῖχετο Σιμών. Nonn. Joan. c. 21. ὄρνιθες πὶ κικεφάλπε——Epigram. l. 7. Longas corripiunt, ut Δεινόμαχῶ ἢ Δηναις——Orph. Arg. v. 1301. ἀλλὰ μάκαρ δυμὸν ἔμβαλε——Orph. hym. in Jovem Fulmin. ——κόνις ἐσμὲν, εἰκῆ δ' ἀνὰ πνεῦμα δέδικ). Phocyl. v. 103. ὄρνιθ μᾶλλῶ πικρῶπ'——idem. 118.

Accentus.

DIctiones ſingulæ ſive ſimplices ſive compoſitæ unicum tantùm habent Accentum, à quo dicuntur ἔνπονοι· quædam tamen Accentum quandoque exeunt, dictæ ἐγκλιπκαί· pauculæ carent, ἄπονοι.

Accentu carent ὁ, ἥ, οἱ, αἱ, ἄ, ὕκ, ὄχ, εἰ, ὡς, ἐν, εἰς vel ἐς, ὀκ vel ἐξ.

Acuuntur Articuli ὁ pro ὅς, ἥτις, vel τῶπο· ἥ, οἱ, αἱ pro αὖπ, ἅπι, ᾧπ, αἷπα· abſque Subſtantivo poſiti, nec ſequente μὲν vel δέ· ut *ἠπείλησεν μῦθον ὃ δὴ πετελεσμένον ἔξ. Il. ά. v. 389. *Enclitica-rum regulis apponuntur αὐτὰρ ὁ βῆ Λυκίλωδε. Il. ζ'. v. 171. ὃ χ' ὑγέρας ἔξ' ἀνόρτων. Il. ψ'. v. 9. ὡς ἢ πορφυρέη——Δύσατο. Il. ρ'. v. 551.

exempla ex SS. Bibliis: *Editionis regiæ* Plantin. † *ex tribus Editionibus* Rob. Steph. *anno* 1550. *folio.* 1549. & 1568. in *duodecimo.* † Henr. Steph. 1569. *fol.* † Bezæ *per* Henr. Steph. 1582. *Bibl. Græc.* Francofurti 1597. *fol.* & Baſileæ 1545. *fol.* † *Bibl. Græcolat. per* Morinum Lutetiæ 1628. *fol.* Homeri *exempla ex* Euſtathio *Romæ* 1542. † *Et per* Froben. Baſileæ 1560. † *Ex* Didymo Baſileæ 1535. † *Ex* Spondano Baſileæ 1606. † *Ex Editione* Henr. Steph. 1566. *fol.* † Lectii, Aureliæ, Allobrogum 1606. Theocriti *ex Editione* Henr. Steph. 1566. *fol.* & 1579. *in duodecimo.* † Wintertoni *Cantabrigiæ* 1635. Heſiodi *ex Editione* Henr. Steph. *fol.* 1566. † Heinſii 1603. † Wintertoni *Cantabrigiæ* 1635.

ἦ νῦν ἔα]. Il. γ'. v. 134. αὖ γάρ τε βοῶν ἀγορεύεται εἰσι. Il. κ'. 353. εἰ δ' ὀλίγ' ἄρ' ἔχεν ἄεθλον. Theocr. Id. 25. v. 45. ἢ ὀλίγ' ἐὸν ἦεν ὑὸν ἐσσεύασθαι. Il. ε'. v. 378. εἰ μὴ ἐκήδευσαν. Il. β'. v. 52. αἵ κέν τ' ἔνδικα ἄλεις πεποιθώς]. Il. ζ'. v. 90. ὃ δ' ἔπειτα αὐτῆς, Marc. 12. 5. ἣ δ' γυνὴ ἐπεισεύσατο. Il. ε'. v. 357. οἳ δ' ἔπειτ', Luc. 9. 13. αἱ δέ τε ἔνδα. Il. β'. v. 90.

Οὐ, ἐκ acuuntur ante quodvis punctum; ut ἔξεστι κῆνσον δοῦναι ἢ οὔ, Marc. 12. 14. ὁ δὲ ἔφη, ὄ, Matth. 13. 29. ἔκ· ἀλλ' Αἴγωνος. Theocrit. Idyll. 4. v. 2.

Ὡς *sic*, ubique acuitur; ut ὡς ἔφατ'. Il. ά. v. 33. ἀλλ' ἐπὶ ἄς. Od. ά. 6. *sicut*, quando in constructione postponitur; ut κύνες ὡς ἀμφὶ δορκάδα. Il. ε'. v. 476. *quodammodo*, post ὅστε, ut ἔστι μὲν ὡς. Aristot.

Ἔξ, si postponitur Casui, interdum acuitur; ut ἐπὶ κακῶν ἕξ. Il. ξ'. v. 472. & Theocr. Idyll. 25. v. 38. Apud Spondanum tamen & Wintertonum tono orbatur.

Omnes hæ Voces ἄτονοι per Compositionem auctæ Accentum in e postulant recipere; ut νῦν ἦ ὅδε παρακλῆ], Luc. 16. 25. ἦδε ἦ οἵ, &c. Il. β'. v. 5. οἵδε. Il. ά. v. 302. αἵδε. Od. τ'. v. 373. sic ἕκαστος, εἵατο, ἕηδε, &c. hujusmodi.

Encliticæ.

Τίς Indefinitum per omnes Casus.

Pronomina μοῦ, μοὶ, μέ· σοῦ, σοὶ σέ· ἕ, οἷ, ἑ· σφωέ, σφέ, σφίσι, σφᾶς· & σφὼ ‖ *illi, illos*, &c.

Verbum φημὶ in omnibus personis Præsentis Indicativi exceptâ 2â. singulari. Similiter εἰμὶ 1a. & 3a. singularibus & 3a. plurali: sed † εἶ & εἶς 2a. singularis, & ἐσσὶ 2a. & 3a. dualis vix unquam; *ἐσσὶ, ἐστὶ sæpius inclinant.

Particulæ Indefinitæ ποτὲ, ποθὶ, πῆ, ποῖ, πῇ, πῶς. item γε, τε, κε, κεν, νυ, νυν, περ, πω, ῥα, τοι, & plerumque δὴ ‖.

‖ σφὼ *illi*, εἰ μή ζφω δύκειναν. Il ρ'. v. 531. *vos*, εἰ δή σφω ἐεσδαίετον. Il. ά. v. 574.

† ΕΙ̃ *inclinat*. Franklin. cap. 8. ἐσὸν *semel in* Homero *inclinat* φίλ ταπί ἐσον. Il. ί. v. 198. *idque editione tantum* Spondani, Lectii, & Hen. Stephani, & Crispini: *sed in editione* Didymi, Eustathii, *& c. servat.* * Ἔσυλὸ, ἐστὶ *in sequentibus locis* Homeri *non inclinat*, ἡμίλικές ἐσυλόν. Od. ὁ. v. 196. νυῦν δοοὶ ἐσί. Il. π'. v. 422. ἀρίτλοι ἐστὲ θεοί. Il. ω. v. 33. & Od. ἑ. v. 118. ‖ Θὼ *in* Homeri *editionibus sexies inclinat*. Il. β'. v. 448. κ'. 104. γ'. 620. π'. 852. φ'. 568. Od. ἑ. v. 211. *ter non inclinat*, ὦ θὼ μυ. Il. β'. v. 276. Πηδάσῳ θὼ μοι. ί. v. 394. ὥ φίλ' ἐπεὶ θὼ μοι. Od. π'. v. 62. *non inclinat iidem in* Theocrit. Idyllio, ὔμμες θὼ. Idyll. 5. v. 111. τὸ θὼ. 7. v. 83. αἴγ θὼ. 14. v. 43.

Encli-

Encliticæ dictiones inclinant vel amittunt Accentum.

Inclinant, id est transferunt Accentum semper acutum, vel flexum vel pro suo, in dictionis præcedentis finalem syllabam: idque cùm præcedens dictio habeat

1°. Acutum in antepenultimâ; ut ἄνθρωπός τις, Luc. 16. 1. ἔμπορός τις, Matth. 13. 52.

2°. Circumflexum in penultimâ, ultimâ existente brevi; ut ἐστὶ τὸ σῶμά μου, Matth. 26. 26.

3°. Acutum in penultimâ, quæ cum ultimâ est pes trochaicus: ut κατέ τι τῷ ἐμῷ ἐπαύσατο, μίσσφά τοι ἐχθρός. Theocrit. Idyll. 2. v. 144. κατέ ποτι θεσπέσιον. Il. ά. v. 700. & κατέ τοτ' ἀντιφέρεσθαι v. 701. αἰκά ποθι. Il. ά. v. 128. Sed οἵμοι & φημὶ post voces hujusmodi paroxytonas non inclinant.

4°. Cum præcesserit Enclitica nudata suo Accentu, ut πάντα φασὶ πτῆες, Rom. 3. 8. ἔρεφε γάπα. Theocrit. Idyll. 7. v. 149.

Amittunt Accentum, quando præcedens dictio tonum habet in ultimâ; ut ὁ πᾶς μου, Matth. 12. 18. ἐκ τῆ πονηρᾶ ἐστι, Matth. 5. 37. Vertunt autem Gravem in Acutum, ut Θεός μου, Θεός μου, Matth. 27. 46. Θεοί ἐστε, Joan. 10. 34.

Encliticæ monosyllabæ amittunt Accentum post paroxytonon trochaicas, ut ὃ μήτηρ μου, Matth. 12. 48. τὸ σῶμα μου, Matth. 13. 35. ὃ συγάτηρ μου, Matth. 9. 18. vel post circumflexum in penultimâ, quando ultima solâ positione longa est; ut χοῖνιξ μου. Dissyllabæ verò non amittunt, ut σώσω τινὲς ἐξ αὐτῶν, Rom. 11. 14. πόθεν ἐστὶ, Joan. 2. 9. σαόφρων ἐστί. Od. δ'. v. 148. χωεὶς νόμου, Rom. 7. 9.

Verbum ἐστὶ retrahit Accentum in penultimam, quando est initium orationis, vel immediatè sequitur quodvis punctum vel etiam particulas ἐγὼ, οὐκ, οἱ, & voces quasdam Apostrophum passas ἔστ', ἐστ', ut ἔστ σῶμα ψυχικὸν, ἐστὶν ὁ κόσμος μου, Matth. 13. 38. οὐκ ἔστ μαθητὴς, Matth. 10. 24. οἱ λόγοι, Act. 13. 15. ἔστ' ἔστ, Marc. 7. 2. ἀλλ' ἔστ, Joan. 7. 28. Item propter emphasin apud Aristotelem, ut ἐνεργείᾳ μὲν οὐκ ἔστ, δυνάμει δ' ἔστ. Metaphys. l. 2. c. 10.

Addunt Grammatici, οἷς ἔστ.

Reliquæ omnes Encliticæ servant Accentum post quodvis punctum vel notam distinctionis; ut πιὸς μὲν γὰρ διὰ φθόνον καὶ ἔριν, τινὲς δὲ καὶ δι' εὐδοκίαν, Philipp. 1. 15. τὸ καρᾶσον (σοὶ λέγω) ἔχεσθαι, Marc. 5. 41. (λέγει τῇ παραλυτικῷ) σοὶ λέγω, Marc. 2. 10. 2°. Propter emphasin, ut ἢ ῥίζα σὲ, Rom. 11. 18. δώσω σοὶ, Marc. 6. 22, 23. 3°. Propter distinctionem, ut οἳ ποτὲ ὄντες μακρὰν, Ephes. 2. 13. ὃ καὶ καὶ αὐτὸν καλέσας, Luc. 14. 9.

Pro-

Pronomina poſt Præpoſitiones, & ἤ *vel*, ut plurimùm non inclinant; ut ἐκ σοῦ, Matth. 2. 6. ὀδὸν σοῦ, Act. 24. 19. Ἤ σὺ γὰ Μῶσα Ἀλλ' ἄξε Διὸς πωῦ ἤ σε γ' Ἀπόλλων Od. θ'. v. 488.

Πρὸς ante Pronomen Encliticum in N.T. ſemper Acuto notatur, ut πρός με, Matth. 3. 14. πρός σε, Act. 12. 12. &c. Sic πρός μεν. Theocr. Idyll. 25. v. 60. πρός με πάντα. Steph. t. 3. col. 673. Ἐπὶ ſemper ante σε, Act. 13. 11. & 22. 19. &c. Sic τὰ μὰ ὄτι σοι δίλεις τί σοι ἔδ). Epictet. c. 19.

Ἀμφὶ ante ἅ apud Homerum ſemper. Il. δ'. v. 497. Il. ε. v. 241. & 514. item Moſch. in Europ. v. 130. ſic ἀμφὶ μεν. idem. v. 118. Legitur & ἀμφὶ σε. Duport. Cantic. cap. 1. v. 11. Μετὰ σοῦ. Cant. cap. 6. v. 1. μετὰ σε. ibid. cap. 1. v. 4. Poſt Præpoſitiones à Verbo divulſas, tum Pronomina, tum aliæ Encliticæ Accentum non ſervant; ut ἔκ τοι ἔρεω. Il. ά. v. 203. πρὸ ἀπό σοι ἔθνεα. Cant. c. 7. v. 13. ἔκ τ' ὀνόμαζε. Il. ά. v. 371.

Hæ ſunt Regulæ de Encliticis certæ & melioris notæ, ſtudioſorum fide & memoriâ dignißimæ: à quibus tamen non rarò diſſident emendatißimi Codices; incertum, an propter ſitum & collocationem hujuſmodi.

Τίς indefinitum ſæpe ſervat Accentum ſuum cùm præponitur Verbo ex quo pendet, ut ὃς ἔχει τί φάγωσι, Matth. 15. 32. ἵνα τὶς γνῷ, Marc. 9. 30. ἤ τί ἐγὼ θέλω ἀλλὰ τί σὺ, Marc. 14. 36. ὄχ ἑτέρως τὶς ἐρῖ. Theocrit. Epigr. 10. v. 3. εἰσύκα τὶς χειρὸς μὴν ἀνειρύσῃ. Moſc. in Megar. v. 116.

Verbum εἰμὶ poſt ὃς in N.T. ſervat Acutum in ultimâ per omnes Perſonas (exceptâ tertiâ ſingulari,) ut ὃς εἰμὶ ἐγὼ, Matth. 3. v. 11. ὃς ἰσμὲν, Rom. 9. 15. ὃς ἐσὲ, Joh. 15. 19. ὅτι ὃς εἰσὶ, Matth. 2. 18.

Plures ubi concurrunt Encliticæ dicuntur Synencliticæ.

Ex Synencliticis ſi præcedens exuerit in ultimâ Circumflexum, aut in penultimâ Acutum, ſequens non inclinat; ut ἤ μέ τί εἰ χ' ἑμεῖς. Il. β'. v. 238. malè itaque in Bibliis Græcolat. legitur μάρτυς γάρ μέ ὄτι, Rom. 1. 9.

Τὶ inclinans Accentum ſæpe non recipit à ſequente Encliticâ, ut ἀλλ' ἤ πω. Il. ά. v. 108. & 124. ἀλλ' ἤ μιν. ibidem. v. 332. ἔ τι μοι. ibidem. v. 335. νύ τις ὄτι. Il. ε. v. 191. & Heſiod. ἔργ. l. 2. verſu ultimo.

In priorem monoſyllabam acutitonam Accentu orbatam quandoque poſterior diſſyllaba non inclinat, præcipuè poſt Pronomen; ut πολλόν σοι ὄτι, Matth. 18. 9. ἰσχυρότερός μου ὄτι, Matth. 13. 11. μαθητὴ μου ἐσὲ, Joh. 8. 31. σκεῦ& ἐκλογῆς μοι ὄτι, Act. 9. 15. μάρτυς γάρ

γάρ μι δεῖ, Rom. 1. 9. κατάστημ' & δέ τι εἰμί. Il. ή. v. 48. ὃ σέ γε μ
Theocr. Idvll. 25. v. 38. ἔχθιστ' & δέ μοι ἐσσί. Il. ά. v. 176. ἀλλ
Ζρίσι. Od. ζ'. v. 155. τὸ οἱ ποτὲ παρεῖ, &c. Il. δ'. v. 219.

Plures Synencliticæ alternis sæpissime acuuntur & amittunt A
centum, ut ὃ γάρ πω πνά φημι. Od. δ'. v. 141. ἤτιν τίς μοι ἐλε
Od. δ'. v. 80. λελυθύσται σοι τι σε δεῖ ποιεῖν, Act. 9. 6. & 10. 6.

Interdum posteriori loco positæ duæ vel tres Tono carent, εἴποτέ τοι τι. Od. δ'. v. 328. ἦ δεῖ μ' ὦ τοι. Il. γ'. v. 813.

Occurrunt & aliæ servantes Tonum ubi nulla prorsus verisimi
ratio subesse videatur, ut ὅστε ἐν ὑγιαῖ οἰσί. Theocr. Idyll. 25. v.
ἐπ' ἐχαπῆ πνὸς ἀχεῦ. Mosch. in Megar. v. 97. πῶς ἦ φής. Il. δ'. v. 31
Ζεῦς εἰμί. Mosch. in Europâ. v. 151. οἱ μὴ Ζρᾶς ὄναξ. Theocr
Idyll. 16. v. 57. ὅπ ῥα. Il. ά. v. 156. ἤλυθε γὰ σεῖχον τις ἀπ' Αργ
Theocrit. Idyll. 25. v. 164.

Denique innumera penè depromi possunt Exempla à Regul
multùm discrepantia, quæ existimantur ab incuriâ potiùs Typoth
tarum quàm Authorum industriâ prodiisse in lucem. Proinde a
monendi sunt Lectores, ut Grammaticorum præceptis constante
adhæreant, nec à Prælorum dubiâ fide, aut potiùs sphalmatis i
errorem se duci patiantur. Variis enim modis tum in iisdem tum
in diversis exemplaribus Tonum retinent, inclinant, amittunt; ἄπ
συ, Matth. 12. 38. in editione, Bibl. Reg. Bibl. Græc. Bibl. Græco-
lat. Bezæ. Verùm ἀπὸ Ζῦ in utroque Steph. Enclitica σῦ in eode
contextu, Apocal. 18. 14. bis posita secundùm diversas Editiones s
variatur; ἀπό συ & ἀπὸ σῦ inclinat & retinet in edit. Bezæ, Bibl.
Græc. Francofurt. Utroque loco inclinat in Bibl. Reg. Servat in
utroque apud Steph. Bibl. Græc. Basil. Bibl. Græco-Lat. Sic ἦ ῥα
νύ μοι τι. Il. δ'. v. 93. ἦ ῥα νύ μοί τι. Il. ή. v. 48. Eustath. ἦ ῥα νύ
μοὶ τι. Il. δ'. v. 93. ἦ ῥα νύ μοι τι. Il. ή. v. 48. Didym. ἦ ῥα νύ μοι
τι. Il. δ'. v. 93. ἦ ῥα νύ μοι τί. Il. ή. v. 48. editione Lectii. ἦ ῥα νύ
μοί τι. Il. δ'. v. 93. ἦ ῥα νύ μοι τι. Il. ή. v. 48. editione Spondani. ἦ
ῥα νὺ μοί τι. Il. δ'. v. 93. ἦ ῥα νὺ μοι τί. Il ή. v. 48. Hen. Steph.

Regulæ Accentuum in Dictionibus
ἐνλόγοις.

1°. Generales; quæ respiciunt simul plures dictionum species, vel dictionis ejusdem plures variationes.

2°. Speciales; quæ de singulis separatim traduntur speciebus dictionum pro varietate primæ terminationis.

Gene-

Generales Regulæ.

eg. 1. Accentûs. Acutus & Circumflexus occupant priorem ſyllabam.

Circumflexus notat ſyllabam longam naturâ vel uſu: antepenultimam nunquam: nec penultimam, quando ultima eſt naturâ vel uſu onga.

Acutus quartam à fine ſyllabam non afficit. In hyperdiſſyllabis ntepenultimam occupat, quoties ultima eſt brevis; penultimam, oties ultima longa eſt: ut ἄνθρωπος ἀνθρώπου, πύπτομαι ἐπυπτόμην. per ultimam non pingitur; ſemper tamen in Interrogativo τίς, ante Encliticas, vel punctum diſtinctionis: aliàs ubique tam in tionis contextu quàm ſeorſim poſita dictio, ſi tonum habuerit in , nec Circumflexum, Gravi notatur; quæ tamen ſyllaba dicitur ui, utì & dictio acutitona.

αι & οι finales, ratione Accentûs, pro brevibus habentur; ut ρωποι, εὖγοι, πύπτομαι· præter αι & οι in Optativis; ut πύπτοιμι, εὖγοιτ· in ſyllabis contractis; ut εὖγοι, λεχοῖ· aliiſque Circumflexis; πῶς. Item in Adverbiis; ut οἴκοι.

Excipiuntur à generali Regulâ plurimæ dictiones ſimplices & compoſitæ, quarum varietas penè infinita Regulis comprehendi vix poteſt: de quibus tamen aliquid infrà admonebitur.

eg. 2a. Longa naturâ vel uſu ante finalem naturâ brevem, ſi tonum habuerit, circumflectitur; ut σῶμα, εἶμι· Ante finalem ſolâ poſitione longam ſæpiùs circumflectitur; ut αὖλαξ, χοῖνιξ· ſed λαίλαψ, μάστιξ. Finales in ὐ & υι, ſi tono afficiantur, habent Circumflexum; ut εὖ, σῦ· excipe ἰδὲ, ἴδε.

eg. 3a. Monoſyllaba incontracta acuuntur, ut χθὼν, ὅς. Verba autem monoſyllaba, ſi fuerint producta. Circumflexum poſtulant in quibuſcunque perſonis; ut ἦν, δῶ, εἶς. Sed φὴς 2a. Præſentis Ind. ut diſtinguatur à φῆς 2ã. Subj. Euſta. Od. η. v. 239.

Circumflectuntur quædam 1°. Nomina, βῶς, χαῶς, ὀρῦς, λῖς, μῦς, ναῦς, οἶς, ἕς, πῶς, πᾶς, πῆς, πῦς, σκῶς, σῦς, ὗς, φθοῖς. 2°. Adverbia, αὖ, νὺν, ὦλλ, οἷ, ὦ, ἦ, αἶ. 3°. Conjunct. ἔν.

eg. 4a. Gravis ſubintellectus, ſequente Acuto, per contractionem fit Acutus; ut πλακοῦντων πλακέντων, ποιεῖτω ποιέτω.

Ex Acuto cum Gravi poſt ſe ſubintellecto fit Circumflexus; ut τειχῶν, ποιέω ποιῶ.

Excipiuntur quidam Caſus contracti, qui acuunt ultimam:

1°. Acu-

1°. Acuitur Accusativus singularis 4æ. Contract. ut λεχώ· sed αἰδώς & ὠώς apud quamplurimos circumflectunt Accusativum.

2°. Acuuntur Nominativi, Accusativi, & Vocativi duales ὁλοσυλλάβων in α & ω, ut μιᾶ, νόω τώ, τοῖ τῷ, σφῷ.

Composita ex Nominibus proparoxyt. in ος, retracto Accento, acuunt penultimam; ut ὄνος ὀνύς, ὀνοῦν ὀνοῦ· item ἄθρος & ἀθρόος ἄθρυς, ἀθρόῃ ἄθρᾳ, quibus adde composita in ηδης ab ἥδος & ηκης ab ἀκίς quæ penacuunt Genitivum pluralem; ut ζωηδῶν σωηδῶν, τετηκότων τετηκώων.

Reg. 5a. Accentus ante syllabas contrahendas manet ante contractas, ut πόλεε πόλῃ, τοίχεος τοίχους.

Verùm Nomina in εος antepenacuta post Contractionem circumflectunt ultimam in ους, ut ἀδελφίδεος ἀδελφιδοῦς, χρύσεος χρυσοῦς· item κάτεον κατοῦν canistrum.

Reg. 6a. In Adjectivis & Participiis Accentus manet super eandem syllabam masculini, fœminini, & neutrius Generis per omnes Casus; ut καλός, ἡ, όν· πᾶς, πᾶσα, πᾶν· πιμελῶν, ἀνσα, ἄον. At ἥ, ἅ, φαῦλος φαύλη, ἥμισυς ἡμίσεια propter Reg. 11am. πυρρός, ὄσσα propter Reg. 12am.

Adjectiva hyperdisyllaba in ων & ης penacuta retrahunt Accentum in Neutro; ut βελτίων βέλτιον, αὐτάρκης αὔταρκις.

Duo hæc ἐλαχύς, λιγύς acuunt antepenultimam Fœminini ἐλάχεια, λίγεια.

Reg. 7a. Accentus manet super eandem syllabam vocis rectæ, & obliquæ sive variatæ; ut λόγος λόγου, πειθὼς πειθόος, πούς πόδος πόδοιμι· Circumflexus itidem manet, manente longâ; ut Ἑρμῆς, οῦ, ῆ, &c. ἡμεῖς, ἡμέων, ἡμῖν, &c. πυπῶν, πυπόϊμι, πυπῶσι, πυπῶ-εἰς, &c.

Exceptiones ad Reg. 7am.

Interdum mutatur Species Accentûs, interdum & Sedes.

Mutatur Species Accentûs;

13. Acutus vertitur in Circumflexum per Reg. 12am. in penultima Nominum crescentium, ut σωτὴρ σωτῆρος.

Nomina oxytona circumflectunt ultimam Genitivi & Dativi, ut 12æ, & 32æ Simplicium per omnes Numeros; ut κειτὼς, οῦ, ῆ, εῖν, οῖν εἷς· πιμὴ, ῆς, ῆ, εῖν, ῶν, εἷς· θεὸς, οῦ, ῷ, οῖν, οῦσι, οῖς.

Huc spectat uterque Articulus; Adjectiva etiam & Pronomina oxytona in ος· quibus accedunt ὅ, οἵ, ἐμαυτοῦ, σαυτοῦ, ἑαυτοῦ, οὗ, ᾧ, ᾗ, ᾧ. Item ἐγὼ, ἐμοῦ· σὺ, σοῦ.

Oxytona in εύς circumflectunt Vocativum in εῦ· in ὼ & ὴ quartæ Contractorum Vocativum in οῖ, ut βασιλεύς, ὦ βασιλεῦ λεχὼ, ὦ λεχοῖ.

22. Cir-

22. Circumflexus vertitur in Acutum per Reg. 1am. ut σῶμα σώματος, Ἡρακλῆς ἑος, πυκτῶ πύκτευσα, τυπτῶμι τύπτω.

Nominativi, Accusativi, & Vocativi duales, non alium in ultimâ quàm Acutum gerunt; ut Sing. ὁ γῦς. Dual. τὼ γώ. S. τὸ ὀστοῦν. D. τὼ ὀστώ.

Mutantur Sedes Accentûs

Per Reg. 1am. ἄνθρωπος, ἀνθρώπου· σῶμα, σωμάτων· ὄνομα, ὀνόματος· πύπτω, ἔτυπτον· ἀκούω, ἄκουε, ἀκούσομαι· ἔτυπτον ἐτύπτουν· πύπτω, τυπτήσω.

Per ſpeciales Anomalias variatur Sedes in Nominibus & Verbis.

In Flexione Nominum: 1°. Promovetur Accentus.

Nomina monoſyllaba Genitivum & Dativum ſingularem & Dativum pluralem acuunt in ultimâ; ut χείρ, χειρός, χειρί, χερσί· πῦς, ποδός, ποδί, ποσί· οἶς & οὖς, ὠτός, ὠτί, cum compoſitis μυόδηκτος, μυοδηκτί, &c. ſed ὠδίσι, μυσὶ in plurali. Per Contractionem facta ſæpius penultimam circumflectunt, ut κῆρ, κῆρος, κῆρι· apud nonnullos interdum acuunt ultimam, ut κηρός, κηρί. Pronomen δεῖς, uti & Participia, ſequuntur generalem Regulam, ut δεὶς δεῖσα, δὲν δέντος quibus adde Ὦψ Ὠπος *nomen viri*. In plurali τᾶς circumflectit penultimam Dativi πᾶσι· πῦρ acuit ultimam Nom. Acc. Voc. πυρός· κλεῖς circumflectit in ſingulari κλεῖν, in plurali κλεῖς. Πλάτεια *nomen urbis* facit in plurali Πλατειαί.

Genitivum & Dativum dualem, & Genitivum pluralem circumflectunt in ultimâ; ut χερσῖν, χειρῶν. Quæ verò tonum habent in penultimâ Genitivi ſingularis, vel circumflectuntur in Recto, non habentia υ ante σ, penacuunt Genitivum pluralem; ut λάων à λᾶς λᾶος· ſic δράκων, κράτων, παίδων, πάντων, φάτων *luminum*, item ὤτων ab οὖς. His adde θώων à θῶς, τρώων à τρώξ, φώων à φῶς, δμώων à δμὼς, ſed δμωῶν à δμῶος.

Τίς indefinitum ſervat Accentum in ultimâ, Genitivum verò dualem & pluralem circumflectit; ut τὶς, τινά, τινοῖν, τινῶν· τίς interrogativum acuit penultimam per omnes Numeros; ut τίς, τίνα, τίνοιν, τίνων.

Accentum Monoſyllaborum ſequuntur χώρ & ἀρώ Syncopen paſſæ; ut χώρου, χωρὸς, χωρὶ, χωρῶν· δόρυ & γόνυ in Caſibus Metathefin paſſis, ut δέρυος, δρεὸς, &c. γυνὴ etiam γυναικὸς (ab inuſitato γύναξ vide pag. 19.) δύω, δυοῖν, δυοῖν, δυσὶ· ἄμφω, ἀμφοῖν.

Nomina 1æ. & 2æ. Simplicium circumflectunt ultimam Genitivi pluralis; ut τροφὸς, τροφῶν· μῦσα, μυσῶν· πᾶσα, πασῶν· ὀξέα, ὀξεῶν· πυρφύρα-υρᾶν, πορφύρεσα-σῶν, &c.

Fœminina Barytona Adjectivorum, Pronominum & Participiorum in ος, penultimam Genitivi pluralis acuunt; ut ἄνθρωπος, ἄλλος, ἄλλη,

ἄγκων, ία, ἀγίων· τυπτόμενος, μένη, μένον· item μεγάλη, μεγάλου ab inusitato μέγας. Quatuor etiam Substantiva ιæ. Simplicium, Ἀφύων, Ἐτησίων, χλιόνων, χρήσων.

Penacuta ἴος unius & μία, cum Compositis, circumflectunt ultimam Genitivi & Dativi; ut ἴος, ἴα, ἴου. Gen ἰοῦ, ἰᾶς, ἰοῦ. Dat. ἰῷ, ἰᾷ, ἰῷ. μία, μιᾶς, μιᾷ· ὀδεμία, ὀδεμιᾶς, &c.

2°. Retrahitur Accentus.

Vocativus Nominum hyperdissyllaborum in ων ωνος, vel ων ωνος acuit antepenultimam; ut Ἀγαμέμνων, ὦ Ἀγάμεμνον· εὐδαίμων, ὦ εὐδαίμον· Ποσειδῶν-ῶνος, ὦ Πόσειδον.

Composita à φέρω Accentum in Vocativo servant, ut δαίφρων, ὦ δαίφρον· Sequentia vertunt Penacutum in Antecircumflexum per Reg. 12am. Μαχάων, Ἰκετάων, Ἀρετάων, Λακεδαίμων, Εὐδαίμων, Παλαίμων· ὦ Μαχάων, Ἰκετάων, &c. Σαρπηδών facit ὦ Σαρπήδον. Legitur etiam Neutrum χάεσιν & χαείν.

Substantiva in ης ιæ. Contractorum acuunt antepenultimam Vocativi, ut Δημοδένης, ὦ Δημόδενες· Ἡρακλῆς, ὦ Ἡράκλες & Ἡράκλεις ab Ἡράκλεις· similiter συζυγὴς, ὦ σύζυγες. Quatuor Substantiva in ης ιæ. Simplicium penacuta retrahunt Accentum in Vocativo, ut ἀκάκητα, δεσπότης cum Compositis, εὐρυόπης, μητίετα V. ὦ ἀκάκητα, δέσποτα, εὐρύοπα, μητίετα.

Quædam Nomina in ης in aliis Casibus retrahunt, in aliis promovent Accentum:

Ἀνὴρ, γαστὴρ, δαὴρ, Δημήτηρ, θυγάτηρ, πατὴρ, σωτὴρ, in Vocativo Accentum retrahunt; ut ὦ ἄνερ, θύγατερ, σῶτερ, &c.

Ἀνὴρ & θυγάτηρ itidem primam acuunt in Accusativo singulari, & in Nominativo, Accusativo, & Vocativo duali, Syncopen passis; ut ἄνδερα, ἄνδρε, ἄνδρες, ἄνδρας· θύγατερα, θύγατρε, &c.

Ἀνὴρ, γαστὴρ, δημήτηρ, θυγάτηρ, μήτηρ, πατὴρ, post factam Syncopen, acuunt ultimam Genitivi & Dativi singularis; ut ἀνδρός, ἀνδρὶ. θυγατρός, θυγατρί· Circumflectunt ultimam Genitivi & Dativi dualis & Genitivi pluralis, ut θυγατροῖν, θυγατρῶν· Penultimam acuunt Dativi pluralis, ut ἀνδράσι, θυγατράσι· Γαστὴρ facit γαστρῆσι. Θυγάτηρ & μήτηρ penacuunt omnes Casus imparisyllabicos ante Syncopen, ut θυγάτηρ, θυγατέρος, θυγατέϊ, &c.

Non abs re erit integram Flexionem Nominis in ης ob oculos ponere, ut variatio Accentûs clariùs eluceſcat:

Sing. N. Θυγάτηρ. G. θυγατέρος θυγατρός. D. θυγατέϊ θυγατρί. A. θυγατέρα θύγατρα. V. θύγατερ.

Dual. N.A.V. θυγατέρε θύγατρε. G.D. θυγατέροιν θυγατροῖν.

Plur. N. θυγατέρες θύγατρες. G. θυγατέρων θυγατρῶν. D. θυγατράσι. A. θυγατέρες θύγατρας. V. θυγατέρες θύγατρες.

Dictio

Dictio composita cum encliticâ eundem expetit tonum, quem extra compositionem gerit, per omnes casus, verso gravi in acutum; ut ἔγωγε, οἵτινες, ἔτυγε, ὥτινι, ὧντινων, non ἐγώγε, οἵτινες, ἔτυγε, ὥτινι, ὁντινων: observatis encliticarum, non ἐστίνων, legibus. Similiter indeclinabiles μήτε, ἔτι, εἴθε, &c. non μῆτε, ἔτι, εἴθε, &c.

In formatione Verborum: 1°. Promovetur Accentus.

Indicativus
- Circumflectit ultimam futuri primi 4æ. & futuri secundi omnium conjugationum, in voce activâ; penultimam utriusque in mediâ: ut ἀκούσω, τύψω· ἀκουσοῦμαι, τυψοῦμαι. Item
- penultimam 3æ. pluralis in præsenti verborum in μι; ut τίθημι, τιθῆσι; sed ἄημι, ἄασι.

Imperativus
- Circumflectit ultimam indefiniti 2di. Medii; ut τυψοῦ.
- acuit ultimam indefiniti 2di. act. in sequentibus εἰπὲ, ἐλθὲ, εὑρὲ, Interdum λάβε, λαβέ. Penacuunt Grammatici tres imperativos indef. 2di. medii ἕλοῦ, πρᾶσαι, ἐνεῖκαι.

Subjunctivus
- Circumflectit ultimam in omnibus indefinitis passivis, & in præsenti & indefinito secundo activo verborum in ω; ut τυφθῶ, τυψῶ, τιθῶ, δῶ.
- Penultimam in perf. pass. circumflex. & in præs. & perf. verborum in μι; ut πεποιῶμαι, τιθῶμαι, τεθῶμαι.

Infinitivus in ναι tono afficit penultimam; ut τετυφέναι, ἱσταῖναι, ψεφλῶναι, σῶναι.

Infinitivus
- Circumflectit ultimam Indef. & fut. 2di. act. ut τυπεῖν.
- Penultimam acuit indef. secundi medii: ut τυπέσθαι.
- Accentum exigit in penultimâ indefiniti primi activi, & perfecti passivi: ut τύψαι, τετύφθαι, ποιῆσαι, πεποιῆσθαι.

2°. Retrahitur Accentus.

Imperativus dualem & pluralem indefiniti secundi medii acuit in antepenultimâ; ut τυπτοῦ, τύπτεσθε.

Tempora finita in μαι variant sedem accentûs in personis pro variatione quantitatis ultimæ, juxta regulam primam; ut τυπτοίμαι, τύπτοιο. Sed in Optativo perfectum passivum & futurum secundum medium, præsens etiam & perfectum verborum in μι, retinent accentum super eandem syllabam: ut βεβοήμαι, -ῆο· τυπτοίμαι, -οῖο· ἱσταίμαι & ἱσταίμαι, -αῖο, &c. Quodsi verbum in μι sit deponens, regulariter sedem variat: ut δυναίμαι, δύαιο, &c.

Indefinitum 1um. in tribus modis tonum plerumque mutat, non mutatum in elementis; in Opt. act. 3â. perf. λύσαι, ποιήσαι, τελέσαι: Infinit. λῦσαι, ποιῆσαι, τελέσαι: Imperat. med. λύσαι, ποίησαι, τελέσαι. Penultima dissyllaborum brevis in his tribus acuitur; ut τύψαι, λέξαι: Ubique secundùm regulas.

Hæc omnia in Paradigmate tanquam synopsi clariùs conspiciuntur.

Speciales Regulæ Accentuum.

A 1â. generali regulâ multifariam receditur in quamplurimis dictionibus: Varia enim est & incerta admodùm accentûs notatio in primâ vocum terminatione, præcipuè Nominum: quorum infinitam penè multitudinem in numerato habere, & immensam congeriem in fasciculum stringere, quid aliud est quàm oceanum simpulo infundere? Rectè enim Gaza, Πολυμελὴς ἡ ἀδεισος τὰ πολλὰ τῆ ἐυθείας τόνε. Erit tamen operæ pretium vocabula illa quæ una magis recepta sunt, in summa capita & classes terminatione & accentu discriminatas referre; operisq; desideratissimi rudimenta quædam οἷς ἐν πίνακι exhibere. Quibus, si arriserint, addi possunt plura quæ desunt: aut si visum fuerit, mutari in melius, quæ hic afferuntur: ut quoquo tandem modo operosum hoc spemq; superans inceptum, numeris aliquando omnibus absolutum prodeat. Neque ampliùs hunc in finem parandi ingentes & singulis de vocibus revolvendi consulendique sint Lexicographi, quos meritò nobis magnâ ex parte suspectos reddunt manifesta passim & egregia præli emendatissimi sphalmata: quin potiùs ad manum præstò, sit regula quæ certiùs multò & expeditiùs studiosis, subinde hæsitantibus, succurrat.

Toni vocabulorum, quæ deinceps sequuntur, ad normam H. Stephani exiguntur: quam tamen non undequaque perfectam exhibet Typothetæ; ut qui non falsas modò sed & sibi diffidentes interdum appinxerint notas, & pro *thesauro carbones* obtruserint quærentibus. Imprimitur enim ὀειδρόμος t. 2. 1460. l. 15. ὀειδρομος 1461. l. 1. ὀνυχλυτὸς t. 2. 269. B. ὀνυμάκλυ[ς] & 1323. F. πυρὲ in Indice. πύρε t. 3. 613. E. Αἴαχος pro Αἰακὸς in Indice, & permulta hujusmodi. Ut igitur certiùs excutiatur veritas, perlustrata atque diligenter collata sint alia *boni nominis* Lexica; *Suidæ, Favorini, Budæi, & Constantini* (qui duo omnium mendosissimè sunt excusi:) *Hesychii* denique ex quo dictiones minùs usitatas post illum reliqui excripserunt. Ubi verò eorum unus aut pluses cum Stephano non consenserint de accentu vocabuli minimè familiari & cognito, Stephano primas deferimus, & tonos ex ipso quasi regulares præscribimus: aliorumque insigniores discrepantias in fine πολυτόνων subnotamus.

Accentus Nominum in recto.

Nomina oxytona.

In declinatione primâ Simplicium:

1°. Hyperdissyllaba verbalia in της, non præcedente α, ϱ, ι; ut ποιητής. Item ἀλεξητής, θνητὸς, δυσχερὴς, πολεμιστής· ἀναιρετὴς, ἐυρετής· λαφυγμητής. Inusit. ἰατὴς comatus, ὀπτὴς spectator; γαμετὴς prodigus. Participalia in της; ut ἐθελοντής.

Pauca item dissyllaba, κεκτὴς, κτησὴς· & minus usitata κλωστὴς λησταὶ, μνησὴς, πηκτὴς, τμητὴς.

Com-

Compofita finita in φαγης, πυγης, σικτης; ut παραφαγιστής, συμπαγής, βιαιασικτής. Quædam ex λύτης & χαίτης; ἀλαλυτής, καταλυτής; ἀμφιγυήτης, Ἰλιο-φαγιστής. Item σωστής.

2° Denominativa in γυς; ut ὠμηστής. Item αἰχμητής: quod nomen verbale esse vult Etymologus.

Siqua nomina harum aut sequentium terminationum discrepent accentu referuntur ad sedes nominum, quibus accentu conveniunt.

In declinatione secundâ: Oxytona sunt;

1° Nonnulla in α viz. Appellativa in αλιὰ; ut φυταλιά.

Verbalia in εὰ purum; ut χαρά.

Hypertrisfyllaba appellativa, præcipuè plantaria, in ωνιὰ; ut ἰωνιὰ violetum, κρινωνιὰ lilii planta.

Alia particularia: ἀγορὰ concio, ἀγυιὰ vicus, αἰμασιὰ sepes, ἀλωὰ area, ἀραχιὰ strues carbonum, ἀρὰ ἀρυιὰ comminatio, ἀραιὰ ventriculus, ἀρμιὰ acervus palearum, Αὐγειαὶ nomen Urbis, βλωὰ generatio, δωρὰ donum, δικαγυιὰ fidejussio, ἐσχατιὰ extremitas, ζευγὰ sagulum, θαλαμὰ receptaculum remi, Θεσπιαὶ loci nomen, ἰμονιὰ funis, Κεγχρεαὶ Centhreæ, μανδὰ solium, μυγιὰ noverca, μυρμηκιὰ formicarum caverna, νευρὰ nervus, ὀργυιὰ ulna, ὁρμιὰ linea piscatoria, οὐρὰ cauda, παρειὰ maxilla, πλινθιὰ lusus, πατριὰ familia, πελειὰ columba, Πλαταιαὶ nomen Urbis, πλευρὰ latus, σφαιρὰ areola, πυρὰ & πυρκαϊὰ rogus, σειρὰ catena, σκιαδρὰ umbra, σκοπιὰ speculum, σπογγιὰ spongia, στοὰ cinis, στοὰ porticus, σταδιὰ exercitus, σταθμὸς locus ubi siccantur ficus, στροφὰ cursus, σφαγιὰ victima rota, φορβειὰ pastus, χηνὰ vel χηνὰ latibulum serpentis.

Insuper ἀκμονὰ boum stimulus, ἀλωπὰ vulpes, ἀμμὰ mater, ἀνθρακὰ humeri pars, γραιὰ vetula matrona, θημωνιὰ cumulus, ζυγὰ jugum bourum, κοιλὰ sphæra, λαβὰ guta, λυτταὶ præfecturæ, μανδρὰ vel μανδρὰ medicamenti genus, μωὰ camilena quædam, ὀθὰ pellis ovina, πτοιὰ impetus, σειρὰ manubrium securis, σφραὶ mina, σφυρὰ cinis, φερὰ Proserpina, ψὰ gaudium,

2° Multa in η. Finita in γκὴ, δὴ, ωὴ; ut ὀργκὴ, χορδὴ, ζωή.

Hyperdisfyllaba in ωλὴ, ωκὴ, & ωχὴ, ωξὴ, ωτὴ; ut παυσωλὴ, ἀκωκὴ, ἀνακωχὴ, ἐλπωξὴ, κολαμωτή.

Verbalia in η servantia characteristicam temporis; ut χαιμὴ, δικὴ, φυγὴ, σιγή. Verbalia itidem in μονὴ; ut πρησμονή.

At quæ oriuntur ex præsenti Barytonorum ferè sunt penacuta.

His adde particularia: Ἀζιλιτὴ nomen loci, Αἴγαι nomen insulæ, αἰχμὴ (pro quo legitur ἀκὴ & κμὴ) acies, ἀκμὴ vigor, ἀκοστὴ hordeum, ἄλκτὴ gluma, ἀλκὴ robur, ἀορτὴ arteria magna, ἀρετὴ virtus, ἀρχὴ principium, ἀστεροπὴ & στεροπὴ fulgur, αὐλὴ stabulum, Ἀφεικὴ Africa, βιοτὴ vita, βυλὴ consilium, γαμφηλὴ (rariùs γαμφὴ) maxilla, γυπαιὴ geniana imba, γυνὴ mulier, δὴν dubitatio, δραχμὴ drachma, ἑλικὴ salix, ἑορτὴ festum,

festum, ὐλαὶ *vermes*, ἐὐχὴ *precatio*, ἥδονὴ *voluptas*, θηλὴ *papilla*, θηλυτὴ *nutrix*, θυηλὴ *sacrificium*, καλλονὴ *pulchritudo*, καρυλαὶ *strata ex festucis*, κεφὴν & κορυφὴ *caput*, κειθὴ *hordeum*, λιτὴ *preces*, μορφὴ *forma*, μοτὴ *linamentum*, ὀμφὴ *vox*, ὀπὴ *foramen*, ὀπλὴ *ungula*, ὀλὴ *cicatrix*, ὀχὴ *cibus*, Παγασαὶ *loci nomen*, παλαιστὴ *palmus*, παλλακὴ *pellex*, πιμελὴ *pinguedo*, ποινὴ *pœna*, πυξὶς *mensuræ genus*, ῥητὴ *sublicæ*, σπουδὴ *studium*, σιγλαὶ *ciphræ*, σχολὴ *vasculum*, σταφυλὴ *uva*, στοιβὴ *spithama*, στολὴ *otium*, στρατολὴ *aspis somno necans*, φλογὴ *flamma*, φοινικὴ *palma*, φυλὴ *tribus*, χηλὴ *unguis*, χολὴ *ira*, ὠτειλὴ *cicatrix*, ψωλὴ *pudendum*, ὠδὴ *tribus*. Quibus adde ex præsenti Barytonorum orta hæc; βοσκὴ *cibus*, ὀφειλὴ *debitum*, τειδὴ *attritio*, ψυχὴ *anima*.

Inusit. εὐοαὶ *preces*, αἰπολὴ *caprile*, ἀλυχὴ *fastidium*, ἀμυκαλαὶ *cuspides*, ἀμφὴ *aula*, ἀπελλαὶ *sacraria*, ἀχαὶ *optata*, βασιλὴ *regnum*, βρυταὶ *reliquiæ*, γλυκὴ *herbæ genus*, γυπαὶ *vulturum nidi*, θηλὴ *voluntas*, ἐδωδὴ *cibus*, ἐθμὴ *vapor*, θιαὶ *leguminum purgationes*, ἐνθλιδὴ *afflictio*, ἐρκαὶ *custodia*, ἔρμὴ *exitus*, Θάμαὶ *fanum Dioscurorum*, θεμιστὴ *lex*, θιναὶ *acervi arenarum*, ἰδλὴ *caprina seu ovina pellis*, καλαῤῥυαὶ *aquæ ductus*, καπηαὶ *præsepia*, κοσμαὶ *hordei exiccatio*, κορθηλαὶ *tumores*, κορὴ *extremæ segetis pars*, λυγὴ *torcular*, μωλὴ *neglectus*, οἰχμὴ *famula*, ὀρχμαὶ *septa*, ὑμὴν *vomer*, ὑῤῥὴ *instrumentum nauticum*, χειμὴ *hyems*, χλὴ *pabulum*, χορτὴ *corpus*.

Fœminina in α & η deducta à masculinis in ος servant eorum accentum; ut θεὸς, θεά· ἀδελφὸς, ἀδελφή. Pleraq; in οια ex οα habentia ι epentheticum; ut ποιὰ, ῥοιὰ, χοιὰ, φοιά· sic ζειὰ pro ζέα, δειρὴ pro δέρη.

Multa Substantiva 2ᵃ. declinationis, facta ex participiis fœminis masculinorum in ῶν, tonum in ultimâ habent; ut δεξαμενὴ *receptaculum*, εἰαμενὴ vel ἰαμενὴ *locus fruticosus*: Item propria Ἀλφειομεναὶ, Κλιζομεναί.

In tertiâ declinatione.

Oxytona in ών.

1°. Nomina finita in αδς, αυδς, ηδς, ιδς, ηρδς, ωρδς, ονδς; ut ἀγλαὸς, ἀγαυὸς, ἀϊζηὸς, ἡδὺς, ἠνὸς ἀφωρὸς, νεοσσός.

2°. Adjectiva in κὸς, νὸς, πὸς, * τὸς; ut λιγὺς, ἀγνὸς, καλεπὸς, λεπτός. In λὸς, si non præcesserit ι vel υ; ut καλός. Item νεοκλὸς *recens natus*, πυκλὸς *crassus*. In ερὸς; ut ξηρὸς: exceptis primitivis pronominibus, comparativis in ερὸς: præter ἱερὸς, δεξιτερὸς, ἀειστερὸς.

3°. Substantiva verbalia in τὸς & τρὸς: ut κοπτὸς, ἰαβὸς. In ηλὸς, σὸς; ut πηλὸς, ἰσὸς. Substantiva omnia in μὸς, non præcedente ε: ut λιμὸς.

Inusitata quædam in ειμὸς: ut ἀλειμὸς *jactantia*, θειμὸς *præceptum*, λειμὸς *guttur*.

Quædam adjectiva in μὸς; ut ἀμὸς *unus*, ἀχμὸς & λοχμὸς *obliqui*,

* *Adjectivorum tonos uti & flexionem sequuntur pronomina; ut* αὐτός.

liquus, ἐμὸς meus, θερμὸς calidus, τἀμὸς temerarius, ὁμὸς similis, σιμὸς simus, ὠμὸς crudelis.

Hyperdissyllaba in ωλὸς, ωνὸς, ωπὸς, ωρὸς; ut Πακτωλὸς, οἰωνὸς, Ἀσωπὸς, πιμωρός.

Propria, item nomina piscium & avium in ανὸς: ut Γερμανὸς, Λευκανὸς, κυψελανὸς, φασιανὸς. In ιὸς nomina avium; ut αἰγυπιός.

Particularia quædam Substantiva in κὸς, λὸς, νὸς, πὸς, ρὸς, τὸς, accentum habent in ultimâ more Adjectivorum.

1° In κὸς: Αἰακὸς Æacus, Ἀνακοὶ Dioscuri, ἀσκὸς uter, ἀστακὸς cancri genus, Δαμασκὸς Damascus, δοκὸς trabs, δρίσκος pinnæ murorum, ἰλικὸς tractus, στικὸς stabulum, φακὸς lenticula, φαρμακὸς veneficus, φλυακὸς strabo, φωνασκὸς vocis Magister, χαλκὸς æs, ψιττακὸς (& σιττακὸς) psittacus.

Inusitat. ἀρκὸς auxilium, βοσκὸς pastor, πεικὸς lana, πλακὸς peccatum, σκιδακὸς trachurus piscis, σφηκὸς cristæ in galea, χαλκὸς & χασκὸς parvus digitus, κακκὸς gallus, λελικκὸς piscis, παλλακὸς mœchus, ὑσακὸς paxillus.

2° In λὸς: ἀσχαλὸς funis nauticus, αἰγιαλὸς littus, αἰγιθαλὸς avis quædam, αὐλὸς tibia, γαυλὸς mulctra, δαλὸς & δαυλὸς fax, ἕλλὸς hinnulus, θαλλὸς ramus oleaginus, θολὸς atramentum sepiæ, καυλὸς caulis, κορυθαλὸς galerita, μοχλὸς vectis, μυελὸς medulla, ὀβελὸς veru, ὀβολὸς obolus, ὀμφαλὸς umbilicus, στιλὸς jactator, φαλλὸς phallus, φελλὸς suber, χελὸς & χειλὸς pabulum, χυλὸς succus, ψωλὸς apella.

Inusitata, ἀθαλὸς suligo, ἀστραλὸς sturnus, Αὐαλὸς Bacchus, βδαλοὶ uniculæ marinæ, βρωθαλλὸς scaturigo, γυλλὸς quadrangulus lapis, εἰλὸς pondus, ἴλὸς lutum, ἰταλὸς taurus, κημαλὸς morio, κιλλὸς asinus, μάλὸς lana, μαραλὸς tunica, μυλλὸς strabo, μυλλοὶ placentæ, παγγελὸς pedis talus, σφήλὸς cippus, ὑσσαλὸς suum volutabrum.

3° In νὸς: ἀμνὸς agnus, βυνὸς collis, ἐλλεβανὸς vinculum, ἐειγὸς carnificus, ἰπνὸς furnus, καπνὸς fumus, κεραυνὸς fulmen, κρημνὸς præcipitium, κρυνὸς scatebra, λυγὸς torcular, λιχανὸς index, οὐρανὸς cœlum, παιδυνὸς puer adultus, ῥινὸς pellis, πλυνὸς balneum, Σιληνὸς Silenus, τιθηνὸς educator, φανὸς lampas, χαλινὸς frænum, ὠκεανὸς oceanus.

Inusitata, ἀζηνοὶ cygni, ἀκορνοὶ bruchi, ἀκρυνοὶ termini, ἀτραγεινὸς scepinus, βλινὸς titio, γλαυνὸς fulgor, κωνὸς torris, κρυνοὶ trunci querni, ἐμπανὸς clavis, κρυμνὸς glacies, Λιςυρνοὶ gens Illyrica, ξυνὸς stipes, ὁδανὸς dux viæ, πεδανὸς libum, περνὸς aquilæ genus, σκεπνὸς scepinus piscis, χλανὸς aurum.

4° In πὸς: ἀταρπὸς seu ἀβαπὸς via, γρυπὸς qui naso est adunco, καρπὸς fructus, κομπὸς jactator, μαστροπὸς leno, μολπὸς cantor, ὀπὸς succus, ῥωπὸς lorum.

5° In ρὸς: ἀγρὸς ager, ἀφρὸς spuma, γαμβρὸς gener,

ἑκυρὸς *socer*, θυεὸς *cardo*, θησαυρὸς *thesaurus*, θυρὸς *genitura*, καιρὸς *tempus*, κηρὸς *cera*, λιμὸς *nox obscura*, Λοκρὸι *Locri*, μηρὸς *femur*, πῶλος *hinnulus*, Νάρισι *Sarmatæ*, πυρὸς *ren*, ξυρὸς *novacula*, ὀρὸς vel ὄρρὸς *serum lactis*, ὑδρὸς *alveus*, πενθερὸς *socer*, πυρὸς *triticum*, σιρὸς, σῖρὸς vel σπυρὸς *scrobs*, σκιρὸς *scrupus*, σκορὸς *loculus*, σταυρὸς *crux*, σωρὸς *cumulus*, τυρὸς *caseus*, φιτρὸς *caudex*, φρουρὸς *custos*, χορὸς *chorus*.

Inusit. ἀκρηρὸς *cerebrum*, ἀλτρὸς *merces*, ἀνακὸς *nuncius*, ἀρὸς *pratum*, δειρὸς *collum*, ἐχαρὸς *piscis genus*, λαγαρὸς *smilax*, λασιρὸς *grabbatulus*, λικρὸι *cervinorum cornuum rami*, ναυφροὶ *hinnuli*, ὄξυρος *acetum*, ὀχρὸς *vector*, χαρὸς *litus*.

6°. In τὸς: ἀετὸς *aquila*, ἀλαλητὸς *clamor*, ἀμαξιτὸς & ἀμαξητὸς *vestigium currus*, ἁρπητὸς *milvus*, ἁρπαπτὸς *callis*, Βοιωτὸς *Bœotus*, γλυπτὸς *natus*, γωρυτὸς & χωρυτὸς *pharetra*, ἐνιαυτὸς *annus*, Ἰαπετὸς *Iapetus*, κιβωτὸς *arca*, κολασυρτὸς & κονιορτὸς *pulvis*, κοντὸς *contus*, λωτὸς *lotus*, μαστὸς *linamentum*, μυτλωτὸς *genus edulii alliati*, ὀχετὸς *canalis*, πεφνικτὸς *agnus*, πυρετὸς *febris*, σκηπτὸς *fulmen*, στρατὸς *exercitus*, συρφετὸς *colluvies*, Ὑμηττὸς *Hymettus*.

Inusit. ἀλοιτὸς *puer meritorius*, ἀλτὸς *merces*, ἀζαυτὸς *pulvis*, ἀσυλητὸς *lutosus agger*, βυτὶ *mortuorum repositoria*, γακτὸς *fragmentum*, χασμὸ *fissura*, κιχητὸς *thuribulum*, κυλλατὸ *oculi*, θυτλοὶ *vasa*, λοιμὸς *pestis*, λυρτὸς *scyphus*, λυτλοὶ *loca ardua*, ὀλαιτὸς & ὀλατὸς *blatero*, ὀρκὸς *ara*, παγυπτὸς *barba*, τραπητὸς *mustum*.

Alia quædam tum Substantiva, tum Adjectiva particularia in Ος.

Oxytona.

1°. In ὸς purum:

In εὸς: ἀδελφεὸς vel ἀδελφειὸς *frater*, γαλεὸς *felis*, ἑλεὸς *mensa quinaria*, ὑεὸς *mutus*, ἑὸς *suus*, ἑερεὸς *caprificus*, ἑτεὸς *verus*, ἵλεὸς *fluitus*, Θεὸς *Deus*, θυρεὸς *scutum*, ἰλεὸς *ileus morbus*, κλεὸς *avis quædam*, κανεὸς *vacuus*, κηδεὸς *mortuus*, κολεὸς *vagina*, κωλεὸς *membrum*, λοχεὸς *insidiæ*, νεὸς *novale*, πτελεὸς *ulmus*, τεὸς *tuus*, στελεὸς *securis manubrium*, στρεὸς *solidus*, συρεὸς *hara*, σωρεὸς *cumulus*, φωλεὸς *caverna*.

Inusit. ἀλεὸς *calidus*, ἀνηεὸ *annuli nautici*, ἀνταχεὸ *cete ingentia*, ἐιλεὸς *caverna*, μιλεὸς *vanus*, φλεγεὸς *ruber*, φρικεὸς *rubeta*.

In ιὸς: ἀνεψιὸς *consobrinus*, Ἀσκληπιὸς *Æsculapius*, βιὸς *arcus*, δεξιὸς *dexter*, ἰὸς *sagitta*, κλιὸς *casa*, κριὸς *aries*, κωβιὸς *gobio*, πολιὸς *canus*, σκολιὸς *obliquus*.

Inusitat. γαλιὸς *hortus*, γωλιοὶ *speluncæ maritimæ*, ὑδιὸς & ὕδλιος *gibbosus*, φαληριὸς *splendidus*.

In οὸς: θοὸς *velox*, ὀλοὸς & ὀλοιὸς *perniciosus*.

Inusit. κολεὸς *tumultus*.

In υὸς: ἐλυὸς & ἰλυὸς *antrum*, νυὸς *nurus* Τιτυὸς *Tityus*.

Inusit. ἀλυὸς *auditor*, μιγυὸς *parvus*, μισυὸς *dimidia corporis parte albus*.

In

In ωδ: ἐρῤῥωδὸς aper, ζωδὸς vivus, ϑωδὸς avis, κολῳδὸς tumultus, λαγωδὸς lepus, πλῤῥωδὲς vitricus.

In αυδ: ἀλαιδὲς vetus, ἀραιδὸς tenuis, Ἀχαιοὶ Graeci, βαιὸς parvus, γεραιὸς & γηραιὸς senilis, δηναιὸς diuturnus, ἑλαιὸς & κλαιδὸ avis gladam, καρχαιὸς fortis, λαιὸς laevus, παλαιὸς antiquus, σκαιὸς obliquus, συφαιὸς subulcus, φαιὸς fuscus.

Inusit. βαϑαιὸς magnus, ζαιὸς piscis genus, πελλαιὸς fuscus, χαιὸς probus.

In εισ: Ἀλφειὸς Alpheus fluvius, ἀρνειὸς & ἀμνειὸς agnus adultus, ἀφνειὸς opulentus, ἐλειὸς glis, Ἀπειὸς Epeus, ϑαμειὸς frequens, Ὁλμειὸς Holmeus fluvius, ταρφειὸς densus, φατειὸς celebris.

Inusitat. ἀλειὸς pauper.

In οισ: γλοιὸς sordidus, δοιοὶ duo, κλοιὸς supplicii genus, κολοιὸς graculus, Οἰὸς populi nomen, ποιὸς triticum, φλοιὸς cortex, κοτ∫υλοιοὶ aves domesticae. Inusitat. κεφιὸς morbosus.

2°. In ὀς impurum.

In βὸς: ἀμοιβὸς mutuus, ἀμορβὸς comes, βολβὸς bulbus, ὑβὸς curvus, κολοβὸς mutilus, κλωβὸς caverna, λοβὸς & λωβὸς pars auris, ῥαβὸς loripes, στραβὸς strabus, Σαβοὶ Bacchi sacerdotes, ὑβὸς gibbosus.

Inusit. βυβὸς & βωβὸς mutus, ϑαμβὸς attonitus, ϑραμβὸς torridus, ϑαλυβὸς thalamus, κλαμβὸς mutilatus, λομβὸς recuritus, μαδβὸς ligo, καμβὸς obliquus, σκιμβὸς claudus, στιλβὸς fulgidus.

In γὸς: ἀγὸς & ταγὸς dux, ἀμολγὸς mulgendi tempus, ἀργὸς otiosus, ὠγὸς velox, ζυγὸς jugum, ϑριγὸς pinna, λαγὸς lepus, λοιγὸς pestis, ὀγγὸς, qui per nares sonum edit, μολγὸς bulga, caecus, πελαργὸς ciconia, Πέλασγοι Pelasgi, στραγὸς tortuosus, ταγὸς rancidus.

Inusit. ἀμοργὸς qui exugit, βεργὸς palus, κλαγὸς lac, κεγγὸς clamor, ϙαγγὸς picus, λαρυγγὸς nugator, ῥογὸς horreum, στραγὸς imprudens.

In δὸς: ἀδελφιδὸς frater, ἀφιδὸς poeta, Ἰνδὸς Indus, λοφιδὸς incurvus, Λυδὸς Lydus, μαδὸς glaber, νωδὸς edentulus, ὁδὸς via, ὀπαδὸς comes, ὀρυμαγδὸς gravis strepitus, ὀδὸς limen, μηδὸς gubernaculum navis, κυνοδὸς & κυλιδὸς cinis, φηδὸς parcus.

Inusit. ἀλιγδὸς cursus, ἀφαδὸς inimicus, βυδὸς musici, γαγδὸς versutus, ἐδὸς edax, κλιδὸς cumulus, λαρυδὸς clavi in aratro, στιδὸς verbero, ὑδὸς nepos.

In ζὸς: μαζὸς (& μαδὸς) mamma, πεζὸς pedes, ϙεσπεζὸς matutinus, χθιζὸς hesternus.

Inusit. ἀκοντιζὸς jaculus serpentis genus, βυζὸς confertus, μυζὸς ventosus.

In ϑὸς: ἀγαϑὸς bonus, αἰϑὸς niger, βοηϑὸς auxiliator, βυϑὸς profunditas, ἑφϑὸς coctus, κανϑὸς oculi angulus, μισϑὸς merces, ξανϑὸς flavus, ξυϑὸς rufus, ὀρϑὸς rectus, ὁρμαϑὸς ordo, οὐρηϑὸς urinator, στρυϑὸς passer, στϑὸς mammilla, τυτϑὸς parvus.

Inusit. κηϑὸς auxiliator, κνυϑὸς parvus, λαϑὸς turpis, νυϑὸς mutus.

In ξός· ἰξὸς viſcus, λοξὸς obliquus, μυωξὸς glis, φοξὸς acuminatus, Inuſit. Ἀοξοὶ coqui, ἀναξοὶ monachi.

In σός· βλαισὸς vel βλεσὸς blæſus, κιφὸς tumor, Παισὸς & Ἀπισὸς Vrbis & fluvii nomen, πυρὸς ſax, παρὸς piſcella, χρυσὸς aurum.

Inuſit. Αἰσοὶ Dii, βυρσὸς palus, γλαυσὸς fulgidus, γυπισὸς otioſus, κεισὸς herbæ ſpecies, κλωσὸς & κισὸς herbæ genus, κορσὸς truncus, κυρσὸς herba, ὀρσὸς agnus ſerotinus.

In φός· ἀδελφὸς frater, Δελφοὶ Delphi, κυφὸς & ὑφὸς gibboſus, καφὸς ſurdus, ὀρφὸς nomen piſcis, πομφὸς bulla, σκιφὸς viſu hebes, σοφὸς ſapiens, συμφὸς inanis, συφὸς abſtrictorius.

Inuſit. ἀλφὸς albus, λαφὸς lævus, σιγαλφοὶ mutæ cicadæ, συφὸς hara, ταρφὸς denſus.

In χός· ἀκρὸχός crudelis, ἀρχὸς princeps, βρυχὸς præco, δολιχὸς longus, λοχὸς gravidâ, μοιχὸς mœchus, μοναχὸς ſolitarius, μυχὸς penetrale, οὐρηχὸς meatus urinarius, πῶχὸς pauper, ῥηχὸς ſeptum, τροχὸς rota.

Inuſit. ἀνυχὸν mediocre, βρυχὸς laqueus, γλιχὸς tenax, κακαχὸς obſtreperus, σικχὸς injucundus.

In ψός· καμψὸς & κᾰμψὸς inflexus, κᾰψοὶ parietes, καυδαψὸς (& σκινδαψὸς) planta vel citharæ, κομψὸς elegans.

Derivata in Θ ex perfecto medio, ſi activè ſignificent, acuuntur in ultimâ; ut τομὸς ſector, δοχὸς capax, ἐδωδὸς edax, item σκοπὸς ſpeculator vel meta.

Genitivi oxytoni cum fiunt recti retinent tonum; ut δμὼς τοῦ δμωός, ὁ δμωὸς ſervus.

Oxytona compoſita.

Omnia in ικὸς: ut ἀρχιτεκτονικός.

Subſtantiva in μὸς: vel derivata à compoſitis; ut ἀναβαθμὸς, ἐπαναβαθμὸς aſcenſus: vel compoſita cum verbali in μὸς; ut μηλιωθμὸς cauda.

Gentilia in Θ oxytona tonum retinent in compoſitis; ut φιλαχαιὸς.

Compoſita in -αγὸς, -ηγὸς, -αγωγὸς, -αλγὸς, -αμοιβὸς, -ανδὸς, -ανεψιὸς, -αρετρὸς, -αρωγὸς, -ελὸς, -βοσκὸς, -ημερινὸς, -κλειτὸς, -κλυτὸς, -λοιχὸς, -μολγὸς, -ερχὸς, -οδρχὸς, -υρχὸς, -ωρχὸς, -οικὸς, -ποιὸς, -πτιμπὸς, -φορβὸς, -ωδὸς, -ωπὸς, -ωρὸς vel -ωρὸς ab ὤρης custos, -πηγὸς à πήγνυμι, ἀπὸς à ἅπτω δν; ut ξεναγὸς hoſpes, κυνηγὸς venator, παιδαγωγὸς puerorum inſtitutor, ποδαλγὸς pedibus dolens, χρυσαμοιβὸς nummularius, φιλαοιδὸς poetarum amans, αὐταρεψιὸς conſobrinus, ἐπαριστερὸς ſiniſter, ἐπαρωγὸς auxiliator, μυρεψὸς unguentarius, προμνηστρὸς leno, καθημερινὸς diurnus, πλεκλειτὸς longe celebris, φιλεκλυτὸς haſta celebris, κνισολοιχὸς pinguedinem lambens, ἱπποκολγὸς qui equos mulget,

ger, σωτηρὸς σωτερὸς vel σωτρὸς adjutor, γεωργὸς agricola, ἑφολκὸς attractorius, βελκὸς tela attrahens, νεωλκὸς trahens navem, ὀργανοποιὸς organorum fabricator, νεκροπομπὸς qui mortuos deducit, συφορβὸς subulcus, τραγῳδὸς tragœdus, σκυθρωπὸς tetricus, πυλωρὸς janitor, κητωρὸς hortulanus, ἁλοπηγὸς salarius, ἡμεδαπὸς noſtras.

Verbalia in τὸς, ex compoſitis nata, quorum ſimplex nullum eſt; ut ἐυλογητὸς.

Verbalia in τὸς cum præpoſitione compoſita ex αἰνέω, βαίνω, ἔχω, λαμβάνω, ιᾶβέω, τείνω tonum habent ſimplicis; ut ἐπαινετὸς, διαβατὸς, ἀνεκτὸς, καταληπτὸς, διαμετρητὸς, ἐκτατὸς.

Nonnulla item particularia: ἀνοικτὸς apertus, ἀντιμισθωτὸς mercede dignus, ἀπολαυστὸς voluptarius, ἀποδικτὸς deprecabilis, ἀποδεκτὸς, ἀποφαντὸς, καταφαντὸς, demonſtratus, διαιρετὸς diviſus, ἐξαιρετὸς electus, ἀφαιρετὸς exemptilis, περαιρετὸς arbitrarius, διαστατὸς ſeparabilis, ἀνητὸς, θετὸς acceſſibilis, ἐποιητὸς adoptatus, ἐκλητὸς evocatus, ἐκλεκτὸς qui delingitur, ἐκλεκτὸς electus, ἐκπιεστὸς expreſſus, ἐμπλαστὸς ad illinendum aptus, καταπλαστὸς illitus, ἐμπνευστὸς inflatus, ἐκπλυτὸς elutus, ἐγκεντὸς inuſtus, ἐγκολαπτὸς inciſus, ἐκποδιστὸς procedens, ἐμπλεκτὸς implicitus, ἐπακουστὸς auſcultabilis, ἐπαγαπητὸς chariſſimus, ἐνακτὸς induitus, κατακτὸς fragilis, ἐπιδικτὸς optabilis, ὁπτικτὸς viſibilis, ὁπτικὸς viſibilis, ὑποδυτὸς ſubditus, ὁπτοδυμητὸς deſiderabilis, ὀνειδιστὸς reprehenſibilis, ὀπισκιδαστὸς inſtauratitius, ὑπογνητὸς ſub ſcientiam cadens, ὑπεργητὸς arte elaboratus, ἑφαπτὸς, συναπτὸς continuus, ἁπτὸς attingibilis, καταδετὸς ligatus, καταθνητὸς mortalis, καταμακτὸς cruentatus, μεταπειστὸς qui perſuadere poteſt, περιπετὸς extenſus, περατὸς definitus, προσπλωτὸς adnavigabilis, προσφατὸς ſalutatus, μεταπιπτὸς mutabilis, παρρητὸς prece flectendus, παραιτητὸς expetitus, παρακελευστὸς admonitus, παρεκτμητὸς abſciſſus, παρηρτητὸς conſolabilis, προορατὸς prævidendus, προσβλητὸς adjectus, συμβλητὸς conferendus, προσδεκτὸς gratus, προσπορπαστὸς infibulatus, συνετὸς intelligens, συγγνωστὸς ignoſcibilis, συγκομιστὸς comportatus, συγκερατὸς temperatus, συνωμοτὸς conjuratus, συνοικὸς, συμφορητὸς, συμφερτὸς collatitius, ὑποιστὸς, ὑποστατὸς tolerabilis: item ἀναχαγχυλιαστὸς quo fauces colluuntur. Tonum vero retrahunt ſi illis accedat compoſitio: præter καθοδηγὸς, προοδηγὸς dux viæ, συμπαραιγωγὸς qui adjuvat in deducendo, ὑπηρεμιστὴς cui murorum cura commiſſa eſt, συνδημιουργὸς adminiſter in munere fungendo, συνεκλεκτὸς unà electus, συνιερομοιὸς qui unà ſacra facit, ὑπολαιμοπὸς aliquantulum fulvus.

Omnia in ῶν, ſi componantur cum α, ους & ῶ, tonum habent in priori; exceptis ἀεργὸς otioſus, ἀϊδνὸς non viſibilis, ἀγαυὸς lætus, ἀγαυὸς ſuperbus, ἀμυδρὸς hebes, εὐεργὸς & εὐποιὸς beneficus, εὐωπὸς formoſus.

Inuſit.

Inusit. ἀδαμνὸς *indomitus*, ἀκήλητος *intemeratus*, ἄῤῥητος *ineffabilis*, ἀδικὸς *indivisus*.

Alia quædam particularia: ἀθηλοιγὸς *ventilabrum*, βικλυτὸς *tempus solvendi boves*, βεβοτολοιγὸς *pernicioſus mortalibus*, βιαφοιτὸς *valde cruentatus*, ἐννυὸς *nurus*, ἐπαυρὸς *crudelis*, ἐπακτὺς *auditor*, θεσμυλογὸς *arrumonoſus*, ἐχθοδοπὸς *odioſus*, ἐμβαθυγὸς *profundus*, θυγατρὸς *qui ſores aperit*, κλαυὸς *parvus*, καπυρὸς *rufus*, καπετγηλὸς *horribilis* λεπαιεὸς *genus ficus*, μετοπωρινὸς, φθινοπωρινὸς *Autumnalis*, μυλοθρὸς *molitor*, νεογὸς *recens natus*, νωθὴς *edentulus*, ὀρεσπλαγὴς *montana iconia*, πεδαβρὸς *qui delicatis eſt pedibus*, ποδαγρὸς *qui podagra laborat*, προγὸς *progreſſus*, προπερυσινὸς *qui anni eſt abhinc tertii*, πυρομητὸς *meſſe ſritici*, σειρυσὸς *arctus*, συμβοηδὸς *auxiliator*, πλαγὸς *remotus*, τειρεζυγὸς *ter infelix*, συγκοινωνὸς *particeps*, συνοπαδὸς *comes in itinere*, ὑπερκρεμασὸς *rota*, ὑπερπλεονασὸς *ſuperabundans*.

Inuſit. ἀνπλαοὶ *panis fragmenta*, βωμοχθὴς *populo invisus*, ὀρθοστὰς *qui recte ſtat*, οἰκοφθορὸς *qui domus conſumit*, σεμνογὺς *monoſus*, σεσεῖσμὸς *gravis*.

N. B. Neutra in ον omnia ſunt barytona, & ſequuntur generales regulas.

In ον.

Pleraque finita in μον & τον ſunt Oxytona; ut ἑρετμὸν, φυτὸν. Exceptis nominibus herbarum & frugum.

Alia quædam particularia in ον: ἀγαρικὸν *agaricum*, γαλεὰ *ſpelunca*, ἑλεὸν *menſa coquinaria*, ἔριφεον *capreficus*, ἱερὸν *templum*, λουτρὸν vel λοετρὸν *lavacrum*, πηδὸν *gubernaculum navis*, πλάτων *latus*, πτερὸν *ala*, πυρὸν *igniarium*, χειρεὸν *manubrium ſecuris*, σφυρὸν *malleolus pedis*, ὠὸν *ovum*.

Inuſit. ἔνδυλον *indumentum*, ἄμερδον *fatum*, ἄπυλον *populus arbor*, ἐσυλὸν *veſtimenti genus*, καρὰ *Pontica nuces*, καύλιον *frænum*, ἀχὲ *molles lanæ*, βαθὺν *profunditas*, γαβαθὸν *patina*, ἐαρὸν *pelvis*, ἑδώνη *tranſtra navis*, ἴκνα *educationis præmia*, κηδὸν *argentum*, κανὸν *cauliculus*, κηλεβὲ *parva jumenta*, γναθὸν *caniſtrum*, κυθὸν *pharmacum*, σαβανὸν *pannus aſperior*, λαβὲν *grabbatulus*, μαλεὸν *farina*, μαῤῥὸν *inſtrumentum ferreum*, ναρὸν *ſcopa*, ὀρὸν *pralum*, πάτνα *patina*, φαεικὸν, φαειὸν *herba venenata*, χαλὸν *frænum*.

Huc refer numeralia hæc, ἑπτὰ, ὀκτὼ, ἐνενήκοντα.

In quartâ declinatione

Omnia retinent accentum nominum à quibus manant; ut λεὼς à λαὸς. Acuitur etiam Ἀπόλλων.

In quintâ declinatione: ſub quâ comprehenduntur declinationes contractorum:

Nomina in αν, ιν vel ις, ῖν Ϙ, αι-άδος, in ηρ, δυς, & ω Oxytona ſunt; ut Τιτὰν, ἀκτὶς vel ἀκτῖν, λαμπὰς, σωτὴρ, βασιλεὺς, λεχὼ. Item ἐχὼ.

Fœmi-

Fœminina in ις-ιδ Θ; ut φοινιτής. Exceptis fœmininis in της, quæ sequuntur accentum masculinorum in της, pag. 22. lin. 33.

Adjectiva in ης-εθ Θ; ut ἀληθής. Exceptis hyperdissyllabis in ήκης & ήρης: sed ἀνηκὴς acie carens, ἀμηκὴς, ἀδεικὴς præacutus, πυρεικὴς igne acuminatus, ἀλαμπὴς molestus, ἀχθηδὴς gravis, δεικὴς difficilis, ἀνυδρὴς aqua habens latera, πυθηδὴς luctuosus, ἀπηὴς non mutilatus.

Paucula Substantiva in ὶς, ῆτος, βραδυτὴς tarditas, μιότης pugna, ἱδὼς vestis, ποτὴς potus, πτυτὴς sapientia, item ἀργὴς-ῆτος, & -ήτος albus.

Adjectiva in ὺς; ut ὀξύς.

Substantiva in τὺς; ut ἐλυτύς. Item ἀχνὺς tenebræ, δαγὺς stabulum, δελφὺς uterus, ἐμὺς & ὠμὺς mus aquaticus, ἐειννὺς furia, ἰγνὺς poples, ἰλὺς limus, ἰξὺς lumbus. ἰοχὺς robur, ἰχθὺς piscis, κεφκὺς floccus, λιγνὺς fuligo, νηδὺς alveus, ὀϊζὺς ærumna, πλησὺς turba, Τηθὺς Tethys, χλαμὺς chlamys.

Inusit. ἀχλὺς lapis rotunda specie, ἀχὺς tristitia, δοννὺς vestis muliebris, οἰσὺς viminis genus, πονθρὺς murmur.

Substantivi in ων; ut αὐχὼν sic ἀπήν implumis.

Localia nomina mensium in ὼν; ut νυμφὼν, Ἀνθεστηριών.

Derivativa in ων ab Indefinito secundo vel Perfecto medio: ut ταρὼν, θρυλλὼν turtur, sic λοφολοὼν pustula.

Finita in εδὼν & ηδὼν: ut ἀηδὼν, Σαρπηδὼν, σπιτηδὼν, Μακηδών.

Nomina hyperdissyllaba in εὼν, υὼν, υμὼν; ut κανεὼν, ἀλκυὼν, δωτυμὼν. Verbalia in ημὼν; ut ἠγεμὼν, κηδεμὼν.

Particularia, ἀγὼν certamen, ἄγκὼν cubitus, αἰὼν ævum, ἀκροχορδὼν verruca, ἀλαζὼν jactator, ἀλκυδὼν alcedo, Ἀμαζὼν Amazon, ἀρηγὼν auxiliator, Βαβυλὼν Babylon, βυβὼν inguen, γαγγαμὼν omentum, γρηγὼν strix, εἰκὼν imago, ἑκὼν volens, Ἑλικὼν Helicon, ἡγεμὼν dux, λιὼν littus, θηλαμὼν nutrix, θυμὼν acervus, κανὼν norma, Κερατὼν ara Apollinis, Κιθαιρὼν Citharon mons, κιὼν multitudo vermium, κλαδὼν ramulus, κολοφὼν summitas, κοπρεὼν scarabeus, κραταιγὼν nomen herbæ, λαγὼν ilia, λειμὼν pratum, Μαραθὼν Marathon, Μιμαλόνες vel Μιμαλλόνες Bacchæ, μορμὼν larva, μυὼν musculus, Ὀλιζὼν urbs Thessaliæ, Παφλαγὼν Paphlagoniæ incola, Παιὼν Apollo, πετασὼν petasus, πλατεμὼν latitudo, πλεὼν annus, φρεὼν vertex montis, πυγὼν mensuræ genus, Πυθὼν urbs Phocidis, ῥυμβὼν spiræ serpentis, σαγὼν maxilla, Σιδὼν Sidon, σινδὼν sindon, σπαδὼν contractio, στραβὼν strabus, φαδὼν favus, ταὼν pavo, τελαμὼν lorum, τυφὼν procella, χειμὼν hyems, χελιδὼν hirundo, χελὼν mugil, χιτὼν tunica, χιὼν nix, χλιδὼν armilla, item χρεὼν debitum.

In-

Inusitata: ἀμπελιὼν avis vites infectans, Ἀργανδὼν nomen muris, ἀχθὼν torris, βαιπὼν vir vilis, γαρμαφὼν candor, γλίσχων deus rebus venereis præfectus, γυπῶνες pusillanimi, κτενὼν particeps, κοσχυλαγόνες spongiæ, κραγγὼν pica, κραγὼν carcer, λαγγὼν mercator, λογγὼν lapis pertusus, μυδὼν caro rugosa, πιλιγόνες vel πιλαγόνες gigantes, σφιμαχὼν propugnaculum, τραπεζὼν sacerdotale officium, σαφῶνες retia.

Plurima Hebraicæ originis: ut Ἀαρὼν, Ἀβασδὼν, ἀβράδων, Σιὼν, &c.

Nonnulla aliarum terminationum: ut ἀγδειὰς statua, ἑλκὰς ulcus, ἰχὼρ sanguis, αἰδὼς pudor, ἠὼς aurora, ἱδρὼς sudor, ἰὼν mucus, ὀδὰξ dens.

Inusitat. ἰὼξ clamor, Βομβὰξ Bacchi nomen, ἀσταφὶς uva, αὐλὶξ vena, ἀσπὶξ vermiculus, αἰδὼ vir, ἀχὼ uter, ἰσθὶς ferrum axis, ἀδὰς stultus, ἀφθὰς Bacchi nomen, βαθὺς cinædus, Ἑβὰς nomen Mercurii, Ἐνὼς, Ἐμμανὴς. Composita quint. decl.

Omnia in ὰς ἀδ ᾧ, ὶς ἰδ ᾧ acuunt ultimam; ut ἀνεμὰς, πολυδρεμὶς· τυμὶς, ἐντυμὶς.

Composita cum monosyllabo verbali 2æ. perfecti passivi finita in ς etiam præcedente α; ut προβλὴς prominens, ἀποδιαπροβλὴς desertor militiæ, ἀκμὴς indefessus, οἰνοβρὼς vinosus, ἀγνὼς ignarus.

Similiter in ξ & ψ, si componantur cum præpositione terminatâ in vocalem; ut καταπὴξ palus, παραβλωψ strabus; item ἀβὶψ non contritus, κυνοβλωψ impudens.

Composita pleraque etiam à πὴξ, βὰξ, βρὰξ, πρὼξ cum dictione quâlibet præcedente; ut γοτοπλὴξ tergo percussus, πυκνορρὼξ densos acinos habens, κναμοβρὰξ fabarum arrosor. Quædam à κλεὶς, χρὼς, ὠψ; ut δικλεὶς clavis gemina, καπακλεὶς quod claudendis foribus adhibetur: à χρὼς cutis, μελαγχρὼς, παυσιχρὼς, βυρσοχρὼς: à χρὼς pro χρῶς color, μελιχρὼς, μολιβδοχρὼς, οἰνοχρὼς: βοὼψ piscis nomen, γλαυκωψ cassios habens oculos, δρυὼψ torvus, εὐὼψ qui formosis est oculis, λιπαρωψ pinguis, μονωψ unoculus, τυφλὼψ cæcus, ὑδρωψ hydropicus: Et in ωπὶς inde deducta αἱματωπὶς sanguinea, κυκλωπὶς cyclopica, & minus usitata μετωπὶς frontis fascia, παρωπὶς & προσωπὶς persona muliebris, ὑπωπὶς thapsia: Perpauca in υς, πτερυγωκὺς penna celer, ὑψικαδὺς profundus. In ιν, ἀπειρωδὶν partus dolorum non expertus.

Εἷς in fine compositorum acuitur; ut μησὶς, καδὶς.

Composita ex simplicibus oxytonis in longam finitis, si monosyllaba non fuerint, servatâ terminatione, servant tonum in fine; ut πτερατὴς, ἀρχιπειρατὴς· φορὰ, ἀναφορὰ, ἐπαναφορὰ· ἀλαζὼν, φιλαλαζὼν· βασιλὶς, ωπισθασιλὶς.

Voces Hebraicæ usitatissimè acuuntur in fine: ut Ἀβεδὰμ, Δαβὶδ, Ὡσαννὰ, Ῥαββὶ, Ἠλὶ Ἠλὶ λαμμὰ σαβαχθανί. Nonnullæ etiam

etiam ex Hebræis Paroxytonis ortæ; ut Βηθλεὲμ, Ζαρὲ, Μελχισεδὲκ, Σαλὰ, Φαρὲς, &c.

Ex his quædam, non Oxytonæ, ex N. T. potissimùm depromptæ, in proprias accentuum classes distribuuntur.

Quod si terminentur more Græcorum, præsertim in ᾶς & ῆς, notantur juxta regulas communes.

PAROXYTONA.

In α; Substantiva in ἰνδα,ία acuunt penultimam; ut βασιλίνδα *Indi genus*, νεκύα *mortuorum catalogus*.

Item minùs usitata, ἀεσχίδνα, ὀθόννα *plantæ genus*, ἰζήλα *bonum omen*, μαζάνα *vas urinarium*, μιζίλα *carbonum pulvis*, ὀξίνα *occa*.

In ᾶς; Nomina finita in ίλᾶς, ίσκᾶς, λέᾶς, ύλος; ut ὀρχίλος, παρίσκος, ἀρχαλέος, ἀγκύλος.

Verbalia etiam in τίος; ut θεκτίος, ἐξιπτίος, συνεκποτίᾶς. Nonnula particularia: αἰόλᾶς *varius*, ἀντίος *contrarius*, Βαλίᾶς *equi nomen*, ἐννία *novem*, ἤλίκᾶς, πηλίκος, *quantus*, &c. γομφίᾶς *dens molaris*, μεγάλᾶς *magnus*, μυείᾶς *infinitus*, νυμφίᾶς *sponsus*, Ὄθιος *viri nomen*, ὀλίγος *parvus*, ὁσίχος *quantulus*, παρθένος *virgo*, σκορπίᾶς *scorpius*, σποδίᾶς *cinereus*.

Inusit. ἀγκύνος *minister*, ἄελος *matutinus*, ἀνδόνος *pullus*, αἰκάλᾶς *assentator*, ἀνερύσκᾶς *herba*, ἰάδος *tortuosus*, ἰάλος *thalami*, ἰζήλᾶς *scorpius marinus*, κακιδαρέος *herbæ genus*, καρχαρέος *asper*, μορμύρεος *piscis*, ὀρθίᾶς *metus*, πλησίος *propinquus*, στρόνος *fimus*, φαβίλᾶς *tortuosus*, συβράδος *adulterinus*, τερβαρίᾶς *terribilis*.

Penacuuntur composita in ος cum nomine & perfecto medio verbi Barytoni, si active significent, & exponantur per accusativum nominis; ut μητροκτόνᾶς *Matricida*, sive *matrem cædens*, ἠερονοδρόμᾶς ad *Cœlum currens*, αἰθεροδρόμος *currens per aerem*, ὀρεοτύπος *in montibus cædens* (subaudito accusativo) *ligna*. Similiter decomposita; ut συγκλεονόμος *cohæres*.

Quædam descendunt à perfectis, quorum thema non est in usu: viz. finita in ίφρος; ut δημοβόρος *populum absumens*: pleraque etiam in ητορος; ut δημηγόρος *orator*. Alia mutant characteristicam perfecti: Qualia sunt finita in δόκος & πλάδος; ut ἰοδόκος *sagittarum receptor*, κοσμοπλάδος *qui imagunculas fingit*.

Paroxytona quædam à νέω, μάχομαι, ῥέμω, seu potius ῥέχω, πείρω, *neutraliter* vel *passive* significantia; ut ἐρημονόμᾶς *in deserto pastus*, ὀρεινόμος & ὀρεσινόμᾶς *in montibus pascens*, πατρονόμᾶς à *patre pastus*, οἰονόμᾶς *solus pascens*, ἀδυρονόμᾶς *qui legibus abutitur*, χειρονόμος *gesticulator*, ἀψιμάχᾶς *veles*, γεροφομάχος *qui pilo pugnat*, ἐχεμάχος *qui pugnam excitat*, λογομάχᾶς

qui

qui verbis pugnat, μονομάχος *gladiator,* ναυμάχος *qui e navi dimicat,* ὁπλομάχος *bellator armatus,* χειρομάχος *manibus pugnans,* ἡμερόδρομος *diurnus cursor,* λαμπαδοδρόμος *velociter currens,* νυκτιδρόμος *qui noctu currit,* ὁπλιτοδρόμος *armatus cursor,* ἀνεμοδρόμος *vento secundo currens,* παπαροδρόμος *cum fragore currens,* νυκτιπόρος *noctu iter faciens,* ναυσιπόρος *navi trajicions,* παιδοτρόφος *liberis transitum præbens.* His adde εὐρεσιλόγος *blatero,* συμμυλόγος *tacitus,* ἡμερησιόπος *qui diurnas excubias agit,* μονοφάγος *qui solus comedit,* &c.

Nonnulla loco nominis composita cum adverbio, aut aliâ dictione; ut ἀδηφάγος *avide edens,* ἀειπόρος *semper ferens,* ἀποφόρος *male seipsum ferens,* ἀρτιτόκος *quæ recens peperit,* ἀποτόκος *abortivus fœtus,* ἐκηβόλος *longe jaculans,* ἰθυπόρος *recta procedens,* πυγμάχος *pugil,* ταχυδρόμος *celeriter currens,* τηλεβόλος *longe jaculans,* ὀπιδρόμος *qui retro pascitur,* τηλεσκόπος *longe cernens:* item μιαφόνος *cade pollutus,* μισγογέμος *terra ubi promiscue pascunt omnes;* & quædam alia.

Reperiuntur etiam composita cum præsenti activo verbi circumflexi; omnia à πλέω; ut ὀνειροπόλος: item μυθολόγος *egregie loquens,* ὀξυδόρκος *qui acute loquitur,* πλαστολόγος *ficta loquens,* νευρολόγος *per nervos loquens,* νεκροκόμος *libitinarius,* δειπνολόχος *cœnæ insidians.* Sic λαδροδάκνος *clam mordens.* Pleraque cum perfecto activo ὄρυχα; ut φρεωρύχος & φρεατωρύχος *puteorum effossor:* Rariora cum perf. passivo; ut λεωδάτος *via trita.*

Composita ab ἐναντίος, ός, ον, πλόος ‖*plex* penacuuntur; ut ἐναντίος *contrarius,* δορυσσόος *bellicosus,* ἁπλόος *simplex:* adde & decomposita; ut ἀντιναντίος, &c.

Item ἁβρηγόος *molles gemitus edens,* ἀειπαρθένος *semper virgo,* ψευδοπαρθένος *falsa virgo,* ἀνθοκόκος *floridus,* βουκυκόλος *bubulcus,* ἱππηκυκόλος *equiso,* ὀγκαμπύλος *incurvus,* δορυσθόος *hasta, signum cœleste,* κορυθαίολος *varia indutus galea,* φειξολόφος *horrendas habens juhas.*

Substantiva in ιον trissyllaba ab oxytonis rectis vel obliquis dissyllabis profluentia acuunt penultimam; ut στρουθίον *passerculus* à στρουθός, παιδίον *puerculus* à παῖς παιδός.

Multa in ιον à barytonis profecta, quæ hic subjunguntur. Minus usitata præfixis obeliscis notantur tam in hoc quàm sequentibus Catalogis.

Ἀγγίον *vallicula* ab ἄγγος. Βιβλίον *libellus* à βίβλος. Βικίον *urnula* à βίκος. Βλαυτίον *sandaliolum* à βλαύτη. Βυβλίον *charta papyracea* à βύβλος.

βύλΘ. Βεσπχιον ſpiraculum piſcis à βεσπχος. Δελτιον libellus à δελτος. Εἰειον lana ab εἶρος. Θαμνιον frutex à θάμνος. Θηκιον repoſitorium à θήκη. Θερμεῖον grumus à θρόμβος. Θυννιον parvus thynnus à θυννος. Ἰγδιον mortarium ab ἴγδη. Ἰσχιον coxa ab ἴσχις. Καδιον parvus cadus à κάδΘ. Καρφιον parva feſtuca à κάρφος. Κνηκιον bortulus à κῆπος. Κοιτιον lectulus à κοίτη. Κοκκιον granulum à κόκκος. Κεφαλιον caput à κεφάλη. Κωπιον remulus à κώπη. Λοφιον collis à λόφος. Λυχνίον lucernula à λύχνος. Μοσχιον vitulus novellus à μόσχος. † Μαμμίον matercula à μάμμη. † Μυσρίον panis excavatus à μίσρον. Ναυλίον nabilium à ναῦλα. Νεῦριον nervus parvus à νεῦρον. Νησιον parva inſula à νῆσος. Ξιφιον gladiolus herba à ξίφΘ. Οἰκιον domuncula ab οἶκος. † Ὀρνίθιον pulla veſtis ab ὄρνη. Πεδίον parvus campus à πέδον. Πηνίον ſtamen à πήνη. Πιλίον pileolus à πῖλος. Πλατίον palmula à πλάτη. Πλινθίον later à πλίνθος. Πυξίον buxea tabula à πύξος. Πυργίον parva turris à πύργος. Πωλίον pullulus à πῶλΘ. Ποιμνιον grex à ποίμη. Ῥαβδιον virgula à ῥάβδος. † Ῥαιον infans à ῥάιος. Ῥιζίον radicula à ῥίζα. Ῥινίον limula à ῥίνη. Ῥυμβιον ſpira à ῥόμβος. Ῥυσχίον roſtellum à ῥύσχος. † Σακκιον ſacculus à σάκκος. Σιτίον frumentum à σῖτος. Σκαφιον ſcapha à σκάφη. Σκυμνιον catulus à σκύμνΘ. Σκιμπίον baculus à σκίμπων. Σμηνιον alveare à σμῆνος. Σμιλίον ſcalpellum à σμίλη. Σπαδιον ſpathula à σπάθη. Σπογγίον ſpongiola à σπόγγΘ. Σπαρτίον funiculus à σπάρτος. † Σπζίον fringilla à σπίζα. Στεμνιον amphora à στάμνος. Σφαιρίον ſpharula à σφαῖρα. Σχεδίον aſſula à σχέδη. Σχοινίον funiculus à σχοῖνος. Τειχίον parva mœnia à τεῖχος. Τεκνίον filulus à τέκνον. Τομιον fruſtum à τόμος. Τονίον funiculus torcularis à τόνος. Τρυχίον panniculus à τρύχος. Τυχίον vel τυκίον inſtrumentum fabrile à τύχος vel τύκος. † Ὑδεῖον aquula ab ὕδωρ. Φορτίον onus à φόρτος. Φρυγίον rubeta à φρῦΘ. Φυσαλίον folliculus à φύσκη. Χαρτίον chartula à χάρτης. Χοιρίον porcellus à χοῖρος. Χονδείον patina à χόνδρος. Χυτρίον ollula à χύτρα. Χωνίον inſtrumentum fuſorium à χῶνος. Χωρίον regio à χῶρΘ. Ψυκτίον vas in quo aqua refrigeratur à ψύχος.

Primitiva quædam in ιον non valdè uſitata; ἀμφίον indumentum, ἀντίον inſtrumentum textorium, νοσσίον morbus quidam, ἠρίον monumentum, ἰκρίον tabulatum, ἰσχίον alga, λεπίον ſcutella, μυασίον menſuræ genus, σαγίον & σαυνίον jaculum barbaricum.

Rara ſunt hypertriſſyllaba penacuta in ιον, cujuſcunque fuerint originis; ut πυραγγίον aula regia à πύραννος, ἱματίον uva morbus, ab ἱμάς-ἀντος. Pauca Compoſita; ut ἀμπιδίον, ὀρθοπέδιον à πεδίον.

Particularia in ον, ut ὀστέον os, βομβύλιον vaſculum.

Permulta in ινης, è quibus pleraque rariùs uſitata: Ἀλαβαστρίνης, ſeu Ἀλαβαστίνης lapis alabaſtrites, Ἀλόινης aloes frutex, βαλανίνης

της glandem referens, βολβίτης animalis genus, βοτρυίτης botryitis, γαγγίτης in Gange nata, διφθειρίτης pelliceam tunicam gestans, δρυίτης herbæ genus, ὁπτιλειτης & θειλειτης virgo ex asse hæres, ζεφυρίτης Zephyritis, ἡπατίτης hepatica vena, κυανίτης ad cyanum vergens, λυπηνίτης mendica, λυχνίτης lucernaria, νεφρίτης morbus renum, ὀζαινίτης οζαινας olens, ὀλοκονίτης olus quoddam silvestre, ὀστρακίτης ostraciis, ὑποπλίτης inferior costa, συμματίτης ex purgamentis contracta, τραπεζίτης & ἐντραπεζίτης quæ ad mensam alitur, τυμπίτης tomitana, φαρμακίτης medicamentaria, χρυσείτης crassa similis, χρυσίτης aureola, χωρίτης villica. His adde αἱματιτης sarti genus, ἰσατις herbæ genus, ἀρκτάλις bacca juniperi.

Nomina verò pleraque in ιτης apud diversos Lexicographos variè notantur in penultimâ: apud hos enim acuuntur, apud alios circumflectuntur: Sunt & qui antepenultimam in nonnullis acuunt: ut ἀκῦτης, ἀκίτης, & ἄκιτης acuta.

Paroxytona terminationes habentia Oxytonorum, supra traditas.

Declinat. 1æ. Simpl. tonum in penultimâ induunt.

Hyperdissyllaba quædam:

1°. Verbalia in της: ἀγρώτης venator, ἀγύρτης circulator, ἀήτης ventus, αἰσυμνήτης rex, ἀκμήτης qui est in vigore, ἀμήτης erro, ἀμφότης unctor, ἁμάρτης peccator, ἀρότης arator, βαρβήτης barbatus, βλήτης cognatus, βυμβήτης miles levis armaturæ, δεσμώτης captivus, διώκτης persecutor, δυνάστης dynasta, ἐργάτης operarius, ἐπείκτης qui urget, ὑβρίστης & alicubi ὑβρώτης impubes, ἠπειρώτης qui continentem habitat, ἰδιώτης præco, ἰδιώτης idiota, καταρράκτης cataracta, κομήτης cometa, κυβερνήτης gubernator, ὁμότης jurator, μονώτης solitarius, πλανήτης planeta, σκοπίτης speculator, σφενδονήτης qui funda utitur, ὑφάντης textor. Infrequentius occurrunt βαδίκτης nugator, χωλίτης claudus, συρροκοπίτης qui pulsat januam, συνήτης maritus, κακρώκτης clamosus, καλλιθήτης viator, κεφαλίτης lapis angularis, κηλήτης qui demulcet, κλοιώτης incarceratus, κωνίτης minister, λαφύκτης helluo, μυσίκτης cantor, ὀρνεώτης auceps, σκιωνίτης qui in tentoriis habitat, ὑφειλήτης & φιλήτης fur.

2°. Denominativa in ης: ἀργίτης albus, βλήτης cognatus, ὀρείτης monticola, πενέτης famulus operarius, χρεώτης fœnerator.

Declin. 2æ. penacuuntur nonnulla:

In α: viz. in ἀήθα, ἀήθα cœtus, ἀπαιδαλία nequitia, διδασκαλία doctrina, δαλία convivium, τροχαλία trochlea.

Inusitat. ἀήθα profectio, ἀσπαλία piscatus, βαλία morbus oculorum, ἰαλία vox, καπαλία genus herbæ, κρυταλία clavis, χαλία quies.

In

In ες purum: μόρες *tribus*; item μοῖρες *fatum*. Localia in ωια· ἀκωνία *area*, γωνία *angulus*, ὀπτεκωνία *ospratura*.

In η· nempe in γη minùs usitata; ἄγη *stupor*, γέλγη *sarcina variarum mercium*, ἐόργη *cochleare*, ἐυέργη *tudicula*, ζώγη *herbæ species*, θήγη *repositorium*, κεράγγη *clangor*, λάϊγη *lactis mensura*, μάργη *insania*, σάγη *armatura*, σθράγη *clamor*, Σέλγη *urbs Pisidiæ*, σάγη *capsa*, τάγγη *rancor*, ὕσγη *herbæ genus*. In θη· ἴγδη *mortarium*, Ἰδη *Ida*, σίδη, σίδη, *malum punicum*, πέδη *pedica*. In ώλη· ἐελώλη *turbo*.

Inusitat. In ώφη· κεφώφη & σκαφώφη *vulpes*, κιχώφη *oleris genus*, καμώφη *noctiluca*, ποδερώφη *velox*: item αἴδη *species*, λύγδη *populus alba*.

Verbalia in η servantia Characteristicam Temporis. Derivata, 1°. à Perfecto Passivo; βρώμη *vitium*, γνώμη *sententia*, δαῖτη *epulum*, δόμη *fasciculus*, θέρμη *calor*, ὁπλήσμη *oblivio*, λόχμη *locus insidiis aptus*, μνήμη *memoria*, ξύμη *pruritus*, πλήμη vel πλήμμη *æstus maris*, ῥώμη *impetus*, ῥώμη *robur*, σάθμη *amussis*, τόρμη *meta*, τρήμη & τρύμη *foramen*, χάσμη & χήμη *hiatus*, χάρμη *gaudium*, χρῆμη *indigentia*.

Inusit. εἰσίδμη *introitus*, ἴσμη *scientia*.

2°. A Perf. Act. μαλάχη *malva*, φρίκη *horror*; Inusit. λυμάχη *dolor*, σθμάχη *sors*. 3°. ab Indef. primo Activo, θήκη *theca*: Inusit. κατα-χώνη *hiatus*. 4°. ab Indef. secundo Activo, ἁρπάγη *harpago*, βλάβη *damnum*, κάλύβη *tugurium*, κάπη *præsepe*, κνίδη *urtica*, μάχη *pugna*, πάγη *laqueus*, πάθη *calamitas*, σκάφη *scapha*, τύχη *fortuna*. 5°. à Perf. Med. λύσση *sors*, φθόη *tabes*. 6°. Verbalia à Præsenti circumflexo orta; ἄλη *error*, ἄμη *fax*, ἄνθη *efflorescentia*, αὔη *laus*, ἀπάτη *fraus*, βλάστη *germen*, δαπάνη *sumptus*, δίκη *justitia*, ἕλη *agmen*, ἥβη *juventus*, θοίνη *epulum*, κόμη *coma*, λήμη & pro illo γλήμη *lippitudo*, λύπη *dolor*, λώβη *injuria*, μέλέτη *cura*, μάλακη & νάρκη *torpor*, νίκη *victoria*, παλάμη *palma*, πλάνη *error*, σῦβη *muscarium*, σῖβη *pruina*, τέχνη *ars*, τρύγη *vindemia*, χνόη *lanugo*, χρέαμη *auxilium*: Inusit. βόκη *opinio*, τάρβη *terror*.

Fœminea à Masculinis deducta; ut πθλώη *nutrix* à πθλωός, ὑώνη *nepis* à ὑωνός, ψιτλάκη *psittaca* à ψιτλακός.

Declin. imparisyllab.

Finita omnia in ήρης, ήκης, ώκης, ώδης, per ες & inflexa, penultimam habent acutam; ut τειήρης, ἀμφήκης, ποδώκης, πεζώδης. Item composita ab ἔγχος, ἧδος, κῆτος, μέγεθος, στέλεχος, ἄγλα· ut χθαμαλήρης, ὀκυπόδης, βαθυκήτης, παμμεγέθης, μακρογλήνης, καταπτώκης. In ώλης ab ἴλυμι, ut παιώλης.

Alia quædam compoſita in ης· αὐθάδης arrogans, αὐτάρκης ſufficiens, ὑρυσήδης qui lato eſt pectore, καλαμοφθόγγης calamo canens, ποδάρκης pedibus celer, φιλήθεις amans veritatis.

Inuſit. ἀδιάφθορος incorruptus, ἀπλήγης invulneratus, αὐτομάτης indigens, ἀφάκης ſtolidus, ἐπαράτης neceſſarius, εὐδυμήδης gratioſus, ζαμέλης grande melos habens.

Nonnulla in ως· Δημήτως Ceres, εἰνάτως uxor fratris, θυγάτως filia, μήτως mater, πάνθως panther, φράτως qui eſt ex eâdem curiâ.

Paucula in εδων, εων, υων, υμων· ut φλέδων nugator, ἀκέων tacitus, Ἀμφιτρύων Amphitryon, ἐγκύμων gravidus.

Paroxytona Compoſita, quorum Simplicia ſunt Oxytona & ultimam habent longam.

Penultimam acuunt omnia Compoſita: 1°. quæ definunt in monoſyllabum longum, ut αὐτόχειρ, ἀντίπους· exceptis oxyt. pag. 250. 2°. quæ ultimam Simplicis longam mutant in alteram longam, ut ὀλιγοχάρης. 3°. Compoſita finita in ων & ιν, ut ἀρχιπολίμων, παγγλώχιν. 4°. Adjectiva in ις longum, ut χρυσάκτις. Subſtantiva autem, immò & Adjectiva comp. à κρηπὶς, tonum in ultimâ ſervant, quod alibi admonendum erat pag. 250. l. 17.

Similiter ab ὀδὰξ, λειμών, χάτων, facta Adjectiva: καρχαρόδους aſperos habens dentes, βαθυλείμων profunda habens paſcua, χθονοχίτων antè indutus tunicâ. Item compoſita à κειτὴς cum Nomine, ut ὀνειροκρίτης.

Partic. πλαστοχαράκτης falſus monetarius, χαμάδυη lectius humi ſtratus, κατάδρομος dirè. Minùs uſitata; ἐρυολόπτης exactor operis, ῥινοκολάστης narium amputator, τοιχορύκτης vel τοιχορύκτης murorum perfoſſor, βυκοροτόμη lutoſum foramen habens, διότα inauris, μετότα vox artis architectonicæ, γυναικόνης ſemivir, εὐπάτης bono patre natus, ὀδειμαντάτης valido patre natus, πλατυγάστης qui lato eſt ventre.

Non multùm ἀτόπως attexere hic licebit Regulam p. 251. l. 14. prætermiſſam.

Propria in ιθ τriſſyllaba & tribracha acuunt penultimam; ut Ὀδύθ, Ῥοδίθ, Τυχίθ· quibus adde compoſita à κόλλα & ὄνυξ, ut χρυσικόλλα auri glutinum, ὀπισθένυξ ima pars manus. Item ῥυθ rubeta, ταυρίον pectorale, ψαμμίον arenula à ψάμμος, per incuriam omiſſa pag. 251. &c.

Paroxytona peregrina, ſive Græco-barbara.

Voces Latino-græcæ Tonis ferè regularibus veſtiuntur, ut κυσθία, αὐκυλάτως, Νίγερ, φάγων.

Finita in ατος vel ατον penacuta ſunt, ut Πιλάτος, φυβλιγάτος, σάπων.

Hujus farinæ multa occurrunt apud Juriſtas & Hiſtoricos, ut λιμάτος, μανδάτον· quibus interdum contrà Regulas acuitur penultima longa ante finalem brevem, ut κανδήλα candela. Addi poterant

dura alia, *πολύνα piſcina*, *σαγίτα ſagitta*, *βετεράν veteranus*, *μαλεδίκτ maledictus*, *πάλλιον pallium*, &c.

Quædam ex Hebraicis penacutis facta, acuunt penultimam; ut Βάαλ, Βάαλ, Ἐλεάζερ, Ἐλιέζερ, Ἐλισάβετ, Ζοροβάβελ, Θάρα, Βεθλεὲμ, Λάμεχ, &c.

Alia etiam ab Oxytonis orſunda; ut Ἀβιάθαρ, Ἄγαρ, Ἄσαφ, Βόοζ, Ἰεροβοάμ, Ἰωάννα, Ἰωάθαμ, Μάρθα, Ῥεβέκκα, Σάρρα, Σέραφ, Σιλωὰμ, Σουσάννα, &c.

PROPAROXYTONA.

Hyperdiſſyllaba quartæ Simpl. antepenultimam acuunt tam ſimilicia quàm compoſita; ut ἵλεως, Μενέλεως, ἀνάγκεων. Compoſita idem imparisyllabicè flexa à γέλως & κέρας nata, ut φιλόγελως, ἀμφίκερως. item πάτερως.

Compoſita cum quâvis Dictione & Verbo, ſi paſſivè ſignificent, ſunt antepenacuta; ut *μητρόκτονος à matre occiſus*, *ἀρτίτοκος nuper editus*, *ἀπόφορος non ferendus*.

CIRCUMFLEXA.

Nomina circumflectunt ultimam, quæ videntur manare ex penaltris & contractionem pati; ut Ἀπελλῆς, πηλῆς, γῆ, Ξενοφῶν, Κῶς.

Diminutiva in ᾶς & ῦς, ut Ζωᾶς, Διονῦς.

Partic. in ᾶς, πτερᾶς *pelicanus*. Inuſit. *κυρᾶς dominus*, *μαεστᾶς cinædus*. In ῆς, *μυῆς miles levis armaturæ*, *δεκατρῆς terribilis*.

Compoſita retinent in ultimâ Circumflexum Simplicis non monoſyllabi, ut Ποσειδῶν, Ἱππόσειδῶν.

Græco-barbara Circumflexa propria variæ terminationis. In ᾶ· Ἀββᾶ, Γαββαθᾶ, Κανᾶ, Μελᾶ, Ῥαμᾶ, &c. In ᾶς· Ἀρτεμᾶς, Βαρβακᾶς, Θαδδᾶς, Θωμᾶς, Ἰωνᾶς, Κηφᾶς, Κλωπᾶς, Λυκᾶς, Σκιλλᾶς, Σατανᾶς, Χυζᾶς. In ᾶν· Κορβανᾶν, Σατᾶν. In ῆς· Ἰσμαὴλ, Ἰαννῆς, Ἰωσῆς, Μαμβρῆς, Μαναασσῆς, Μωσῆς. In ῆ· Γεθσημανῆ. In ῶ· Ἡσαῦ, Ῥαγαῦ. In ῦς· Ἰησοῦς. Similiter Compoſita: Βαειωνᾶς, Βαειησοῦς.

ANTECIRCUMFLEXA.

Penultimam habent circumflexam; 1°. Nomina finita in αῦς, οῦς (deducta ab Oxytonis), οῖος, ῶος, εἶον, οῖον, ῶον· ut πειθοῦς, ἀνδρεῖος ab ἀνδρεὸς, αἰδοῖος, ἀδρῶος, γέλοιον *jocus*, Ἡρῶον *monumentum Heroïs*. 2°. Subſtantiva in ῖνος, ut ᾠδῖνος, ἐχθῖνος, ἰκτῖνος· præcipuè propria derivativa ſive diminutiva, ut Νῖνος, γυαπῖνος, ἀνδρῖνος.

Pauca etiam Adjectiva, non multùm uſitata; *ἀθροῖνοι conferti*, γελοῖνος *ridiculus*, *γενεῖνος differens*, *λαθῖνος demens*, *πολεμιχῖνος bellicoſus*, *τερμηνῖνοι alius ante alium*. Quædam in ῖπις, præſertim ab ὄψις· ut φρενῖτις *delirium*, *ἀργυρῖτις* ab *ἀργυρίτης*.

Particularia: αὐλαῖον *aulæum*, ὀυῆν῀ *ille*, ἐπῦερς *focus*, ὀπῦν *foramen fornacis*, νεᾶνις *juvencula*, Τερψῶσα *nomen fœminæ*. Mimi occurrentia: Ἀϵακτῖνον *urbs Siciliæ*, Ἀϵαρδαμᾶια *Nympha quædam*, ἀκῆτϵ῀ *calathus*, ἀκῆτις *spina dorsi*, ἀνλῆ῀ *supplex*, ἀπλῆς *vestis genus*, ἐρϵῖα *ramus olivæ*, κϵρατῖον *picturæ firmamentum*, Νυμφαῖον *rupis nomen*, παυδῦερς *instrumentum musicum*, σαβῆς῀ *annulus*, πυρῆν῀ *fistula pastoralis*.

Antecircumflexa quædam in ῆ῀ à Barytonis oriunda. Ἀργεῖ῀ *Argivus*, ἀρκτῆ῀ *ursinus*, ἀστῆ῀ *urbanus*, Βακχῆ῀ *Bacchius*, Ἡρακῆ῀ *Hercules*, ἑταιρῆ῀ *sodalitius*, Καδμῆ῀ *Cadmeus*, κορυφῆ῀ Apollinis *epithetum*, μαντῆ῀ *vaticinus*, μουσῆ῀ *musicus*, νυμφῆ῀ *ad Nymphas pertinens*, μεγαλῆ῀ *magnificus*, ὀδῆ῀ *externus*, οἰκῆ῀ *domesticus*. Inusit. ἀρχῆ῀ *vicinus*, λυκῆ῀ *terribilis*, ὀχῆ῀ *admissarius*.

Compositæ: Omnia terminata in εῖος, ῶιος, οῖος, ῆϵν῀ ut ἡμιϵκτῦῆ῀, ζαχρϵῆ῀, ὑσπνοῖ῀, ἡρωϊχϵῖον *metri genus*. Omnia itidem in ῦπος, ῦχρος, ἥλιξ· ut τοσῦτος, ῥαδῦχρος, ἀρχϵδνῦχρος, ὁμῆλιξ. Plurima in ὦπις ab ὦ῟ ὠπός, ut γλαυκῶπις. Pauca in ῦερος, & in ῆερ ab ῆερ *cauda*; ut κακῦερος *maleficus*, παυῦερος *vafer*, βαυκοπαυῦερος *insolens*, Λυκῦερος *Lycurgus*, Ἀρκῦερος *Arcturus*, κολοβῦερος *mutilus caudâ*, ϛῆερῦερος *plantago*, item κοβῦεις *vulpes*. Quædam in πῶλις ἀπὸ πωλέω *vendo*, λαχανοπῶλις, ἰματιοπῶλις, ἀστεροπῶλις, χυτροπῶλις. Particularia, ἀρχιϵτῦῆς *princeps sociorum*, βιοδῦερς *victum largiens*, δαπανῆπις *terribilis*. Inusit. ἀμφισφαῖερα *calcei genus*, ἐνωτοκοῖται *populi auribus contecti*, ὀλιγῆπις *herbæ genus*, ἑρημαῶχος *qui solus cessam agit*, κωφοφῆσις *animal quoddam*, μαλθᾶερα *levis ventus*, ὀβρῆσις *fames*, χλωροσαῦερα *viridis lacerta*. Græco-barbara: Εὖα, Ἰῆσῦς, Νῶε, Σεκῦνδος, Συερκῦσαι, Τῖτ῀.

Antecircumflexa Dissyllaba.

Dissyllaborum penultima anceps, si juxta Regulas producatur & tonum habeat, plerumque circumflectitur; ut χεῖρ῀ & χεῖφον *res*, δεῖλ῀ *lumbricus*, ϝΙεις *Iris*, ϝΙερός *Irus*, ῥῖγος *frigus*: vide pag. 225. l. 14. Anceps itidem (præcipuè υ) ante μα purum in Verbalibus dissyllabis circumflectitur; ut δρᾶμα, νᾶμα, χῦμα, λῦμα, πλῦμα, ῥῦμα, φῦμα. vid. pag. 224. l. 21.

Subjicitur Catalogus particularium Nominum, quorum penultima α, ι, υ, ancipites circumflectuntur.

ϝΑλτος *agilis*. Γῦρος *gyrus*. Δῖν῀ *vertex*. Δῖος *divinus, divus*. † Θοῦ῀ *impetus*. † ϝΙνις *filius*. ϝΥσ῀ *pressura*. ϝΙμ

celer. Κᾶλον lignum. Κῦδος gloria. Κῦρος autoritas. Κῦφι Cyphi. Κῦφος gibbus. † Κρᾶτις nomen fluvii. Λᾶας lapis. Μῖμος mimus. Μῖσος odium. Μῦθος sermo. † Μῦρμος formica. Μῦσος & † Μῦς scelus. † Μῦχος impurus. Νῖκος victoria. Νῦσος claudus. Πῖνον cervisia. Πῖος, Πῖρος pinguedo. Πῖσος pratum. Πνῖγος suffocatio, Πρᾶγος, Πρᾶξις actio. Πρᾶος mitis. Ῥᾶξις fractio. Σῖτος & Σῖτον panis. Σμῖλον ligo. Σπῖλος macula. Σῦκον ficus. Τῖφος palus. Τῖφυς Typhys. Φᾶρος palla. Φᾶσις Phasis. Φῦνος rubeta. Φῦλον tribus. Χλῖδος paludamentum.

BARYTONA.

Nomina habentia Terminationes præcedentium classium, Accentus verò diversos, utpote qui à generali Regulâ Primâ & Secundâ non recedunt.

1°. Barytona terminata more Oxytonorum:

Regulæ generalis Accentum servant in priori, contra speciales Regulas de terminationibus Recti; præcipuè Reg. pag. 242. l. 34. &c.

Substantiva in εμος, ut ἄνεμος. Hyperdissyllaba Primitiva in ιμος, ut βέβηλος, κάμηλος. Item Adjectiva dissyllaba, ut ἥλιος. Adjectiva hyperdissyllaba in ωδης, ut πίσωδης. Materialia & colorem connotantia in ινος, ut λίθινος, κόκκινος. Superlativa in ιστος, ut ἄριστος, πλεῖστος. Finita in ατος non verbalia, ut πύματος· sic δάπατος, κάματος. Numeralia in τος non præcedente σ, ut πέμπτος, item πόστος. Multa in ις redundantia in Genitivo (contra Reg. pag. 249.) ut θέμις, ιδος, ιτος. Plura in ιδος vel ιος, ut βάρις navis oneraria, Πάρις Paris, σύβαρις delitiæ, μίτις consilium, τίγρις tigris, τίλις lanugo græcum, &c.

Composita omnia retrahunt tonos Simplicium, quæ terminantur in brevem; ut φιλόσοφος, παμποίκιλος, πάρισος. Excipiuntur Oxytona (pag. 246.) Paroxytona (pag. 252.) Circumflexa (pag. 257.) Antecircumflexa (pag. 258.)

Composita ab ἀ, δυς, & δι, eximuntur à numero Oxytonorum in ος, (pag. 246.) ut ἀνάγωγος, ἀναγώγος, δυσάγωγος, &c. Huc refer εὔσωστος, εὐσώστος (pag. 252. l. 26.)

Adjectiva composita in ις ιδος, ι brevi, sunt antepenacuta; ut δυσχερής. Substantiva item composita, non oriunda à Simplicibus in ις, ut ἄκοιτις, ἴαπτις. Composita quoque à δεσμὸς (contra Reg. pag. 246. l. 28.) ut ζωόδεσμος.

Quædam Composita in αῖος, εῖος, οῖος, ῆιον, retrahunt Accentum in antepenultimam contra Reg. p. 258. l. 15. nempe composita à γῆ, ναῦς, πόλις, οἶκος, παῖς, ἀστράβη, βῦς, γλαῦξ, ἡλιος, λεία· ut ὑπόγαιος, ὁπλιόχαιος, ἀμφίγυος, ἀφόρβειος, φολοίκεις,

κεν⊖, κλινοπάρην⊖, διακόνδιος⊖, δωδεκάζοι⊖, φιλογέλοι⊖, παιδόφλοι⊖, ἀκρόλεσον.

Accedunt hisce particularia non pauca diversimodè terminata, quæ juxta ordinem suprà positum ità centuriantur.

Declinationis Tertiæ in ⊖:

Aliqua Nomina in αος, αος, ως· ut ἵλαος propitius, αὖος siccus, πῆχυς cubitalis, σάος salvus.

Inusit. ἄος spiritus, Δεάς nomen fluvii, ἴαυς cubile.

Substantiva quædam:

1°. In μος tam Primitiva, quam Derivativa, sive Verbalia; ut Αἷμος Hæmus, ἄμμος & ψάμμος arena, ἄρταμος coquus, βρῶμος fœtus, γάμος nuptiæ, δεῖμος terror, δῆμος populus, θάλαμος thalamus, θέρμος lupinus, θύμος thymus, Κάδμος Cadmus, κάλαμος calamus, κόσμος terra figularis, κόσμος mundus, κύαμος & πύαμος faba, κῶμος comessatio, μῶμος reprehensor, ὄγμος sulcus, οἶκος semita, ὅλμος mortarium, ὄρμος monile, ὄρχαμος princeps, πλεῦμος pulmonis vitium, πλόκαμος cincinnus, πλόμος & φλόμος verbascum, πότμος fatum, Πρίαμος Priamus, Πάτμος, Σάμος locorum nomina, σίμος piscis, σκινδάλαμος assula, σκόλυμος carduus, τόρμος modiolus rotæ, χῶμος agger, ὦμος humerus.

Inusit. βόρμος avena, χῦμος turbo, ἔλαμος via, κάσχαμος bedus, κίνεμοι pisces quidam, κνῆμος radius rotæ, κόκκοι molares, μάμμος senex, λίπμος arena, μίρμος metus, νάθμος & νάδυμος saxum in mari latens, νίρμος pediculus, νῦμος nummus, ὄκαμος blatero, ὄρυμος ara.

2°. In ους· βύσσος byssus, βείσος echini species, κυπάρισσος cupressus, νάρκισσος narcissus, Νέσσος Nessus, ὄσσος oculus.

Inusit. χάσσος barritus, ὄφισσος piscis genus, χόσσος colaphus, μάλασσος collum, σόσσος dioptra. Adde & λῶρος lorum, οἰνῶρος pedamentum.

3°. In τος· ἔμετος vomitus, ἔρματος fepimentum, πάπτος & σκάπτος fovea, πότος potus, φόρτος onus.

Adjectiva quædam:

1°. In κος· ἄρσικος blandus, θαῦκος audax. Inusit. λαῦκος terribilis.

2°. In λος· ἄλλος alius, βάθηλος mulierosus, δαίδαλος ingeniosus, δείλος meridianus, εἶκλος similis, ἔωλος hesternus, ἴξηλος impetuosus, κόθηλος loquax, κοῖλος cavus, κόλος mancus, λάλος loquax, μάχλος lascivus, ὅλος totus, πέμπελος senex, σίτηλος viles, φαῦλος parvus, φίλος amicus. Item ἧλος clavus, ζῆλος fervor, φῆλος insidiator.

Inusit. θάλος (pro θῆλος) manifestus, ἴωλος niger, κάνθωλος maleficus, μίγδαλος commixtus, μόσχος sordidus, σίπαλος deformis.

3°. In νος· αἴδινος ardens, ἀέλινος lamentabilis, ἀνθρώπινος humanus, ἄσμενος libens, βάσκανος invidus, δύσλιος infelix, ἔννος & ἔνος antiquus, κορώνινος corvinus, λιθώνος madidus, μαλθάκινος mollis,

μνος solus, ξένος hospes, ὄδμιλος olidus, πέπαιος maturus, πέπειρος altus, σύτος suillus, σάννος fatuus, τραύλειτος audax, τρύχνος facetus, τρύχ& mollis, χαῦνος laxus.

4° In ος· ἄκρος extremus, ἀλίαρος salsus, βάρβαρος barbarus, γαῦρος superbus, δεύτερος secundus, θῦρος impetuosus, κάρχαρος asper, καῦρος aridus, λάληθρος loquax, λαῦρος latus, λοίδορος convitiosus, λόφευρος crista insignis, μάρμαρος albus, μέριμνος curiosus, παῦρος paucus, πέλωρος ingens, πέπειρος maturus, πένης laboriosus, σκαῦρος qui extantes habet talos, σκόλυθρος humilis, φλαῦρος vilis, χῆρος viduus.

Inusit. κύδειρος impudens, βάρος robustus.

5° In τος· ἄγκιστος unusquisque, λήϊτος publicus, ἕκατος hic.

Inusit. ἄμβλυτος obtusus, μάταιος frustraneus, νήπ]& plenus, πλάκτος errabundus. Quibus adduntur quædam Substantiva in ος· ἄκερος acer, arbor, Ἥφαιστος & Vulcanus, κίς& cistus, Λώπις& Palamedis nomen, νόστος reditus, πλατάνιστος& platanus.

Composita sequentia in ἄγωγος, ἄμοιρος&, &c. (pag. 246.) acuunt antepenultimam: 1° Substantiva pleraque; ut Πολύκλειτος Polycletus, ἱερόμοιροι vates sacri, μαίνυρος piscis genus, Θεόπομπος Theopompus, Αἴσωπος Æsopus, &c. 2° Adjectiva quædam; ut παιδάγωγος deductivus, Θεόκλυτος à Deo honoratus, ναυσίκλειτος & ναυσίκλυτος navibus inclytus, ἀμφίερρος utrinque fociliatus, ἐκτέρρος procul arcens, ἡμίεργος imperfectus, κάτεργος cultus, πάρεργος qui est præter opus, περίεργος curiosus, πολύερρος operosus, ὠκύπομπος celeriter vehens, ναυσίπομπος naves promovens, πολύφορος& multa nutriens, πάμφορος& omnibus pabulum præbens, μονόφορος& solus pascens.

In τον quædam (contra Reg. 248.) ἄλφιτον farina, ἄεικτον prandium, βλίτον stercus boum, βρύτον potus hordeaceus, θρέπτον educationis præmium, ὄῦτον potus aromaticus, πρόβατον ovis, σάββατον sabbatum, σκῆπτρον sceptrum, σπάρτον rudens, τάλαντον talentum, τίλτον condimenti genus, φρύγετον sartago.

Inusit. κοίλατα fovea, κύβιτον os cubiti, λάϊτον archivum: item κίμινον fimus cornicis, μόρμον pars currûs.

In Quintâ Declinatione, &c.

1° In ις-ιδος (contra Reg. 249.) ἄγρωστις herbæ genus, ἄμυστις largus haustus, Ἀρτεμις Diana, Ἀτέργατις dea quædam, αὐλις aula, χωλὶς effœminatus, δάπις tapes, δαῖπις vel δάπις fax, δλίβεις pars corporis, ἔεις lis, Ἶβις avis quædam, Ἶσις Isis, κάλπις urna, Κύπρις Venus, μύπις nasus, ὄπις vindicta, σῖνις noxius, ῥάμις foramen, φύξηλις fugitivus, πάλις nubilis.

Inusit. βάλλις herbæ genus, βρύπτις mulieres quædam, βλλίδες vesparum, ἐρέθιδες hordea crassius divisa, θρῆνδες sive θρανῖτες [κῶπαι] remi quidam, ἴπδες captiosæ argumentationes, τέρπλις fasciculus alliorum, φιλέγγεις herbæ nomen.

2°. Paucula in υς & τυς (contra Reg. 249.) ἥμισυς *dimidius*, ϑῆλυς *fœmineus*, Δίκλυς *Diclys*, ἴτυς *circumferentia*, Κόπρος *deus turpitudinis*, μάστυς *testis*, πίτυς *pinus*, μίτυς *excrementum ceræ*.

Inusit. μόστλυς *exolutus*, *languidus*, πόλτυς *pluteus*, φίτυς *pater*.

Nonnulla in ξ (contra Reg. pag. 250. l. 2.) ut ἀντίπηξ *arcula*, ὀπίπηξ *vicina parui*.

Proparoxytona terminationes habentia Paroxytonorum.

Quædam Nomina: contra Regulam pag. 251.

In ιλος· ἄγκιλος *herba capris grata*, ἄργιλος *terra argilla*, βάχιλος *arbor Persica*, ξύσιλος *rasilis*, ὄμιλος *agmen*, σρόβιλος *turbo*.

Inusit. ἄρκιλοι *catuli ursorum*, ἐιαπίνιλος *amator*, ἔχυλος *locus ubi tenetur remo*, κάμιλος *funis nauticus*, κέκιλος *qui vocem edit exilem*, κόρϑιλος *avis genus*, πάμιλος *parcus*, item ἄδισκος *mensuræ genus*.

In υλος· ἀήσυλος & ἄσυλος *improbus*, ἄκυλος *glans*, δάκτυλος *digitus*, κάνδυλος *edulii genus*, κόνδυλος *digiti articulus*, κότυλος *cotyla poculi genus*, μίτυλος *mutilus*, ὄσμυλος *oxana*, πίτυλος *strepitus aquæ*, σπόνδυλος & σφόνδυλος *vertebra*. Minùs usitat. ἄτμυλος *abscessus internares*, αἴσυλος *audax*, βαίτυλος *lapidis genus*, βάκχυλος *panis libatorius*, βόκκυλος *ovillus*, ἴτυλος *orbus*, κόρδυλος *piscis genus*, μόρμυλος *mormyra*, φείδυλος *parcus*.

In λεος· ἔλεος *misericordia*, ἵλεος *propitius*, κήλεος *ardens*, κονιάλεος *pulverulentus*, μέλεος *vanus*, τέλεος *perfectus*, ὕάλεος & ὑέλεος *vitreus*, χαμαίλεος *chamæleon*.

Compositâ omnia cum Nomine à Præterito Medio Verbi ἔχω antepenultimam acuunt, etiamsi Activè significent: ut χαιήοχος. Alia quædam: ἁλίδρομος *mare percurrens*, βότοπος *boves transfigens*, βότυπος *boves cædens*, ἐγχέπαλος *hastam vibrans*, ϑεόσοργος *Deum amans*, κέρτομος *cor scindens*, μακρόδρομος *longa stadia percurrens*, πάνοπος *omnia intuens*, πιστότροφος & πάνδοφος *omnia nutriens*, συκαμίνδοπος *fatuus*, ὑσιπόπος *humida permeans*.

In ιον Proparoxytona quædam orta ab Oxytonis (contra Reg. pag. 252.) Αὔλιον *stabulum*, ab αὐλή. Βήχιον *tussilago*, à βὴξ βηχός. Βλαίσια *blæsa*, à βλαισός. Βλήχιον *leguminis genus*, à βλῆχρον. Βύνιον *napi genus*, à βυνός. † Γάνδιον *arcula*, à γανδός. Γάστριον *edulii genus*, à γαστὴρ -τρός. † Γλάπιον *naticula*, à γλαπτός. Κίσσιον *parva hedera*, à κισσός. Κτένιον *pectunculus*, à κτὴς -νός. † Λάβριον *parvum manubrium*, à λαβή. Λάγνιον *lepusculus*, à λαγός. † Λόβιον *gibba pars hepatis*, à λοβός. † Μόρμιον *genus mensuræ*, à μορμή. † Ξάνδιον *lappa*, à ξανθός. Ξύλιον *novacula*, à ξυρός. Ὄπιον *opium*, ab ὀπός. Ῥάκιον *acinus parvus*, à ῥὰξ -κός. Σπόδιον *cinerula*, à σποδός. Σφάγιον *parva victima*,

vilissima, à σφαγή. Σχόλια *commentarii*, à σχολή. † Φήγινον *parva fagus*, à φηγός. Φλέβιον *parva vena*, à φλέψ, φλεβός. Φόρβιον *nomen herbæ*, à φορβή.

Proparoxytona Terminationes habentia Antecircumflexorum.

Nomina quædam:

1. In αιος (contra Reg. pag. 257.) ἀγέλαιος *rudis*, ἀγόραιος *fastus dies*, Ἀθήναιος *Athenæus*, Ἀκάστιος *nomen nautæ*, Βαρσίμιος *viri nomen*, βέβαιος *firmus*, βίαιος *violentus*, δείλαιος *miserabilis*, δίκαιος *justus*, ἔλαιος *oleæ agrestis*, ὁπλόλαιος *superficialis*, χερσαῖος *herbæ nomen*, μάταιος *vanus*, νεόφυτος *recens*, Ὑμήναιος *Hymenæus*. Composita, ἀκροκνέφαιος *vespertinus*, ἀποβόπαιος *malorum aversor*, ποσοβόπαιος *supplex*, ἔμπειρος *peritus*, λευκόφαιος *ex albo & fusco mixtus*, περιδέραιος *circumcollaris*, περιτύναιος *circumtentus*, ζύναιος *cohabitator*.

Inusit. κάκμοι *bulbi*, κάρρος *palus*, κύλλαιος *cincinnus*, μέλαιος *vanus*, μύσκαιος *hortus*, σπέρμα *defrutum*.

2. In ειος, quæ descendunt ab Oxytonis: (contra Reg. p. 257.) ἀπήλιος *aquilinus*, αἴγειος *caprinus*, Ἀπέλλειος *ad Apellem spectans*, ἄρνειος *agninus*, Ἀσκληπιείος *ad Æsculapium pertinens*, αὐλείος *stabularius*, Ἀχίλλειος *Achilleus*, βασίλειος *regius*, βόειος *bovinus*, Βορείος *Borealis*, βρότειος *mortalis*, δράκειος *terribilis*, ἐπιτήδειος *idoneus*, θήρειος *ferinus*, Ἡράκλειος *Herculeus*, θάλλειος *virens*, Θηλίκλειος *ad Thericlem spectans*, καθάρειος *purus*, κεραύνειος *fulmineus*, κύνειος *caninus*, λάγειος *leporinus*, νέσσειος *hinnuleus*, Ὀδύσσειος *Ulyssæus*, οἴειος *ovinus*, παίδειος *puerilis*, πετρέσειος *herba quædam*, προίκειος *dotalis*, στρούθειος *passerinus*, σύειος & ὕειος *suillus*, χοίρειος *anserinus*, ὠκεάνειος *ad Oceanum spectans*. Comp. ἐμφύτειος *ad baptizatum pertinens*, περιτόνειος *circumtentus*. Inusit. γήρειος *antiquus*, item πάρειος *mitis*. Comp. ἄποιος *qualitatis expers*, ῥυόῤῥοιος *qui seminis profluvio laborat*.

3. In εον· Ἀλυξιμβρότειον *urbs Bœotiæ*, Ἀνάκειον *templum Dioscurorum*, ἄρκειον *herbæ genus*, γένειον *barba*, γήτειον *plantæ genus*, δάνειον *fœnus*, ἐλένειον *herbæ genus*, Ἡράκειον *monumentum Herois*, θήλειον pro θῆον *sulphur*, Ἴσειον *fanum Isidis*, καστάνεα *nuces castaneæ*, κηλώνειον *machina lignea*, κηρύκειον *caduceus*, κλιμάκειον *scala*, κυάθειον *cyathus*, κώνειον *cicuta*, Λαύρειον *locus Atticæ*, Λαύτεια *dona quædam*, Λέθρειον *nomen urbis*, λιθύσειον *sordida ovium lana*, Ὀλυμπίειον *nomen loci*, ὄστρεα *ostrea*, πήνειον *stamen*, Σίγειον *Sigeum*, σκιάδειον *umbraculum*, τεχνάλειον *orbis*, ὑμένειον *membranula*, χειρώνειον *centaurium*, χέλειον *operimentum testudinis*. Composita: ὀπήνειον *novale*, περμήδειον *malum Punicum*.

Inusit.

Inusit. Ἄλειον *sanum solis*, βρύτειον *potio hordeacea*, γήρειον *senescentia*, ἥβειον *pubes*, ζώτειον & ζώστειον *pistrinum*, μνήδειον *favus*, μνήστεια *dona nuptialia*.

Addi possunt plura Substantiva in ειον, ab Adjectivis in ειος manantia; ut βασίλειον *regia* à βασίλειος, γύργειον *terriculamentum* à γύργος, κυκλώπειον *mons Libyæ* à κυκλώπειος, Λύκειον *Gymnasium Atticum* à Λύκειος, Ὄρνειον *mons Corinthi* ab ὄρνις.

Ex Hebraicis quædam tonum habent in antepenultimâ; ut Γόμορρα, Ἔσφαδα, Σόδομα, Σάρεπτα· sed Σαρεπτὰ, 1 Reg. 17. 9.

In Numeralibus compositis minor Numerus postpositus retinet Accentum; ut δεκαδύο· major rejicit regulariter, ut δυώδεκα.

Δ Ι΄ ΤΟΝΑ sive ΠΟΛΥ΄ΤΟΝΑ.

Nomina variis notata Accentibus, in cæteris prorsus invariata.

A

Ἄ Ἀζηχὲδς, Ἀζηχέος — *debilis.*

Ἀβὼς, Ἀβὼ — *mutus.*

Ἀβὼς, Ἀβὼ — *mutus.*

Ἀγκὼν, Ἀγκῶνος — *fasciculus.*

Ἀγκὼν, Ἀγκῶνος — *fasciculus.*

Ἀγκὼν, Ἀγκῶνος — *reticulum.*

Ἀγκὼν, Ἀγκῶνος — *reticulum.*

Ἀγειδεῖξ, Ἀγειδέξ — *origanum.*

Ἀγειδεῖξ, Ἀγειδέξ — *origanum.*

Ἀγροικὸς, Ἀγροῖκος — *rusticus.*

Ἀγυὰ, Ἀγυᾶς — *vicus.*

Ἀγυὰ, Ἀγυᾶς — *vicus.*

Ἄδαλος, Ἀδάλδς — *Nomen Urbis.*

Ἀδαὴς, Ἀδαοῦς — *sufficiens.*

Ἀδρὸς, Ἀδρότης — *vigor.*

Ἀδρὸς, Ἀδρότης — *vigor.*

Ἀδρόχωος, Ἀδροχώεος — *uberem habens terram.*

Ἀειρὴς, Ἀειρέος — *imperitus.*

Ἀείλοπος, Ἀελλόπος, Ἀελλοπὸς — *velox instar turbinis.*

Ἄερσ, Ἀέρσ — *confertus.*

Αἰγίαλος, Αἰγιαλὸς — *N. Urbis.*

Αἰμαλέων, Αἰμαλῶν — *cruenta suffusio in oculis.*

Αἶμος, Αἱμὸς — *saltus.*

Αἰολόμιτης, Αἰολομίτης — *vafer.*

Αἰπόλη, Αἰπολὴ — *caprile.*

Ἀκάνθιον, Ἀκάνθιον — *herba spinæ similis.*

Ἀκρὲς, Ἀκρὲς — *crura.*

Ἀκτὶνος, Ἀκτῖνος — *genus leguminis.*

Ἀκτὶς, Ἀκτὶς — *sanator.*

Ἀκτὶς, Ἀκτὶς — *vehicula.*

Ἀκὶς, Ἀκὶς — *cuspis.*

Ἀκρέμων, Ἀκρεμὼν — *ramus.*

Ἀλαλὴ, Ἀλαλὴ — *tumultus.*

Ἀλετὸς, Ἀλέστης — *molendi actio.*

Ἄλητον, Ἄλητὸν — *farina.*

Ἀλὶς, Ἀλὶς — *confertus.*

Ἀλεωρὲς, Ἀλεώρεα — *effugium.*

Ἄλλομος, Ἀλλόμος — *cæcus.*

Ἅλμη, Ἁλμὴ — *saltus.*

Ἀλοῖτα, Ἀλοῖτα — *publica scorta.*

Ἀμαμυλὶς — *genus Ἀμαμυλὶς peri.*

Ἀμαξία, Ἀμαξία — *via plaustralis.*

Ἀμαξὸν, Ἀμαξὸν — *lorum.*

Ἀμπέλιος, Ἀμπελίνη — *vitem.*

Ἀμφιγυὸς — *Ἀμφιγυὸς amurca.*

Ἀμυγ-

'Αμυγδάλη } amygdalus.
'Αμυγδαλὴ }
'Αμφιον } indumentum.
'Αμφίον }
'Αμφωπὶς } diota.
'Αμφωτὶς }
'Αναγαλλίδος } herba quaedam.
'Αναγαλλίδος }
'Ανδρότης } virilitas.
'Ανδρότης }
†"Αντη } effectus.
†'Αντὴ }
†'Αντόπαια } avis genus.
†'Αντοπαῖα }
'Αντηΐς } pila.
'Αντήϊς }
'Αντήϊς }
†'Αντακαῖοι } cete in-
†'Αντακαῖοι } gentia.
†'Αντῶν } urbs Theſ-
†'Αντῶν } ſaliæ.
'Απομασδαλίαι } offa canibus
'Απομασδαλίαι } objecta.
'Απφὺς } pater.
'Απφῦς }
'Αργὰς } ſerpens.
'Αργᾶς }
'Αργὰς }
'Αργὴς } albus.
'Αργὴς }
'Αρμαγοσσὰ } orbita.
'Αρμαγοσσὰ }
'Αρπεπόλις } piſtrix.
'Αρπεπόλις }
'Αρειοπάγος } Areopa-
'Αρειόπαγος } gus.
'Αθμὰ } halitus.
'Αθμὰ }

'Ασκλήπειον } Æſculapii
'Ασκληπιῶν } fanum.
†'Ασυεὸν } oppidulum.
†'Ασυεὸν }
'Ατταγὰς } attagen.
'Ατταγᾶς }
'Αχὼ } paupes.
'Αχὼ }
'Αχρεῖος } inutilis.
'Αχρεῖος }

B

Βαιὼν } gobius.
Βαίων }
Βδηλὶς } celer.
Βδηλίος }
† Βενδὶς } Diana.
† Βενδὶς }
Βολβίον } parvus bol-
Βόλβιον } bus.
Βομβυλίος } apis ge-
Βομβύλιος } nus.
Βόες } edax.
Βοὲς }
Βύβαλις } lorum bubu-
Βυβαλὶς } lum.
Βραδυτὴς } tarditas.
Βραδύτης }
Βραγχία } ſpiraculà
‖ Βραγχία } piſcium.

Γ

†Γαῖος } bos operarius.
†Γαιὸς }
Γαῖσος } contus.
Γαΐσος }
Γαλλὸς } ſpado.
Γάλλος }

†Γάρυον } pars rotæ.
†Γαρυὸν }
†Γαῦσὸς } claudus.
†Γαῦσος }
Γίγλυμος } ſpecies ſi-
Γιγλυμὸς } gilli ſtriati.
Γλαῦξ } noctua.
Γλαῦξ }
Γλίχρος } parcus.
Γλιχρὸς }
Γοργύρα } canalis ſub-
Γόργυρα } terraneus.
Γύλιος } vas militare.
Γυλιὸς }
Γυμνοπαιδιὰ } nudorum lu-
Γυμνοπαιδί'α } ſus.
† Γύπη } vulturum ni-
† Γυπὴ } dus.

Δ

Δαιδαλέως } affabrè
Δαιδάλεως } factus.
Δάλιον } facula.
Δαλίον }
Δαῦλος } hirſutus.
†Δαυλὸς }
Δειελινὸς } veſpertinus.
Δειέλινος }
Δειλινὸς }
Δείλινος }
† Δήγηες } paſſeres.
† Δηγῆες }
Δίκρο } bifidus.
Δικρὸ }
Δικεφὸς } biceps.
Δίκεφος }
† Δίχυμα } gemellipa-
† Διχῦμα } ra.
Δολιχὸς } ſtadium.
Δόλιχος }

Δορ-

Δορπησὸς } tempus prandendi.
Δόρπισος }
Δόχμη } palma.
Δοχμὴ }
Δυσάντης } inauspicatus.
Δυσαντὴς }

E

Ἑθελμιὸς } voluntarius.
Ἑθέλμιος }
Εἷειον } lana.
Εἰείον }
Ἐκπλυπὴς } elutus.
Ἐκπλυτὸς }
Ἐλεᾶς } avis genus.
Ἐλέας }
Ἑλειόνομος } in palude degens.
Ἑλεονόμος }
Ἐπιπτὴς } prudens.
Ἐπίπτης }
Ἐπικαέρας } fœnoracum.
Ἐπικαέρας }
Ἐρεμβοὶ } Troglodytæ.
Ἐρεμβοὶ }
Ἐρεσσὸς } Urbs in Lesbo.
Ἐρεσσος }
Ἔριον } caprificus.
Ἔριν }
Ἔριος }
Ἔριδος }
Ἔρκίον } septum.
Ἔρκιον }
Ἑρμεῖος } mercurialis.
Ἑρμαῖος }
Ἐρυθρινὸς } rubellio.
Ἐρυθρῖνος }
Εὐάσλις } pulchrè habens spicas.
Εὐάσλις }
Εὐκλεια } celebritas.
Εὐκλεία }

Z

Ζαμενὴς } vehemens.
Ζαμενὴς }
Ζύθος } potus hordeacens.
Ζῦθος }
Ζώσ]εον } pistrinum.
Ζων]εῖον }

H

Ἠλύγη } obscuritas.
Ἠλυγὴ }
Ἡμίθνης } semimortuus.
Ἡμιθνὴς }

Θ

Θαλαμιὰ } foramen per quod
Θαλαμία } remus exeritur.
Θαλῆς } Thales.
Θάλης }
† Θεμιστὸς } legitimus.
† Θέμιστος }
Θόλος } atramentum.
† Θολὸς }
Θοὸς } genitura.
† Θόος }
Θεμένιον } sella.
Θεμένιον }
Θεῖον } siculnea frons.
Θείον }
Θυμὸς } glandula.
Θύμος }

I

Ἰάπετος } Iapetus.
Ἰαπετὸς }
Ἰδρωα } pustulæ ex
Ἰδρῶα } æstivo calore.
Ἰκτῖν } milvus.
Ἰκτιν }

Ἰπνος } furnus.
Ἰπνὸς }
Ἶπος } muscipula.
Ἴπος }
Ἶεις } Iris, dea, vel
Ἴεις } arcus.
Ἰστριὰς } Istri incola.
Ἰστρίανος }
Ἰστριὰς }
Ἰστριανὶς }
Ἰχθὺς } piscis.
Ἰχθῦς }
Ἰωεὸς } janitor.
Ἰωεος }

K

Κηλίεργος } pulchrè
Κηλιεργὸς } factus.
Κηλαῦεος } pedum.
Κηλαυεὸς }
Κάλπις } urna.
Καλπὶς }
Καρκῖνος } cancer.
Καρκίνος }
Κατάπλαστος } illitus.
† Κατάπλαστος }
† Καυεὸς } malus.
† Καῦεος }
Κέφαλη } caput.
Κεφαλὴ }
Κατωφάγας } lurco.
Κατωφαγᾶς }
Κεσχεαὶ } N. loci.
Κεσχέαι }
Κέρκυεος } vigilii
Κερκῦεος } genus.
† Κηδὰς } locus tenebrosus.
† Κήδας }
Κίπιον } genus tonsuræ.
Κήπιον }

Κήγυλος

Κήρυλ☉ halcyonum
Κηρύλ☉ musculus.
† Κιλλὸς asinus.
† Κίλλος
Κίτειον malum ci-
Κιτεῖον treum.
Κλεῖσιον stabulum.
Κλεισίον
Κλυδὼν fluctus.
Κλύδων
Κυανὸς niger albis
maculis
Κυᾶνος aſperſus.
Κυισσο- lambens pin-
λοιχὸς guedinem.
Κυισσο-
λοῖχος
† Κουιατὴς rector.
† Κουιάτης
† Κόεος novellum ger-
† Κοεὸς men.
Κορυθαίολος variam
indutus
Κορύθαιολος galeam.
† Κόστη bordea.
† Κόστα
† Κόττος gallus.
† Κοττὸς
Κρανίον caput.
Κρήνιον
Κρὰς caput.
Κρᾶς
Κειγὴ ſtridor.
Κείγη
Κεχυδειλὸς animal
Κεχυδειλὸς quoddam
Κρώβυλ☉ cincinnus.
Κρωβύλ☉
Κτηδὼν tridens.
Κτηδὼν
Κύανος color cæruleus.
Κυανὸς

Κύμβιον cymbium.
Κυμβίον
Κυπρῖν☉ cyprinus
Κύπριν☉ piſcis.
Κυνόσουρα Cynoſura.
Κυνοσούρα
† Κυσὸς nates.
† Κύσος
† Κῦφαι ſpecies
† Κυφαὶ ſquillæ.
Κωλέα ἡ membrum.
† Κωλεὰ ἡ
† Κωμαχὸν genus aro-
† Κώμαχον matis.

Λ

Λάμπη ſpuma vino
Λαμπὴ innatans.
Λαμυρὸς loquax.
Λάμυρος
† Λαρκὸς orbis.
† Λάρκος
Λασίωνες teſqua.
Λασιῶνες
† Λέμφος ſtolidus.
† Λεμφὸς
Λεπυρὸν putamen
Λέπυρον ovis.
Λεῦκος N. navis.
Λευκὸς
† Λῆδον veſtis attri-
† Λήδον ta.
Λίρ☉ impudens.
Λῖρ☉
Λιεὸς
Λόπος cortex.
Λοπὸς
Λοφία cervix.
Λοφιὰ
Λόφιον theca criſtæ.
Λοφίον

† Λύγη obſcuritas.
† Λυγὴ
Λύχνιον lucernula.
Λυχνίον

M

Μάγαδις inſtrumen-
tum muſi-
Μαγαδὶς cum.
Μάζα maza genus
Μᾶζα pultis.
† Μέδιμν☉ medim-
† Μεδῖμν☉ nus.
Μελάσχεως-ω niger.
Μελάσχεως
ων☉
† Μελλονύμ- qui
φι☉ ſponſus
† Μέλλορυμ- futurus
φι☉ eſſ.
Μηδίκη herba medica.
Μηδὶκη
† Μισητὴ mulier de-
† Μισήτη teſtanda.
Μολόβδ☉ herbæ
† Μολοβδῶ☉ nomen.
Μονιὸς ſolitarius.
Μόνιος
Μορμολύκειον larva.
Μορμολυκεῖον
Μόσχιον novellum ger-
Μοσχίον men.
Μόχθ☉ laborio-
Μοχθῶ☉ ſus.
Μύλων piſtrinum.
Μυλὼν
† Μυσίχην libidinoſa
† Μυσαχὴν mulier.
Μυχὸς penetrale.
† Μῦχος
† Μῶκος ſtultus.
† Μωκὸς

Μωϛὸς

Μωρὸς } idem.
Μῶρος }

N

Νεοττία } nidus.
Νεοττιὰ }
‖ Νιφετοβλήτης } nivo-
‖ Νιφετόβλητος } sus.
Νιφόβολος } nivibus
Νιφοβόλος } obrutus.
Νοθεία } spuriorum
Νόθεια } bona.
Νομάδειος } pascuus.
Νομαδίος }

Ξ

Ξήειον } medicamentum
Ξηείον } aridum.
Ξυστὶς } vestis crocea.
Ξύστις }

O

Ὄαι } pelles ovinæ.
Ὀαὶ } Eust.
Ὄγχιον } vas reposito-
Ὀγχίον } rium.
Ὀδηγὸς } viarum ob-
Ὁδήγος } sessor.
Οἰκήεις } domus custos.
Οἰκήϊος }
Οἶσος } salix.
Οἰσὸς }
Ὁλαὶ } hordea.
Ὅλαι }
Ὀλιγόγονος } paucos ge-
Ὀλιγογόνος } nerans.
‖ Ὅλος } atramentum
‖ Ὁλὸς } sepiæ.
Ὀπτὸς } tostus.
Ὀπτὸς }
‖ Ὀρθίπους } qui cadit
‖ Ὀρθιπόδες } ligna in
‖ Ὀρθιπόδες } mantibus.

Ὀργυὰ } ulna.
Ὀργυιὰ }
Ὀσφὺς } lumbus.
‖ Ὀσφῦς }
‖ Ὄσχεος } scrotum.
‖ Ὀσχέος }
Ὀφρὺς } supercilium.
‖ Ὀφρῦς }
Ὀχὲς } capax.
Ὀχὲς }

Π

Παλιμβακχεῖος } genus
Παλιμβάκχειος } pedis
Παλιμβάκχειος } metrici.
Παχύδαχος } humidus.
Παχύδακος }
Παχανυμφίος } spon-
†Παχανύμφιος } sus.
‖ Πελὸς } niger.
‖ Πέλος }
Πελλὸς } fuscus.
Πέλλος }
Πηγὸς } sal.
Πῆγος }
Πηδὸν } gubernaculum
Πηδὸν } navis.
Πλησίος } propinquus.
Πλήσιος }
Πῖλος } pileus.
Πίλος }
Ποία } herba.
Ποιὰ }
Ποδάνιπτρον } pedibus
‖ Ποδανιπτὴρ } celer.
Πολτὸς } puls.
Πόλτος }
Πολυωπὸς } foramino-
Πολύωπος } sus.
Πόνηρος } laboriosus.
‖ Πονηρὸς }

Πρόεκτος } prælatus.
Προεκτὸς }
Πρόσθετος } appositus.
Προσθετὸς }
Προσωπεῖον } larva.
Προσώπειον }
Πτίελες } filix.
Πτιελὶς }
Πτίλος } glaber.
Πτιλὸς }
Πτοία } pavor.
Πτοιὰ }
Πτοῖα }
‖ Πύος } colostra.
‖ Πυὸς }
‖ Πῦος }
Πύεινος } igneus.
Πυεινὸς }
Πωλητὴς } venditor.
Πωλήτης }

P

Ῥαβδὸς } virga.
Ῥάβδος }
‖ Ῥάβδος }
‖ Ῥαῖχος } Græcus.
‖ Ῥαιχὸς }
‖ Ῥαπὶς } virga.
Ῥάπις }
Ῥάειον } infans.
‖ Ῥαεῖον }
‖ Ῥέμβος } erro.
‖ Ῥεμβὸς }
Ῥηχὲς } sepes.
Ῥήχος }
Ῥόδη } frutex rosam
Ῥοδὴ } ferens.
Ῥύμβος } turbo.
Ῥυμβὸς }
Ῥύτη } ruta.
Ῥυτὴ }

Σαχίσπο-

Σ

Σαλίαστικός, Σαλιαστικός — vibrans scutum.
Σάβος, Σαβὸς — Bacchi sacerdos.
Σάργος, Σαργὸς — sargus piscis.
Σαρδηνὸς, Σαρδήνιος — Sardianus.
Σάρεος, Σαρὲὸς — verriculum.
Σαρπηδών -όνος, Σαρπήδων -οντος — N. viri.
Σαῦρα, Σαυρὰ — lacerta.
Σίγλαι, Σιγλαὶ — cyphra.
Σίκυος, Σικυὸς — cucumis.
Σκίλεαι, Σκιλεαὶ — femoralia.
Σκύμνος, Σκυμνὸς — catulus.
Σμῦλος, Σμίλος — taxus.
Σομφὸς, Σόμφος — cucurbita sylvestris.
Σπάργη, Σπαργὴ — libido.
Σπεῖρα, Σπείρα — spira.
Σταῖς, Σταὶς — farina.
Στιγμὴ, Στιγίτη — meretrix.
Στιγὰν, Στιγὰν — stigmaticus.
Σπῦρα — turma.
Στρύβη, Στρυβὴ — struibeus.
Στρυφόκομπος, Στρυφοκόμπος — pugnax.
Συγκύνηγος, Συγκυνηγὸς — convenator.
Σωΐδετος, Σωϊδητὸς — compositus.
Σφυρὰ — malleus.
Σφυρίον, Σφύριον — malleolus.

T

Ταχῶνες, Τάκωνες — pastilli.
Ταχυτὴς, Ταχύτης — celeritas.
Ταὼς, Ταῶς — pavo.
Τεταμὸς, Τέταμος — extensus.
Τηλεκλητὸς, Τηλέκλητος — e longinquo vocatus.
Τηλυγὴς, Τήλυγος — remotus.
Τίτθη, Τιτθὴ — nutrix.
Τειβαχὸς, Τείβαχος — tritus.
Τεκτόμνις, Τεκτομνὶς — tertius dies mensis.
Τερπὰ, Τέρπα — cursus.
Τερύλος, Τερύλλος — regulus.
Τρυβλίον, Τρύβλιον — patina.
Τυμβαλὴ, Τυμβολὴ — consumulatio.
Τύννος — parvus.
Τυρεχινὶς, Τυρεχινῖς — caseira dula.
Τύφος, Τῦφος — fumus.

T

Ὑδρίον, Ὑδρίον — hydria.
Ὕη, Τὺ — Semele.
Ὗλως, Ὕλως — porcinus.
Ὑφηρὸν, Ὑφήριον — frutex hyericum.
Ὑρπαὶ — vasa victilia.
Ὑψηπόεις, Ὑψιπόεις — altigradus.

Φ

Φαινομηνὶς, Φαινόμενις — ostendens femur.
Φακῆ, Φακὴ — lens.
Φάρμακοι, Φαρμακοὶ — Magi.
Φερνὴ, Φέρνη — dos.
Φίμὸς, Φίμος — camus.
Φλιὰ, Φλία — limen.
Φοῖνιξ, Φοίνιξ — ruber.
Φορβεὰ, Φορβία — pastus.

Φόρμιον } Φορμίον } *portula.*
† Φρόνη } † Φρονὴ } *prudentia.*
Φύκ Θ } *alga.*
Φύκ Θ }
Φυλακὸς } *custos.*
Φύλακος }
Φῦσα } *follis.*
Φῦσα }
Φυσὴ } *mazæ ex farinâ & vino.*
Φύση }
Φώριον } *furtum.*
Φωρίον }

Χ

Χάλκεια } *festa in honorem Vulcani.*
Χαλκεῖα }
Χαρώνειον } *porta per quam ducebantur ad supplicium damnati.*
Χαρωνεῖον }
Χορδάλη, ὸς } *tumor intestinus.*
Χόρδαλος }
Χοιρίον } *membranula.*
Χόριον }
Χοιρῖος } *hirsutus.*
Χοιρεὸς }

Ψ

Ψάλιον } *frænum.*
† Ψηλίον }
Ψοΐα } *lumbus.*
Ψοῖα }
Ψύία } *fœtor.*
Ψώα }
Ψῶα }
Ψωλὸς } *terra arenosa.*
Ψῶλος }

Ω

Ὦα } *pellis ovina.*
Ὤα }
Ὦπες } *nyctícorax.*
Ὤπες }

In sacris Bibliis multa Nomina Propria, finita in longam, acuunt vel circumflectunt ultimam; ut Γεδεὼν -ῶν, Ἐλιὲ -ῆ, Ἰωσὴ -ῆ, Μαναὴ -ῆ, Ναὼ -ῆ, Σιγὲ -ᾶ, Συμεὼν -ῶν, &c.

Addi poterant plura per Dialectum maximè Atticam, variantia Accentum; ut ἑπτὼς, ἕπτως· ἔχημος, ἐχήμος· ὅμοιος, ὁμοῖος, &c. quæ sunt alterius loci.

Idem nomen diversò vestitur Accentu propter diversas acceptiones, mutato interdum Spiritu: idque propter diversitatem

1°. Significationis:

Idem Compositum, si *activè* significet, penacutum est; *passivè*, antepenacutum: ut πλεοσκόπος *longè videns*, πλέοσκοπος *longè visus*; ναυμάχος *pugnans è navi*, ναύμαχος *ad pugnam navalem idoneus*, &c. Juxta Regulas p. 251. l. 26. &c. Et p. 257. l. 4.

Composita in πίπτω, à πίπτω sunt oxytona; ab ἵπταμαι, paroxytona: ut ὑψιπέτης *ex alto cadens*, ὑψίπετης *altè volans*.

Verbalia in τὸς connotantia *tempus* & *actionem* variant Accentum: quando enim significatur *tempus*, antepenultimam notant; quando *actio* sive *fructus*, ultimam: ut ἀμητός, ἀρετός, δείπνητος, νεωτός, ζεύγνυτος· ἀμητὸς, &c. Ità unanimiter Favorinus, Suidas, Etymologus, Eustathius, Didymus, Hesychius quoque decernunt: Budæus, Constantinus, Stephanus, ex adversâ parte stantes, sub *temporis* significatione, ultimam; *actionis*, antepenultimam ferè acuunt.

Discrimen hoc in optimis quibusque exemplaribus observâsse se profitetur Stephanus, & diversam notationem Librariorum imputat incuriæ: Magnopere illum

illum permovit canon ex Hesychio [ad vocem ἄμιτος] depromptus: cujus verba sunt: ἄμιτος, ἡ ἀεφότης ὀξυνομένης, αὐτὰ τὰ τετιλμένα; ἢ τὰ πολιτικὰς, ὁ χιτών. Potuit tamen animadvertisse tonos regulæ adversantes in singulis hujusmodi vocibus apud Hesychium signari. At aeq; per omnia sibi constant illi in Græcis literis triumviri Stephanus, Constantinus, Budæus: vocem enim δέπιτος eodem, quo Eustathius, tono insignit Stephanus; Constantinus & Budæus eam ipsam vocem sub utrâq; significatione cum accentu utroq; exhibent. Certè multum veracitate quâ solet uti, discessit Stephanus, Eustathium Suidæ opponens [in voce ζύφητος] qui duo planè totidem verbis sunt ἐμόφωνοι. Constantinus & Budæus in verbalibus hujuscemodi tonos interdum confundi [ad ἄερτος] Stephanus illa à quibusdam διπλογράφοις [in ἄμιτος] ingenuè agnoscunt. Quid itaque dicendum? Profecto Hesychii discrepantes canon & notatio, Stephani cum veteribus discordia, cum illis tamen nonnullibi consensus, Constantinus denique Budæi & Stephani concessio, id suadent, ut voces hæ omnes è numero διπλογράφων habeantur, nec ampliùs studiosis facessant negotium.

2° Originis; ut ἀναγωγὸς *extractorius*, ἀνάγωγος *intractabilis*: ἀπλόος *simplex*, ἄπλοος *innavigabilis*: ἄλυκὸς *salsus*, ἄλυκος *lupis utens*, &c.

3° Quantitatis; ut βασιλεία *regnum*, βασίλεια *regina*.

Ancipites (ferè penultimæ) in multis dictionibus correptæ acuuntur, productæ circumflectuntur; ut ἴσον κάτω ἴσον ἄνωθεν. Theocrit. Idyl. 8. v. 19. Ἄρες Ἄρες βροτολοιγὲ——Il. ε. v. 31. σκῦλον *spolia*, Luc. 11. 22. & σκύλον ἀνδρὶ καλύπτη. Callimach. Steph. t. 3. 1133. H. δάκος *sedes*, Steph. t. 1. 1487. F. δᾶκος Steph. t. 1. 1488. B. σίναπι *lamnum*, Nicand. Theriac. v. 1. σῖναπι Steph. tom. 3. p. 786. cum consimilibus. Huc refer dissyllaba multa verbalia in μα; ut κρῖμα, Rom. 2. 2. & ἐς κεῖνα δοῦναι κῆνα. Nonn. Obliquos itidem Monosyllaborum habentes tonum in penultimâ; ut μῦς, μῦες & μῦες: Πῶς μῦς ὲν βαθάλοισι——Hom. Βάτραχ. v. 6. μῦες Steph. t. 2. p. 991. E. Hujusmodi dictiones oratoribus usitatissimè penacuuntur; ut ἴσα Steph. t. 1. c. 1727. C.

4° Declinationis; ut ἀντὶς-άδος *tonsilla*, ἀντίας-ιος *tumor tonsillarum*, Πάλλὰς-άδος *Pallas dea*, Πάλλας-άντος *Pallas vir*: λεπὰς-άδος *concha*, λέπας-άτος *rupes*: ἀνεμοσκέπης-ες *tegens a vento*, ἀνεμοσκεπὴς-ὲος *a vento tectus*: δημίους-ου *dei ejus*, δημιοὺς-ῆος *deo exosus*: ἡ ἀλία *æstus*, τὰ ἄλια *festum apud Rhodios*: ἡ διδασκαλία *doctrina*, τὰ διδασκάλια *minervalia*: ἡ διπρυηλία & τὰ διπρυήλια *festum Apollinis*: ἡ σκηνοπηγία & τὰ σκηνοπήγια *festum tabernaculorum*: ἡ καλύπτρα *tegumentum*, τὰ καλύπτρα *tegumenta*: ἡ κερασία *cerasus arbor*, τὰ κεράσια *cerasi fructus*: ἡ λοχεία *partus*, τὰ λοχεῖα *purgamenta*:

ἡ ὀρχὴ cauda, τὰ ὄρχεα impetus: ἡ μαγγάνα vas vinarium, τὰ μαγγανα ma-
stigia: ἡ ὀφρὺς supercilium, τὰ ὄφρυα clivi montium: ἡ Πρυτανεία ma-
gistratus, τὰ Πρυτάνεια vadimonium: ἡ φραγγὶς tortus funis, τὰ φαλ-
λία grumi: ὁ ζυγὸς & τὸ ζύγος jugum, ὁ θαλὸς & τὸ θάλος germen,
ὁ ἔδος & τὸ ἔδος pavimentum: Ἀσὶς -ίδος Asia, ἄσις -εως limus: ἀκεὶς
-ίδος locusta, ἄκεις -εως summitas: κιγὶς -ίδος & κίγις -εως cista: κοπὶς
-ίδος gladius, κόπις -εως scurra: Item ἀεὶς -ίδος scobina fabri, ἄεις -ιος
naso carens: cum pluribus aliis.

Adjectiva in ης composita ab ας varlant nonnunquam cum ac-
centu declinationem; ut δωδεκαπὴς -ῆος: δωδεκάπης -ου. vide Steph.
tom. 1. c. 1293. l. E. &c. 1294. l. G.

Pauca *interrogative* sumpta acuunt priorem, *indefinite* ultimam; ut
ποῖος, ποιὸς: πόσος, ποσὸς.

Idem nomen appellativum tonum gerit in posteriore, proprium sæpiùs in priore:

Ἀβὰς *stultus.*	Βαῖος *N. viri.*	Ἰωνιὰ *violetum.*
Ἄβας *Nomen viri.*	Βηλὸς *limen.*	Ἰωνία *Ionia.*
Ἀδελφὸς *frater.*	Βῆλος *Belus.*	Κληιδεγὴς *fortis.*
Ἄδελφος *Nom. viri.*	Βλαστὸς *germen.*	Κληιδέγης *N. viri.*
Αἰγὸν *ovile.*	Βλάστος *N. viri.*	Καρπὸς *fructus.*
Αἴγων *Nom. viri.*	Γλαυκὸς *caſtus.*	Κάρπος *N. viri.*
Αἰόλος *varius.*	Γλαῦκος *N. viri.*	Κατωγὴς *deorſum ver-*
Αἴολος *Æolus.*	Δειρὴ *collum.*	*gens.*
Ἀκεσὴς *medicus.*	Δείρη *N. urbis.*	Κατώγης *N. fluvii.*
Ἀκέσης *Nom. viri.*	Διογὼς *nobilis.*	Κηρὸς *cera.*
Ἀκὶς *cuſpis.*	Διογώς *Diogenes.*	Κῆρος *N. fluvii.*
Ἄκις *Nom. fluvii.*	Ἑλικὴ *ſalix.*	Κλειτὸς *celebris.*
Ἀλαὸς *vetus.*	Ἑλίκη *Urſa major.*	Κλεῖτος *N. viri.*
Ἀλαὸς *Apollo.*	Ἐλπὶς *ſpes.*	Κορωνὸς *elatus.*
Ἀνδρὼν *conclave.*	Ἔλπις *N. viri.*	Κόρωνος *N. viri vel*
Ἄνδρων *N. viri.*	Ἐπαινετὸς *laudabilis.*	*montis.*
Ἀργὸς *otioſus.*	Ἐπαίνης *N. viri.*	Κυειχὸς *tonſorius.*
Ἄργος *Argus.*	Ἐπικλὴς *glorioſus.*	Κύειχος *N. Emporii.*
Ἀστὴρ *ſtella.*	Ἐπικλῆς *N. viri.*	Κυδνὸς *inclytus.*
Ἄστυ *N. urbis.*	Εὐανδὴς *floridus.*	Κύδνος *N. viri.*
Αὐγὴ *ſplendor.*	Εὔανδης *N. viri.*	Λαγὸς *lepus.*
Αὔγη *N. mulieris.*	Εὐδενὴς *robuſtus.*	Λάγος *N. viri.*
Ἀφετὴ *dimiſſio.*	Εὔδενης *N. viri.*	Λαυκὸς *albus.*
Ἄφυτη *N. inſulæ.*	Ἡραῖος *Junonius.*	Λαῦκος *N. viri.*
Ἀφρὸς *ſpuma.*	Ἥραιος *N. viri.*	Λιγὺς *ſtridulus.*
Ἄφρος *N. viri.*	Ἱππὼν *ſtabulum.*	Λίγυς *Ligur.*
Βαυὸς *parvus.*	Ἵππων *N. viri.*	Λωτὸς *lotus.*

Λῶτος

Λᾶος Nomen viri.
Μάλακὸς mollis.
Μάλακος N. viri.
Μελαγωπὸς niger.
Μελάνωπος N. viri.
Νησὶς insula.
Νῆσος N. urbis.
Ξανθὸς flavus.
Ξάνθος N. equi & fluvii.
Ξενῶν hospitium.
Ξένων N. viri.
Ξυθὸς flavus.
Ξῦθος N. viri.
Ὀχὴ cibus.
Ὄχη N. montis.
Ὀνεῖον ſtabulum aſinorum.
Ὄνειον N. montis.
Ὀρθὸς rectus.
Ὄρθος N. viri & canis.
Παρθενίκη virgo.
Παρθενίκη N. fœminæ.
Πολυαρκὴς multis ſufficiens.
Πολυάρκης N. Viri.
Πολυκλειτὸς valde celebris.
Πολύκλειτος Polycletus.
Πεγκιὰ arcola.
Πεγκαία N. urbis.
Πυλαῖος qui foris eſt.
Πύλαιος N. viri.
Πυῤῥὸς rufus.
Πύῤῥος Pyrrhus.
Ῥιπὴ impetus.
Ῥίπη N. urbis.
Ῥοδὼν roſarium.
Ῥόδων N. viri.
Ῥυμὸς temo.
Ῥῦμος N. fluvii.
Στεγτὸς exercitus.
Στεγτὴ
Στεγτὸς N. Urbium.
Στεγτία
Σφηλὸς deceptor.
Σφῆλος N. Viri.
Τρωϊκὸς Trojanus.
Τεῦκρος Teucer.
Τραχὼν locus aſper.
Τραχών N. loci.
Τυρὸς caſeus.
Τύρος Tyrus.
Φαιδρὸς lætus, a.
Φαιδρὰ
Φαῖδρος Phædrus, a.
Φαίδρα
Φοινικὴ palma.
Φοινίκη Phœnicia.
Φροντὶς cura.
Φρόντις N. viri.
Φυλακὴ cuſtodia.
Φυλάκη N. urbis.
Χιὰ ſerpentis latibulum.
Χία Chia.
Χιὼν nix.
Χίων N. viri.
Χλιδὼν armilla.
Χλίδων N. viri.
Χρηστὸς bonus.
Χρῆστος N. viri.
Ψυχρὸς frigidus.
Ψύχρος N. fluvii.

Sic

Ἀθηναῖος Athenienſis.
Ἀθήναιος N. viri.
Λιμναῖος torcularis.
Λήναιος Lenæus, Bacchus.

Rariùs in obliquis; ut

Ὠφὸς ὠπὸς vultus.
Ὤφος Ὤπος N. viri.

Idem nomen Adjectivum in ultimis, Subſtantivum in prioribus ſyllabis, frequentiùs tonum habet:

Αἰδὸς ardens.
Αἶδος ardor.
Αἰθρὸς ſerenus.
Αἶθρος pruina.
Αἰνὸς Ἐπαινὸς crudelis.
Αἶνος Ἔπαινος laus.
Αἰπὸς altus.
Αἶπος altitudo.
Ἀσφοδελὸς aſphodeli ferax.
Ἀσφόδελος aſphodelus.
Βατὸς pervius.
Βάτος rubus.
Βροτὸς mortalis.
Βρότος ſanies.
Γονὸς fœcundus.
Γόνος proles.
Γυρὸς curvus.
Γῦρος gyrus.
Δανὸς aridus.
† Δάνος donum.
Δεινὸς crudelis.
Δᾶνος poculi genus.
Δινὸς vorticoſus.
Δῖνος vortex.

Δολιχὸς longus.
Δόλιχος legumen.
Ἔμετὸς vomitu ejectus.
Ἔμετος vomitus.
† Ἔτὸς verus.
Ἔτος annus.
† Θσμὸς attonitus.
Θάμβος stupor.
Θερμὸς calidus.
Θέρμος lupinus.
Ἴλλὸς strabus.
Ἶλλος oculus.
Καλὸς bonus.
Κάλος rudens.
† Κληρὸς sorte datus.
Κλῆρος sors.
Κλιτὸς declivis.
Κλίτος declivitas.
‖ Κνυδὸς parvus.
‖ Κνύδος parva spina.
‖ Κραδαλὸς vibratilis.
‖ Κράδαλος ramus ficulneus.
Κραταὸς fortis.
Κράτος herbæ nomen
Κυρτὸς curvus.
Κύρτος nassa.
Κυφὸς gibbosus.

Κύφος N. urbis.
Κῦφος gibbus.
Λαγὸς dulcis.
Λάγος larus vel gravis.
Λοχὸς gravida.
Λόχος cohors.
Μαδὸς glaber.
‖ Μάδος psilothrum.
Μανὸς rarus.
† Μάνος ornamentum quoddam.
‖ Νευρὸς stultus.
Νέυρος avunculus.
† Ὀχυὸς piger.
Ὄχυος pigritia.
Ὀναγχὸς asinarius.
Ὄναγος onager.
Πάνικδωδὸς amarus.
Πάνικδωδος herbæ nomen.
Ποτὸς potabilis.
Πότος potatio.
‖ Παγὸς cæcus.
Πῶγος callus.
Σιγυνὸς taciturnus.
Σίσυλος narcissus herba.
Σιμὸς simus.
Σίμος piscis genus.

Σιτὸς esculentus.
Σῖτος frumentum.
Σπαρτὸς satus.
Σπάρτος rudens.
Στυφὸς astringens.
‖ Στύφος lucrum.
† Ταφὸς densus.
Τάφος densitas.
Τερὸς scindens.
Τόμος frustum.
† Ταλὸς splendidus.
Ταλος vitrum.
Τὸς gibbosus.
† Τὸς gibbus.
Ὑδρὸς hydropicus.
Ὕδρος hydrops.
‖ Τὸς gibbosus.
Τος textile.
Φορὸς ferax.
Φόρος tributum.
Χαὸς antiquus.
Χάος chaos.
Ψαρὸς agilis.
Ψάρος sturnus.
Ὠμὸς crudelis.
Ὦμος humerus.
Ὠχρὸς pallidus.
Ὦχρος pallor.

His adde paucula variantia cum accentu spiritum

Ἁγνὸς castus.
Ἅγνος frutex.
† Ἁλὸς stultus.
Ἅλος clavus.
† Οἰατὸς comatus.
Οἴατος N. gentis.

Similiter multa nomina in priori, participia verò ὁμόζηπα, in posteriori accentum habent; ut Δράκων draco, Δέρκων cernens: Ἴων Ion, Ἀμφίων Amphion, Ὑπερίων sol, Ἰὼν vadens, Ἀμφιὼν circumiens, Ὑπερειὼν supergrediens: Κίων columna, Κιὼν vadens: Τύχων N. viri, τυχὼν sortiens. Præsertim circumflexa; ut Δόλων N. viri, δολῶν insidiose agens: Ἐλάσσων minor, ἐλασσῶν minuens: Ἧσσων minor, ἡσσῶν inusitat. superans: Θήρων N. viri, θηρῶν venans: Ἱέρων N. viri, ἱερῶν sacrificans: Κρότων tinnus, κροτῶν plaudens: Μείων minor, μειῶν minuens: Μίγων Myron, μυγῶν

μυρῶν ungens: Νίκων N. viri, νικῶν vincens: Πολέμων N. viri, πολεμῶν bellum gerens: Πλούτων Pluto, πλουτῶν ditescens,: Σάρων Deus nauticus, σαρῶν verrens: Σίμων Simon, σιμῶν impendens: Τίτων N. viri, τιμῶν honorans: Τείτων Triton, τειτῶν tertio faciens: Τρύφων N. viri, τρυφῶν luxurians: Φίλων Philo, φιλῶν amans: Χίλων N. viri, χιλῶν pascens.

Contrà non pauca nomina participiis, plerumque barytonis in ων & ος, consimiliter scripta, tonum in ultima accipiunt; ut Ἀλεξάμων receptaculum, Ἀλεξάμων capiens: (v. 243.) Ἀκεσάμων N. viri, ἀκεσάμων medicatus: Ἀλεξάμων N. viri, ἀλεξάμων adjuvans. Nonnulla etiam in ων; ut ἀγών certamen, ἀγὼν ducens: εἰκὼν imago, εἴκων cedens, ἀρηγών, ἀρήγων, &c. vide pag. 106.

Alia quædam differunt accentu juxta regulas generales; ut κῆρ cor ex κέαρ, κὴρ fatum: φῶς lumen ex φάος, φὼς vir: καρδαλῆ pellis vulpina ex καρδαλέη, καρδαλὴ vulpes.

• Multa alia nomina significatione discrepant & accentu, seriatim hic subscripta.

Ἀγανὸς mitis.
† Ἄγανος fractus
Ἀγὴ admiratio.
† Ἀγὴ fractio.
Ἀγραῖος armentalis.
† Ἄγραος rudis.
Ἀγρεαῖος forensis.
Ἀγρέαις dies judicialis.
Ἀγὸς dux.
Ἄγος veneratio.
Ἄθερος tranquillus.
Ἀθρόος confertus.
Ἄθως innocens.
Ἄθως Incola montis Athos.
Αἶμος saltus.
† Αἱμὸς collum.
Ἀκμηνὸς adultus.
† Ἀκμὴν jejunus.
† Ἀλαὴ suligo.
† Ἀλὰς cardo.
Ἀλαλητὸς clamor.
Ἀλάλητος ineffabilis.
† Ἀλτὶς agilis.
† Ἀλτὶς merces.
Ἀμφότερος uterque.
Ἀμφοτερὸς N. viri.
Ἀνδρεία Veneris, urbis & piscis nomen.
† Ἀνδρεία borea.
Ἀρεῖος devotus.
Ἀρεὸς tenuis.
Ἀρηΐσης venius quidam.
Ἀρηΐσης velox.
Ἀργῆς † Ἀργὴς albus.
† Ἀργὴς serpens.
Ἄρκος ursus.
Ἀρκὸς auxilium.
Ἀρνεῖος agninus.
Ἀρνειὸς agnus adultus.
† Ἀρνεῖος nomen mensis.
† Ἀρὸς utilitas.
† Ἀρὸς pratum.
Ἁρπαγὴ rapina.
Ἁρπάγη Harpago, hamus.
Αὐλητὴς tibicen.
† Αὐλήτης stabularius.
Αὖλις tentorium.
Αὐλὶς Aulis urbs.

B

Βαλιὸς varius vel celer.
Βαλίος equi nomen.
† Βάλιος orbus oculis.
† Βήχιον tussilago herba.

† Βηχίον tussiculd.
Βίος vita.
Βιὸς arcus.
Βλινὸς titio.
Βλίνος pilcis.
Βλῆχρον filix.
Βληχρὸν genus legumi nis.
Βυπλὴξ boves feriens.
† Βύπληξ a bobus percussus.
Βρῦχος locusta, eruca.
Βρυχὸς præco.
Βυθὸς profunditas.
Βύσσος Byssus.

Γ

Γαῦλος genus navigii.
Γαυλὸς mulctra.
Γελοῖος ridiculus.
Γέλοιος qui risum movet.
† Γρυπὸς } gryps.
† Γρυῶν }
† Γρυσὸς truncl querni.

Δ

Δαῦλος hirsutus.
† Δαυλὸς torris.
Δημὸς pinguedo.
Δῆμος populus.
Δοκὸς trabs.
Δόκος opinio.

E

† Εἶλος frænum.
† Εἰλὸς pondus.
† Ἔλαιὸς veneficus.
† Ἔλαιος oleæ agrestis.
Ἔλεος misericordia.
Ἐλεὸς mensa coquinaria.
Ἐλεὸσὶς N. urbis.
† Ἐλεύσις advenius.
Ἑλικὼν Helicon.
† Ἑλίκων filum tortum.
Ἐξαίρετος eximius.
† Ἐξαιρετὸς ejectitius.
Ἐπιβαλὸς obnoxius.
Ἐπιβατὸς ascensu facilis.

Z

Ζωὴ vita.
† Ζώη flos lactis.

Θ

Θάλεος virens.
† Θαλῆος purus.
† Θαλάσσα pars navium.
† Θήμαια fanum Dioscurorum.
Θεὰ dea.
Θέα spectatio.
Θόλος tholus, ædificium rotundum.
Θολὸς sordes.
Θορὸς genitura.
† Θόρος admissarius.
Θύεια mortarium.
† Θύεια Thya, arbor.
Θυμὸς animus.
Θύμος thymus.
Θυρσὸς corona.
Θύρσος hasta.

I

Ἰὸς telum.
Ἷος unus.
Ἰπὸς muscipula.
Ἵπος pressura.
Ἶ∫ος suber.
† Ἰ∫ὸς hedera.
Ἶρις arcus cœlestis.
Ἶρις unguentum.

K

Καδαπτὸς ligatus.
† Καδαπτὸς connexus.
Καδεῖς unusquisque.
Καδεὶς dimittens.
Καιρὸς tempus.
Καῖρος licium.
Κάμαμωπὴ sepes.
† Καλαμώδ, εἶδος ἑρέσης.
Κάμπη eruca.
Καμπὴ curvatura.
Καταλύπης bosses.
Καταλυτὴς dissolutor.
Κάτηργος exultus.
† Κατηργὸς antiquatus.
Κηδεὸς mortuus.
† Κήδος cura dignus.
Κῆνσος census.
† Κνυσὸς herbæ genus.
† Κίκκος cicada.
† Κικκὸς gallus.
Κίων columna.
Κιὼν multitudo vermium.
† Κλαδὼν ramus.
† Κλάδων thyrsiger.
Κνημὸς collis.
† Κνῆμος rotæ radius.
† Κοιὰ sphæra.
† Κοῖα furtum.
Κομμὸς planctus.
† Κόμμοι dentes molares.
Κόμπος crepitus.
Κομπὸς jactator.
Κορακίνος corvinus.
Κορακῖνος piscis genus.
† Κορακὼν pica.

† Κορύγονες

† Κεράγγουες crangines, piscis genus.
† Κεκρυφὸς opitulatio.
† Κεκρυγὸς clamor.
Κουῆτες Curetes.
Κουῆτες Curetes juniores.
Κῦδος gloria.
† Κύδος convitium.

Λ

Λαβὴ prehensio.
† Λάβη excusatio.
Λινὸς torcular.
† Λῖνος lana.
Λιτὴ preces.
† Λίτη janua.
Λύσον aqua sordida.
Λυτρὸν lavacrum.
Λύγος salix.
† Λυγὸς genus præli.
Λύκειος lupinus.
† Λυκεῖος terribilis.

M

Μειλινὸς blandus.
Μείλινος fraxineus.
Μεταπειστὸς cui aliquid persuasum est.
Μεταπειστὸς qui persuaderi potest.
Μάσσον herba Ægyptica.
† Μασσίον genus mensuræ.
Μοχθηρὸς improbus.
Μόχθηρος laboriosus.
Μυκὴ mugitus.
Μύκη repositorium.
† Μυκὸς mutus.
† Μύκος impurus.
Μυλλοὶ placentæ.
Μύλλοι mulli.
Μυρίοι infiniti.
Μύριοι decies mille.
† Μῦρμος formica.
† Μύρμος metus.

N

Νέος novus.
Νεὸς novale.
Νησὶς Insula.
Νῆσις nendi actio.
Νοθεία spuritas.
Νόθεια spuriorum bona.
Νομαῖος in pascuis degens.
† Νόμιος legitimus.
Νόμος lex.
Νομὸς pascuum.
Νυμφίος sponsus.
Νύμφιος sponsalis.

O

Ὄγμος sulcus.
† Ὄγμιος Hercules.
Οἶος solus.
Οἰὸς N. populi.
Ὀλίζων minor.
Ὀλιζὼν urbs Thessaliæ.
Ὄλκιον vasculum.
† Ὀλκίον gubernaculum navis.
Ὅρμος statio.
† Ὁρμὸς corrigia calceorum.
Ὄρος mons.
Ὀρὸς serum lactis.
Ὀρρὸς corporis pars.
Ὀρρὸς serum lactis.
Οὖρος custos.
Οὐρὸς alveus.

Π

Παιδιὰ lusus.
Παιδία disciplina.
Παίων Pannonia oriundus.
Παιὼν Apollinis Epitheton.
Πεδητὴς ligator.
Πεδήτης ligatus.
Πεδίον campus.
† Πέδιον parva pedica.
Πέμπος quintus.
Πεμπὸς missus.
Πεσιδεινὸς gravis.
† Πεσιδεινὸς, πεσιφατής.
Πηδὸς latior remi pars.
† Πῆδος fagus.
Πίνος sordes.
† Πῖνος homo sordidus, pinus.
Πλείων plus.
Πλειὼν annus.
Πλυνὸς balneum.
† Πλυνὸς qui lavatur.
Πονηρὸς improbus.
Πόνηρος laboriosus.
Πότης potor.
Ποτὴς potus.
Ποχὸν vasculum.
Ποχὴ ostium fluvii.
Πυθὼν urbs Phocidis.
Πύθων N. serpentis.
Πωλίον pullulus.
Πῶλιον pullium.

P

Ῥοιὰ malus Punica.
† Ῥοία volutabrum equorum.

Σ

Σάρδιος sardius.
Σαρδῖνος piscis quidam.

Σάρων libidinosus.
Σαγήνη rete.
Σίγλαι inaures.
Σιγλαὶ cyphræ.
Σκάφη scapha.
† Σκῶρ fossio.
† Σκίωρ tumor, sordes.
† Σκωρὸς scrupus.
Σκύμνος catulus leonis.
Σκυμνὸς catulus aliorum animalium.
Σκυιὸς parcus.
Σκιὸς tenebræ.
Σπάδων eunuchus.
Σπαδὼν contractio.
Σταφυλὴ uva.
Σταφυλὴ perpendiculum.
Στρουθίον passerculus.
Στρούθιον struthium herba.
Συναγὸς cooperarius.
Συώγρος opitulator.

T

Τρόπος modus.
Τερπὸς lorum.
Τρόχος cursus.
Τροχὸς rota, currens.
Τύφων Typhon.
Τυφὼν convolutio aeris procellosi.

Υ

Ὑδρεῖον aquula.
Ὑδρίον parva hydria.

Φ

Φανίον facula.
† Φάνιον camarina.
Φάρος insula.
Φᾶρος vestis.
Φαρμάκων qui laesus est pharmacis.
‖ Φαρμακὼν officina tinctoris.
Φάσις dictio.
Φᾶσις N. fluvii.
Φιλητὴς amator.
Φιλήτης fur.
‖ φίλιννος cannæus.
‖ Φιλῖνος amicus.
‖ Φλέδων nugator.
‖ Φλεδὼν nuga.
‖ Φράτηρ vir ejusdem curiæ.
‖ Φρατὴρ curialis.
Φυγὴ fuga.
‖ Φύγη natura.
Φωρὸς furtum.
‖ Φώρα investigatio.

X

Χαλκίον as.
Χαλκὶν N. urbis.
Χεῖλος labrum.
‖ Χειλὸς pabulum.
Χιὰ latibulum serpentis.
‖ Χῖα calceamenta.
Χίος Chios insula.
Χῖος Chius incola.

Ψ

‖ Ψιὰ gaudium.
‖ Ψῖα vulpes.
Ψυχὴ anima.
Ψύχη papilio.

Nonnulla tono & spiritu differunt:

Ἐδὼς vorax, Ἕδος sedes, Ἕλειος paluſtris, Ἑλεὼς glis.

Quædam & subscripto ι:

Ἀδὴς injucundus.
Ἅδης Pluto.
Ἄσις limus.
Ἆσις cantio.
Καδὴς cumulus.
Καῆδες sepes.
Λαγωὸς lepus.
Λαγῶος leporinus.
Παγωὸς vitricus.
Παγῶος paternus.
Ὠὸν ovum.
Ὠον cœnaculum.

Porrò

Porrò multa fœminina & neutralia adjectiva à Subſtantivis diſtinguuntur accentu, & interdum ſpiritu.

Fœminina.

Ἀγρὸς craſſa.	Δολιχὴ longa.	Κιρρὰ fulva.
Ἄδρα N. urbis.	Δολίχη N. inſulæ.	Κίρρα N. urbis.
Ἀιπεῖα alta.	Ἐχθρὰ inimica.	Λιπαρὴ pinguis.
Ἀίπεια N. oppidi.	Ἔχθρα odium.	Λιπάρα N. inſulæ.
Γαληνὴ tranquilla.	Θερμὴ calida.	Μόνη ſola.
Γαλήνη tranquillitas.	Θέρμη calor.	Μονὴ mora.
Γλαυκὴ cæſia.	Κακὴ mala.	Σπαρτὴ ſeminata.
Γλαύκη N. mulieris.	Κάκη malitia.	Σπάρτη funis ſparteus, &c.

Neutra.

Ζωὸν vivum.	Κηλὸν aridum.	Πολιὸν canum.
Ζῶον animal.	Κῆλον telum.	Πόλιον herba.
Καλὸν pulchrum.	Πᾶν omne.	Σπλαδὸν fulgidum.
Κᾶλον lignum.	Πὰν Pan.	Σπλάδον fulgens, &c.

Caſus recti ab obliquis, penè innumerabiles: ut Δῖος divinus, Διὸς Jovis: ὁ ἀγυιέων palearium, τῶ ἀγυιέων palearum.

Dialectica & figurata tùm à vulgaribus, tum inter ſe; ut κεινὸς vacuus, κεῖνος ille: κρῆς caput, Κρὶς Cres.

Denique dictiones infinitæ συστοιχιάδεις, quatenus diſtinctæ partes orationis, diſtinctis inſigniuntur tonis; ut Κλειὼ Clio, κλείω celebro: ἔρεις lites, ἐρεῖς dices: ἀδὴν glandula, ἄδην ſatis: δαιμονὶς inanis, δαιμονῖς inaniter: ἀρὴ imprecatio, ἄρα igitur, ἆρα numquid: ἢ vel, ἦ ſua, ἦν erat, ἥ huic, ἡ hæc, &c.

In fine πολυτόνων apponuntur hic vocabula, quibus diverſi à Stephani accentibus toni vel ſpiritus tribuuntur ab aliis primæ notæ Lexicographis; dubium, an potiùs operariorum manu, quàm autorum judicio. Pauca quædam ex Stephano promuntur; utpote quæ ſub illius prelo, aliàs licèt feliciſſimo, non diſſimile tamen infortunium videntur ſubliiſſe.

B. notat Budæum. C. Conſtantinum. E. Euſtathium. F. Favorinum. H. Heſychium. S. Suidam. St. Stephanum.

Oxytona Stephani apud alios ſic notantur.

Ἀγαυὸς H. ἄζαυτος H. ἄθρι B. Αἶγα H. αἰγίδαλος F. S. αἰγίαλος B. C. αἰμασία B. C. ἅμος collum F. ἀκορνοι B. ἀκόσι B. ἀκρεάτης B. C. ἀλίσι B. C. ἀμυκάλαι F. ἀμύκλαι B. ἄναχοι H. ἀναγοι F. ἄξοι C. ἀρήγων B. ἄρκος auxilium B. F. ἄρος pratum B. H. ἀσωτος C. ἄτεμ C. ἄτυχον B. Αὐγέαι H. αὐταγέλος B. C. βῦ-

νος B. βρύκω C. H. F. βλύω C. γαγγάμων F. γάνδος F. H. γαῦλος mulctrum H. γλύκη E. γωλέα B.C. δίφη H. δξαμάθη S. δονγῦς B.C. δδὶν & δδῖα B. δόχμω C. F. ἕλος pondus C. ἐπωνύμη B. ἔκτατος B. C. ἐλίκη ſalix B. ἔμπνους B. ἐνέτη B. H. ἐξανθρωπος B.C. ἐπάκτω B.C. ἐπιδημίεργος B. C. ἐπίσκη H. ἐπισμύργος B. εὔωπος B. F. S. ἕφολκος F. H. ζέφυρος E. θοία F. θυμοραίσης F. H. ἴλεος B. H. ἱππόμολος B. κάλη H. κολόφων F. κόμμι lucius H. κόμπος jactator F. H. κόπη B. C. H. κρίθη H. κτενωνία C. S. κτίσις E. F. H. λιῶαι B. λόεθρον B. C. λόμη B. λύθρον balneum F. λόχω puerpera B. λύτη E. Μαγνῆτις C. μηδία B. μύλλη placenta B. C. ſtrabo F. H. Μῶα E. S. νέα novale F. οἶη populi nomen S. ὀλίζων N. urbis H. ὄλμη H. ὀργυία F. ὄρτυς C. πηδύνος H. πειρᾶτης E. πελέκινος F. πίρκνος B. πῶδος remus H. πηλάρνες ſenes F. H. περυσθόκη B. C. φερσοῖα E. πρέσπω B. C. Σιληνὸς H. σπάδων contractio H. σοφία F. σφῦλα ova H. στέλη F. στερόπη fulgur H. συγκοίνωνος B. C. συγκόμιστος B. C. σωσάπη F. σύφορος B. C. χάδονες S. τμήτης H. τόμη ſcindens F. H. τρόπη aurum H. τυφῶν procella F. φάεικος F. H. φιλαλάζων B. φίδης H. φλίδων rugæ H. φυταλία F. χρέη H.

Paroxytona Stephani.

Ἄγκων B. C. ἄλος varius B. H. ἀνθόκερκος B. ἀρκὰς urſa C. ἀφίμαχος F. H. ἀφίμαχος B. Βαὰλ S. Βήχιον tuſſicula B. βλαῦπον B. βεῖσος B. Βυσσὸς byſſus H. γόμφος B. δαπὴ S. δέλπον B. C. δεσμὴ B. δοκὸς expectatio H. ἔπιβόκολος B. ἐπικλητὴς B. ἐρεωλαὶ H. εὐρεσίλαος B. ἴβις S. ἴκελον E. ἰὸς unus F. κάδλον B. C. κόκκιον B. κῦδος convivium E. F. S. κῦφος N. urbis B. C. κώπον B. λοχμὴ F. μάμμιον B. μητὴρ B. C. μιάσιον menſuræ genus F. μονόμαχος B. μορμὼν C. μύσριον B. μυτὶς B. οἰόνομος B. ὀλίζων parvus H. S. ὀρπήδιον B. ὀσφαλὶς B. C. ὑραγόδρομος B. C. παιδὴς B. Πιλᾶτος F. S. πῖτυς F. πλατὺν B. πλήσιος B. F. S. ποίμνιον E. πολύκλης B. πύγμαχος B. C. ῥίζιον C. σίμπον B. C. σῖζα B. C. F. ταυγλᾶχν B. τόμιον E. ὄχος cursus H. τύχιον B. C. ὑφὴ B. φιλητὴς ſur S. φρεόρυχος H. φλοιοπάρδιον B. C.

Circumflexa Stephani.

Γυμνὴς S. B. δαπανὴς B. C. δέπανις H.

Antecircumflexa Stephani.

Ἀλσὰα feſtum E. γλωτὶν B. δαπὴς C. F. δημὸς C. δημὸς populus ὀξυτόνως, δῆμος pinguedo, περισπωμένως ſcribi affirmat H. ἐρεία F. ἔρκειος B. ζαχρειὸς B. ἰνὶς S. ἶρις C. S. κάλον B. C. S. κεκταιὸν H. κῦδος gloria H. Κεφὶς B. λάας E. S. λυθρὸν aqua, qua lavamur B. C. F. H. μίασμος S. μυκὸς improbus B. C. μύρμοι formicæ C. μύσος B. C. νεανὶς F. νεάνις C. Νίνος E. νύμφειον H. πίπρος H. πύλος S. πῖρος F. S. φάεος veſtis H. S. φρύνος H. S.

Propar-

Proparoxytona Stephani.

Ἀθῶος *incola montis Athos* E. H. ἀθῶος *idem* B. C. Ἀθῆον E. ἀθιασός B. C. ἀμέλυτος B. Ἀνακῆον E. ἀπελλεῖος C. ἀπειρέσιος B. ἀχελῶος F. γελοῖος *risum movens* E. χοιρεῖον F. ἐυαγωγὸς B. C. H. κυλλὸς F. κονισαλέος S. κωδίτον H. λοφυρὸς B. λυκεῖος *lupinus* B. C. S. μυδαλοὶ B. μυτύλος C. ναυσικλυτὸς affirmat Euſt. C. παιτοχόρος C. πτωχὸς B. F. H. σπαλὸς H. σκιυδαλαμὸς B. χρυσῖον *herba* F. H. ταμνεικὸς F. ζοπιλὶς S.

Ex hoc laborioſo & non inutili ſcrutinio & collatione tonorum facilè perſpexerint ſtudioſi lectores, quàm veriſimillima ſit prior notatio tum in regularum exemplis, tum in vocabulis particularibus, quæ adjiciuntur; quàm meritò autem ſuſpecta poſterior: viderintque an meliùs voces illæ, de quibus diſſidetur, in cenſum πολυτόνων conſcribi debeant. Si qua verò in hoc tractatulo omiſſa alios non fugerint accuratè perquirentes, poſt ſimile factum examen, in ſuos quæque locos diſtribuantur, diſcrepantiis quoque in hunc ἐπεροτονίας faſciculum rejectis. A ſedulâ enim hâc exploratione commodè effectum dabitur, ut incerti dictionum non paucarum toni revocati ad calculum & comprobati certiùs tandem pernoſcantur, & ὀρθοτονίας opus plenè aliquando abſolvantur.

Submonendus eſt verò, qui vocum accentus ſupra poſitarum in Stephano quæſitum iverit, ut non per Indicem tantum, ſed per Tomos pariter inveſtiget. Index enim frequenter fallit; ut in his ἐυαγωγὸς, ὁσμυλος, πᾶς, σῖπον, τάγη, τρυγνὸς, &c. quæ in tomo rectiùs ἐυσάγωγος, ὄσμυλος, πᾶς, σιπὸν, ταγὴ, τρύγνος: interdum & tomus; uterque perrarò; ut δεῖμος in Indice & δειμὸς in tomo, pro δεῖμος ibidem.

Quinetiam per Favorinum & Heſychium, Conſtantinum & Budæum, ſæpiſſimè; per Suidam interdum, & Euſtathium & Stephanum quoque, dictio eadem, paucis interjectis, falſiſſimè cum diverſis obtruditur accentibus; ut in Favorino, μόχλος, μοχλοὶ; πάγη, παγὴ in Heſych. ἀμυσὶς, πλὼ ἄμυσιν. καπέτιο col. 392. l. 1. καπετὸς & καπετὸν l. 2. 3. σκαπετὸς ibidem, ſed σκάπος col. 662. l. 55. in Conſt. νίκος & νῖκος, αὖος & αὗος in B. ἔρεχδὸς & ἔρεχθος, βιὸς & βίος in S. πλεκὰς & πλέκας in indice Euſt. πλειῶν annus ὀξυτόνως ſcribi dicitur: & plura his conſimilia.

At quid errata librorum vili excuſorum tam acriter perſtringimus, ubi leviuſcula ejuſmodi σφάλματα in codicibus immenſo ſumptu, curâq; impenſiſſimâ magnificè editis & ad invidiam uſque peronatis, reſperſa paſſim comperiantur: qualia ſunt in Bibliis complutenſibus, πεποιθῶς, Deut. 33. v. 12. θεφῆτας, Neh. 6. v. 7. πίμνιον, Gen. 30. 35. atque alibi; Nomina propria cum incertis accentibus ſcribuntur,

tur, Ἀμεσμ, Exod. 6. v. 20. Ἀμεσμ, ibi. Ἰσαάχ, Gen. 30. v. 18. Ἰσσαχὰρ, Apocal. 7. v. 7. Quibus addi possunt fœdiora παραδείγματα viz. ἰδρῶτα pro ἱδρῶν, Gen. 3. v. 19. παραδῆναι pro παραδοῦναι, Marc. 8. v. 7. Ἀζεσμ pro Ἀμεσμ, Exod. 6. v. 18. Malo huic Epidemico per omnes omnino libros infestissimè grassanti, & Bibliothecas deformiter polluenti, nullum certiùs remedium adhiberi potest, quàm universa & singula, quotquot usquam extant, ad regulas classesque vel præscriptas, vel, si opus fuerit, alias ascribendas reducere, propriisque sub signis collocare & instruere; adeoq; pars hæc Grammaticæ lapidis Lydii vicem præbeat, ad quem exigantur toni in Autoribus & corrigantur.

Extat sylloge vocabulorum inscripta, Σωφρονοῦντος πρὸς διάφορα σημαίνοντα διαφόρως τονικῶν λέξεων, Philopono quàm Cyrillo potiùs authori tribuenda; uti Stephanus in frontispicio: de quo alibi hucasferet Elogium; Laudatur in opusculo Cyrillus, &c. Thes. tom. 7. p. 101.

Non potest tamen non mirari qui attentè legerit, unde in catalogum irrepserit dictionum nova progenies, tonorum inusitata notatio; unde tam manifestæ hallucinationes, permulta ἄτοπα, ζυγὰ ἄζυγα: ἀ πολυτενία, quam titulus profitetur, ratione prorsus aliena.

Quàm inauditæ hæ voces, λαχὼν sortitus, λάχως quasi, σιγῶν lædens, σιδηρὸς ferreus, &c.

Perperam locati hi toni in sequentibus; δαφνὴ, εὐπείθω, ἰὰ, Ἰησοῦς, κεῖθι, λαβρὸς, ὠμοσίτης, ἔρα-ας, πῦρ, παρεῖμι, &c.

Incongruè itidem infarciuntur sub titulo διαφόρως τονικῶν vocabula elementis & accentu planè eadem; ut ἄθεσ-θ, Ἄθεσ-θ: δῆλος, δῆλος: λὶς, λὶς: εὐδὺς, εὐδὺς: ἕοικα, ἕοικα: πάσασθε, πάσασθαι, &c.

Nec minùs nugatoriè vocabula diversis vel iisdem accentibus signata: Si enim voces variè notatas coacervare fategerit quispiam, in quibus mutantur elementa, terminationes, numerus syllabarum, genera, casus, tempora, numeri, dialectus, species deniq; & alia quævis accidentia dictionum; pari ratione, quâ consarcinavit author iste suum Miscellaneum, poterit non universa modò Lexica, sed Grammaticorum pariter, & totius linguæ variationes in συζυγίας id genus ineptissimas redigere. Quales sunt; ὑ λὴν, ὑδὴν: φραπὰ, φρατρία: ἐπεῖρ-θ, ἤπειρος: ἶλιος, οἶλυν: παλδευσις, παιδεία: οἰκῶοι, οἰκῆες: γῆρας, γήρασις: ἐλαιῶν, ἐλεῶν: πίνων, πεινῶν: ἑοικὸς, ἑοικὼς: ὁ Ἡρακλὴς, ὦ Ἡράκλεις: σιγὴ, σιγῶ: ὁ σάγυς, οἱ σάγυς: ὦ δύρα, αἱ δύρα: ἱδρύμβρος, ἱδρυμβρὸς: ἁλλω, ἁλῶ: διὰ, Δία: ἄτις, ἄτως, ὅτοι: νωῖ, νωΐ: aliaque non pauca.

At nequis tamen putet notari deliramenta hæc, ut catalogus antiquitate venerandus & Lexicographis quàm celebratissimus spongiâ obliteretur, & evilescat: quin potiùs ut absterſis, quæ forsan ab aliis temere insperſæ sunt, maculis, repurgatior denuo enitescat; adeoq; non indignus nomine & famâ clarissimorum V. V. Cyrilli aut, siquis malit,

mallt, Philoponi, qui primus concinnavit; itemque Stephani, qui Theſauro ſuo hanc quaſi Gemmam adjectam, poſteris in pretio habendam, tranſmiſit.

Verborum Accentus.

PRæſens Simplicium juxta regulas generales notatur; ut ἀκέω ἀκέομαι, ἵστημι per reg. 1am. κτῶμαι per reg. 2am. πιμάω, πιμῶ, πιμάομαι, πιμῶμαι per reg. 4am. ſed εἰμὶ ſum, φημὶ dico; contra reg. 1am. & 2am. * χρὴ contra reg. 3am. acuuntur in fine. De cæteris temporibus & modis traduntur regulæ ſpeciales pag. 239. at † ἐχέλω circumflectit ultimam; contra Reg. 1am.

* χρὴ *debuit circumflecti, ſed acuitur ob differentiam τῆ χρῆ ex χρέω Euſt. & Etym.*

† ἐχέλω ὥφελε *βαρύνεδζ, &c. in Indice Euſtathii: ſed* ἐχέλω *ob ratiocinem ab ipſo allatam ad Od'. κ'. v. 60.*

In Compoſitis: Præſens Indicativi, Imperativus per omnia, generales ſequitur regulas: Reliqua tempora Indicativi, & alii omnes modi, tonum ſervant ſimplicium, viz.

Themata compoſitorum generalem regulam 1am. obſervant; ut ἀπόκειμαι: ἀπιμάω-ῶ: ἀπιμάομαι-ῶμαι: ἔγειμι, κατάφημι, ἀπόχρη. Quædam tamen à ſimplicibus non variant: Pauca ſcilicet inuſitata in μι ex diſſyllabis δῦμι, κτῆμι, σβῆμι, σκλῆμι (quæ & ipſa in præſenti vix leguntur;) ut ἀναδῦμι, ἀποκτῆμι, & ἀποκτῆμαι, ἀποσβῆμι, ἀποσκλῆμι: Sic ἐπῆμαι ab ἧμαι. Perſonæ etiam monoſyllabæ circumflexum in compoſitis ſervant; ut ἄπειμι, ἀφῆς, &c.

Cætera tempora Indicativi eundem cum temporibus ſimplicium tonum poſſident; ut ἀφλῶ, ἀφῆκα, ἀφεῖκα, ἀφεῖμαι, κατέχεν, κατοχῶ, ὀκχῶ, (vide p. 239.) Nonnulla vero compoſita, ſpreto ſimplicium accentu, ſequuntur generales regulas; ea nempe

1°. Quæ augentur in initio; ut εἶδον ἐπάθδδον: ἧμαι ἧστο & ἐπαθήμαι ἐπάθησο, &c. Rurſus abjecto augmento redit circumflexus ſimplicis; ut καθῆμαι καθῆστο, &c.

2°. Quæ vocalem ultimam præpoſitionis abjiciendam retinent; ut ἔοικον ὑποίεικον: πρὸ & περὶ non item (propter regulam p. 41.) Similiter compoſita ab οἶδα; ut σύνοιδα, σύνοιδα. Legitur & ἐξῶσα, Act. 7. 45.

Imperativus à regulis generalibus non recedit; ut βάλλε ἔμβαλε, λῦσον ἀπόλυσον. Quibus adde compoſita ab oxytonis ἐλθὲ, &c. p. 239. ἔλθε, ἔξελθε, πρόστηθι, περίσταθι.

Imperativus vero Indefiniti 2di, cujus ſimplex monoſyllabon eſt, penultimam acuit; ut ἀπόδος, ἀπόθου. Sed compoſita ab ἦ leguntur ſæpe cum accentu invariato; ut περῆ, περῇ, ἀφῆ. Ex circumflexo diſſyllabo facti penacuuntur à Grammaticis imperativi duo ἄφιχυ, ὄπλαθυ.

In

In reliquis modis composita tono simplicium afficiuntur; ut κατακλείσιμι, κατακλείω, κατακλεῖν: δίδωθι, δίδωσθαι, δίδοθαι.

Verba autem in μι 1mæ & 2dæ conjugationis, præter tonos simplicium, à generalibus etiam regulis accentum sibi adscisunt, præsertim in Indefinitis 2dis subjunctivi medii 2dæ conjugationis; ut apud Thucyd. editionis H. Stephani ἐνίσῃ, p. 284. lin. 24. ἐπανίσῃ, p. 173. lin. 8. κατάπῃ. Lucia. Prom. ἐκπίοιτο. Herod. l. 3. pag. 92. ἐγκατάδοιντο. Theocrit. Idyl. 17. v. 14. ἀπόδωσθαι. Theocr. Id. 8. v. 70. ἀφέδωσθε. Thucyd. lib. 1. p. 27. Sic κατάθωμαι. Hesiod. ἔργ. l. 2. v. 219. κατάδῃ & κατάθῃσθε apud Steph. tom. 3. 1502. à quo multa alia afferuntur exempla in compositis verbi τίθημι. Crusius habet ἀπόδωμαι à δῶμαι p. 988.

Indefinita secunda compositorum ex χῶ & σταῶ generalibus tantùm regulis conformes habent accentus in Optativo & Subjunctivo; ut ἐκθέρῃ Il. ν'. 249. δύσαιντο. Herodot. l. 1. p. 13. l. 28. Anceps producta gaudet circumflexo; ut κλῦθι. Il. β'. 37. κεῖναι & hujusmodi.

Usu varians quantitatem, variat accentum; ut πίε, πῖε, à πίω, —— ἦ μὲν πίεν ἴσα τέκεσσιν. Il. γ'. v. 176. —— ἐκ δὲ πάσης πῖεν ὁμηλικίης. Il. ε. v. 326.

Participiorum accentus

Regulares sunt; exceptis sequentibus.

Participia in εις, ως, υς, ας; in ας verborum in μι; & in ων Indefiniti 2di. acuunt ultimam; ut πυφθείς, πθείς, τυπφὼς, ζὰγνὺς, δὰς, ἑστὰς, τυπὼν ἴσας *sciens* penultimam.

In activâ voce Fut. 1um. 4tæ. & Fut. 2um. omnium conjugationum circumflectuntur in ultimâ; ut σωζῶν, σωσᾶν, τυπῶν.

Adverbiorum accentus

In Etymologiâ supra expositi, minore hic negotio expediantur: terminationes tamen eorum, quæ à generali accentuum ratione dissident, neglectis aliis, strictim percensere, &, siquid prius omissum, modò se obtulerit, auctarii loco apponere non videtur abs re fore.

Oxytona: finita in η, υ, αι, ει, δον, ξ, αξ, ις, υς, τς; ut ἰὴ, ἀγκὼ, χαμαὶ, ἀεὶ, χθὲς, ἀναξ, ἐκὰς, χωρὶς, ἐγγὺς, ἐτός.

Derivativa in ι, π, σι, τὶν; ut ἀχλὶ, ἀκονιτὶ, Ῥωμαϊστὶ, ἐθελοντὶ: Item in δα ex δον more neutralium; ut χθὲς ex χθόν: ἀναφανδὰ ex ἀναφανδόν.

Particularia, δαμὰ, δηδὲ, ἐλὲ, ἰδὲ, ἴτε, ἑλεὸν, αὐδωρεὸν, ἰὼ, ὀπηδὲ, ἐπηρεὼ, ἐκποδὼν, ἐμποδὼν, ἀφεποδὼν, ἐνὰν, ἀμὰ.

Paroxytona: finita in άκις vel άκι, ίκα, σρα; ut πολλάκις vel πολλάκι, αὐτίκα, ὑπόσρα: In όδε vel όδι, όδι, όφιν vel όφι; ut κυκλόδεν, οἰόδε, οἰόδι, ποι τόφιν vel ποντόφι. Exceptis quæ ab οἶκος, ἄλμος,

ἀμφ, πᾶς, πάντες, ἑκτός, ἔνδον dimanant; ut οἴκοθεν, ἀμφοτέρωθεν, πάντοθεν, ἑκτοθεν, ἐνδοθεν, &c.

Composita quoque, cum finalibus particulis, νυν, πι, περι, πτι, που, ποτε, φρ, τοι; ut μυρτίνων, ἀμυκλάπι, ἀμυκλάποι, κατόπτης, ὀπίπω, ἐκεῖπόθεν, ἐπειδήφρ, μάντοι. Cum initiali particulâ ὅτ; ut ὅτινα, ὅποι, &c.

Particularia; ἐξάλε interdum ἐξάλαι, ἀπρέμας & ἀπρέμα, ἐνδάδε, ἐνδένδε, ἐποίκειν, ἠρέμα, πλωικάδε.

Circumflexa: finita in οῖ, εῦ, ῦ, χῶ, χῶς; ut ἁρμοῖ, ἰεῦ, ἀγχῦ, παντοχῶ, παντοχῶς. Monosyllaba longa ab articulo derivata; ut οἵ, ποῖ, πῶ, πῆ, πῶς, &c. præter ὡς,

Particularia: ἦ, ὦ, αἲ, αὖ, ἆν, μῆν, νῦν, ἐκεῖ, εἰκῆ, ἐξῆς, Ἰαῦ, μαμμαῖ, ἠσυχῆ.

Antecircumflexa: particularia; ἄρα, ἦρι, σῆμα, δᾶῶον, μᾶλλον, ὀπαῦδα, ὀπτεῦθεν.

Nonnulla superiores terminationes habentia, tono communi afficiuntur: scilicet Ἡδη, πάντη: πάνυ, πάγχυ, θεόχυτα: πάλαι: ἔνδον: ἄπαξ, πέλεξ: πίλας, πέρας: ἄγλις, μέχρις, μόγις, μόλις, αὖθις. Item ἄμυδις, ἅμυδις, ἄμακις, ἀνύπερθε, ὕψι, ἔκπη; & primitiva, ἄρπη, ἄγχι, ἔπη, μέχρι, ἄγχι, νόσφι, πέρυσι, (p.207.) Οἶκοι: Ἄιδι.

Particulæ γε, ζε, σε, αν, item θεν, δε, non præeunte ο, accentum dictionis, cui adhærent, loco non movent; ut ὡράτοιγε, εὖγε: Ἀδικάζε, χαμάζε: ἄμοσε, ἐκεῖσε: ἐπάν, ὅταν: ἐκεῖθεν, ἀνωθεν: Ἰσμόθι, οἴκοθι. In pluribus itidem δε; ut ὧδε, οἵκαδε.

Composita tonum gerunt posteriorís simplicis, non enclitici; ut καταπικρύ, αὐτοχθόν, ἐνημάξ, παρδιδούς, ἐπειδή, ὑδέ, ὁπωσδή, ὡσπερανεί, ωογονέ, παρέκ, διαφθορά, ὁπωγίκα, ὁπωσοῦν, ταυτί, καθεξῆς, εἰσαῦθις, ἀποπάλε, &c. Vocales itidem casuales cum particulis coalitæ; ut καθό, παρεγχεῖμα, ὁπηλεῖστον, τουωύχον, καθεκάστω.

Excipiuntur composita ab ἀντί, ἐγγύς, πάλιν, πάλαι, θεόθεν, ὅτε, ὁπότε; ut ἔναντι, πάρεγγυς, ἀνάπαλιν, θεόπαλαι, ἔμπεδόθεν, ἔπειτα, ἐπίκεινα. Numeralia in ικα, ut ἄνδικα, διάνδικα.

Ἡγών, ἔκών, ἐμῶν, ἐμῶν, ὁπότιπτε antepenultimam acuunt ultimâ longâ.

Quædam particulæ fini nominum adhærentes tonum suum retinent, abjecto accentu dictionum, quæ præcesserint, ὁσισῦν, ὁσισδή, ὁποισῶν, ὁποιοσῶν, ὁποιοῦδή, ὁποιοσδήποτῦν, ὁποιοῦδήποτε: Similiter in obliquis per omnia genera; ut ἡπισῦν, ἀπιναῦν, ἑπνοσῦν, ὠπνιῶν, &c. ὁποιασῦν, ὁποιαντινῦν, ὁποιοιπνεῦν, &c.

Δὲ particula adjuncta adjectivis τοῖΘ, τόσΘ acuit penultimam; ut τοιόνδε, τοσόνδε τε λαόν. Il. Γ'. 120. servato acuto super longam; ut τοιήδε, τοιήνδε, —τοιοίδε πόδες, τοιαίδε τε χεῖρες. Od. Ν'. v. 149. sed in gen. & dat. circumflexus pingitur; ut τοιῆδε. Od. ι.v.4. τοιῇδε.

Il.

Il. γ'. v. 157. Sunt qui in certis casibus quorundam nominum acuunt finalem cui adhæret πε; ut οἵοσπερ, ὁποιόσπερ *qualiscunque*, Steph. t. 3. p. 454. B. Δὲ quando est particula localis adjuncta accusativo, aut etiam genitivo propter subintellectum accusativum, more encliticæ transfert vel amittit accentum; ut οἰκόνδε, Ἄϊδόσδε, Φθίωσδε, ἀγορήνδε.

Derivativa in ως accentum retinent genitivorum in ων, à quibus manant; ut πονηρῶς *improbe*, πονήρως *laboriose*. Variant hæc, αὐδαδέως, ἀδρήκως, φιλοπτόλεως, πεσσόντως, penacuta ex circumflexis.

Triz hæc circumflexa, ἀγνῶς *ignoranter*, ἀναγκῶς *regaliter*, βεβεισῶς *gravate*, originem deducere videntur ex genitivis, ἀγνώτων, ἰναγχότων, βεβεισότων, extrito, τ, & contractis vocalibus.

Reliquæ dictiones, cum adverbiascunt, servant tonum; ut ἐυδύς, ἄμεργ, εἴη, ἀμέλγ, πλησίον, ἄλλη, ὁμῶ. Excipiuntur neutra quædam:

1° In ες. Omnia ab ἔτος *annus* acuunt antepenultimam; ut ἐφ' οἷ τοντατίες γε χ' ἑξάετες. Od. γ'. v. 115. Sic ἀληθέες, ὀλίτηδες.

2° In α; ut σφοδρα à σφοδρός. Omnia item facta ex neutris penacutis in εα, abjecto ε, tonum retrahunt; ut πάχα, ὦκα, ex ταχέα, ὠκέα.

3° Particularia. ἐκοντί, ἑλεδόν, ἡσυχῇ.

Δίπτυα sive Πολύπτυα.

1° Eâdem manente significatione: Αἲ vel αἰ *heu*, ἄωτον, & ἄσσον *propius*, ἐνδοῖ & ἔνδοι *intus*, ἐυδύωρον & ἐυδυωρέην *recto tramite*, ἴνδε & ἴνιδε *ecce*, κατακάρα & κατάκαρα *super caput*, κατέναντα & κατεναντία *coram*, παρέξ & πάρεξ *extra*, περοῖ & περοῖ *manè*; τὴν & τίν *quare*.

2° Diversæ originis; ut ἀτέχνως ab ἄτεχνος, ἀτεχνῶς ab ἀτέχνης: ἐμπέδως ab ἔμπεδος, ἐμπεδῶς ab ἐμπεδής: διαπαντὸς à διὰ παντὸς, διάπαν[ος] à δι' ἅπαν[ος]: ὀλίτηδες ex neutro, ὀλίτηδες pro ὀλίτηδέως: κατακρῆδεν ἐκ τῆ κάρη, κατάκρυδεν ἀντὶ τῆ κρ[ύ] ἄκρης. Eust.

3° Diversæ significationis: ἠχθῶν *nonne*, ἤχθων *non sane*.

Quædam *indefinite* sumpta tonum gerunt plerumque in fine, eadem verò *interrogative* accepta semper in priore.

Ὅτε & ὅτε interdum *aliquando*:	Ὅτε *quando?*
Ποτὲ *aliquando*:	Πότε *quando?*
Ποθὲν *aliunde*:	Πόθεν *unde?*
Ποθὶ *alicubi*:	Πόθι *ubi?*

Con-

Conjunctionum Accentus legantur pag. 120.

Præpositiones omnes, Tono affectæ, acuuntur in ultimâ.

Dissyllabæ, pro Verbis usurpatæ, in primâ acuuntur; ut ἔτι ἔτι Ἰαδὴν Θ', Galat. 3. 28. ἔκ οἱ ἔτι φρένες ἔσθ' ἥκαιαι. Il. ξ'. v. 146.

Itidem postpositæ Casibus: apud Oratores πρὸ, ut ἀφ' ἑλίωνος πρὸς. Herodot. apud Poetas cæteræ Dissyllabæ, ut Θεῶ πάρα. Il. τ'. v. 4. præter ἀνὰ, διὰ, ut μὴ σωτηρίαν ὑ μοὶ τῆ ἀνὰ κλητὴν, ἣ ᾧ τῆ διὰ αἰπαπὴν. Gaza p. 602. Non rarò tamen negligitur iste ἀναστασμὸς etiam in reliquis, ut Ζάνθω ἀπὸ δινήεντος. Il. β'. v. ult. πόταμῶ ἀπὸ Σελλήεντος. Il. β'. v. 839. Idem Gaza ibidem (quem rescribit Wintertonus In v. 51. & 130. l. 1. Ἔργ. Hesiodi) satis acutè, alii dixerint quàm verè, tonum retrahit Præpositionis, quæ inter Adjectivum & Substantivum immediatè collocatur; ut Διὸς πάρα μητρὸς Θ'. Hesiod. Ἔργ. l. 1. v. 51. ἱερῆς ἔπι βωμοῖς. ibid. v. 135. Quod si alia dictio interjecta Præpositionem ab utrovis separaverit, tonus in fine est; ut Παιείδην ζώεσκον δὴ χρόνον. ibid. v. 132. In superioribus verò locis Stephanus, uti in Præpositionis utrâlibet collocatione Scriptores alii, Accentum ubique in ultimâ statuunt. Quia & Præpositio Casui postposita, & Synalœpham passa, secundùm Gazam & Wintertonum destituitur Accentu; apud Stephanum atque alios acuitur; ut πίνδε μέτ'. Hesiod. Ἔργ. l. 2. v. 186. δόμων κάτ'. Od. χ'. v. 291.

Hìc quemadmodum superiùs fine Nominum, subjungantur pauculæ ἰπερόπυα· nempe ea quæ in Lexicis quibusdam, aliam, quàm quæ modò ex Stephano appicta est, notationem subeunt.

Ἀνάδυμι B.C. ἀποσκλημι S. φόσις F. κάτηρον Eust. qui (ad versum 569. Il. ά.) canonem præscribit retrahendi in compositio tonum simplicis trochaici, cujus penultima vocalis brevis est. Ἠρέμα & ἡρεμᾶ S. αὐταρχῶς B. αὐτερχῶς & αὐτάρκως C. αὐτόφωνον B. C. ἀμφὶν H. χάμαζε & χαμάζε B. C. χάμαζε H. χαμάζε H. πῖός δε B. C. sic in Ind. Stephani: sed in Tomo rectiùs πιός δε. ἀμφὶν in Indice, in Tomo ἄμφιν.

Hactenus de communi loquendi formâ dictum est: à quâ duplex fit variatio per Figuras & Dialectos.

FIGURÆ.

Figura est quadruplex: 1°. Orthographiæ, 2°. Etymologiæ, 3°. Syntaxeos, 4°. Prosodiæ.

Figuræ Orthographiæ:

Metathesis & Antithesis.

Metathesis est literarum transpositio; ut γένυς pro γόνυ Θ' præcipuè ante vel post ρ, ut κάρτος pro κράτος, ἔβρακον pro ἔβρεκον.

Antitheſis eſt literarum commutatio; ut πόρσω pro πόῤῥω· ſæpiſſime τ] pro ϱ, ut θάλατ]α pro θάλαϱα, ὀρύτ]ω pro ὀρύϱω.

Figuræ Etymologiæ, quæ & Orthographiæ rectiùs in quibuſdam vocibus dici poſſunt:

Metaplaſmus, Protheſis, Aphæreſis, Epentheſis, Syncope, Paragoge, Apocope, Synalœpha.

Metaplaſmus

Eſt mutatio terminationis, præcipuè in Dativis Nominum. Singulari 1æ. Simplicium, ut ἀλκὶ pro ἀλκῇ. Singulari & plurali 3æ. Simplicium, ut παρθένι pro παρθένῳ, σάλπιγσι pro σάλπιγξι.

Protheſis

Eſt appoſitio literæ vel ſyllabæ in principio dictionis; ut σμικρὸς pro μικρός. Sæpe præfigitur ε, ut ἐέλδωμαι pro ἔλδωμαι, ἐόργα pro ὄργα. Anadiploſis dicta eſt, quando prima vocis ſyllaba vel conſona iteratur; ut κέκαμον pro ἔκαμον.

Aphæreſis

Eſt ablatio literæ vel ſyllabæ à principio; ut ἆα pro γαῖα· frequentiùs ε aufertur, ut μὖ pro ἐμοῦ, κεῖνος pro ἐκεῖνος. Vocatur Aphæreſis quoties reduplicatio Perfecti tollitur; ut λέλυκται pro λελύκται.

Epentheſis

Eſt interpoſitio literæ vel ſyllabæ in medio; ut πτόλις pro πόλις, ἔννεπε pro ἔνεπε. Adſciſcitur ſæpe ι poſt ε, υ poſt ο, ut ξεῖνος pro ξένος, νῦσος pro νόσος. Variis hæc Figura inſignitur appellationibus, vocatur enim 1°. Epectaſis, quâ interponitur vocalis, vel conſona cum vocali, augens ſyllabas; ut ἀδῆφεὸς pro ἀδῆφαὸς, ἐδίδυκε pro ἔδωκε. 2°. Parentheſis, ſeu propriè dicta Epentheſis, per quam ſubjunctiva præpoſitivæ adjicitur; ut καλαὶς pro καλὰς. 3°. Diplaſiaſmus, duplicatio conſonæ ejuſdem; ut ὀπποτέρες pro ὁπότερος. 4°. Paremptoſis, interpoſitio conſonæ diverſæ; ut μηδαμὸς pro μηδαμός.

Syncope

Eſt ablatio literæ vel ſyllabæ è medio dictionis; ut εἶμαι pro εἴομαι, εὑρεσιώγ pro εὑρεσιάων, Heb. 9. 12. Ex Genitivis 5æ. excidunt ε, δ, τ· ut πατῆς pro πατέρος, p. 9. πήγι pro πήγεος, p. 21. κέρα pro κέρατος, p. 12. &c. Variè & hæc Figura appellatur. 1°. propriè Syncope, quum excinditur ſyllaba; ut κυνὸς pro κύονος. 2°. Elleipſis, quando vocalis adimitur ſubjunctiva; ut ἔταρες pro ἑταῖρες. 3°. Parellipſis, quæ conſonam tollit unam ex geminatis; ut ἔειπον pro ἔῤῥιπτον. 4°. Ecthlipſis, quæ conſonam quamcunque aliam extrudit; ut πήγι, κέρα, &c.

Paragoge

Eſt adjectio in fine; ut ἦδη pro ἦς. Subjungitur ι crebriùs, ut ὀπτὶ pro ὀπτῶ, λόγοισι pro λόγοις.

Quædam

Quædam Nomina 2æ. 3æ. & 5æ. Simplicium, & 1æ. Contractorum augentur syllabis φι & φιν. In Nominibus 2æ. α vel η semper immediatè præcedunt φι & φιν, ut ἐρετμοῖφι, ξυνῆφι, verso sæpe α in η & utrisque nonnunquam in ο, ut βίηφι pro βίᾳ, ἐχαρείφι pro χάρᾳ, αὐτόφι pro αὐτῇ· Nominibus in ΟΣ & ον 3æ. & Genitivis fœminorum in ᾱων ὁων ΟΥ 5æ. adhærescunt φι vel φιν, abjectâ ultimâ consonâ σ vel ν, ut ϛραπφι à ϛραπὸς, ὀϛέοφι ab ὀϛέον, μελεδωνόφι à μελεδών-ὁΥ· his adde ναῦφι à ναῦς. Il. Ψ. v. 474. Ex Nominibus 3æ. neutra tantùm in ΟΣ assumunt φι vel φιν, verso ο in ε, ut ϛήθεσφι pro ϛῆθΟΣ· legitur & ἐρέδωσφι. Il. ι. v. 568. Hæ voces indeclinabiles usurpantur per omnes Numeros & Casus.

Apocope

Est detractio à fine; ut ἓε pro ἓειον.

Mutationem hanc sustinent Nomina 5æ. Simplicium per omnes Casus singulares. Nom. ut δῶ pro δῶμα. G. ut Αἴαν pro ΑἴανΟΣ. D. ut δῶι pro δώμῃ. A. ut Ἀπόλλω pro Ἀπόλλωνα. V. ut ὦ Λαοδάμα pro Λαοδάμαν. In duali & plurali 5æ. Contractorum ε & α finales sæpe auferuntur, ut γέρᾱ, &c. pag. 12.

Non rarò plures simul concurrunt Figuræ; ut οἶδα pro οἴδαδέ, ab οἴδας per Paragogen & Syncopen; ἐπίτυμΟΣ pro ἔτυμΟΣ per Prothesin & Antithesin, &c.

Sunt & aliæ multiformes Figurarum complicationes & fide parùm dignæ metamorphoses, quales ἠώτο pro ἔλετο, &c. prorsus difficiles neque, quæ ab Etymologo & Varino magnâ copiâ congeruntur.

Synalœpha seu Thlipsis

Est elisio vocalis ante vel post alteram; complexa in se Apocopen & Aphæresin: modò enim fini, modò initio literam vel syllabam detrahit. Utriusque index Apostrophus est. Græci enim vocalem vel diphthongum, quam elidunt, in scriptione prorsus omittunt; contra quam faciunt Latini.

In fine dictionum: Vocalis naturâ vel usu brevis ante vocalem vel diphthongum sequentem eliditur, ut ἐπ' ἐμέ. Relicta tenuis consona, ante vocalem spiritu aspero notatam, in aspiratam vertitur, ut ἐφ' ἡμᾶς. vide p. 3. Apud Poetas diphthongi αι, rariùs οι, breves cùm fuerint ratione Accentuum, abjiciuntur; ut Βάλομ' ἐγώ. Il. ε. v. 117. Ὅς μ' ἔθρεψ' φιλότητι μιγήμεναι ἐκ ἑθελούσης. Il. ζ. v. 165. Rarissimè longæ η vel ω, ut εἰλαπίν' ἠὲ γάμΟΣ. Od. ε. v. 226. ξυφορσύν' ὀλεσόμεθα. Orph. hymn. in lunam. ἑκαστέρω ἐμ' ἀποικεῖς pro ἐμῶ. Theocr. Id. 15. v. 7. Elidunt interdum Poetæ brevem ante consonam, præsertim in Præpositione παρὰ, ut παρ' ὑδὸ οἱ ἄεικε κεῖσθαι. Theocr.

Oratores nonnunquam in fine clausulæ, sicuti in fine carminis Poetæ, utuntur Synalœphâ, si dictio insequentis membri à vocali incipit;

perit; ut ἐμὲ Δι'. ὃν & Κεῖσον γδ, &c. Lucian. Menip. & Æsc. ὡς εἶον τε μάλις', ἀποδείξασθε. Demosth. in Midiam. —ἐγυκίμφθ' ὑμφὸπα Ζῆν' Αὐτῷ—Il. θ'. v. 206, 207.

Elisionem pro arbitrio negligunt Poetæ; ut τῶτο ἔπ' ἠπειρῆς ἔειπας. Il. γ'. v. 204. Oratores constanter observant in Præpositionibus: περὶ tamen & πρὸ Poetis, eædem & ἀμφὶ Oratoribus, vix unquam admutilantur.

Est tamen ubi in prosâ aliæ quædam Præpositiones non eliduntur: apud Demosthenem de coronâ, ἀντὶ semel; ut ἀντὶ Ἑλλήνων· ὃν decies in ὑπερίσμασι.

Quinetiam plurimæ aliæ dictiones in prosâ interdum patiuntur Synalœpham; frequentiores in α finitæ: quarum exempla suppetunt ex Demost. orat. de cor. per Morellium edita Paris. Anno 1570.

Substantiva neutra 5æ. Simpl. in plurali; ut ἀδικήματα, μηχανήματα, πράγματα, ὑπομνήματα· rariùs in singulari, ut ἀδίκημα.

Adjectiva neutra 3æ. Simpl. in plurali; ut ἄλλα, ἕτερα, πολλά, ὅσα, σύμμαχα· 5æ. Simpl. in plurali, ut πάντα cum compositis: in Accusativo etiam masculino singulari, alicubi.

Participia itidem 3æ. in neutro plurali; ut ὄντα, προσόντα· & in Accusativo singulari masculino; ut γεγράμμα, ἐρῶντα. Nonnullibi & neutra 3æ. in plurali.

Verba potissimùm in ε, 2æ pluralis: ut ἀπαγγείλατε, βέλεσθε, ἴστε, ἔλεγε, ἤκετε, εἶτε, ὁρᾶτε, ὑπάρχετε· in ο, 3æ. singularis; ut γίνοιτο, ἐβέλετο, ὀξεπέμπετο, ὀξῆρτο, ἐπραάτο, ὤχετο· 3æ. itidem pluralis, ut εἰήνοντο· infrequentiùs in ι, sive 1æ. Optativi; ut ἄποιμι· sive 3æ. verborum in μι, ut δῶι cum compositis. Perpauca in α, ut οἶδα.

Adverbia tam in α finita, quàm in aliâ brevi; ut πάλαι, πλῆθος, &c. Certæ quædam dictiones penè ubique minuuntur; ἀλλὰ, δὴ, τοίνυν, ἔπειτα, μάλιστα, ἕνεκα, ἵνα, τῶτο, ταῦτα, Δία in jurando.

Iteratur Thlipsis eleganter χερσὸπλοκῆς sive celeritatis causâ; ut ἀνὴρ ἐρ' ἄνδρ' ἀλλ' ἔρχ' οἷς' ἄνδρ' ἀφ' ἧς' ταῦτ' ἐκ' ἄκουε· ὅσῳ δεῖ μᾶλλον· ἅπαντ' ὅσα βέλεσθ' ὑμῖν, &c. Demosth de cor. Perfrequenter apud Poetas, ut χάλεπ' ἄλγε' ἐπ' ἀλλήλοισι. Il. ε'. v. 384.

In Novo Testamento solæ ferè Præpositiones & ἀλλὰ vocalem abjiciunt. Ἀμφὶ, ἀνὰ, περὶ, προὶ, nunquam amittunt; reliquæ in sequentibus locis servant.

Ἀπὸ Matth. 2.22.5.38.17.27. Luc. 11.11.

Ἀπὸ Matth. 1.17.2.1.8.11.15.1.20.29.24.27.27.9.51.57. Marc.3.8.22.7.1.4.10.46.15.38.43. Luc. 8.43.16.18.19.42.23.51.24 13.47. Act 1.4.12.17 27.25.7.8.26.11.27. Rom.11.26.15.19. 1 Cor.7.10. Galat.4.24. Coloss.1.7. Heb.11.34. 2 Tim.2.19. Jud.14. Apocalyp. 5 7.2.16.12.

Διὰ

Διὰ Matth.4.14.8.17.12.17.27.9. Johan.1.17. Act.10.36.28.25. Rom.2.16.5.21.7.25.16.27. 2 Cor.4.5.11.14.5.7. Galat.1.1. Ephes. 1.5.3.9. Philip.1.11. Tit.3.6. Heb.7.9. 1 Pet.2.5.4.11.

Ἐπὶ Matth.10.18.21.5.24.7. Marc.2.21.26.13.8.9.16.18. Luc.3. 2.4.25.27.11.17.15.7. bis.21.10. Act 4.9.13.31.19.10.34. Rom.10. 19. Eph.2.10. 1 Theſſ.4.7. Heb.11.30.

Κατὰ Luc.23.17. Act 3.17.22.3.26.3. Rom.3.5.16.25. 1 Cor.3. 3.9.8.15.32. 2 Cor.11.21. Galat.1.11.2.2.3.15.4.28. Eph.3.3. Philip.2,3. Philem.14. bis. 1 Pet.4.6.

Μετὰ Matth.26.69. Marc.1.29.15.28. Luc.22.37. Johan.3.25. Act.7.45.24.18.27.10.28.17. 1 Cor.6.6. 2 Cor.6.15.16. Galat.1.18. 3.17. Philip.4.6. 2 Theſſ.3.12. 1 Tim.1.9.4.3.4.14.6.6. Heb.7.21. 9.19.10.22.11.9.12.28.

Παρὰ Matth.28.15. Marc.10.27. Luc.19.7. Johan.1.40.5.34.41. 44. Galat.1.12.

Πρὸ Matth.2.17.3.3.8.9.11.7. Marc.1.9. Luc.7.8.24.21.24. Act. 10.22. bis. 1 Cor.4.3.10.29. Galat.3.22.4.2.5.15. Jac.3.4. Jud. 12. 1 Pet.2.4.

Ἀλλὰ in his Matth.9.18. Marc.2.17.22.17.5. Joh.6.39.10.1.11. 51.54. 1 Cor.6.6.8. & 11. bis. 15.39. 2 Cor.1.9.2.13.5.12. Heb.5. 4. Galat.4.2.17. 2 Joh. v. 5. Apocal.10.7.

Aliæ dictiones per N. T. vix unquam perimuntur: legitur tamen οὐκ ἔστι, Matth.27.46. Marc.7.2. Rom.10.6.7.8.

Eſt ubi ϗ cum compoſitis privatur vocali, Matth.18.6. Marc.3. 29.8.35. Luc.10.8.10. 1 Cor.14.21. Heb.8.4.9.18.25.13.6.

Omiſſio hæc Synalœphæ in ſacrâ paginâ, ſtudioſis imitationum minimè commendatur.

Denique in ſolutâ oratione ratio & norma Synalœphæ eſt Euphonia, & numerus oratorius: In eâdem enim clauſulâ quàndoque eædem voces & retinent & abjiciunt vocalem; ut in orat. de cor. ἐᾶθ' Ἡγέσιππος, εἴ τι Ἀειτοφῶν pag.148. l. 1. ἔτι ἄποινα, ἔτ' ἄλλο ἐᾶν p. 181. l. 27. μήτ' ὄζει, μήτε ἦν p. 172. l. 15. ἐδίδασκες γεάμματα, ἐγὼ δ' ἐφοίτων· ἐτέλεις, ἐγὼ δ' ἐτρύφων· ἐχόρευες, ἐγὼ δ' ἐχρεήσαν· ἐχεαμμάτευες, ἐγὼ δ' ἐκκλησίαζον· ἐπεπαγώνιστες, ἐγὼ δ' ἐθεώρεν· ἐξέπιπτες, ἐγὼ ϗ ἐσύριττον· τῶν ἐχθρῶν ἐπολίτευσας, ἐγὼ ϗ τῶν ἐ παιδί@ p. 148. l. 10. 11. &c.

Porrò elegantiores, & magis Attici ſcriptores concurſum plurium vocalium tam in diverſis quàm in eiſdem dictionibus, propter hiulcam, quam pariunt, κακοφωνίαν, anxiè devitant: proinde utì concurrentes in eodem vocabulo contrahunt vocales; ità in pluribus, ubi coeunt, priorem, quantùm licet, conſonâ ν ἐφελκυστικῇ claudunt; alias ſæpe elidunt.

In initio dictionum: Initialis brevis post finalem longam apud Poetas non rarò perlmitur; ut ὦ 'γαθέ. Theocrit. Idyll. 5. v. 16. ἡ 'ρετή. Euripid. ἀρετὴ 'σί. Theogn. v. 147. μέλλω ἐξεμεῖν & ποεῖ 'σκδυμένα. Aristoph.

Ubicunque hæc Elisio contigerit in initio vel fine, dicuntur voces Synalœpham pati, propter continuationem soni: properantiùs enim efferuntur, nullo facto interstitio, ac si essent vox una.

Synalœpha propriè dicta dictiones (post factam Thlipsin, Synæresin vel Crasin) in unam contrahit.

Thlipsis fit, vel per Apocopen; ut παρ' ὑείων ταὐτό. Aristot. vel per Aphæresin; ut πάρα πικρά. Soph.

Longa perimit brevem vel ancipitem sequentem; ut μἄνδικα pro μὴ ἔνδικα. Aristoph. τῶνζῳ pro τῷ ἄνζῳ. Theocrit.

Articulus præpositivus nonnunquam abjicit longam ante brevem, ut ἐκ τἀφανοῦς. Lucian. παρὰ τἀνδρός. Aristoph. ἐν τἀγαθῷ. Dionys. Semper ferè ante longam, ut θμητέρα pro τὴν ἡμετέραν. Aristoph. θμέτερα pro τὴν ἡμέτερα. Sophocl.

Synæresis valde infrequens est, ut θοιμάπον pro τὸ ἰμάπον. Arist.

Usitatissima Crasis; ubique subscripto ι diphthongi, si exciderit; ut τἀλάγιστον pro τὸ ἐλάχιστον, ἐγῷμαι pro ἐγὼ οἶμαι. Lucian.

Occurrunt hæ voces in N. T. per Crasin coalitæ; κἀμοὶ, Matth. 16. 18. κἀμοὶ, Luc. 1. 3. κἀμὲ, Joh. 7. 28. κἀκεῖνος, Luc. 11. 7. κἀκεῖ, Matth. 5. 13. κἀκεῖθεν, Act. 14. 26. τἀναγγέλιον, Galat. 2. 7. τἄνομα, Matth. 27. 57. τιτὲς, Rom. 7. 18. atque alibi.

Quoniam verò multifariàm variatur hæc Crasis pro varietate dictionum, quæ coalescunt, usitatiores quasdam mutationes, per præpositivum ὁ & copulativum καὶ, describere suffecerit.

Articulus ὁ vel οἱ, sequente α· τὸ sequente η vel ει· τὰ cum ο, communiter fit ω· ut ὦνεμος pro ὁ ἄνεμος, ὦρνες pro οἱ ἄρνες· θάμυσν pro τὸ ἥμισυ· τῶκάδιον pro τὸ οἰκάδιον, τῶστέα pro τὰ ὀστέα. ὁ vel τὸ sequente ε vel ο, οἱ sequente ο fit υ· ut ὑμὸς pro ὁ ἐμὸς, ὔλυμπος pro ὁ ὄλυμπος, τὑμφαὲς pro τὸ ἐμφανὲς, τὔνομα pro τὸ ὄνομα, ὑμοὶ pro οἱ ἐμοί· ο cum ε interdum fit ω, ut ὥλαφος pro ὁ ἔλαφος.

Καὶ, sequente ἀ, ἐ, vel οἰ, fit κἀ· ut κἀν, κἀγὼ, κἀπὶ· sequente οἰ vel ὀ, fit κὠ· ut κὠνον pro κὴ οἶνον vel κὴ ὄνον.

Περὶ etiam, sequente ε vel ο, contrahitur in π· ut πἔργα, πολίγα, pro περὶ ἔργα, περὶ ὀλίγα.

Voces per Synalœpham contractæ unico notantur Accentu, cujus sedes semper eadem est; ut πἄρχαῖα, ὦνθρωπος. Dissyllabæ penultimam, priùs acutam, ex Crasi modò productam, circumflectunt; ut τἦγον, τῦπος, ὦνδρες.

Spiritus utriusque dictionis servatur, quoties utraque à vocali incipit

incipit & prior est dissyllaba; ut ἐγῷδα. Prior monosyllaba tametsi elisa, suo Spiritu posteriorem notat; ut ἄπαδον pro ἀ ἔπαδον, ἄδωνις pro ὁ Ἄδωνις. Quòd si prior incipiat à consonâ, posterioris Spiritus remanet loco Apostrophi; ut πάλιδες, πάναπα, χῶπως amittitur frequentiùs in τπίσι.

Propter Vocalem aspiratam sequentis, præcedens Consona tenuis aspiratur, notam aspirationis in se sæpissime absorbens; ut δαιδάλιον pro τὸ ἀιδάξιον, φεῦδος pro φεύδος, φεμιμάζω pro φεμιμάζω. Similiter cùm Vocalis in fine non sit elisa, ut δοιαίπον.

Hujusmodi voces collisæ si non cohæreant, suæ notæ singulis appinguntur; ut ὦ ἵξ, χ' ὦ, ὦ ἄνθρωπε.

Verùm immunem quasi à legibus licentiam sibi indulgent Scriptores, qui in vocibus per Synalœpham conflatis tum spiritum tum accentum variant: nonnulli enim valde ἀνωμάλως scribunt ὤλλοι pro ᾧλλοι, ὥρνες pro ὧρνες, &c. in quibus dissyllaba longa ante brevem acuitur, spiritusque Nominis, non præcuntis Articuli, appingitur; contra Regulas modò descriptas.

Obtruditur quandoque spiritus tenuis pro aspirato, ut ἐμὲ πόδωξ pro ἐμοὶ πόδωξ. Lascar. 95. pag. quandoque consona tenuis, ut κᾶτον ex κἄτον pro κᾆτον. Id. 7. v. 53. rariùs consona & nota aspiratæ, ut ᾔπερον. Id. 11. v. 52.

Τένεκα potiùs vox compositiva quàm per figuram contracta, consonam cum spiritu tenuem habet; in quâ ἕνεκα e cum spiritu penitus amittit, defectu per Apostrophum suprà notato. Idem de aliis, siqua ejusmodi reperiantur, judicium esto.

At neque prorsus Authores eâdem semper utuntur scripturâ: legimus in Herodoto ὦλλοι l. 1. p. 28. ὤλλοι l. 2. p. 18. sic apud Portum Lexico Ionico, sed in Dorico ὦλλοι. Sylburgius, in Etymologi indice, utrumque ponit ὦλλοι, ὤλλοι. At meliùs alibi analogiæ memor, ὥειστος quàm ὦειστος scribendum docet. Rectè Stephanus suo in Indice exponit ὥειστος ὁ ἥειστος, ὥειστ' ὦ ἥειστ' qui accuratè & diligenter consimilibus analogam notationem adscribit, ut ὦλλοι ὤλλοι, non ὦλλοι ὤλλοι. Quod si alia scriptio obvenerit, ut in Theocrito per Ipsum edito. Id. 18. v. 19. σφάλμα censendum est; aut, quod in Porti excusationem dici potest, Dialectus. Caninius vult ὥειστος Æolicè, ὦειστος Ionicè, (rectiùs communiter) scribi p. 70.

Sunt qui spiritum utriusque addunt, ut ἁπάπειθος, ὑπάπειθος. Steph. in Ind. & Tom. 3. Thes. & Paralipom. p. 85. Idem tamen regulariùs in Ind. & Tomo exhibet cæteras voces cum unico spiritu Articuli, ut ἑμοῦς, ὕπερος, &c.

Probè distinguere oportet Synalœpham quæ fit per solam Thlipsin ab eâ quæ consurgit ex Crasi: diversæ enim sunt & nota & quantitas.

Crasis enim producit vocalem & præponit illi notam; ut τἄμα· Thlipsis quantitatem non mutat, & notam postponit; ut τἀυτό. Utraque admittit coalitionem: quamvis Steph. videtur disjungere voces, quibus sola Thlipsis intervenit; ut τὰ ἅμα· servato Accentu prioris. Paralip. p. 85.

Porrò post quamcunque elisionem cautè observetur scriptura, ne oriatur de voce mutatâ dubium; ut γαλήν' ὁρῶ. Arist. ran. *tranquillam video*, non γαλῆν ὁρῶ *mustellam video*: πρὸς ἐμοῦ ἑταίρων. Plutar. in Symp. *hanc vomentem inducens*, non πλείστε μοῦσ ἑταίρων *hanc musam inducens*. Adhibenda est cautio eadem in augendis vocibus, nam οἷός τε εἰμὶ significat *qualiscunque sum*, οἵός τε εἰμὶ *possum*.

Solebant ex priscis Scriptoribus nonnulli Spiritum dictionis in compositione postpositæ servare; ut Εὐδαλίων, μνημῆς· interdum & tenuem pro aspero accipere, ut Εὐαίμων. Distinctionis ergo adhibuerunt tenuem in Propriis, asperum in Appellativis; ut Φίλιππος *Philippus*, φιλίππος *amans equorum*: sic ἀσχάλων & Ἀσχάλων vide Eustath. Il. ε. v. 79. & Od. δ. v. 105. Idem factitârunt nonnulli in compositis cum περὶ, post Contractionem; ut περώδης, περῴδαιρε, &c. quam scripturam meritò Stephanus rejicit, Paralip. pag. 87.

Cæterùm de vocibus figuratè contractis inter viros graves non levis controversia oboritur, an vocalis ι loco suo excluta perpetuò subnotari debeat; quam subscribendam autoritas & ratio postulant juxta Reg. p. 3. Veritatem hanc ità universim amplexi sunt Grammatici, ut eorum nemo quotquot ad manus nostras devenerunt (Sylburgio, Gualptero, & Rhenio exceptis) diversum senserit. In emendatissimis exemplaribus punctum habent subjectum, Lascaris; ut κἀγὼ p. 98. Gaza, ut κἀπὶ p. 601. l. 5. Cleonardus cum Antesign. ut κἀμοὶ, &c. p. 229. Moquotus, ut κἀμῶ, &c. p. 224. Ramus, ut κἀγὼ p. 294. Scotus, ut κἀκεῖνος, &c. p. 314. Caninius, ut κἠγὼν, &c. p. 23. Crusius, ut κἀγὼ p. 877. l. 5. Gretzerus, κἦν, &c. p. 298. Vossius p. 160. &c. S.S. Biblia editionum omnium, Libri à Stephanis excusi, à Turnebo, Aldo, &c. Julius Pollux, Budæus, Wolfius, Scaliger, Casaubonus, &c. Aliorum, qui multò plurimi sunt, nomina missa facimus: quæ infra in testimonium rei non dissimilis adducuntur.

Subscriptionem negligunt antiquiores, Etymologus, Hesychius, Favorinus, Eustathius, Æmilius Portus: moderni, Frobenius, Gul. Morellius in Demosthene, & præ aliis Wintertonus: quibus elisa ι ex diphthongo præcedente, præcipuè ᾳ, abolétur; ut ᾗ ἂν κἂν· & subnotatur solùm ex sequenti, ut ὁ αἰπόλος, φιπόλος. Argumenti, quod afferunt, sensum faciliùs assequentur tyrones, si meminerint:

1° quod

1°. quod propter vocalium concursum fit Thlipsis. 2°. quod vocales per Crasin duæ vel plures in unam coeunt. 3°. si per Crasin facta vocalis rursus subjectum recipiat ι, in diphthongum migrat per Synæresin: Quibus præcognitis argutè disputat Wintertonus (forsan ex Etymologo, ad voces τημῷ vel ἐμῳχωμόρῳ· aut ex Porto, ad vocem ἄλλοι) fieri non posse Synæresin ex ι mediâ inter vocales per Crasin coalescentes, Ideoque Thlipsin inducit, quæ abradit ι intermediam antequam Crasis extremas collidit, nempe ex ᾗ ἂν, κᾇ ἂν, κἂν, ex οἱ ἄλλοι, ὁ ἄλλοι, ὅλλοι. Mirum sanè θλίψεως commentum! Subtilissima circumlocutio! Quid moras nectimus Tyronibus? citra opem alterius Figuræ, quàm expeditè fit Crasis? ᾗ ἂν, κἂν. οἱ ἄλλοι, ὅλλοι. Diphthongi elidi subjunctivam, manente præpositivâ, quis in poesi concesserit? in prosâ quis tulerit? Post vocales, non inter ipsas, positam ι excidere, & subnotari? satis dogmaticè. In extremis vel medio, ubique ι immutabilis est; subscriptio ipsius non ex positione, sed ἀναπαλλίᾳ provenit; quæ cùm omnino sit mutationis expers, semper post Crasin supereſt integra, non interempta, non variata, nisi ubi in locum illius succedit altera Subjunctiva; ut ἐμὲ ποδωΐ pro ἐμοὶ ποδωΐ· allàs individua comes vel adhæret vel subjicitur; ut τὸ ἰμάτιον, τοἰμάτιον· ᾗ ἐγὼ, κᾇγώ.

Quod si duæ simul ι concurrant, punctum unum utriusque index est; ut ᾗ εἶτα, κᾇτα.

Lascaris cum quibusdam aliis mentionem θλίψεως facit, minimè sanè rejiciendam, si significet *extrusionem*, non *expunctionem* vocalis ι· quam quidem per Crasin solvi, loco extrudi, & infrà poni nemo non fatetur: ibidem tamen punctum subnotat, ubi Thlipsin agnoscit p. 94. & alibi. Etymologus (ad verba Homeri, τημῷ, τῳμῷ, & ἐμῳχωμόρῳ) dicit; ἐκθλίβεται τὸ ἄρθρον τὸ ι, ᾗ κίρνασ τὸ η vel ω cum ε οἷς η vel ω, χρυσεῖς θεῖ ι· ex quibus verbis exiſtimantur alii θλίψεως afferendæ rapuisse ansam, quæ ab Authore non datur. Eustathius enim tum Romæ, tum per Froben. editus, Stephanus, &c. elidunt ε & appingunt ι sub η vel ω. Æmilius Portus (qui ad voces ὅλλοι, ὄρνεις) θλίψιν exponit, alibi subjunctâ ι facit Synæresin; ut κᾇξ, κᾇμφισταλαιῴα, &c. in Lexico Dorico. Cùm itaque nihil certi proferatur ab hujus puncti adversariis, ex generali Regulâ, usuque probatissimo retinenda semper est ipsius notatio; neque fidem receptæ veritatis elevet unus vel alter, qui contra torrentem scriptorum penè omnium scapham impellere nituntur. Permovit fortasse eos omissum aliquando hoc punctum, vel distinctionis causâ; ut χῶ pro ᾗ ὁ· vel etiam more Dorico, ut rectè Scotus p. 119. & 314.

Non aliò commodiùs referenda est disceptatio de puncto Verbis subscripto præcipuè Infinitis in ᾶν.

Infini-

Infinitivus in ᾶν sub se exigit ι, per Reg. p. 5. l. 19.

Gaza format Præsens Infinitivi à Præsenti Indicativi, addito ν, p. 216. l. 2. (Caninius etiam p. 77. affirmat *Gazam velle diphthongum in omnibus Infinitivis.*) Lascaris itidem p. 259. qui desertis verbis fatetur subscribi ἀνωμάλως p. 200. & rursus p. 293. ubi subnotationem puncti fusiùs persequitur. Grammaticos sui sæculi idem sensisse perhibet Urbanus p. 212. Posterioris ævi, Sylburgius, Ramus, Crusius, Rhenius, Gualpterus, Cleonardus, Gerson, Vossius, atque alii quos vidimus: Editiones omnes SS. Bib. veteres Scholiastæ in Dramaticos, libri quotquot à Stephanis evulgati, constanter subnotant. Idem faciunt Viri Ἑλληνικώτατοι, (quibus singulis specimen unius saltem operis adjicitur:) Julius Pollux in Onomastico, Æmilius Portus in Lexicis, Budæus in commentariis, Wolfius in Demosthene, Benedictus in Luciano, Scaliger in Eusebii Chronicis, Casaubonus in Strabone & Polybio, Savilius in Chrysostomo, Carolus Morellius in editione patrum Parisiensi, Plantinus in Stobæi Eclogis, Aldus in Demosthene 1527. in Themistio 1534. Petavius in Epiphanio, Grotius in Evangeliis, Salmasius in commentariis ad Simplicium, Heinsius in suis annotationibus ad Poetas, Wintertonus in Minoribus Poetis, Duporrus in Ecclesiaste. Quid opus est Catalogo? Omnes penè, qui editiones librorum elegantiùs adornârunt, uno quasi consensu subnotationem comprobant. Ratio subnotandi est

1a. Regula superiùs posita. 2a. Analogia, cujus supra meminit Lascaris, πιάειν πιᾶν, sicut πιάεις πιᾷς· præsertim quum ι sit quodammodo Characteristica Infinitivi Activi; ideoque Æoles adscribunt ι verso ᾶν in αῖς, ut γελαῖς pro γελᾶν. 3a. Distinctio: quis enim, dempto ι, Genit. Doricum πιᾶν νικᾶν, & Infinitivum πιᾶν νικᾶν poterit internoscere?

Ex Veteribus tamen nonnulli, pauciores ex Modernis subscriptionem negligunt. Theodosium, Herodianum, Etymologum, Urbanum, Caninium, Scotum eâ mente fuisse docet Regula ab aliis per manus tradita & accepta. Hesychium, Favorinum, Eustathium, Didymum Editiones solæ in id consensisse arguunt. Quibus accenseri possunt Turnebus in Philone & Sophocle, Frobenius in Josepho, Gulielmus Morellius in Demosthene, Claudius Morellius in Libanio & Chrysostomo, Sonnius in Dionysio Areopagitâ & Basilio, Aldus in Platone membranis impresso & in Isocrate, aliique perpauci obscurioris notæ, quia ex incuriâ forsan, ne dicam inscitiâ, punctum hoc omisisse existimentur.

Theodosius, & Herodianus hujus sententiæ Patres Præsens Infinitivi circumflexi ab Imperfecto arcessunt: Dura nimis & anomala formatio; cùm Tempora similia à similibus formari uno omnes ore clamitent.

clamitent. Præsens ab Imperfecto manare? præposterum! Βοᾷ βοᾷν, simplicissima, pene nulla mutatio: ἐβόα βοᾶν, absona, multiplex & prodigiosa detorsio; non significatio, non accentus, non syllabarum numerus servatur, magno opere vexatur tota dictio, ut semilsterula tandem perimeretur.

Perimendi causam Etymologus adjecit; *Verba*, inquens, τὰ ἀνεκφώνητον *ante* ν *non admittere:* Quid illud ἀνεκφώνητον; vocalem obmutescere intelligit, ut quæ constituat diphthongum ἄφωνον; non (ut falsò interpretatur Urbanus pag. 212.) *quæ nullum edit sonum:* subscripta enim vocalis sonum addit, licèt confusum, aut ex illâ non omninò fit diphthongus. At silens vel sonans quidni ante ν perinde atque alias consonas scribatur? nulla κακοφωνία impedit, ut in his, ἐωνοχόϛ, ἐπήνευν, πέφνα, μέμνα, &c. Si ν finale intelligat; in illis itaque Apocopen passis πέφνν', μέμνν' num ι expungitur? Quinimò nec ι, in Verbo magis quàm Nomine, auribus displicet Atticis; quorum Genitivus dualis ὄφεφν, εὐγωνν, quàm elegans, quàm frequens! & in linguâ communi, νῶν, σφῶν! Quid multa? Infinitivus in ῆν pro εῖν ι mutum ant ν retinet, ut ἐλθῆν' vide Lascarin p. 293. sic κανῆν in Lexico Dorico Porti.

Subtiliùs conatur Urbanus obliterare hoc punctum; qui deductionem minùs spuriam, non magis tamen ferendam, ex Præsenti commentus est (pag. 212. editionis Venet. 1557.) in fine enim Præsentis ——άϊ, solvit diphthongum αι, elidit ι, relictas αε contrahit; ambagibus hisce usus, ut à communi opinione, & quasi à viâ regiâ solus vel cum paucis aberraret.

Pari circuitione Infinitivis in ῦν Thlipsin inducunt ante factam Crasin: ubi tamen υ ex οϊ tam in Verbis quàm in Nominibus potest per Crasin solam coalescere; ut μῦϊτίεις μῦσῦς, χρυσόειν χρυσοῦν· in quibus necessariò excidit ι, nec subscribitur; quoniam υ non est è numero diphthongorum quæ punctum sibi subjiciunt (pag. 2.) vel quia υ pro ι sufficitur, & Æolicè redit; ut ὑψοῖς pro ὑψῦς. Lascaris p. 259. l. ult.

Urbani argutias paucis complexus est Scotus pag. 214. de veritate tamen earum incertus, nec sibi constans, adjungit *quosdam subscribere, quosdam non subscribere*, atque ità rem in medio relinquit. Aldus in tantum à mente Urbani dissentit, ut in editione ipsius (contra Reg. pag. 212.) apponat ι & Paradigmati Infinitivi pag. 380. & exemplo Regulæ pag. 212.

Vetustiores siquis pergat objicere codices Puncto carentes, Hesychium & Favorinum; optimos sanè Authores hac ex parte pessimè in exemplum adducit; qui, non minùs in Præsenti Indicativi quàm Infinitivi, frequenter egent subscriptione; ùt ἥδᾳ ἡδᾶν, ὁρῷ ὁρᾶν, ὁρᾷ

ὀρχᾶ ὀρχᾶν, ὀρμᾶ ὀρμᾶν, item ἐρχᾶ pro ἐρχάσῃ, &c. Idem dicendum est de Eustathio per Frobenium edito, in quo Præsentis punctum desideratur sæpius quàm subjicitur; ut μῦθοιτᾶς Od. β'. v. 275. & v. 286. μῦθοιτᾶ. Od. β'. v. 34. δαμνᾶ. Il. ξ'. v. 199. ὀρᾷ. Od. δ'. v. 833. & ξ'. v. 44. cum multis aliis. Deest nonnunquam in Didymo, ut δαμνᾶ. Il. ξ'. v. 199. &c.

Hippocrates Venetiis excusus 1526. non in fine magis Infinitivi quàm Subjunctivi, atque etiam in Dativis Nominum destituitur punctis: iisdem orbati & mutili conspiciuntur alii antiquioribus typis exscripti: adeò ut non injuriâ liceat colligere, Græcis veteribus subnotationem hujus ι raram, quemdmodum Hebræis punctationem vocalium nullam fuisse in usu.

Litem nonnulli haud dissimilem movent de Verbis 4æ. quæ habent penultimam αι, negantes subscribi ι sub η inde oriundo in Perfecto vel Indef. 1. contra Reg. pag. 43. l. 3.

Punctationem Perfecti decernunt, Gaza (p. 181. τὸ τὴν παρακείμενον μέσην πρέπειν πῶ αι παρελήγυε εἰς η). Lascaris (pag. 292. πρέπει τὸ α τ αι διφθόγγυ εἰς η, ᾧ τὸ ι ὑπογράπτ). Diphthongum αι Præsentis in impropriam η Indefiniti primi mutandam affirmant Scotus, Crusius, Rhenius, Moquotus, Gretzerus, penè universa Grammaticorum synodus, & Authorum praxis. Ramus & Sylburgius scribunt πέφηνα & πέφανα· adeoque mirandum est in tam claro Sole cæcutiisse, alioqui perspicacissimum, Wintertonum.

Quinimò Indefiniti subnotationem æquè ac Perfecti admittendam suadet analogia, cùm sibi tam cognata sint & persimilia ἔφηνα, πέφηνα. Eamque ob causam non inscitè Wintertonus eodem utitur telo ad punctum in utroque Tempore confodiendum. Nam si duo hæc Tempora referantur ad fontem unde proximè fluunt, penultima illius habet α simplicem, ex quâ facta η punctum in neutro sub se reciperet: Sin in utriusque formatione recurratur ad Thema (quod in Perfecto fieri debere modò ostensum est), penultima ejus αι in η versa sub utroque pariter punctum ἀνηλόγως expetit. vide pag. 3. Quod rectè admonent, Crusius p. 144. & Gualpterus p. 512. adhibendum Infinitivo *propter rudiores*; quibus consultum esse oportet, hâc quasi virgulâ indigitante radicem, à quâ multùm discessit. Stephanus per Thesaurum subscriptionem hanc quàm maximè observat; ut in his ἔφηνα, ἐμίμνα, ἐστόμνα, &c. quam retinet per omnes Modos in Indefinitis Verbi αἴρω, ut ἀπῆρα, ἐξάρω, δῆραι, ἐπάρας, ἠράμην, ἀνλάρατε, &c. Passor (in Lexico N. T. ad verbum αἴρω) ut plurimùm dicit resumi ι in Indefinito primo, quæ in Futuro primo abjicitur; *tenendum*, inquiens, *adesse*. Quid itaque Wintertonus punctum hoc tam rigidè proscribit? prolixè differens contra ἐμίμνα ad versum 62. Hesiod.

Hesiod. Scut. Hercul. quod non à Stephano tantùm atque aliis, verùm ab ipsis Eustathio & Didymo (interdum alibi huic puncto minùs faventibus) subnotatur. Quid in partes suas trahit congeriem Grammaticorum (ad versum 80. Hesiod. Ἔργ. l. 1.) hoc tantùm arguens, quod nemo sanus in dubium vocat, formari Indefinitum à Futuro? ubi interea παραδογματίζομεν, id, quod probatione eget, tacitus praeterit; nempe α vertendum in η, in Perfecto vel Indefinito, neutiquam respicere Praesentis diphthongum: Quod si affirmare fuisset ausus de Perfecto (& sanè Indefiniti parem rationem ex ipsius argumentatione satis constat). Gaza cum reliquis, quos advocat testes, adversis illum suffragiis obruissent.

Inveniri autem Indefinitum verbi εἴρω, cum α μονοφθόγγῳ, & quidem frequentiùs, fatetur Stephanus; ipse interim punctum subjungens. Quid enim? si in unâ voce deliquerit vulgus scriptorum, ideone mutaverit sententiam vir prudens? & in universum? Praeterea α non notari dicit, ergo nec η? α Atticum pro η omnes μονοφθόγγως efferunt, ut ἐμίανα. Addit Passor sub α adesse & abesse ι more Hebraici *dagesch* quod ex literâ *schevata* saepe solet excidere. Quòd siquis dixerit in grammaticis raram esse mentionem Indefiniti subscripti, frequenter Perfecti; responderi potest, cùm sit una utriusque ratio, canonem non esse iterandum, neque cramben bis ponendam discentibus. Verùm nec silentio eorum danda omninò erit venia, qui rem solùm in Indefinitis hujusmodi, quorum numerus minor intra Conjug. 42. tribum unam concluditur, sed etiam in personis Verborum omnium, quae (juxta Reg. p. 37. ad finem) exigunt ι subscriptum, vel parùm admodum vel prorsus nihil de puncti hujus annotatione praecipiunt. Quorum tamen in gratiam, si permiserint adversarii, id dicendum cupimus, quòd idem illi rectiùs nobiscum judicaverint; & in subnotandis tam Synalœphis, Infinitivis in ᾶν, Perfectis Mediis, Indefinitis primis, quàm personis cujuscunque Modi vel Temporis, ad generalem normam velut invariabilem Cynosuram confugiendum censuerint, punctumque ab illâ constanter dirigendum. Cui per omnia si religiosè adhaeserint, non ampliùs typis erudiendi relinquentur elementarii, & subleste fide decipientur editionum, in quibus, ut summâ curâ & artificio splendidissimè elaboratis, nunquam non inerunt sphalmata. In Bibliis enim Plantinianis legimus ἐγγᾶ, Gen. 4. 11. ὄκνῃ, Gen. 4. 16. βοᾶ, Gen. 4. 10. ἀγαπᾶ, Prov. 3. 12. ἀγαπᾶτ & ἀγαπᾷν, Marc. 12. 33. atque alia complura de quibus p. 281.

Hujus denique Regulae beneficio continget; ut sublatis hinc Docentium altercationibus, inde Discentium difficultatibus, quas leviusculi isti apices, tanquam vepreculae creant in viâ, faciliores fuerint progressus, & compendiosius iter ad Athenas.

Figurae

Figuræ Syntaxeos

Tres sunt: Enallage, Elleipsis, Pleonasmus.

Enallage

Est permutatio quævis dictionum in Syntaxi.

1°. Numeri, Generis, vel utriusque: alio nomine dicta Synthesis vel potiùs Συνέσις, per quam dictiones sensu, non voce congruunt; nempe subintelligitur ut plurimùm altera vox, quâcum fit concordantia.

Numeri: Nomen Multitudinis singulare sæpe jungitur Verbo plurali; necnon Adjectivo vel Relativo, generis quandoque diversi; ut ὁ λεὼς χαίρουσι. Lucian. πᾶσα πόλις καχηνόῤῥες ἀκούουσι. Idem. Ἀνθρώπους πινυδὸν ὄπις κ' ὀπίσσοχον ὁμόσσῃ. Il. γ'. Cum utroque simul Numero interdum construitur; ut σωθήσεται γυνὴ διὰ τεκνογονίας. 1 Timoth. 2. 15. ubi γυνὴ pro sexu ponitur.

Similiter Partitivo singulari respondet Relativum plurale; ut —ἔστι αὐτὸς ἢ φρενῶν δοκεῖ ἢ γλῶσσαν ἣν οὐκ ἄλλῳ ἢ ψυχῇ ἔχειν, Οἵ τοι διαπυχθέντες ὤρθαξ κανοί. Soph. διέτριβον ὅτιτολλῶ, ἐν αἷς, &c. 1 Pet. 3. 1. ἐν αἷς refertur ad πειθοῖ & διέτριβον.

Masculinum vel Femininum plurale interdum Verbo adjungitur singulari; ut ἐξεφύετο τοῖς μὲν αἱ πείχες, τοῖς δὲ τὰ πρεμά. Aristot. usitatiùs Poetis, ut ἦλθε δόμοι. Pindar. Verbum ἔστι sic usurpatur, ut οὐκ ἔστιν οἵτινες ἀπέχουσι. Plato. Et ἦν itidem, ut οὐκ ἦν βόσκαι. Jerem. c. 14. v. 5.

Dualia cum pluralibus cohærent apud Poetas; ut χαμάπους δέ μοι ἵπποι. Il. δ'. v. 27. νῶϊ δὲ χαλώμεθα. Il. ε. v. 34. ὀνόματα ὁμοῖα. Aristoph. Nebul. κόρακες κρώξαντε. Aratus.

Generis; ut κλυτὸς Ἱπποδάμεια. Il. β'. v. 743. ὀλοώτατος δέμνια. Od. δ'. v. 442. γλῦφον Παιδὸς τῷγάμα βαρυσχέα. Herodot. l. 2. πλέον Σολοικίζτος (pro πλείων), Matth. 12. 42. τέκνά μου οὓς ὠδίνω, Galat. 4. v. 19.

Numeri & Generis; ut τὸ χεῖρε ἃς ὁ Θεὸς ἐποίησε. Xen. —πόσες δὲ παρωπίδας λύμαι ἔχδαν φαρμακόεσσαι, &c. Nicand. in Alexiph. v. 292. & 293. pro φαρμακόεσσαι. πᾶσα Ἱεροσόλυμα, Matth. 2. 3. (i. e.) πόλις.

2°. Casûs: Vocatur hæc Antiptosis, quâ Casus pro Casu ponitur; ut παρεκάλω ὑμᾶς ἀνεπαύσαι—ἀνεχόρησοι pro ἀνεχωρήσας, Ephes. 4. v. 1, 2. τοῖς Συρακοσίοις κατάπληξις οὐκ ὀλίγη ἐγένετο, ὁρῶντες

τις τῶν ἀφ' Ἀθηναίων ἀνώμων. Thucyd. pro ἐρῶσι. ὃ περσικῶν ἡμῖν ὄζει τοῖς τότων λόγοις, οἰδ' ὅτι ὅπη βλάπτουσι. Dinar. pro εἰδόσι. φημὶ γὰρ ἂν κατανεῦσαι τὸν δικαιοῦντα Κτησίφωντα Ἀρχάδων ὅτι ἄξιος. Il. β'. v. 350. & 353. pro ἀσπάσιοντα.

Nominativus non rarò usurpatur pro Vocativo præcipuè cum Articulo; ut ὦ πᾶς ἐγώ εἰμι, Luc. 8. v. 54. (vide pag. 129. l. 37.) Vocativus poeticè pro Nominativo; ut ὀπὶ δεύτου ἐυρύοπα Ζεὺς Ἔζετο. Il. θ'. v. 442. ἦλθε τέτληκε. Hesiod. interdum pro Accusativo & Genitivo; ut εὗρεν δ' ἐυρύοπα Κρονίδην. Il. α'. v. 498. ἦλθε πόντον. Orpheus. φεύγεσι πόδας ἱππόται δηρός. Arat. (vide Eustath. ad versum 68. Od. γ'.)

Quinetiam Casus pro Verbo tribuuntur alii quàm suî; ut ἠξίωσε τὸν Ἀχιλλέως ὅπλων Ἑλθόντ' ἔνδον—Soph. pro Ἀχίλλεια ὅπλα ἔνδον. Antecedens, quod esset alterius casûs, ponitur sæpe in casu sui Relativi; ut οὐκ ἔστιν ὅντινα πῶς οὐκ ἔξεστιν ἀρχὴν pro ἀρχή. sic τοῦ τέκνου ἐμοῦ, ὃν ἐγέννησα, Onesimum, Philem. v. 10. pro Ὀνησίμου. Regitur aliquando à Præpositione; ut ἄγοντες, παρ' ὧ ξενισθῶμεν Μνάσωνι, Act. 21. 16. pro Μνάσωνα. quandoque à Relativo regitur in diverso Numero; ut οὐκ ἔστιν ὅντινα πόλεων ἐλύπησι. Isocrat. pro οὐκ ἔστι πόλις ὅντινα ἐλύπησι.

Sunt qui Ellipsin potiùs notant in hac constructione: deesse tamen Id perperàm dicitur quod sine Pleonasmo addi vix potest: insolens enim, si non planè inaudita, hæc constructio; ἄγοντες Μνάσωνα παρ' ὧ ξενισθῶμεν Μνάσωνι. οὐκ ἔστι πόλις, ὅντινα πόλεων ἐλύπησι.

Pro Genitivo absolutè posito usurpatur Accusativus, &c. (vide p. 159.) Non rarò & Genitivus absolutè ponitur pro alio Casu; ut ταῦτα ποιησάντων ἀφ' Σπαρτιητῶν ἐπαύσαντο τῶ παρεόντος. Herodot. l. 7. pro ποιήσαντες Σπαρτῆται ἐφυλάξαν τὴν τάχοι τῶν πολεμίων λαθόντες τὸν φύλακας ἀπὸ τὸ Χυτείνου, ὃ περσιδόντων αὐτῶν. Thucyd. pro περσιδόντας αὐτούς. ——αἱ δ' ἂν πολυερχὲς ἀερτηδὸς Βυκχῆός τ' ἀλέγοι—— Τοῖα παφφωσδέν[illegible]α, &c. Nicand. Theriac. v. 4. 5. 7. pro παφφωσδένα.

Sæpissime post Infinitivum ponitur Accusativus pro alio Casu; ut Ἀθηναίοισι ἐφυλάκισε τὸ φύλακας εἶ ἀφ' Ἀθηναίων. Herodot. l. 7. pro φύλαξι. ἐδόκει ἡμῖν ὑβρίσμένους τῶν ἀπολωλέναι. Lucian. v. hist. l. 2. pro ὑβρισμένοις.

Interdum Verbo duos Casus regenti apponuntur simul utrique, neglectâ etiam ratione Concordantiæ; ut ὅτι οἱ ὦκ' ἤκουσι μέγας Θεὸς εὐξαμένοιο. Ilπ'. v. 531. pro εὐξαμένῳ. ἀκούω enim regit Genitivum & Dativum pag. 147. Interdum Nomini; ut τῇ ἐμῇ χειρὶ Παύλε, 1 Cor. 16. 21. Huc refer χεὶρ τοῦ θεοῦ τοῦ Παύλου εἰσῆλθε, Act. 17. 2. magis perspicuè ὁ Παῦλος.

Ad

Ad Enallagen Casûs spectat submutatio Casuum, quæ dicitur Hypallage; ut ἀφαιρῶ σὲ τῆς vel σὲ τίνος, &c. vide p. 159. 160, 161.

3°. Vocis seu significationis: Activa quædam significationem Passivam vel Neutram induunt; ἀνδραμβάνω, ἀναφέρω reficior, revalesco, ἀνατίθεμαι liberor, τιμῶ censeor, καταβάλλω mutor, ἀκούω exerceor, &c. ut ἀνδραμβάνειν ἐν τῇ νόσῳ. Galen. ἐν τῇ πληγῇ ἀναφέρειν. Plutar. τὸ σώματος ἀνατίθεσθαι ῥᾷον. Aristot. Probl. εἰς ἀνδρεῖος πολὺν ἐμβάλλω. Lucian. μεταβάλλειν χειμὼν εἰν εὐδίαν. Menand. ἀσκῶν ἐπὶ τὸν ἀντιγωνιεῖν. Isocr. quibus adde καταπίπτω. Jerem. 6. v. 25. &c. Subauditur in his ferè Accusativus nominis reciproci, ut ἀνέλαβεν ἑαυτόν. Demosth.

Passiva quoque & Neutra interdum Activâm habent significationem; ut σὺ ἀπιστήσεις με, Jerem. c. 15. v. 6. βεβούλευμαι, c. 27. v. 45. κοινωνὸς πεπλῆσθαι. Demosth. (vide pag. 53.) cum pluribus aliis utriusque sortis.

4°. Modi: Infinitivus sæpissime loco Imperativi ponitur, (vide p. 178.) interdum Subjunctivus; ut τὸ πεῖσον μέρος ἢ πείθεσθε ἔχειν. Demosth. de classibus. Item Optativus; ut εἰ μὲ φοβεῖ ἀφίκοιο. Æschin. addito ut plurimùm ἄν, ut ὡς ἂν εἰδείης. Lucian. Ganymed. & Jup. Futurum quoque Indicativi perfrequenter, ut —ἐμοῦ δυσμενὴς ἴσῃ φίλοις Πεύσῃ θ' ὅμοια —— Euripid. ἐφονεύσεις, ἐμοιχεύσεις, &c. Legitur Imperativus pro Futuro Indicativi, ut οἶσθ' ἃν ὃ δράσαν ἐμὲ γνώσει. Euripid. Iphigen. pro ὃ δράσεις.

5°. Temporis: Indefinita Temporum omnium habent significationes, ut ὁμοιόθη ἡ βασιλεία, Matth. 17. 23. i. e. ὁμοιοῦται, &c. In Indicativo tamen, sæpius Perfecti: In Imperativo & Infinitivo, Præsentis: In Optativo & Subjunctivo, Futuri.

Est ubi alia omnia Tempora pro se invicem accipiuntur, præsertim in Sacris Bibliis.

Pro Futuro, Præsens in his ubique; ἔδομαι, φάγομαι edam, πίομαι bibam, ἥξομαι, βίομαι ibo, ἐλῶ impellam, &c. vide Anomalorum Tabellam.

Imperfectum; ut N. ἀλλὰ σῶσα δύνασαι. Π. οὐκ ἐχρῆν. Lucian. Nereid. & Neptun.

In vaticiniis, sæpiusculè Præsens, Indefinitum, vel Præteritum; ut ἐκχέομαι, Mat. 27. 63. παιδίον ἐγκυνήσει, Is. 9. 5. συσχήσω ἡ γῆ, ἣ ἔσχε λαὸς οὓς κατακήκωκε Θ, ib. v. 19.

Pro Indefinito vel Præterito, quandoq; Præsens; ut φαίνῃ, Mat. 2. 13.

Pro Præsenti, contrà Præterita; ut ἔοικα, οἶδα. Lucian. (vide p. 53.)

Est & alia Enallage dicta Ἀντιμοίρεια, quâ ponitur pars una pro parte orationis alterâ. Adjectivum pro Adverbio, p. 125. Adverbium vel

vel Infinitivus pro Nomine, pag. 128. Participium pro Adverbio, Substantivo, &c. pag. 181. &c.

Ellipsis

Est defectus unius vel plurium dictionum in contextu:

1°. Nominis: In Adjectivis vel Articulis fœmininis certa quædam Substantiva subintelligenda sunt, præcipuè Casûs obliqui.

Βυλή.	ut μίαν βυλὴν σωθῶ. Il. β'. v. 379. i.e. βυλὴ.
Γῆ.	ἡ ξηρὰν, Psalm. 95. 5. i.e. γῆν.
Γυνὴ.	ἔγε συμβαίη γεραιῷ γέαν ἔχειν. Xen. i.e. γυναῖκα.
Γραμμὴ, vel γωνία.	πρὸς ὀρθὰς. Euclid. i.e. γραμμὰς vel γωνίας.
Δίκη.	ἀξίαν ἀποτίνειν. Lucian. i.e. δίκην· ἐυθείας κρίνετε. Pſ. 53. 1. i.e. δίκας.
Δορά.	ὡσὼ τῇ λεοντῇ πίθηκος. Adag. i.e. δορᾷ.
Ἡλικία.	ἀρετὴν ἐν νέας ἀσκεῖ. Syneſ. ep. 68. i.e. ἡλικίας.
Ἡμέρα.	τῇ ὀπωσκύσῃ, Matth. 28. i.e. ἡμέρᾳ.
Θάλασσα.	ἐφ' ὑγρὴν. Od. δ. v. 97. i.e. θάλασσαν.
Μοῖρις vel μοῖρα.	ἐείζειν πρὸ ἶσης. Il. λ'. v. 423. i.e. μοίρης vel μοίρας.
Ναυμαχία.	μίαν ναυμαχήσαντες. Ariſtoph. i.e. ναυμαχίαν.
Ναῦς.	πεντήρης. Thucyd. i.e. ναῦς.
Ὁδὸς.	ἢ ὅτι δύνατον ἴέναι, & ἑτέρην ἐκλέπουσι. Lucian. i.e. ὁδὸν.
Πληγή.	διαρήσεσθαι πολλὰς, ὀλίγας, Luc. 12. 47, 48. i.e. πληγάς.
Πνοή.	οἱ Ἐτησίαι λεγόμενοι & αἱ ταφροπῖαι γίνονται. Ariſtot. i.e. πνοαί.
Τέχνη.	ἡ ῥητορικὴ παραφυὲς τῆς διαλεκτικῆς. Ariſtot. Rhetor. 1. i.e. τέχνη.
Φωνὴ vel γνώμη.	ἤρξαντο ἀπὸ μιᾶς παραιτεῖσθαι, Luc. 14. 18. i.e. φωνῆς vel γνώμης.
Χώρα.	εἰς ὅλον πρόχωρεν, Matth. 14. 35. καθ' ἱδίαν, Matth. 24. 3. i.e. χώραν.
Ψῆφος.	τὸν λόγον ἀεὶ κατὰ σοφίης φέρεις. Lucian. Hermog. & ἢ ἀναιρεῖς ſeu καθαιρεῖς πρᾶγμα. Dem. i.e. ψῆφον.
Ὑπόνοια.	διὰ κενῆς, Pſalm. i.e. ὑπονοίαν.
Ὥρα.	πρωΐας, Matth. 21. 18. & ὀψίας, 27. 57. i.e. ὥρας.

In quibuſdam Neutris;

Διάσημα.	πύργων ὄντων διὰ ὀλίγου. Thucyd. l. 3. i.e. διαστήματος.
Ἴμαντες.	οἱ τὰ μάχαιρα φορεῦντες, Matth. 11. 8. i.e. ἱμάντα.

Μέρος.	ἄχρι ὁμίσου ἐφηδόν. Dioscorid. i.e. μέρος.
Ῥῆμα vel ἔπος.	δι' ὀλίγων ἔγραψα, 1 Pet. 5. 12. i.e. ῥημάτων.
Τάγμα vel πλῆθος.	πᾶν τὸ σραπωπκόν. Herodian. l. 2. τὸ λιστικὸν τῆς Πηλοποννησίων. Thucyd. l. 2. i.e. τάγμα, &c.
Ὕδωρ.	ποπείεν ψυχρῦ, Matth. 10. 40. i.e. ὕδατος.

In paucioribus Maſculinis; ut

Πυρετός.	πεπαίκε λύξ. Dioſcor. l. 2. i.e. πυρετός.
Ὕπνος.	εἰς βαθὺ ἐκοιμήθης. Lucian. i.e. ὕπνον.
Χεῖρος.	ἐκ πσότυ. Plato. ἐκ πολλῦ. Thucyd. l. 5. δι' ὀλίγυ. idem. l. 2. i.e. χείρυ.

Ponitur Genitivus omiſſo priore Subſtantivo; ut εἰς ᾅδυ, Act. 2. 27. i.e. οἶκον. ἀγαθῆ δαίμονος ἐσχέαι. Athen. i.e κύλικα. οἰδέ μι τύτυ ἠρόπυ. i.e. κλῆσις vel χεῖσις.

Frequenter Genitivus Nominis Proprii uſurpatur, ſubaudito Appellativo; ut Δημοδένης Δημοδένυς. i.e. υἱός. Demoſt. de cor. Μαρία Ἰακώβυ. i.e. μήτηρ, Luc. 24. 10.

Uſitatiſſimè cum Articulo Nominis intellecti; ut Ἰάκωβον τὸν τῦ Ζεβεδαίυ, Matth. 4. 21. i.e. υἱόν. ſic Τῶ ἀπτῦ φιλέῃ. Il. i. v. 342. ἴσ. γυναῖκα. Quandoque Participium unà cum Nomine ſubintelligitur; ut Μαρία ἡ Ἰακώβυ, Matth. 27. 56. i.e. μήτηρ ὄσυσα, ut rectè Theophylact. pag. 372. Subauditur & Nomen partitivum; ut τῶν παρόντων μήτε γέγε, μήτε ἐσαύριγ. Polyænet. i.e. πιά. τῶν σεριγελίων κατηγόρυν. Lyſias. i.e. τις vel πις. (ſic ἐξ αὐτῶν ἀποκλεῖσαι, Luc. 11. 49.)

Quinetiam alia permulta non invenuſtè ſupprimuntur; ut ἐν γαστρὶ ἕξεσα, Matth. 1. 18. i.e. βρέφος, &c.

Ellipſis Verbi: De Verbo ſubſtantivo dictum eſt pag. 124.

Ἔστι (*officium eſt*) quandoque reticetur; ut ἐ πᾶσαι φέρειν ἃ πάντες. Sext. τ' ἀρετῆς ἔδ' ποιεῖν. Ariſtot.

in Epiſtolarum inſcriptionibus ſæpe omittitur verbum εὔχομαι, aut aliud ſimile; ut Ἰησοκράτης τῷ Ἀλεξάνδρῳ χαίρειν. Iſocr. Παῦλος κλητὸς Ἀπόσολος, &c. τῇ ἐκκλησίᾳ τῦ Θεοῦ, &c. 1 Cor. 1. 1, 2.

Ellipſis Adverbii: ἕνεκα paſſim, idque eleganter pag. 138. &c.

Ὦ itidem ante Vocativum; ut Ἄνδρες Ἀθηναῖοι. Demoſth. ſic ἄνδρες ἀδελφοί, Act. 13. 26.

Θεοῦ ante Genitivum; ut τ' ἀναισχύνας.

Ellipſis Conjunctionis: Copulativæ defectus vocatur Aſyndeton; ut ἦλθεν, εἶδον, ἐνίκησα. Plutarch.

Ὡς

Ὡς ante Infinitivum; ut ἐπὶ λόγῳ εἰπεῖν. Lucian. vide p. 178. l. 10.

Ἵνα ante Subjunctivum; ut ἄρες ἐκβαλλω τὸ κάρφος, Matth. 7. 4. Similiter μὴ, ut ἴσην, ὁρᾶσθαι μόνον. Lucian.

Ellipsis Præpositionis: Usitatissimè χάριν, διὰ, vide pag. 138. 143. 157. &c.

Præpositiones sæpe subaudiuntur ante Casus quos regunt; ut πρὸς κάκεσσιν ἀνδρός. Steph. i. e. πρὲ. πεφύλαξο Παυσίων ἀνέμων. Arat. i. e. ἀπὸ. κωφίσαι ἑαυτὸν τῆς σκιμποδος. Herodian. i. e. ὀλί.

Ellipsis plurium dictionum: Frequens est Ellipsis in Adagiis, Apophthegmatis, Dialogis præsertim scenicis; ut ἢ πὰν ἢ ἐπὶ τάς. Plutar. In abruptis itidem locutionibus, quæ vehementiorem animi motum & pathos exprimunt, usitatissima est Ellipsis, dicta Aposiopesis; ut ἀλλ' οὐ τέκνον. Plutarch.

Pleonasmus

Est excessus unius vel plurium dictionum.

Ἄντα post certas voces redundat, ut πρὶν ἄντα, πολλ' ἄντα, ὀλίγ' ἄντα, πάνυ πολλὰ ἄντα.

Αὐτὸς passim in N. T. ut καταβὰν αὐτῶν ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἠκολούθησαν αὐτῷ, Matth. 8. 1. Eleganter πᾶς τις, πᾶς ὅστις. Lucian.

Infinitivi nonnulli, φάναι, εἰπεῖν, ξεῖν), &c. ut ἔφη εἰπεῖν. Xenoph. ἐκὼν ἑκόν). Bud. Additur Verbis Infinitivus cognatæ significationis, ut βῆ δ' ἰέναι. Il. ε. v. 167. Quædam & Participia, ut ἔφη λέγων. Herodot. l. 5. vide ὢν [p. 164.] Ἔχων & φέρων alicubi, ut παίζειν ἔχων. Lucian. φλυαρῶν ἔχων. Plato. ἐπέβλεψεν ἑαυτὸν φέρων. Æschin. Porrò dictiones cujuscunque Generis in oratione πλεονάζουσι, ut ἐν ᾧ χῶρῳ ἐν Μέμφι, &c. Herodot. l. 2. Ἄχθιον. ἄχθιον ἕλκος. Bion. Id. 1.

Pleonasmi species est Periphrasis.

Χρῆμα cum Genitivo Nominis usurpatur pro ipso Nomine, ut ἐξαίρετον χρῆμα τῆς νεανίης eximius juvenis, & τὸ χρῆμα τοῦ κόπου ὅσον quanti labores. Aristoph. μέγα χρῆμα συὸς magnus aper. Herodot. Similiter παῖδες vel υἱες, ut ἰαμβῶν παῖδες pro ἰαμβοὶ, υἱες Ἀχαιῶν pro Ἀχαιοί. Il. δ. v. 162.

Apud Poetas nomen Qualitatis cum Genitivo personæ, ipsam personam circumloquitur; ut ἰὴ Τηλεμάχοιο. Od. π'. v. 479. interdum cum Adjectivo Proprio, ut βίη Ἡρακληείη. Il. λ'. v. 689. item ἰὴ βίης Ἡρακληείης. Hesiod.

Multa Verba auxiliaria cum Infinitivis vel Participiis ponuntur pro Verbis finitis, ut ἔοικα γηράσκειν pro γηράσκομαι. Lucian. ἤλθον

ἀπολέδς pro ἀπώλοντο. Diodor. ἦλθον ἀναιρεθῆναι. i.e. ἀνῃρέθησαν. Plutarch.

Pro Verbo paſſivè vel neutraliter ſignificante adhibetur Adjectivum ejuſdem, cum Verbo ſubſtantivo; ut Διάφορος ἐγκρύπτειν pro Διαφέρειν. Iſocr.

Accedit Figuris hiſce Syntaxeos Figura Diſpoſitionis,
Hyperbaton ſive Ἀνακόλουθον.

Ἀνακόλουθον eſt Figura, per quam perturbatur ordo vocum in oratione, utpote ſitu non communi & debito diſpoſitarum; ut καὶ ὑμᾶς ὄντας νεκροὺς—καὶ ὄντας ὑμᾶς νεκροὺς συνεζωοποίησε, Eph. 2. v. 1. & 5.

Figuræ Proſodiæ.

ALiæ ſunt *Dictionis*: aliæ *Carminis*: utriuſque generis uſus præcipuus eſt in poeſi.

Figuræ Dictionis; Synecphoneſis, Diæreſis, Tmeſis, Syſtole, Diaſtole, Cæſura.

Synecphoneſis

Quæ & Synæreſis dicitur, vocalem brevem ante aliam, plerumque longam, in carminis dimenſione collidit; ut Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ—Il. ά. v. 374. Θεοῖσιν ἐπάδξαμεν—Pythagor. v. 49. Καὶ σφέας φωνήσας—Il. δ'. v. 284.

Syllabæ breves ità contractæ pro longâ habentur; ut ὀλέσῃ ἣ πολέας ὅδε νηυσὶν Ἀχαιῶν. Il. β'. v. 4. (vide Il. π'. v. 527.) Τοῖς δ' ἦν χάλκεα μὲν τάγε, χάλκεοι δέ τε οἶκοι. Heſiod. Ἔργ. l. 1. v. 149. Pro brevi rariùs, ut Ὄρσεο πέπον—Il. ε. v. 109.

Interdum longa ante brevem colliditur, ut Ῥεῖα μὲν δὴ φάγεσκεν—Il. ρ'. v. 461. ſic Heſiod. Ἔργ. v. 5. Longa etiam ante longam, & in diverſis dictionibus; ut Ἦ οὐσὲν ἀμφὶ πύλῃσι—Il. ε. v. 466. ſæpiſſime ἦ ante ὰ, ut Ἦ ὄχ ἅλις ὅτι γυναῖκας—Il. ε. v. 349. Ἦ λάθ' ἦ ἒκ ἐνόησε—Il. ί. v. 533. Ἦ ὰ μέμαασ' ὅτ' ἐρχὰν—Theocrit. Id. 5. v. 116.

Diæreſis

Diphthongum diſtrahit in ſuas vocales, aut longam in ſuas breves diſſolvit; ut Ἐκ]ωρ ὃ Πειάμοιο παῖς—Il. γ'. v. 314. ὗδν ἑλύσαο—Il. ώ. v. 685.

Tmeſis

Membra vocis compoſitæ diſterminat, interventu unius vel plurium dictionum; ut χ' γαῖα κάλυ-ε. Il. ξ'. v. 114.

Syſtole

Syllabam longam corripit; ut —λῄσασθαι ἴσα θεοῖσι. Od. λ'. v. 303. —ἀλλὰ βέλεσδε. Od. π'. v. 387. —Νέκα δῶρα δίδου καὶ εἴκοσι. Epigramm. l. 7.

Brevi-

Breviatur interdum *αι* finalis ante conſonam; ut Εἰδήκειν οἵκαδ' ἵκωμαι φίλων ἐς πατρίδα γαῖαν. Il. ί. v. 414.

Item vocalis ante *σ* & alteram conſonam; ut Ὠκυμορωτέρους, ἠδυόσμου ——Ammian. ep. 17. *ας* terminatio pluralis 1æ. & 2æ. Simplicium, ut——μὴ πρόπας ἠελίοιο. Heſiod.

Diaſtole ſive Ectaſis

Brevem producit; ut Διὰ μὲν ἄρ' ζωστῆρος——Il. δ'. v. 135. Ἐς λίμνην αὖ πάλιν σὺν ἔγχεσι——Hom. Batrachom. v. 156. Ἄνα σὺ μὴ δείδιθι——Nicand. Alexiph. v. 443.

Frequentiùs extenditur brevis: 1°. ante liquidam; ut——μάλα θαρσαλέως. Hom. hymn. in Mercur. v. 499. Πολλὰ λιτομαῖ——Il. ά. v. 358. 2°. ante aſpiratam; ut——ἴδον αἴολον ὄφιν. Il. μ'. v. 208. plerumque vocalem aſpiratam; ut Τοῖον οἱ πῦρ ἐδάϊεν——Il. έ. v. 7. Ἡ δ' ἀνδρὶ ἰκέλη——Il. δ'. v. 86.

Non rarò voces monoſyllabæ præſertim ante liquidam extenduntur; ut ——δὰ ἦ μέγα πᾶκος ἀερξα. Heſiod. Scut. Hercul. v. 364.

Cæſura

Extendit ſyllabam brevem in fine dictionis & initio pedis; ut Οἱ ἦ μέγα ἰάχοντες——Il. ξ'. v. 421. Σπεῦ δ' ἄρα τ' ἔπειθε ἐρίηρε——Il. γ'. v. 83. ἀμφηρεφέα τε φαέθειν. Il. ά. v. 45.

Plures ſimul Figuræ interdum congeruntur; ut——ἄ με μάλα ῥεῖα Νικήσῃ——Il. ύ. v. 102. Cæſura & Synecphoneſis, &c.

Figuras has omnes comprehendit & ſupergreditur Licentia Poetica.

Nullis enim legibus conſtricti Poetæ, longas corripiunt, breves producunt, ancipites in eâdem dictione, in eodem verſu & producunt & corripiunt: Et, ſive metri cogantur neceſſitate; ſive numerorum varietati, elegantiæ, ſymphoniæ ſtudeant; ſive etiam furori ſuo & αὐθαδείᾳ obſequuntur; cunctis ſuperiorem Regulis ſibi vendicant licentiam: cujus exempla permulta in poematis abundant: paucula hìc indigitantur. ——τὰ μὴ καλὰ καλὰ πάσαν. Theocr. Id. 6. v. 19. Ἐπειδὴ νῆές τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο. Il. ψ'. v. 2. ——ἦ γὰρ ὅγ' ὀλοῇσι φρεσὶ δύῃ. Il. ά. 342. Οὐρήιον θερεκάλυμμα βάλλεις—— Orph. hymn. 18. v. 17. Εἰς ἔργον ὀτρώνασα θεᾶς——Quint. Smyrn. l. 10'. v. 109. Τιμὰς τάξαμεν ἐν παρ' αὐτῆς——Orph. hymn. in Semelen v. 6. Βαπτίζεται δ' ὕπνῳ χείμενι τῷ θανάτῳ. Steph. Paral. p. 58. ex Epigram. Φέρζε βόαι, φέρζε μάλαι, φέρζε ταχύ, οἷσι θεσμιόν. Callimach. hymn. in Cererem v. 136.

Cæterùm monendi ſunt Lectores, ne errata editionum pro licentiâ deputent poeticâ: ubi enim alii codices habent——αὐτὰρ δ' ἐλάφεια ——Il.

——Il. *d*. v. 4. ——rectiùs legendum ſuggerit Steph.——αὐτὸν ἢ ἑλώεια, ſic——ἢ δ' ἄναχ]α——Il. ζ'. v. 176. Froben.——ἢ ἢ ἄναχτα. Steph. ——

Plura in hanc rem diſſerit Stephanus in Scholiis ad carmen Heſiodi 268. Ξυὸν ἢ ἐγὼ——p. 29. & in Paralip. p. 90.

Figuræ carminis: Ἀνπποδία, Brachycatalexis, Hypercatalexis ſive Hypermetrum, Dialyſis.

Ἀνπποδία.

Eſt quâ pes pro pede ponitur; idque multifariàm.

1°. Spondæus in quinto loco Hexametri conſtituitur; ut Ἀμφοτερὸν, βασιλῆός τ' ἀγαθοῦ, κεκορυθός τ' αἰχμητῆ. Il. γ'. v. 179. cujuſmodi verſus Spondaicus vocatur.

2°. Anapæſtus, initio plerumque Hexametri; ut Βορέης καὶ Ζέφυρος πώτε Θρήκηθεν ἄηται. Il. *i*. v. 5.

3°. Iambus in Hexametro; ut Ὅς ἤδη πάτ' ἐόντα——Il. *d*. v. 70.

4°. Amphibrachius; ut Ἕως ὃ παῦθ' ἅρμαινε καὶ φρένα——Il. *d*. v. 193.

5°. Pes proceleuſmaticus, ſive πεδάλεσχος· ut πρέπε δ' Ἀϊδης ἐνέρεσιν. Heſiod. Theogn. v. 850.

Brachycatalexis ſive Acatalexis

Eſt, quâ ſyllaba vel pes finalis deſideratur; ut ἐν ἀμέρᾳ φαεινὸν ἄστρον. Pindar. Ζεῦ πάτερ καὶ ὦναξ. idem.

Hypercatalexis ſive Hypermetrum.

Eſt, quâ ſyllaba præter juſtam metri diſpoſitionem ſuperabundat; ut Ἀνθεσι πορφυρέοισι λύκοισιν ἀναξαίοιο χαλινῶ. Tryphidior. v. 95. niſi quis hìc malit duplicem fingere Synecphoneſin, & ſyllabas colliſas breviare.

Dialyſis

Eſt, quâ dictio in fine poſita ità diſtrahitur, ut una pars in præcedente ſit verſu, altera in principio ſequentis; ut Πυκνὰ δινεύοντες ἀπ' ὤεσσιν αἰθέ——

——ρος δι' αἰῶνος. Sapph. ode 1.

An Introduction to the Latin Tongue, for the Uſe of *Weſtminſter* School.

Rudimentum Grammaticæ Latinæ Metricum, in uſum ſcholæ *Weſtmonaſterienſis.*

Rudimentum Grammaticæ Græco-Latinæ Metricum, in uſum ſcholæ *Weſtmonaſterienſis.*

Syntaxis Eraſmiana.

Buxtorfii Epitome.

Schrivelii Lexicon.

Nomenclatura brevis, reformata, *&c.* for the uſe of *Weſtminſter* School.

The Septuagint.

Greek Teſtament.

Greek Pſalter.

Greek Epigramms, for the uſe of *Weſtminſter* School.

Greek Eſop, as alſo Greek and Latin.

Xenophon.

Iſocrates.

Demoſthenis ſelectæ Orationes.

Apollodorus, in uſum ſcholæ *Weſtmonaſterienſis.*

Dionyſius de ſitu orbis, in uſum ſcholæ *Etonenſis.*

Janua Trilinguis, as alſo in Engliſh and Latin, or in Latin only.

Ger. Jo. Voſſii Elementa Rhetorica.

Martialis Epigrammata, in uſum ſcholæ *Weſtmonaſt.*

Juvenalis & Perſius, in uſum ſcholæ *Weſtmonaſterienſis.*

Quintus Curtius.

Valerius Maximus.

Chr. Helvici Colloquia.

Senecæ Tragœdiæ, cum Notis Farnabii.

Owenii Epigrammata.

Ferrarii Orationes.

Ejuſdem Lexicon Geograph.

Tullii

Tullii selectæ Epistolæ, in usum scholæ *Westmonast.*
Effigies Amoris. Ignoramus. Flosculi Historici.
Comenii Vestibulum. Farnabii Epigrammata.
Orator Extemporaneus. Baronii Metaphysica.
Burgersdicii Logica. Herebordii Logica.
Eustachii Ethica. Stierii Tabulæ. Golii Ethica.
Gassendi Logica. Ejus Epicur. Philos. Ejus Syntagm.
Barrow Euclidis Elementa.
Opera varia posthuma, Philos. Civil. & Theol. Fr. Baronii.
Stahilonis Axiomata. Reusneri Symbola.
Johannis Vigierii Opera, M. D.
Theologiæ libri 11. Rochfield.
Charltonii Oeconomia.
Busbequii Gislenii Opera omnia.
Pereneſis ad Edif. Imperii in Imperio, Molins.
Lucius Florus, in English.
The Doctrine and Opinion of Pythagoras and Plato by J. Henson. M. D.
Sparkles of Divine Love, or Emblems.
Grobianus and Grobiana.
Solomons Gate.
The Christians New-years gift.
The Christians Pattern.

Books printed for Rich. Parker *at the* Unicorn *under the* Piazza *of the Royal Exchange.*

A New, short, and exact Latin Grammar: wherein all that is dark and deficient in other Grammars, is plain and methodically supplyed; whereby one may easily and speedily attain that language: with a Vocabulary of things most usual in ordinary discourse. Also the Latin Particles, necessary to be known by any that are desirous either to make elegant Latin, or understand Authors, by *Peter Berault.*

A Vocabulary of Verbs in Latin and English, wherein are contained almost all the Verbs of the Latin Tongue with their Preter Tenses and Supines; as also their Case they govern in Construction: Compiled for the benefit of Youth at School, by *A. Paterson.*